

Ewan Steery

AZ EMLÉKEZET SZILÁNKJA

Fantasztikus regény
Alan Dean Foster: Splinter of the Mind's Eye
című művének rajongói átdolgozása

Készült: 2014–ben Hunniában
Javított kiadás, 2016
Creative Commons Licenc 2.5
Forrás: Kocsis Ferenc
<http://frankwinking.van.hu>

ELSŐ FEJEZET

„Milyen gyönyörű a mindenség!” – gondolta Luke Skywalker, filozofikus hangulatban kibámulva a pilótafülke elülső ablakán. – „Milyen mélységesen tiszta, fenséges és tündöklő, akár egy királynő palástja. Koromfeketén ásító ürességében és végtelen magányában annyira más, mint azoknak a tarka porszemeknek a folyton pörgő összevisszasága, amiket az értelmes lények a világaiknak neveznek. Ahol az emberbaktériumok vég nélkül sokasodnak, szüntelenül gyilkolva egymást.”

Luke itt az űrben egy kicsit különbnak érezte magát fajtársainál. És főként boldogabbnak. Pedig az elmúlt pár évben, az elkeseredettebb pillanataiban egyre gyakrabban vélte úgy, hogy az ismert világok egyikén sincs igazán boldog eleven lény. Mindenfelé csak pusztító emberi és más fajú betegségekkel találkozott az eddigi utazásai során. Szüntelenül egymásra törő és közben önmagukon is élősködő, elrákosodott civilizációkkal, melyek sohasem gyógyulnak meg, bár elpusztulni sem képesek teljesen.

Ezeknek a rákfénéknek az egyik különösen ártalmas törzse ölte meg az ő anyját és apját, még mielőtt megismerhette volna őket. Aztán a nevelőszüleit, Beru nénit és Owen bácsit is, akiken kívül nem volt más rokona. És ez vette el tőle azt az embert is, akit jobban tisztelt mindenki másnál, Ben Kenobit, az idős Jedi lovagot.

Bár a saját szemével látta, amikor Kenobira lesújtott Darth Vader vöröslő fénykardja a később megsemmisített Halálcsillag fedélzetén, mégsem volt biztos benne, hogy a vén varázsló valóban meghalt. Vader kardcsapása nyomán csak puszta levegő maradt a hátrahagyott rongyok között, amik üresen a padlóra omlottak. A tény, miszerint Kenobi mester elhagyta a létezésnek ezt a szintjét, vitathatatlan volt. De senki sem tudhatta biztosan, hogy a létezés melyik szintjére távozott. Talán a halálba... Talán mégsem.

Néha Luke valami kellemes, borzongató érzést tapasztalt, mintha valaki ott bujkálna a háta mögött és figyelné. S mintha időnként ez a láthatatlan valami mozgatta volna a kezét-lábát, sugallta volna a cselekedeteit, mikor saját tudata reménytelenül üres volt és tanácstalan. Olyan üres, mint egy elhagyott páragyűjtő berendezés lyukas tartálya a kietlen Tatuin bolygón.

Akár egy láthatatlan szellem tette, akár nem – gondolta komoran Luke – egy dolog biztos: az a zöldfűlű srác, akit kezdetben óvott, ma már nem létezik. Az elmúlt két évben felnőtt férfi lett belőle. Egy igazi harcedzett veterán, aki több tucat csatában és veszélyes küldetésben vett részt, bizonyítva rátermettségét a bajtársai előtt. Bár a háborúban való részvétele miatt még mindig nem tudta elvégezni a tiszti iskolát, a birodalmi kormány bűnös uralma ellen harcoló lázadó világok szövetségében már főhadnagyként szolgált, a legkiválóbb pilótákból összeállított Zsivány kötelék parancsnokaként. Így aztán már senki sem gúnyolta vagy nevezte tapasztalatlan farmerfiúnak, mert mindenki tudta róla, hogy neki sikerült elpusztítani a császári flotta hatalmas támaszpontját, a Halálcsillagot. Amit az uralkodó parancsára titokban épített Wilhuff Tarkin kormányzó és sötét lelkű csatlósa, Darth Vader.

Luke nem igazán ismerte ki magát a különféle nemesi címek és katonai rangok között, de az efféle névtoldalékok nem is érdekelték. Mikor a felkelők vezetői följánlották neki, hogy megkap bármilyen jutalmat, amit csak módjukban áll megadni: ő csupán azt kérte, hadd vezethessen továbbra is egy harci gépet a szövetség szolgálatában. Kérését néhányan túlzottan szerénynek találták, de az egyik bölcs tábornok megmagyarázta nekik, hogy az ifjú Skywalker sokkal hasznosabb lehet a felkelőknek címek és rangok nélkül. Melyek – mondta a veterán Jan Dodonna a harcostársainak – csupán a birodalmi gyilkosok első számú céltáblájává tennék a fiút. Így hát Luke az maradt, ami mindig is lenni akart: pilóta. És azóta igyekezett tökéletesíteni repülői képességeit, valamint

szüntelenül birkózott a rejtélyes erővel, aminek lényegét Ben Kenobi útmutatásai nyomán kezdte megérteni.

De elég a töprengésből – emlékeztette magát fegyelmezetten, elvonva tekintetét a kozmosz delejes látványától, s gyors pillantást vetett X-szárnýú harci gépe műszereire. Minden kijelző rendben világított, a radar szerint előtte tiszta volt az űr, gyakorlatilag mentes a porszemnél nagyobb testektől. Azzal a sebességgel, mellyel most repült, nem lenne tanácsos összeütköznie akár egy borsószemnyi méretű kődarabbal sem. Emiatt nem lankadhatott a figyelme, folyamatos éberséget követelve tőle a több órás utazás során.

Balra előrepillantva a Cirkarpusz Major ragyogva tündöklő napját látta, melynek szembántó sugárzását az acélüveg ablak fototropikus bevonata és a pilótasisakjának fényszűrő szemüvege tette elviselhetővé. A jobb oldalán pedig, kissé előtte egy öreg, viharvert Y-szárnýú vadászgép lebegett a végtelenben, vörösen derengő ikerhajtóművekkel igyekezve távoli céljuk felé.

– Hátul minden rendben, Artu Detu? – szólt bele a mikrofonjába, hogy megtörje a fedélzeten uralkodó hosszúra nyúlt csendet. A pilótaülés mögötti külső aljzatban elhelyezkedő, zömök kis asztromechanikai droid vidám csipogással jelezte a belső hírközlőben, hogy minden rendben. Szavait a beépített tolmácsgép nyomban lefordította emberi nyelvre és vörös betűkkel kivetítette a férfi előtti képernyőre.

Az útjuk ennek a csillagnak a negyedik bolygójára vezetett. A cirkarpusziak, mint sokan mások az elmúlt években, elborzadtak a birodalom által elkövetett kegyetlenségektől, de a háborútól való félelem megbénította őket, így nem mertek nyíltan a Felkelők Szövetsége oldalára állni. Az Alderaan elpusztítását követő hónapok során egy földalatti politikai mozgalom bontakozott ki a Cirkarpusz rendszerben, melynek csupán a szövetség kellő bátorítására és támogatására lett volna szüksége ahhoz, hogy nyíltan föllázadjon, s világát a szabadság ügyéért harcolók táborához csatolja.

A rendszer legkülső gázbolygójának ötödik holdján a felkelők nemrég létesítettek egy parányi, rejtett javítóállomást, egy aktív vulkán oldalában álló elhagyott bányatelepen. Ide érkezett meg előző nap Leia hercegnő és a kísérőjéül rendelt Luke, hogy egy döntő fontosságú találkozáson vegyenek részt a helyi földalatti mozgalom vezetőivel. A szövetség főparancsnoksága azért küldte őket, hogy személyesen közöljék velük, megkapják a szükséges katonai támogatást és nem melleleg tájékozádnak az itteni helyzetről. Fel kell mérniük, milyen logisztikai segítségre számíthatnak a mozgalomtól, amennyiben a felkelő flotta hajói erre járnak. Hol tudnának észrevétlenül leszállni, tankolni, kisebb javításokat elvégezni, esetleg készleteket tárolni, átrakodni, csapatokat állomásoztatni a sűrűn lakott rendszerben.

Luke a műszerfalba épített kronométerre pillantott, ami az indulásuk óta eltelt szabvány időt mutatta. Már negyedik órája ült a vadászgépében, s bár a pilótaülést kifejezetten kényelmesre tervezték a hosszú bevetések elviselhetőbbé tétele érdekében, mostanra igencsak elgémberedtek a végtagjai és nagyon szeretett volna felállni, nyújtózkodni egyet. Még bő egy óra hosszat kell kibírnia, mire teljesülhet eme vágya. A javítóállomáson úgy állították össze a repülési tervüket Artúval, hogy a lehető legkisebb feltűnést keltve haladjanak át a rendszeren. A kiindulási pontjuktól eltávolodva egy apró hiperűr ugrással megközelítették a Cirkarpusz hatodik bolygóját, egy pasztellszín árnyalatokban pompázó gázóriást, ahonnan a normál térben repültek tovább, mintha az egyik holdon lévő támaszpontról indultak volna. Így az esetleges nyomkövetők nem tudják kiszámítani, pontosan honnan is jöttek és remélhetőleg helyi utazóknak nézik őket. A hamis hajóazonosítóik szerint bányászok voltak, akikből elég sok repked errefelé. Ha minden jól megy, simán landolhatnak a megadott találkozási ponton, ahol már várják őket. Két, legfeljebb három napig maradnak, hogy legyen idejük mindent megbeszélni a földalatti

mozgalom vezetőivel, aztán ahogy jöttek, úgy távoznak a rendszerből.

Luke kissé előrehajolva fészkelődött egyet ülésében, s közben újra megcsodálta a gépétől jobbra lebegő, sötétszürkére festett Y–szárnyú gépet. A BTL–S3–as kétszemélyes pilótafülkéjének sötétített ablakai mögött derengő fények éppen csak megvilágították a benne utazókat. A hátsó alak Szi Thripiónak, Artu Detu android társának aranyosan csillogó fémfigurája volt. Az első pedig Leia Organa hercegnő, egykori birodalmi szenátor, akiből mostanra a felkelők talán legkarizmatikusabb vezetője lett.

Valahányszor csak rápillantott, Luke érzései úgy fölbuzogtak, mint a tűzhelyen felejtett leves, akár légüres tér választotta el őket egymástól, mint most, akár karnyújtásnyira ültek például egy tárgyalóasztalnál. Amióta csak az esztétika tudta, senki sem gyakorolt rá ilyen nagy hatást, a nőnemű lények közül legalábbis, akikkel volt alkalma megismerkedni eddig.

A lány a két éve elporladt Alderaan bolygóról származott, annak törvényes uralkodócsaládjából, egyszóval igazi arisztokrata hölgy volt, a szó legnemesebb értelmében. Lényegében miatta és őerte keveredett bele Luke a lázadásba. Előbb az arcképe, majd a személye indította el benne azt a visszafordíthatatlan folyamatot, ami őt egy vidéki farmerfiúból igazi harci pilótává változtatta. S ezen az úton most újra kettesben lehetett vele, legalább addig, míg a szövetség vezetésének hivatalos küldötteiként fel nem veszik a kapcsolatot a Cirkarpusz ingadozó földalatti mozgalmával.

Lukenak kezdettől az volt a véleménye, hogy kockázatos dolog a hercegnőt ilyen veszélyes útra küldeni, s ezt nyíltan meg is mondta az indulás előtti eligazításon Vernan tábornoknak, a Szövetségi Hírszerző Szolgálat vezetőjének. Az elmúlt két évben ugyanis már többször előfordult, hogy a diplomáciai küldetése során Leia bajba került, s csak a jószerecsén, no meg a bajtársai igyekezetén múlt, hogy sikerült megmenekülnie. De a tét is nagy volt – Vernan tábornok szerint legalábbis. Mivel a felkelők hírszerzése nemrég értesült róla, hogy a szektorban egy másik naprendszer, a Zaloriis szintén késznek mutatkozik elkötelezni magát a szövetség mellett. De csak akkor, ha bejelenthetik, hogy azért, mert a Cirkarpusz már csatlakozott. Viszont ha ez a másik naprendszer jelentette volna ki, hogy dacol a birodalommal, a cirkarpuszi földalatti mozgalom kétségtelenül azonnal átállt volna a felkelők oldalára. Tehát nem is egy, hanem két naprendszer sorsa függött a küldetés eredményétől. Ha itt kudarcot vallanak – s ezt Luke jól tudta – akkor valószínűleg mindkét rendszer kormányzata visszakozik és nem adja meg nekik a nagyon is szükséges logisztikai segítséget. Tehát mindenképpen sikerrel kell járniuk.

Skywalkernek különben nem voltak kétségei a küldetésük sikerét illetően, mivel el sem tudta képzelni, hogy van olyan ember, akit Leia hercegnő ne tudna meggyőzni. Őt bármiről meg tudta győzni, főleg ha nagyon belemelegedett a feladatba. Lukenak azok a pillanatok voltak a legkedvesebbek, mikor őfelsége megfedkezett előtte a rangjáról és címeiről. És régóta arról a percről ábrándozott, mikor egyszer és mindenkorra megfedkezik rólok.

A hátulról felcsendülő csipogás ezen a ponton félbeszakította Lukeot a merengésben és letörölte arcáról az elégedett mosolyt. A Cirkarpusz V. melletti elhaladásra készültek, erre figyelmeztette Artu Detu. A fiatalember a robottól kapott navigációs adatokat követve némán egy negyedfokkal elfordította gépe irányszögét, nehogy lemaradjon az előtte repülő Y–szárnyú mögött, mely pár másodperccel korábban kezdte meg a kitérő manővert.

Előttük fokozatosan növekedett a kérdéses bolygó sarló alakban megvilágított gömbje, melyet két parányi holdacska kísért elliptikus pályáján a nap körül. A navigációs atlaszban rendelkezésre álló adatok szerint a sűrű felhőzetbe burkolódzó égitest ugyan lakható, de javarészt felderítetlen. Települések nincsenek rajta és csupán egyetlen térképész expedíció járt a felszínén évtizedekkel ezelőtt. A cirkarpusziak Mimbannak nevezik ezt a világot, amit valami okból máig sem gyarmatosítottak. Ennél több információval nem tudott szolgálni a hivatalos térkép, mikor pár perce utánanézett a részleteknek. Ezt kissé

furcsállta a fiatalember, mivel a rendszer többi égitestjéről jóval több adatot talált az atlaszban, de nem sokáig gondolkozhatott ennek okain, lévén más dolga is repülés közben.

Alig fejezte be a pályamódosítást, felzárkózva a követett vadászgéphez, mikor recsegni kezdett a rádiókészüléke. A hercegnő megtörte az indulásuk óta betartott rádiócsöndet. Az előre megadott frekvenciát használta, katonai titkosítással sugározva üzenetét, egészen alacsony adásteljesítménnyel, hogy messziről ne legyen fogható a jele.

– A bal oldali motorom rendetlenkedik. Vétel.

Leia hangja bosszúsan csengett. Luke számára ez a hang azonban még ingerülten is olyan természetesen édes és kellemes volt, mint a cukrozott gyümölcs.

– Mennyire? – ráncolta aggodalmasan a homlokát, futó pillantást vetve az előtte lebegő harci gép hajtóműveire.

– Nagyon, Luke. – a hercegnő érezhetően feszültnek tűnt. – Sehogy sem tudom rendesen szabályozni a teljesítményét. A működése egyre szabálytalanabb. Bármikor felmondhatja a szolgálatot. Te látsz onnan valamit kívülről?

Luke ezúttal alaposabban megnézte a bal oldali R200-as ionhajtóművet, de semmi különösét nem látott rajta. A vörösen izzó gázcsóva egyenletesen süvített elő a főfúvókából és a sugárterelő kormánylapok is épnek tűntek.

– Nem. Semmit. – vallotta be rövid habozás után. – Az üzemanyag adagolójával van gond vagy a gyújtószerkezettel?

– Honnan tudjam? Nem vagyok szerelő! – méltatlankodott Organa, egy kezdő pilóta tanácsstalanságával.

Csak nemrég sikerült letennie a pilótavizsgát a felkelő flottánál és eddig nem sok alkalma adódott rá, hogy csiszolhassa repülőtudományát. Most is csupán azért vezetett egy öreg, megbízható Y-szárnyút, mert a felkelők telepén, ahová egy utánpótlást szállító teherhajó fedélzetén érkezett meg, épp nem akadt másik jármű, ami a Cirkarpusz IV.-re fuvarozta volna. Így kénytelen volt kölcsönkérni a bázis védelmét ellátó vadászgépek egyikét, míg Luke a saját X-szárnyújával repült idáig, oltalmazó kísérelésként.

Felszállás előtt Skywalker beszélt a karbantartók főnökével, aki bevallotta neki, hogy a BTL-S3-as igencsak öreg jószág. A Klón háború idején gyártották, s azóta számos tulajdonos kezén ment át, mire kalandos úton a felkelők birtokába került, akik alaposan felújították, javarészt használt alkatrészekkel korszerűsítve a lestrapált gépet. Egy rendszeren belüli utazásra éppen megteszi – ez volt az ősz hajú technikus optimista véleménye és Luke nem kételkedett a szavában. Egészen mostanáig.

– Vedd le a tolóerőt és kapcsold ki. Aztán indítsd újra! – tanácsolta rövid mérlegelés után a férfi. – Ha szennyezett az üzemanyagod, előfordulhatnak dugulások a porlasztóban. Adj neki néhány rövidebb fröccsöt. Attól általában kitisztul.

– Rendben. Csinálom.

Leia végrehajtotta az utasítást. Luke feszülten figyelte, ahogy kialszanak a hajtóművek ioncsóvái, majd kisvártatva újragyulladnak. Kívülről továbbra is úgy látszott, minden rendben van a másik géppel. Előttük közben szemmel látható sebességgel közeledett a Mimban sarlója. A jelenlegi sebességükkel haladva mintegy fél perc alatt elsuhannak mellette, a külső holdjának pályavonalát éppen csak érintve, aztán meg sem állnak befelé haladva a következő bolygóig.

– Mi a helyzet?

– Ugyanaz, mint az előbb. Ingadozik a teljesítménye. – Leia belesóhajtott a mikrofonba.

– Így nem fogok tudni rendesen repülni vele. Nekem csak két hajtóművem van. Ha az egyiket elvesztem, megnézhetem magam.

– Egy hajtóművel is lehet repülni. – vetette ellene Luke, megfélemlítve róla, hogy a hercegnő messze nem olyan remek pilóta, mint ő. – Ha úgy érzed, hogy zavar a

kormányzásban, kapcsold ki.

– Most hülyéskedsz? Én nem vagyok egy űrsoké! Szerintem mielőbb meg kéne javítani, mielőtt teljesen tönkremegy. Le kell szállnunk a legközelebbi támaszpontra. Itt, a Mimbanon.

Luke összevonta szemöldökét az epés megjegyzésre, s csak rövid habozás után válaszolt, a repülési adatokat tanulmányozva.

– Egész biztos, hogy nem bírja ki a Cirkarpusz IV.–ig?

– Nem hiszem, Luke. A szimulációs gyakorlatokon azt tanították nekem, hogy ha egy hajtómű így viselkedik, akkor az hamarosan le fog állni vagy felrobban. És én egyiket se szeretném megvárni. Ha kikapcsolom a bal motort, a jobbal talán orbitális pályára állhatok a IV.–eshez érve, de akkor kapcsolatba kell lépnem a hivatalos szerelőegységekkel és vontatást kell kérnem, amivel sükségtelenül felhívjuk magunkra a figyelmet. Még az is lehet, hogy lekéssük a találkozózt emiatt. Márpedig a Cirkarpusz rendszer minden részéről ott lesznek az ellenállás képviselői. Ha nem érkezem meg, nyugtalanodni fognak és óvatosságból szétszélednek. Egy örökkévalóságig tartana, mire újra összehoznánk őket. És az itteni világok jelenleg létfontosságúak a szövetségi flotta számára, tudod!

– Értem. De a leszállás itt fölöttébb kockázatos...! – próbálta lebeszélni Skywalker, újra a monitorára hívva a bolygó szegényes adatait. – Az atlasz szerint a Mimbanon nincsenek állandó települések. Se javítóműhely, se egy orbitális űrállomás.

Futólag kipillantott az egyre nagyobbra hízó, zöld, kék és fehér színekben játszó gömbre, ami csöppet sem lett bizalomgerjesztőbb a számára az elmúlt percekben.

– Az is lehet, hogy még kisegítő mentőállomás sincs odalent.

– Tisztában vagyok vele. De nem számít. Úgy érzem, addig kell leszállnom, amíg ura vagyok a gépnek. – vélte Leia borúsan. – Egy ilyen sűrűn lakott rendszerben, mint ez, szerintem minden belélegezhető légkörű bolygón lennie kell legalább egy–két mentőállomásnak és a sürgős javításhoz szükséges felszerelésnek. Az atlasz adatai nyilván régiek vagy hiányosak.

A lány kis szünetet tartott, mielőtt folytatta volna.

– Erről meg is bizonyosodhatsz, ha a rádiódat átállítod a nulla–négy–hat–egyes hullámhosszra.

Luke elharapta, amit mondani akart, s gyorsan elvégezte a műveletet. A pilótafülkét nyomban egyenletes pittyegés töltötte meg, amit a Torplex fedélzeti számítógépe helyzetjelző adásként azonosított.

– Ez valóban egy leszállást irányító sugár. – mondta zavartan, miután visszakapcsolt a közös rádiósávjukra. – De nem szerepel sem a birodalmi, sem a szövetségi adatbázisokban. Szóval bármi lehet.

Meg sem próbálta felsorolni a lehetőségeket, elvégre semmit sem tudtak erről a világról. Ha ez nem egy vadonatúj mentőállomás vagy ideiglenes település, akkor bizony előfordulhat, hogy csupán egy automata sugározza a jelet, például egy tudományos adatgyűjtő berendezés részeként.

– Igen, tudom. De a helyzetet mérlegelve úgy döntöttem, hogy megkockáztatom. Mindjárt kezdem a fékező manővert, mielőtt túlszaladnánk a bolygón! Állj félre mögülem és próbálj követni!

Luke abbahagyta a képernyőn sorakozó adatok olvasását és gyorsan a hercegnő gépének jobb oldalára került. A következő percekben jelentősen le kell lassítaniuk a bolygóközi utazósebességükről, hogy orbitális pályára állhassanak a planéta körül, mielőtt megkísérelnék a leszállást. Leia máris megkezdte a bukófordulót, száznyolcvan fokkal elforgatva az Y–szárnyú törzsét, hogy farral előre repüljön tovább az űrben, majd teljes tolóerőre kapcsolta hajtóműveit. Luke kisvártatva követte, igyekeztén a társa közelében maradni, lehetőleg látótávolságon belül. Nagyjából ekkor érték el az eredeti pályájuk

legközelebbi pontját a Mimbanhoz, alig egy fénymásodpercnnyire az égitesttől. A T–65B típusú vadászgép négy hajtóműve dübörögve okádta magából az izzó hajtóanyagot a menetirányba, de a drasztikus lassulásból semmit sem lehetett érezni a pilótafülkében a gyorsuláskiegyenlítő mezőnek köszönhetően. Előtte a BTL–S3–as csupán aprócska pontként világított a kozmosz sötétjében, kilométerekre eltávolodva tőle.

Artu hosszú trillázással tájékoztatta pilótáját a szükséges iránymódosításokról, amik révén elnyúlt parabolapályára állhat a bolygó körül, hogy aztán a további fékezésekkel magas, majd alacsony orbitális pályára kerülhessen. Közben két–háromszor meg fogja kerülni a Mimbant és lesz ideje alaposan körülnézni, hátha észlel a radarja valami kisebb űrállomást vagy legalább egy hajót, amivel felvehetik a kapcsolatot.

– Talán nem is kell leszállnunk, ha találunk valakit az űrben, aki segíthet...! – mondta reménykedve, miközben finom korrekciókat hajtott végre gépével, hogy közelebb kerüljön a másik járműhöz.

– Én csak az irányításugarat észlelem. Műholdas adásoknak és a szokásos pilótacsevejnek semmi nyoma a körzetben. – jelentette ki Organa tárgyilagosan. – Mit gondolsz, kérjek segítséget rádión?

Időközben átkerültek a bolygó nappali oldala fölé és egyre csökkenő sebességgel elszáguldottak az egyik holdacska mellett, mely alig volt nagyobb egy jókora, szabálytalan alakú hegynél. A Mimban fehér felhőlepelbe burkolt tányérja úgy terpeszkedett előttük, mint egy óriási tükör, vakítóan visszaverve a rendszer napjának erős fényét.

– Inkább ne. Még nincs vészhelyzet. Tartsuk magunkat az eredeti tervhez és ne hívjuk fel magunkra a figyelmet, amíg nem muszáj.

Skywalker tisztában volt vele, hogy a jelenlegi beszélgetésüket senki sem hallja, olyan kis teljesítménnyel sugároznak a rádió adóvevőik. Ha most meggondolatlanul elkezdenek hangoskodni az éterben, annak mindenféle, előre nem látható következményei lehetnek. Elvégre ez mégiscsak egy titkos küldetés.

– Rendben. De landolás előtt akkor is szólnunk kell a lentieknek, hogy jövünk. Hacsak ők nem hívnak minket előbb. – vélte a hercegnő megfontoltan.

– Ha lenne odalent valaki, aki figyeli az eget, már észrevettek volna. A műszereim viszont nem jeleznek semmit, egy kósza radarsugarat sem. Ami még egy ok arra, hogy ne szálljunk le ide. – motyogta elégedetlenül Luke, s gondolatban újabb nyomós érvek után kutatott, amikkel lebeszélhetné a lányt veszélyesnek tűnő szándékáról.

– És ha lerobbanok az űrben? Talán majd vontatni fogsz? – érdeklődött kissé vehemensen őfelsége a rádióban. – Vagy át kell szállnunk Thripióval hozzád, hogy az öledben ülve tegyük meg a hátralévő cirka százmillió kilométert?

– Nem rossz ötlet. – húzta el száját Luke, értékelve a hölgy humorát. – Én benne vagyok, ha minden kábel szakad.

A radarképernyőn eközben feltűnt néhány figyelmeztető jelzés, a közelükben elhaladó kisebb–nagyobb, javarészt fémtartalmú tárgyakat mutatva. Ezek nyilván régóta itt keringő műhold és űrhajó roncsok lehettek, valamint kidobott hulladékok, amik a legtöbb világ körül megszokott látványnak számítanak. A jelenlétük arra utalt, hogy van erre forgalom, ha nem is túl sűrű. Ugyanakkor nincs orbitális űrhulladék eltakarítás, mint a fejlettebb planéták környékén. Mivel egyik törmelékkel sem kerültek ütközőpályára a nyomkövető komputer szerint, a férfi nem foglalkozott a részletes megfigyelésükkel, hanem folytatta szakaszos fékezését, hol közelebb kerülve a hercegnő bizonytalanul imbolygó vadászgépéhez, hol eltávolodva tőle.

– Hé! Belém ne gyere hátulról! – figyelmeztette kisvártatva Leia, mikor manőverezés közben alig három hajóhossznyira suhant el mögötte és a pilótafülkéjének ablakát megcsapta az Y–szárnyú fúvókáiból áradó forró ionvihar.

– Hogy van a hajtóműved? – kérdezte Luke, nem pazarolva az idejét arra, hogy valami frappáns választ adjon a félreérthető megjegyzésre. Minden figyelmét lekötötte ugyanis a T-65-ös kormányzása.

– Eddig jól...! Bár vészesen kezd túlmelegedni!

– Csökkentsd a teljesítményt és tarts hosszabb szüneteket két fékezés között.

– Tudom, hogy kell csinálni! Ne aggódj!

– Persze...! Hányadik kényszerleszállásod lesz ez egy hibás géppel? – kíváncsiskodott Skywalker, gondtalannak tűnő hangon.

– Az első. – motyogta boldogtalanul őfelsége.

– Akkor aggódom. Egy kicsit. Főleg, mert nincs asztrosztered, hogy besegítsen.

Organa erre nem válaszolt semmit, de Luke szinte érezte a rádión keresztül, hogy örül a megjegyzésének. Sajnos a felkelő telepen nem tudtak egy Artúhoz hasonló robotot adni a Koensayr vadászbombázó mellé, mert utánpótlási gondok miatt szűkében voltak a működőképes asztromechanikai egységeknek. A hercegnő persze könnyelműen úgy vélte, enélkül is boldogulni fog egy ilyen rövid úton. Lukenak most az jutott eszébe, ha lenne egy droid az Y-szárný külső aljzatában, megkérhetnék, hogy másszon ki a bal hajtóműgondolára és próbálja megjavítani a rendetlenkedő R200-ast.

A saját vadászgépe tetején üldögélő Artu Detu értette a célzást, mert rövid nézelődés után csipogva tájékoztatta gazdáját, hogy ő hajlandó átszállni őfelsége gépére és megnézni azt a hajtóművet.

– Ez elég kockázatos lenne jelen körülmények között. – hátrította el logikus javaslatát Luke. – Épp egy fékezőmanőver közepén tartunk. Elég egy parányi hiba és elszállsz a végtelenbe, aztán napokig kereshetlek az űrben, mire rád akadok.

Az R2-es méltatlankodva csiripelte, hogy ezzel ő is tisztában van. Majd hozzátette, természetesen csak az orbitális pályára állás után akar átszállni, ha már súlytalanul lebegnek az űrben.

– Rendben. Benne vagyok. Thripio biztos örülni fog neked.

Luke röviden tájékoztatta a hercegnőt Artu szándékáról, aki valamelyest megkönnyebbült, hogy rövidesen egy szakértő veszi kezelésbe a gépét.

– A legrosszabb esetben, ha Artu nem tudja megjavítani a hajtóművem, még mindig megpróbálkozhatok a leszállással.

Mostanra a sebességük a töredékére csökkent, ahogy orral a Mimban felé fordulva elsuhantak az égitest terminátora fölött, mintegy fél bolygóátmérőnyi távolságban tőle. Alattuk a sötét oldal szabályos, kerek foltként takarta el a csillagokat. Civilizációra utaló fényeknek a felhőzet réseiben semmi nyoma.

– Fél órán belül visszaérünk a nappali oldalra, a helyzetjelzőhöz. – állapította meg Leia az aktuális pályaadataik alapján. – Egyenlítői pályára állok, hogy minden körnél fölötte haladjak el. Te találtál már valakit az űrben, aki esetleg segíthetne nekem?

– Még nem.

Luke megkésve nagy hatósugarú pásztázásba kezdett a vadászgépe Fabritech ANS-5D radarjával, hogy felmérje a Mimban körüli orbitális pályákat. Hátha észlel egy kisebb hajót vagy ideiglenes űrállomást, ami esetleg elkerülte eddig a figyelmüket a bolygó árnyékában. De semmit sem talált, csak még több űrtörmeléket, amik lassan spiráloztak lefelé a légkör irányába, hogy a következő évezredekben sorra lepotyogjanak az elhagyott világ felszínére. Se kommunikációs műholdak, se átjátszó állomások vagy navigációs szatellitek nem sugározták az égitest körül szokásos jeleiket. Ahhoz képest, hogy a Cirkarpusz rendszer tizennégy bolygójából ezen kívül még két másik, a III. és IV. planéta lakható, továbbá tucatnyi holdon működnek bányatelepek, tudományos támaszpontok és üdülőbázisok, elég különös, hogy a Mimban környéke ennyire elhagyatott. Vajon miért?

Artu Detúnak hasonló kérdések cikázhattak az elektronikus agytekevényeiben, mert időnként felcsipogott, röviden közölve sejtéseit Lukekal. Lehet, hogy veszélyes kórokozók vagy ragadozók találhatók odalent, azért nem gyarmatosították ezt a világot? De akkor karanténba zárták volna a hatóságok és lenne körülötte néhány figyelmeztető adást sugárzó bója. Vagy biológiailag összeférhetetlen az élővilága a Cirkarpusz két szomszédos planétáján lévő ökoszisztémákkal? Ez fölöttébb valószínűtlen, bár akkor is lenniük kéne itt jelzőbójáknak. Esetleg egy elzárkózó világról van szó? Aminek lakossága úgy döntött, hogy nem kér a galaxisból és befelé forduló életet élnek, a saját elképzeléseiknek megfelelően? Ha így van, annak szerepelnie kéne a birodalmi adatbázisban, elvégre járt már erre legalább egy kutatóexpedíció.

– Nem. Nem hinném, hogy tiltott világ lenne, Artu.

Luke egy darabig figyelte az R2-es megjegyzéseit, találgatásait a képernyőn, aztán úgy döntött, még egyszer átnézi az elérhető adatokat, hátha ki tud hámozni belőlük valami hasznosat. A hosszabb úrutazások alatt megszokta, hogy olvasással tölti a szabadidejét. Főleg a meglátogatni tervezett világokról elérhető anyagokat tanulmányozta, hogy tisztában legyen a földrajzi, politikai, történelmi, kulturális és persze katonai viszonyaikkal.

Vadászgépe közben bekerült a bolygó árnyékkúpjába, mire hirtelen kozmikus sötétség borult rá. Beletelt néhány másodpercbe, mire a szeme alkalmazkodott az odakint derengő csillagok gyenge fényéhez és sikerült megpillantania a hercegnő hajójának aprócska hajtóműlángját, villogó helyzetjelzőit. Rövidesen halk roppanások szűrődtek be a pilótafülkébe, ahogy a világűr hidegében lehülő X-szárnnyú titánacél erősítésű törzse helyenként összehúzódott.

Artu rögtön bekapcsolta a hajótest fűtését és kupolás fejét forgatva szemlélte rideg, ámde pompás látványt nyújtó környezetüket. A Mimban külső holdjának sarlója gyenge fényt vetett rájuk, a távolban pedig halványan világító pöttyként lebegett a gázóriás, ahonnan jöttek. És ott volt a sok milliónyi csillag, véletlenszerűen szétszórva a feketeségben, mint a kesseli csillámfűszer. Nincs ennél otthonosabb látvány egy sokat megélt asztroszer számára.

Luke igyekezett tartani az optimális távolságot a hercegnő gépétől, miközben elnyújtott elliptikus pályán megkerülték a bolygó éjfékete korongját. Pár perc múlva kibukkantak a Mimban árnyékkúpjából és egy újabb több szakaszos fékezéssel alacsony orbitális pályára álltak a rejtélyes égitest körül.

– Ideje megfordulnunk! – tájékoztatta Leia, érezhető türelmetlenséggel hangjában.

Majd meg sem várva társa visszajelzését, a manőverező fúvókáival visszafordította hajója orrát a menetirányba. Skywalker követte példáját, kíváncsi pillantást vetve a gyorsan vastagodó bolygósarlóra, melyen túl szembántóan ragyogott a rendszer napja.

– Én nem találtam semmit, ami ürtevékenységre utalna a körzetben. És te?

– Sajnálom, Leia. Úgy tűnik, a környék eléggé elhagyatott. – csóválta fejét Luke elégedetlenül. – Közelebb megyek hozzád, hogy Artu átmáshasson a bal hajtóműgondolásra...

Elhallgatott, mert a tőle jobbra haladó vadászgép hibás R200-asából robbanásra utaló gázcsóva csapott ki oldalirányban. Fénylőn szétterült, aztán elhalványulva beleveszett a végtelenbe.

– Leia! A hajtóműved! Kapcsold ki, mielőtt felrobban! Gyorsan!

Luke dermedten nézte, ahogy az Y-szárnnyú vészesen imbolyogni kezd, miközben kihuny a sérült berendezés fúvókájából áradó ioncsóva és apró törmelékdarabkák záporoznak az űrbe, élénken csillogva a rájuk vetülő napfényben. Ezt kisvártatva a tűzoltórendszer által kilövellt gázfelhő követte, majd a lány gépe lassú bukófordulóba dőlve eltávolodott tőle az alant terpeszkedő bolygó irányába. Az X-szárnnyú tetején trónoló Artu közben sivítózni kezdett, szenzoraival próbálva megállapítani a másik hajó sérülésének

mértékét.

– A bal oldali hajtóművemnek vége! Még kormányozható a gép, de csak nehezen...! Nem tudom pályán tartani ezt a vackot...! Nincs mese! Le kell szállnom, Luke!

A hercegnő hangja növekvő stresszről árulkodott az éterben. Skywalker rohanvást követte őt lefelé, a légkör irányába, próbálva közel maradni hozzá és azon törte a fejét, talán mégis biztonságosabb lenne, ha Leia átszállna hozzá és az ölében ülve vinné magával a célállomásig. Persze akkor itt kellene hagyniuk Thripiót a roncsban, aminek Artu egyáltalán nem örülne, még ha később vissza is jönnének érte.

– Próbáld megállítani a forgást és csökkentsd a süllyedés mértékét! Még nem vagyunk az irányításugár körzetében!

– Megteszem, amit tudok. – Rövid szünet, aztán: – Nyughass már, Thripio! Ne rugdosd a pedálokat! Csak ülj nyugodtan, amíg én vezetek!

– Sajnálom, Leia hercegnő. – mondta fémes hangon a lány útitársa, az ember–kiborg kapcsolatok avatott szakértője. – A feszültségtől kissé megbolondultak a motorikus szenzoraim. Hálás lennék, ha megállítaná a pörgésünket!

– Mit gondolsz? Mit csinálók? – vágott vissza Organa boldogtalanul.

Csaknem fél percébe került, mire némi bukdácsolást követően sikerült stabilizálnia az Y–szárnyút a bolygó horizontjához képest a megmaradt hajtóművel. Noha korábban többször gyakorolta már a repülésszimulátorban, a valóságban határozottan nehezebbnek bizonyult a feladat, mint várta. Nem csupán az idegessége és kapkodása miatt, hanem főként a műszerfalán villogó és csilingelő rengeteg vészjelzés okán, amik elvonták figyelmét a legfontosabb teendőkről. A helyzetük rossznak tűnt, de talán nem életveszélyesnek. A lényeg, hogy nem robbantak fel és a gép még valamennyire irányítható maradt. Leia tudta, ezt a típust úgy tervezték, hogy egy hajtóművel is le lehessen szállni vele, így nem aggódott különösebben a helyzetük miatt. Nehéz lesz egészen letenni ezt a roncsot egy ismeretlen világ felszínére, de nem lehetetlen.

– Még egy perc és elérjük az irányításugár vételi körzetét! – nyugtatta meg android útitársát, az immáron a fél égboltot betöltő Mimban gyorsan közeledő felhőzetét bámulva. A radar szerint rövidesen eléri a légkör határát és akkor ismét fékeznie kell, nehogy túl gyorsan merüljön bele az atmoszférába és lángoló meteorrá válva elégjen a súrlódástól. Dicstelen halál lenne ez egy sokat megélt, ifjú hercegnő számára.

– De mi van akkor, ha Luke úrfinak igaza van és nincs odalent semmilyen javítóállomás? – osztotta meg vele kétségeit a droid nyugtalanul. – Örökre ott rekedünk ezen az üres világon! Társaság nélkül, okosító adatbank nélkül és... és kenőanyag nélkül!

– Ne butáskodj már! – fedte meg Organa az aggályoskodó robotot. – Ahol rádiójelzés van, ott technika is van és energiaforrás, meg karbantartás. Ez az egyetlen jelzés, amit a bolygó körül észleltünk, tehát nincs értelme máshol próbálkoznunk. Gondolom nem szeretnél az űrben rekedni, sem a túloldalon leszállni, a nagy semmi közepén?

Thripio erre nem válaszolt. Inkább szorosabbra húzta csillogó fémteste körül az ötpontos biztonsági övet és újfent emlékeztette magát, mennyire utálja az űrutazást. Legalább annyira, mint kényszerleszállást végezni egy ismeretlen bolygón.

A sérült Koensayr gép nyomában repülő Luke végre felzárkózott melléjük a bal oldalon és türelmetlenül megbillegtetette összecusokott szárnyait, hogy magára vonja a hercegnő figyelmét. Leia nem hallotta a férfit, mert rádióját az előbb átállította az irányjelző frekvenciájára, aminek pittyegése rövidesen felcsendült a készülékben.

– Azt hiszem, Luke gazda mondani akar nekünk valamit! – hívta fel a lány figyelmét Thripio, bizonytalanul intve az X–szárnyú tetején lovagoló asztromechanikai droidnak, akivel most nagyon szívesen helyet cserélt volna.

Leia akkurátusan befejezte a helyzetjelző adás irányának bemérését és pozíciójának rögzítését az ANC 2.7 célkövető komputerben, mielőtt átkapcsolt volna a közös

rádiósávjukra.

– Itt vagyok! Vétel!

– Na végre! Figyelj a sebességedre! Túl gyorsan mész! – szólt rá erélyesen Luke.

A hercegnő észbe kapott és ismét begyújtotta az elülső fékezőrakétáit, enyhén megemelve a gép orrát, ahogy a kiképzésen tanulta. Annyira belemerült a leszállási pont helyzetének meghatározásába, hogy teljesen megfeledkezett a sokkal fontosabb sebességcsökkentésről. A két űrhajó ugyanis elérte a légkör határát, s a burkolatukon végigfutó erősödő rezgés tudatta az utasokkal, hogy már nem vákuumban repülnek.

– Bemérem a leszállózóna helyét, Luke. Egyenes siklórepülésben fogom megközelíteni.

– Látom. Végig itt leszek melletted, esetleg mögötted. Mi van a hajtóműveddel?

Leia fejét csóválta a kérdésre, miközben tekintete újfent végigfutott a műszerfala kijelzésein.

– Mi lenne? Minimális tolóerőn megyek, hogy kormányozható maradjon. Keményen kell tartanom, mert folyamatosan balra húz.

– Ha rosszra fordulnának a dolgok, a becsapódás előtt nyugodtan katapultáljatok mindketten! – tanácsolta Luke, egy veterán pilóta profizmusával. – Nektek kell túlélnetek a leszállást, nem a gépnek!

– Kösz! Ezzel most nagyon megnyugtattál!

A billegő Y-szárnyú ekkor már erősen rázkódott a légköri súrlódástól és szögletes orra körül vörösen, majd narancssárgán fénylő derengés jelent meg a részecsketaszító védőpajzs láthatatlan falán túl. A toronylövész hátsó ülésében kucorgó Thripio egészen emberi hangon fűsúlyozott és két kezével keményen megkapaszkodott az ArMek SW-4 ionágyú vezérlőpultjának szélében.

– Nagyon kérem, próbáljon finoman leszállni, hercegnő! A zökkenők borzasztó dolgokat művelnek a belső pörgettyűimmell!

– Az én bensőmnek sem tesznek valami jót! – vágott vissza a lány, miközben összeszorított szájjal küszködött a makacskodó vezérlőművel. – Neked különben sincs miért aggódnod! Az androidoknak nincs hányingerük!

Thripiónak talán más volt a véleménye, de nem szólt semmit, mert a gép az újabb sebességvesztés miatt valóban gyomorszorítóan kezdett száguldani lefelé. A több hajóhossznyira lemaradó Lukenak gyorsan kellett cselekednie, hogy követhesse őket. Egyedül az nyugtatta meg valamelyest, hogy már ő is hallotta a rádiósugár csipogását a sisakjában. A helyzetjelző kitartóan küldte jeleit az égbe, így könnyű volt meghatározni a pozícióját. Talán Leiának van igaza és ez a legjobb megoldás, amit tehetnek.

Mégsem volt biztos a hölgy döntésében, hiszen azt a kényszer szülte, nem a józan mérlegelés. Akármilyen odalent, a nagy semmitől kezdve egy csempész-tanyán át, holmi ellenséges bennszülött civilizációig bármi. Talán érdemes volna rádión felhívni őket és engedélyt kérni a leszállásra. Hátha figyeli valaki a kommunikációs csatornákat és eligazítja őket a helyi viszonyokról. Akkor legalább tudnák, mi van odalent és főként: mire számíthatnak, ha majd ott lesznek. S már mozdult volna keze a rádió kapcsolópanelje felé, hogy nagyobb adásteljesítményre állítsa készülékét, mikor a szélvédőn túl lobogó narancssárga fényjátékokra nézve rájött, sajnos elkésett ezzel. Amíg a fékezési manőver tart, a légköri ionizáció keltette zaj miatt nem tudja használni a rádióját. Meg kell várnia, míg eléggé lelassulnak az atmoszférában.

– Artu Detu! Szeretném, ha azonnal jeleznéd, ha valami rendkívülit tapasztalsz leszállás közben! Kapcsold maximumra minden érzékelődöt!

A kabint biztató fűtőlég töltötte meg és hamarosan sorjázni kezdtek a droid által továbbított szokásos adatok a képernyőn.

Rövidesen annyira lelassultak, hogy a hajók orrát övező fényjelenségek megszűntek és a továbbiakban csupán ezer kilométeres sebességgel haladtak lefelé, közepes meredekségű sikló pályán. Viszont nagyon eltávolodtak egymástól, ezért Luke nem ért rá rádiózni, mert azzal volt elfoglalva, hogy közelebb manőverezzen a hercegnő hajójához. Aztán alig fél percnyi eseménytelen ereszkedés után meglepő dolog történt a férfival. Szinte fölugrott helyéből, hirtelen nekifeszülve a hevedereinek. Valami megmozdult a tudatában! Nem, nem valami, hanem az erő. Gyorsan túltette magát a meglepetésen és máris megpróbált lazítani, hogy az érzés szabadon eltöltse és átjárja minden porcikáját, ahogy az öreg Ben tanította.

Az érzékenysége sajnos csöppet sem volt tökéletes, és nem hitte, hogy valaha is csak feleannyira ura lesz az erőnek, mint Kenobi... bár az öreg nagyon bízott Luke képességeiben. A finom jelzést azért mégis megérezte. Szinte kézzelfogható nyugtalanság töltötte el és ennek a forrása valami (vagy több valami) volt odalent. Valami nagy és barátságtalan. Ami egyértelműen veszélyt jelent rájuk nézve.

Újra ellenőrizte műszereit, hátha a lentiek észlelték közeledtüket és éppen bemérik a röppályájukat, hogy aztán tüzet nyissanak rájuk, mint hívatlanul érkező látogatókra. De az X-szárnnyú PG-7U szenzora semmit sem jelzett. Se rádióadás, se radarhullámok nem érkeztek letről. Még egy kósza elfogórakéta vagy lézersugár sem. Lehet, hogy tévedett?

Összevont szemöldökkel bámulta alattuk az összefüggő felhőzetet, aminek szürkésfehér takarója a láthatár széléig nyúlt minden irányban. Még sosem érzett ilyesmit, így nem tudta mihez hasonlítani. De egy biztos. Bármire is próbálja figyelmeztetni a megérzése, most úgysem tehet semmit az esetleges veszély ellen. Pillanatnyilag az a legfontosabb, hogy a hercegnő hajója biztonságosan leérjen és ő is vele együtt. A nyomasztó érzés azonban nem múlt el, sőt erősödött. Mintha az egész bolygóból áradt volna felé, meghatározhatatlan fenyegetésként. Ebből hamar levonta a következtetést, hogy minél előbb elhagyják a Mimbant, annál jobban fogja érezni magát.

Saját gondolai ellenére azért jutott rá ideje, hogy pontosítsa a leszállást irányító sugár forrásának helyét és a hajó radarjával feltérképezze alattuk a felszínt. A bő hétezer kilométer átmérőjű bolygó egyenlítőjének közelében voltak az északi féltekén, ahol szárazföldek és vízfelszínek váltogatták egymást a visszavert jelek szerint. De nem ez vonta magára Luke figyelmét, hanem a sűrűn bodorodó felhőpaplan. Valami furcsa van itt a felhőkben... csak hirtelenjében nem tudta eldönteni, hogy mi.

– Valami nem tetszik nekem! Ezek a felhők alattunk olyan különösek...! – közölte vontatottan a hercegnővel, noha a megérzésen kívül semmi sem támasztotta alá sejtését. Artu és a vadászgép műszerei legalábbis semmi rendkívülit nem jeleztek egyelőre.

– Túl sokat aggódsz, Luke! Ez az aggodalmasság korán a sírba fog vinni. Az pedig kár lenne, mert...

Sohasem tudta meg, hogy őfelsége miért sajnálná a korai halálát, mert ebben a percben beléptek a troposzférába, s alámerültek a szürkésfehér felhőzetbe. A rádiókapcsolat recsegve megszakadt köztük, olyan hirtelen, mintha elvágták volna. A két hajó reakciója ezután a légkörrel gyakorlatilag minden volt, csak normálisnak nem nevezhető.

Luke azonnal szem elől tévesztette a hercegnő hajóját, mely ekkor mintegy száz méterre repült jobbra előtte. A látótávolság annyira lecsökkent, hogy még az X-szárnnyú szögletes orrát sem látta az ablakon túl, így kénytelen volt teljesen a műszereire hagyatkozni. Azaz csak hagyatkozott volna, ha azok rendben működtek volna.

Olybá tűnt neki, mintha egy felhőkkel tarkított, de egyáltalán nem rendkívüli égboltról egyszeriben az elektromosság vadul kavargó óceánjába buktak volna alá. Hatalmas, sokszínű energiavillámok csapkodtak körülöttük a levegőben, mennydörgésszerű robajok sorozatával belehasítva a sűrű párába. Rövidesen elborították a két űrhajót, s szó szerint

megbolondították az addig kifogástalanul működő berendezéseiket. A tejfehér derengés helyett, amire számítottak, a vörös árnyalatokban pompázó atmoszférát olyan bizarr, vadul tomboló energiák töltötték meg, hogy szinte már elevennek tetszettek. Skywalker háta mögött Artu Detu idegesen felcsipogott, a külső érzékelőinek meghibásodását jelentve.

– Már csak ez hiányzott! – nyögött fel Luke, azon kapva magát, hogy kétségbeesetten küzdenie kell a vezérlőművel. S gyorsan rádöbbsent, mire próbálta figyelmeztetni az erő az előbb.

Az Incom T-65B műszerei az intenzív zavaró hatás miatt értelmetlen elektronikus zagyvaságokat produkáltak a monitorán. Az addig stabilan ereszkedő X-szárnyú bukácsolni kezdett a kavargó szélben, rosszul tűrve a belecsapó villámokat. Bár a gépet gyárilag leszigetelték az elektromos anomáliáktól, ilyen hevességű kisülésekkel még a strapabíró katonai berendezések sem tudtak megbirkózni. Éktelen sercegéssel sárgás energianyalábok futottak végig a szárnyakon és a hajó törzsén, rémült sikolyt váltva ki a tetőn kucorgó R2-esből, mikor körbeugrálták kupolás fejét.

– Artu! Minden rendben ott hátul? – kérdezte Luke, ám néhány elhaló nyögésen kívül nem érkezett válasz a droidtól.

A hajtóművek mindenesetre még működtek, így a férfi nem tehetett mást, minthogy tartotta az irányt és reménykedett benne, hogy mielőbb kiér a felhőzónából. A radar és a Melihat multikamera híján akár a hercegnő gépével is összeütközhet vagy nekimehet egy hegycsúcsnak, de bízott benne, hogy az elektromos zavar nem tart egészen a felszínig és a fedélzeti berendezések hamarosan magukhoz térnek. E célból sorra kikapcsolta, majd újraindította a vakrepülést lehetővé tevő műszereit, ám azok továbbra is használhatatlan jelzagyvalékot továbbítottak a kijelzőkre. Bármilyen okozta odakint a villámözönt, alaposan túltöltötte az X-szárnyú szenzorait és a gépnek időre volt szüksége, hogy lerázza magáról a felvett szabad elektronok tömkelegét.

A következő pillanatban végre túljutott a színes felhőzeten és elmaradtak mögötte a csattogó kisülések. Ezzel együtt az oldalszél is csillapodott valamelyest és már nem dobálta olyan keményen a T-65-öst, bár a látótávolság továbbra is egyenlő maradt a nullával. Luke higgadtan csökkentette sebességét, nehogy rászaladjon véletlenül az Y-szárnyúra és kikapcsolta sercegő rádióját. Várt egy kicsit, majd bekapcsolta és megszólalt.

– Leia! Jelentkezz! Vétel!

Türelmesen várt, hallgatva a készülék által továbbított recsegést, mígnem a zörejeken átszűrődött a lány szaggatott válasza.

– Nem tudom... irányítani, Luke! – Organa hangja nem tűnt kétségbeesettnek, inkább tanácsstalannak. Nyilván az ő gépét is megviselték a kóboráramok.

– A műszerek... Megpróbálok lejutni... egy darabban. Ha...

Elhallgatott, valószínűleg a válaszát várva. Luke azonban hiába kapcsolta adásra a készüléket, a műszerfalból kicsapó apró szikrák megghiúsították próbálkozását. A rádió úgy tűnik megadta magát és valami kiégett benne. Rövidesen csípős füst borította el a fülkét, mire a férfi kénytelen volt arca elé csatolni az oxigénmaszkját.

– Hát ez remek! Artu! Meg vagy még odakint? – kérdezte társától, ám az asztromechanikai droid továbbra sem válaszolt. Skywalker kénytelen volt megbarátkozni a gondolattal, hogy teljesen egyedül maradt a pilótafülkében és csak magára számíthat a következő percekben.

Mélyeket lélegezve mérlegelte a helyzetet, majd úgy döntött, hogy újraindítja a harci gép céltárgykövető számítógépét. Az Anq 3.6 nyomkövető egység – a T-65-ös támadóegyvereknek részeként – a hajó egyik legjobban megépített és legbiztonságosabban elhelyezett berendezése volt. De még így is próbára tették a különös, zavaró energiák, melyek jelentkezésére a tervezői nem számítottak.

Luke nem sok hasznát vette, mert a hercegnő hajóját képtelen volt megtalálni vele, de legalább a leszállást irányító jelzést be tudta mérni. Még mindig a jó irányba repült és körülbelül húsz kilométerre lehetett az adóberendezéstől. Abból a feltételezésből kiindulva, hogy Leia továbbra is oda igyekszik, követte a korábban meghatározott pályát és magában azért fohászkodott, hogy a célterületen legyen valami nagy és sima leszállóterés a gépek számára.

Odakint közben megváltozott a szél iránya és erőssége, amitől a hajó meg-megfarolt, mint lesántult eopie a homokviharban. Kövér esőcseppek mázolódtak el a szélvédőn, fokozatosan tisztára mosva az X-szárnnyú burkolatát. Rövidesen felszakadozott körülötte a felhőzet és végre látott is valamit az alatt elterülő tájból. A lézeres magasságmérő szerint körülbelül négy kilométer magasan lehetett, így tovább csökkentette sebességét, hogy elég ideje maradjon manőverezni a leszállás előtt. A Mimban buja vegetációval borított felszínén Luke szürkésbarna hegyeket és zöldeskék színű vénákkal behálózott lankás, sötétzöld erdőségeket, mezőket látott föl villanni. Úthálózatnak, városoknak, bármiféle civilizációnak semmi nyoma.

Bár egyáltalán nem ismerte a bolygó földrajzát, a mezők zöldje sokkal vonzóbb leszállóhelynek tűnt a számára, mint a folyók, patakok és tavak kékje vagy a lánchegységek szürke csúcsai. Egyetlen szikla sem olyan lágy, mint a víz, és egyetlen vízfelület sem olyan lágy, mint egy mocsaras rét, idézte fel magában a régi pilóta bölcsességet. Most már csak a hercegnőt kell megtalálnia és végig mellette maradni, bárhová zuhanjon is le sérült hajójával.

Kitartóan próbálkozott a radar és a többi szenzor újraindításával, főként mert észrevette, hogy a repülési irányában újabb felhők tornyosulnak, egészen alacsonyan sodródva a síkság fölött. Ezek hamarosan körbefogták gépét és megint nem látott semmit a környezetéből. Az IN-344-B holografikus képalkotó rendszer monitorán egy pillanatra felvillant valami használhatónak tűnő adat, ami arra utalt, hogy az Y-szárnnyú körülbelül egy kilométerre lehet előtte, de mielőtt a nyomkövető bemérhette volna pályáját, újra összezavarodott a rendszer. A levegőt számos távoli, majd közeli dörrenés hasította át, ahogy sárgásfehér villámok csapkodtak körülötte az esőfelhőben.

A mostoha időjárást szemlélve Luke már kezdte érteni, miért nem gyarmatosították a cirkarpusziak ezt a világot. Ha a Mimbanon rendszerezsek az ilyen elektromos viharok, amik összekuszálják a hajók műszereit, tényleg okosabb távol maradni tőle. Kár, hogy ezt a tényt a navigációs atlasz készítői elfelejtették feltüntetni a bolygó adatai közt.

Mintegy beigazolva rossz sejtelméit, ismételten villámcsapás érte a T-65-öst, fülsértő sistergéssel táncolva végig a tetején. A kisülés olyan erős volt, hogy ezúttal bejutott a pilótafülkébe is, végigtáncolva a műszereken és körbenyaldosva a férfi testét. Ha nem viselt volna szigetelő szkaferandert és kesztyűt, minden bizonnyal halálra sújtja az áram. Ösztönösen felkiáltott, mikor több műszerpanel körülötte szikrákat hányva felrobbant és az összes kijelzője hosszú pillanatokra elsötétült. Azt hitte, mindjárt kigyullad a gépe, ő pedig halálra ég a fülkében, ezért görcsösen a katapult indítókarjához kapott. Ám aztán elcsitult körülötte az elektromos háborgás és mivel nem látott előtörő lángokat és gomolygó füstöt sehol, letett arról, hogy idő előtt elhagyja sérült gépét.

Az energiát szolgáltató Novaldex áramfejlesztő viszont a villámcsapás miatt végképp bement a zavarba és hirtelen minden berendezés leállt. Luke ettől kis híján pánikba esett, de szerencsére a túlfeszültségvéddővel ellátott szünetmentes tápegységek túléltek a terhelést, így a legfontosabb kijelzők pislákolva életre keltek haldokló műszerfalán. A négy darab 4L4 fúziós hajtómű viszont teljesen lekapcsolt és a fiatalember hirtelen azon kapta magát, hogy siklórepülésben kell megtennie a felszínig hátralévő távolságot.

Mivel a kiképzésen erre is felkészítették, ráadásul odahaza, a Tatuinon gyakran használta üresjáratban vitorlázva a T-16-os szöcskéjét, a kormányrudat szorítva azonnal

megemelte gépe elejét, nehogy a szárnyak elé eső súlypontja miatt lebukjon az orra és zuhanni kezdjen. Van egy optimális állásszög tartomány, amin belül stabilizálhatja az X-szárnyút és elég felhajtóerő keletkezik a szárnyakon a vitorlázáshoz. Még az is eszébe jutott, hogy szétnyithatná a vezérsíkokat, megduplázva ezzel az emelőerőt, de aztán letett a dolgról, mert nem akarta ilyesmire pazarolni az akkumulátorokban maradt energiát. Már egészen közel lehetett a felszínhez, így inkább kiengedte a leszállótálpakat, felkészülve az elkerülhetetlen landolásra. Hajtóművek nélkül esélye sincs elérni a leszállópályát, de azért megpróbál olyan közel kerülni hozzá, amennyire csak tud.

A lágyan ereszkedő vadászgép törzse időnként berezonálva, halkán megnyikordulva billegett a szélben, hamar ráébredtve ifjú pilótáját, hogy nem olyan könnyű vitorlázni egy bonyolult harci géppel, amit ürrepülésre terveztek. Luke néhány pillanatra eltűnődött, vajon Leia hajtóműve is leállt-e a viharban és neki mennyi gyakorlata lehet a siklórepülésben? Egy biztos, az ő hajója sokkal alkalmasabb az efféle manőverezésre, mint a hercegnő elavult Y-szárnyúja.

Odakint zuhogni kezdett az eső, újfent eláztatva vadászgépe szélvédőjét, így még annyira sem látott semmit, mint korábban. Félelem fogta el a gondolatra, hogy mi lesz, ha a látási viszonyok ilyenek maradnak a felszínig? Lehet, hogy csak akkor fogja észlelni a talajt, ha már nekiütközött? Műszerek híján fogalma sem volt, milyen magasan lehet, ezért megpróbálta csökkenteni gépe süllyedését, amennyire csak lehetséges.

Rövidesen kitisztult annyira az ég, hogy újra ki tudta venni maga alatt a terepet. Alig száz méterre volt egy erdő lombkoronájától, mely lágyan hullámozott a szakadó esőben. Mezőnek, rétnak, leszállásra alkalmas sík területnek semmi nyoma. Az X-szárnyú mostanra erőteljesen lelassult, s mivel féltő volt, hogy esetleg átesik, Luke kénytelen volt lejjebb engedni a hajó orrát. Ettől valamelyest felgyorsult, de legalább látta, mi van előtte.

A következő pillanatban valami meglökte alulról a gépet. Hangos súrlódás, levelek és ágak karistolása szántott végig a páncélozott burkolaton. Az első lökést több hasonló követte, amint a T-65B éktelen zajjal leborotválta a legmagasabb fák koronáját. A szünetmentes tápegységekben maradt csekélyke energiát átirányítva Luke bekapcsolta a leszállóhajtóművet, hogy tompítsa vele a várható ütközés erejét. A repulzorok felzúmmogtak és lassítottak valamicskét az ereszkedés ütemén. Zölden hullámozó lombok csapódtak a szélvédőnek, majd a vadászgép megbillent és durva zökkenések sorozata rázta meg.

Hiába szorította a biztonsági öv, Luke majd kiesett az üléséből. Éktelen reccsenéssel törtek le az útjába kerülő faágak, s a rázkódástól keményen előrebukott a feje. A következő pillanatban aztán minden elsötétült számára...

MÁSODIK FEJEZET

Luke magához térve bágyadtan kinyitotta szemét. Előtte az űrhajó betört ablaka zárta geometrikus keretbe a dzsungelt. Teljes nyugalom honolt körülötte. A műszerfalon egyetlen kijelző sem világított. A balszerencsés T-65-ös halott volt, amennyire egy kényszerleszállást végzett és összetört vadászgép egyáltalán halott lehet. Kesztyűs kezeit fölemelve megállapította, hogy tudja mozgatni őket, így arcához nyúlva lecsatolta oxigénmaszkját és feltolta narancssárga védőszemüvegét. Ahogy mélyet lélegezve hátrahajtotta fejét, hús nedvesség permetezett az arcára. Beletelt egy hosszú másodpercbe, mire felfogta, hogy a fentről hulló esővíz simogatását érzi bőrén. Ettől valamelyest kitisztult a feje, majd a látása is kezdett helyrejönni. „Milyen óvatosan esik az eső!” – gondolta csodálkozva. – „Ha ez ugyan eső, s nem valami sűrű köd.”

Körülpillantva hirtelen felfogta, hogy a hajó bal oldalát csúnyán végighasította egy hatalmas, immár megcsonkult fa ága, mint valami óriási tör hegye. Ha az X-szárnnyú egy kicsit közelebb siklik be hozzá, az ág a pilótafülkével együtt Luke fejét is simán leszakíthatta volna. Ha pedig kevéssel jobbra téved, egy másik fa vastag törzsét találja el, ami belelapította volna a hajótestbe, az összegyűrt orr résszel együtt. Első becslése szerint mindkét irányban csak egy–egy méteren múlt, hogy elkerülte a lefejezést meg a halálos ütközést.

A betört tetőablakon át egyre csöpögött rá a víz, eláztatva sisakját és túlnyomásos szkafanderét. Luke hirtelen rájött, mennyire szomjas, ezért kinyitotta száját, hogy a folyadék a szájába csorogjon és szomját oltsa. Sós ízt érzett, ami nem volt helyénvaló. Az esővíz tisztának látszott. Az is volt. A sós ízt – állapította meg kisvártatva – az ornyergén levő aprócska, vágott sebből csöpögő vér okozta. Biztos a szélvédő egyik szilánkja sebezte meg a becsapódáskor, mivel a pilótafülkét üvegtörmelék és fakéreg darabkák borították. A vére végigfutott baloldalt az arcán, egyenesen az ajkára.

A fiatalember megszabadult kesztyűitől, aztán kiszabadította magát öt pontos biztonsági övéből. Bármilyen lassan és óvatosan mozgott is, úgy érezte, mintha minden egyes izmát más és másfelől húznák, szinte szétszakítanák. A fájdalmat leküzdve szemügyre vette környezetét.

Az elektromos vihar és a sokkal prózaibb ütközés következtében a T-65B műszerei olyan állapotba jutottak, hogy legföljebb használt cikként lehetett volna értékesíteni őket. Ezt a hajót már soha többé nem fogják irányítani, hacsak nem a bontóba. Balra fordulva bekapcsolta a tetőablak nyitószervezetét és meg sem lepődött, hogy nem működik. A szünetmentes tápegységeket teljesen lemerítették a kényszerleszállás pillanatai. Ezután a kettős kapcsolót vészhelyzeti módba állítva újra megnyomta a gombot. A négy robbanótöltet közül kettő fölrobbant, próbálva leröpíteni a tetőpanelt. A súlyos üveglap néhány centiméternyire elmozdult, aztán hangos csattanással megakadt valamiben.

Főllálva pilótaüléséből, Luke előregörnyedt és mindkét kezével a műszerpultra támaszkodva fejét, valamint hátát az üvegtáblának nyomta, majd meglökte azt. Semmi sem történt. A tető valamiért beszorult. Csalódottan felmordulva visszahanyatlott helyére és a következő lépését fontolgatta.

Egy pillanattal később a pilótafülke teteje egyszerre csak magától emelkedni kezdett. Mert valami kinyitotta...! Luke vadul kapkodva kereste pisztolyát az oldalsó rekeszben, rögtön a legrosszabbra gondolva. Ám a kintről hallatszó panaszos csipogás megnyugtatta afelől, hogy nem egy helyi szörny próbál bejutni hozzá, vacsora után szimatolva.

– Artu Detu!

A sérült fülketető levált a géptörzsről és csörömpölve lezuhant róla. Hátulról egy szürke alapon kék mintákkal díszített fémpoponya hajolt a férfi felé, s egyetlen vörösen világító, elektronikus szemével lenézett rá. Érdeklődő csiripelése őszinte aggodalomról árulkodott.

– Igen. Jól vagyok... azt hiszem.

Föltápáskodva üléséből Luke kimászott a kabinból a hajó orrára. Levette horpadozott sisakját, reszkető ujjakkal beletúrva barna hajába. Aztán fájdalmasan nyújtózkodott egyet, megtornáztatva elgémberedett izmait és megállapította, hogy a Mimbanon a nehézségi gyorsulás körülbelül fele lehet a szabványos értéknek. Kissé remegő térdekkel ácsorgott a földön nyugvó roncs tetején, majd hátával egy bal oldalon húzódó nagy, lelógó faágnak támaszkodott.

– Ezzel megvolnánk. – motyogta rosszkedvűen, fölöttébb elégedetlenül a katasztrófálisan sikerült kényszerleszállása miatt. Vajon mit fog majd mondani a feletteseinek, ha megkérdik tőle, mi történt a méregdrága, alig használt X-szárnnyújával? – ez volt az első gondolata a történetek kapcsán. A szövetségi flotta így is folyamatosan hiányt szenved a vadászgépekben, róla pedig köztudott pilótaberkekben, hogy ritkán viszi

vissza épségben a rábízott járműveket a csatákból. Ha Wedge Antilles vagy Arhul Narra most látnák, biztos gúnyos félmosollyal csóválják fejüket az újabb veszteség miatt.

Keserves sípolás hallatszott, s odapillantva Artu Detút látta, aki a hajó fémtestébe kapaszkodva nézelődött.

– Nem tudom, mit mondasz, Artu! A tolmácsgépnek annyi, Thripio meg nincs itt, hogy fordítson. – mondta tárgyilagosan, a fejét csóválva. – És azt se tudom, hová lett a hercegnő. Sőt! Arról sincs fogalmam, hogy mi hol vagyunk.

Elszántan szemügre vette a Mimban felszínét. Mindenfelé sűrű növényzet burjánzott, de nem folytonosan, mint egy rendes őserdőben, hanem nagy foltokban. Nyílt terület bőven akadt a fák között, bár egyik sem akkora, hogy épségben letehessen rá egy úrhajót. A tisztásokon inkább mocsarasnak tűnt a talaj, tele különféle füvekkel és bokrokkal. A vadászgéptől jobbra húzódó, lomha patakot gyakorlatilag folyékony sár töltötte meg. A csermely lassan kanyargott, beleveszve az ingoványba.

A roncsból bal felé annak a hatalmas fának a koronája nyúlt fel a ködbe, aminek az előbb kis híján nekiment. A méteres vastagságú törzsén túl néhány további magas fa, körülöttük bokrok, meg bágyadtan kókadozó páfrányok takarták el a kilátást. Ahol nem borította fű vagy levélszőnyeg a talajt, ott szürkésbarnának látszott. Első pillantásra nem lehetett megállapítani, hogy vajon mennyire szilárd. Egy kisebb ágba kapaszkodva a férfi lepillantott a hajó alá. A T-65-ös látszólag ugyanilyen talajon állt, maga alá gyűrve összetört leszállótalpai. Nem süllyedt, bár tisztességesen benyomta maga alatt a földet, ami azt jelentette, hogy a felszín járható. Lukeot ez a gondolat valamelyest megnyugtatta. Hajó nélkül átkozottul rosszul repült volna a mocsár felett.

A poénon mosolyogva lekuporodott és benézett a gép tetejére boruló lombok alá. A bal oldali kettős szárnyat valahol elvesztette az erdőben, csupán egy rövid fémcsonk maradt meg belőle. Ezen az oldalon természetesen a két hajtómű is hiányzott. Elszálltak leszállás közben, ez kétségtelen.

Artu újabb csippantásokat eresztett meg, kifejezve véleményét sanyarú helyzetük miatt. A lapos tetőn egyensúlyozva óvatosan hátragurult, hogy megvizsgálja a roncsot és a mögötte szétszóródott alkatrészdarabokat, amik a leborotvált növényzetbe hullottak. Mintha nehezebbre esett volna megérteni, miképp úszhatták meg élve ezt az elképesztően gyatra kényszerleszállást.

– A villámok nem okoztak kárt benned? – kérdezte Luke, mert végre eszébe jutott, hogy az R2-es a felhőzóna elérése után gyakorlatilag elhallgatott, semmilyen segítséget nem nyújtva neki a landolás során.

A sokat megélt asztroszer megnyugtatóan fütttyentett, ide–oda forgatva kupolás fejét. Annál azért komolyabb dolog kell, mint néhány kósza villám, hogy őt megrongálják. – ezt fejezte ki magabiztos viselkedésével.

– Akkor szedjük össze magunkat és keressük meg a többieket.

Luke óvatosan visszamászott a megrongálódott pilótafülkébe, ahol előrehajtotta az ülést és kutatni kezdett a mögötte megbújó kis rekeszben. A csomagtérben számos pótalkatrész és szerszám mellett néhány létfontosságú tárgyat is magával hozott az útra a szabvány pilótafelszerelés részeként. Egy palack ivóvizet, a biztonsági élelmiszer tartálékot, orvosi és tisztálkodószerek csomagokat, egy váltás alsóruhát, egy vékony hőszigetelő takarót, távcsövet, zseblámpát, kést, több energiacellát a pisztolyához és egy fűtőszálas katonai öltözetet. Ez utóbbi jól jöhet még éjszaka, vélte előrelátóan, mert végre feltűnt neki, hogy a tropikusan buja növények ellenére odakint határozottan hideg van.

Noha élete első húsz évét egy csontszáraz sivatagban töltötte a Tatuinon, Luke tisztában volt vele, hogy vannak mérsékelt égövi esőerdők is, nemcsak trópusiak. Lehet ugyan, hogy a hőmérséklet nem lesz vészesen hideg, de a mindenütt jelenlevő nedvességgel párosulva kellemetlen, sőt ártalmas lehet, ha egész nap a szabadban kell

tartózkodnia. Így az impregnált öltözeteket is becsomagolta terepszínű hátizsákjába a többi cucc közé. Az eső elleni védekezésül fejére húzott egy világosbarna gyakorlósapkát, őszintén sajnálva, hogy nem hozott magával egy esőköpenyt is, majd levette pilótaruhájáról a mellkasára erősített életfenntartó rendszer dobozát. Erre már nem lesz szüksége.

Pakolás közben kezébe akadt a fegyveröve, amit a narancssárga túlnyomásos öltözet fölé csatolt a derekára. Gondosan ellenőrizte M-57-es lézerpisztolyában a töltést, mielőtt a tokjába csúsztatta volna, majd mellé akasztotta apja fénykardját is. Máris kevésbé érezte magát védtelennek az ismeretlen erdőség közepén.

Mikor az eltéphetetlen zsák megtelt, Luke föltette a hajó orrára és bezárva a rekeszt, leült a fülke szélére. A mágneses tájolóval is felszerelt katonai karóráját nézegetve azon gondolkodott, merrefelé induljon el a roncsból.

Eddig semmi nyomát nem látta a hercegnő hajójának. De a tájat megülő nyirkos, ködös levegőben az Y-szárnyú leszállhatott akár húsz-huszonöt méternyire is tőle, anélkül, hogy észrevette volna. Organa valószínűleg előbb ért talajt, mint ő, ha jól becsülte meg a saját gépének sebességét. Mivel semmiféle információ nem állt rendelkezésére a vadászbombázó helyzetéről, nem volt más lehetősége, minthogy gyalog elinduljon arrafelé, ahol számításai szerint őfelségének földet kellett érnie. Feltéve, hogy tartotta az irányt a helyzetjelző adóhoz igyekezve.

A történeteket mérlegelve eszébe jutott az is, hogy kiáll a hajó orrára és kiabálni kezd, hátha meghallja a lány, de aztán úgy határozott, inkább a látására bízta magát. A környező mocsárból és aombok közül hallatszók rikoltások, vijjogások, füttyök, süvöltések és cserregések kakofóniája alapján úgy vélte, jobb, ha nem hívja föl magára a figyelmet. A kiabálás sokfajta lény érdeklődését fölkeltheti, beleértve a ragadozókat és ellenséges bennszülötteket is.

Okosabb lesz szép csöndben, feltűnés nélkül megkeresni a hercegnő hajóját. Egy kis szerencsével ez még a mai nap folyamán sikerülhet neki. Feltéve, ha Leiának van annyi esze, hogy ott ül épségben és elevenen a pilótafülkében, s a türelmetlenségtől bosszúsan várja, hogy kísérője megérkezzen. Mert ha könnyelműen elkószál a roncsból, akár ítéletnapig is kereshetik egymást a sűrűben.

Luke visszamászott a gép orrára és hátára vette telepakolt zsákját. Aztán a faágakba kapaszkodva lemászott a földre. A talaj meglepően lágy volt, szinte rugalmas. Egyik lábát fölemelve látta, hogy csizmája sarkára máris ragacsos, szürke, gyurmára emlékeztető kulimász tapadt. De a talaj azért szilárd volt, elbírt a gravitáció miatt érezhetően kisebb súlyát. Egy perc múlva már Artu Detu is mellette volt, ügyetlenül bukdácsolva az egyenetlen terepen. A civilizáltabb környezetre tervezett droid elégedetlen csipogással tudatta gazdájával, mennyire nehezére esik közlekednie a sáros talajon.

– Szólj, ha elakadnál! – veregette meg a kupolás fejét Luke együtt érzően.

Hála viharos leszállásának, nem sokáig kellett keresgélne, hogy a haladást megkönnyítő botot találjon. A hajó körül rengeteg letört ág hevert. Kiválasztotta a legmegfelelőbbet, amire szükség esetén támaszkodhat vagy megvizsgálhatja vele a talajt és letörte róla a kiálló gallyakat, leveleket.

– Meg tudod mutatni, merre van a leszállást irányító sugár forrása, Artu? – kérdezte társától, a környező aljnövényzetet méregetve. Rádió iránymérő és térkép nélkül elég reménytelen vállalkozás lenne nekivágni a dzsungelnek, de szerencséire volt egy asztromechanikai droidja, ami köztudottan a pilóta legjobb barátja.

A robot vidám trillát füttyölt és kitolta fejéből a rádióantennáját. Az érzékelő fémrácsa ide-oda forgott egy darabig, aztán beállt a keresett jel vételére. A fókusza majdnem pontosan a hajóorr felé mutatott, néhány foknyira jobbra attól.

– Induljunk. És szólj, ha nagy testű ragadozót észlelsz a közelünkben vagy rábukkansz az Y-szárnyú nyomaira.

Luke legalább annyira bízott az R2-es kifinomult szenzoraiban, mint a saját érzékszerveiben. Fogalma sem volt, miféle vadállatok élhetnek a Mimbannak ezen a részén, ezért valamelyest megnyugtatta a tudat, hogy számíthat a droid mozgásérzékelőjére.

Botját maga előtt tartva félrehajtotta a páfrányleveleket és beóvakodott az aljnövényzetbe. Ő ment elől, próbálva olyan útvonalat találni a sűrűben, ahol mindketten elboldogulnak a végtagjaikkal és lehetőleg minél nagyobb területet beláthatnak szabad szemmel is. Fejük felett a ködből szitáló pára sűrűsége időnként megnőtt, szórványos esővé fejlődve, majd visszatért a korábbi csepegéshez. De sohasem szűnt meg teljesen, amitől hamarosan mindketten teljesen eláztak. Owen bácsi ezt az időt harcias ködnek nevezné, mintsem igazi esőnek – gondolta a fiatalember, hősiesen tűrve a szokatlan megpróbáltatást.

Hamarosan kiértek egy mocsaras tisztásra, ahol Luke próbaképpen megdöfközte husángjával a talajt, mielőtt rálépett volna. Józan paraszti ésszel úgy gondolta, ahol nagy fák állnak, ott a földnek is szilárdnak kell lennie, hogy elbírsa a súlyukat, így nem távolodott el pár méternél messzebb a fatörzsektől.

Menet közben újra eszébe jutott a hercegnő és azon tűnődött, vajon túlélte-e a kényszerleszállást? Ideális esetben az is lehet, hogy sikerült elérnie az adóberendezést és most egy fedett helyen barátkozik a helybeliekkel, az ő érkezésére várva. Vagy épp keresőcsapatot szervez a kísérője felkutatására. Ha viszont ő is az erdőbe zuhant, bármi megtörténhetett vele. A körülmények ismeretében éppúgy lehet épségben, mint holtan. Esetleg megsérült és azonnali segítségre szorul. Vagy lehet, hogy a hajóját máris elnyelte a mocsár és sosem fog rábukkanni? És mi van, ha úgy döntött, hogy katapultál az irányíthatatlanná vált gépből? Talán most is ott lóg egy jókora fa lombjai között és átkozza Skywalkert, amiért ilyen tanácsot adott neki? A bajba került Organáról felbukkanó fantáziaképek elég nyomasztóak voltak ahhoz, hogy inkább elhessegesse őket az agyából. Valahol a lelke mélyén tisztán érezte, hogy Leiának semmi baja és türelmetlenül vár rá az erdőben. Legrosszabb esetben is két-három napon belül meg kell találnia őt, hisz közte és a helyzetjelző adó közt körülbelül tíz-tizenöt kilométer lehet légvonalban.

Egy nagyobb fa lombjai alá érve letörölte arcáról a felgyülemlett nedvességet és azon tűnődött, vajon hány órája lehet még napnyugtáig? A navigációs atlaszban az szerepelt, hogy a Mimban forgásideje körülbelül huszonegy szabvány órának felel meg. Itt az egyenlítőnél nyilván gyorsan sötétedik és jó lenne addig valami menedéket találni, ahol meghúzhatja magát éjszakára, védetten az esőtől és a ragadozóktól. Abban sajnos nem reménykedhet, hogy ilyen vizes környezetben tűzrakásra alkalmas, száraz fát talál. Mindent egybevetve nehéz menet lesz eljutni az adóállomásig, akár két itteni napba is beletelhet. Agyában egymást kergették a katonai túlélő gyakorlaton tanultak és a korábbi tapasztalatai, amiket a galaxis távoli planétáin szerzett a bevetései során.

Egy kidőlt és javában korhadó fatörzshöz érve le kellett tennie hátizsákját, hogy segítsen Artúnak átkelni az akadályon, aki szüntelenül pásztázta távérzékelőivel a környezetüket, lehetséges veszélyforrások után kutatva. Amikor Luke nagyon eltért a menetiránytól, élénk csipogással figyelmeztette, máskor csak panaszosan dűnnyögött, nyilván a terep járhatatlanságán bosszankodva.

Pár száz méter megtétele után egy halkan csörgedező patak állta útjukat, amiben sáros lé kanyargott a keskeny szárú vízínövények között. Itt beletelt néhány percbe, mire a férfi talált egy átkelésre alkalmas helyet és két kézzel magához szorítva társát, óvatosan átcipelte a túlpartra. A víz szerencséire nem volt mély, a medret borító iszap viszont kifejezetten vendégmarasztalónak tűnt a csizmája számára.

Mikor letette a fűbe az asztroszert, hirtelen feltűnt neki, hogy a környék tele van patanyomokkal. Nagy testű állatok vonulhattak erre nemrég, párhuzamosan a vízfolyással és egy széles ösvényt vágva maguknak letaposták a növényzetet. Luke lehajolt, hogy jobban szemügyre vegye a lábnyomokat. A méretük alapján minimum embernagyságú lények lehettek, a tépett fűszálak és levelek pedig növényevőkre utaltak. De nem ez izgatta főként, hanem egy másfajta nyom, ami elfedte a csordáét. Egy nagy, kerek, párnás láb hagyta, aminek ujjai karmokban végződtek. Ragadozó. Nem lenne jó összefutni egy ilyenel. A magányosan kóborló ember és droidja nyilván vonzóbb zsákmánynak tűnhet a helyi vadászok számára, mint egy népes csorda az egymást védelmező egyedekkel. E gondolatot emésztve folytatta útját, próbálva lehetőleg minden irányba egyszerre figyelni, ami hosszabb távon roppant fárasztónak bizonyult még a harcban edződött érzékei számára is.

Újabb tíz percnyi küszködés után Artu figyelmeztetően felsikkantott, veszélyt jelezve. Egy nagy, legalább négyméteres, halványzöld pikkelyekkel borított kígyóféleség kúszott elő az aljnövényzetből előttük. Türelmesen megvárták, míg távozik, nem foglalkozva a turistákkal. Mikor Luke óvatosan átlépte a kígyó nyomát, látta, hogy az állat fénylő, nyálkás nyomot hagyott a puha talajon. Ez nem tett rá különösebb hatást, mivel eddig nem sok ideje volt állattannal foglalkozni. Az efféle dolgok még a Tatuinon sem érdekelték, pedig ott is élt elég protoplazmaszörny. Ha ez a fickó nem akar megharapni, megkarmolni, megcsípni vagy bármilyen módon fölfalni, nem kell vele törődni. Akadnak egyéb dolgok is, amik lekötik az ember érdeklődését.

Most például minden figyelmét arra kellett összpontosítania, hogy követni tudja az Artu által meghatározott útirányt. A változatos aljnövényzet és a mocsaras részek miatt folyton kitérőkre kényszerültek, időnként felriasztva valami színes tollazatú madarat, cserregő denevért vagy rémült rágcsálót a rejtekhelyéről. Rovarok is akadtak bőven az erdőben, főleg a levelek alá bújva az eső elől vagy a fatörzsek repedéseibe húzódva, meg különös, leginkább csigára emlékeztető lények, amik lassan arasztáltak előre, kerekded házikókat cipelve hátukon.

A szitalás rövidesen alábbhagyott, a talaj pedig enyhén emelkedni kezdett, mígnem egy sűrű bozótossal és derékig érő fűvel borított magaslatra értek. A felszakadozó ködön át a távolban valami monolitikus, szürke építményt pillantottak meg jobb felé, amit részben beborítottak a kúszónövények. Luke nagyon valószínűnek tartotta, hogy a falak nem emberi kéz művei. Biztos valami ősi bennszülött civilizáció romjaira bukkant, amit rég magába nyelt a dzsungel.

Mivel a dombocskáról jól be lehetett látni a környéket, a férfi elővette zsákjából TD 2.3 típusú elektronikus távcsövét. Lassan körbepásztázott vele, hátha megpillantja Leia gépét vagy egy működő civilizáció nyomára lel. Ám az egyforma kőkökákból emelt épületen kívül csak további ködbe vesző romokat, főleg magasba törő, szürke tornyokat és kopottas díszítésű, baljós kupolákat látott a fák között megbújni. Nyilván egy egész romváros lehet arrafelé, több négyzetkilométeren elterülve.

Luke egy pillanatra kísértést érzett, hogy letérjen a kijelölt irányról és felfedezőútra induljon. Úgy tűnik, itt bőven volna mit felkutatni. Csakhogy a hercegnő valószínűleg nem ebben a hátborzongató városban vár rá, hanem távolabb. Olyan környezetben, ami bármikor ellenségesnek bizonyulhat.

Mintegy válaszul a gondolataira, egyszer csak megmozdult valami velük szemben, a magaslat szélén sorakozó rozsdás zöld bokrok között. Artu előbb észlelte a növényzet imbolygását, mint ő és nyomban idegesen felcsipogott mellette. Skywalker a távcsövét odafordítva megsejmelte a bokrokat, aztán észbe kapott és gyorsan fél térdre ereszkedett, hogy csak a feje látszódjon ki a fűből. Sietve előhúzta lézerpisztolyát és fegyelmezetten célra tartotta. Vajon egy növényevő közeledik vagy azon ragadozók

egyike, aminek nyomait korábban fölfedezte? Mindjárt kiderül. A bokrok csúcsa most már vadul mozgott, egy ismeretlen és minden bizonnyal nagy testű lény érkezését jelezve. Luke vizes hüvelykujja a stukkert biztosító pöckére siklott.

– Maradj csöndben! – szólt rá a társára, aki végre abbahagyta a nyöszörgést és mozdulatlanul figyelt a fűszálak fölé kitolt periszkópjával.

Bármilyen volt is az, ami erre tartott, láthatóan nem törekedett rá, hogy észrevétlen maradjon a dzsungel többi lakója számára. Luke arra gondolt, meg kéne nézni, merről fúj a szél, de aztán feltűnt neki, hogy a környéken gyakorlatilag nem mozog a levegő. Ettől függetlenül előfordulhat, hogy a lény mégis észlelte őket valamiképp és ezért közeledik egyenesen feléjük. Ha ellenségesek a szándékai, forró meglepetés fogja érni.

Eltelt néhány idegesítően hosszú másodperc, majd teljesen váratlanul szétnyílt előttük a növényzet és előjött az illető. Nagy volt, legalább egy méter átmérőjű, sötétbarna, szőrös gömböc, itt-ott zöld foltokkal és sávokkal. Négy rövid, vaskos, szőrös, párosujjú lábón járt. A teste felső részéből négy rövid kar nyúlt ki, apró ujjakkal a végükön. A mögötte lengedező rövid fark csupasz volt, mint a patkányé. Az arca mindössze a sörtés szőrből kikandikáló, két nagy szemből állt, ami alatt keskeny vonal lehetett csupán a szája. A sötétbarna szemek megállapodtak Lukeon és Artu Detún, majd hirtelen még nagyobbra kerekedtek.

A fiatalember feszülten várt, mutatójára a lézerpisztoly ravaszán. Amíg az érkező nem adja egyértelmű tanújelét a támadásnak, nem fog tüzet nyitni rá. Elvégre lehet, hogy csak egy ártalmatlan növényevőt vagy bókászó helybelit sodort elé a sors.

A lény nem támadott. Döbrent, elfojtott rikkantást hallatott és sietve megpördült, mind a nyolc végtagjával csápolva, s visszarahant a védelmet nyújtó bozótba. Fél percen belül elhaltak a gyors távozását kísérő zörejek és az erdőben minden visszatért a megszokott kerékvágásába. A madarak csiripeltek, a rovarok zümmögtek, a pára pedig újfent szitálni kezdett rájuk.

Luke elégedetten szusszantott és megkönnyebbülten felállt. Ujja lecsúszott az M-57-es ravaszáról, s gondosan visszadugta tokjába a fegyvert. Szája ideges mosolyba rándult a történetektől. Első találkozása ennek a világnak az egyik lakójával azzal végződött, hogy a mimbani rémülten elmenekült előle. Talán az itteni állatok, ha nem is kifejezetten jóindulatúak, mindenesetre nem olyan veszélyesek, mint más világokban, ahol eddig megfordult. Ezzel a gondolattal biztatva magát, intett a droidnak, hogy folytassák útjukat.

Lesiettek a magaslatról és újra bevették magukat a fák közé. A férfi ezúttal már nagyobbakat lépett, nyugodtan kihúzva magát, s a hangulata is sokkal jobb lett. Hiszen egy komoly hajtóerő támogatta: a hamis biztonságérzet...

HARMADIK FEJEZET

Leia Organa ismételten felnyitotta a pilótafülke tetejét és vetett egy bosszús pillantást a hajóját övező buja, zöld növényzetre. Odakint semmi sem mozdult, csak az eső csöpögött be a nyíláson a konzol használhatatlan műszereire. Most aztán megnézheti magát! Nem elég, hogy sikerült teljesen összetörnie gépét a kényszerleszállás során, de ráadásul Lukekal is elvesztette a kapcsolatot út közben. Vajon hol lehet a kísérője? Remélhetőleg túlélte a landolást és épségben eljutott az adóállomásig, ami valahol az Y-szárný orra felé lehet, kilométerekre tőle ebben a nedves pokolban. A srác most biztos próbálja megkeresni őt és ha minden jól megy, még ma ki fogja menteni szorult helyzetéből. Elvégre az a feladata, hogy biztonságban eljuttassa felettesét a Cirkarpusz IV.-re.

A lányt kifejezetten nyomasztotta, hogy alaposan el fog késni a találkozóról. A leszállás után elvégzett gyors vizsgálat megállapította, hogy már nem kell aggódnia a rendetlenkedő bal oldali hajtómű miatt, mert az egyetlen szabálytalan fémkupaccá nyomódott össze a sáros talajon, s így nem volt többé alkalmas még egy fénymásodpercnyi távolság megtételére sem. A kívénhedt vadászbombázó többi része valamivel jobb állapotban volt, amennyire meg tudta ítélni a fülke elhagyása nélkül. A leszállótalpak ugyan letörtek és harmonikává gyűrődtek a gép teste alatt, de a jobb oldali R200-as ionhajtómű épségben maradt, lekerekített orr részén csokorba szedve a bokrokat.

Visszacsukta a tetőt, hogy kizárja a nedvességet és a hűvös levegőt a menedéket jelentő kabinból, majd karba tett kézzel csóválta fejét, elégedetlenül a saját tehetetlensége miatt. Pilótakarrierje első éles helyzetében ugyan jól vizsgázott, hisz épségben elérte a felszínt, de innentől kezdve gyakorlatilag ki van szolgáltatva az ismeretlen világ mostoha viszonyainak. Talán mégis inkább Lukera kellett volna hallgatnia és megpróbálni egy hajtóművel elérni a rendszer negyedik bolygóját.

Miután magához tért a becsapódás okozta kábulatból, fölmerült benne, hogy megkeresi Skywalkerert. De a sűrű, mocsaras erdőséget látva ésszerűbbnek tűnt nyugton maradni és a szabályzatnak megfelelően bevárni a férfit helyben. A hercegnő tudta, hogy a pilóta nyomban érte fog jönni, mihelyt megteheti. Épp ezért kíváncsian fürkészte a fák lombjai közt az eget, hátha megpillantja az X-szárnýú ismerős sziluettjét, ám csak néhány denevérforma szárnyast látott elsuhanni a ködben, semmi mást.

– Bocsásson meg, felség! – szólalt meg mögötte a toronylövész ülésében kucorgó fémgúra. – De biztos benne, hogy Artu Detu és Luke úrfi szerencsésen leszálltak erre a borzalmas helyre?

– Hát persze! – nyugtatta meg Thripiót anélkül, hogy hátrapillantott volna. – Luke a legjobb pilótánk. Ha én le tudtam ide szállni, neki bizonyára nem okozott gondot.

Ez persze nem volt teljesen igaz. Azok a heves villámok nyilván az ő gépét is megviselték ereszkedés közben, és ha ugyanúgy leálltak a hajtóművei az elektromos zavartól, mint neki, akár össze is törhette magát, belecsapódva az erdőbe. Mi van, ha Skywalker most sérülten fekszik valahol, mozgásképtelenül, ő meg csak ül itt és várja? Jobb nem is gondolni erre. Az összetört testű Luke víziója, amint elvérzik az X-szárnýú pilótafülkéjében, mélyen fölkaarta.

Nem lévén más dolga, levette fejéről horpadozott sisakját és a kormányműre tette, belegyömöszölve fekete kesztyűjét. A kabin mostanra teljesen betöltötte a környező ingovány jellegzetes bűze, a növényi és állati maradványok intenzív rothadása, amitől önkéntelenül elfintorította orrát. Túl erős volt a szag az ő kényes ízlésének.

A lecsukott kabintető ellenére tisztán hallotta az aljnövényzetben lopakodó, láthatatlan lények hangjait. Nyögések, kuvikolások, üvöltések, bizarr sikolyok és folyamatos csicsergés áradt a lomboszatból. De hiába nézelődött a berepedt acélablakokon át, semmi nagyobbat nem látott néhány élénk színű rovarszerűségnél. Őlében kényelmesen ott feküdt a pisztolya, teljesen feltöltött energiacellával. Nem mintha szüksége lett volna rá a pilótafülkében, melynek tetejét néhány másodperc alatt bezárhatja szükség esetén. Itt teljes biztonságban van a környék ragadozóitól. Elvileg.

Thripiónak azonban más volt a véleménye a helyzetükről. És fecsegésre hajlamos android lévén, rögtön meg is osztotta útitársával a rossz sejtelméit.

– Nem tetszik nekem ez a hely, hercegnő. Egyáltalán nem tetszik.

– Nyugi! Nem lehet semmi odakint – biccentett Leia a sűrű bozót felé –, ami téged meg tudna emészteni.

– Ennek fölöttébb örülök, bár jelenleg sokkal jobban izgatnak az elemző programjaim számításai, amik szerint körülbelül tizenegy kilométerre lehetünk az adóberendezéstől. Ha

végig ilyen terepen kell majd haladnunk, az igencsak próbára fogja tenni a lábaimat. – sopánkodott a robot borúsan. – Amúgy meddig fogunk itt ülni? Ha esetleg az a sajnálatos helyzet állna elő, hogy senki sem jön értünk?

– Nem tudom. Addig örülj, amíg nem kell gyalogolnod!

Leia szeretett volna még mondani néhány keresetlen szót a droidnak, ám ekkor bal felől, egészen közlőrl, hirtelen éles rikoltás hangzott föl. Mint egy lehangolt trombita, úgy sivített bele az erdő viszonylagos csendjébe. A hercegnő rémülten odakapta fejét, elakadt a lélegzete ijedtében. Ez meg mi volt? Feszülten várt, de a hang nem ismétlődött meg, így nyugalmat erőltetett magára és elengedte a kezében szorongatott lézerpisztolyt.

– Látsz valamit, Thripio?

– Nem, felség. Csak néhány apró ízeltlábút, pedig infravörössel is nézem. De ez nem jelenti azt, hogy nem lehet odakint valami nagy és ellenséges életforma a növényzet takarásában.

– De nem látsz semmit?

– Nem. Mármint olyan élőlényt, amitől ez a hang származhatna. A zaj analízise alapján valószínűleg egy madár vagy kisebb fán lakó állat kiálthatott fel. Sajnos, megfelelő adatbázis híján ennél többet nem tudok megállapítani róla.

A hercegnő először zavarba jött, majd elszégyellte magát, végül dühös lett a saját reakciói miatt. Egy rikoltástól pánikba esett! Valami ártalmatlan növényevő panaszosan fölsikolt, ő meg rögtön beijed, mint egy magára hagyott csecsemő! Ez többet nem fordulhat elő!

Dühös volt azért is, mert bármi okozta a hajtóműhibát, az elsietett kényszerleszállás meg fogja akadályozni, hogy idejében megérkezzen a rendszer főbolygójára, az ünnepélyes fogadásra, s a találkozóra összehívott politikusok, katonák és kormánytisztviselők valószínűleg meg fognak sértődni emiatt. És kétszeresen is dühös volt Lukera. Dühös azért, mert nem beszélte le a Mimban körüli pályára állásról, majd pedig nem követte őt közlőrl a leszállás során és nyomtalanul eltűnt mellőle a felhőzetben. De legfőképp azért volt dühös, mert Lukenak láthatóan igaza volt, amikor azt mondta, hogy nem lenne szabad ide leszállniuk. Hallgatnia kellett volna rá és megpróbálni az űrben tartani ezt a roncsot, hogy Artúnak legyen ideje megnézni és kijavítani a hajtóművét.

Így hát csak ült és füstölgött magában, már legalább egy órája, egyre frusztráltabban a helyzetétől. Hol azon törte a fejét, milyen szitkokkal fogja Skywalkert elárasztani, ha végre megjön, hol meg azon, hogy mit fog csinálni egyáltalán, ha mégsem jönne meg. Vajon hány napig érdemes a gépnél maradnia, türelmesen várva a pilótára? A vészhelyzeti szabályzatban erről nem szerepelt semmi konkrétum, ha jól emlékszik rá.

– Bu–hu–hu–húúúúúúúú!

Megint az a trombitahang az erdőből. Bármi adta ki magából, nem ment el. Sőt, mintha közelebbről hallatszott volna! A hercegnő keze újra a pisztolyra fonódott. Ismét alaposan szemügyre vette a dzsungelt, de továbbra sem látott semmit. Az eső egykedvűen csöpögött az élénkzöld levelekről, halkan kopogva az Y–szárnyú tetején.

– Ez a hang engem leginkább egy éhes endori yayax üvöltésére emlékeztet! – állapította meg Thripio, jó érzékkel fölborzolva a lány idegeit. Aki ezúttal volt olyan bölcs, hogy nem reagált a droid aggodalmaira. Főként azért, mert megint nem történt semmi.

Várakozás közben Organa eltőprengett a rá váró közeljövőn. Mi van akkor, ha csupán valami egyszerű automata sugározza a helyzetjelző adást, például egy hosszú időre kihelyezett tudományos berendezés? Vagy egy kalóztanya, esetleg csempészek által használt rejték hely bújjik meg a dzsungelben? Nem lenne jó fogságba esni és rabszolgaként végezni valami bennszülött fickó odújában. És vajon mit fog csinálni, ha ezen a világon nemhogy szerelők nincsenek, de olyan dolgok sem, amik a szerves, eleven utazók számára szükségesek? Élelem, a túléléshez szükséges felszerelés, illetve

bolygóközi kommunikációra alkalmas (értsd: segélykérő) berendezés? Ha Luke halott, és ő örökre itt reked egyedül, anélkül, hogy bárki megtudná, mi történt vele...

Nyomasztó gondolataiból fokozatosan erősödő csörtetés riasztotta fel, ami jobbról, illetve hátulról hallatszott és lassan közeledett feléje. Odafordulva a hercegnő kidugta stukkere csövét a betört oldalablakon és kapkodva kibiztosította.

– Látsz valamit, Thripio? – suttogta feszülten.

– Igen, felség! Egy vagy talán két nagy termetű élőlény közeledik felénk! Még nem látom tisztán...!

A droid hangja kifejezetten idegesnek tűnt, ami bőven elégnek bizonyult a jövője miatt aggódó hölgy számára ahhoz, hogy remegő ujjá a ravaszra tapadjon. Ösztönösen megeresztett egy lövést a nyíláson át, s igyekezetét lehulló ágak, tépett levelek és némi égett szag jutalmazták. Bármi közelítsen feléjük, jobb ha tudja, mire számíthat tőle. Mert nem fogja olcsón adni az életét, az egyszer biztos!

A pisztoly csövét továbbra is a megperzselt foltra szögezve fülelt, hogy meghallja, miként reagál az ismeretlen a figyelmeztetésre. Őszintén remélte, hogy célba talált, noha semmit sem látott a páfrányoktól. De szerencsére a céllovő tudománya ezúttal cserben hagyta.

– Hé...! Ne löj! Én vagyok az! – kiáltotta hideglelősen Luke. A hercegnő majdnem eltalálta, miközben botjával félrecsapkodva az aljnövényzetet és mit sem sejtve az Y-szárnýú hollétéről, feltűnően csörtetett előre a sűrűben.

– Luke, meg Artu Detu!

A megkönnyebbülés forró hulláma öntötte el Leia szívét, amit nyomban némi ijedt bűntudat követett, amiért majdnem lelőtte a megmentésére érkező férfit. Lehetett volna annyi esze, hogy türelmesen kivár, míg amaz előbukkan a páfrányok közül. De az elmúlt percek idegeskedése nem tett jót a taktikai érzékének, sajnós.

– Elnézést!

A lány letette stukkerét és felnyitotta a pilótafülke tetejét. Felállt, nem törődve a szitáló köddel és szégyenlős mosollyal fogadta a gépét körüljáró két alakot. Mindketten sárosak voltak és bőrig áztak az esőben, de ideértek és ez a fő.

– Artu Detu! – Thripio vadul integetett a hátsó ülésről, alig várva, hogy végre kikecmereghessen a roncsból és üdvözölhesse zömök társát.

– Olyan jó, hogy látlak...! – az aranyfényű robot elhallgatott, aztán egészen más hangon folytatta: – Hát mit képzelsz? Szabad engem így megvárakoztatni? Ha tudnád, hogy mennyit aggodtam érted...!

Méltatlankodó csiripelés válaszolt a számonkérésére, az idevezető út nehézségeit ecsetelve.

Luke letette botját és hátizsákját a BTL–S3–as orrára, aztán bal felől fölkapaszkodott a hajó sérült oldalára és fáradtan leült a nyitott pilótafülke szélére, hogy kifújja magát. Az iménti lövés kissé felborzolta az idegeit, ezért feleannyira sem örült a viszontlátásnak, mint Organa, aki szívélyesen megveregette vállát és odatelepedett mellé.

– Luke, jól vagy?

– Igen. Mögötted szálltunk le, úgy egy kilométerre. Attól féltem, hogy nem találunk meg. Ha nem lősz ránk, valószínűleg elsétáltunk volna melletted ebben a dzsumbujban.

– Én meg attól féltem, hogy valami baj ért, azért nem jössz...! Nos...! – a hercegnő elhallgatott és lesütötte szemét, mert nem tudott a másik arcába nézni. – Bocsánatot kell kérnem! Nagy hibát követtem el ezzel a leszállással!

Skywalker megértően biccentett, s zavartan elfordította fejét, végigmérve a vadászbombázó sérült bal oldalát. Nem sokszor fordult elő eddig, hogy őfelsége bármiért is bocsánatot kért volna tőle vagy bárki mástól. Ezért most inkább eltekintett attól, hogy kifejezze rosszallását a döntése miatt.

– Az én gépem is totálkáros lett és kevésen múlt, hogy élve megúsztam a landolást. Amúgy azokat a légköri zavarokat a viharfelhőkben senki sem sejthette előre, Leia.

A hercegnő a hajó mögötti letarolt dzsungelre pillantott, melynek vége a megsűrűsödő ködbe veszett. Nem tetszett neki a felismerés, hogy alighanem halálos veszélybe sodorta ezzel a leszállással régi barátját, akinek oly sokat köszönhetett az elmúlt években.

– Nem túl vendégszerető ez a hely. Ha jól számítom, arrafelé van a rádiósugár forrása. – Balra és kissé előre mutatott. – Körülbelül tizenegy kilométerre lehet légvonalban. Ha elérjük az állomást, beszélünk az ügyeletessel és elintézzük, hogy elhagyhassuk ezt a világot.

– Ha van állomás! – mondta szelíden Luke. – És van ügyelet.

– Nekem is eszembe jutott, hogy teljesen automatizált állomás is lehet. – vallotta be a lány kelletlenül. – Sajnos nem volt időm rádiózni nekik leszállás közben. Így valószínűleg nem tudják, hogy itt vagyunk. Szóval nem fognak értünk jönni. Nem tehetünk mást, minthogy odamegyünk és megnézzük, mi van ott.

– Egyetértek! – sóhajtotta Skywalker, feltápáskodva helyéről. – Azzal semmire sem megyünk, ha itt üldögélünk. Azelőtt hittem a csodákban. Most már nem hiszek. Itt éppolyan gyorsan fölfalhatnak minket, mint az úton.

A hercegnő levertnek látszott a hírré. Újra körülnézett az erdőben, bizalmatlanul méregetve a lombokat.

– Eszerint találkoztál ragadozókkal?

– Nem. Őszintén szólva, jóformán alig találkoztam élőlényvel. Kígyókkal, madarakkal, denevérekkel és rovarokkal főleg. Az egyetlen nagyobbacska állat, amivel összefutottunk pár száz méterre innen – folytatta halvány mosollyal –, csak egy pillantást vetett rám és elrohant, mint egy rémült bantha. Viszont sok lábnyomot láttam, amik akár nagy testű ragadozóktól is származhatnak.

Megfordult, a vadászgép orra körül sündörgő asztroszert keresve.

– Artu! Szeretném, ha megvizsgálnád a bal oldali hajtóművet. Jó lenne tudni, mi romlott el benne.

A tömzsi droid egyetértően csipogott és hátrakacsázott az egyenetlen talajon az R200-as maradványaihoz. Thripio közben végre kikecmergett a fülkéjéből és teljes terjedelmében kihúzva magát, bizalmatlanul méregette a környező erdőséget.

– Ezt a kalandot szívesen kihagytam volna. – mondta bánatosan, próbálva megbarátkozni a helyzettel.

– Ha fel tudsz mászni a droid aljzatba, a fedélzeti adatrögzítő tartalmát is letöltheted, hátha abból kiderül valami. – jegyezte meg Leia, lecsatolva mellkasáról a létfenntartó rendszer dobozát.

– Szeretnék mielőbb továbbindulni, amíg még világos van. Napnyugtáig keresnünk kell egy táborhelyet. Csomagold össze a holmijaid. – intett Luke a pilótaülés mögötti rekesz felé.

A hercegnő szó nélkül előrehajtotta az ülést és turkálni kezdett a teletömött tárolóban. Még jó, hogy fölszállás előtt legalább erre odafigyelt és rendesen bepakolt minden szükséges cuccot a szűk helyre. Lehet, hogy hosszú időre itt rekednek ezen a világon és a magával hozott tárgyak jelenthetik az egyetlen esélyét az életben maradásra.

– Várj, segíték! – hajolt oda hozzá Skywalker, letérdelve a pilótafülke mellé.

Kivette Organa hátizsákját és két kézzel megtartotta, amíg az belegyömöszölte a holmijait. A vadászbombázó belsejében elég szűk volt a hely, de a mozgás közben sután hozzásimuló lány látszólag észre sem vette, milyen közel vannak egymáshoz. A mindent belepő nyirkosságban Luke szinte érezte a hercegnő testének melegét és ez olyan jó hatással volt rá, hogy rövidesen kényszerítenie kellett magát, csak arra figyeljen, amivel éppen foglalatossodik.

– Ha ezt tudom, hoztam volna egy sátort is. – morogta Leia, az esős időjárással elégedetlenül. – Vajon mennyi időnk lehet még sötétedésig?

– Pár óra legfeljebb. Itt rövidebbek a napok a szabványosnál.

Mikor végeztek a pakolással, a hercegnő kimászott a fülkéből, s a hajó orrára állva lehajolt a csomagjáért.

– Add föl, Luke!

A férfi fölemelte a duzzadó zsákot, mely az alacsony gravitáció miatt jóval könnyebbnek bizonyult, mint várta. Ezt még meg kell szoknia, hogy itt a tárgyaknak kisebb a súlya, mint más világokon. Organa is észrevette a különbséget és nagy lendülettel a hátára vette zsákját, vékony karjait a szíjakba csúsztatva. Gondosan beállította a tartópántokat, eligazítva magán a terhet.

– Nem nehéz? – kérdezte Luke, akkurátusan lecsukva a fülke tetejét távozás előtt.

– A közhivatal súlya nehezebb! – viccelődött vele a lány komoly képpel. – Felőlem indulhatunk!

Fürgén leugrott a földre a hajó bal oldalánál, tett négy lépést az adóberendezés irányába... és lábai hirtelen belesüllyedtek a gyanúsan puha talajba. Először megpróbált továbblépni, de fekete pilótacsizmája annyira beleragadt a kulimászbba, hogy majdnem hasra esett meglepetésében.

– Hé...! – kiáltott fel méltatlankodva, aztán inkább aggodalmasan. – Luke...! Azt hiszem süllyedek...!

– Mivel egy ingoványban vagyunk, persze! – csóválta fejét Skywalker. Csak aztán vette észre, hogy térsa komoly bajba került.

– Nyugalom, hercegnő! Vedd le a hátizsákod és dobd ide! Gyorsan!

Leia kapkodva teljesítette parancsát, miközben máris térdig merült az iszapban. Küzdenie kellett, hogy állva tudjon maradni, mikor hátracsavarva testét nagy lendülettel fölhajította az űrhajó orrára csomagját.

– Hát ez remek! És most volnál szíves kihúzni innen? – kérdezte méltatlankodva. Csípőre tett kézzel figyelte, ahogy Luke bal lábát letéve a gépről megvizsgálja a talaj keménységét, majd bátran ránehezelve kinyújtja felé a karját.

– Feküdj hanyatt, hogy elérjelek! – mondta, mivel ujjai jó néhány centiméterre kapálóztak egymástól.

– Még mit nem! Hogy csupa kosz legyek? – tiltakozott a lány, nem fogva fel a helyzet komolyságát. Közben viszont sikerült derékig belesüppednie a sárba.

– Inkább legyél koszos, mint hulla! – csóválta fejét Skywalker, nyíltan megróva kényeskedése miatt a fruskát.

– A sztangba! Ez tényleg el fog nyelni...! Luke!

A hercegnő hirtelen elsápadt, kétségbeesetten méregetve maga körül a gyorsan közeledő talajt. Rögtön próbált volna hanyatt vetődni, hogy elérje a férfi kezét, ám ekkor már későn. Az iszap cuppogva nyelte magába törékeny testét és a süllyedés sebessége alapján úgy tűnt, csupán másodpercei lehetnek hátra, mielőtt örökre elnyeli a sárgödör.

– Ne mozogj! Tárd szét a karjaid és ne ess pánikba!

Luke hamar rájött, hogy segítség nélkül nem tudja megmenteni a hercegnőt a korai elhalálozástól. A Tatuinon hallott rémtörténeteket a futóhomokról, ami csalárdul magába nyeli a figyelmetlen utazókat és percek alatt képes megfojtani akár egy banthát is, így pontosan tisztában volt a veszéllyel. Feladva az eredménytelen nyújtózkodást előresietett a gép orrához és fölkapta a két Taim and Bak ix4-es lézerágyú csöve közé letámasztott sétabotját. Még jó, hogy ezt magával hozta.

– Artu, Thripio! Ide gyorsan! Segítenetek kell!

– Ó, te jóságos...! Máris megyünk, Luke gazda...! Ne aggódjon, felség! Ki fogjuk húzni onnan!

Thripio kissé ügyetlenül odamászott mellé, óvakodva a talajra lépéstől, az asztroszer aljzatában ügyködő Artu pedig kiemelkedett a foglalatból és biztató füttyögéssel csatlakozott hozzájuk.

– Thripio, add a kezed! Fogj erősen, nehogy én is belecsússzak!

A férfi sietve kitapogatta botjával a sárgödör szélét, majd annyira közel lépett az immáron melléig süllyedt Leiához, amennyire csak mert. Jobb kezével a tolmács robot fémkarját szorongatta, aki az asztroszer egyik kinyújtott végtagját markolta meg. Artu másik manipulátorával a pilótafülke szélébe kapaszkodott, szilárdan lecövekelve az Y-szárnnyú tetején. Amint a csatárlánc elkészült, Luke odanyújtotta a bot végét Organának.

A lány sápadtan szuszogva megragadta a husángot és próbált megfordulni a ragadós iszapban, mely kezdett a nyakáig érni. Pánikba esett tudata nem igazán bírta feldolgozni a lehetőséget, hogy egy percen belül mindennek vége lesz, amennyiben a barátainak nem sikerül kihúzniuk őt a sárból.

– Segítsetek már! – kérte őket könyörögve, s jobb híján csak kapálózott a sűrű kotyvalékban.

– Fogd erősen! Mindkét kezeddél...! Jól van, fiúk! Húzzuk ki!

A hercegnő végre felfogta, két kézzel több esélye van és abbahagyta az értelmetlen integetést. Minden erejéből megszorította a botot és próbált levegőt venni a mellkasát összenyomó iszapfúrdőben.

Luke elszántan nekifeszült a feladatnak és nem törődve a csúszós talajjal, húzni kezdte őfelségét, ahogy csak bírta. Ám a gödör nem akarta elengedni megragadott áldozatát. Cuppogva ellenállt és szorosan tartotta a lányt, próbálva beszippantani karcsú testét a feneketlennek tetsző mélységébe.

– Igyekeztek már! Alig kapok levegőt! – zihálta Leia remegő szájszállal.

Skywalker nem ért rá válaszolni. Minden izma megfeszült, ahogy húzta a botot, s ugyanakkor megpróbálta földézni magában az erőt. Minden erejét, teljes súlyát a karjaiba összpontosította és kétségbeesetten szorította a husáng végét, mely az egyetlen lehetőséget jelentette Leiának az életben maradásra.

Pár pillanattal később nagy buggyanás hallatszott, s a hercegnő előrezöttyent valamelyest. Mellig kijött az iszapból, aztán megtorpant. Luke rövid haladékat adott sajgó karjainak és közben mélyeket lélegzett, felkészülve a folytatásra. Háta mögött Artu folyamatosan csicsergett, egészen fura, nyüzgő hangokat produkálva hangszórójával.

– Ne most, Artu! – tiltakozott a mondanivalója ellen Thripio kisvártatva. – Nem vagyunk kíváncsiak a mocsár hidrodinamikai tulajdonságaival kapcsolatos fejtegetésedre! Még, hogy nem fog elsüllyedni...! Nézz már rá, te féleszű...!

– Lennél szíves folytatni? – korholta közben a hercegnő Lukeot. – Gőzmozdonyt később is játszatsz! Húzz már ki innen...! Gyerünk!

Az epés megjegyzés miatt föllobbanó haragja elég erőt adott a férfinak ahhoz, hogy egyetlen lendülettel kirántsa őfelségét az ingoványból, aki nagyot nyögve elterült előtte. Lenyúlt érte, fölsegítette, s egy pillanattal később mindketten a vadászgép tetején ültek a droidokkal együtt.

– Huhh...! Ez elég ijesztő volt! – vallotta be rekedten Leia. – Kösz, hogy megmentettetek! Utáltam volna sárba fulladni!

Narancssárga pilóta szkafanderét nyakig beborította a zöldesszürke sár, mindenféle szalmaszálakkal díszítve. Ez és az arcára kiülő félelem csöppet sem tette fejedelmi jelenséggé a hercegnőt. Bágyadtan kapargatta magáról a sarat, amely csaknem megölte és máris tiszta szívéből utálta ezt a bolygót.

– Egy jó tanács a túléléshez. – mondta Luke figyelmeztetően. – Nézz mindig a lábad elé.

– Megjegyeztem! – duzzogott a hölgy, rosszkedvűen feltápáskodva.

Gyorsan lehámozta magáról a túlnyomásos űrruhát, ami alatt egy fekete, hosszú nyakú pulóvert viselt és sokzsebes, barna katonai nadrágot. Aztán elővett egy kést a hátizsákjából és komótosan lekapargatta pilótacsizmájáról a sarat. A megviselt szcafandert félrelökte, úgy gondolván, többé nem lesz rá szüksége.

– Nekem is kell egy ilyen bot a járáshoz! – döntötte el, mikor nagyjából rendbe szedte magát.

– Sikerült Artúnak kinyernie valami adatot a vadászgép számítógépéből? – kérdezte ezalatt Skywalker, a két robot perlekedésére figyelve, akik még mindig az iszap hidrodinamikai jellemzőiről vitáztak. Az asztroszer folyamatosan csicsereggett, Thripio pedig fordított, eleget téve elsődleges feladatának.

– Azt mondja bedugult a porlasztó. Valószínűleg a rossz minőségű üzemanyag miatt. Legközelebb személyesen fogja ellenőrizni a tankolást és a szűrőbetéteket.

– Tehát nem szabotázs történt. – állapította meg Luke megkönnyebbülve. – Már attól tartottam, egy birodalmi kém épült be a bázisra és az akarta eltenni láb alól Leiát.

– Ez nem valószínű! – vetette ellene Organa azonnal. – Senki nem tudta előre az ottaniak közül, hogy jövünk és túl rövid ideig voltunk a telepen ahhoz, hogy bárki megpiszkálhassa a gépem. Egyszerűen csak nem volt szerencsém. Pont egy selejtes hajót kaptam. Ha visszatérünk hozzájuk, majd jól beolvasok a szerelőknél. Na! Indulunk végre?

Fölvette Luke botját és az űrhajó orrához sétált. Lehajolt, megbökdöste a talajt, de az semmi jelét nem adta, hogy el akarná nyelni a fadarabot. Ettől függetlenül belekapaszkodott az egyik lézerágyú csövébe, mikor lelépett a tetőről. A talpa csupán fél centire süppedt a rugalmas anyagba. Pedig a föld itt is épp olyannak látszott, mint négy méterrel odébb, ahol az iszap kis híján elnyelte a hercegnőt.

– Menjünk. – mondta egyszerűen, s vállára vette zsákját.

Skywalker még hátraszaladt az Y-szárnyú mögötti letarolt területre, ahonnan egy hasonló méretű husáanggal tért vissza.

– Ha nem akartok elsüllyedni, maradjatok mindig mögöttünk! – tanácsolta a két robotnak, akik a továbbiakban precízen betartották az utasítást, okulva a történelemből.

Elindultak az Artu által megadott irányba és rövidesen a félig-meddig ismerős növényzet foltjai között haladtak. Mögöttük elmaradt a sorsára hagyott vadászbombázó, a civilizáció szomorú roncsaként és újra szemerkélni kezdett az eső.

Menet közben Luke megosztotta Leiával azon föltételezését, miszerint a talaj a magasabb növények alatt a legszilárdabb, így végig igyekeztek a fák takarásában haladni. Ahol pedig gyéren nőtt területre jutottak, gondosan kitapogatták maguk előtt a földet, mielőtt átkeltek volna rajta. Rövidesen sikerült belefutniuk egy nagyobb ingoványos részbe, amit csak ügyel-bajjal tudtak megkerülni, de a lényeg, hogy ezúttal senki sem süllyedt bele a sárba. Thripio persze ötpercenként megszólalt, a mostoha viszonyokra panaszkodva, egészen addig, míg egy barna óriáskígyó a nyakába nem esett. Az átmeneti pánik, majd a többiek kényszeredett nevetése után Skywalker felhívta rá a figyelmét, hogy ha csöndben maradna, nem tudná meg az erdőben minden lény, merre járnak. Ezt követően az aranyfényű protokoll robot befogta hangszóróját és viszonylag nesztelenül lopakodott a gazdái nyomában.

Noha a lelógó ágak és tüskés bokrok folyamatosan akadályozták az előrehaladásukat, mégis gyorsan haladtak, a következő kisebb folyóig. Ezen átkelni már komolyabb feladat volt, mert rövid tanakodás és a környék szemrevételezése után úgy döntöttek, nem gázolnak bele a gyanúsan örvénylő vízbe, az ott úszkáló halak és hüllők közé, hanem tesznek egy kitérőt a tőlük balra felfedezett fatörzsig, ami nagyjából keresztben kidőlve pont átlógott a folyó felett. Elsőként Leia kelt át a természetes hídon, majd Thripio következett. Artút Luke cipelte magával, mivel az asztromechanikai droid végtagjai nem

voltak alkalmasak az egyenetlen fatörzsön való átkelésre.

A túlparton enyhe emelkedő következett és félórányi kitartó kaptatás után Luke észrevette, hogy a hercegnő szokatlanul csendesen viseli a túra megpróbáltatásait. A férfi nem tudta eldönteni, ez annak köszönhető-e, hogy takarékoskodik az erejével vagy annak, hogy zavarban van a történetek miatt. Inkább az előbbi valószínű – gondolta Skywalker. Tudomása szerint őfelsége igazán ritkán szokott zavarba jönni.

A dombtetőre fölérve megálltak körülnézni és távcsöveiket elővéve megszemléltek a tőlük jobbra látható hatalmas romváros lepusztult épületeit. Artu újfent ellenőrizte rádióantennájával a leszállást jelző sugár irányát és módosított kicsit az útvonalukon. Az eső ismét elállt és a köd oszlásnak indult, de csak átmenetileg.

– Még ha automatikus állomás is – mondta Luke egy idő után, hogy fölvidítsa a hercegnőt –, valaki akkor is megépítette, tehát fenn is kell tartania. Vagyis időnként idejön megnézni, karbantartani. Ha például kikapcsoljuk az adót, azt biztos észre fogja venni és leszáll a bolygóra megnézni, mi történt vele. Itt van a közelben ez a hatalmas romváros. Talán még élnek a környékén bennszülöttek. Ha nem, akkor lehet, hogy egy régészeti kutatóállomás működteti a helyzetjelzőt.

– Lehetséges! – mondta vidáman Organa. – Igen...! Ez megmagyarázná, hogy a rádiósugár miért nem szerepel az atlaszban. Egy kis tudományos állomás ideiglenes is lehet!

– És új keletű. – tette hozzá a férfi, aki maga is megörült az ésszerűnek tetsző magyarázatnak. Már a puszta gondolattól is jobban érezték magukat mindketten.

– Ha ez a helyzet, biztos találunk itt pihenőhelyet, készleteket. Tán még egy bolygóközi adóállomás is akad, hogy a tudósok érintkezni tudjanak a Cirkarpusz IV.-gyel, ha éppen itt vannak.

– Egy segélykérő jelzés meglehetősen szájalmasan adná tudtukra a jelenlétemet. – állapította meg, sötétbarna haját végigsimítva a hercegnő. – Nem mintha finnyás lennék! – tette hozzá gyorsan. – Már akkor is boldog leszek, ha egy mentőkapszulában érkezem meg!

Egy ideig csöndben haladtak, éberén füelve az erdőt megtöltő zajokra. A távolból furcsa rikkantások, elhaló kiáltások szűrődtek idáig a lombokon át, majd egy tompa, hosszan elnyúló morgás jelezte, hogy a közelben ismét villámlik. A mennydörgést meghallva Luke fejében újabb kérdés fogalmazódott meg a leszállásuk körülményeivel kapcsolatban.

– Még mindig azon gondolkodom, hercegnő, hogy mitől bolondultak meg a műszereink. Az a hihetetlen mennyiségű, szabadon tomboló energia, amin áthaladtunk...! Még sose láttam ennyi villámot egy viharfelhőben! Artút teljesen kiütötték!

– Én is rosszul viseltem a túltöltődést, gazdám! – szólt közbe Thripio. – Azt hittem, megbolondulok.

– Én sem hallottam még ilyesmiről. – ismerte be elgondolkozva a hercegnő. – Azt tudom, hogy sok gyarmatosított gázóriáson nagyobb viharok is vannak, de nem ennyi villámmal. És nem ilyen színesekkel. Azt hittem, elevenen megsülök a pilótafülkében, mikor végigtáncoltak rajtam és a műszerfalon a kisülések. És mégis... – habozott – az egész valahogy olyan ismerős volt.

Artu Detu egyetértően csipogott, noha a leszállás egy részéről nem is voltak emlékei, mivel a belső elektromos zavarai miatt kénytelen volt újraindítani a számítógépét. Ezért nem tudott a pilótájának segíteni a landolás során, amiért utólag is szégyellte magát.

– Az ember azt hinné, hogy bárki telepítette ide az adóberendezést, valami figyelmeztető jelet is kellett volna alkalmaznia, hogy fölhívja a hajók figyelmét a veszélyre.

– Igen! – helyeselt Leia azonnal. – Nehéz elképzelni, hogy egy tudományos vagy más expedíció ilyen hanyag legyen. Ez már–már bűnös mulasztás. Hacsak nem tudtak ők sem

a jelenségről, mert olyan ritkán fordul elő. – Lassan megrázta fejét. – Ez esetben oltári balszerencsénk volt.

– Indulás előtt utána kellett volna néznünk az űridőjárásnak. – mondta Skywalker vontatottan. – Lehet, hogy a Cirkarpusz Major épp aktív időszakát éli és a napkitörések okozzák ezt az egészet. A bázis parancsnoka figyelmeztetett volna rá!

– Lehet, hogy nem tudott róla, odakint a rendszer peremén. – vont vállat a lány egyszerűen. – De ez az effektus... olyan ismerős nekem. Már majdnem eszembe jutott, hogy mire emlékeztet! – Zavartan elmosolyodott, aztán hozzátette: – Még mindig csak a találkozón jár az eszem.

Úgy is kell – gondolta Luke komoran, akinek szintén csak egy dolgon járt az esze. Hogy eljussanak az adóberendezéshez és ott ne csupán egy rakás ostoba gépet találjanak. Semmi kedvet nem érzett ugyanis ahhoz, hogy a következő heteket, hónapokat, netán éveket vagy az élete egész hátralévő részét ebben a dzsungelben töltsse, várva egy űrhajóra. Bár talán nem lenne rossz egy kis szabadság a sok csata után, amikben részt vett az elmúlt években. Pláne, ha azt édes kettesben töltheti őfelségével. Tisztára, mint egy szirupos kalandfilmben. Egy férfi és egy nő a lakatlan bolygón... Régen több ilyen filmet is látott a Tatuinon. De sose hitte volna, hogy egyszer vele is megeshet ilyesmi.

– Megértem, hercegnő. – mondta végül, átmenetileg visszatuszkolva a helyzet romantikus oldalával kapcsolatos ötleteit agya leghátsó szögletébe.

A következő pillanatban megdermedt. Ezúttal nem az erő, hanem valami sokkal ősbibb és alapvetőbb emberi ösztön azt súgta neki, hogy figyelik őket. Luke azon kapta magát, hogy gyorsan megfordul, s az erdőt, meg a ködöt fürkészi a hátuk mögött. Végül már minden irányba nézelődött, görcsösen szorítva sétabotját. Semmi sem nézett vissza rájuk a sűrűből, de az érzés nem tárgított az elméjéből.

Organa méterekre eltávolodott tőle, mire észrevette, hogy megállt és kiguvadt szemmel fürkészi a tájat. A két robot ugyanígy tett, követve gazdájuk viselkedését, bár civilizáltabb viszonyokra tervezett műszereik semmit sem észleltek a közelükben. Persze ettől még előfordulhat, hogy egy szerves lény kifinomult érzékei olyasmire figyelmeztetik a tulajdonosukat, amit egy droid képtelen lenne észrevenni – vélte Thripio megfontoltan.

Leia jobbja önkéntelenül is a pisztolya markolatára csúszott és sietve visszatért nézelődő társaihoz. Felettük a ködben újabb mennydörgés morajlott végig, visszaverődve a környező fákról.

– Mi van? – kérdezte suttogva, félig rémülten, félig kihívóan. – Ideges vagy?

– Hát persze, hogy ideges vagyok! – vágott vissza Skywalker rosszkedvűen. – Ráadásul félek és pokolian szeretném, ha már a Cirkarpuszon lennénk. Vagy bárhol a galaxisban, ahelyett hogy gyalogszerrel járjuk ezt a mocsarat.

A hercegnő meghökkenve méregette egy darabig, aztán mivel semmi sem bukkant fel a sűrűből, hogy rájuk vesse magát, gyöngéden a vállára tette kezét és komoly képpel azt mondta neki:.

– Nyugi, harcos! Szedd össze magad! Az ember tanulja meg erős lélekkel elfogadni mindazt, amit az élet tartogat a számára.

– Hiszen éppen azt teszem! – vallotta be Luke, fintorogva a kioktatás miatt. – Megpróbálom erős lélekkel elfogadni az idegességet, meg a félelmet.

– Ne nézz rám úgy, mintha minderről én tehetnék. – húzta fel vállait a lány büntudatos szemmel.

Persze mindketten tudták, hogy ő tehet mindenről. Ha másik gépet választ a felkelő telepen... vagy megvárja, míg visszatér az a teherszállító, amivel a bázis parancsnoka akarta elküldeni fontos vendégét a Cirkarpusz IV.-re. Vagy nem támad az a bolond ötlete, hogy leszálljon ebbe a mocsárba...

– Ezt mondtam volna? – vágott vissza Luke, kissé keményebben, mint akarta.

A hercegnő metsző pillantást vetett rá, s a férfi átkozta magát, amiért képtelen eltitkolni előtte az érzelmeit. Reménytelenül rossz kártyás lenne belőlem – gondolta lehangoltan. Vagy politikus.

– Nem! Viszont éreztetted velem...! – kezdte megbántottnak tűnő hangon Leia, ám Luke félbeszakította, abbahagyva végre az aljnövényzet hiábavaló vizslatását. Nyilvánvaló, hogy tévedett az előbb és semmi sem figyelte őket a fák közül. Különben Artu szenzorai már rég észlelték volna.

– Hercegnő! – dűnnyögte szelíden Skywalker. – Még hosszú út áll előttünk, ha minden igaz. Attól még, hogy eddig nem ugrott ránk valami csupa fog és karom lény, az nem azt jelenti, hogy nem bujkálnak errefelé ilyenek. Korábban kereszteztem egy vadcsapást és igencsak nagy lábak nyomát láttam a sárban. Szerintem ne vesztegessük arra az időt, hogy veszekedjünk. A felelősség most úgysem számít. Csak egy a fontos, a túlélés. És túl fogjuk élni, ha velünk lesz az erő.

A hercegnő bólintott, majd rövid mérlegelés után odahajolt Lukehoz és nagy komolyan egy cuppanós puszit nyomott az arcára, egészen közel az ajkához.

– Rendben. Ezt azért, mert megmentetted az életem. Bízom benned és számítok rád. Légy bátor, én hősöm...! És most menjünk!

Luke elmosolyodott, de nem fűzött kommentárt a félig tréfásnak szánt megjegyzéshez. Organa érezhetően nem haragudott rá és ez önmagában is biztató volt. Folytatták útjukat a következő domb irányába, s a férfi időnként rajongó pillantásokat vetett az előtte baktató lányra. Leia zilált hajjal, könyékig feltűrt pulóverben és durva szövésű katonai nadrágban is gyönyörű volt, a nehéz hátizsák súlya alatt görnyedve. A mozdulataiból áradó fiatalos elszántság erőt adott a pilótának a továbbiakhoz. Ha a királyi udvarhoz és elegáns tárgyalótermekhez szokott hölgy kibírja ezt a terepet, neki sem lehet oka panaszra. Természetesen tudta, hogy a hercegnő igazából nem miatta bosszankodott, hanem azért, mert rájött, hogy lekési a megbeszélte találkozót a cirkarpuszi földalatti mozgalom vezetőivel.

– Kezd sötétedni! – állapította meg Leia rövidesen, a borongós szürke égboltot szemlélve. Amióta leszálltak, egyetlen pillanatra sem látták a napot, ami kezdett nyomasztó hatást tenni rájuk. Vajon itt mindig ilyen az időjárás?

– Keressünk egy táborhelyet. – mutatott Luke az előttük magasodó dombtetőn kis csoportban álló fákra.

Beóvakodtak a páfrányokkal és tüskés bokrokkal tarkított aljnövényzetbe és rövidesen kiválasztották a legnagyobb fát a liget közepén. Lombkoronája olyan magasra nyúlt, hogy beleveszett a megsűrűsödő ködbe. Vaskos támasztógyökerei természetes sátorvázként szolgáltak a menedéket építő csapat számára. Csak néhány kíváncsi gyíkot és egy mérgesen sziszegő kígyót kellett odébb tessékelniük a környékről, mielőtt letelepedtek volna.

Feltételezve, hogy az éjszaka folyamán is esni fog, Luke a két droiddal hevenyészett tetőt készített a takarójából. A késével kilyukasztotta a vízhatlan szövetet a sarkainál, vágott néhány hosszú és erős liánt a fatörzset borító kúszónövények közül és kifeszítette velük a gyökerek közé, mellmagasságba. Nem éppen tökéletes sátorponyva, de ma estére megteszi. Leia közben elővette zseblámpáját és világított nekik, mert a lombkorona alatt máris elég sötét volt. Az éjszaka gyorsan leszállt, elhallgattak az erdőben neszező állatok. Csupán szórványos mennydörgések törték meg a feltűnő csendet egy darabig, majd fél órán belül ezek is abbamaradtak.

– Kár, hogy nem tudunk tüzet rakni. Minden csurom víz. – nézelődött a lány, lábával beletúrva a vastag avarba, mely tele volt korhadt faágakkal és csírázni próbáló magvakkal. – Szerinted nagyon hideg lesz éjjel? Máris kezdek fájni.

– Fel kell vennünk a fűtőszálas ruhákat. De előbb elkészítem a fekhelyünket.

A pilóta lenyesett egy halom páfrányágot a közelben és kényelmes fészket épített a tető alá. Leia segített neki, félrekotorva a levelek alól néhány korhadt fadarabot.

– Ez elég puha lesz. – tapogatta meg a nedves ágyszerűséget a félhomályban, s közben mintegy véletlenül hozzáért a keze a férfiéhez. – Kiterítem rá a takarómat, hogy szárazon feküdjünk.

– Jó. A zsákjainkat használhatjuk párnának.

Luke nadrágszárába törölte tenyerét, aztán nekilátott lehámozni magáról a narancssárga szkafandert. Alatta csupán egy fekete rövid ujjú inget és egy barna katonai gyakorlónadrágot viselt, ami nem épp a legideálisabb viselet ezen az éghajlaton. Gyorsan belebújt hőszigetelő és vízhatlan öltözkébe, nyakig felhúzta rajta a cipzárt és bekapcsolta hőszabályozóját. A ruha anyagába épített parányi fűtőszálak felizzottak és kellemes meleget biztosítottak didergő teste számára a továbbiakban. A kezeslábas zsebeibe rejtett energiacellák akár napokig is kitartanak, ha fagypont fölött marad a hőmérséklet és csak éjszaka használja a rendszert. Leia ugyanígy tett, majd elővette ivóvizet palackját és élelmiszer csomagját.

– És most együnk. Kezdek komolyan éhes lenni.

Letelepedtek egymás mellé a puha és üdítően száraz takaróra a gyér lámpafényben. A két robot velük szemben helyezkedett el karnyújtásnyira, a fa támasztógyökereinek vetve hátát és a környező sötétséget kémlelték műszereikkel.

– Takarékoskodnunk kell a zseblámpák energiájával. Nem tudjuk, hány napot fogunk idekint tölteni. – dűnnyögte a férfi, mikor a hercegnő igazított a zsákjára helyezett lámpán, hogy jobban megvilágítsa őket.

– Hoztam magammal egy csomag fénypálcát is. Neked mennyid van?

– Egy sincs. – vallotta be kelletlenül a pilóta. – Egy korábbi bevetésen elhasználtam őket, aztán elfelejtettem újakat vételezni, sajnós.

– Az bizony baj. Eltörjek egyet ma éjszakára? – ajánlotta a lány, ellenőrizve csomagjában a sárga színű kemolumineszcens világító rudakat.

– Inkább ne. Később még szükségünk lehet rájuk. Ma éjjel úgyis aludni fogunk.

– Igazad van.

– És az se lenne jó, ha a fény idecsalna néhány ragadozót.

– Ne aggódjanak, uram! – mondta Thripio, bekapcsolva infravörös látását. – Artu Detu meg én örökösünk, amíg önök alszanak. Úgy sejtem, itt nincs semmi olyan, ami felfalhatna bennünket.

A sötétben valami erőteljesen fölgurgulázott, pont mint egy törött vízvezeték, alig néhány méterre tőlük. A tolmácsrobot erre egészen emberi módon összeresztett és gyorsan magához vette Luke sétabotját, minden eshetőségre készen. Artu ezt látva gúnyosan csipogott egyet, kifejezve véleményét a helyi ragadozók étkezési szokásairól, amiről gyakorlatilag semmit sem tudtak még.

– Nagyon vicces! – korholta társát Thripio. – Én meg remélem, hogy megakadsz valamelyik helybeli szörny torkán és letörik az összes külső érzékelőd.

Az asztroszer bosszúsan visszacsipogott, majd a biztonság kedvéért kinyújtotta egyik karját a sötétbe, végén a zaklatáselhárító rendszer elektromos sokkolórúdjaival. Ha rajta múlik, az erdő szörnyei kétszer is meggondolják, belekóstoljanak-e a burkolatába.

– Thripio! Ha bármit észleltek, azonnal szóljatok. A kezünk ügyében fogjuk tartani a fegyverünket. – biccentett Skywalker, aztán a hercegnő miatt érzett aggodalma okán hozzátette: – És fölfelé is figyeljetelek, a fára. Nehogy valami kígyó vagy rovar ránk másszon véletlenül.

– Úgy lesz, gazdám!

– És kapcsoljatok energiatakarékos módba! Nem tudjuk, mikor jutunk újra civilizált helyre és nem szeretnénk hátrahagyni benneteket! – tette hozzá Leia, egy csomag tartós élelmiszer kinyitásával bajlódva. – Hány kilométerig bírjátok még feltöltés nélkül?

– Az a terepviszonyoktól függ, úrnőm. De előzetes kalkulációim szerint képes leszek elérni a rádiójelzés forrását. Ami körülbelül hét kilométerre lehet tőlünk légvonalban.

Az R2-es helyeslően fütyült, nem tartva az idő előtti lemerüléstől.

Luke ivott pár kortyot a vizéből, aztán a javában falatozó lány példáját követve beleharapott a hasáb formájú élelmiszer koncentrátumba, ami a színe és íze alapján valamilyen húsról emlékeztetett, noha teljes egészében szintetikus összetevőkből állt. Két napi ételmezt hoztak magukkal mindössze, efféle vészhelyzetek esetére. Utána, ha nem találnak civilizált helyet, kénytelenek lesznek vadászni és ehető gyümölcsöket keresni az erdőben.

– Azt javaslom, osszuk be a kaját, hogy minél tovább kitartson. – dűnnyögte tele szájával a hercegnő, egy sötétzöld hasábot rágcsálva. – Nem tudom, milyen a helyi konyha, de ez legalább ehető.

– Legközelebb több ételt kell becsomagolnunk, ha bevetésre megyünk. – biccentett Luke, okulva a történekből. – És hoznunk kellett volna ivóvíz pasztillákat vagy legalább egy szűrős kulacsot is. Ki tudja, milyen mikrobák hemzsegek az itteni vizekben.

– Gyűjthetünk esővizet a takaróinkkal. Az tiszta.

– Látom, odafigyeltél a túlélő gyakorlaton a tananyagra! – állapította meg a férfi elégedetten.

– Jó kiképzőm volt. – büszkélkedett Leia magabiztosan. – És nem először járok a dzsungelben. Ez a világ leginkább a Seymarti V.-re emlékeztet.

– Engem meg a Yavin IV.-re.

– Ha úgy alakulna, hogy hosszabb időre itt rekedünk, Luke... – a hercegnő habozott, mielőtt folytatta volna. – Akkor legalább elmesélhetjük egymásnak, mik történetek velünk az elmúlt években.

– Emiatt ne aggódj. – nyugtatta meg a pilóta higgadtan. – Ha pár napon belül nem jelentkezünk, a szövetség utánunk küld egy kutató csapatot. Az útvonaltervünket ismerik. Tudják, hogy el kellett haladnunk a Mimban mellett. Szerintem itt fognak keresni minket először.

– Ez igaz. De nagy ez a bolygó. – a lány falatozás közben elgondolkodva bámult kifelé, a lámpa hatósugarán túli vaksötétbe, ahonnan sejtelmes zümmögés és neszezés hallatszott. – Legfeljebb majd készítünk egy segélykérő jelet valami tisztáson, hogy biztosan észrevegyenek. Jelzőtüzet ilyen vizes környezetben képtelenség gyújtani.

– Arra nem lesz szükség. Fogadni mernék, hogy a rádióadónál fognak körülnézni először. Egyszerűen csak leülünk és megvárjuk őket.

– Igaz! Látod, erre nem is gondoltam! – mondta felvidulva Organa. – Örülök neki, hogy te kísértél el erre az útra!

Skywalker erre nem válaszolt semmit, csak sejtelmesen hűmmögött evés közben. Ő még nem tudta egyértelműen eldönteni, hogy örüljön-e vagy sem ennek a balul sikerült küldetésnek.

Miután befejezték szegényes vacsorájukat, elpakolták a maradékot és lefeküdtek a takaróra, fejük alá téve zsákjaikat. Noha annyira nem volt hideg az erdőben, mégis ösztönösen egymáshoz bújtak és Luke természetes, óvó mozdulattal átölelte Leiát, magához vonva testét.

– Most gondolom örülsz, mi...? – súgta talányosan a nő, olyan halkán, hogy a robotok ne hallják szavait.

– Ezt hogy érted? – kérdezte a férfi, önkéntelenül is megdobbanó szívvel.

– Tudod te azt nagyon jól...! Rég volt már, hogy utoljára együtt töltöttük az éjszakát valahol, a galaxis túlsó végében.

Leia leoltotta zseblámpáját, hogy takarékoskodjon az elemmel. Hirtelen vaksötét borult rájuk, csak a két droid szenzorai világítottak halványvörös derengéssel. Ennek ellenére a pilóta mégis úgy érezte, szinte látja az őfelsége arcára kiülő sejtelmes mosolyt. Suttogva beszélgettek, érezve a másik leheletét arcukon, s lábaik rövid fészkelődést követően teljesen összefonódtak, hogy minél többet megtartsanak a ruhák fűtőszálai által termelt kellemes melegből. A hercegnő rövid matatás után megtalálta a takaró szélét és felhajtotta magukra, amennyire tudta. Vékony karja a fiatalember hátához simult, s ha már ott volt, rajta is maradt egy jó darabig.

– Ennyire hiányzott...? – érdeklődött Luke hamiskásan. Eszébe ötlöttek az együtt töltött éjszakáik, az összes az elmúlt két évben, méghozzá teljes részletességgel. Neki határozottan hiányoztak az ilyen alkalmak.

Leia hallgatott egy darabig, próbálva diplomátikus választ adni a felvetésre. Sem a hely, sem az idő nem alkalmas rá, hogy romantikázzanak, de elutasítani sem akarta kedvenc hódolóját, akinek oly sokat köszönhetett az elmúlt években, beleértve az életét is.

– Nem sokan ölelgettek mostanság, pláne fekvő helyzetben. És az az igazság, hogy megnyugtat a közelséged. Mert tudom, hogy bármi lesz is, számíthatok rád.

– Ez természetes!

Luke azon gondolkodott, megcsókolja-e hőn áhított szerelmét. Bal kezével végigsimított a takaró alatt a lány hátán, az pedig még közelebb húzódott hozzá, mígnem összeért az orruk hegye. Így aztán elkerülhetetlen volt, hogy kisvártatva az ajkuk is találkozzon és a bizonytalanul induló, gyöngéd pusziikodásból akár még szenvedélyes csókcsata is lehetett volna, ha Organa félbe nem hagyja egy szusszanással később.

– Szép álmokat! – suttogta negédesen, s diszkréten elhúzódott partnerétől. – És a stukkered markold, légy szíves, ne a fenekem!

– Bocsánat! – szabadkozott a fiatalember, visszafogva hirtelen támadt gerjedelmét. Kellemes volt a jó éjt puszi, de ennél többre nem számíthat Leiától ilyen körülmények között – ismerte fel, kissé megkésve.

Eszébe jutottak a korábbi alkalmak, amikor közel kerültek egymáshoz és elcsattant néhány csók a pillanat hevében. Sajátosan gyöngéd kapcsolatuk még mindig nem alakult úgy, ahogy szerette volna, de optimistán bízott benne, előbb–utóbb majd csak sikerrel jár. Tisztán érezte, a nőnek nincs ellenére a dolog, bár túlzottan nem is bátorította őt az utóbbi hónapokban. Igaz, nem sokszor tették lehetővé az események, hogy kettesben legyenek a háború forgatagában és a helyzetet bonyolította, hogy Lukenak akadtak más hölgyismerősei is, akik élvezettel flörtöltek vele, a fess pilótát és a szövetség hőjét látva benne. De talán most, hogy itt rekedtek a Mimbanon, végre történhet valami köztük.

– Aludjunk! Fáradt vagyok! – sóhajtotta a hercegnő, kicsit fészkelődve fektében. Rövidesen megfordult, hátával simulva a férfihoz és megpróbált nem tudomást venni a környező erdőből hallatszó szórványos kiáltásokról, elhaló neszekről, valamint a párás levegőben terjengő furcsa illatokról. Mindez a vaksötétben félelmetesen titokzatossá tette számára az idegen világot. Nem akart arra ébredni, hogy valami éhes szörny rágcsálja a takaró alól kilógó lábát.

– Jó éjt, hercegnőm! – súgta fülébe Luke valamivel később, mire Leia biztatóan megszorította a másik kezét a hasán.

– Imádom, hogy imádsz! – dűnnyögte válaszul, de olyan halkán, hogy egyedül ő hallotta. Egy perc múlva már mélyen aludt.

Nincs sötétebb egy ködös éjszakánál a vadonban, mikor se holdfény, se csillagfény nem szűrődik át a vastag felhőtakarón. És a Mimbannak ezen a részén alighanem minden éjszaka ilyen volt. A mostoha körülményektől függetlenül Lukeot már az is jóleső érzéssel

töltötte el, hogy a karjában tarthatja a lányt és melengetheti, megóvva az erdő jelentette veszélyektől.

Egy borotvaéles rikoltás zengett a közelükben, amit rövid neszezés, majd síri csönd követett. Nyilván egy éjszakai ragadozó találkozott a prédájával. Halk nyikorgással megmozdult Thripio, testhelyzetet változtatva, aztán Artu is elfordította pár fokkal kupolás fejét, hogy többet lásson a dzsungelből.

A hercegnő egyenletes szuszogása elárulta, hogy máris elaludt. Luke szeretne volna követni a példáját, de elméjében még mindig az iménti csók íze lebegett és a hölgy puha közelsége miatt képtelen volt ellazulni. Mennyire másként viselkedett vele Organa most, mint amikor mások is jelen voltak! Ez persze nem csoda, hisz ő egy arisztokrata volt és a felkelők egyik vezetője, míg Skywalker – bármit is tett korábban a Yavinnál, aztán más világokon – csak egy farmerfiúból lett pilóta. Egy paraszt és egy hercegnő. Mesébe illő párosítás – borzongott meg a gondolattól.

Neki az a feladata, hogy őfelségét oltalmazza. És eközben nem élhet vissza bizalmas helyzetével, bármennyire szeretné is. Nem viheti bele a nőt egy olyan kalandba, amiért nyilván mindkettejüket megrónák a szövetség vezetői. Épp ezért okosabban teszi, ha holnaptól szigorúan csak a küldetésére koncentrál – vélte kötelességtudóan és ugyanakkor elég szomorúan. Meg fogja oltalmazni a hercegnőt és épségben kijuttatja ebből a dzsungelből, bármi ugorjon is elő a sötétből, kússzon elő az iszapból vagy csapjon le rájuk a fák tekergő ágairól. Ezt fogja tenni, tiszteletből és csodálatból, meg attól a mindennél erősebb érzéstől hajtva, aminek tiltott szerelem a neve.

Egyszerűen meg fogja oltalmazni őfelségét még önmagától is, határozta el kimerülten. Öt perc múlva ő is mélyen aludt...

NEGYEDIK FEJEZET

Luke arra ébredt, hogy egy madár felcserreg a közelben a fák közt. Kinyitotta szemét és első pillantása a szorosan hozzábújó Leia arcára esett, aki a reggeli derengésben egészen sápadtnak tűnt, ugyanakkor teljesen békésnek. Mint egy ártatlan gyermek, úgy aludt mellette, ernyedt karjával átölelve őt a takaró alatt. A környéken semmi sem mozgott, de a lombok közül egyre erősödő lármá hallatszott, az ébredező madárvilág csicsergése.

Párás hideg volt az erdőben, ami szinte csípte az ember szabad bőrfelületeit, éles ellentétben a fűtőszálas ruhák sugározta kellemes meleggel. A férfi óvatosan felnézett, tekintete a rezzenéstelenül őrködő droidokat kereste. Artu egyesén rábámult és mikor észlelte, hogy gazdája felébredt, halkan csippanzott egyet. A talaj menti köd miatt alig négy-öt méterre csökkent a látótávolság a fatörzsek közt, amitől a környék furcsán valóságoszerűtlennek, szinte már mesebelinek tűnt a sivatagos világban felnőtt fiatalember számára.

Luke gyöngéden megérintette a lány orcáját, kézfejjével végigsimítva rajta, s csodálkozva észlelte, hogy milyen nyirkos a bőre. Akárcsak az övé, ismerte föl egy másodperccel később. Ideje fölkelniük. Kíméletesen megrázta a hercegnő vállát, mire az fölriadt és teljesen éber tekintettel nézett rá. A pillantása először neheztelőnek tűnt, aztán ahogy visszaemlékezett az előző nap viharos eseményeire, rögtön megenyhült.

– Te jó ég! – nyögte meglepetten. – Először nem tudtam, hol vagyok...! És mit keresek a karjaidban!

– Csalódást okoztam talán? – kérdezte Skywalker sejtelmes félmosollyal.

– Öh... nem! Csak azt hittem, még mindig álmodom. – motyogta őfelsége és kibontakozott az öleléséből. Ruhaujjával letörölte arcáról a nedvességet és a hátára

fordulva nyújtózkodott egyet a takaró alatt. Kijelentéséből a férfi rögtön levonta a következtetést, miszerint a hölgy vele álmodott az éjjel.

– Huhh! És egész éjszaka egyetlen szörny sem akart megenni minket vacsorára? – kérdezte unottan Leia, rácsodálkozva a környéket megülő vattaszerű ködre.

– Biztos máshová voltak hivatalosak. – vont vállat Luke, csöppet sem bánkódva a nyugodt, eseménytelen éjszakájuk miatt. – Jól aludtál?

– Igen. – nézett rá a lány elégedetten. – Eltekintve attól, hogy a fénykardod egész éjjel bökdöste az... ő... oldalamat.

Luke zavartan krárogott, ráébredve, hogy nincs a derekán a fegyveröve, mivel kényelmi okokból este levette és a zsákja mellé helyezte, a rajta lógó eszközökkel együtt. A reggeli merevedése viszont kitűnően működött, feltűnő púpot képezve kezeslábasa elején. Ennek palástolására megpróbálkozott egy frappáns válasszal.

– Igen. Tudod, katonaként megszoktam, hogy mindenféle... ő... hosszú és kemény dolgokat kell magamnál hordanom... Hmm... Deréktájon.

Organa harsányan felkacagott, csillogó szemmel méregetve partnerét, majd lelökte magáról a nedves takarót és felült.

– Hűtsd le magad, Zsivány Vezér! – veregette vállon a fiút együtt érző mosolygással. Azzal megfogta a pilóta bal karját és lekapcsolta rajta a termoruha fűtését.

– Úgy értem, takarékoskodj az elemekkel!

Luke értette a tréfát és megragadva a hercegnő kezét, ugyanezt tette az ő öltözkéivel. Miután így kiszórakozták magukat, a lány ölébe húzta hátizsákját és turkálni kezdett benne.

– Hová tettem a tisztálkodó csomagomat...? Na végre...! Most megyek, felkeresem a mellékhelyiséget. Aztán felőlem indulhatunk.

Felkelt, kinyújtóztatta elgémberedett végtagjait és csak akkor vette észre, hogy a két robot végignézte sajátos reggeli évdődésüket. Ettől picit zavarba jött és nagy levegőt kellett vennie, hogy visszanyerje szokásos felsőbbbséges modorát. Pár pillanat múlva újra kiült arcára az előkelő hercegnő maszkja, ami mögé általában elrejtette az érzelmeit.

– Rendben! De vigyél magaddal egy botot és ügyelj rá, nehogy megharapja egy kígyó a... hmm... a kényesebbik feled! – szólt utána Skywalker vitorán.

– Tudok vigyázni a hátsómra! – fortyant föl őfelsége, királynői sértettséggel. De azért gyanúsan megremegett a szája széle, alig bírva visszatartani nevetését. Gyorsan felkapta a fatörzsnek támasztott sétabotját és diszkréten elosont a sűrűbe.

– Jó reggelt, uram! – szólalt meg ekkor derűsen Thripio, elérkezettnek látva az időt arra, hogy megmozduljon. – Remélem jól aludtak!

– Amint látod! – mosolygott Luke, s fölcsatolta derekára fegyverövét. – Szedjük le a ponyvát és pakoljunk össze.

Tíz perccel később újra úton voltak a vadonban, Artu iránymutatását követve. Elhagyták a kis ligetet, ahol éjszakáztak és a reggeli ködben lesétáltak a dombról a térdig érő, vizes fűben.

Egész délelőtt gyalogoltak, erdőbe be, erdőből ki, dombra fel, ingoványos völgybe le, kitartóan követve a droid által megadott irányt. Útjukat nehezítette, hogy egyszer komolyabb kitérőt kellett tenniük, próbálva egyik, majd másik irányban megkerülni egy mocsarat, s több alkalommal kereszteztek különféle vadcsapásokat, de nagy testű állatokkal szerencsére nem találkoztak. Viszont két alkalommal is elhaladtak a fűben fehérülő csontkupacok mellett, ami emlékeztette őket a dzsungel veszélyeire.

A talaj menti köd rövidesen fölszállt, ám az ég továbbra sem derült ki. A szürkés felhőréteg teljesen eltakarta előlük a napot, aminek állását csak a robotok tudták meghatározni infravörös szenzoraikkal. Rövidesen újra dörögni kezdett az ég és villámok csapkodtak a távolban, majd eleredt az eső. Ekkor behúzódta egy hatalmas fa

lombkoronája alá és újra kifeszítették a ponyvának használt takarót, pár órás déli pihenőt tartva. Megebédeltek, majd amint javulni kezdett az idő, kitartóan folytatták útjukat az erdőben.

– Most már bármikor odaérhetünk az adóállomáshoz. – mondta optimistán a hercegnő. Többnyire ő ment az élen, botjával hol félrehajtva a lelógó ágakat, páfrány leveleket, hol megbökődve a talajt a zsombékosabb részeken. Luke vállalta magára az utóvéd szerepét, míg a két droid kettőjük közt botladozott, próbálva megbirkózni a nehéz tereppel. Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy Artu időnként elakadt az alattomos gödrökben, s ilyenkor Thripiónak kellett kitolnia belőle. Egyszer pedig visítva fel is borult, két lábon járó társai nagy derűtségére.

A csupa sár R2-es most csipogott egy sort, újfent ellenőrizve antennájával az irányt és a rádiójelzés távolságát.

– Igen, felség! – fordította a protokoll robot megviselt társa szavait. – Már csak másfél kilométerre vagyunk a jel forrásától. Szerintem már látnunk kellene valamit. Nem gondolják...?

Előttük egy emelkedőn széles, tüskés bozótossal borított terület húzódott, ami mögött magas, szürkés színű kőfal búj meg, kúszónövényekkel takarva. Nyilván egy újabb ősi rom. Habozás nélkül arrafelé tartottak, bízva szerencséjükben.

– Talán csak egy adótorony áll ott, amit körbenőtt a dzsungel. – vélte Skywalker pesszimistán. – Számítanunk kell rá, hogy esetleg semmit sem találunk a helyszínen.

– Tudom. – mormolta nyugodtan Organa. – De én bízom benne, hogy sikerrel járunk. Ha tényleg csak egy automata van ott, fölmegyünk a legközelebbi magaslat csúcsára és körülnézünk. Hátha van valami település a közelben. Thripio! Meg tudod mondani nekem, hány óránk lehet még napnyugtáig?

– Két és fél óra becslésem szerint, hercegnő.

Odaértek a bozótoshoz, ami mögött a négy-öt méter magas kőfal szinte elveszett a növényzetben. Leia javaslatára elindultak jobb felé, remélve, hogy hamar megkerülhetik. Hamarosan egy ligetbe értek és körülbelül kétszáz méter megtétele után mindkét robot megállt, kíváncsian szembefordulva a bozótossal. Organa már továbbment, fáradtan lóbálva botját, Luke viszont azonnal észrevette a gépek különös viselkedését.

– Mi van, fiúk?

Thripio tett néhány lépést az egyenesen futó kőfal irányába, majd bal karját kinyújtva nekitámaszkodott.

– Úgy látom, uram, a kőfalat felváltotta egy fémfal. És ha jól látom, ott a tetején szögesdrót húzódik. – állapította meg az android. – Ez viszonylag új építménynek tűnik. Elképzelhető, hogy... – szavait hangos csipogás szakította félbe, mire a tolmács droid lenézett Artúra. – Hogy érted azt, hogy túl sokat beszélek? Hisz ez a munkám, te fémipari selejt!

– Fém...? Akkor úgy tűnik, helyben vagyunk! – mondta a hercegnő egészen felvillanyozva. Meg sem várva társait, kíváncsian előresietett és rövidesen eltűnt a szemük elől az aljnövényzetben.

– Várj, Leia! Ne siess annyira! – eredt utána Luke, nem akarva szem elől téveszteni a lányt. – Legyünk óvatosak...!

Továbbhaladtak a fémfallal párhuzamosan és rövidesen kiértek a fák közül. Egy többé-kevésbé megtisztított és kerekas járművek által letaposott földúthoz értek, ami a falba épített tágas kaputól indult kifelé az erdőbe. A kapu nyitva volt, így be lehetett látni rajta egy agyagtéglákkal kirakott utcára, melynek két oldalán szögletes épületek sorakoztak. Meleg, sárga fények világítottak a gondosan bezárt ablakok mögül az emelt szintű fémjárdákra, melyeket felülről ponyvák védtek az eső ellen. Noha az utcán senkit sem láttak, azonnal nyilvánvaló volt a számukra, hogy a település lakott.

– Hála az erőnek! – mormolta megkönnyebbülten Leia és fáradt vándorként rátámaszkodott a botjára.

– Megérkeztünk! – kezdte Luke elégedetten. – Először is keressünk egy szálláshelyet, ahol megmosakodhatunk. Aztán enni kéne valamit és...

Már indult volna előre, mikor egy vállára nehezedő kéz gyöngéden visszatartotta. Csodálkozva nézett a lányra.

– Mi az?

– Ne siessünk annyira! Valami nem tetszik itt nekem! Gyere ide! – a hercegnő hátrahúzta a fal takarásába és csöndre intette a sarkukban toporgó robotokat, akik még mindig egymással civakodtak.

– Éspedig?

– Gondolkozz egy kicsit, Luke! – noszogatta szelíden Leia. – Látod, mekkora ez a település? Ez nem egyszerűen egy javítóállomás vagy ideiglenes kutatóbázis. Sokkal nagyobb annál, ráadásul a keréknyomok és az épületek alapján már évek óta itt lehet. Az atlaszban mégsem szerepel!

Óvatosan kikukucskált a fal mögül az utcára. A fémjárdákon alakok mozogtak a távolban. A fejük felett gomolygó köd sajnos pont ezt a percet választotta arra, hogy lassan leereszkedjen, jótékony homályba burkolva a városkát.

Luke a hercegnő válla fölött maga is szemügyre vette a fedett utcát, a járókelőket és az emeletes épületeket.

– Igazad van. Ez elég nagy település. Talán a bennszülöttek építették...

– Nem! – a hercegnő visszahőkölt és erősen megszorította Skywalker karját. – Oda nézz!

Az utca közepén két alak imbolygott feléjük. A környezethez illő kényelmes ruha helyett páncélt viseltek, méghozzá fehér színűt. Nagyon is ismerős felszerelést a két felkelő számára. Mindketten könnyedén a kezükben vitték sisakjukat. Az egyik véletlenül elejtette a magáét. Lehajolt érte és közben ügyetlenül odébb rúgta. A társa nevetett rajta és mondott neki valamit. Az esetlen katona mérgesen fölkapta a földről sisakját, majd mindketten folytatták útjukat, kísértálva egészen a kapuig, ahol balra fordulva eltűntek egy mellékutcában.

Az erdőbe csöndben visszahúzódó Luke szeme ugyanolyan tágra nyílt a felismeréstől, mint Leiáé.

– Birodalmi rohamosztagosok...! Itt...? Méghozzá a cirkarpusziak tudta nélkül? Ezt miért nem említették nekünk a földalatti mozgalom emberei? Vagy a telepünk parancsnoka?

A hercegnő izgatottan bólintott, agyában egymást kergették a gondolatok.

– Nyilván egy titkos létesítményre bukkantunk. Ha a cirkarpusziak megtudják ezt, előbb elpártolnak a birodalomtól, mint amilyen gyorsan egy bürokrata idézni tud egy jogszabályt.

– És ki fogja értesíteni őket erről a jogtiprásról? – kérdezte Luke, rosszkedvűen elhúzva száját. Nagyon nem tetszett neki a fölfedezésük.

– Mégis mit gondolsz...? – a hercegnő komoran bámult a kapu irányába, aztán fel a kerítés tetején húzódó szögesdrótokra. – Majd mi. Ha sikerül kijutnunk a bolygóról. Úgy látom, immár két okból is szükségünk van segítségre, Luke.

– Pszt! – sziszegte Skywalker, szája elé téve mutatoujját.

Mindannyian visszahúzódtak a fák közé, a bokrok takarásába. Onnan lesték a kaput, amin túlról halk beszélgetés moraja és lábak csoszogása szűrődött ki hozzájuk. A fallal párhuzamosan vezető utcán férfiak és nők nagy csoportja bukkant föl. Elhaladtak a nyitott kapu előtt, futó pillantásokat vetve a kinti ködös tájra. De nem az alig hallható beszélgetésük keltette föl Luke és Leia figyelmét, hanem az emberek különös öltözeke: fekete kezeslábas valami fényvisszaverő anyagból, a lábukon meg magas szárú, szürke

csizma. A védőruhák fölül méretre szabott csuklyában végződtek. A csoport néhány tagja a fejére borította ezt a csuklyát, nyilván a köd elleni védekezésül, másoknak a kapucni a hátára lógott. Széles öveikről különféle szerszámok lógtak le, melyeket Luke nem ismert fel. A hercegnő azonban rögtön tudta, kik ezek az emberek.

– Bányászok. – suttogta halkan, miközben a csoport eltávolodott a kövezett utcán. – Ezek szerint a birodalom valami fontosat termel ki ezen a bolygón, a cirkarposziak tudta nélkül.

– Ezt miből gondolod? – kérdezte Luke kíváncsian.

– Másként a cirkarposziaknak lenne itt telepük és ők termelnék ki a nyersanyagot. És a várost nem császári csapatok felügyelnék. A kitermelést végző cég nyilván a birodalomnak szállít és nem akarják, hogy bárki is tudjon róla.

A hátuk mögött Artu Detu halkan, egyetértően csipogott egyet. A hercegnő mondani akart még valamit, ám ekkor a környék csöndjét távoli, erőteljes bömbölés törte meg. A városon túlról érkezett, végigdübörögve a házak fölött, mintha démonok serege csörtetett volna a felhős ég alatt. Az éktelen zaj percekig tartott, aztán hirtelen megszűnt. Leia arckifejezését ezzel egy időben megváltoztatta a hirtelen jött fölismerés.

– Tudom már, mi ez! Energiabányászat! – magyarázta izgatottan Skywalkernek. – Ez egy villámgyűjtő generátor dübörgése!

Mivel a férfi értetlenkedve bámult rá, rövid szünet után gesztikulálva folytatta.

– Olvastam erről a módszerről régen, bár még nem láttam működés közben. Egy hosszú, henger alakú energiamezőt hoznak létre, ami felnyúlik több kilométer magasba és a belsejébe alulról ionizált levegőt pumpálnak. Ez felül nyitott és tölcészerűen kiszélesedő. A bolygó légkörében felgyülemelő negatív töltéseket gyűjtik össze vele. Lényegében egy villámcsatornát készítenek, ami odavonzza és levezeti a kisüléseket. Az oszlop aljához nagy teljesítményű gyűjtőcellákat kapcsolnak. A fölösleges energiát meg levezetik a talajba. Ez okozta azokat a légköri zavarokat, amik tönkretették a gépeinket leszállás közben. Amikor működik, ötven–hatvan kilométeres körzetben okoz villámviharokat. Nem éppen környezetbarát módszer, ezért a lakott világokon sehol sem alkalmazzák. Megváltoztatja az időjárást és a gyakori kisülések ionizálják a légkört. Plusz megnöveli a légköri izotópok mennyiségét, amiktől enyhén radioaktív eső esik. Ráadásul zavarja a légi közlekedést és a rádióforgalmazást is. Csak különlegesen szigetelt űrhajóval lehet átjutni egy olyan légtéren, ahol energiabányászat folyik.

– Hát ez remek! – sóhajtott föl Luke, majd kissé nyugtalanul az R2-eshez fordult. – Artu! Mit mutat a sugárásmérő? Veszélyben vagyunk?

Az asztroszer fején kinyílt egy panel és előbújt belőle a megfelelő szenzor. A mérés eredményét megnyugtató csippantások közölték velük.

– Artu szerint a háttérsugárzás ugyan magasabb a vártnál, de az egészségügyi határérték alatt marad. – fordította Thripio azonnal. – Mindazonáltal nem tanácsolom, hogy sokáig ezen a bolygón maradjunk, uram!

– Mit nem mondasz! – grimaszolt Leia a javaslatára. – Még jó, hogy nem ittunk esővizet! Nyilván ezért hordanak a bányászok is sugárvédő öltözetet!

– A kérdés csak az, mire kell nekik az a rengeteg energia? – tűnődött el Luke, hátát a legközelebbi fa törzsének vetve.

– Például fémbányászathoz. – vont vállat a lány egyszerűen. – Ezzel fűtik a kohókat. A bánya és a feldolgozóüzem nyilván a város túloldalán van. Az épületekből ítélve itt laknak a munkások. A kerítést meg a vadállatok miatt emelték. Még jó, hogy nyitva hagyták nekünk a kaput, különben nehezen jutnánk be.

– Igen. Látod azt a döglött állatot a kerítés tetején? – mutatott a férfi egy sötétzöld hulló tetemére, melynek farka lelógott a fémfalról. – Fogadni mernék, hogy áramot vezetnek a szögesdrótba és az csapta agyon.

– Ha ezen a világon élnek bennszülöttek, akkor az ilyen környezetszennyező bányászat törvénytelen. – állapította meg Organa, olyan szigorral, mintha még mindig a birodalmi szenátus tagja lenne.

– Mikor izgatta a császáriakat a törvényesség? – jegyezte meg keserűen Luke.

– Igazad van. És most? Mi legyen?

– Nem álldogálhatunk itt örökké. – folytatta megfontoltan a fiatalember. – Először is, valami tisztességes ételmezt kell szereznünk. Aztán kell egy szállás – mérte végig kettejük sáros öltözékét –, ahol megmosakodhatunk. Holnap pedig körülnézünk. Megkeressük az úrkikötőt és megpróbálunk feljutni egy hajóra. A lényeg, hogy nem szabad fölhívunk magunkra a figyelmet. A Yavin óta minden birodalmi tisztviselő ismeri a képünket. Egy rutin igazoltatást talán megúsznánk a hamis iratainkkal, de egy komolyabb átvizsgáláson simán lebukhatunk és akkor letartóztatnak.

Gondterhelten méregette a hercegnő fűtőszálas öltözékét, aztán a magáét. Elégge elütöttek a bányászok ruházatától, nem beszélve a zsákjaikról és a két robotról.

– Így nem mehetünk be a városba. Lopnunk kellene valami más ruhát.

– Lopni? – kérdezte felháborodva őfelsége. – Egy talán tisztességes kereskedőtől? Ha egy pillanatig is azt képzeled, hogy az Alderaan királyi házának hercegnőjeként, mint volt szenátor, én ilyen eszközökhöz...

– Lopni én fogok. – zárta rövidre a litániát Luke határozottan. Ahhoz képest, hogy Leia Organa miket művelt az elmúlt két évben a lázadók vezetőjeként, kezdve a felségárulással és kémkedéssel, majd folytatva lázítással és szabotázs akciók végrehajtásával a fennálló rend ellen, bizony elég önérzetesnek bizonyult egyes esetekben. Nyilván a neveltetése teszi és nem csupán hercegnői allűrökről van szó.

– Az más. Az ellen nem tiltakozom. – suttogta Leia megnyugodva.

Skywalker magába fojtotta mosolyát és nem szólt semmit. Inkább kilopakodott a sűrűből a kapuhoz. Óvatosan belesett a fal mögül a városba. A ködös utca pillanatnyilag üres volt és biztonsági kamerákat sem látott sehol, ezért intett a társainak, hogy kövessék.

Behatoltak a településre, balra indulva el a védőfal mentén, mivel abban az irányban bolti kirakatok és világító cégtáblák vonták magukra Luke figyelmét. Nesztelenül surrantak át minden elfüggönyözött ablak és csukott ajtó előtt, árnyékból árnyékba osonva. Menet közben a férfi sietősen fölpillantott minden egyes épület homlokzatára, a tájékoztató táblákat lesve. Négy házzal odébb végül megtorpant és elégedetten mutatott egy kirakat melletti lezárt ajtóra, melyre szabvány nyelven, nagy Aurebesh betűkkel azt írták: munkaruházati bolt.

– Helyben vagyunk. – suttogta a nyomában lopakodó lánynak. – Ez kell nekünk.

Miközben a hercegnő és a két robot az utcát kémlelték, Luke benézett a sötét ablakon. Odabent semmi sem mozdult a kiállított munkaruhás bábuk mögött.

– Reménykedjünk, hogy ünnepnap van. – mondta optimistán.

– Sokkal valószínűbb, hogy ilyenkor estefelé már csak az alkoholt árusító intézmények vannak nyitva. – jegyezte meg prózaian őfelsége. – És most?

Idegesnek látszott, jobb kezét folyamatosan a pisztolya markolatán tartotta. Lélekben próbált felkészülni az elkerülhetetlennek tetsző lebukásra és a harcra. Minden pillanatban azt várta, hogy egy szakasz marcona rohamosztagos bukkanjon fel a legközelebbi sarok mögül, akik őket akarják letartóztatni.

Válasz helyett a társa az emeletes ház mögé vezette, egy szűk mellékutcába. A hátsó bejárat ott volt, ahogy remélte. És amitől tartott: zárva volt. S hogy a helyzet még nehezebb legyen, az épületek között húzódó átjáró teljesen üresnek bizonyult. Se egy szemeteskonténer, se parkoló járművek vagy más tárgyak nem sorakoztak a falak mentén. Ha bárki jönne, nem volna hová rejtőzniük. Tehát nem ácsoroghatnak itt sokáig.

– Hogy jutunk be? – kérdezte pragmatikusan a hercegnő. A sima fémajtóra bökött, amit nyilván belülről lehetett csak nyitni és zárni. Az épület hátoldalán nem voltak ablakok, egyértelműen az övékhez hasonló kísérletek meghiúsítása érdekében.

Luke szótlanul levette övéről a fénykardját és nagyon gondosan beállította markolatán a kapcsolókat.

– Mit akarsz tenni?

– Nem tudom, mekkora ez a város, de egy hangos betörési kísérlet túlzott figyelmet keltene. Tehát megpróbálok csendesen dolgozni.

Megbízva társa szakértelmében, Leia a sarokig hátrált és idegesen leste az utcát. Attól tartott, hogy bármelyik pillanatban felbukkanhat a ködből egy csapat dühös helybeli, miután Luke véletlenül megszólaltat valami számukra ismeretlen riasztóberendezést.

De csupán a falon túli dzsungel hangjait hallotta, miközben Skywalker működésbe hozta fegyverét. A méteres, világoskék energianyaláb helyett a kard most csak egy kurta, tűvékonyságú sugarat bocsátott ki arasznyi hosszúságban. Luke egy első osztályú szakember összpontosított figyelmével hajolt az ajtózárhoz és irányította diszkrétan zümmögő energiasugarát a megfelelő helyre. Óvatosan beleszúrt a zárba, átégetve azt. S közben forrón remélte, hogy nem indít be a ténykedésével semmilyen vijjogó riadójelzést.

Az ajtózárból kesernyés füst csapott ki, majd valami koppanva leesett. A férfi megragadta a fémfogantyút és erőlködés nélkül oldalra tolta az ajtót. Nem történt semmi. Nem üvöltöttek fel szirénák és nem irányította rájuk a keresőreflektorát egyetlen odabent őrködő biztonsági droid sem. Amikor megvizsgálta az ajtó keretét, nyomát sem látta rajta beépített riasztónak. Az út nyitva állt előttük.

– Kész! Mozgás, befelé! – suttogta társainak és elsőként lépett a vaksötét helyiségbe. Közben kikapcsolta kardját, visszaállította rajta a kapcsolókat normál üzemmódra és övére akasztotta az apjától örökölt fegyvert.

A két droid besietett a raktárba, végül a hercegnő is besurrant és gyorsan becsukta mögöttük az ajtót.

– Ne gyűjtsunk villanyt! Használjunk zseblámpát! – javasolta Luke, megszabadulva hátizsákjától.

Artu máris világító üzemmódra kapcsolta egyetlen szemét, sápadt derengésbe borítva a szobát, ami tele volt a fal mentén felhalmozott papírdobozokkal. Megvárta, míg az emberek előszedik a zseblámpáikat, aztán inkább infravörös látásra kapcsolt, hogy takarékoskodjon az energiával.

– Ti maradjatok itt! Mindjárt jövünk! – utasította a két robotot Organa, mielőtt lopakodva követte volna társát az épület belsejébe.

Odasiettek a szemközti ajtóhoz, ám azt is zárva találták. Más út nem vezetett ki a helyiségből.

– Nem akarom ezt is feltörni, ha nem muszáj. – suttogta Skywalker megfontoltan. – Előbb nézzünk körül itt!

Szemügyre vették a dobozokat és szerencsére nem kellett sokáig keresgélniük köztük. A bolt tulajdonosa akkurátusan feltüntette rajtuk, melyikben mi található. Külön kupacban tárolta a bányászati munkaruhákat, a technikusok öltözékeit, a szerelők kezeslábasait és a takarítók formaruháit, valamint a lábbeliket, védőkesztyűket és alsóneműket.

– Melyiket válasszuk? – kérdezte Leia, a bőséges kínálatot fürkészve lámpájával.

– Ha új ruhában távozzunk, az feltűnő lehet. – vélte Luke elgondolkodva. – Elvégre nem tudjuk, milyen gyakran cserélik itt a személyzetet. Talán okosabb lenne használt holmikba bújni.

– Jó. De minek álcázzuk magunkat? Bányásznak, technikusnak vagy takarítónak?

– Amelyikből a legtöbbben vannak itt.

Ez eldöntötte a kérdést. Tovább kutakodtak, mígnem a szoba távolabbi sarkában sikerült rábukkanniuk néhány felbontott papírdobozra, amikben használt munkaruhák heverték összehajtva. Végigtúrták az összeset, mire sikerült megfelelő méretű és típusú holmikat találniuk maguknak.

– Rakjunk rendet, hogy ne vegyék észre, mit vittünk el. – javasolta Luke fegyelmezetten. – Ha szerencsénk van, csak napok múlva fedezik fel a betörést. Mire ellenőrzik a leltárt, mi már messze járunk.

Összepakolták a cuccokat, aztán szerzeményükkel visszaosontak a robotokhoz. Artu időközben máris feltalálta magát, mert egyik csatlakozóját kinyújtva áramot lopott egy konnektorból, míg Thripio mellette toporgott, a jövőjük miatt aggódva.

– Nagyon remélem, hogy a gazdám nem fog itt hagyni minket ezen a szörnyű bolygón. Semmi kedvem egy bányában végezni!

Az asztromechanikai droid gúnyos fütttyögéssel véleményezte langaléta társa megjegyzését, azt tudakolva tőle, bányászként vagy nyersanyagként akarja tovább szolgálni a birodalmat?

– Ne pimaszkodj, te kis áramtolvaj! Belőled biztos szemeteskukát csinálnak majd!

– Csöndesebben, hé! – szólt rájuk Luke, véget vetve a két robot közt már évek óta folyó meddő szópárbajnak.

A padlóra dobta zsákmányolt holmiját és rögtön nekilátott levetni fűtőszálas katonai öltözékét, majd az alatta viselt ruháját is. A hercegnő ugyanígy tett, azaz csak félig, mert miután megszabadult terepszínű kezeslábasától, a fekete pulóverét és barna gyakorlónadrágját már nem akaródzott levennie. De Skywalker ezt csak akkor vette észre, mikor már trikóban és alsógatyában állt előtte a gyér lámpafényben.

– Mi van? Öltözz már! Sietnünk kell!

Őfelsége azonban ehelyett csípőre tette kezét és félrehajtva kobakját, jelentőségteljesen bámulta jóképű tettestársát.

– Ó! – sóhajtott föl a férfi meglepetten, aztán elmosolyodott. – Ha szégyenlős vagy, addig elfordulok!

Így is tett és nekilátott felcibálni magára a fekete bányászruhát. Pár pillanattal később megérezve, hogy a háta mögött semmi sem változott, diszkréten odapillantott, s azt látta, hogy a hercegnő még mindig bizalmatlanul bámul rá.

– Mi baj, Leia?

A lány zavartan köhintett, mielőtt bevallotta volna, mi aggasztja.

– Luke, én igazán kedvellek és régóta ismerjük egymást. Mégsem tudom, hogy most... megbízhatom-e benned.

A fiatalember szélesen elvigyorodott, főleg mert eszébe jutottak azok a korábbi pillanatok, mikor volt szerencséje hiányos öltözékekben látni őfelségét az elmúlt években. Akkor bezzeg nem volt ilyen szemérmes, igaz a körülmények is nagyon mások voltak. Vajon mitől fél ennyire Organa? Hogy meglátja egy szál bugyiban? Vagy lehet, hogy nincs rajta melltartó a pulóver alatt? Erre jobb, ha nem kérdez rá, mert azzal csak olajat öntene a tűzre.

– Inkább arra gondolj, hogy mi lenne, ha a rohamosztagosok itt találnának minket a felkelő ruházatunkban!

Jelentőségteljesen elfordult a hercegnőtől és fülig érő vigyorral folytatta az öltözködést. Leia határozottan zavarban volt. Mondani akart valamit, aztán inkább visszafogta magát és nagyot sóhajtván elkezdett kibújni a felsőjéből. Aztán megtorpant és az infravörös látásukat használó droidokra nézett.

– Hát ti mit bámultok rám?

– Óh...! Bocsánat! Én nem akartam, felség...! – mentegetőzött gesztikulálva Thripio. Az asztroszer határozott csipogással jelezte, hogy ő sem kukkoló fajta.

– Igen, igazad van, Artu Detu! Én sem szeretek burkolat nélkül mutatkozni mások előtt.
– azzal mindkét robot hátat fordított a hercegnőnek. – Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy az infravörös spektrumban egész jól átlátok a legtöbb öltözéken. Így pontos képet tudok alkotni a szerves lények fizimiskájáról.

– Jó neked! – morogta epésen Leia.

Luke rövidesen elkészült és nekilátott a saját ruhája zsebeiből átrakni holmijait a bányászruha tépőzáras zsebeibe. Levetett holmijait ezután beletömte hátizsákjába, fegyverövével és pisztolyával együtt. Ezeket jobb, ha nem viszi magával. A fénykardját viszont a derékszíjára csatolta a biztonság kedvéért. Nem valószínű, hogy bárki is felismerné ezen az eldugott helyen a Jedi lovagok ősi fegyverét – vélte reménykedve.

– Kész vagyok! – hallotta öt perccel később Organa félénk szavait.

Megfordult és kritikusan, ugyanakkor elégedetten szemügyre vette öfelségét. Az egyszerű, viseltes ruha kicsit feszült rajta itt-ott, de amúgy egész természetesen állt neki. Majdhogynem csinosan.

– Nos? – kérdezte bizonytalanul topogva a hercegnő, akit nyilvánvalóan nem bűvölt el az öltözék. – Most mit bámulsz?

– Ha most egy fényképet csinálhatnék rólad...! Hé...!

Gyorsan lekapta fejét, mert a lány csizmája már röpült is felé. A sáros lábbeli végül a fémajtón csattant, megijesztve Thripiót.

– Elnézést! – mondta komolyan a férfi, majd gondosan titkolni próbálva vidámságát, fölvette a csizmát a földről és gálánsan odanyújtotta a sértett képpel bámuló hölgynek. – Azt hiszem, ezt elejtetted!

– Jók a reflexeid! – vont vállat, picit duzzogva a királykisasszony és nekilátott fölhúzni a lábbelit.

– Vadászpilótáknál ez előfeltétel. – bölcselkedett Luke. Azzal elővette egyszerű, fekete pénztárcáját és gondosan megszámlolta benne a kreditchipeket, mielőtt becsukta volna.

– A birodalmi pénzem egy időre elég lesz. Neked mennyid van?

A hercegnő grimaszolva elfordította tekintetét.

– Csak a szokásos összeget hoztam magammal, a rendkívüli kiadásokra. Kétszáz kreditet tízes és húszas címletekben.

Luke fölsóhajtott.

– Az nem sok. De majdcsak megleszünk valahogy. Nem ennél valamit a pilótakaján kívül? Mit szólnál egy éttermi vacsorához?

Organa most már derűsebben nézett vissza rá. Ő is átpakolta zsebeibe a holmijait és levetett ruháival teletömte hátizsákját.

– Meg tudnék enni egy fél chou-shout! De gondolod, hogy biztonságos nyilvános helyen mutatkoznunk?

– Egyszer csak emberek közé kell mennünk. Amíg nem látszunk idegeneknek és nem viselkedünk idegenek módjára, senki sem fog törődni velünk.

– És mi lesz a robotokkal, meg a holminkkal?

Skywalker nagyvonalúan Thripio kezébe nyomta mindkét hátizsákjukat.

– Vigyázzatok a cuccra! Itt várjatok teljes csöndben, amíg visszajövünk. Addig töltsétek fel magatokat a konnektorból.

– Értem, uram! És mit csinálunk, ha jön valaki? Például az üzlet tulajdonosa?

A protokoll droid ügyetlenül hátára vette az egyik zsákot, a másikat pedig ráadta Artúra, hogy neki is cipelnie kelljen valamit.

– Akkor észrevétlenül távozzatok és próbáljatok kijutni a kapun az erdőbe. Oda, ahol az előbb megbújtunk a fák között. Ott várjatok ránk. Ha bármi közbejönne, csak holnap fogunk csatlakozni hozzátok, tehát ne idegeskedjétek. És főként ne bukjatok le. Ha fogságba estek, csak magatokra számíthattok.

– Ahogy mi is! – tette hozzá Leia borúlátóan.

Luke még egyszer ellenőrizte magát, megvannak-e a hamis iratai. Ellenséges területen ez a katona legjobb fegyvere – idézte föl magában az egyik kiképzőtisztje tanácsát.

– Vészhelyzet esetén szabaduljatok meg a hátizsákoktól, hogy ne szolgáljanak terhelő bizonyítékul ellenünk a császáriaknak. Süllyesszétek őket a mocsárba vagy ilyesmi.

– Értem, uram!

– Ha minden jól megy, pár óra múlva visszajövünk. Addig ne csináljatok semmi galibát. Remélem egy-két napon belül elhagyhatjuk ezt a világot és némi késéssel oda is érünk a Cirkarpusz IV.-re.

Optimista előrejelzését hallva őfelsége boldogtalan képpel nézett rá.

– Bár ne szálltunk volna le ide! – motyogta elégedetlenül.

– Késő bánat! Induljunk, Leia!

Luke az ajtóhoz lépett. Fülelt, majd óvatosan résnyire húzta és kikukucskált rajta a mellékutcára. Odakint semmi sem mozdult, csak a köd sűrűsödött meg és határozottan kezdett alkonyodni. Még talán fél óra és koromsötét lesz.

Hangtalanul lopakodva indultak el visszafelé, a város főutcájára. Mögöttük Thripio csöndben becsukta az ajtót és idegességet mímelő pillantást vetett a konnektor mellett egykedvűen ücsörgő asztroszerre.

– Vajon miért van az, hogy mindig nekem kell vigyáznom rád? – kérdezte bosszúsan.

Artu trillázott egy sort, aminek jelentése nagyjából ugyanez volt. Ezt követően mindketten elhallgattak és a kapott parancsnak megfelelően próbálták galiba nélkül átvészelné az estét.

Odakint sorra felkapcsoltak az utcai lámpák, sárgás derengésbe vonva a járdákat. Az egyik világítótest alatt elhaladva Luke szemügyre vette a hercegnőt és rögtön feltűnt neki néhány hiányosság, amit az előbb, a raktár sötétjében nem vett észre.

– Állj! – mondta hirtelen megtorpanva.

– Mi baj? – kérdezte aggodalmasan a lány.

– Van egy kis gond veled. Pontosabban kettő is. – felelte a hölgyet méregetve Skywalker. – Az egyik a járásod.

– Hogy? Mi baj a járásommal?

– Semmi. És ez a baj.

Őfelsége csodálkozva vonta össze szépen ívelő szemöldökét.

– Nem tudlak követni, Luke.

– Úgy lépkedsz... – magyarázta lassan a parasztfiú –, mint egy hercegnő. Ereszd le a válladat, legyen benned kevesebb tartózkodás és magabiztosság. Lépj határozatlanabban. Úgy kell járnod, mint egy fáradt bányászasszonynak, nem mint egy arisztokrata család tagjának.

– Jaj, ne! Már megint?! – sóhajtott föl Organa, mert eszébe jutottak a korábbi alkalmak, mikor Skywalker tanítani próbálta a köznépbe való beolvadásra. Őszintén szólva nem igazán ment neki a dolog. Ő nem egyszerűen arisztokrata volt, hanem egy királyi család tagja, ráadásul trónörökös, akit egész életében nevelők és udvarhölgyek hada készített föl arra, hogy a viselkedése minden körülmények közt kifogástalan legyen. És amilyen otthonosan mozgott az udvari etikett és a diplomácia bonyolult világában, olyan szerencsétlenkedés lett a vége, ha a pórnépet kellett utánoznia.

Ettől függetlenül elszántan követte a férfi utasításait és vállait leengedve, fejét előreejtve meggörnyedt, sőt még a térdét is beroggyantotta. S közben forrón remélte, hogy nem fest túl nevetségesen.

– Így jó lesz?

– Ne vidd túlzásba. Csak finoman, lazán és természetesen. – mosolygott Luke barátian. – Aztán a másik gond a hajad...

Kezét kinyújtva vadul beletúrt a hercegnő kifogástalan frizurájába, hogy összekócolja.

– Hé...! Ezt ne...! – tiltakozott az inzultus ellen, szenvedélyesen védekezve a lány. – Ez felségsértés...!

– Ez az, amit sürgősen felejts el, ha élni akarsz...! – szólt rá szigorúan Skywalker. – Te most egy csóró bányásznő vagy, semmi több! Vedd elő a színészi tehetségedet! Ha bárki kérdezi, a barátnőm vagy, tehát viselkedj ennek megfelelően!

Luke befejezte a nemesi frizura szétzilálását és hátralépve ismét szemügyre vette művét. A hercegnő sötétbarna haja immáron rendetlen fürtökben vette körül az arcát, s a rafinált kettős kontynak nyoma sem maradt.

– Így már jobb. – állapította meg elégedetten. – De még mindig hiányzik valami!

Rövid gondolkodás után körülnézett, majd lehajolva a járda széléről fölmarkolt egy maréknyi nedves földet. Odalépett Leiához, nyilvánvalóan azzal a szándékkal, hogy a képébe dörgöli az égszet.

– Ezt ne! – emelte védekezően maga elé mindkét kezét Organa. – Napokon át az iszapban éltem! Nem engedem, hogy rám kend ezt a mocskot!

– Ahogy akarod. – Luke ledobta a sarat, ami hangos csobbanással ért földet. – Ez esetben kend magadra te. És vakard le a sminkedet.

A hercegnő habozott. Bájos arcán az undor keveredett a félelemmel. Aztán mégis erőt vett magán valahogy és leguggolva némi nyállal, meg egy picike sárral leszedett az arcáról minden festéket, majd egy icipicit bepiszkolta a képét.

– Most átkozom el ezredjére azt a pillanatot, mikor úgy döntöttem, hogy leszállok ide! – füstölgött magában, őszintén elkeseredve.

– Ne szívd mellre, szívi! – veregette vállon a férfi bátorítóan. – Egy kis kosz még nem a világ vége!

– Ne szólíts szívinek! – fortyant föl a lány önérzetesen. – Ez olyan lekicsinylő...!

– Távol álljon tőlem, hogy lekicsinyeljelek, kicsim! – nyugtatta meg Luke őszinte hangon. – Csak próbálom utánózni Han Solót, hogy beolvadjak a közegbe.

– Mindjárt gondoltam!

– Igyekezz! Valaki jön!

Egy magányos alak bukkant fel a ködös utcán, sötétkék takarítóruhában elsietve mellettük. Futó pillantásnál nem méltatta többre a két fiatal bányászt és hamarosan elnyelte az alkonyi félhomály.

– Nos, milyen vagyok? – kérdezte Leia óvatosan, mikor végre fölegyenesedett a nagy sminktelenítésből.

Luke közelebb hajolt hozzá, megszemlélte és helyeslően bólintott.

– Sokkal jobb. Úgy nézel ki, mint aki napokat töltött egy bányában a követ törve.

– Köszönöm. – mormogta boldogtalanul a hercegnő. – Kezdem úgy is érezni magam.

– Erre van szükség. Szeretném, ha élve elmenekülhetnénk erről a világról.

– Nem fogunk, hacsak gyorsan meg nem vacsorázunk valami kifőzdében.

Luke biztatón megszorította a hölgy koszos kacsóját, majd együtt indultak tovább a főutca felé, bízva benne, hogy némi bolyongás után csak ráakadnak egy étteremre.

ÖTÖDIK FEJEZET

Suttogva beszélgettek, miközben kézen fogva bandukoltak a fémjárdán a jobban kivilágított épületek irányába. A távolban felüvöltött egy duda, ami valószínűleg műszakváltást jelzett, mivel a ködből egyre több bányász és hasonló kinézetű alak bukkant elő. A sáros járdán egy hatkerekű, nyitott utasterű terepjáró döcögött el, benne négy rohamosztaggal, majd szemből egy nyitott platójú teherautó érkezett, nagy műanyagdobozokat szállítva valahová.

– Kezd megélni a város. – állapította meg Leia halkán. – Valószínűleg három műszakban dolgoznak. Szerintem épp most telt le az egyik.

– Akkor elvegyülhetünk a tömegben. – súgta neki Luke elégedetten. – De jobban ügyelj a járásodra! Görnyedj össze még egy kicsit!

A hercegnő fintorgott és kelletlenül próbálta követni az utasítást. Az alacsony gravitáció miatt azonban ez elég nehezen ment neki, mert a hátizsákja nélkül egészen könnyűnek és erősnek érezte magát. A szervezetének még mindig nem sikerült hozzászoknia az itteni tömegvonzáshoz, így arra is ügyelnie kellett, ne lépjen túl nagyokat, szinte már ugrálva a sáros fémjárdákon.

Skywalkert tőle eltérően egészen más dolgok izgatták jelenleg. Az egyik a lány puha kis keze volt, ami melegen simult a tenyerébe. Olyan finomnak és védtelennek tűnt, sőt kimondottan simogatásra várónak, hogy kényszerítenie kellett magát, ne gondoljon a tegnapi esti összebújásukra az erdőben. Néhányszor már előfordult korábban, hogy ellenséges területen járva egy párocskának adták ki magukat és kézen fogva sétáltak az utcán, de még sosem izgatta föl ennyire a nő pillekönnyű érintése. Nem tudta, vajon Leia is így érez-e? A hölgy mindenesetre elszántan szorongatta társa kezét és eszében sem volt elengedni őt.

A másik probléma az volt – ismerte föl Luke megkésve –, hogy egy ilyen kis telepen szinte mindenki ismert mindenkit. Egyelőre fogalma sem volt, mekkora lehet a város, de úgy becsülte, legalább egy-két ezer ember és más fajba tartozó lény dolgozhat a közeli bányában. Az utcán mindenesetre látott két aqualishit és egy rodiai technikust, később pedig elhaladtak három nyúlánk durosi és egy hatalmas houk mellett. A pilóta igyekezett közömbösen elnézni a szembejövők mellett, attól tartva, hogy valamelyik visszanéz rá és esetleg megjegyzi az arcát.

Újabb pillantást vetett megviselt ábrázatú útítársnőjére, aki feszengve lépkedett mellette és túlzott óvatosságból fejére borította fekete csuklyáját. A mozgása minden volt, csak természetes nem.

– Még mindig nagyon feszes vagy...! Lazíts...! – dörzsölte meg a lány ujjacskáit gyöngéden. – Na látod, így már jobb!

– Követnünk kéne azt a nagyobb csoportot! – intett Organa néhány vidáman hangoskodó fickóra az utca túloldalán. – Fogadni mernék, hogy a kocsmába mennek!

– Vagy onnan jönnek. Kissé kapatosnak látszanak. De várj! Azt hiszem, megérkeztünk!

Megálltak egy viszonylag csendes, jó állapotban levő épület előtt, amely Torkosok Tavernája néven hirdette magát a neonfényű holografikus cégtábláján. A lustán villogó betűk alatt különféle ételek és italok képei jelentek meg, pár másodpercenként váltakozva.

– Elég békésnek látszik. Mit gondolsz, drágám? Megkockáztassuk?

Leia halványan elmosolyodott a kitételre és elengedte párja kezét.

– Éhen halok...! Ne vesztegessük tovább az időt! Gyerünk!

Luke a benyíló lépcsőjére lépett és elhúzta kezét a fotocellás érzékelő lapja előtt. A kétszárnyú ajtó halkán nyikorogva szétcsúszott, utat engedve a jókora terembe.

Odabent szinte mellbe vágta őket a fény, a zaj, a füst és a vidám jazz zenével keveredő hangos beszéd. A levegőben étel és ítszag terjengett, összevegyülve a vendégek által szívott t'bak és más füstölőszerek jellegzetes illatával. Néhányan a közeli asztaloknál felnéztek rájuk, ezért a lehető legtermészetesebben mozogva beléptek és próbáltak elvegyülni a népes társaságban.

Diszkrétan megvilágított boksok sorakoztak végig a taverna jobb oldala mentén. A négyszögletű asztalok fölött a falakon régi reklámplakátok sorakoztak, melyek a szektor más rendszereiben gyártott italokat népszerűsítették. A bal oldalon húzódó hosszú pult mögött néhány helybeli ragadozó kitömött feje díszítette az italos polcok feletti részt. A szálkás fapadló alig meglepő módon sáros volt és kissé csúszós. A rácsos plafonon sorakozó világítótestek sejtelmes fénybe vonták a vacsorázó, iszogató, beszélgető és flörtölő népeket. Bányászok, technikusok, hivatalnokok, hiányos öltözékű bennszülöttek és gyakorlóruhás katonák közt haladtak előre, egy szabad helyet keresve maguknak.

Lukeot hamarosan fojtogatni kezdte a különféle kábítószeres kigőzölgése, de főként a sűrű füst, amit a légkondicionáló hörögve próbált eltávolítani a légtérből. Pár szusszantást követően már alig tudta köhögését visszafojtani, ezért igyekezett minél kisebbeket lélegezni a szokatlan atmoszférából.

– Mi baj? – a hercegnő arcán aggodalom suhant át, mikor észrevette a férfi reakcióját. Őt látszólag nem zavarta a konyhából kiszűrődő égett zsírszaggal keveredő markáns bűz. Lazán hátralökte fejéről csuklyáját és kócos haját igazgatva nézelődött a tömegben.

– Talán rosszul vagy?

– Ah... a levegő! – mondta Luke és megpróbált rendesen lélegezni. – Valami lehet benne. Pontosabban sok minden...!

Organa kuncogott egy rövidet és tőle meglehetősen szokatlan módon hátra veregette társát. Szinte már közönségesen, ahogy egy bányásznő tenné – sejtése szerint.

– És ez megvisel, pilóta?

Luke nem szégyellte bevallani az igazat. Mikor ismét levegőhöz jutott, így felelt:

– Én alapjában véve vidéki fiú vagyok. Nem sokat jártam ilyen előkelő szórakozóhelyeken.

Leia beleszimatolt a levegőbe és elfintorodott.

– Ezeket a szagokat én nem nevezném előkelőeknek. Legfeljebb áthatóaknak.

Még beljebb furakodtak a teremben és a vendégáradat kellős közepén a csodával határos módon találtak egy üres asztalt, ami csak másodpercekkel korábban szabadult fel, így tele volt üres üvegekkel, olcsó műanyag tányérokkal és egy teli hamutartóval. Gyorsan letelepedtek, megelőzve két barna bőrű bányászt és türelmesen várakozva lesték a teremben cirkáló pincéreket, mikor téved oda hozzájuk valamelyik.

Alig fél perccel később egy borostás képű, barna tunikás emberi felszolgáló lépett hozzájuk unott képpel. Gyorsan tálcájára pakolta az előző vendégek által otthagyt maradványokat és a derékövébe tűzött mocskos ronggyal tessék-lássék letörölte az asztalt. A hercegnő túlzásba vitt óvatosságból leszegte fejét és próbált minél jelentéktelenebbnek látszani. De kár volt aggódnia. A pasas rájuk sem nézett.

– Parancsoljanak. – mondta hivatalos hangon.

A fickót nem nagyon érdekli a munkája – állapította meg Luke azonnal.

– Mit ajánl vacsorára? – kérdezte olyan hangon, mint aki tíz órát töltött a föld mélyén.

– Kommerken szeletet, oldalbordából. És a szokásos Ootoowerg köretet.

– Kettőt. – biccentett a fiatalember, noha fogalma sem volt, miféle ételről lehet szó. De bízott benne, hogy ehető.

– Italt kérnek?

A pincér nem fárasztotta magát azzal, hogy följegyezze valahová a rendelésüket. Nyilván jó memóriája volt vagy hangrögzítőt hordott a derékövében.

– Valami alkoholmenteset.

– Vannak gyümölcs és zöldség alapú leveink. Itallappal sajnos nem szolgálhatok, mert most frissítik a memóriájukat és elhúzódik a dolog.

– A gyümölcslé jó lesz. – vont vállat Luke megadóan.

– Van bilabogyó levünk, gor almalé, jogan és kavasa lé, manta körte leve és telatti. Meg talán akad még muja és shefna lé is a pult alatt. – darálta le a fickó fejből, unott pofával.

– A manta körtét szeretjük. Abból hozzon két nagy pohárral. – döntött Skywalker, meg sem kérdezve a hercegnőt, aki rosszalló tekintettel meredt rá. De nem szólt semmit, ahogy a pilóta is igyekezett minél kevesebbet beszélni. Ez láthatólag a pincérnek is kedvére volt.

– Rendben. – felelte tömören és máris eltűnt a tömegben.

– Azért engem is megkérdezhetnél volna! Legalább az itálról! – suttogta Leia, közelebb hajolva társához. – Úgy illik...!

– Bányász vagyok, nem gavallér! – oktatta ki Luke kelletlenül őfelségét. – Remélem, nem túl magasak az árak. Ezt elfelejtettem megkérdezni.

Unott pofával körbenézett a teremben, mintha csak az ismerőseit keresné. Aztán hirtelen elkomorodott.

– Mi az, Luke?

A férfi a bárpultra mutatott, mire a hercegnő odafordult.

Egy ormóatlanul nagy bányásznak rimánkodott egy embermagas, ösztövé, tetőtől talpig halványzöld szőrrel borított lény. A bennszülöttnak nagy, kísérteties szeme volt vörösesbarna szemhéjakkal, s a feje búbjától a háta közepéig hosszabb, zöldből vörösbe hajló árnyalatú sörény futott végig rajta. A dereka körül valami ismeretlen állat kikészített bőrét viselte és számos, primitív csecsebecsékkal díszített lánc lógott a nyakában.

– Kévem, uvam! – könyörgött, erős akcentussal törve a galaktikus nyelvet. – Kicsi ital? Bányász úv...? Bányász úv...?

A nagydarab bányász a kérésre azzal felelt, hogy otromba lábával a bennszülött arcába rúgott. A lény feljajdulva elterült a padlón és sajgó képét tapogatta. Luke szeme összerándult, majd zavartan elfordította fejét. Leia gyöngéden megérintette alkarját és újra megkérdezte, kicsit hangsúlyosabban.

– Mi bajod van?

– Nem tudom elviselni, hogy így bánjanak valakivel. – mormogta a fiatalember, ökölbe szorítva kezét. – Akár ember, akár más fajú lény vagy csak egy állat.

Észrevette, hogy a lány piszkos keze elidőzik a csuklóján és mintha csak véletlenül tenné, megcirógatja bőrét. Erre kíváncsian nézett a hölgyre, akin csöppet sem látszott, hogy megviselné az iménti közjáték. Bájos arcán méla közönnyel bámulta a taverna faragatlan közönségét, mintha egész életét itt töltötte volna.

– Te hogy tudod ezt nézni?

– Láttam, hogyan pusztult el a bolygóm kétmilliárd emberrel együtt. – mondta hűvös tárgyilagossággal a hercegnő. – Voltam fogságban és túléltem egy kínvallatást. Számos bevetésen vettem részt és sokakat láttam szenvedni és meghalni. Így a birodalom már nem tud olyat tenni, amin én meglepődnék. Hacsak azon nem, hogy akad még valaki, aki meglepődik.

Hideg, szinte orvosi szemmel nézte, mi történik a bárpultnál, míg Luke inkább a lány ujjaira figyelt, amik teljes nyugalommal simogatták tovább a csuklóját és a tenyerét, végül pedig az ujjait. Nem kacéran, de azért nagyon kellemesen. Ezt a bánásmódot könnyen meg tudta volna szokni tőle.

– Csizmapucolás! – mordult fel eközben a bányász, odatartva lábát a bennszülött orra elé. A közelükben iszogató társai hangos röhögéssel fogadták a produkciót, mások inkább elfordultak a gyomorfelkavaró jelenettől.

– Látnod, milyen koszos a csizmám, nem?

Fejét természetellenesen mozgatva, képéről a vért törölgetve nézett föl a nyüszítő idegen a férfira. Akár egy kivert kutya, úgy kérdezte könyörgő hangon:

– Miévt, bányász úv...? És mivel, bányász úv?

– Az! Bányász úv! – hagyta rá, kissé belefáradva a játékba a bányász. – Csizmapucolás a nyelveddel! Gyerünk!

A bennszülött ekkor hasra vetette magát. Előbukkant meglepően hosszú, kígyószerű nyelve és vadul nyalni kezdte az iszapot meg a sarat a férfi csizmájáról.

– Fölfordul a gyomrom! – suttogta alig hallhatóan Luke, mikor elkövette azt a hibát, hogy lopva odapillantott.

A hercegnő csak vállat vont, bár neki is elszorult a szíve a nyilvános megaláztatást szemlélve. Szerencsére jól begyakorolt politikusi álarca megakadályozta, hogy kinyilvánítsa érzelmeit az ügy kapcsán. Ez most nem az a hely és pillanat volt, amikor bölcs dolog lenne síkra szállnia a más fajú lények jogaiért.

– Nem éppen étvágygerjesztő, de úgy tűnik, errefelé ez megszokott lehet.

– Hogy alacsonyodhat le egy értelmes lény idáig? – kérdezte a fiatalember szörnyülködve.

– Mindenkinek megvannak a maga ördögei és angyalai, Luke. De nem mindenki tud bánni ezekkel is, azokkal is. – filozofált a hercegnő, méla közönnyel bámulva rá. S mintha csak véletlenül tenné, tovább simogatta a srác kezét, angyali finomsággal.

Mikor Skywalker ismét a bárpult irányába pillantott, a bennszülött már végzett megalázó munkájával és összeszorított tenyereit a bányász felé nyújtotta.

– És most, bányász úv?

– Persze! – mondta a bányász nagylelkűen.

Levett a pultról egy különös formájú üveget, s megnyomott az oldalán egy gombot. Az üveg felső része sötét folyadékkal telt meg. Aztán egy kattanas, a töltődés abbamaradt.

A várakozó bennszülöthöz fordulva a bányász megbillentette az üveget és a sűrű, vörös italt az összeszorított tenyerek helyett a padlóra öntötte. S miközben a pultnál ülő férfiak és nők még egy jót nevettek a szerencsétlen teremtesen, az ismét a földre vetette magát és bámulatra méltóan fürge nyelve úgy járt, mint egy békáé, hogy fölnyalja az italt, mielőtt eltűnik a szálkás padló hasadékaiban és mélyedéseiben.

Luke nem bírta tovább nézni a szánalmas komédiát, így inkább körbebámészkodott a nagy, füstös teremben. Most már többet is észrevett a kétlábú, zöld szőrzetű lényekből. Sokan eszelősen reménykedve könyörögtek egy kis italért, mások kisegítő munkákat végeztek, például a sarat takarították a padlóról.

– Nem ismerem ezt a fajt.

– Én sem. – vont vállat a hercegnő. – Nyilván bennszülöttek. A birodalom nem bánik kesztyűs kézzel a nem szövetséges fajokkal.

Luke válaszolni akart, de a lány leintette és elhúzta kezét az övétől. A pincér közeledett feléjük az étellel. Lerakta a szögletes műanyag tányérokat, a szalvétába csavart evőeszközöket és végül a két pohár gyümölcslejt az asztalra.

– Köszönöm. Mennyi lesz? – érdeklődött közömbösen Skywalker, a zsebébe nyúlva.

– Kilenc ötven.

A fickó nem mutatott nekik számlát, csak tartotta a markát. Luke elővette pénztárcáját és kivett belőle egy tíz kredites chipet. Ő ugyan sokallta az összeget a vacsoráért, de mivel nem ismerte a helyi árakat, óvakodott elárulni tudatlanságát.

– A többi a magáé.

– Köszönöm. – a kredit eltűnt a pincér kötényében.

Ha a húsnak különös színe volt, a főzelékféléknek még különlegesebb. De az étel meleg volt és az illata alapján ehetőnek látszott. Luke kíváncsian belekóstolt a körtelébe,

ami rostos volt és alaposan megcukrozták, hogy finomabb legyen.

– Nem rossz.

Közben a hercegnő megízlelte a húst. Az ajka önkéntelenül lebiggyedt, bár próbálta visszafogni reakcióját.

– Hát... nem ezt rendeltem volna, ha lett volna választásom...!

– De nem volt! – mutatott rá Skywalker tárgyilagosan. – Edd csak meg szépen!

– Köszí...! Mi a...?

Leia fölnézett és hirtelen elhallgatott, a társa háta mögé bámulva.

Luke megfordult. A pincér még mindig ott állt mögötte és a hercegnőt nézte. Mihelyt észrevette, hogy a fiatalember figyel, szó nélkül megfordult és elment.

– Gondolod, hogy gyanakszik? – mormolta aggodalmasan Organa. Nagyon nem tetszett neki a pasas pillantása. Olyan vetkőztető volt és vággyal teli, amelyet sokszor látott már a férfiak arcán, valahányszor egy csinosabb nőt megbámultak nyilvános helyen. S a felismeréstől rögtön az jutott eszébe, hogy több iszapot kellett volna a képére kennie. Sokkal többet.

– Miért gyanakodna? A ruhád rendben van, még én sem ismernélek meg.

Leia némileg megnyugodva folytatta az evést. A kommerken szelet kicsit rágós volt és gyengén fűszerezett. Az állat amiből készítették, nyilván már az utolsókat rúgta, mikor a vágóhídra vonszolták. Az Ootoowerg zölkségek viszont egész ízletesnek bizonyultak, bár egyik alkotórészüket sem ismerte föl. Hiába, a galaxis hatalmas. Rengeteg ehető növényféleiség, meg állatfaj akad benne a sok milliónyi különös bolygón.

– Oda nézz! – dünnyögte aztán két falat között.

Luke arra pillantott, amerre a hercegnő mutatott a villájával.

A pincér egy magas, fehér bőrű férfival beszélt, aki a birodalmi tisztviselők szürkésbarna egyenruháját viselte és roppant hivatalos képpel bámult feléjük.

– Gyanakodnak! – suttogta a lány izgatottan. Rossz érzés fogta el a hely miatt amúgy is nyugtalankodó elméjét. Föl akart állni, hogy sietve távozzon a teremből, amíg még lehet.

– Elég volt, Luke! Menjünk innen!

– Nem rohanhatunk ki, különösen, ha figyelnek! – ellenkezett a férfi tele szájjal. – Ne ess pánikba!

– Azt mondtam, megyek!

A hercegnő lecsapta kését és villáját, idegesen fölpattant és indulni akart kifelé. Eszébe sincs megvárni, hogy igazoltassák őket és olyan kérdéseket tegyenek föl nekik, amikre nem tudnak válaszolni.

Anélkül, hogy végiggondolta volna, mit csinál, Luke ösztönösen felállt, megragadta a lány karját, erővel maga felé fordította a testét és egy hatalmas pofont adott öfelségének. Aztán mikor az emberek és más fajú lények odanéztek, nyomatékosan közölte vele:

– Sehová sem mégy, amíg én be nem fejeztem az evést! Leülni!

A hercegnő döbbenten megdörzsölte égő arcát. Tágra nyílt szemmel, némán, lassan visszaült a helyére. A pofon furcsa mód kijózanítóan hatott zaklatott elméjére, mert ahelyett, hogy jelenetet rendezett volna és szétkarmolja a srác képét ezért a durvaságért, csak ült ott, leszegett fejjel és rémülten várta, mi következik. Soha nem hitte volna Skywalkerrol, hogy képes így bánni vele. Ez annyira megalázó volt, hogy egyszerűen nem talált rá szavakat.

Luke nem csinált nagy ügyet a hölgy rendreutasításából. Elégedetten szusszantott és vadul nekiesett a húsnak, elszántan folytatva vacsoráját. S közben nagyon remélte, hogy brutális viselkedése nem kelt a szükségesnél nagyobb feltűnést a teremben. Elvégre a bennszülöttekkel sem bánt az előbb finomabban az a nagy darab bányász. Az más kérdés, hogy később mit fog ezért kapni a felképzett és véréig sértett királykisasszonytól. Jobb bele se gondolni a következményekbe.

Mikor pár pillanat múlva az egyenruhás birodalmi tisztviselő megállt az asztaluknál, unott pofával a szájába tömött egy nagy szelet húst és felnézett a karót nyelt fickóra. A pincér diszkréten, a távolból figyelte őket, akárcsak néhány vendég a szomszédos asztaloknál.

– Valami baj van talán? – kezdte az egyenruhás hivatalos hangon.

– Nem! Semmi baj! – biztosította Luke erőltetett mosollyal. – Miben lehetek a szolgálatára?

Próbált derűsnek és gondtalannak látszani, de közben úgy izzadt a tenyere, hogy majd elejtette villáját. A tisztviselő szúrós tekintettel végigmérte őt, fontoskodón övébe dugva jobb keze hüvelykujját.

– Nem maga. Nyilvánvaló, hogy maga bányász.

A bürokrata olajos pillantása Leiára siklott.

– De a társa már jobban érdekel.

Organa nem nézett a férfit. Inkább enni próbált, görnyedten a tányérjába temetkezve. Tudtam! Tudtam, hogy le fogok bukni! – dübörgött benne a rémült gondolat, vadul kalapálva a halántékát belülről. Biztos ezt a bolygót is teleplakátolták a birodalmiak a körözési fotóival és a pincér felismerte. De nem esett kétségbe, mert bízott benne, hogy ha harcra kerülne sor, a meglepetést kihasználva elmenekülhetnek a tavernából. A tisztviselőnél ugyanis nem látott oldalfegyvert és a távolabb iszogató katonák sem hozták magukkal a lézerkarabélyaikat. Szükség esetén simán le tudja ütni a pasast a tálcájával, miután a képébe borította az ételt. Aztán kifelé menet majd Skywalker fedezi a fénykarjával és amint kijutottak a ködbe, irány a dzsungel.

– Miért? – kérdezte erőltetett vidámsággal Luke. – Mire kíváncsi?

– A ruhája olyan, mint egy bányászé. – mondta a férfi kimérten. – De Elarles – mutatott a pincérre – észrevette, hogy a keze inkább más foglalkozásra utal.

Skywalker most maga is döbbenten nézett a lány kezeire. Ilyen puha, halovány, sértetlen kacsója nem lehet egy fizikai munkásnak. Az évek, melyeket Luke a nagybátyja farmján töltött, fölkészítették a testét – és kerges kezét is – az egyszerű bányász szerepének eljátszására, de Organa hercegnő többnyire csak adattáblák gombjainak nyomogatásával és más, úrinőhöz illő dolgokkal töltötte az idejét. Nyilván soha nem ült még egy földmunkagép nyergében és a szerszámok nyele sem kezdte ki a tenyerét.

Luke dühösen törte a fejét, miként mászhatnának ki ebből a csávából. Végül mentő ötlete támadt, egy fiatalabb korában látott kalandfilm hasonló jelenetére emlékezve.

– Nem is, ő... nemrég vettem.

Leia odakapta fejét, s egy pillanatra vadul Lukera meredt, mielőtt folytatta volna az evést. Ez remek! Van más ragyogó ötlete is a kölyöknek, amivel bajba keverheti őket? Tanácsos lett volna részletesen átbeszélni indulás előtt a fedősztorijukat, hogy ne kelljen rögtönözniük. Kizárt, hogy a tisztviselő bevegje ezt az átlátszó dumát.

– Igen, a rabszolganőm. Minden pénzemet ráköltöttem. – folytatta a fiatalember bólogatva. Megpróbált közönyösen, ugyanakkor barátságosan beszélni, s az evést is folytatta, noha elszorult a torka nyugalanságában.

– Persze nem valami nagy szám. – a hercegnő válla megrázkódott az újabb sértésre. – De jobbra nem futotta. Meg aztán egész kellemes társaság, bár néha nem fér a bőrébe, s olyankor föl kell pofoznom.

A bürokrata megértően bólintott és apró mosollyal fogadta magyarázkodását, teljesen helyénvalónak találva, hogy a tulajdonosa kemény kézzel bánik a rabnőjével. Noha a birodalom hivatalosan betiltotta a rabszolgaságot, nem hivatalosan egész fajokat taszított rabságba a maga hasznára és szinte minden formáját eltúrta a kényszerű alávetettségnek. Többek között ez volt az egyik oka annak, hogy oly sok világ lázadt fel mostanra az intézményesített elnyomás ellen.

– Fogadja együttérzésemet, fiatalember. Elnézést, hogy megzavartam a vacsoráját.
– Nem tesz semmit. – mondta Luke vállat vonva, s gondosan titkolni próbálta megkönnyebbülését.

A férfi visszament az asztalához, a pincér pedig csalódottan elpárolgott a környékről.

Mikor az utolsó bémész tekintet is elfordult róluk, őfelsége közelebb húzódott a komótosan falatozó tulajdonosához és visszafojtott dühvel támadt rá, úgy sziszegve, mint egy mérges kígyó.

– Élvezted, mi?!

– Szó sincs róla. Csak ezt kellett tennem, hogy megmeneküljünk.

A hercegnő újra megérintette sajtó arcát. Sosem kapott még életében ekkora pofont, pláne nem egy olyan férfitől, aki annyival alatta állt rangban, mint a tatuini parasztgyerek. És magában mégis kénytelen volt igazat adni neki, némi vonakodással elismerve, hogy helyesen cselekedett. Ha sietve távoznak a tavernából, a birodalmi garantáltan utánuk ered, hogy igazoltassa őket, így viszont megúszták egy kedélyes beszélgetéssel.

– És mi volt ez a rabszolganő história?

– Bocsánat. De ez volt a leglogikusabb, amit ki tudtam találni hirtelenjében. – magyarázta Luke kelleetlenül. – Szerintem ez jobb magyarázat rád, mint bármi más. – a hangja elégedettséget sugárzott. – Mihelyt híre megy, hogy ki vagy, többé senki sem fog kérdezősködni rólad.

– Híre megy? – a hercegnő nem bírta megállni a példátlan pimaszságot és dühében újra fölállt. – Ha azt hiszed, Luke Skywalker, hogy a rabszolganőd leszek, amíg...

– Hé, kislány...! Jól vagy? – kérdezte ekkor egy újabb hang, félbeszakítva vitájukat.

Luke egy ősz hajú öregasszonyt pillantott meg Organa mellett. A hosszú barna köntöst és alatta fekete pulóvert viselő nő gyöngéden, de határozottan megszorította a lány vállát, az pedig döbbenten visszaült a helyére. Gyanakodva meredtek az ismeretlenre, aki joviális mosollyal egy széket húzott az asztalukhoz és letelepedett rá. Végül Skywalker találta meg elsőként a hangját, szűrős szemmel pillantva új vendégükre.

– Tudtommal nem ismerjük egymást és nem hívtam az asztalunkhoz. Örülnék, ha magunkra hagyna.

– Nem foglak zavarni benneteket, fiam! – mondta az öregasszony olyan hangon, mint aki olyasmit tud, amit ők nem. Szemöldökét felvonva, fejével a hercegnő felé bökött.

– Nem csodálom, hogy eddig még nem találkoztunk. Hiszen idegenek vagytok itt, igaz?

Ez a kijelentés Leiát is fölrázta bénultságából. Rémulten pillantott az ismeretlenre, aztán zavarában inkább elfordította tekintetét. El az öregasszony mindentudó, vádló tekintete elől.

– Honnan veszi ezt a nevetséges ötletet? – kérdezte döbbenten Luke. Aggodalmát palástolva gyorsan szájához emelte poharát és ivott pár kortyot az émelyítően édes körteléből.

Az asszony titokzatosan közelebb hajolt hozzájuk, úgy folytatta mondókáját.

– Az öreg Hallának elég jó az arcmemóriája. Ti nem vagytok itteni lakosok. A többi négy városban sem láttalak még benneteket. Bármilyen beteg és vén ez a világ, én ismerem minden betegét és vénségét. Ezért mondom, hogy ti új emberek vagytok.

– Mi... mi az utolsó hajóval jöttünk! – próbált alibit keresni Skywalker, azon tűnődve, vajon egy birodalmi besúgót sodort hozzájuk a véletlen vagy talán egy ügyeskedő zugárusról van szó? Nem látott nála eladásra kínált holmikat, t'bakot vagy kábítószer, de a bő köpenye alatt bármi elérhetett, beleértve egy sugárvetőt is.

Az öregasszonyra nem volt hatással a mentegetőzése.

– Valóban? Be akarod csapni az öreg Hallát...? Ne nézzetek már ilyen rémulten, fiam! Lányom...? Úgy elsápadtatok, mint akiket fülön csíptek. Szóval, idegenek vagytok a Mimbanon. Az jó, nagyon jó! Idegenekre van szükségem. A segítségetekre van

szükségem.

Erre már a hercegnő is csodálkozva pillantott az asszonyságra.

– Hogyan...? Mi segítsünk magának?

– Meglepődtél, igaz? – kuncogott Halla barátságosan.

– Miben? – kérdezte zavarodottan Luke.

– Akármiben. – mondta rejtélyesen az öregasszony, a vállát vonogatva. – Ti segítetek nekem, én segítek nektek. És tudom, hogy szükségetek van segítségre, mert ezen a világon nincsenek idegenek és ti mégis itt vagytok. Akarjátok tudni, honnan tudom, hogy idegenek vagytok? – áthajolt az asztal fölött és jelentőségteljesen Lukera mutatott. – Mert, fiatalember, érzem benned az erőt.

Luke hideglelősen elvigyorodott, miközben letette kését és villáját. Úgy tett, mintha csak elégedetten hátradőlne evés után és megsimogatta pocakját. Ezalatt pedig jobb keze észrevétlenül az övének lógó fénykardjára csúszott. Ha a nő egy császári Jedi vadász ügynök, aki kiszúrta őt valamiképp, máris nyakig ülnek a szószban és lehet, hogy épp most zárul be a csapda az épület körül. Bárcsak magukkal hozták volna a pisztolyaikat is!

Futólag összenézett Leiával, aki elkerekedő szemmel figyelte az eseményeket és alighanem sejtette, mire készül a férfi. Ő is letette villáját és látszólag lazán megfogta tányérja széleit, készen rá, hogy az ismeretlen képébe borítsa a vacsorát.

– Ugyan! Az erő csak babona...! Egy mese...! Olyasmi, amivel a gyerekeket szokták ijesztgetni!

– Valóban? – Halla hátradőlt és elégedetten fonta össze karjait. – No, fiam, akkor ez a babona igen erős benned. Sokkal erősebb, mint bárkiben, akivel eddig ezen az isten háta mögötti sárkupacon találkoztam.

Luke hirtelen metsző pillantást vetett az öregasszonyra. Valami megmozdult az elméjében, furcsa bizsergést keltve benne. Próbálta értelmezni a testén átfolyó hatást, amit nem sokszor érzett idáig az élete során. Leginkább arra hasonlított, amit Ben Kenobi közelében tapasztalt évekkel ezelőtt.

– Mi az, Luke? – kérdezte a hercegnő, látva a srác megváltozott arckifejezését. Skywalker azonban nem vett róla tudomást. Szinte már álmatagon szemezett a vendégükkel, egészen lassan beszélve hozzá.

– Azt mondta, Halla a neve. – az öregasszony egyszerűen bólintott. – És magában is van egy kicsi az erőből.

– Nem is kicsi, fiacskám! – mondta felháborodottan az öregasszony. – Az erő mestere vagyok!

Luke nem válaszolt. Ő ismert már egy igazi mestert korábban, így volt összehasonlítási alapja az általa keltett hatások érzékelése révén. És Halla csöppet sem tűnt mesternek. Ettől függetlenül lehet, hogy egy bujkáló Jedi lovaggal vagy padawannal találkozott, aki ezen a világon vészelt át valahogy az elmúlt évtizedek birodalmi tisztogatásait, mellyel az uralkodó próbált megszabadulni a hatalmára veszélyt jelentő lényektől.

– Bizonyítékot akarsz? – folytatta az öregasszony kihívóan. – Figyelj!

Tekintetét az asztal közepén álló műanyag fűszertartóra összpontosította, mire az néhány pillanat múlva megmozdult kissé. Mintha egy láthatatlan kéz bökdösné, bizonytalanul megbillent, aztán visszakoppant az aljára. Ezután tétován odébb csúszott pár milliméternyit és megállt. Majd ismét megmozdult és ezúttal több centiméternyit tolódott balra. Halla hátradőlt, mélyet sóhajtott és letörölte homlokáról az izzadságot.

– Láttad? Még, hogy egy kicsi az erőből!

– Meggyőzőtt! – mondta egyszerűen Luke és különös pillantást vetett a kíváncsian bámuló hercegnőre. Olyan pillantást, ami azt jelezte, hogy egy ilyen bűvészmutatványtól csöppet sincs megaláztatva. Ő megfelelő koncentráció után arra is képes lett volna, hogy lesöpörje az asztalról a fűszertartót, a tányérokkal együtt, de eszébe sem jutott dicsekedni

a képességeivel, amíg nem tudja, mit akar tőlük az öregasszony. Egy dolog azonban máris biztos volt a számára. Halla nem érzett ellenségesen irántuk és mivel mindkét kezét az asztallapon tartotta, valószínűtlen, hogy hirtelen fegyvert rántana. Ráadásul a taverna közönségéből sem érzékelt barátságtalan rezgéseket áradni, sem kintről az utcáról. A nő egyedül van és nem támadó szándékkal érkezett. Szóval valószínűleg nem egy inkvizítor.

– Magában sok van az erőből. – dűnnyögte végül, elengedve fénykardja markolatát.

– Különb dolgokra is képes vagyok, ha kedvem van hozzá! – állította fölöttébb büszkén Halla és kínáló mozdulattal felé tartotta kérges tenyerét. – Az erő két mestere...! Szövetkeznünk kellene, nem gondolod?

– Nem vagyok biztos benne, hogy... – kezdte a hercegnő, beleszólva a beszélgetésbe.

– Miattam ne aggódj, szépségem! – intette le az öregasszony egy különös mozdulattal. Nagyjából úgy, ahogy Ben Kenobi tette egykor Mos Eisleyben, mikor rábeszélte egy rohamosztagos parancsnokot, hogy engedje át őket az ellenőrzőpontján igazoltatás nélkül. Luke jól megjegyezte azt a kézlegyintést és az erőben keltett fodrozódást is, amit az öreg Jedi mester idézett elő, könnyedén uralma alá vonva a katona akaratát. S noha azóta többször megpróbálta már alkalmazni másokon, mégsem járt sikerrel valamiért. Bárcsak ő is meg tudná csinálni ezt az elmetrükköt!

Leia teste alig észrevehetően elernyedtt és lazán hátradőlt székén. Átmenetileg megnyugodott a láthatatlan befolyás nyomán. De mivel igen erős akaratú ember volt, nem adta meg magát teljesen az erő hatalmának.

Halla meg akarta fogni a hercegnő kezét, ám ő bizonytalanul elhúzta előle jobbját. Az öregasszony erre ravaszul elmosolyodott és gyorsan, keményen megragadta csuklóját az asztal alatt.

– Azt hiszed, bolond vagyok, igaz? Azt hiszed, hogy az öreg Halla bolond.

A hercegnő a fejét rázta. Érezte, hogy valami nincs rendben vele és ösztönösen próbált megszabadulni az elméjét befolyásoló hatástól. Segélykérően Lukera pillantott, ám ő nem reagált, csak révetegen bámult maga elé, mintha átmenetileg transzba esett volna. Te jó ég! Mit művel velük ez a boszorkány? Leia reszketni kezdett félelmében, ahogy a csuklóján keresztül belé áramló különös energiával küzdött, próbálva visszanyerni szabadságát és mélységes bizalmatlanságát az ismeretlennel szemben.

– Nem...! Én ezt nem mondtam. Semmit ilyet nem mondtam.

– De gondoltad, nem igaz?

Organa nem válaszolt, Halla pedig rövid várakozás után vállat vont. Ha megsértődött is, nem mutatta jelét.

– Nem számít! Nem számít!

Végül elengedte a lány csuklóját, Leia pedig azonnal elhúzta kezét és a furán bizsergő bőrét kezdte dörzsölgetni ott, ahol a másik hozzáért. Mintha lemeztelenedett volna a nő előtt lélekben, úgy érezte magát. És csak azért nem ütötte meg vagy próbált elmenekülni a tavernából, mert fogalma sem volt, mire képes még az illető ezen kívül? Jobb lesz nagyon óvatosnak lenni vele. A szövetségi hírszerzés komoly listát állított össze az elmúlt években a császár inkvizítorairól, akik fő feladata az erőre érzékeny személyek felkutatása és levadászása volt. Organa olvasta a képességeikről és tetteikről összegyűjtött jelentések egy részét, így pontosan tudta, milyen veszélyesek. És őszintén szólva kiverte a verejték, ha arra gondolt, hogy esetleg egy ilyen szörnyeteggel kénytelen egy asztalnál ülni.

– Miért akar segíteni nekünk? – kérdezte keményen Luke, hirtelen magához térve révületéből. – Ha a társalgás kedvéért elfogadom, hogy eltalálta és valóban szükségünk van segítségre.

– A társalgás kedvéért, fiam – utánozta Halla a fiút –, megmondom. De előbb ti mondjátok meg, hogy miben tudok én segíteni nektek.

– Nézze, öreganyám...! – kezdte fenyegetően Skywalker, felemelve mutatóujját. De Halla nem ijedt meg tőle.

– Ezzel nálam semmire sem mész, álrúhás. Nem akarjátok közhírré tenni, hogy idegenek vagytok, nem igaz?

Az utolsó szavaknál kissé fölemelte a hangját, Luke pedig rögtön észbe kapott és leintette. Sután körülnézett, nem hallotta-e valaki az iméntieket. De fölösleges volt aggódnia, mert a teremben uralkodó zsivaj és a dübörgő jitz zene elnyomta társalgásukat.

– Jól van. Mivel tudja, hogy idegenek vagyunk, azt is tudnia kell, mire van szükségünk. El kell mennünk erről a bolygóról.

A hercegnő figyelmeztető pillantást vetett rá, de a pilóta nem törődött vele. Ösztönösen érezte, hogy helyesen cselekszik. Az erő mintha afelé noszogatta volna, beszéljen Hallával és próbáljon egyezsége jutni vele. Talán valóban tud segíteni nekik.

– Nyugodj meg. Tényleg van benne valami az erőből. – azzal visszafordult az öregasszonyhoz. – Valójában kicsoda maga?

– Az öreg Halla csupán. – mondta színtelen hangon az öregasszony. – Ti pedig csak el akartok menni a Mimbanról. Ilyen ostobának néztek...?

Ravaszul ráncolta homlokát, mielőtt folytatta volna.

– De, hogy kerültetek ide? Azt nekem nem mesélitek be, hogy az utánpótlást szállító rendszeres járatok egyikével.

– Rendszeres járatok?! – kiáltott föl Leia önkéntelenül, majd gyorsan lehalkította következő szavait. – Azt akarja mondani, hogy a cirkarpusziak tudnak erről a településről?

– Egy szóval sem említettem, lányom, hogy honnan jönnek azok a hajók! – felelte gúnyosan Halla. – A cirkarpusziak... figyelmetlen népség! Itt vagyunk az orruk előtt és semmit sem tudnak. Nem, a bányákat és a városokat közvetlenül a birodalmi kormány irányítja.

– Ezt mi is gyanítottuk. – vallotta be Luke egyszerűen.

– A Mimban köré telepített, roncsoknak álcázott megfigyelő műholdak állandóan fürkészik az úrt, nagy távolságban. – folytatta Halla egy szakértő magabiztosságával. – Mivel a cirkarpusziaknak kolóniái vannak a rendszer többi bolygóján és holdján. Ha néha egy hajó halad el a közelben, lezárnak mindent. A villámgyűjtőket, a leszállást irányító sugarat, a felszíni rádióforgalmazást, mindent.

– Azt hiszem, már értem, miért nem vettek észre minket. – kockáztatott meg Skywalker egy észrevételt. Leia erre átnyúlt az asztal fölött és határozottan megfogta kezét, újabb figyelmeztető pillantást vetve rá, hogy hallgasson. De a fiú leintette.

– Vagy megbízunk Hallában vagy nem. Már most is tud annyit rólunk, hogy följelenthet a rendőrségnél, ha akar. – nyíltan az öregasszony szemébe nézett. – Üzleti úton voltunk a Cirkarpusz hatos egyik holdjáról a négyesre. Egy műszaki hiba miatt kellett ide leszállnunk.

– Azaz a tizennégyesről jöttetek, a lázadók állomáshelyéről. – javította ki magabiztosan Halla. – Ennyit a bizalomról.

Lukenak torkán akadt a válasz. Ennyire jól tudna olvasni a nő a gondolataiban? Vagy máshonnan értesült a telepükről?

– Nyugalom, fiam. Én nem ismerek el semmiféle kormányt önmagamon kívül. Ha el akartam volna árulni a lázadókat, gondolod, hogy az az állomáshely még ott volna?

Skywalker nyugalmat erőltetett magára és őszintén rámosolygott az öregasszonyra.

– Két vadászgéppel jöttünk. Ha az itteni távérzékelők a bolygóközi átmenő forgalom követésére vannak beállítva, az nagy hajókat jelent, vagyis a mi gépeinket nem veszik figyelembe. Nyilván ezért nem volt riadó. Végig fogtuk a rádió irányjelzést lefelé jövet.

– És nem ismeritek a rendszert, ezt is tedd hozzá. – biccentett Halla megértően. – Ha cirkarpusziak lennétek, soha nem tettétek volna a lábatokat erre a világra.

– Miért? – kérdezte kiszáradó szájjal Leia, mert ösztönösen megérezte, hogy valami fontosat fog mondani nekik a nő, amiről induláskor elfelejtették tájékoztatni őket a felkelő bázison.

– Mert a Mimban csak úgy emlegetik a cirkarpuszi néphagyományban, mint elátkozott bolygót. Amivel a rossz gyerekeket szokták ijesztgetni a felnőttek. Ha rossz leszel, eljönnek érted a Mimban démonai! – mesélte az asszony sejtelmesen komoly hangon. – Legalább ezer éve tabunak számít ez a világ a helybeliek számára, ezért nem jön ide senki kutatni vagy kolóniát létesíteni. Úgy félnek a dzsungel démonaitól és szörnyeitől, hogy az már nevetséges.

– Ezt valóban nem tudtuk. – vallotta be Luke és nyugalmat erőltetve magára, megpróbálta folytatni az evést. Gondolatban közben azon rágódott, vajon mi mindent nem tudnak még erről a helyről, amit létfontosságú lenne ismerniük?

– A hajóitok hol vannak? – kérdezte aggodalmasan Halla. – Ha a közelben, hamarosan megtalálhatják őket a járőrök.

A fiatalember közönyösen a válla mögé mutatott, a városon túli erdőre utalva.

– Valahol a mocsárban, több napi járóföldre. Ha ugyan ez a talajnak látszó iszap el nem nyelte őket.

Az öregasszony megkönnyebbülten fölsóhajtott:

– Remek! A vadászok nem kalandoznak el túl messzire a városoktól. Bőven akadnak lelőni való állatok a falon túl is. Így nem valószínű, hogy megtalálják a hajóitokat. No és, hogy tudtatok leszállni a viharzónán keresztül, rendes irányítás nélkül?

– Leszállni?! – kiáltott föl ismét a hercegnő, megfedkezve magáról. – Hát ez vicces! Belerohantunk egy hatalmas villámviharba, amit az energiabányászat okoz. A hajóink műszerei teljesen fölmondták a szolgálatot, így inkább lezuhantunk, mint leszálltunk ide. Aztán majdnem ott pusztultunk a mocsárban, miközben próbáltunk rajta átvergődni. És mégis pompás, hogy így történt! Másként egyenesen a birodalmi leszállópályán landoltunk volna. – fejezte be a kiselőadását, morcos képpel dohogva.

– Látja, Halla! – mondta Luke, széttárva kezét az asztalon. – Abban kell segítenie, hogy elmehessünk erről a világról.

– Az szinte lehetetlen, fiam. Találj ki valami mást. Illegálisan vagytok itt, gondolom hamis igazolványokkal, de birodalmi munkavállalási engedély nélkül. Mihelyt valaki igazoltat és kiderül, hogy nincsenek megfelelő papírjaitok, nyomban a helyi fogdába kerültek kihallgatásra. A főnök ott egy Grammel nevű, ocsmány fickó.

Az öregasszony előbb az egyikre, aztán a másikra nézett komoly képpel, mielőtt nyomatékosan folytatta volna.

– Akit jobb elkerülni.

– Jól van. – mondta könnyedén Skywalker. – Ha rendes úton nem juthatunk ki innen, akkor segítenie kell egy hajót lopni.

Amióta odaült hozzájuk, ez volt az első pillanat, hogy Halla nem jutott szóhoz. Sőt, a száját is eltátotta döbbenetében, aztán gyorsan becsukta és próbálta nem túlreagálni a srác kijelentését.

– Mást nem akarsz, fiam? – kérdezte végül gúnyosan. – Grammel egyenruháját? Vagy egy császári kitüntetést...? Hajót lopni? Neked elment az eszed, fiatalúr!

– Éppen megfelelő társaság magának! – mondta elégedetten a hercegnő, akinek nagyon nem tetszett a társalgás menetének alakulása. Őt jelenleg az zavarta leginkább, hogy az öregasszony tudott a rendszer peremén létesített titkos felkelő járműtelepről. Erről feltétlenül értesítenie kell az ottaniakat, amint lehetséges lesz. Ha ez kiszivárog, még azelőtt, hogy a cirkarpuszi kormány a szövetség oldalára állna, a birodalom ide fog küldeni egy flottakötéléket és kifüstölik a bázis személyzetét. A kérdés csak az, hogy emiatt a helybeliek melléjük állnak-e vagy inkább gyáván meghunyászkodnak a császáriak előtt?

Halla odafordult felé és fitymálóan intett neki.

– Elegem van belőled, szépségem. Nem hiszem, hogy a te csinos pofikádra is szükségem lenne.

– Mi...? Hé...! Tudja, ki vagyok én? – kezdte a hercegnő harciasan. Aztán gyorsan észbe kapott és stílust váltott, nem óhajtva eldicsekedni a rangjával és a felkelésben játszott szerepével.

– Nem mintha ez számítana. Csak az számít, hogy maga nem tud hajót lopni. Vagy mégis?

Halla ellenkezni próbált, de Organa kihívóan félbeszakította:

– Igen vagy nem?

– Mindegy, hogy tudok-e vagy sem, szépségem! – mondta óvatosan az öregasszony.

– Csakhogy akkora a kockázat, hogy ahhoz, hogy megérje, nekem is veletek kéne mennem! – szemrehányó pillantást vetett Lukera. – De tudjátok mit...? Jól van, fiam és hölgyem! Segítek nektek hajót lopni!

A pilóta izgatottan nézett a hercegnőre, aki még mindig Hallát figyelte összevont szemöldökkel.

– Egy feltétellel.

Leia bólintott, jól tudva, hogy most ez következik. Alku. Valamit valamiért.

– Milyen feltétellel? – kérdezte hivatalos hangon.

– Előbb ti segítetek nekem.

– Nem hinném, hogy van más választásunk. – állapította meg Skywalker tárgyilagosan.

– És miben kellene segítenünk?

– Meg kell keresnünk valamit. – kezdte Halla titokzatosan. – A benned és a bennem levő erővel elég egyszerű lesz. De ez egy olyan dolog, amire egyedül nem vagyok képes és amit nem bízhatok akárkire. Viszont most már tudom, hogy benned megbízhatok, mert ha keresztezni próbálod az utamat, elárullak Grammelnek.

– Logikus. – bólintott könnyedén őfelsége, egy diplomata türelmével. – Azt mondd, a feladat könnyű. Mit kell megkeresnünk?

Halla komikusan komoly képpel nézett körül, mielőtt beszélni kezdett volna.

– Nem hiszem, hogy valaha is hallottatok a kaiburr kristályról.

– Nem bizony, egészen mostanáig. – mondta minden érdeklődés nélkül a hercegnő.

– A tudatlanságotok nem meglepő. – magyarázta Halla, visszafogottan gesztikulálva ráncos kezeivel. – Csupán a Mimbanon folytatott kutatásokat ismerő néhány ember hallott róla. Először a cirkarpuszi régészek szereztek tudomást a létezéséről az első és egyetlen itteni expedíciójuk alkalmával, még a Klón háború előtt. És egyértelműen arra a következtetésre jutottak, hogy az egész csupán mítosz. Olyan izgalmas helyi történet, amit a bennszülöttek találtak ki, hogy több italt tudjanak kicsalni tőlük. Ezért hamar megfélemedtek róla. De a birodalmi feljegyzésekben szerepelt, mikor hozzáláttak itt a bányászathoz.

Az öregasszony rövid szünetet tartott, mintha az emlékei közt kutatna vagy azt próbálná eldönteni, mennyit mondjon el újdonsült ismerőseinek a témáról. Aztán sóhajtott és bizalmasabb hangon folytatta.

– A mítosz szerint a kristály Pomojema templomában található, aki – a zöldek szerint – valami kisebb helyi istenség lehet.

– Ez hihetően hangzik. – ment bele a dologba Luke. – És hol van ez a templom?

– Innen nem messzire, a bennszülöttek szerint. Megpróbáltam kihámozni a Cirkarpuszon és itt elérhető feljegyzésekből, hol található, de nem jutottam semmire. Ezért a megérzéseim mellett a zöldek elbeszéléseire kellett hagyatkoznom a keresése során. – folytatta Halla körülményesen. – Végül sikerült összeállítanom egy térképet és behatárolnom, melyik templom lehet az a sok közül.

– Melyik templom? – értetlenkedett a hercegnő, belekotyogva az elbeszélésbe.

– Ez a világ telis–tele van templomokkal és romvárosokkal. Évezredekkel ezelőtt több fejlett kultúra virágzott rajta, amik aztán különféle okokból eltűntek a süllyesztőben. Lehanyaglottak, de a maradványaik még itt vannak. És ne feledd, hogy Pomojema csupán harmadrangú istenség volt az egyik civilizáció mitológiájában. Tehát senki sem volt túl kíváncsi a templomára az elmúlt ezer évben.

– Templomok, istenek, kristályok. – mormolta őfelsége kételkedve. – Jó, mondjuk létezik ez a legendás hely – nézett vádlón Hallára –, de mi ez a kaiburr kristály... valami nagy ékszer?

– Olyasmi. – mondta az öregasszony a maga ravasz mosolyával. – Ugye érdekel, ha nem is akarod?

A hercegnő lebiggyedő szájszájával elfordította fejét. Ugyan, mit tudhat ez a megszállott kincsvadász arról, hogy mi érdekli őt igazán?

– Minket minden érdekel, ami közelebb visz ahhoz, hogy elmeneküljünk innen. – ismerte be Luke, mielőtt szájába tette volna az utolsó falat húst. – De a kristály története önmagában is érdekes. Miféle ékszer ez?

– Pfü...! Engem nem érdekel, hogyan mutatna egy aranyláncon holmi elkényeztetett nemes kisasszony nyakában, fiam! – az öregasszony jelentőségteljes pillantást vetett a hercegnőre, hogy egyértelmű legyen, kire gondol. – Sokkal inkább egy állítólagos tulajdonsága izgat.

– Újabb történetek! – dűnnyögte fanyalogva Organa. – Hogy lehet ilyen biztos a dolgában? És honnan tudja, hogy a régészek tévedtek, mikor az egészét csupán helyi legendának tekintették?

– Azért – mondta győzedelmesen Halla –, mert van bizonyítékom!

Elővett a zsebéből egy szigetelőanyagba burkolt csomagocskát és az asztalra téve óvatosan kibontotta. Egy parányi fémdoboz volt benne. Jobb keze kisujjának körmével csavart néhányat az apró kombinációs záron. A parányi tető aprócska pukkanással résnyire nyílt. A nő fölhajtotta a fedelet és megmutatta nekik a doboz tartalmát.

Luke közelebb hajolt, hogy jobban lássa. A hercegnő is.

Ami a ládikában feküdt, egy vörös üvegszilánkhhoz hasonlított leginkább, ami lágyan fénylett. A színe mélyebb és gazdagabb volt, mint a vörös korundé. Üveges ragyogása a kristályos méz csillogására emlékeztetett és mintha belőle jött volna a fény, nem pedig visszatükrözte azt.

– Nos – mondta hosszú szünet után Halla –, most már elhiszitek, hogy igazat mondtam?

Leia még mindig szkeptikusan dőlt hátra, s a szeme sarkából nézett az öregasszonyra.

– Egy darabka fényes üveg vagy műanyag, esetleg közönséges, sugárzó kristály. Azt képzeled, hogy ezt elfogadom bizonyítéknak?

– Ez magának a kaiburr kristálynak egy darabkája! – makacskodott Halla, akit sértett a hercegnő hitetlensége. – A bennszülöttek faraghatták le az eredeti, nyers kőről, amikor drágakővé csiszolták. Állítólag több ilyen szilánk is létezik, amiket ugyanott őriztek eredetileg, ahol a nagy kristályt. Aztán valakik ellopták vagy elrabolták ezeket a templomból és így jutottak el kalandos úton hozzám, meg nyilván más gyűjtőkhöz is.

– Hát persze! – bólintott a lány engedékenyen. – És hol szerezte?

– Egy zöldtől, egy üveg piáért.

Organa bosszús pillantást vetett rá.

– Szóval azt állítja, hogy a primitív, babonás bennszülöttek egyike hajlandó volt megválni a legendás kő egy darabkájától egy üveg nyavalyás italért?

– A kő nem az ő ősenek vagy istenének a templomából származik! – vágott vissza némi megvetéssel Halla. – De még az sem számított volna. Nézzétek ezeket a

nyomorultakat!

Az asszony kézmozdulatát követve a hercegnő és Luke végigpillantottak a lealjasult, csúszó–mászó koldusokon, akik a legalantasabb cselekedeteket is végrehajtották egyetlen korty alkoholért.

– Talán igazat beszélt. – ismerte be kelletlenül Leia. – Lehet, hogy ez valóban annak a valaminek a darabkája és valóban onnan való. Mégsem értem, hogy miért akarja megszerezni, ha maga az ékszer nem érdekli.

– Hát még mindig nem érted? – mormolta Halla türelmét veszítve. Aztán észbe kapott és hirtelen szembefordult Lukekal, türelmetlenül intve neki.

– Érintsd meg, fiam!

Skywalker habozott, miközben lenyelte az utolsó falatot. Hol a hercegnőre, hol Hallára nézett. Az öregasszony kivette a szilánkot a dobozból és odanyújtotta neki.

– Látod, nem forró. – mondta neki barátságosan. – És nem is radioaktív vagy fluoreszcens. Alaposan megvizsgáltam az itt elérhető eszközökkel, hogy minél többet megtudjak róla. Nosza, érintsd meg és higgy...! Remélem nem félsz tőle...?

Luke még mindig habozott. Valami különös megérzése támadt a szilánkkal kapcsolatban, ahogy bámulta. Mintha hívogatta volna a kő. Vagy inkább az erő akarta rávenni, hogy mielőbb hozzáérjen?

– Majd én megérintem. – ajánlkozott a hercegnő, s már ki is nyújtotta az ujját. De Halla elhúzta előle a követ, szigorú pillantást vetve a mindenbe belekotnyeleskedő hölgyre.

– Nem! Ez nem neked való! Ha te érinted meg, az nem fog semmit sem bizonyítani! – azzal a követ ismét Luke felé nyújtotta. – Gyerünk, fiam! Nem fog kárt tenni benned!

A fiatalember óvatosan közelítette az ujját a szilánkhoz. Aztán megérintette.

Pontosan olyan volt, amilyennek látszott: egy darabka fénylő, hideg üveg. De az érzés, ami végigfutott Luke kezén, nem az ujjából származott, nem a bőrének idegei közvetítették, hanem benne keletkezett. A testében! És olyan erős volt, hogy gyorsan visszarántotta az ujját, mintha eleven áram érte volna.

– Luke, mi az?! – kiáltott föl hirtelen izgalommal a hercegnő. Vádlón nézett Hallára.

– Fájt neki?!

– Nem, szépségem, nem okoztam neki fájdalmat. Csak meglepődött és megdöbbszent, mint magam is, mikor először kerültem érintkezésbe a kristállyal.

Leia türelmetlenül a sráczra pillantott, valami értelmes magyarázatot várva tőle a különös reakciójára.

– Mit éreztél?

– Nem... nem éreztem semmit. – magyarázta a férfi egészen halkan Organának és most már teljes mértékben hitt az öregasszony őszinteségében. – Hanem éreztem. Ez a kő – mutatott a vörös szilánkra sejtelmesen – növeli az erő érzetét az emberben. Fölerősíti és megtisztítja az erő áramlását... Talán a kristály nagyságának és sűrűségének mértékében. Nem tudom. Annyira nem ismerem még az erőt.

Komolyan nézett Hallára. Fejében vadul kavargtak a gondolatok, ahogy próbálta felmérni a felfedezés következményeit.

– Bárki, akinek a birtokában van az egész kristály, feltéve, hogy sokkal nagyobb ennél a szilánknál, olyan hatalommal bír az erő fölött, amivel szinte mindent, de mindent megtehet. Akár egy isten.

– Nekem is ez a véleményem, fiam. – mondta Halla elégedetten. – A zöld, akitől kaptam, állítólag egy geológustól lopta, az meg egy másik bennszülöttől vette, aki ki tudja, honnan szerezte. A helyi legendákban úgy emlegetik ezeket a köveket, merthogy többről is szólnak a történetek, hogy az emlékezet szilánkjai. De szerintem inkább az emlékezés szilánkjainak vagy az idézés szilánkjainak kéne nevezni őket. Így lenne pontosabb a fordítás.

– Persze. Mert megidézi az erőt az arra érzékenyekben. És emlékezteti őket rá, hogy részei a mindenséget átható és irányító energiamezőnek. – bólintott Luke, tökéletesen értve a fogalom lényegét. – Ez fantasztikus!

– Az.

Halla visszatette a szilánkot a dobozba, lecsukta a tetőt, aztán visszagöngyölte a puha anyagba. Végül – rövid habozást követően – nagylelkűen odaadta Skywalkernek.

– Hogy lásd, komolyan gondolom, amit beszélek, neked adom. Tessék, tedd el.

Luke habozás nélkül a zsebébe csúsztatta a csomagocskát. S bár nem ért hozzá közvetlenül a kristályhoz, mégis úgy érezte, annak köszönhetően jobban átjárja az erő és érti a sugallatait valahol a tudata mélyén. És ez nagyszerű volt. Ha ezt Ben Kenobi megérhette volna!

– És most – folytatta az öregasszony –, azt hiszem, nincs más választásotok, minthogy segítsetek nekem, mégpedig késlekedés nélkül.

– Ki állítja ezt? – ellenkezett a hercegnő, akinek nem igazán fűlött a foga ahhoz, hogy kincskereső túrára induljon a ködös mocsárba.

– Senki, szépségem. Csak a tények. A szilánkot megérintve Luke egy picikét, de azért érezhetően fölhevítette maga körül az erőt. Én éreztem. Te nem, mert nem vagy rá érzékeny. – magyarázta Halla kioktatóan. – Talán csak ebben a tavernában volt érezhető, de az is lehet, hogy az erre érzékenyek a fél galaktikában észrevették. És a birodalmi kormányban is vannak az erőre érzékeny emberek, akik észlelhatték. Talán hallottatok már az inkvizítorokról, akik bujkáló Jedikre vadásznak. De – folytatta egy vállrándítással – ahogy mondtam, lehet, hogy csupán én éreztem. A kérdés most az, hogy vállalhatod-e a kockázatot, fiam? Ha a szövetség emberei vagytok, amiben immár bizonyos vagyok, akkor tudjátok jól, hogy a birodalmiakat ez igazán érdekkelheti. Amennyire én tudom, ők nagyon nem szívélik, ha a lázadók oldalán olyan ember van, aki bánni tud az erővel.

Az öregasszony egy pillanatra elhallgatott, aztán szinte bocsánatkérően nézett rájuk.

– Meg aztán, fiam, el tudod képzelni, hogy mekkora bajt okozhat az erő egy mestere, ha a kezébe kerül az egész kristály? Ekkora hatalom birtokában könnyű megszállni és rossz célokra használni az erőt. Megkockáztatnád, hogy a birodalom találja meg...? Azért is adtam neked a szilánkot, hogy ne legyen más választásotok. Nem engedhetem meg, hogy azok, akik megbízható segítőtársaim lehetnek, hátat fordítsanak nekem. Nem igaz?

– Igaza van, Leia. – mondta Luke komoran. – Nem kockáztathatjuk, hogy a kristály a birodalom kezébe kerüljön.

– Jó! De mi lesz a küld... az úti célunkkal, Luke?

– Arról már lekéstünk, te is tudod. Sajnálom, de jelenleg nincs más választásunk. Szükségünk van Halla segítségére, hogy elmehessünk erről a bolygóról. Ő pedig nem segít addig, míg meg nem találjuk a kristályt. – reménykedve nézett a hercegnőre, a beleegyezését kérve. – Rendben van?

Organa habozott, a lehetőségeket mérlegelve, amikből sajnos nem volt valami sok. Nyilvánvaló, hogy ezek után nem fognak odaérni a titkos találkozóra és a küldetése gyakorlatilag máris kudarcba fulladt. Így akár szánhatnának is némi időt a kristály keresésére, mielőtt megpróbálnak kereket oldani a bolygóról.

– Ugyan már, gyermekeim! Mióta kér egy bányász engedélyt a rabszolganőjétől? – érdeklődött cinikusan az öregasszony, s arcán összegyűrődtek a ráncok a mosolygástól.

Őfelsége vasvilla tekintettel nézett rá, nem értékelve a humorát.

– Én senkinek nem vagyok a rabszolgája! – fortyant föl önérzetesen.

– Mindjárt gondoltam. De nyugalom, nem árulak el benneteket, bárkik is vagytok. – Halla körülpillantott, végigjártatva tekintetét a tavernában diskuráló vendégeken. – Viszont ez nem a legmegfelelőbb hely az üzleti tárgyalásra. Ha befejezték a vacsorátokat, máshol kellene folytatnunk a beszélgetést.

Luke bólintott. Gyorsan megitta maradék gyümölcslevét és megtörölte száját a szalvétával.

– Menjünk. Út közben felszedjük Artút és Thripiót.

– Egy pillanat! – intette le az asszony nyugtalanul. – Azt hittem, csak ketten vagytok!

Skywalker elmosolyodott.

– Két droiddal jöttünk. Örököltém őket.

– Az más. Remélem jól elrejtőztek, mert nem sok robot van a Mimbanon. Ha meglátnak velük, azonnal rájönnek, hogy idegenek vagytok. Milyen típusúak?

– Egy R2–D2 asztroszer és egy aranysárga protokoll robot. Náluk vannak a csomagjaink.

– Az űrkikötőben van néhány asztroszer, de egyik sem R2–es. És ha jól tudom, a birodalmiak csak RA–7–es protokoll droidokat használnak mindegyik városban. Persze nem értek annyira a robotokhoz, hogy az összes fajtájukat ismerjem. Nekem sose futotta egy személyi androidra.

Mindhárman felálltak az asztaltól, s kényelmes tempóban elindultak a kijárat felé, a többi vendéget kerülgetve. Menet közben Luke odasandított a birodalmi tisztviselőre. A fickó nem tanúsított tovább érdeklődést irántuk, rájuk sem nézett. A rabszolganő história nyilván meggyőzte.

Amint kiléptek a taverna ajtaján, a fiatalember megkönnyebbült sóhajjal fújta ki tüdejéből a mindenféle szagokkal terhes füstöt és nagyot szippantott a hideg, párás levegőből. Valóságos felüdülés volt a számára újra elfogadható tisztaságú atmoszférát belélegezni.

Halla udvariasan intett, előreengedve őket. Szótlanul indultak el a fémjárdán, hogy visszatérjenek a bolt raktárában várakozó két robothoz, mielőtt követnék az öregasszonyt a kristály felkutatására indított expedíció, bele az ismeretlenbe.

HATODIK FEJEZET

A bányavárosra telepedő köd az elmúlt egy órában még sűrűbb lett, alaposan lecsökkentve a látótávolságot körülöttük. A késői óra ellenére viszonylag sokan jártak a gyéren megvilágított utcákon, ezért a három ember eleinte csöndben haladt, a szembejövő bányászokat és technikusokat kerülgetve. Mikor elérték a települést övező védőfalat, ahol megritkult a forgalom, Leia csodálkozva bökött a bezárt fémkapura.

– Itt nincs őrség vagy legalább egy biztonsági droid, ami őrizné a bejáratot? Még megfigyelőkamerákat sem látok sehol!

– Nincs rá szükség. Senki sem olyan bolond, hogy éjszaka kimerészkedjen a falon kívülre. – magyarázta Halla visszafogottan. – Meg aztán hová is menne? A zöldek falvaiba? Át a ragadozóktól hemzsegető dzsungelen?

– Úgy értem, a külső veszélyektől nem kell védeni a várost? A vadállatoktól és ellenséges bennszülöttektől? – pontosított a hercegnő.

– A fal teljesen körbeveszi a telepet és mindenhol legalább öt méter magas. A tetején futó szögesdrótba áramot vezettek, hogy távol tartsák az élővilágot. Az összes kapu páncélozott és csak belülről nyitható. Még nem volt rá példa, hogy bármely ragadozó bejutott volna ide. A zöldek meg roppant barátságosak, amióta rászoktatták őket a piára. Amúgy hová is megyünk most, fiam?

Luke bizonytalanul intett előre, a gomolygó ködbe.

– Egy munkaruházati bolt hátsó raktárában hagytuk a droidokat.

– Gondolhattam volna! – sóhajtott fel az öregasszony, fázósan összehúzva magán a köpenyét. – A bányászöltözékekből, amit nyilván nem napközben vásároltatok és nem is úgy szereztétek, hogy valakit leütöttetek érte. Remélem a tulajdonos még nem vette észre a betörést, különben összefuthatunk a helyszínelőkkel.

– A hátsó ajtón nem volt riasztó.

– Akkor gondolom nincs szállásotok éjszakára. Igaz?

– Még nem volt időnk szobát kivenni valahol. – mentegetőzött Skywalker halkan.

– Azt felejtétek el! Itt nincsenek szállodák, csak egy motel az úrhajósoknak és a többi városból néha átruccanó munkásoknak. Ha bejelentkeztek oda, szinte biztosan igazoltatni fognak a járőrök, mert mostanában sok a zűr arrafelé. Verekedések, lopások, késelések, szexuális erőszak, miegymás.

Halla olyan kedélyesen beszélt az itteni viszonyokról, mintha világ életében ezen a helyen lakott volna. Pedig a tudása és élettapasztalata alapján Luke biztosra vette, hogy számos bolygón megfordulhatott korábban.

– Úgyhogy majd nálam fogtok megszállni. Van egy kis lakásom pár utcával odébb. Ha összehúzzuk magunkat, elférünk benne mindannyian. Holnap aztán nekilátunk megszervezni az expedíciót és beszerezzük az úthoz szükséges készleteket. És kerítünk valami jobb ruhát nektek, amiben mozoghattok a városban. Azt hiszem, a kis barátnőd számára van néhány régi holmim az egyik utazóládámban, amiben kényelmesen fogja magát érezni. És jobban illik a rabszolgánő szerepéhez, mint ez a bányászkosztüm.

– Én nem vagyok rabszolga...!

Az öregasszony kedélyes csevegését hallgatva Leiának eszébe jutott a hatalmas pofon, amit Skywalkertől kapott nemrég a tavernában és hirtelen elöntötte a pulykaméreg. Mélységesen sértőnek érezve, hogy a megkérdézése nélkül ráosztották a neveletlen rabszolgalány szerepét, úgy döntött, itt és most azonnal helyreteszi a tiszteletlen fiatalembert, aki a szövetségi hadsereg katonájaként lényegében az alárendeltje volt. Végig sem gondolva tettének lehetséges következményeit, vehemensen megpördült és a mögötte baktató Luke sípcsontjába rúgott. Mikor a férfi felkiáltott fájdalomában és meglepetésében, s összegörnyedve a lábához kapott, erősen meglökte a vállánál fogva. A pilóta elvesztette egyensúlyát és a keskeny járdáról az úttest mellett húzódó, sárral teli vízelvezető árokba zuhant.

Nagy placcsanás, méltatlankodó nyögések és elfojtott szitkok hallatszottak a ködben. Már közvetlenül a munkaruházati bolt előtt voltak, a hátravezető mellékutcánál, melyet sejtelmes homályba burkolt a közvilágítás teljes hiánya. A környéken épp senki sem tartózkodott hármójukon kívül és ez nagyban hozzájárult a lány vakmerő tettehez.

Skywalker hamar magához tért az orvtámadásból és gyorsan a hátára fordult a csúszós talajon. Meglepetten nézett fel a csipőre tett kézzel ácsorgó hercegnőre, aki mellett az öregasszony leesett állal szemlélte a jelenetet.

– Most már legalább hasonlítasz egy itteni bányászra! – mosolygott rá a hölgy, roppant elégedett orcával. – Ezt azért kaptad, mert megpofoztál...! De nincs harag, ugye?

Luke lerázta a kezére ragadt sarat és sanyarú képpel visszamosolygott őfelségére. Nem gondolta volna, hogy Organa ilyen agresszív lépésre ragadtatja magát, de végül is érthető az indulata. Ha egy királykisasszonyt nyilvánosan pofon csap egy parasztfiú, rendes körülmények közt az bizony felér egy felségsértéssel. A Felkelők Szövetségének katonai törvényei alapján akár hadbíróság elé is állíthatnák ezért és minimum lefokoznák, számúzva valami távoli helyőrségbe latrinát pucolni.

– Nem haragszom, Leia.

Azzal megpróbált felállni, hogy kimásszon az árokból, de megcsúszott és visszatottyant a sárba. Ezután ültéből fölnyújtotta kezét, segítségkérően a hercegnő felé, aki bal kezével egy lámpaoszlopba kapaszkodva előrehajolt, s jobbját gálánsan odanyújtotta társának,

hogy fölsegítse.

– Gyere...!

De az elővigyázatossága nem segített rajta. Luke alattomos módon nagyot rántott a kacsóján, s a fruska rémülten felkiáltva máris ott hasalt mellette az árokban. A fiatalember vigyorogva figyelte, amint megfordul és sáros pofival, kétségbeesetten végigméri magát.

– Jaj, ne...! Most nézd meg, mit műveltél velem...! – méltatlankodott az Alderaan Királyi Házának örököse, igencsak nekikeseredve az őt ért gyalázat miatt.

– Most már legalább hasonlítasz egy itteni rabszolgalányra! – felelte könnyedén Skywalker. – De nincs harag, ugye?

– Azt te csak hiszed...! – fortyant föl Leia, egészen elvörösödve dühében.

Kapásból belemarkolt a puha földbe és lendületesen Lukehoz vágta, aki ügyesen hátradőlve éppen csak elkerülte a képének szánt sarat. Ám az elsőt rögtön követte a második is és ez már betalált. A mocskot köpködő férfi ezután kénytelen volt gyorsan elkapni Organa mindkét kezét, hogy megállítsa a további dobálózásban. Nem akart iszapbirkózásba keveredni a hercegnővel, de a hölgyet annyira elragadta a rá jellemző hév, hogy azonnal maga felé rántotta, mire átesett rajta, végighemperegve az árokban.

– Hé! Ezt ne csináld...! Megőrültél...? – róttá meg vehemensen küzdő felettesét Skywalker, miközben megpróbált feltápáskodni – sikertelenül.

– De sokszor láttam már ilyet! – állapította meg a járdán Halla, jót szórakozva rajtuk. – Bizony, rövid az út a kocsmától az árokig, fiam!

Miközben a felkelés ifjú, de máris legendás alakjai a sárban dagonyáztak, a kőfal mellett vezető utcán előbukkant néhány nagydarab fickó a sűrűn gomolygó ködből. Valószínűleg ők is egy italmérésből jöttek, mert kissé bizonytalanul álltak a lábukon és meghökkenve szemlélték az iszapbirkózást. Az öregasszony vette észre elsőnek, hogy közönségük akadt és ismerve jól a helyi viszonyokat, nyomban lehervadt ráncos képéről az önfeledt mosoly. Már csak ez hiányzott, hogy felhívják magukra a figyelmet!

– Hé, gyerekek! A lelkünkért és az egészségünkért, azonnal hagyjátok abba! – súgta sietősen a fiataloknak, majd ösztönösen hátrébb húzódott, hátát a bolt falának vetve. Jobb, ha a részeg bányászok azt hiszik, ő csupán ártatlan szemlélője az árokban zajló éjszakai műsornak.

Fülig sárosan és a kézitusába belemelegedve sem Luke, sem a hercegnő nem hallotta Halla idegesen elmotyogott figyelmeztetését. Túlságosan lefoglalta ugyanis őket az, hogy teljesen összekoszolják a másikat, kiadva magukból az elmúlt órák, napok, sőt talán évek összes feszültségét, ami felhalmozódott bennük különböző okokból. És ez bizony nem volt kevés.

– Én soha nem leszek senki rabszolgája! Még a tiéd sem...! – fröcsögte villámló szemekkel Leia, miközben a férfinak végre sikerült két vállra fektetnie őt a mélyedésben. – Bármennyire szeretnéd...!

– Ó, dehogynem...! – bólogatott ráhasalva Skywalker, s kárörvendően vigyorgott hozzá. – És mostantól engedelmeskedni fogsz nekem...! Vagy nagyon megjáród...!

Luke maga is meglepődött, mennyire élvezzi a vadóc hercegnő megrendszabályozását. Mindenképp rá akarta venni a fruskát, hogy elfogadja ideiglenes szerepét és a sok parancsolgatás, meg dölyfös arisztokrata póz után végre kicsit gyakorolja az alázatot is. És ha ehhez fülig a sárban kell henteregnie őfelségével, hogy elérje célját, ám legyen!

– Még mit nem...!

Leiának csöppet sem tetszett, hogy leszorítják, bele az iszapos vízbe, ami teljesen eláztatta a tarkóját, összekócolt frizurájával együtt. Ettől aztán végképp betelt nála a pohár, mert alderaani nemes hölgyként igen kényes volt a hajára.

– Hogy merészelsz...?! – kiáltott fel élesen, vadul küzdve a jóval erősebb parasztlegénnyel.

Végre sikerült kiszabadítania egyik kezét önjelölt tulajdonosa szorításából és habozás nélkül állon vágta őt. Aztán felkiáltott, mert igencsak belesajdult az ökle az ütésbe. De legalább Luke leszédült róla és fájó állkapcsát tapogatta, meglepődve a jobb egyenestől.

A járdán ácsorgó munkaruhás fickók ezalatt közelebb dülöngéltek, hogy többet lássanak a bunyóból, majd a párbeszédet hallva egyikük krákogva kiköpött és nagy bölcsen megállapította:

– Hé! A rabszolgák nem szoktak visszaütni, fiúk!

– De nem ám! Itt valami nem stimmel! – állapította meg langaléta térsze is azonnal.

– Arról nem beszélve – mondta egy harmadik pasas –, hogy a város törvényei tiltják a nyilvános verekedést.

– Úgy van! – helyeselt a negyedik, körbekémelve az utcán. – Talán elboronálhatjuk a dolgot, mielőtt megjön az éjszakai járőr. Még jót is tennénk velük. – azzal segítőkészen lekiáltott Lukenak: – Kitartás, fiatalember! Nem engedjük, hogy bántson a rabszolgád!

Az öt fickó vigyorogva lépett le a járdáról és körbevették a birkózókat. Négyen közülük emberi lények voltak, az ötödik egy görnyedt hátú snivvian, aki fura fülvédős sapkát viselt a fején.

Hallára szerencsére senki sem fordított figyelmet, így még jobban visszahúzódott az árnyékba és nyugtalanul szemlélte az eseményeket. A két fiatal külvilági láthatóan tele volt fölös energiával és remekül értettek ahhoz, hogy bajba keverjék magukat. Ez elgondolkodtatta az óvatos öregasszonyt. Lehet, hogy mégsem volt olyan jó ötlet megbízni bennük? De a fiúval egyértelműen vele volt az erő és ez minden más évrnél többet nyomott a latban. A kérdés csak az, hogyan segíthetne rajtuk?

Amíg ő a lehetőségeit mérlegelte, a ködös utca közepén két fickó elrángatta Leiát Luketól és nem túl finoman talpra állították a tetőtől talpig sáros teremést. Ekkor nézhették meg először alaposabban a lányt a közeli lámpa sárgás fényében.

– Nohát! – mondta egy nagy természetű, sötétbarna bőrű fickó, akinek száját fekete körszakáll keretezte és a fején világoskék kendőt viselt. – Milyen szemrevaló cicababa!

Organa szuszogva próbált lehiggadni, miközben végigmérte a bányászokat. S hirtelen feltűnt neki, hogy leplezetlen érdeklődéssel bámulják őt a férfiak. A Lukekal való önfeledt iszapbirkózás közben feszes ruháján kinyílt néhány kapocs, láttatni engedve vékony szövésű fehér trikóját és az alatta domborodó kebleit. Bár mindenhol csupa sár volt, karcsú alakja mégis kellemetlenül nagy érdeklődést keltett az ittas munkásokban, akik ezen a bolygón valószínűleg csak a kuplerájban látnak szép lányokat. A kíváncsi pillantások nyomán máris úgy érezte, mintha a ruhája alatt valami mászna a testén. Vagy inkább a sáros lé folyt lefelé a bőrén? Már csak ez hiányzott!

Mit sem törődve az öltözkéről csöpögő szutyokkal, zilált ruháját rendezgetve, méltóságteljesen kihúzta magát és kissé bizonytalan, de fenséges hangon kijelentette:

– Nagyon köszönöm. Ez magánügy. És most, ha lennének olyan szívesek és távoznának.

– „Nagyon köszönöm. Ez magánügy.” – visszhangozta hasonló stílusban az egyik fickó. A többiek felröhögtek, értékelve gúnyolódását. Egyikük meghúzta a kezében tartott flaskát, majd elhajította a kiürült palackot a sötétbe. Az üveg nagyot csattanva darabokra tört a várost övező védőfal. A körszakállas ezzel egy időben ráförmedt a leányzóra, nem értékelve a helyzet komikumát.

– Még mit nem! Te nem is vagy bányász, szépségem! Ilyen finom kis kezekkel...? – durván megragadta a hercegnő balját és futó pillantást vetett gyöngécske ujjaira. – Mit keres rajtad egy bányász munkaruhája?

– Ö... csak kölcsönbe kaptam! – magyarázta Leia megszeppenve és elrántotta kezét a nagy darab fickó kérges markából.

– Akkor itt az ideje, hogy levedd szépen és visszaadd egy igazi bányásznak! – jelentette ki a fejkendős, még nagyobb nevetésre ingerelve közelebb húzódó társait. – Amúgy pedig, ha nem tudnád, az utcai verekedés törvényellenes. A telepünk szabályzata kimondja, hogy az ilyen törvénytörőket le kell tartóztatni és meg kell motozni...! Nincs-e náluk valamilyen fegyver...! No, gyere szépen! Hadd tartóztassalak le!

Azzal vigyorogva kinyújtotta erős mancsát a döbbenten bámuló hölgy felé. Organa hátrálni próbált a csúszós talajon, s közben majdnem hanyatt esett. Dühödten nézett a rajta röhögő férfiakra, de mikor az óriás újra elkapta a karját, látszólagos magabiztossága úgy olvadt le róla, mint hó a kályháról.

– Micsoda? Ehhez nincs joga...! Ha hozzám mer nyúlni, felelni fog érte...!

Az ujjatlan bányászruhát és mindkét csuklóján vastag fémpántokat viselő férfi közelebb rántotta magához, miközben az egyik társa Leia mögé kerülve megakadályozta, hogy elmeneküljön. A barna bőrű pasas hangja elkomolyodott és a gúnyos mosolygást is abbahagyta, immáron mohó tekintettel méregetve rémült prédáját.

– Márpedig én nagyon is szeretnék hozzád érni, kisanyám...!

Ebben a pillanatban egy karcsú alak jelent meg a hercegnő és az őt letartóztatni szándékozó természetes bányász között. Luke volt az, aki végre kifújta magát és letörölve képéről a sarat, gyorsan a lány segítségére sietett, próbálva menteni a helyzetet.

– Nézd, barátom, ez magántermészetű vita! Majd mi elintézzük egymás közt!

– Nem vagyok a barátod, fiacskám! – mondta nyugodtan a bányász, s fél kézzel oldalra lökte Skywalker. – Ne szólj bele! A szöveged úgysem számít!

Ezzel egy időben Leia meglepetten fölkiáltott, mert a háta mögött álló rossz arcú fickó bal karjával hirtelen átkarolta őt a válla fölött, magához szorítva testét. Tenyere mohón a lány jobb mellére tapadt, belemarkolva a fekete öltözék kidomborodó részébe. Luke ezt látva közelebb lépett, s a keze élével kíméletlenül a férfi csuklójára sújtott. A bányász fájdalmasan fölkiáltott, elengedte áldozatát és hátratántorodott, sajgó kezét dörzsölgetve.

Az utcán halálos csönd lett. Csupán a falon túli dzsungel távoli neszei hallatszottak a ködös éjszakában, meg valami gép monoton bűgása néhány utcányival odébb. Most minden szem Lukera szegeződött, ahogy a bányászok átmenetileg megfeszültek a nőről és igyekeztek felmérni vakmerő ellenfelüket. A pilóta óvatosságból hátrált egy lépést, készen az ökölharcra. A túlerőt látva nem lehetett kétséges a számára, hogy igen nagy bajba kerültek a meggondolatlanságuk miatt.

– A szépfüú játszani akar! – sziszegte a pasas, akinek Luke a csuklójára vert. – Ellenáll a nyilvános letartóztatásnak...!

– Kapd el, Jake! – tanácsolta az eddig háttérben maradó snivvian kiegyenesedve és közelebb húzódott a társaihoz.

A fejkendős pasas összevont szemöldökkel bólintott és gyors mozdulattal megérintette a csuklójára szerelt fémpántokat, mire azokból egy–egy kétélű tör csúszott elő hangos kattanással. Az élesre fent pengék arasznnyival túlnyúltak összeszorított öklei előtt, fenyegetően megcsillanva a közvilágítás gyér fényében. A férfi maga elé emelve karjait, lassan megindult Skywalker irányába.

A hercegnő elakadó lélegzettel bámulta a történeteket és rémülten eszmélt rá, hogy mekkora zűrbe keverte mindkettőjüket a harcias viselkedésével. Gyorsan körülnézett, Hallát keresve pillantásával, de az öregasszony addigra beleveszett az éjszakába. Nyilván máris felszívódott a mellékutcában, nem akarva tengelyt akasztani a részeg bányászokkal. Ami azt jelenti, hogy nekik kettejüknek kell szembenézniük az öt kocsmatöltelékkel.

– Gyere csak, fiacskám! – intette közelebb Lukeot a fejkendős fickó fenyegető mosollyal.

Átlépett egy pocsolyán és a földhöz csapta csizmái sarkát, mire a sáros lábbelik orrából két–két rövid, lapos fémpenge ugrott elő a vastag talprészből.

– Gyere, táncoljunk! Majd gondoskodom róla, hogy tiszteletet tanulj!

Luke mély lélegzetet véve felmérte mind a nyolc pengét, próbálva elképzelni, hogyan védhetné ki a szúrásukat a katonai kiképzésen tanult önvédelmi technikával. S közben mindkét tenyerét felmutatva jelezte, hogy nem akar harcolni a barna bőrű pasassal. Ezzel együtt igyekezett elterelni a férfiak figyelmét Leiáról, abban reménykedve, hogy őfelségének lesz annyi esze és kereket old a sötétbe. Végére az ő dolga megvédeni a lányt, ha kell az élete árán is mindenféle veszélyektől. Ám Organa valamiért nem vette a lapot, mert eszében sem volt sorsára hagyni kísértőjét, akit egy perccel korábban még a legszívesebben belefojtott volna az iszapba. Minden bátorságát összeszedve előrelépett, hogy közbeavatkozzon, de két bányász elkapta, erősen tartva a karjainál fogva, nehogy elmeneküljön vagy a társa segítségére siethessen.

– Hé...! Azonnal engedjenek el...! Nem hallják...?

– Pofa be, kislány...! – torkolta le durván az egyik pasas. – Inkább örülj, amiért megmentettünk a szépfűtől!

Leia erre nem tudott mit mondani, így kénytelen–kelletlen csöndben maradt egy időre. Rémült tekintete pár pillanatra összekapcsolódott Skywalkerével, aki csöppet sem látszott idegesnek, noha egy agresszív barom épp arra készült, hogy megkéselje.

– Egy kis vitánk volt a hölgygel. Nincs szükségünk kívülállók beavatkozására. – mondta határozott hangon Luke.

– Már késő, fiacskám! – morgott az ellenfele fenyegetően. – Te meg én már benne vagyunk!

Futólag a többiekre pillantott, akik őket nézték, röhögtek és időnként oldalba bökték egymást. Látszott, hogy élvezik a móka minden pillanatát.

– Mutasd meg neki, Jake, mit tudsz...! Rajta! – biztatta társát az egyikük, összecsapva tenyerét.

A késes nem várt tovább. Bal kezével lesújtva előreugrott, hogy felhasítsa Luke arcát a kettős pengével. Ám a srác időben hátralépett és egy pillanattal később lendületesen kirúgott felé, az oldalán találva el támadóját. Egy meglepett nyögés, majd a török ide–oda villantak a sötétben, felszabdalva a ködöt Skywalker orra előtt.

– Nem akarunk bajt! – közölte Luke továbbra is kimérten, miközben keze kelletlenül az övében lógó fénykard markolatára csúszott. Mivel a pisztolyaikat a droidoknál hagyták, ez volt az egyetlen eszközük az önvédelemhez. Viszont ha bekapcsolja az energiapengét, abból rögtön sejteni fogják a bányászok, hogy ő nem idevalósi. Elégé valószínűtlen ugyanis, hogy egy ilyen kis telepen bárki rendelkezzen a Jedi lovagok ősi fegyverével.

– Ne aggódj! Nemsokára a rabszolgád lebüntetése lesz a legkisebb bajod! – biztosította támadója dühösen. Fenyegető kiáltással a fiatalember felé lendült, de az ügyesen elhajolva előre ismét kivédte mind a lesújtó kezét, mind a rúgásra lendített lábát. Közben viszont körbetáncoltak a sárban, így a társaság többi tagja hirtelen a pilóta háta mögé került.

– Vigyázz, Luke! – kiáltott fel a bányászok szorításában vergődő hercegnő megkésve.

Egy barna hajú fickó – kihasználva a helyzetet – halkan odalépett a fiúhoz és gyorsan leszorította mindkét karját, hogy ne tudjon védekezni. A késelő ezt látva kihúzta magát és kényelmesen közelebb sétált Skywalkerhez, aki hiába próbált szabadulni a fogásból. A szemközti ellenfele ökleivel hadonászni kezdett, megvillogtatva áldozata előtt a pengéit.

– Nagy táncos vagy, igaz, fiam? Belefáradtam a hajkurászásodba!

– Lassan csináld, Jake! – mondta az egyik kibic, hátracsavarva a folyamatosan küzdő Organa karját, majd másik kezével magához szorítva a lányt. – Tanítsd meg a kölyköt!

– Mondtam már – kezdte Luke nyomatékosan, miközben az arcához egyre közelebb villogó pengéket figyelte és jobbra ismét az övéhez csúszott –, hogy nem akarunk bajt!

– Eressz el, te bugris...! – nyögött fel fájdalmában Leia, nyaka előtt a fekete hajú fickó karjával. Dühében hátrarúgott, sípcsonton találva ellenfelét, mire az még jobban megszorította hátracsavart karját, hogy majd eltörte a lány csuklóját.

– Nyughass...! Vagy kitöröm a karod, te mocskos kis szajha!

Nem lévén más választása, Skywalker megnyomta a kard markolatán lévő aktiválógombot. A hátrafordított hengerből zümmögve villant elő a méternyi hosszú, kékes fényben ragyogó energiasugár, s könnyedén átfúrta a karjait lefogó fickó jobb combját. A férfi üvöltve eresztette el Lukeot, s a földre zuhanva átvágott lábához kapott. Égett ruhaszövet és emberi hús bűze terjedt szét a nyirkos levegőben, miközben a srác leakasztotta övéről a fegyvert és maga elé tartva bonyolult köröket kezdett leírni vele a sötétben, alaposan ráijesztve a késes pasasra. Az a fénykardot látva rögtön hátrálni kezdett, hirtelen ráébredve, hogy prédája nem védtelen, sőt komolyabb fegyverzettel rendelkezik, mint az ő fémpengéi.

A sárban fetregő ember ezalatt szüntelenül jajgatott és átvágott combizmain szorította össze, próbálva elállítani a vérzést. Kibálása messzire hallatszott az éjszakában, visszaverődve a városfalról és a házak homlokzatáról. Aztán észbe kapott és segítségért kezdett könyörögni meglepett társaihoz, ám azok ügyet sem vetettek rá.

Luke szigorú hangon megfenyegette a késforgatót, utoljára figyelmeztetve ellenfelét, hogy ne üsse bele az orrát mások dolgába.

– Tűnjetek el...! Mind!

De az elkomoruló csapatnak eszébe sem volt hallgatni az okos szóra. Abbahagyták a nevetgélést és gyorsan előkapták saját fegyvereiket, javarészt vibrokéseket és különféle töröket. Széthúzódva gondosan bekerítették Lukeot, vigyázva rá, nehogy a végzetes sugár hatókörébe kerüljenek.

Leia ezalatt javított valamit az esélyeken, mert kihasználva a mögötte álló férfi figyelmetlenségét, egy erős rántással kiszabadította magát a fogásából, ahogy az önvédelmi képzésen tanulta. Röögvest megperdült és vadul rávetette magát ellenfelére, körmeivel belemarva a pasas arcába, aki felhördült meglepetésében. A lány folyamatosan ütötte-rúgta a szitkozódó fickót és végül sikerült elgáncsolnia, ám az sem volt kezdő a verekezésben, mert azonnal magával rántotta. Egy pillanattal később mindketten a sárban hemperegtek, jó időre lekötve egymás figyelmét. Így Lukenak csak három ellenféllel kellett szembenéznie, miközben az átszúrt combú férfi a földön csúszva próbált távolabb kerülni tőlük és végül nyöszörögve fölmászott a járdára.

A fejkendős, a rossz arcú és a snivvian ezalatt szakértő szemmel mérték föl Skywalker reakcióit, folyamatosan villogtatva felé pengéiket, s hangosan megtárgyalták, hogy tudnák a legkönnyebben elkapni. Először még számítottak rá, hogy negyedik társuk is csatlakozni fog hozzájuk, de csalódniuk kellett, mert a szitkozódó bányászt teljesen lefoglalta a vadul küzdő hercegnő.

– Támadjunk egyszerre, fiúk! A torkába szúrjatok!

– Vonjátok el a figyelmét, hogy kifilézhessem!

– Ezt nem fogod élve megúszni, kispajtás...! Halott ember vagy!

Luke mélyeket lélegzett, igyekezvén lecsillapítani szíve őrült dobogását és ellazuló izmokkal átadta magát az erőnek. Eszébe jutott a zsebében lapuló kristály, az emlékezet szilánkjá, ami jelentősen megkönnyítette a dolgát, mert azonnal megérezte a sejtelmes bizsergést, ahogy egész testét átjárta az erő. Tisztán és intenzíven, még hozzá olyan természetességgel, ahogyan még talán sosem. Nyomban megjelent a tudatában a környezet képe, középen önmagával, körülötte az ellenfeleivel és szó szerint érezte mindenki rezdüléseit, a jelenlévők elméjében cikázó gondolatokat, terveket és szándékokat. Így egyetlen mozdulatuk sem érte meglepetésként, mivel előre látta azokat sajátosan módosult tudatállapotában.

A sötétben lapuló Halla aggódva figyelte a kibontakozó harcot, s elakadt a lélegzete, mikor felvillant a fiatalember kezében a fénykard. Egy Jedi! Egy igazi Jedi lovaggal hozta össze az erő ma este?! Micsoda meglepetés! Agyában rögtön fortogásnak indultak az izgalmasabbnál izgalmasabb gondolatok. Az utóbbi években már kezdte elhinni, hogy tényleg igaz a birodalom által terjesztett propaganda és a Jedik mind egy szálalig kivesztek a galaxisból. Erre íme, itt van egy előtte!

Bár ha jobban belegondol, Luke a fiatal kora miatt legfeljebb csecsemő lehetett akkoriban, mikor elkezdődött a Jedik elleni irtóhadjárat, amit a csillagközi médiában szemérmetlenül csak „tisztogatásnak” neveztek. Szóval nem lehet igazi Jedi lovas, legfeljebb tanítvány. De vajon kinek a tanítványa és kitől szerezte azt az antik fénykardot? Ezt jó lesz mielőbb megtudnia tőle. A diszkrétén bűgő pengét figyelve őszintén elcsodálkozott azon, hogy nem vette észre korábban a fiú övén lógó sugárfegyvert? Évtizedek óta nem látott ilyet és most felindultan bámulta a kékes energianyalábot, ahogy lendületesen belehasít a ködbe. Mintha a történelem elevenedett volna meg előtte hátborzongató módon.

– Most meghalsz, kardos gyerek! – bömbölte fenyegetően a fejkendős pasas.

Luke nem válaszolt. Türelmesen megvárta, hogy a bányászok támadjanak. Aztán egy könnyed suhintással levágta a szakállas jobb kezén meredező kettős pengét, anélkül, hogy az öklét megsértette volna. Majd rögtön oldalra dőlt, elkerülve egy hátulról érkező döfést, amit a veséinek szántak és kilépett balra. A kardja ismét lesújtott, ezúttal a vibrokést szorongató snivvian baljára és csuklóból lemetszette annak szőrös kezét. A lény felhördült meglepetésében, majd ahogy füstölő végtagja a sárba hullott, összerándulva fájdalmában üvölni kezdett és másik kését elejtve a csonkhoz kapott, melyből lüktetve spriccelt a vér.

A harmadik támadó ezt látva inkább eltáncolt a fiú közeléből, nem akarva megízlelni a fénykard sugarát. A barna bőrű férfi ingerült képpel újra támadni próbált, kihasználva, hogy Skywalker épp a többiek felé fordul, ám a fiatalember egyszerűen hátrarúgott, hason találva a nagy darab bányászt. A mozdulatai könnyedek és precízek voltak, mintha csak játszana a felfingerelt munkásokkal. Nem kellett hátranéznie ahhoz, hogy tisztában legyen vele, a fejkendős alak összegörnyed és mindjárt térdre rogy kínjában.

Ezzel egy időben a hercegnőnek sikerült alaposan beletérdelnie ellenfele ágyékába, aki épp fölé kerekedett az iszapbirkózásban és kiosztott neki néhány durva pofont. A fickó jajgatva fordult le róla, minden másról megfeledkezve. Leia kissé szédelegve az ütésektől, de azért elégedetten szusszantva föltápászkodott, lerázta magáról a sárát és rutinosan belerúgott a pasas fenekébe ráadásnak. Érdemes volt annak idején gyakorolnia a közelharcot – állapította meg vérszomjasan. S már újabb ellenfél után akart nézni, amikor egy élénkvrös energiasugár csapódott az utca sárába a verekedők mellett. Gőzölögve szanaszét fröccsent a talaj a tenyérnyi kráterből, amit rövidesen megtöltött a belecsorgó csapadékvíz.

Mindannyian összerendeztek és arrafelé fordultak, ahonnan a lövés érkezett. Négy fehér páncélba öltözött rohamosztagos bukkant elő a ködből csatárláncban. Az éjszakai őrzőket, melyet alighanem a járdán jajgató sebesültek hangoskodása csalt ide. Fekete energiapuskáik egyenesen a rendbontókra irányultak. Az E-11-es lézerkarabélyok csöve mellé szerelt lámpák a sáros alakokat pásztázták, ahogy a katonák odasiettek hozzájuk, egy csapásra véget vetve a küzdelemnek.

– Állj! Tegyétek le a fegyvereiket! – parancsolta a járőrt vezető, narancssárga váll lapú őrmester éles hangon. – A császár nevében letartóztatom önöket fegyveres utcai verekedésért!

A bányászok gyorsan magukhoz tértek részeg kábulatukból és késlekedés nélkül a földre ejtették ölőszerszámaikat. Ismerték jól a helyi rendfenntartó erőket, így eszükbe

sem jutott tiltakozni a katonák beavatkozása ellen. Ha akadékoskodnának, máris halott emberek, mert a rohamosztagosoknak tűzparancsuk van a fegyveres rendbontók megfékezésére.

Az erő segítségével Luke pár másodperccel korábban észrevette a közeledő biztonságiakat, így volt ideje felmérni a helyzetüket. Ha menekülni próbálnak a hercegnővel, könnyen hátba lőhetik őket, ráadásul magukra szabadítják a városban állomásozó összes fogdmeget. Amennyiben rátámad a katonákra, talán megölhet közülük néhányat a kardjával, feltéve, hogy a neki szánt lövéseket sikerül kivédenie és Leiát sem puffantják le véletlenül. De akkor hamarosan ugyanott fognak tartani, mint az első esetben. Ezért óvatosságból inkább úgy döntött, együttműködik a hatósággal és megadja magát a túlerőnek. Elernyedő izmokkal kikapcsolta fénykardját és a földre ejtette, majd magasra emelte mindkét kezét.

A hercegnő ugyanígy tett, aztán észrevéve, hogy a sárban görnyedő ellenfele ügyetlenül megpróbál fölállni, jókorát rúgott belé búcsúzóul.

– Abbahagyni! – kiáltott rá az őrmester szigorúan.

– Elnézést! – válaszolta búbájosan a lány és megpróbált jó képet vágni az arcát borító sár alatt.

– Föl a járdára mindenki! – parancsolta nyersen a járőrök vezetője, összeterelve a díszes társaságot a sebesültek mellett.

– Jó, hogy megjöttetek, őrmester úr! – szólalt meg a fejkendős férfi, elsőként találva meg a hangját a bányászok közül. – Ezek ketten támadtak ránk...!

– Pofa be! – emelte rá puskáját az altiszt mogorván. – Nem érdekel a mesétek! Most szépen bekísérünk benneteket az őrsre! Ott majd előadhatjátok a sztorit! Aki szökni próbál, lelőjük! Sorakozó, mocskos csürhe...!

A foglyok szótlánul engedelmeskedtek a parancsnak, ösztönösen ráérezve, hogy az őrmester ma este nincs jó kedvében. Két rohamosztagos ezalatt összeszedte az utcán heverő kis arzenált egy hátizsákba. Negyedik társuk a járdán ülő sérülteket vizsgálgatta, s az övéen lógó elsősegély dobozból elővett egy flakon sebészeti pillanatragasztót. Miután befújta vele a sebeiket, s meggyőződött róla, hogy elállt a vérzés, a sisakrádióján segítséget kért a központtól.

– Maga maradjon itt a sebesültekkel, amíg elszállítják őket a kórházba! – utasította felettese a katonát. – Aztán siessen utánunk...! Na mozgás, emberek! Séta indul! Az utat tudjátok!

Azzal a három rohamosztagos terelni kezdte maga előtt az öt őrizettest, kényelmes tempóban belegyalogolva az utcán gomolygó ködbe.

Pár méterrel odébb, a sötét mellékutcában Halla komoran figyelte a jelenetet és azon tűnődött, most mihez kezdjen? Új ismerőseit letartóztatták, így az ő lakása helyett a fogdában fognak éjszakázni. Mivel egy rohamosztagos a helyszínen maradt az átszúrt combú férfival és a megcsonkított snivviannel, türelmetlenül várva a mentőjárműre, az öregasszony zajtalanul eltávolodott tőlük és a munkaruházati bolt mögé került. Eszébe jutott, mit mondott neki a fiú, mielőtt ostoba mód sárba rántotta volna heves természetű barátnőjét. A két droidjuk itt vár rájuk az üzlet raktárában.

Halla megkereste a falba süllyesztett ajtót és a fogantyúját megragadva, óvatosan megpróbálta félretolni. Nyitva volt. A helyiségben teljes sötétség fogadta.

– Hahó! Van odabent valaki? – kérdezte bizonytalanul, majd mivel semmi sem mozdult a raktárban, két kezét maga elé tartva belépett az ajtón. Lehet, hogy a robotok elbújtak előle vagy kikapcsolva várakoznak valahol az épületben? Egy villanykapcsoló után kezdett tapogatózni a belső falon, hogy lásson is valamit.

– Mivel szolgálhatok, asszonyom? – súgta valaki a fülébe közvetlen közletről.

Halla nagyot ugrott ijedtében, nekitántorodva az ajtókeretnek. Azt hitte, az erő segítségével és persze éles hallására hagyatkozva észlelni fogja, ha bárki közelít hozzá, ám nem így történt. Két aransárgán világító szem jelent meg előtte az éjszakában, nagyjából fejmagasságban. A nő heves reakciójától meglepődve Thripio is nagyot ugrott, felborítva egy felmosóvödröt a fal mellett. Mikor végre elült a csörömpölés idegtépő zaja, Halla reszkető keze rátalált a másik oldalon lévő kapcsolóra és hirtelen fényárba borult a helyiség.

– Huhh...! Hogy mersz így rám ijeszteni, te ócskavastelepi szökevény?

Az öregasszony hunyorogva végigmérte az előtte imbolygó aransárga protokoll robotot, aztán gyorsan becsukta az ajtót, nehogy a mellékutcára kivetülő fény és a szórványos zajok felkeltsék az erre tévedők figyelmét.

– Elnézést, asszonyom! Nem akartam megrémíteni! – mentegetőzött a droid, élénken gesztikulálva fémkarjaival.

– Ó! Tehát te vagy Thripio? – fújta ki a levegőt megkönnyebbülten Halla.

A robot csodálkozva bólintott.

– Igen. A nevem Szi Thripio. Megkérdezhetem, mit keres itt, asszonyom?

– Téged, meg a kis haverodat! – bökött a nő a pár méterrel odébb üldögélő asztroszerre. – Gondolom, ő Artu Detu.

Nevének említésére a droid barátságos csipogással válaszolt és a fején sorakozó színes lámpákat felvillantva üzembe helyezte magát.

– Honnan tudja a nevünket, hölgyem? – érdeklődött a tolmács robot gyakorlatiasan.

– A gazdáitoktól, akikkel nemrég megismerkedtem a Torkosok Tavernájában. Úgy volt, hogy együtt jövünk ide értetek, de Lukeot és Leiát sajnos az előbb letartóztatták.

– Ó, ne! Már csak ez hiányzott! – rémüldözött egészen emberi módon Thripio. – Most mit tegyünk?

– Először is el kell tűnnünk innen, mielőtt minket is lecsuknának. Gyertek velem. Elviszlek benneteket a lakásomba. Aztán megpróbálok kitalálni valamit.

A két robot összenézett, a helyzetet mérlegelve. Artu szólalt meg előbb, hosszas füttyorozattal fejezve ki véleményét a történetekkel kapcsolatban. Tényleg nincs értelme tovább itt maradniuk, kockáztatva a lebukást. Hengeres törzséből máris kinyújtotta egyik fogókarmos végtagját és fölemelte a rábízott hátizsákot, amiben Luke holmijai voltak. Thripio mondani akart valamit, kifejezve ellenvéleményét a társa döntésével kapcsolatban, de aztán inkább csöndben maradt, tőle szokatlan módon. Ő is fogta a hercegnő csomagját és ügyetlenül a hátára vette.

– Rendben. Követjük önt, asszonyom.

– A nevem Halla. És próbáljatok meg teljes csöndben utánam jönni, mert odakint rohamosztárosok járőröznek! Világos?

– Igenis, asszonyom...!

A nő leoltotta a villanyt, majd kinyitotta az ajtót. Kilesett mindkét irányba, az erő segítségével kémlelve a ködöt, de a mellékutca üres volt. Kiterelte a robotokat a szabadba, aztán mielőtt becsukta volna a raktár ajtaját, előcibált a köpenye zsebéből egy gyűrött kendőt és gondosan letörölgette a villanykapcsolót, meg a fogantyút belül–kívül, hogy ne hagyjon ujjlenyomatokat. Minél később jönnek rá a rendőrök, milyen kapcsolatban áll a külvilágiakkal, annál több esélye van rá, hogy kijusson a városból és elindulhasson megkeresni a kaiburr kristályt.

Azzal nesztelenül lopakodva, nyomában a két droiddal elindult az otthona felé.

HETEDIK FEJEZET

Az öt fogoly és az őket kísérő három katona nagy feltűnést keltve a főutca közepén vonult végig a városon. Elöl mentek a bányászok, mögöttük Luke és a hercegnő, bölcsen lemaradva, mivel fogalmuk sem volt, merre tartanak. Kétoldalt a járdákon összesúgtak a városlakók jöttükre és kárörvendő képpel mutogattak rájuk. Mások inkább szótlanul igyekeztek eltűnni a mellékutcákban, fejükre húzva csuklyájukat, mintha a nyirkos időjárás ellen védekeznének. Nyilván jól tudták, mi vár a letartóztatott szerencsétlenekre.

Skywalker szintén szerette volna, ha ő is tudja. Más dolga nem lévén a séta közben, élt a lehetőséggel és szemügyre vette a szürkés ködbe burkolózó emeletes épületeket. Alig különböztek a már látottaktól. Csupa előregyártott elemekből összeállított szabványos lakóház, egyforma ajtókkal és ablakokkal. Egy ilyen bányavárosban – gondolta eltűnődve – a gazdaságossági szempontok uralják az építészetet. Semmi cicoma, díszítés vagy egyediség. Kivéve az éttermek, boltok és kocsmák cégéreit, amik színes fényei messzire világítottak a sötétben.

– Szerinted hová visznek minket? – súgta őfelsége aggódva.

– A helyi börtönbe! Hová máshová? – vont vállat a fiatalember rezignáltan. Az események baljós alakulása egyelőre nem tette rosszkedvűvé. Inkább annak örült, hogy mindketten megúszták komolyabb sérülések nélkül az iménti összecsapást. Meg annak, hogy a járőrök elfelejtették igazoltatni és megmotozni őket, továbbá nem tettek fel kényelmetlen kérdéseket a kilétükkel kapcsolatban. Egyelőre.

Mellette Leia egészen más véleményen volt a történekről. Gyaloglás közben többször megtapogatta sajtó orcáját, igencsak érezve még a verekedés során kapott kemény pofonokat. A Luketól elszenvedett tasli bizony eltörpült ezekhez képest. Őt csupán az vigasztalta, hogy rendesen beletérdelt az ellenfele nemi szervébe, aki még mindig összegörnyedve járt emiatt és időnként gyűlölködő pillantásokat vetett a mögötte baktató lányra.

– Ne haragudj, amiért zűrbe kevertelek! Nagy hibát követtem el! – állapította meg tárgyilagosan a hölgy, mikor átvágtak egy kisebb téren, melynek közepén kikapcsolt digitális útjelzőtábla állt egy járdaszigeten.

Végiggondolva az elmúlt fél óra történéseit, Organa őszintén szégyenkezett a saját ostobasága miatt és elszorult a torka, ahogy a lehetséges következményekre gondolt. Lélekben máris igyekezett felkészülni az elkerülhetetlen magyarázkodásra, mikor az igazoltatás során kiderül, hogy nincs tartózkodási és munkavállalási engedélyük a Mimbanra. A felkelő hírszerzéstől kapott hamis irataik szerint ők egyszerű drágakőbányászok voltak a Cirkarpusz VI. egyik holdjáról, ahol ugyan sosem jártak, de volt egy indulás előtt betanult fedősztorijuk nevekkal és címekkel, amiket ellenőrizni lehet. Egy alapos vizsgálatot persze nem állnának ki, de arra talán nem kerül sor, hiszen a birodalom hivatalosan nem volt jelen a rendszerben.

– Ha lehet, a jövőben próbáld visszafogni magad. – tanácsolta halkan a pilóta és biztatónan megszorította a lány kezét. – És ne feledd, hogy az én rabszolgám vagy!

Leia ezúttal nem tiltakozott a kitétel ellen. Kénytelen–kelletlen belenyugodott a szerepébe és csak magában füstölgött a férfi döntése miatt. Ha ez kell ahhoz, hogy ne bukjanak le a császári rendfenntartó erők előtt, ám legyen.

A kövezett utca hirtelen elkanyarodott és miután átvágtak egy különféle járművekkel teli parkolón, egy hatalmas méretű, lépcsőzetes piramisra emlékeztető építmény bontakozott ki előttük a párából. Ősi falai ugyanolyan szürke és fekete kövekből álltak, mint azok a romok, amiket Luke előző nap látott, mikor a hercegnő hajóját kereste a mocsárban. Az épület magasra nyúló főbejáratát páfrányok és fák övezték kétoldalt, az odavezető lépcsős

feljárót frissen hullott, sárguló levelek borították.

A fiatalember felnézett a magasba, próbálva felbecsülni a piramis magasságát, ami szemmel láthatóan messze a bányaváros modernbb és egyszerűbb házai fölé magasodott. De a mindent belepő köd miatt sajnos nem látta az épület csúcsát, csak egy elképesztően meredek lépcsősort a jöttükre feltáruló páncélkapu két oldalán, mely a tetejére vezetett.

– Hát, ez nem egy hagyományos dutyi! – motyogta halkan, mikor áthaladtak a bejárat vaskos boltíve alatt. Kinézetre a hely leginkább a felkelők hajdani titkos támaszpontjára emlékeztette a Yavin negyedik holdján, amit hasonlóképp egy rég kihalt faj masszív templomában alakítottak ki évekkel ezelőtt.

Egy díszes márványpadlójú, faragott kőoszlopokkal díszített előtérbe léptek, ahol egy pult mögött két rohamosztagos ült, őrizve a kaput. Hátuk mögött a falat borító óriási képernyőn biztonsági kamerák felvételei váltakoztak, melyek a kinti éjszakát vagy a benti folyosókat mutatták. Az őrmester váltott pár szót a biztonságiakkal, röviden tájékoztatva őket a foglyokról, majd továbbindultak. Egy újabb boltíven keresztül kisebb terembe jutottak, ahonnan folyosók indultak két irányba, középen pedig egy teherlift szekrénye magasodott a falnál. Itt balra terelték őket a katonák.

Összeszedve minden bátorságát, Luke merészen az egyik rohamosztagoshoz fordult, nem szégyellve elárulni tudatlanságát.

– Mi ez az épület?

A sisakos katona ránézett, nyilván csodálkozva a kérdésén, majd kissé ingerülten intett a fegyverével, hogy haladjon tovább befelé.

– A törvénysértők dolga válaszolni, nem kérdezni!

De meglepő módon – miközben a modern vezetékekkel, falra szerelt világítótestekkel és elektronikus riasztóberendezésekkel ellátott folyosón haladtak – a rohamosztagos mégiscsak szolgált némi információval számára.

– Ez azoknak az ősi templomoknak az egyike, amiket a bennszülöttek építettek évszázadokkal ezelőtt.

Luke őszintén meglepődött a bejelentésre.

– Azok a nyomorult korcsok, akik italt koldulnak?

A katona gúnyosan fölnevetett naivnak tűnő kérdéséről.

– Pompás! Látom, van humorérzéked! Szükséged lesz rá...! Hogy a zöldek ilyesmit építsenek? Kizárt...! Biztos minden idődet a bányában töltöd, azért nem tudsz semmit erről a bolygóról!

– Úgy valahogy...! – hagyta rá szerényen Skywalker, csöppet sem bánva, hogy ostobának nézik. Elvégre a bányászok nem a műveltségükről híresek szerte a galaxisban.

A rohamosztagos szinte ragyogott az önteltségtől, ahogy megosztotta vele tudását a Mimbanról.

– Én viszont igyekszem állandóan művelődni. – folytatta leereszkedően a katona. – Mint tudod, ezen a világon több intelligens faj él a zöldeken kívül. Némelyik itt fejlődött ki, mások bevándoroltak évezredekkel ezelőtt és mostanra az egyik jobban elkorcsosult, mint a másik. Bármilyen faj is építette ezeket az épületeket – puskájával a szürke boltívekre mutatott –, az már rég kihalt. Legalábbis a birodalmi vizsgálatok ezt mutatták ki.

Befordultak egy sarkon, s ahogy továbbgyalogoltak a nagy belmagasságú, tágas folyosón, Lukeot ámulatba ejtette az épület mérete. Időnként elhaladtak egy–egy elágazás mellett, majd lezárt fémajtók következtek, rajtuk különféle feliratokkal. Egy öltönyös hivatalnokféle érkezett szemből, sovány termetű, sunyi képű férfi, aki gondosan félreállt a menet útjából és kifejezéstelen szemmel bámult a sáros foglyokra, majd ment tovább a dolgára.

– Itt rendezték be a bányaíródákat meg a birodalmi főhadiszállást. – közölte a fecsegő katona és megcsóválta fejét Skywalker tudatlansága láttán. – Ti bányászok semmit sem tudtok, csak hajtjátok magatokat a pénzért.

– Igaz. – ismerte be Luke és csöppet sem bánta, hogy ezzel rossz fényt vet valamennyi bányászra. Hiszen nem voltak különösebben szívélyesek hozzá, mióta csak összeakadt velük.

– Mi egy másik városból jöttünk. – tette hozzá az illendőség kedvéért.

A rohamosztagos ezt hallva egyszeriben megfélemedezett az előbbi, szinte barátságos viselkedéséről és hidegen válaszolt:

– Lehet. De az is lehet, hogy nem. Az ilyen javíthatatlan verekedők sokat hazudoznak. Attól még, hogy a birodalom ezen a bolygón megenged némi lazaságot, az nem ok arra, hogy visszaéljetelek vele. Ezt meg fogjátok szenvedni valamennyien. – borúlátóan arra a rohamosztagosra mutatott, aki a zsákot vitte az elkobzott ölőszerszámokkal. – Ha pedig a fegyverek is előkerülnek, már nemcsak a munkafegyelemről van szó. Vádat fognak emelni ellenetek és amit kaptok, annak nem fogtok örülni. De megérdemlitek a sorsotokat.

– Köszönöm. – mondta szárazon Luke. S még az sem vigasztalta, hogy a hercegnő erősen megszorította kezét, egyszerre idegesen és megnyugtatóan.

– Nem mi kezdtük! – morogta az egyik bányász, hátrapillantva rájuk. – A kardforgató meg a csaj támadtak ránk!

– Fogd be a szád! – parancsolt rá az őrmester szigorúan. – Majd szépen elmondod a magadét Grammel felügyelőnek!

Ettől Luke és Leia egyaránt megrémültek. Grammel volt az az ember, akit Halla szerint ajánlatos elkerülni. Tekintetük összekapcsolódott menet közben, s végre kezdték igazán rosszul érezni magukat a bőrükben.

– Talán nagylelkű lesz veletek. – folytatta a filozofálást az őrmester cinikus hangon. – Itt nehéz jó munkásokat kapni. Még az is lehet, hogy meghagyja majd az ujjaitok legtöbbjét.

A foglyok nem értékelték a katonák gúnyos nevetését. Inkább lassítani próbáltak a tempón, hogy minél később érjenek a céljukhoz. Szerencséjükre a járőrök sem siettek, így elfelejtették puskatussal noszogatni őket. A narancssárga váll lapját büszkén viselő őrmester azonban öles léptekkel a menet élére sietett, átvéve a vezetést az elbizonytalanodó fejkendős bányásztól.

– Utánam, nyavalyások!

– Bárcsak többet tudtunk volna meg Hallától erről a Grammelről! – mormogta Luke alig hallhatóan.

– Igen...! – a hercegnő elbátortalanodott, ahogy felidézte, milyen gyorsan eltűnt az öregasszony a sötétben. – Nem nagyon törte magát, hogy megmentsen minket. Nem igaz?

– Mit tehetett volna? – ellenkezett a srác suttogva. – A bányászok, meg a rohamosztagosok ellen?

– Igazad van. De azért megpróbálhatta volna. – vont vállat lemondóan Leia. – Nem kárhoztatom, amiért mentette a bőrét.

– Legalább a két robot megmenekült. – tette hozzá Skywalker elégedetten.

Halla tudja, hogy a bolt hátsó raktárában hagyták Artút és Thripiót. Remélhetőleg értük ment, mikor látta, hogy letartóztatják őket és biztonságosabb helyre vitte a droidokat, meg a náluk hagyott csomagjaikat. Azok nélkül talán kimagyarázhatják magukat a felügyelő előtt és megússzák pár nap fogdával az egészet. De ha a császáriak rájönnek, hogy lázadókat fogtak, méghozzá nem is akármiket, biztosan végük van.

– Hé! Még egy szó ott hátul és magam vágom le az ujjaitokat! – kiáltott rájuk az őrmester mérgesen.

Ezzel együtt a hátuk mögött masírozó rohamosztagos durván megtaszította puskája tusával Organát, aki majdnem hasra esett és csak az mentette meg, hogy Luke erősen fogta a kezét. A lány elvörösödött az arcát borító kosz alatt és heves természetű lévén, nem bírta megállni, hogy vissza ne feleljen a katonáknak.

– Aúh...! Hé...! Mit szólnál hozzá, ha egy órára beásnának négy láb mélyen a sárba? – kérdezte ingerülten, mit sem törődve Skywalker nyugtalan pisszegésével, aki hiába próbálta csendre inteni önérzetes felettesét.

– Nem örülnék neki. – mondta nyugodtan a rohamosztagos. – És te mit szólnál hozzá, ha kiégetnék a nyelvecskédet?

Leia sápadtan becsukta száját és fejét lehajtva visszakozott. Épp elég szörnyűséget látott már az elmúlt években ahhoz, hogy ne legyenek kétségei a katona szándékának komolyságát illetően. Már amúgy is elég nagy bajban voltak. Azzal semmit sem nyerhet, ha ostobán provokálja őket. Tekintetét kisvártatva az őrmester háta közepére összpontosította, szuggesztív átkokkal próbálva gondolatban megzavarni a fickó tudatát. Az altiszt azonban nem reagált az alderaani varázslatra. A sisakja alatt nyilván tömör csont van – gondolta a hercegnő pesszimistán.

Újabb forduló következett a sivár folyosón, az utolsó, amin túl felpattant jöttükre egy páncélajtó. Átlépve rajta egy nagy terembe értek. A spártaian szürke kövek után itt megdöbbenve látták a fényűző berendezést. A fénypanelelkel megvilágított csarnok falain valódi szörmék lógtak körben, csupa egzotikus vadállat igényesen kikészített bundája. Felettük szögbe akasztott agancsok, karmok, szarvak és mindenféle koponyák sorakoztak katonás rendben. Előttük szekrény nagyságú vaj fehér számítógépházak zümmögtek diszkrétén, a padlón futó vaskos kábelekkel összekapcsolva. Középen egy emelvényen félkörívbe rendezett acélkék konzolok alkottak valamilyen irányítópultot, amik előtt egy fiatal, lenyalt hajú műszaki tiszt ült, elmélyülten tanulmányozva a monitorok kiírásait. Ezen túl sok-sok olyan berendezési tárgy foglalta el a helyiség nagy részét, amik részben a mimbani bennszülöttektől származhattak, mint a polcokra helyezett kézfegyverek, pajzsok, maszkok, fejdíszek és ékszerek, részben viszont más világokról kerülhettek ide. Bútorok, szobrok, vázák, mindenféle használati tárgyak és szerszámok alkottak sajátos egyveleget, amitől az iroda úgy festett, mintha különös keveréke lenne egy irányítóközpontnak és egy múzeumnak. Ennek ellenére az egész mégsem tűnt hivalkodónak, sőt inkább otthonosnak. Mintha az itt dolgozók a rengeteg holmit a munkájukhoz szükséges eszközöknek tekintenék.

A terem túlsó végében egy ember ült magas támlájú, fekete bőrbevonatú karosszékben egy nagy, fényesre polírozott, sötétbarna íróasztalnál, melynek oldalát gyönyörű indás fafaragások díszítették. Az asztal két sarkán csuklós olvasólámpák magasodtak, megvilágítva a férfi előtt heverő adattáblákat és egyéb holmikat.

– Jelentem, meghoztuk az őrizetéseket, uram! – mondta az őrmester az irányítópultnál dolgozó tisztnek, hanyagul mellőzve a szalutálást és a bemutatkozást.

Az ügyeletes fölnézett rájuk, összevonta szemöldökét a fülig sáros foglyokat látva, majd unottan intett a háta mögé.

– A felügyelő már várja magukat!

Azzal visszafordult a munkájához, nem törődve a továbbiakban a látogatókkal. A rohamosztagosok noszogatásának engedelmeskedve az öt fogoly megkerülte a pultot és a nagy íróasztal felé indultak, út közben futó pillantásokat vetve a két oldalt sorakozó bútorokra és a polcok kínálatára.

– Vezesse ide őket, őrmester! – mondta a bőrfotelben ülő ember unottan. Feltűnően rekedtes hangja alapján Luke arra tippelt, hogy a fickónak bizonyára megsérültek a hangszalagjai.

Ahogy mindannyian megálltak az íróasztal előtti üres térségen, a felügyelő közömbösen végigmérte a csapatot, kényelmesen hátradőlve nyikorgó ülésében.

Grammelben az volt a legfigyelemreméltóbb – állapította meg Skywalker elsőre –, ahogyan a bányászok reagáltak rá. Minden heveségük és hepciáskodásuk egycsapásra elpárolgott. Lesütötték szemüket vagy a falat bámulták, illetve egymást – csak ne kelljen az asztalnál ülő férfira nézniük. Kényelmetlenül toporogtak, határozottan feszengve a bőrükben. Ezt felismerve Luke igyekezett feltűnés nélkül szemügyre venni azt az embert, aki ilyen tiszteletteljes megalázkodást váltott ki a három kemény fickóból.

A felügyelő odébb tolta az asztalon heverő adattáblát, melyet idáig tanulmányozott és fáradt tekintettel megdörzsölte vérekes szemeit. Látszott rajta, hogy hosszú órák óta dolgozik és ráférne már a pihenés. Lassú mozdulattal karba fonta kezét, majd előredőlve az asztalra könyökölt és úgy nézett föl a foglyokra, szúrós tekintettel.

Az olvasólámpák erős fényében az arca tojáshéj fehérnek tűnt és meglehetősen kifejezéstelennek. Rövidre nyírt őszes–fekete haja elöl kopaszodott, gránitpárkányra emlékeztető szemöldöke fölött vékony ráncok szabdalták magas homlokát. Az orra kicsi és lapos, vékony száját és szögletes állát lekonyuló bajusz keretezte. Ennek keskeny vonala jól illett Grammel enyhén zord és kíméletlenséget sugárzó tekintetéhez. Nyilván mindig ilyen rideg lehet – gondolta Luke pesszimistán, aki úgy érezte, ezen az arcon ritkán villan föl a nevetés és akkor sem vidám okokból. A fej alatti vaskos nyakat szoros, magas gallér takarta. Alakja robusztus, hízásra hajlamos, szürkésbarna katonai egyenruhája mindazonáltal makulátlan, ahogy az elvárható egy császári tisztől. Kitüntetést nem viselt, csak kapitányi rangjelzést, amitől valahogy puritánnak hatott a megjelenése a díszes környezetben.

Grammel sorra szemügyre vette a feszengve várakozó csoport tagjait. Luke példát vett a bányászokról, s igyekezett a szőrmével borított fal egyik jellegtelen foltjára koncentrálni. Leia közben észrevétlenül elengedte a kezét és lehajtott fejjel ácsorgott mellette, az összekaristoltt köpadlót bámulva.

– Szóval ezek azok a rendbontók, akik gyilkos fegyverekkel zavarják meg a békességet. – állapította meg elítélő hangon a kapitány–felügyelő.

Skywalker fülét ismét karcolta ez a hang, mint valami rozsdás gépezet, ami régen nem látott kenőolajat. De ez az ijesztően recsegő beszéd nagyon is illett Grammelhez.

Az őrmester ezúttal katonásan kilépett, tisztelgett és jelentett:

– Igen, felügyelő úr. A verekedésnek van két súlyos sérültje is, akiket bevittem a kórházba. Az egyiknek levágták a kezét, a másikat combon szúrták.

– Milyen szerencsések. – mondta Grammel vontatottan. Nem mosolyodott el egészen, de annyira azért megengyhült az arca, hogy az ajka egy kissé kiegyenesedjék. – Egy ideig jobb dolguk lesz, mint azoknak, akiket idekísért.

Ezt hallva a foglyoknak kivétel nélkül elakadt a lélegzete. Nem értékelték a szolid birodalmi humort.

A felügyelő az asztallapra támasztva két tenyerét, kimérten felállt, majd megigazította öltözkését. Kifogástalan kinézetén apró csorbát ejtett, hogy közben előbukkant a széles bőrvvel kordában tartott pocakja, amit sehogy sem tudott elrejteni a gondosan szabott egyenruhája alá.

– Jake...! Már megint maga az...? – szólította meg Grammel a fejkendő bányászt, aki rémülten behúzta nyakát és próbált minél kisebbre összezsugorodva eltűnni a jelenlévők szeme elől. – Nem hittem volna, hogy ennyire hiányzik magának a fogda!

A felügyelő kijött az íróasztal mögül, s hátratett kezekkel megállt a társaság előtt, megrovó pillantásban részesítve a félelmében mukkanni sem merő barna bőrű fickót. Aztán a két társát, akiket szintén jól ismert már, mint a bányaváros visszaeső rendbontóit és örökös bajkeverőit. Ám amikor Lukera, meg Leiára esett a tekintete, alig észrevehetően

megrándult, mint akibe tűt szúrtak.

– Titeket nem ismerlek. Kik vagytok? – kérdezte közvetlen modorban és odaállt Skywalker orra elé. – Te, fiú! Mi vagy?

– Egyszerű bányász, felügyelő úr. – hebegte Luke, s igyekezett kellően rémültnek látszani. Ez szerencsére nem esett nehezére, miként az alázatos beszéd sem, ha egyszer az élete függött tőle.

Grammel most a hercegnőhöz lépett és végigmérte sárral borított, karcsú alakját, majd a kosz alól kivillanó bájos arcát. Óvatosan elmosolyodott, de úgy, mintha nehezére esne.

– És te, kedvesem? Nyilván te is bányász vagy.

– Nem. – Organa nem nézett a férfira. Fejével szégyenlősen Luke felé bökött. – Az ő... rabszolgája vagyok.

Nem volt könnyű kimondania ezt, ám pont ettől tűnt hitelesnek a vallomása.

– Úgy van! – mondta gyorsan Skywalker. – Ő csak az én...

– Hallom, fiam. – mormogta Grammel, lágyan leintve a buzgó fiatalembert. Közben továbbra is a hercegnőt bámulta, s jobb kezét fölemelve gyöngéden végighúzta mutatóujját Leia arcán, lekaparva róla némi koszt.

– Szép nő...!

Őfelsége idegesen elrántotta fejét az érintésére és ösztönösen kifakadt.

– Ne nyúljon hozzám...! – majd azonnal észbe kapott és próbálta korrigálni meggondolatlan szavait. – Csak a... gazdám érinthet meg!

– Ó...! És milyen szenvedélyes! – a parancsnok futólag Lukera pillantott. – Gratulálok az ízlésedhez, fiam.

– Köszönöm, uram. – biccentett a srác helyeslően, s némi büszkeséggel hozzátette: – A kosztól eltekintve valóban elsőosztályú áru!

Leia villogó szemmel nézett rá és nem bírva szótlanul hallgatni, ahogy a férfiak társalognak róla, ingerülten kifakadt.

– Ne beszélj úgy rólam, mint egy használati tárgyról!

Grammel elgondolkodva bólintott, nem lepődve meg a hölgy reakcióján.

– Kissé nevetlen még. Látszik rajta, hogy nincs betörve.

A lány elsápadt a megjegyzésre és Skywalker nyugtalan tekintetét figyelmen kívül hagyva azonnal megfelelt az ítéletre.

– A maga modora sem épp a rangjához illő!

Aztán megrémülve a várható következményektől, óriási erőfeszítéssel lehorgasztotta fejét, ahogy az egy fecsegő rabszolgánőtől elvárható ilyen helyzetben.

A kapitány szemöldökét felvonva rábiccentett a pimasz megjegyzésre.

– Modor. – ismételte szándékos lassúsággal. – Rangjához illő. A rabszolgák nem szoktak így beszélni.

Odébb lépve belekukkantott az elkobzott fegyvereket tartalmazó hátizsákba, megcsóválta fejét, majd a feszes vigyázzban álló őrmesterhez fordult.

– Milyen igazolványt találtak ennél a kettőnél?

– Igazolványt, felügyelő úr? Föltételeztük, hogy a szokásos, uram. – jelentette a rohamosztagos vonakodva.

– Nem ellenőrizték az igazolványukat, őrmester? – kérdezte lassan, nyomatékosan Grammel.

Minden tekintet a katonára szegeződött, s Luke szinte látni vélte, hogy az altiszt hirtelen megizzad a páncélja alatt.

– Nem, uram. – mondta sután. – Csak föltételeztük.

– Soha ne föltételezzen semmit, Puddra. A mindenség tele van olyan halottakkal, akik túlságosan bíztak a föltevéseikben.

A felügyelő udvariasan a két sár lepte fiatalhoz fordult.

– Szabadna az igazolványokat?

Luke elszántan kutatni kezdett a zsebeiben, majd sikeresen előcibálta hamis személyazonosító kártyáját, amin a holografikus fényképe mellett ott szerepelt az álneve, a születésének dátuma két évvel a valódi elé módosítva és a születési helyként megjelölt Cirkarpusz IV. egyik nagyvárosa. A hercegnő ugyanígy tett, s dermedten figyelte, ahogy Grammel csodálkozva felvonja szemöldökét, mikor elolvassa az adatokat.

– Maguk itteniek? Nem tudok róla, hogy bárkit is alkalmaztunk volna a rendszer többi bolygójáról. Mutassák a munkavállalói engedélyüket és a helyi lakcímkártyájukat!

Mivel ilyesmivel nem rendelkeztek, hiába is keresték volna maguknál. De azért nagyon igyekeztek, egyre aggodalmasabb képpel turkálva koszos öltözőkük átázott zsebeiben.

– Nem találom...! Ejnye, no...! Biztosan elvesztettük verekedés közben! – nyögte kelletlenül Skywalker, s megpróbált gyorsan témát változtatni. – Ez az öt ember megtámadott minket minden ok nélkül...!

– Hazugság! – tiltakozott hevesen a fejkendő bányász. – Ők kezdték a verekedést! Még azelőtt, hogy mi odaértünk...!

Együttérzést keresve nézett Grammelre, de nem talált megértésre nála.

– Fogd be a szád! – mondta nagyon halkán a felügyelő. A fickó készségesen engedelmeskedett és újra a padló felé fordította figyelmét.

A parancsnok odasétált az irányítópultnál dolgozó műszaki tiszthez és átnyújtotta neki a hamis személyazonosítókat.

– Ellenőrizze őket, hadnagy!

– Igen, uram!

A katona beillesztette a plastik lapocskákat az egyik konzolon található letapogatóba, ahonnan a beolvasott adatok másodpercek alatt átkerültek a számítógépbe. Luke és a hercegnő feszülten figyelték a folyamatot, jól tudva, hogy nem szerepelnek a helyi nyilvántartásban. Vagyis rövidesen számos kényelmetlen kérdésre kell válaszolniuk.

Ám ebben a pillanatban egy rohamosztagos lépett a terembe.

– Felügyelő úr? – kérdezte alázatosan tisztelegve.

Grammel bosszúnak látszott, de odaintette a katonát.

– Tessék, mi az?

A rohamosztagos a férfihoz sietett és súgott valamit a fülébe. A kapitány észrevehetően meglepődött, futólag az őrizetesekre nézett, majd biccentett.

– Igen, fogadom. – azzal elindult a bejárat felé.

Alacsony, rozsdabarna köpenybe burkolódzó alak lépett be és bizalmas beszélgetésbe kezdett Grammellel. A foglyok csupán szófoszlányokat hallottak a csevegésükből.

– Bármilyen történések, én beszélek, te hallgatsz! – súgta oda ekkor Luke a hercegnőnek.

– Ugyan, mi más lehetne... szerencsétlen rabszolgalány létemre? – válaszolta barátságatlanul Leia.

Skywalker kicsit megbántódott az éles megjegyzéstől. Az, hogy ilyen nehéz helyzetbe kerültek, gyakorlatilag öfelsége érdeme, s miközben ő igyekszik menteni a bőrüket, a hölgy sajnos csöppet sem könnyíti meg a dolgát. Mintha elment volna az esze, visszafejesel a császáriaknak és egyre nagyobb bajba keveri őket. Ez teljességgel szokatlan tőle, mint tapasztalt politikustól és diplomatától. Lehet, hogy valami bántja belül? Vagy talán azért ennyire hisztis, mert menstruál? Ilyen és hasonló balsejtelmek közt vívódva várta, hogy a parancsnok visszatérjen hozzájuk, folytatni a kihallgatásukat.

A felügyelő rövidesen befejezte a beszélgetést a töpörödött alakkal, aki nyomban kisetett a teremből. Luke eltöprengett, hogy a köpönyeg alatt vajon ember vagy bennszülött rejtőzhet-e? Nyilván egy helyi besúgó jelentett a parancsnoknak. A kérdés csak az, hogy miről? Borús gondolatait a műszaki tiszt közlése szakította félbe.

– Uram! Ezek ketten nem szerepelnek a nyilvántartásunkban!

Minden tekintet Lukera és Leiára irányult, akik zavartan bámultak vissza rájuk, s próbálták adni az értetlent. Grammel azonban nem lepődött meg különösebben. Rövid pillantást vetett a hadnagy előtt világító képernyőre és kimérten bólintott.

– Sejtettem. Nézzen utánuk a szektor népszerűség nyilvántartójában is!

Azzal visszasétált az őrizeteseihez, metsző tekintetét különös mód a fejkendő pasasra szegezve.

– Ti, bányászok kezdtétek a verekedést. – mondta komoran, erőteljesen hangsúlyozva, hogy ez Lukera és Leiára nem vonatkozik.

– De felügyelő úr! – kezdte a barna bőrű fickó rendkívül alázatosan. – Provokáltak minket! Mi csak be akartuk tartatni a város törvényét, hogy tilos a verekedés!

– Úgy, hogy közben ti is megsértettétek ugyanezen törvényt! – vágott vissza Grammel szigorúan. – És megtámadtátok ezt az ifjú hölgyet?

– Nem volt komoly! – próbálkozott Jake egészen elsápadva. – Csak egy kis mókának szántuk!

– Ez a móka az éves fizetések felébe fog kerülni. – közölte fagyosan a felügyelő. – És akkor még elnéző vagyok veletek szemben.

A három fickó alig merre kimutatni az örömét az enyhének számító ítélet miatt.

– A bányatörvények itt lazák és meglehetősen nagy szabadságot engednek nektek a szabadidő eltöltése tekintetében. – folytatta a kapitány kimérten, mégis fenyegető hangszíval. – Mindazonáltal a gyilkossági kísérlet nem tartozik azon foglalatosságok közé, melyeket a birodalom a szabadidő hasznos eltöltésének tart. – aztán még hozzátette, némi gunyoros felhanggal: – Bármilyen legyen is az én személyes véleményem.

Az egyik bányász nekibátorodott és megpróbálta a lehető legjobban kihasználni a szerencsáját.

– Grammel felügyelő úr, én megfellebbezem az ítéletet!

A tisztviselő úgy nézett a férfira, mint egy botanikus valami ismeretlen növényre.

– Ehhez jogod van. És milyen alapon?

– Mert... ő... mert nem volt rendes per és nem voltak meg a szükséges feltételek. – bökte ki végül a fickó akadozva.

– Nagyon helyes. Minthogy itt én képviselem a birodalmi törvényt, a fellebbezést magam bírálom el. – Grammel rövid szünetet tartott, aztán könnyedén kijelentette: – A fellebbezést elutasítom.

– Akkor a Birodalmi Nyersanyaghivatal bányászati ügyekkel megbízott képviselőjéhez fellebbezek! – vágyott vissza a pasas pimaszul. – Azt akarom, hogy az ítéletet másként bírálják fölül. Engem... izé... tőken rúgott ez a nő, amiért kártérítést követelek...!

– Miután rátámadtál és fojtogatni kezdted...? Ne csodálkozz! – mondta Grammel összevont szemöldökkel. Leia a vádat hallva szolidan elmosolyodott és próbált minél ártatlanabb képet vágni.

A felügyelő az íróasztalához sietett és fölvevett róla egy acélkéz adattáblát. Megnyomott rajta néhány gombot és felmutatta képernyőjét a társaságnak.

– A beszélgetést rögzítettük. – közölte minden jelenlevővel.

A monitoron egy szöveg sorai látszódtak, a diktafonnal rögzített kihallgatás automatikus átírata. Grammel fölemelte a masszív, víz és ütésálló burkolatú készüléket, hogy mindenki jól lássa, majd figyelmeztetés nélkül a vitakozó bányász arcába csapott vele.

Egy orrcsont reccsenése hallatszott, vér fröccsent szanaszét. A fickó a képéhez kapva, üvöltve hanyatt esett. Egyik társa segítőkészen lehajolt hozzá és föltámogatta, miközben a balszerencsés férfi a ruhája ujjával megpróbálta fölitatni arcáról a vért. De az kitartóan csöpögött az összetört orrból, végig a pasas arcán, le a kezeslábasára.

– Elmehektek. – mondta hivatalos hangon Grammel, mintha mi sem történt volna. – Őrmester!

– Igenis!

– Vigyék ezt a hármat az egyik hátsó cellába! Mihelyt elég jól lesznek, a két társuk is odakerül. Csak üldögéljenek és gondolkozzanak egy kicsit. Jegyezze föl a nevüket és az azonosítási számukat, hogy könnyebben kifizethessék a büntetésüket. Hacsak – tette hozzá könnyed, társalgási hangon, a katonai gyártmányú adattáblával játszadozva – nem óhajt még valaki fellebbezni az ítéletem ellen.

Senki sem szólalt meg, így a felügyelő lezártnak tekintette az ügyet. Két rohamosztagos nyomban kikísérte a bányászokat a teremből, magukkal víve a fegyverekkel teli hátizsákot is, míg az őrmester az irányítópultnál maradt, bediktálva a műszaki tisztnek a szükséges adatokat és nem mellesleg szemmel tartva Lukeot és Leiát. Lézerkarabélyát lazán a bal alkarjára fektette, mint egy dédelgetésre vágyó gyermeket, jobb keze mutatóját azonban egy pillanatra sem vette le a ravaszról.

– Nem szeretem ezeket az adminisztratív eljárásokat. – közölte kedvesen Grammel a megszeppenve várakozó fiatalokkal. – De a Mimban egy primitív és kevésbé ismert világ, ami tele van veszélyes lényekkel. Nekem pedig nincs vesztegetni való időm, így többnyire gyors és kemény döntéseket kell hoznom. Az itt dolgozó ember–állatokat csupán az különbözteti meg a bennszülöttektől, hogy rafináltabb módon tudnak lealjasulni. Az effajta találékonyosság már évezredek óta az emberiség kitartó és sajnálatos tulajdonsága. Ezt nyilván ti is tudjátok, s ezért biztosan sokkal okosabbak lesztek, mint az imént távozott alantas lények.

Hanyagul ráült az íróasztal szélére, s a véres adattáblával lazán megütögette a combját. Luke idegesen nézte mozdulatait és azon tűnődött, vajon be lehet-e törni valakinek a fejét azzal a masszív készülékkel?

– Mondtam már, felügyelő úr! – ismételte nyakát behúzva. – Biztosan verekedés közben veszítettük el a többi iratunkat. Nyilván a sárba pottyantak. Ha visszamehetnénk oda, biztosan megtalálnánk. Hacsak – játszotta az aggodalmast – nem járt arra valaki a verekedés után és el nem lopta őket.

– Ó, nem hiszem, hogy szorgos polgáraink ilyesmit tennének. – dűnnyögte ironikusan Grammel. Aztán szemöldökét összevonva éles pillantást vetett Lukera és a lehajtott fejjel ácsorgó Leiára.

– Mivel az adataitok nem szerepelnek a nyilvántartásunkban, egyértelmű, hogy illegálisan tartózkodtok a bolygón. És a viselkedésetek alapján idegen nektek ez a bányaváros és a birodalmi csapatok jelenléte is. Már csak az a kérdés, hogyan kerültetek ide és miért...? Simard hadnagy! Talált már valamit? – emelte föl hangját türelmetlenül.

– Igen, uram! Az igazolványaik alapján rendben vannak. A férfiról annyi szerepel itt, hogy drágakőbányász és több holdon dolgozott már a rendszerben. A nő nem bejegyzett rabszolga, viszont takarítóként és pincérként dolgozott számos helyen. Büntetve egyikük sem volt még.

– No! Ez is valami! – biccentett elégedetten Grammel. – Lassan csak kiderül az igazság. Jobb lesz, ha beszéltek és őszintén elmondotok nekem mindent. Akkor sok kellemetlenségtől megkímélhetitek magatokat. Ne feledjétek, hogy ezen a bolygón én vagyok a legfőbb hatalom. És semmit sem lehet eltitkolni előlem. Amit meg akarok tudni, azt mindig meg is tudom.

– Ez érdekes! – jegyezte meg rosszmájúan a hercegnő, bátran fölemelve fejét. – Mert én olyan embernek látom, aki alig–alig képes a tanulásra.

A sértő megjegyzés nem bosszantotta föl Grammelt. Sőt, mintha élvezte volna a lány tiszteletlenségét.

– Mondja ezt nekem egy olyan hölgy, aki egy bányász rabszolgájaként tengeti az életét és éjszakánként a sárban fetrengve verekszik mindenféle gyanús alakokkal. Biztos nagyon szeret a gazdád, azért tűri el a pimaszságaidat. Ha az én tulajdonom lennél, addig táncoltatnád egy korbáccsal, meztelenre vetkőztetve, míg tiszteletet nem tanulsz.

Őfelsége elsápadt a közvetlen hangon előadott véleménytől és most először ijedt meg komolyan a várható következményektől. Egyetlen percig sem kételkedett benne, hogy a fickó komolyan beszél. Mégis, miért pimaszkodik vele, szükségtelenül magára vonva a figyelmét? Egyszerűen nem értette saját magát.

– Elnézését kérem, felügyelő úr! – lépett előre sajnálkozva Skywalker, védeni próbálva a vadócként viselkedő hercegnőt, mielőtt Grammel valóra váltja fenyegetését. – A lány még új szerzemény és nem volt időm rendesen betörni! De biztosíthatom, hogy ezek után alaposan meg fogom büntetni!

A parancsnok hidegen biccentett, értékelve a tulajdonosi igyekezetet.

– Más körülmények között szívesen elnézném, ahogy felpofozod a csajt, de most szolgálatban vagyok, így nem tölthetem az időm efféle szórakozással.

Grammel az asztalra tette a súlyos adattáblát és fölállt, a rémülten bámuló Organához lépve.

– Nem vagyok ugyan intellektuális alkat, de tehetségtelen és tanulatlan sem. A pozíciómat azzal értem el, hogy megtanultam, miként kaphatok választ a kérdéseimre. És nem szoktam válogatni az eszközökben. – mondta vészjósló nyugalommal.

Azzal meglendítette jobb lábát és csizmája hegyével Leia bal lábszárába rúgott. A belehasító fájdalomtól felsikoltva a hercegnő odakapott és térdre rogyott. Nem számított ilyen durvaságra és őszintén megijesztette a férfi kegyetlensége, amivel majdnem eltörte a sípcsontját. Jobb kezével megtámaszkodott a hűvös kőpadlón, baljával pedig kitartóan sajgó lábszárát tapogatta. Csak azért nem kezdett káromkodni, mert torkán akadt a szó félelmében.

A mellette toporgó Luke a lelke mélyén tombolt, de nem mert közbeavatkozni, nehogy ő is megkapja a magáét a kapitánytól. Inkább szavakkal próbálta elterelni Grammel figyelmét a leányzóról, tovább játszva szerepét. Mögöttük az őrmester újra kézbe vette E-11-esét, így jelezve az őrizeteseeknek, hol a helyük a táplálékláncban. Skywalker ebből azonnal tudta, semmi értelme meghalni itt és most.

– Kérem, ne bántsa őt! Csak egy ostoba lotyó, aki rosszul tűri a sorát!

– Aki rabszolga, az ne pimaszkodjon! – nézett le Grammel szigorú tekintettel a hercegnőre. És könyörtelenül kirúgta alóla támaszkodó jobb kezét.

Leia feljajdulva előrezuhant, a hátára fordult, aztán ügyetlenül fölült, elfordulva a férfiatól és baljával még mindig a lábát szorongatta. A felügyelő ismét nagyot rúgott, ezúttal őfelsége fenekébe, közel a gerinctövéhez, mire az élesen felkiáltott fájdalomában és haragjában, majd eltorzult arccal gyorsan odébb mászott tőle, behúzódva két polc közé. Jobb kezével sajgó ülepét masszírozta és gyilkos pillantásokat vetett a közömbösen bámuló kapitányra. Ha tekintettel ölni lehetne, Grammel már rég halott volna – gondolta Luke a lányt bámulva. Őszintén sajnálta őt, s továbbra sem értette, mi ütött Organába. Lehetne annyi esze, hogy ne hívja ki maga ellen a sorsot. Még képes és agyonvereti magát a semmiért.

Grammel odalépett az egyik polchoz és rövid keresgélés után leemelt róla egy közepes hosszúságú, vékony botot, aminek vastagabbik végére vörös szövetcsíkot csavartak markolat gyanánt. Elégedett képpel maga elé tartotta, hogy mindenki jól lássa és könnyedén megsuhogtatta a levegőben, mintegy ellenőrizve a hajlékonyságát. Leia szeme elkerekedett a rémülettől és minden fájdalmát feledve, négykézláb iszkolt befelé a polcok közti szűk folyosón, ezúttal hátrálva, nehogy kapjon egyet a kényesebbik felére a bottal.

Ezt látva Luke nem bírta tovább és közéjük lépett, két kezét védekezőn fölemelve.

– Erre semmi szükség, felügyelő úr! Mindent elmondok, amit csak hallani akar!

– Akkor rajta! Vagy végignézheted, ahogy elnászpángolom a kis kedvencedet! – eresztette le a pálcát Grammel tettetett türelemmel.

– Úton voltunk a Topáztól a Cirkarpuszra, amikor műszaki hiba miatt kénytelenek voltunk leszállni ide. A hajónkat tönkretette egy villámcsapás, aztán meg elsüllyedt a mocsárban. Észleltük a rádió irányjelzőt, ezért idejöttünk segítséget kérni. Mi csak szeretnénk feltűnés nélkül elhagyni ezt a bolygót. – sorolta tárgyilagosan a fiatalember a tényeket, amik nagy vonalakban igazak voltak. Ezt nyilván a kapitány is érezte rajta, mert elsőre úgy tűnt, bevette a sztorit.

– Mindjárt gondoltam. – visszasétált az íróasztalához és újfent leült rá, maga mellé téve botját. – Csak azt nem értem, hogy megérkezve miért nem kértetek segítséget valakitől? És miért loptatok valahonnan két bányászruhát, amit csak nálunk használnak a dolovite kitermelésen? Megpróbáltatok észrevétlenül elvegyülni a lakosság közt, ami arra utal, hogy valamit nem mondasz el nekem.

Luke leesett vállál, megtörtén bámult rá és próbált időt nyerni, hogy kitalálja, milyen mesével traktálja tovább a gyanakvó hivatalnokot. Organa ezalatt befejezte sajtó testrészei masszírozását és ügyetlenül fölállt, majd az őrmester intésére rosszkedvűen visszasomfordált Skywalker háta mögé, onnan lesve kínzójára.

– Ha elmondanám az igazat, felügyelő úr, el se hinné!

Az ajánlat elég érdekes volt ahhoz, hogy kis időre elterelje Grammel figyelmét a hercegnőről.

– Szívesen meghallgatlak, fiatalember.

Luke vigasztalhatatlanul fősóhajtott és nagyon levertnek látszott.

– Az a helyzet, hogy szökött bűnözők vagyunk a Cirkarpuszról. – vallotta be siralmas hangon. – Zsarolásért köröznék minket.

A háta mögé bújó hölgyre mutatott, aki ezúttal rezzenéstelen arccal figyelte a történet alakulását és szilárdan eltökélte magában, hogy a továbbiakban meg se szólal.

– A lány a partnerem és a csalétkem. Azt... azt a hibát követtük el, hogy olyan embereket kompromittáltunk, akik fontosabbak, mint gondoltuk. Nem vagyunk túlságosan nagymenő bűnözők, de sikerült magunkra haragítanunk néhány igazán veszélyes fickót...

Elhallgatott, nem akarva többet mondani a kelleténél. Egy sztori annál hihetőbb, minél kevésbé van túlmagyarázva – idézte föl magában a tapasztalt Arhul Narra intelmét, aki jelentős szerepet játszott az elmúlt években abban, hogy Luke egyszerű farmerfiúból profi vadászpilótává fejlődött.

– Folytasd. – mondta közönyösen Grammel.

– A Cirkarpuszon még halálbüntetést szabnak ki számos bűnre. – mormolta Skywalker nagy komoran. – Zűrzavaros, magánvállalkozás-stílusú világ a miénk.

– Jól ismerem a Cirkarpuszt. – szólt közbe türelmetlenül a felügyelő. – Inkább azt áruld el, miért próbáltatok visszajutni oda, ha egyszer köröznék benneteket.

Luke nagy levegőt vett, aztán sietősen folytatta:

– Mert lebuktunk. Egy korábbi áldozatunk felismert a Topáz luxusüdülőjében, ahová beépültünk és keresztbe tett a következő akciónak. Így elkötöttünk egy kis mentőhajót. Az volt a tervünk, hogy elrepülünk vele a négyeshez és az egyik orbitális állomáson átszállunk egy bolygóközi járatra. Amivel kimehetünk a külső gázóriások holdjain lévő kolóniákra. Ott sokan húzzák meg magukat, akiknek forró lett a lábuk alatt a talaj.

– Szóval oda akartatok szökni. – szólt közbe Grammel elgondolkodva. – Ez elég logikusan hangzik.

– A legrosszabb esetben elhagynánk az egész naprendszert. – fejezte be gyorsan a történetét Luke, színpadiasan a vállát vonogatva. Némi bizakodással töltötte el, hogy a felügyelő nem cáfolta meg a meséjét.

– Pontosan mivel is zsaroltok meg másokat? – érdeklődött a férfi, karba téve kezeit.

– Én kiválasztom a célpontot, egy tehetős üzletembert például, akinek felesége és családja van. Leia pedig elcsábítja. – mondta szerénykedve a pilóta. Egy évvel ezelőtt látott bűnügyi film jutott eszébe, amiben ilyesmiről volt szó, így nagyjából tudta, hogy mennek ezek a dolgok a való életben.

– Aztán csinálók néhány szép fotót meg filmet a párocskáról, ahogy turbékolnak. Ezt egy szerény összegért meg lehet venni, hogy ne kerüljön rossz kezekbe. Ilyen egyszerű az egész. Szóval igazából nem sértjük meg a törvényt.

– De nem is tartjátok be! – biccentett a kapitány megértően és röpke mosoly suhant át kifejezéstelen arcán.

– Őszintén szólva még arra is gondoltunk – tette hozzá Skywalker a hihetőség kedvéért –, hogy ha nem marad más választásunk, csatlakozunk a lázadókhoz. Ha úgy elkerülhetjük az igazságszolgáltatást.

– Elég nyomorúságos áruló vált volna belőletek! – állapította meg a felügyelő kritikusan. – A lázadók szóba sem álltak volna veletek. Nem fogadnak be bűnözőket. Ami különös, mert gyakorlatilag ők a legkomiszabb bűnözők a galaxisban. De elég rátok nézni, hogy bárki világosan lássa: a rebellesek nem fogadtak volna be benneteket.

Szerencsénk, hogy a hercegnő most nem tud nevetni a fájdalomtól – gondolta Luke, mert tisztán hallotta, amint a lány elképedve felnyög a háta mögött.

– Mindazonáltal az a véleményem, fiatalember, hogy a meséd bármilyen hihetően hangzik is, nem más, mint ügyes hazugság. – folytatta Grammel nagy komolyan.

Luke megdermedt, akárcsak a válla fölött kukucskáló Leia.

– De... azért igaz is lehet. Ha így lenne és valóban azok vagytok, akinek mondjátok magatokat, talán még a büntetéseteken is enyhíthetek a kedvetekért. Én nagyra becsülöm a találékonyságot. Meglehet, hogy még feladatot is találunk a számotokra, itt a Mimbanon. Sok zúgolódó dolgozik a birodalom bányáiban. Öttel már találkoztatok. De persze – fejezte be a gondolatsort – bármikor visszaküldhetlek benneteket a Cirkarpuszra is, hogy ott álljatok a törvény elé.

– Azt ne, felügyelő úr! – kiáltotta Skywalker rémülten, noha pont abban reménykedett, hogy holnap felpakolják őket egy teherhajóra és meg sem állnak a bolygóig, ahová eredetileg igyekeztek. Mesés bravúr lenne császári fuvarral megérkezni az úti céljukhoz. A nagyobb hatás kedvéért gyorsan térdre vetette magát és kétségbeesetten átkarolta Grammel lábát.

– Könyörgöm, csak azt ne! Kivégeznének minket! Túl sok nagy hatalmú embert húztunk csőbe, akik már nagyon fenik ránk a fogukat! Könyörgöm, dolgozunk, amíg csak össze nem esünk, de ne küldjön vissza minket!

És úgy zokogott, mint aki halálra van rémülve. Mögötte Leia megvetően nézte a jelenetet, ugyanakkor magában csodálattal adózott a fiatalember ravaszságának és színészi képességeinek. Mivel azonban a sípcsontja továbbra is kegyetlenül sajgott, úgy döntött, inkább leül simogatni egy kicsit a lábszárát. Úgy helyezkedett a köpadlón, hogy kímélje fájó fenekét, s egyben szemmel tarthassa a felügyelőt, készen a menekülésre. Jól el tudta képzelni, ezek után miféle feladatot fog találni neki Grammel. Biztos alig várja már, hogy megfürödjön, rendes ruhát húzzon és a kedvére tegyen a császári tiszteknek egy kuplerájban. Esetleg kifejezetten csak őt kényeztesse nagy buzgalommal. De ha erre kényszerülne – döntötte el ingerülten a hercegnő – nem csak a főtisztet, hanem Skywalkert is ki fogja nyírni az első adandó alkalommal, amiért szajhát csinált belőle ezen az elátkozott bolygón.

– Szállj le a csizmámról! – parancsolta eközben a kapitány, méla undorral arcán. S mikor a fiatalember engedelmesen elhátrált tőle, kézfejével gondosan leporolta nadrágját ott, ahol hozzáért a sáros kezeivel.

A nagy nehezen kipréselt könnyeket törölgetve, Luke igyekezett kellően elkeseredetten nézni Grammelre. Tekintettel arra, hogy az életük tényleg egy hajszálon függ, ez egész könnyen ment neki.

– Mint mondtam, mindaz, amit elmeséltél, lehet igaz is, meg nem is. – folytatta a felügyelő elgondolkodva. Különös tekintettel figyelte Skywalkert, mintha próbálna a veséjébe látni.

– De van valami, ami nagyon is érdekel. Ha azzal kapcsolatban őszinte lennél velem, azt a jóhiszeműségem jelének tekinteném.

– Nem értem, felügyelő úr! – mondta zavartan Luke. Rosszat sejtett és ahogy várható volt, aggodalma nem bizonyult alaptalannak.

– A tudomásomra jutott – folytatta Grammel türelmesen –, hogy egy kis ékkő van a birtokodban...

A fiú megdermedt. Rögtön eszébe jutott, hogy a katonák elfelejtették megmotozni őket a letartóztatásukkor, tehát elvileg a birodalmiak nem tudhatnak a zsebében lapuló csomagról.

– Nagyságos felügyelő úr! – nyögte ki végül vontatottan. – Nem tudom, miről beszél!

– Nagyon kérek! – ingatta fejét lassan Grammel, s első ízben érződött a hangján valamiféle érzelm. – Most ne tréfálgass velem. Látták, amint a Torkosok Tavernájában beszélgetettél egy helyi lakossal. – az utolsó szavakat nyilvánvaló undorral ejtette ki. – Akinek a jelenléte alig egyeztethető össze a birodalmi törvényekkel. De ő mindig éppen, hogy a törvényesség határain belül marad. A személyes érzelmeim ellenére, ennek a személynek a törvénytelen és fölösleges deportálása csak fölbosszantaná a lakosságnak azt a kis töredékét, akik mulatságosnak találják ezt a személyt. Meg aztán költséges is lenne kiutasítani innen. Tehát a lényegre térve: látták, amikor egy ragyogó, kis vörös követ mutattál neki. Talán illegálisan jutottál hozzá?

Skywalker fejében vadul kavargtak a gondolatok. Grammel valamelyik besúgója – nyilván az a kis, köpenybe burkolódzott alak, akivel az imént beszélt – valószínűleg láthatta a kaiburr kristály darabkáját, amit Halla neki ajándékozott. Azt azonban nem vette észre a kém, hogy a kristályt az öregasszony hozta és mutatta meg Lukenak. Tehát a felügyelő meg a besúgója azt hiszik, hogy a követ ő hozta magával és mutatta meg Hallának. Ami a nő szempontjából igen kedvező – gondolta a pilóta megkönnyebbülve. Nem kell őt ebbe belekeverní.

Egy ijesztő pillanatig a fiatalember már-már azt hitte, hogy Grammel erő érzékeny és képes kezelni a kristályt vagy legalábbis érzékelni különleges tulajdonságát. De amint megnyitotta tudatát – a zsebébe rejtett ékkő segítségével meglepően könnyen – a férfi elméje körül csak azt az ürességet tapasztalta, ami az egyszerű emberi lények sajátja. A tisztviselő nem sejtethetett semmit az emlékezet szilánkjának valódi jelentőségéről. Luke mégsem óhajtotta kiszolgáltatni a becses kristályt a birodalom szolgájának, hisz akkor örökre búcsút mondhat neki.

De a felügyelő nem szerette vesztegetni az idejét, így nyomatékosan rászólt, észlelve habozását.

– Gyerünk, fiatalember! Értelmes fickónak látszol. Nyilván nem éri meg ez a valami, hogy további kellemetlenségek érjenek miatta.

– De igazán nem tudom, hogy miről beszél! – húzta az időt Luke, széttárva karját.

– Ha rákényszerítesz, ám legyen...! – vont vállat Grammel közömbösen. Neki láthatóan nem volt kifogása a dolgok ilyenén alakulása ellen.

Figyelmét most ismét a hercegnőre fordította, aki még mindig a földön ült, s fájó zúzódásait pátolgatta. A felügyelő kézbe vette a botot és könnyedén rácsapott vele a csizmája szárára. Ezt látva Leia összerezzen és kerekre tárgult szemmel bámulta a hajlékony pálcát, amint a vége egyenesen rámutat. Aztán gyorsan körbepillantott, keresve

a menekülés útját a beígért komolyabb fenyegetés előtt.

– Talán az ifjú hölgy többet jelent neked egyszerű üzleti partnernél. Nos? Mit jelent neked?

Skywalker azonnal tudta, hogy vesztett, de nem akarta ilyen könnyen megadni magát a noszogatásnak. Ha mindenképpen át kell adnia a szilánkot, legalább legyen némi haszna a dologból. Higgye csak azt Grammel, hogy komoly érték van a birtokában, sőt a legjobb lenne elhinteni neki egy mesét arról, hogy szükség esetén tudna több drágakövet is szerezni. Persze nem itt, hanem a Cirkarpusz rendszer valamelyik külső kolóniáján. Akkor talán hamarabb szabadulnak innen a beígért kövekért cserébe és utána már csak meg kell szökniük az őreiktől, hogy nyert ügyük legyen. Ezért szándékolt közönnyel vontatni meg vállát, mintha csöppet sem érdekelné a bűntársa sorsa.

– Semmit.

– Micsoda...? – hördült fel Organa, nem értve a helyzetet.

– Pompás! – mondta ugyanekkor a felügyelő, karmesterként integetve a bottal. – Akkor nem zavar majd, ami történni fog veled.

Felállt és odébb lépve az asztal mellett, jelzett a háttérben várakozó rohamosztagosnak.

– Puddra őrmester! Fektesse ide a lányt az asztalra! Kedvem támadt megtáncoltatni a pálcát a fenekén!

– A legnagyobb örömmel, uram!

A páncélos katona arca kifürkészhetetlen maradt a sisakja alatt, de a hangja mindent elárult az érzéseiről. Fegyverét készenlétben tartva odament a rémülten bámuló hercegnőhöz, s a kezét nyújtotta neki. Leia elszántan megragadta a férfi kesztyűs kezét, nagyot rántott rajta, s közben a lábszárába is belerúgott ráadásnak. A rohamosztagos csörömpölve vágódott el, őfelsége pedig felpattanva már rohant is az ajtó felé, ahogy csak bírt. Az irányítópultnál ülő és az eseményeket kíváncsian szemlélő hadnagy ugyan próbálta megállítani, elállva útját, ám a lány hevesen kitepte magát a markából és visszapillantva Lukera, haragosan rákiáltott.

– Gyere már! – azzal tiszta erőből nekiszaladt a bejáratot lezáró fémajtónak, ami sajnos nem nyílt ki a jöttére automatikusan. A csattanástól feljajdulva hátrátáncorodott, majd kis kezével rögvest rácsapott a fali kapcsolópanelre, ám a páncélozott nyílászáró meg se moccant.

– Csak az idődet vesztegeted, kedvesem! – szólt utána türelmesen Grammel, csöppet sem lepődve meg a hölgy heves reakcióján. – Inkább a fegyverét kellett volna megszerezned. Az ajtó szenzora rám és a személyzetem néhány belső tagjára van hangolva. De kinyílik azoknak a rohamosztagosoknak is, akiknek a páncéljába be van építve a megfelelő adóberendezés. Attól tartok, hogy te nem tartozol egyik csoportba sem.

Az őrmester dühösen káromkodva föltápáskodott, s E-11-esét célra tartva harciasan elindult Leia felé. A műszaki tiszt ugyanígy tett, fenyegető képpel kitérve karjait, hogy a lány ne tudjon elmenekülni mellette a polcok és mindenféle bútorok labirintusába. A hercegnő megperdült, észrevette a veszélyt, sőt azt is, hogy Luke mozdulatlanul állva szemléli az eseményeket. Organa agyán ekkor átfutott: ha ma este valakit megöl ebben a helyiségben, akkor az Skywalker lesz, aki rútul cserben hagyta őt a közönyös reakciójával.

– Hé! Őt verje meg, maga szadista állat! – kiáltotta dühösen, a fiatalemberre mutatva.

– Abban nem lenne semmi szórakoztató! – mosolyodott el kegyetlenül Grammel.

Leia nem várt tovább. Elrugaszkodott a fémajtótól és megpróbált elfutni a hadnagy mellett, hogy fedezéket keressen a polcok között. Ha szerencséje van, talán még fegyvert is találhat ott, amivel megvédheti magát. Ám a műszaki tiszt ezúttal résen volt és jobb lábát kinyújtva elgáncsolta a lányt. Organa hasra esett, alaposan odaverve magát a kemény kőpadlóhoz, de jajongva máris négykézlábra állt, úgy iszkolt tovább rémületében.

A rohamosztagos azonban utolérte és puskája csövét a tarkójához nyomva elkapta a bal karját. A hadnagy ezalatt a hölgy másik oldalára került és a jobbját szorította meg. Egyesült erővel talpra rángatták a veszettül küzdő hercegnőt és megpróbálták odavonszolni Grammel íróasztalához. Ófelsége kézzel-lábbal tiltakozott az erőszak ellen, mindhiába.

– Na gyere csak, te szutyok...! – szólt rá az őrmester fenyegetően. – Rátámadsz egy parancsot teljesítő katonára...? Ezért jól megkapod a magadét...!

– Ne! Ne bántsanak...! – kiáltotta Leia magából kikelve. Rettegve nézte a felügyelőt, ahogy pálcájával a nadrágszárát csapkodva figyeli a műsort és láthatóan kitűnően szórakozik rajta. Mellette Luke kővé dermedt arccal szemlélte az eseményeket és nem úgy tűnt, mint aki bármit is tenni akar védelem megmentése érdekében.

Organa először arra gondolt, ráivall a fiúra, hogy adja át a kapitánynak az ékkövet, megkímélve őt a testi fenyítéstől, de aztán eszébe jutott, miket mondott nekik Halla az emlékezet szilánkjáról. A kristály nem kerülhet a birodalmiak kezébe. Még akkor sem – ismerte föl zsidbadtan –, ha ezért őt véresre fogják verni. Sajnálatos tény, de kénytelen lesz eltűnni a gyalázatot, noha lényé minden porcikája hevesen tiltakozott a beígért büntetés ellen. Ráadásul Skywalker pár perccel ezelőtti figyelmeztetése is eszébe jutott. Bármilyen történjék, ő fog beszélni, Leianak pedig hallgatnia kell. Így ha nehezen is, de megállta, hogy említést tegyen a kőről.

– Milyen tüzes szuka! – állapította meg tárgyilagosan Grammel. – Fektesse az asztalra és fogják le!

– Ezt nem tehetik velem! Maguk nem tudják, ki vagyok...! – tiltakozott a hercegnő elakadó lélegzettel. Gyöngécske izmaival képtelen volt ellenállni a jóval erősebb férfiaknak, akik szabályosan odarángatták az asztalhoz és keresztben rádöntötték a felsőtestét. A hadnagy az asztal túloldalán helyezkedett el és szorosan megmarkolta minkét kezét, de olyan erővel, hogy majd eltörte a csontjait. Kárörvendő vigyorral nézte a lány arcára kiülő rémületet, miközben félretolta a törékeny tárgyakat, nehogy bajuk essék véletlenül. Az őrmester ellenben a jobb oldalához állt és leszorította a derekát, ne ficáncoljon a fenyítés során.

– Dehogynem tudjuk! – mondta megértően a felügyelő. – Egy nagyszájú szélhámosnő vagy, akire most rájár a rúd!

Azzal megsuhogtatta pálcáját a levegőben és úgy helyezkedett, hogy kényelmesen odacsaphasson vele a hölgy fenekére. Közben érdeklődő pillantást vetett a mellette ácsorgó fiatalemberre, aki elkeseredetten nézte a lány vergődését az asztalon. Mivel Skywalker nem reagált, fölemelte a botot...

– Ne! – kiáltotta Luke a legvégső pillanatban. – Várjon!

Grammel keze megállt a levegőben, aztán lassan leeresztette a pálcát.

– Nocsak! Mégis számít neked valamit a barátnőd egészsége? – kérdezte hűvös modorban és a srác felé fordult. – Félted a hamvas bőrét, igaz? Őszintén szólva megértem. Tényleg kár lenne ezért.

Szabad kezével barátságosan megpaskolta a hölgy szűk nadrágba bújtatott ülepét, leporolva róla némi rászáradt sarat.

– A kő az egyetlen vagyonunk. – kezdte a pilóta vonakodva, majd teátrálisan intett a hercegnő felé. – De ő többet ér nekem a világ minden kincsénél.

– Ezt örömmel hallom! – nyögte megkönnyebbülve Leia, noha a katonák még mindig leszorítva tartották a kemény asztallapon. Megpróbált hátranézni a férfiakra és roppant kínosan érezte magát megalázó pózában.

– Okos fiú vagy! – dünnyögte a felügyelő, elégedetten a vallomással. – Meg aztán amúgy sincs értelme makacskodni. Ha nálad van még a kő, jobb lesz, ha ideadod nekem. Úgyis mindenképp megtalálnám, csak hogy a keresése nem lenne kellemes egyikőtöknek

sem.

Azzal figyelmeztetően megsuhogtatta a levegőben a botját, közvetlenül a lány tompora előtt. Luke letörten belenyúlt a zsebébe, hogy elővegye a csomagot.

– Rendben. Odaadom magának.

– Ezt nem teheted! – tiltakozott Organa azonnal a döntése ellen. – Ha odaadod, semmink sem marad!

Végre megértette, hogy Skywalkernek megint van valami ravasz terve, amivel rájátszik Grammel mohóságára és mindent vagy semmit alapon úgy döntött, segít hihetőbbé tenni a sztorijukat. Persze csak módjával, mert azért egy verést inkább nem vállalt volna be a kődarab érdekében.

Luke kissé meglepetten nézett az asztalon nyöszörgő hercegnőre és agyában egymást kergették a gondolatok. Most már nyilván elhiszi Halla meséjét a kaiburr kristályról, legalább részben. De az is lehet – vélte a fiatalember megfontoltan –, hogy csupán eljátssza a csinos tolvajnő szerepét, aki nem szívesen válik meg a nehezen szerzett kincstől. A lényeg, hogy végre együttműködik vele, ahelyett, hogy megnehezítené a dolgát. Nyilván a várható fájdalomtól való félelme hozta meg az esztét.

– Nincs más választásunk. Vagy inkább szeretnéd bevállalni a fenyítést? – kérdezte rosszkedvűen, ahogy előhúzta zsebéből a csomagot.

– Azt nem mondtam! – nyögte megadóan a lány és fejét lehajtva, mélyen két karja közé temette arcát zavarában. – Jaj...! Annyira utállak!

– Én is. – vont vállat Luke lebiggyedő szájszájával és kicsomagolta a dobozt.

– Milyen romantikus! – sóhajtott föl Grammel megértően. – Kész szerelmi dráma!

Beosztottjai elnevelték magukat a megjegyzésétől és lazítottak kicsit a hercegnő szorításán, hogy többet lássanak a remélt értékes drágakőből. A felügyelő hóna alá csapta pálcáját és roppant elégedetten átvette a fémdobozkát, alaposan megnézve közelről a rászerezelt aprócska biztonsági zárat. Aztán föltek egy olyan kérdést, amire Skywalker egyáltalán nem számított.

– Mi a kombináció?

Luke egy pillanatra megrémült. Eszébe sem jutott a tavernában megkérdezni Hallától a zárkombinációt, mikor átvette tőle a dobozt. Ha bevallja, hogy nem ismeri a számot, az egész gondosan fölépített hazugság nyomban összeomlik. Így hát kijátszotta utolsó lapját.

– Nyitva van.

Lélegzetviassafojtva nézte, amint Grammel megérinti a parányi fogantyút. Pici kattanas hallatszott és a fedél résnyire nyílt. A tisztviselő fölemelte a doboz tetejét és izgatottan nézte a sugárzó, vörös szilánkot.

– Nagyon szép! – mondta hosszú másodpercekkel később. – Mi ez?

– Nem tudom. – hazudta Luke a vállát vonogatva. – Fogalmam sincs, hogy miféle kő.

Grammel átható pillantást vetett rá, erősen kételkedve szavaiban.

– Komolyan...! Nem vagyok drágakő szakértő, sem vegyész. – ezt őszintén mondhatta legalább. – A drágakőbányász munkakör csak a fedőfoglalkozásom volt a Topázon.

– A sugárzása természetes – kérdezte Grammel csodálkozva – vagy külső gerjesztés eredménye?

Óvatosan megpiszkálta mutatóujja hegyével a követ a dobozban.

– Fogalmam sincs. Mióta nálunk van, mindig is fénylett, így hát meg merem kockáztatni, hogy a sugárzás a kő természetes tulajdonsága.

A felügyelő mosolya csöppet sem tetszett Skywalkernek.

– Ha ilyen keveset tudsz róla, miért loptad el?

– Nem mondtam, hogy loptuk.

Grammel gúnyosan fölnevetett, Luke pedig boldogan játszotta el a védekező bűnös szerepét.

– Rendben van, loptuk. Nagyon szép és még sohasem láttam hozzá hasonlót. És minden, ami szép és ritka, nyilván értékes is. Sajnos csak ezt tudtuk magunkkal hozni a Topázzról, mert elég sietve kellett távoznunk. Így a vagyonunk nagyja ott maradt egy rejtékhelyen. – ezt mintegy mellékesen említette, remélve, hogy a kapitány bekapja majd a csalit és rákérdez a részletekre. – A tavernában szerettem volna rá vevőt találni, hogy a pénzből jegyet válthassunk az első úrhajóra.

– Azt mondtad, hogy a szakterületed a zsarolás, nem a lopás! – ellenkezett vele a felügyelő, minden szavában kételkedve, meg az ellenkezőjében is. Tipikus birodalmi mentalitás – vélte a fiatalember gunyorosan –, ami ez esetben kifejezetten jól jön nekik. Feltéve, ha ki tudják használni.

– Ez a kő fölkelte az érdeklődésemet, amikor bekameráztam egy ügyfelünk hálósobáját az... ő... szóval a várható légyott előtt. Én jobb szeretem a készpénzt és a krediteket, de mivel adódott egy jó alkalom, hát elemeltem. – mondta harcias hencegéssel Luke. S megpróbált büszkének mutatkozni a hőstettére.

– Hihetően hangzik. – mondta egyszerűen Grammel és tekintetét ismét a kőre fordította. – Én sem ismerem föl. Ékszernek ugyan nem komoly... semmi csiszolás, még csak rendesen le sincs vágva. De igazad van, valóban rendkívüli. Már a sugárzása is különlegessé teszi.

Hirtelen elhúzta a kövecskét birizgáló ujját.

– De nem ártalmas, igaz?

– Tudtommal nem! – mutatott némi aggodalmat Luke. Hadd izzadjon Grammel!

– Nem tapasztaltál magadon semmi ártalmas hatást, amióta a birtokodban van?

– Nem, amíg ide nem hoztak minket.

Ettől a tisztviselő majdnem elnevette magát.

– Azt elhiszem! – dűnnyögte lassan, miközben a dobozt az íróasztalára tette és elhúzódott tőle. – Előbb megvizsgáltatom szakértőkkel, csak aztán határozok róla.

Barátságosan Lukera pillantott.

– Természetesen elkobozom. Tekintsétek váltságdíjnak a verekezésben való részvételetekért.

– De hiszen minket támadtak meg! – ellenkezett az illendőség kedvéért Skywalker.

– Kétségbe vonod az ítéletem helyességét? – kérdezte fenyegetően Grammel és elővette hóna alól a botját.

– Nem, felügyelő úr!

– Helyes. Látom, hogy intelligens fiatalember vagy. Kár, hogy a barátnődnek csak a nyelve forog, az esze nem.

Leia villogó szemmel nézett föl a kezeit tartó férfira, de most az egyszer volt annyi esze, hogy ne szóljon semmit. Grammel eközben a lány felé fordult és figyelmeztetés nélkül meglendítve pálcáját, nagyot csapott vele a hátsójára.

– Áúú...! – kiáltott fel a hercegnő meglepetten, de főként dühösen. Minden erejét megfeszítve szabadulni próbált a katonák szorításából, ám csak némi kalimpálásra volt képes a lábaival.

– Ezt azért kaptad, mert rátámadtál egy birodalmi katonára! – fedte meg szigorúan a felügyelő, két társa őszinte derűtségére. – Engedjék el!

Amint kiszabadult a pribékek szorításából, Organa rögvest a hevesen sajgó ülepéhez kapott, majd rémülten eltávolodott az asztaltól és durcás képpel Luke háta mögé húzódott. Mintha a srác megvédhetné a további inzultálástól.

– Más körülmények között nem úsznád meg ennyivel! – fenyegette meg közömbös arccal Grammel a fanyalgó hölgyet. – Köszönd meg szépen a barátodnak, hogy ilyen együttműködő volt...! Bár amilyen makrancos vagy, nem csodálnám, ha kiérdemelnél még egy-két pásztorórát a következő napokban tőlem!

– Nem lesz vele baj, felügyelő úr! – állította Skywalker nagy meggyőző erővel. – Tanult az esetből és többé nem fog előfordulni! Igaz...?

Metsző pillantást vetett a fenekét masszírozó lányra, aki szégyenkezve lehajtotta fejét és alig hallhatóan motyogta a kívánt választ. Miközben a lelke mélyén majd szétrobbant a dühtől.

– Igen!

– Remek! – tette az íróasztalra Grammel a botját. – Már csak azt kell kitalálnunk, hogyan jussunk hozzá a vagyonotok többi részéhez, amit kénytelenek voltatok a Topázon hagyni, azon a rejtekhelyen. Mert ugye a vendéglátásért és a bolygóról való távozásért is fizetnetek kell.

Most persze nagyon okosnak hiszi magát – gondolta Luke megkönnyebbülten. Ezek szerint bejött a terve. A felügyelő ráharapott a csalíra. Már csak azt kell elérnie, hogy mindkettejüket elengedje a nem létező vagyonkájukért. Abba ugyanis semmiképpen nem mehet bele, hogy egyiküket – nyilván a lányt – itt tartsa Grammel a váltságdíj fejében. A legrosszabb esetben ő fog itt maradni, hogy esélyt adjon Leiának a menekülésre. Elvégre ő a fontosabb kettejük közül a szövetségnek.

– Addig azonban, amíg ellenőrzöm, hogy igaz-e a történetetek, kénytelen leszek őrizetben tartani titeket. Mivel illegálisan tartózkodtok itt, dacolva a birodalom komoly erőfeszítéseivel, hogy titokban tartsa ennek az állomásnak a létezését.

– Ne aggódjon, uram! Nem fogunk fecsegni róla senkinek! – ígérte Luke bólogatva.

– Az irataitok gondolom hamisak! Ugye?

A fiatalember önérzetesen megrázta fejét, tiltakozva a vád ellen, de Grammel fáradtan leintette.

– Nem kell, ne fáradj újabb mesékkel! Gondolom, úgyis álneveket mondanál. A hadnagy mindjárt rögzíti a szomszéd szobában a térhatású képeteket meg a biometrikus adataitokat. Vannak a Cirkarpuszon kapcsolataim, törvényesek és kevésbé törvényesek is. Ha olyan információt küldenek, hogy titeket ott kisztíli bűnözőként ismernek – hiszen a meséd alapján ismerniük kell –, akkor az állításaid igazolást nyernek, s a kapcsolatunkat ennek megfelelően fogjuk alakítani. Ami nem föltétlenül lesz hátrányos a számodra. Ha azonban kiderül, hogy senki sem tud rólatok vagy olyan információt kapok, ami ellentmond az állításaidnak, akkor azt kell hinnem, hogy mindaz, amit elmondtál, pusztán kitaláció. S ebben az esetben kénytelen leszek tapintatlan eszközöket alkalmazni, hogy megtudjam az igazat.

Luke még egy gúnyos mosolynak is jobban örült volna, mint Grammel üres, embertelen arckifejezésének, amivel bámulta őket.

– De mindaddig semmi okunk kellemetlenséget okozni nektek. Puddra őrmester!

– Felügyelő úr! – mondta katonásan a rohamosztagos.

– Kísérje el őket, nehogy megint valami butaságot csináljanak! Aztán, ha a hadnagy úr rögzítette az adataikat, vigye át őket a fogdába!

– Értettem! És melyik cellába kerüljenek, uram? Most eléggé tele vagyunk...!

– A legbiztonságosabbba. – mormolta kifejezéstelen képpel Grammel.

Az őrmester habozott.

– De uram, abban már vannak! Veszélyes alakok...! Eddig már hárman kerültek miattuk a gyöngélkedőbe!

– Nem számít. – dünnyögte közönyösen a kapitány. – Biztos vagyok benne, hogy ezek tudnak vigyázni magukra. Másrészt a foglyok nem szoktak verekedni a többi fogollyal. Legalábbis nem túl gyakran.

– Miről beszélnek? – érdeklődött félénken és nem kevés aggodalommal hangjában a hercegnő. – Kikkel zárnak össze minket?

– Majd meglátod! – biztosította barátságosan Grammel.

Az őrmester ezalatt parancsokat mormogott a sisakrádiójába, mire felpattant a páncélajtó és két katona masírozott be a terembe. Körülfogták Lukeot és Leiát, míg a műszaki tiszt a menet élére állt.

– Próbáljatok meg életben maradni, míg utánanézek a meséteknek. Igazán szomorú lennék, ha a történetetek igaznak bizonyulna, de a cellatársaitok miatt már nem élnétek meg a szabadulásotokat. – tette hozzá a felügyelő búcsúzóul, az együttérzés leghalványabb jele nélkül.

– De mi teljesen őszinték voltunk! – tiltakozott kétségbeesetten Skywalker. – Nem rakhatna minket külön cellába...? Kérem...!

– Őrmester! Vigye őket!

Grammel tudomást sem vett Luke könyörgéséről, inkább visszaült az íróasztalához. Az altiszt a foglyok mögé lépett és puskatussal sürgetni kezdte őket, így azok kelletlenül az előresiető hadnagy után indultak.

NYOLCADIK FEJEZET

Miután a foglyok távoztak, s a terem ismét elcsöndesedett, a felügyelő hosszú percekig át bámulta a sugárzó kristályszilánkot. Nem tudta miért, de valahogy vonzotta a különös kődarab, ami a birtokába került. Két uja közé csípve kiemelte a dobozából és feltartotta, próbálva átnézni rajta. Aztán óvatosságból inkább visszatette tárolójába az ismeretlen anyagot, félve annak káros hatásaitól. Holnap első dolga lesz elvinni a geológusok laboratóriumába és kielemezteti velük az összetételét, hogy megtudja, mi ez és mitől világít egyáltalán?

A dobozt gondosan bezárta az íróasztala egyik páncélozott fiókjába, majd jólesően lehuppant nyikorgó fotelijébe és kidörzsölte szeméből a fáradtságot. Ezután gondolatban újra felidézte az iménti kihallgatást, próbálva ellentmondásokra bukkanni a fiú vallomásában és következtetni az eltitkolt igazságra. Mert az nyilvánvaló volt a számára, hogy a szélhámosok nem mondtak el neki mindent. Ügyes színjáték volt a viselkedésük, de őt egy percre sem tudták megtéveszteni.

Mivel ma este már nem akadt más dolga, odasétált az irányítópulthoz és az egyik konzolon visszajátszotta a falakra szerelt biztonsági kamerák felvételeit az őrizeteseik szerepléséről. Hátha feltűnik neki valami, amit előben nem vett észre? A teremben rejtett hangrögzítők is működtek, azon felül, hogy az asztalán hagyott adattáblájával is felvette a kihallgatás szövegét. És ahogy az várható volt, rövidesen talált valami érdekeset az egyik kamera képén. A fiatal srác és a lány összesúgtak, miközben ő a bennszülött hírszerzőjével tárgyalt a bejáratnál. Egészen fölhangosította a beszélgetésüket, hogy ki tudja venni a szokásos háttérzajban.

– Bármilyen történet, én beszélek, te hallgatsz! – súgta a fiatalember feszülten.

– Ugyan, mi mást tehetnék... szerencsétlen rabszolgálynak létemre? – válaszolta barátságosan képpel a lány.

Ez egyértelműen arra utalt, hogy nem akartak ellentmondásba keveredni egymással, tartva attól, hogy eltérő vallomások tennének – ismerte föl Grammel a párbeszéd jelentőségét. Vagyis az elfogatásuk előtt nem egyeztették a meséjüket. A fiú menet közben improvizált, a csaj pedig igyekezett igazodni hozzá, ha nem is túl fényesen. És feltűnő, hogy sem a rabszolgálynak, sem a szélhámosnő szerepében nem érezte valami otthonosan magát, különösen akkor nem, mikor a felügyelő nekilátott megoldozni őt. De akkor ki lehet, ha nyilvánvalóan egyik sem?

A tisztviselő úgy vélte, érdemes volt kicsit megrugdosni a hölgyet, majd beígérni neki egy alapos pálcázást, mert a pánikszerű menekülése egyértelműen elárulta, hogy van tapasztalata a közelharcban. A jóval gyakorlottabb Puddrát legalábbis sikerült először meglepnie, hogy csak úgy csattant a kövezen. Aztán viszont szánalmasan viselkedett, gyengécske ellenállást tanúsítva a két emberével szemben és igencsak zokon vette, hogy kapott egyet a hátsójára a bottal. Vajon a fiú miért várt az ékkő átadásával az utolsó pillanatig, kockáztatva a barátnője épségét? Hiszen semmit sem nyert vele, csak megsértette a lány önérzetét. Grammelnek végre feltűnt, milyen logikátlan ez az egész. Keresett egy olyan kameraképet, amin jól kivehetők a fiatalember arcvonásai és figyelmesen végignézte a grimaszait, önkéntelen gesztusait, próbálva a fejébe látni. Egyértelmű, hogy kedveli a csajt, de ugyanakkor különös feszültség is van köztük.

Beletelt néhány percbe, mire az örökké gyanakvó elméjű kapitány talált egy lehetséges magyarázatot a párocska furcsa viselkedésére. Elképzelhető, hogy kettejük közül a nő a főnök és a férfi az alárendeltje? De akkor miért cseréltek szerepet? Erre csak egy logikus válasz adódik. A srác a csajt védte, próbálva magára irányítani a birodalmiak figyelmét. Nem egyszerűen gáláns vonzalomból, hanem nagyon is céltudatosan, ugyanakkor próbálva eltitkolni aényt, hogy a lányt védelmezi.

De bárhogy törte is a fejét Grammel, ennél tovább nem jutott a történetek elemzésében. Túl kevés információ áll még a rendelkezésére. Így nem tehet mást, meg kell várnia, hogy beérkezzenek az adatok a két fogolyról.

Miután befejezte a felvételek böngészését, a szomszédos konzolon megnyomott egy gombot, hangtalan jelzést küldve az egyik közeli helyiségbe. Aztán megtornáztatva fáradó izmait, visszasétált az íróasztalához és kényelmesen letelepedett testre szabott foteljébe. Fél perccel később nyílt az ajtó és ismét a kis, köpenybe burkolódzott figura lépett be. Odasietett a felügyelőhöz és alázatosan fejet hajtva előtte megállt a jobb oldalán. Grammel kinyitotta a biometrikus azonosítóval ellátott páncélfiókot és elővette belőle az ékszeres dobozt.

– Ezt láttad, Bot? – kérdezte kedvenc besúgójától, megmutatva neki a világító követ. A csuklyás alak szótlanul bólintott.

– Tudod, mi ez?

Az alak most a fejét rázta, s zöldesbarna szőrrel borított képén értetlenség tükröződött.

– Én sem. – ismerte be Grammel őszintén. – De úgy érzem, nem értekeled kellően a különlegességét. Soha nem láttam még hasonlót sem, sőt nem is hallottam róla. És te?

Tagadó fejrázás volt a válasz kérdésére.

A felügyelő az újra kinyíló bejárat ajtó felé pillantott, melyen most a hadnagy jött vissza, elfoglalva helyét az irányítópultnál. Az épület belső számítógépes hálózatán keresztül átmozgatta a szomszédos helyiségben rögzített adatokat a városi nyilvántartásba, majd továbbküldött egy másolatot a HoloNeten a Gyndine központi adatbankjába és azon keresztül a cirkarpuszi rendőrségnek. A hiperhullámú adóvevőnek köszönhetően órákon belül értesülni fognak arról, szerepel-e a nyilvántartásokban a ma este őrizetbe vett két fiatal.

– Lehet, hogy ezek valóban azok, akiknek mondták magukat. Nem tudom. – dörögte gondterhelten Grammel. – A történetük túlságosan is kerek és elfogadható. Mintha a fiú pontosan azt válaszolta volna a kérdéseimre, amit hallani akartam. Nem tudom eldönteni, hogy ez a srác egy ügyetlen bűnöző vagy egy nagyon is ügyes hazudozó. És még valami. Nagyon is hitt benne, hogy ő meg a lány kapcsolatba tudnak lépni a lázadókka a tízes vagy tizenkettes bolygók kolóniáin. A mi ügynökeinknek ez nem sikerült.

A kis alak súgott valamit, mire a kapitány rábólintott a megállapítására.

– Tudom, hogy a lázadók jól meg tudják különböztetni az igazi árulókat a mi embereinktől. A fiú magabiztossága mégis nyugtalanít. Nem illik egy kisstílu bűnözőhöz. A

lány pedig elevenebb, mint az ilyenek lenni szoktak. Nem értem, Bot. De azt hiszem, hogy mindebben van valami nagyon fontos. Csak az adatok nem állnak a rendelkezésemre, hogy mindent megértsek... egyelőre. Egy biztos. Ez a dolog sokat jelenthet mindkettőnk számára.

A kis alak élénken, helyeslően bólogatott. Amióta ő és társai a birodalom szolgálatába szegődtek, megszervezve egy jól működő kém és besúgó hálózatot a Mimban bennszülött falvaiban, később pedig a bányavárosokban is, sok hasznos holmit kaptak a felügyelőtől. Főleg élelmet, szerszámokat és fegyvereket, de elsőrangú orvosi ellátást is a maguk és családtagjaik számára. Újabban pedig már rendes fizetést is folyósítottak a lelkes ügynöksapatnak, hogy bármit megvehessenek a bolygóra érkező kereskedőktől. Mostanra sikerült nélkülözhetetlenné válniuk Grammel számára, aki talán még jobban megbecsülte őket, mint a saját katonáit.

A besúgó rövid mérlegelés után ismét szólt néhány szót a felettesének arról, hogy talán beszervezhetnék a két foglyot. Hátha sikerül beépülniük a lázadók közé hírszerzőnek.

– Igen. Ez már nekem is eszembe jutott. A kérdés csak az, hogy mivel vegyük rá őket az együttműködésre?

A kis alak erre nem tudott mit felelni, mert nem ismerte eléggé a tavernában kiszúrt idegeneket, de bízott benne, hogy Grammel majd kitalál valamit.

Am a felügyelőnek más gondok is nyomasztották az elméjét. A mimbani bányatelepek legfőbb irányítójaként ő felelt azért, hogy a birodalom itteni tevékenysége teljes titokban maradjon mind a cirkarpusziak, mind a lázadók előtt. Az a tény pedig, hogy ez a két ember képes volt észrevétlenül átcsúszni a bolygót övező szenzorhálón, komoly aggodalomra adott okot. Lehet, hogy rés van az érzékelőrendszerükön? Vagy rosszul működik valamelyik álcázott műhold? Ezt holnap feltétlenül ki kell derítenie és jaj lesz a feladattal megbízott technikusoknak, ha elnéztek valamit!

Amióta a Birodalmi Nyersanyag hivatal megnyitotta első telepét a Mimbanon, többször előfordult már, hogy veszélybe került az itteni tevékenységük titkossága, de a bevezetett szigorú intézkedésekkel Grammelnek eddig sikerült megakadályoznia, hogy bármi kiszivárogon. És biztos volt benne, hogy a felettesei a szektor központjában odafigyelnek a munkájára, noha nem sokat tudott arról, miért kell annyi thaissen kristályt, később pedig dolovitet szállítania a Gyndinen és a Fabrion működő ipartelepek számára. De sejtette, hogy a nyersanyagokat a hadsereg használja föl valamilyen fontos célra. Ez pedig előbb–utóbb felkeltheti a lázadók figyelmét is.

A felügyelő határozottan kényelmetlenül érezte magát az ebből következő felismerés miatt. Vajon mások is lejutottak már a Mimbanra anélkül, hogy ők észlelték volna a hajóikat? Mi lesz, ha lázadó kémek vagy szabotőrök szivárognak be a városaiba? Vagy ellenük hangolják a bennszülötteket? Ennek a két szélhámosnak a felbukkanása komoly biztonsági problémát jelenthet a számukra, így hosszas habozás után végül elhatározásra jutott.

– Érintkezésbe kell lépnem a felsőbb hatóságokkal. Nincs ínyemre bárkivel is osztzkodni egy ilyen ügyön, de nem tehetek mást. – mondta halkan a besúgójának és fejével megvetően az ajtó felé bökött. – Mindenesetre kiszedjük belőlük az igazságot, mielőtt egyetlen fontosabb főnök is ideérne.

Zsebébe dugva a kristály dobozkáját felállt és az irányítópulthoz sietett, menet közben megigazítva magán az egyenruháját. A hadnagy előzékenyen félrehúzódott, helyet engedve neki a munkaállomás előtt, míg a besúgó a háttérben maradt, csuklyája alól figyelve az eseményeket. Grammel megnyomott néhány gombot a középső konzolon. Az addig szöveges adatokat megjelenítő monitoron előhívta a rendszermenüt, amiben kiválasztotta a megfelelő funkciót. A számítógép erre felvillantott egy vörös figyelmeztető ablakot, kérve a parancsnok nevét és jelszavát. A tisztviselő beütötte, majd kissé

előredőlve beleszólt a pultból kiálló mikrofonba a hangazonosítás érdekében:

– Elsőbbségi fontosságú csillagközi videotelefon kapcsolatot kérek a Gyndine világán lévő adminisztratív körzetbe. A hívott fél Bin Essada kormányzó.

Hogy legyűrje feltámadó kétségeit, biztatást várva pillantott hátra a csuklyás alakra, aki helyeslően bólintott. Jobb, ha a felettesük tud a történekről. Így később, ha esetleg rosszra fordulnának a dolgok, nem vádolhatják őket azzal, hogy elhallgatták az ügyet. Szigorúan a katonai protokoll szerint kell eljárni, abból nem lehet baj.

– A hívás folyamatban. – közölte markáns férfihangon a komputer. A képernyőn a HoloNet kapcsolat létrejöttéről tudósító szignál jelent meg, aztán egy örökkévalóságnak tetsző másodperc után a gép jelezte, hogy a vonal túlvégén kicsöng a készülék.

Remélhetőleg a kormányzó épp az irodájában van és nem valamelyik titkára vagy az üzenetrögzítő fogadja hívását. Grammelnek csak most jutott eszébe, hogy előbb megnézhetne volna, mennyi a zónaidő a Gyndine fővárosában, Yractusban. De most már késő visszatáncolnia.

Noha birodalmi méretekben számolva a szektor központja nem volt túl messze, számára akár a galaxis túlsó felén is lehetett volna. A HoloNet korlátozott kapacitása miatt csupán a legminimálisabb belszektori hírek érkeztek a Gyndineről, ami meglehetősen elszigeteltté tette az életet a Mimbanon. A cirkarpuszi bolygóközi adásokat ugyan folyamatosan fogták, de a kódolatlan műsorok száma csekély volt és a telepük titkossága miatt, érthető okból nem fizethettek elő a komolyabb kereskedelmi csatornákra. A szerződéses munkások így folyton zúgolódtak a szegényes szórakozási lehetőségek miatt és alig lehetett féken tartani őket a kocsimákban és kuplerájokban, meg a pár éve megnyitott játékkeremben.

A felügyelő mégis azt nehezményezte leginkább, hogy a biztonsági protokoll miatt csupán évente egyszer mehettek az itt szolgálatot teljesítők szabadságra a szektor más rendszereibe. Hiába a magas fizetés, ha nincs hol és mire elkölteni a pénzedet. Ő és még néhány vezető beosztású társa a bolygón alaposan megszédtek magukat az elmúlt években, részben legális, részben törvénytelen ügyletekből, de óvatosságból nem költekeztek olyan szabadon a kirándulásaik során, mint szerették volna. Mert az adóhivatalnak mindenütt vannak szemei és rossz néven veszi a túlzásba vitt visszaéléseket. Így egyre több ajándék és mindenféle műkincs halmozódott fel az irodáikban, amikkel nem tudtak mit kezdeni.

Miközben a kormányzó jelentkezésére várt, Grammel végignézett a teremben összegyűjtött rengeteg értéken, ami személyes vagyonának nagyobbik részét jelentette. Ideje lenne megszabadulni néhány ingóságtól, hogy több hely maradjon a számítógépeknek és egyéb műszaki cuccoknak. A technikusok már többször panaszkodtak rá, hogy mennyit kell pakolniuk, ha hozzá akarnak férni a telep központi számítástelepeihez javítás esetén. Talán becsomagolhatna egy konténerre valót a műkincsekből és elküldhetné a Gyndinen lévő házába, hogy ott tárolja őket, amíg vevőt talál rájuk. A kérdés csak az, hová tegye a konténert addig, míg átvitetheti az úrkikötőbe?

A heti rendszerességgel ingázó nyersanyagszállító teherhajók mellett csupán havonta jött egy-egy bárka az utánpótlással, amivel csomagokat is lehetett hozatni vagy küldeni. A legközelebbi hajó három hét múlva érkezik, ami túl hosszú időnek tűnik jelen helyzetben. Ha előtte kapnak egy rendkívüli ellenőrzést a központból, és idejön néhány fejes vizsgálgatni a telep biztonsága miatt, kellemetlen helyzetbe kerülhet a rengeteg kacat miatt. Talán érdemes lenne megkérni Botot, hogy rejtse el addig a konténerét valahol a városban és őriztesse az ügynökeivel, nehogy az enyves kezű bányászok lenyúljanak valamit. Ilyen és hasonló gondolatokon merengve várta, hogy valaki végre fogadja hívását a kormányzói palotában.

Fél percnyi idegesítő szünet után váltott a képernyő és minden további nélkül egy elhízott, barna bőrű férfi képe jelent meg rajta, akinek legfigyelemreméltóbb vonása az ingnyakáig érő, több rétegű toka volt. A fejet göndör, fekete haj koronázta, ami kétoldalt ősült, s aminek tetejére narancsszínű spirál volt festve – akár valami vízinövény a tenger koptatta zátonyon. A sötét szempár kivörösödve pislogott, az összeszűkülő pupillákat láthatóan bántotta a monitorból áradó fény. A háttérben egy festmény látszott a falon, ami egy színes csillagködöt ábrázolt és nyilván nagyon értékes lehetett.

– Sok a dolgom! – dörmögte kedvetlenül Essada kormányzó. – Ki hív és miért?

A felettesének önelégült, erőteljes arca láttán Grammel szokásos magabiztossága megingott. Remegő, alázatos hangon válaszolt:

– Csak én, kormányzó úr, a császár alázatos szolgája, Grammel kapitány.

– Nem ismerek semmiféle Grammel kapitányt. – felelte a hang ingerülten.

– Én vagyok a Cirkarpusz V.–ön levő titkos bányászkolónia felügyelője! – magyarázta reménykedve a tisztviselő és csak most jutott eszébe, hogy évek óta nem beszélt személyesen a főnökével. Egészen pontosan az Intrepid csillagromboló megsemmisítése óta és a kormányzó már nyilván teljesen megfélekezett róla, annyi más dolga lehet a szektor teljhatalmú irányítójaként.

Essada kis szünetet tartott és oldalra pillantva matatott valamit, vélhetően egy másik monitorra hívva a vele kapcsolatos adatokat. Hunyorogva áttanulmányozta őket, majd a videotelefon kamerájába nézett.

– Tudomásom van a birodalmi tevékenységről abban a rendszerben. – felelte óvatosan, mint aki nem tudja, mire számíton. – Miért kérte ezt az elsőbbségi fontosságú beszélgetést? – a hatalmas test előredőlt, feje kitöltötte az egész képernyőt. – Bízom benne, hogy valóban fontos dologról van szó, Grammel kapitány. Hiszen most már ismerem magát.

– Igen, uram. – bólogatott fontoskodva a felügyelő. – Két idegenről van szó, akik titokban valahogyan leszálltak itt, anélkül, hogy a szenzorhálónk észlelte volna a hajójukat. Elfogtuk őket és elkoboztam tőlük egy rendkívül különös kristályt, ami a birtokukban volt. Az illetők nem fontos személyek, de minthogy ön, uram, közismerten híres szakértője a rendkívüli ékköveknek, arra gondoltam, hogy talán...

– Ne lopja az időmet hízélgéssel, Grammel! – figyelmeztette Essada türelmetlenül. – Mióta a császár föllozlatta a szenátust, a területi kormányzóknak nagyon sok a munkája.

– Értettem, uram! – mondta sietősen a kapitány és sebtében előkapta a követ tartalmazó parányi dobozt. Kinyitotta és úgy fordította, hogy jól látszódjon a kamerában.

– Itt van.

Essada szemügyre vette a szilánkot. A tekintete először árult el érdeklődést, mivel gazdag ember lévén jelentős drágakő gyűjteménnyel rendelkezett.

– Különös...! Még sohasem láttam ilyesmit. A kő magától bocsátja ki a sugárzást?

– Igen, uram, biztos vagyok benne.

– Én nem. – felelte a kormányzó kritikusan. – De valóban úgy néz ki. Meséljen még valamit a tulajdonosairól.

Grammel vállat volt.

– Jelentéktelen alakok, föltehetőleg kisstílusú tolvajok, akik állításuk szerint a rendszer egyik külső kolóniáján lopták a követ valakitől, uram.

– Két kisstílusú tolvaj szállt le titokban a Cirkarpusz V.–ön? – kérdezte hitetlenkedve a kormányzó.

– Azt hiszem, uram. Egy fiú meg egy fiatal nő. Egy utcai verekedés miatt hozta be őket az őrző.

– Egy fiatal nő. – ismételte Essada elgondolkozva. – Hmm. Nemrég híreket kaptunk a Cirkarpusz IV.–ről egy fontos találkozóval kapcsolatban, amire a földalatti mozgalom

vezetői készülnek a lázadókkal... Azt mondja, egy fiatal nő az? Esetleg nem fehér bőrű, alacsony termetű, karcsú, sötétbarna hajú, féktelen vérmezsékletű, sőt kissé szarkasztikus is?

– Pontosan így van, uram. – mondta döbbenten Grammel és érezte, hogy apró verejtékcsöppek jelennek meg a homlokán.

– Azonosította őket?

– Nem, uram. Éppen most tartóztattuk le őket és csak annyit tudunk, hogy hamis iratokat használnak. A biometrikus adataikat már elküldtük az yractosi adatbankba és a cirkarpuszi rendőrségnek. Pár órán belül várjuk a választ...

– A káosz vigye a részleteket, Grammel! – ordította Essada fölöttébb ingerülten. – Látni akarom mindkettőjük képét!

– Az nagyon is egyszerű! – felelte egyre jobban szorongva a felügyelő. Sebesen gépelni kezdett a monitor alatti billentyűzeten és átküldte a szükséges adatokat a kormányzó számítógépére. Közben úgy remegett a keze, hogy többször melléütött idegességében. Fogalma sem volt, mitől gerjedt be ennyire a főnöke, de nyilvánvaló, hogy az ügy sokkal fontosabb, mint eddig hitte.

– Parancsoljon...! Megkapta őket?

– Igen.

Essada oldalra nézve gépelni kezdett, a szomszédos monitoron jelenítve meg az adatcsomagot.

– Mindketten fülig sárosak voltak, amikor az embereim behozták őket. – magyarázta a kapitány tárgyilagosan, palástolni próbálva feszültségét. – De remélem, sikerült jó képeket készítenünk róluk. Jól látja az arcukat, uram?

– Én mindent jól látok, Grammel! Még a maga sekélyes lelkét is...! Nocsak...! Lehet, hogy ő az...! Az erőre mondom, talán ő az! – suttogta izgatottan Essada kormányzó és sebesen gépelni kezdett az asztalán lévő billentyűzeten. – A fiút nem ismerem, de lehet, hogy ő is fontos. Ez pompás...!

– Fontos, uram? Ismeri őket? – érdeklődött a felügyelő, eleresztve füle mellett a sértést.

– Egy pillanat...! Igen...! Egyértelmű, hogy ő az! – Essada vérekes szeme felcsillant, majd szigorúan nézett a meghökkent tisztviselőre. – Remélem, nekem is jut majd az elismerésből, ami az elfogásukért és a kivégzésükért jár! A lányt biztosan kivégzik. A fiút valószínűleg.

– Megtudhatnám, miért? – kíváncsiskodott a kapitány elkomorulva. A felettése azonban nem figyelt a kérdésére, mert a másik monitoron zajló dolgokkal volt elfoglalva.

– Figyeljen jól, Grammel! Nem eshet semmi bántódásuk, amíg meg nem érkezik értük a megfelelő kíséret! Megértette?

– Ahogy parancsolja, uram! – felelte zavartan a felügyelő. – De nem értem. Hát kicsodák ezek és hogyan lehet tudomása róla egy olyan...

– Csak a szolgálataira van szükségem, Grammel. A kérdéseire nem.

– Igen, uram! – mondta katonásan a tisztviselő.

Essada elégedetten bólintott és valamivel könnyedebb hangon folytatta:

– Jól tette, hogy egyenesen hozzám fordult, bár nem azért, amire maga gondolt. Ha ezek az emberek a birodalom kezébe kerülnek, magából ezredes lesz, Grammel. Belőlem meg moff.

– Kormányzó úr! – Grammel teljesen megfedekezett magáról. – Uram, ön kimondhatatlanul nagylelkű! Nem is tudom, mit mondjak...!

– Semmit. – javasolta Essada joviálisan. – Úgy sokkal elviselhetőbb. És tartsa őket életben. Hogy ezután a pokolba jut vagy a mennyországba, most azon múlik, hogyan teljesíti a parancsaimat. Elevenen és egészségesen akarom megkapni őket, egyébként

azt tesz velük, amit akar.

– Igen, uram. Szabadna...

De Essada kormányzó már megfélemedezett Grammelről. Sebesen tovább gépelt, újra a másik monitorra függesztve tekintetét.

– Egy bizonyos személy a felső vezetésben különösen érdekesnek fogja találni ezt a hírt. És ez hasznomra lesz...! Igen...!

Essada csak most vette észre, hogy a videotelefonkészülék még működik.

– Élve, Grammel! Ezt ne feledje!

– De, uram, nem mondhatná meg...

A képernyő minden további nélkül elsötétült.

A felügyelő hosszú másodperceken át ácsorgott a konzol előtt, eltöprengve a hallottakon. Egyrészt tetszett neki, amit a kormányzó ígért, másrészt nem igazán. Ha jók a sejtései, a srác átverte őt és nem számíthat rá, hogy megszerzi tőle az emlegetett vagyont. Ami valószínűleg nem is létezik. Viszont végre elő fogják léptetni és talán át is helyezik erről a ködös, mocsaras világról valami civilizáltabb helyre. Ez több fizetést és kellemesebb munkakörülményeket jelent.

A szomszédos pulton rövidesen felvillant egy figyelmeztetés, beérkező távolsági üzenetről tájékoztatva őt. Grammel szórakozottan megérintette a megfelelő billentyűket és meg sem lepte igazán a Cirkarpusz IV.-ről küldött állomány, amiben arról értesítették a helyi rendőri erők, hogy a kérdéses személyek nem szerepelnek a nyilvántartásukban. Tehát a fiú és a lány nem ebbe a rendszerbe valók. Az yractosi adatbank visszajelzésére még várnia kell pár órát, mert ott nagyságrendekkel több adaton kell átrágniuk magukat a számítógépeknek. Kár, hogy Essada nem osztotta meg vele az információit, hanem önző bürokrata módjára arra törekedett, hogy neki is jusson valami a dicsőségből. A kapitány nem neheztelt rá ezért. Ő is ugyanezt tette volna a helyében.

Elgondolkodva lelépett az emelvényről, visszaadva a helyet a közelben várakozó műszaki tisztnek és a köpenybe burkolódzó alakhoz fordult, aki egy díszesen faragott, párnázott széken ücsörgött a teremben összegyűjtött műkincsek között.

– Fontosabb dologra bukkantunk, mint valaha is álmodni mertük volna, Bot. Ezredes leszek! – lepillantott a kezében tartott kristályra, s még a kő esetleges káros hatásáról is megfélemedezett. Csak a ragyogó jövő foglalkoztatta.

– Óvatosnak kell lennünk.

A köpenyes alak hevesen bólogatott...

KILENCEDIK FEJEZET

– Ne lökdössön. Tudok járni magamtól is. – mondta Luke rosszkedvűen, miközben lerázta válláról a mögötte baktató rohamosztagos páncélkesztyűs kezét.

– Akkor mozogjál, kölyök! – mordult rá ingerülten a katona és figyelmeztetően a hátába bökte puskája csövét.

A biometrikus adataik rögzítésének ténye sem a pilótát, sem Leiát nem tette boldoggá, miután elhagyták Grammel irodáját. Jól tudták ugyanis, hogy mindketten szerepelnek a birodalmi nyilvántartásban és galaxis szerte körözik őket hazaárulásért, lázadásért, fegyveres ellenállásért, valamint egyéb koholt vagy valós bűncselekményekért, amiket elkövettek az elnyomó kormányzat ellen. Ami azt jelenti, hogy a felügyelő órákon belül meg fogja tudni, kik ők valójában és onnantól végképp nem számíthatnak semmi jóra tőle.

A hercegnő még akkor is a fájó fenekét tapogatta, mikor átkísérték őket egy kisebb irodába, ahol a szükséges adatrögzítő készülékeket állították fel a műszakiak. Itt Simard

hadnagy kritikusan végigmérte sáros öltözőküket, koszos kezüket és arcukat, majd türelmetlenül intett a katonáknak.

– Előbb vigyék el őket a mosdóba. Mossanak kezet és arcot az ujjlenyomatvételekhez és a fotózáshoz.

– Végre levakarhatom magamról ezt a mocskot! – sóhajtotta megkönnyebbülten a lány, roppant elégedetlenül a külsejével. – A legszívesebben megfürödnék és valami rendes ruhába bújnék.

Bár Skywalkernek szánta szavait, a rohamosztagosok is meghallották őszinte kívánságát és nem haboztak gúnyolódni az igényességén.

– Bármikor levetkőzhetsz, szépségem, ha nem tetszik ez a gönc! – jegyezte meg Puddra őrmester kárörvendően, miközben végigterelték őket a folyosón a vizesblokkig.

– Ja! – helyeselt az egyik társa nevetve. – De akkor is csak egy szutykos ribanc maradsz...! Igaz-e?!

Organa durcás képpel elfordította fejét tőlük és bár nagyon szeretett volna visszavágni, tanulva a korábbiakból, ezúttal inkább csendben maradt.

Egy-egy rohamosztagos bekísérte őket a férfi, illetve női mosdóba és ott álltak mellettük, amíg úgy-ahogy megtisztálkodtak. Az őrmester közben a folyosón várakozott, pár szót váltva egy arra járó technikussal, aki az éjszakai műszakban teljesített szolgálatot a létesítményben.

Mikor pár perccel később visszaterelték a foglyokat az irodába, a hadnagy már bekapcsolta az összes gépet és minden teketóriázás nélkül rögzítette az ujjlenyomataikat, DNS mintát vett a hajukból egy ollóval, majd egy mérce mellé állítva a két embert, három irányból lefényképezte a fejüket, illetve az egész testüket. A procedura alatt senki nem szólt egy szót sem. Luke és Leia nem akarták felbosszantani őrzőiket, a rohamosztagosok pedig láthatóan fáradtak voltak már és alig várták, hogy véget érjen a szolgálatuk.

– Kész vannak. Vihetik őket a kincstári üdülőbe. – mondta kajánul a műszaki tiszt, amint végzett a feladataival.

A két fogoly és a három katona elindultak a folyosón, visszatérve a főbejárattal szemközti terembe, ahol a teherliftbe szállva elhagyták az irodáknak helyet adó földszintet és fölmentek két emeletet. Az épületben az egyes szintek belmagassága elérte a négy métert, a födémek vastagsága pedig az egy métert is meghaladta, amennyire a lift rácsos ablakán kitekintve ezt meg tudták állapítani. Nyilván azért működik odafent a börtön, hogy nehezebb legyen megszökni – vélte Skywalker, a liftajtót védő biztonsági rácsot méregetve, mielőtt kinyitották volna előttük.

Megálltak egy örfülkénél, ahol az ügyeletes rohamosztagos bejegyezte a hamis igazolványaikon szereplő álneveiket a nyilvántartásba, majd megkérte őket, hogy adják át megőrzésre a személyes holmijaikat. Ezekből nem volt sok és noha mindent kipakoltak elé az asztalra, sőt felszólításra a karóráikat is levették, az őrmester mégis falhoz állította mindkettejüket.

– Kezeket a falra! Szét a lábakat! Motozás következik!

Luke csöppet sem lepődött meg azon, hogy az ő zsebeit csak felületesen kutatják át, míg a hercegnőt hosszasan taperolja az altiszt, tetőtől talpig megfogdosva a lány karcsú testét és minden zsebébe mélyen belenyúl. Leia összeszorított szájjal, sápadtan tűrte az inzultálást és komoran bámulta maga előtt a dohos falat. Magában szilárdan eltökélte, hogy nem adja meg a katonáknak azt az örömet, hogy tiltakozni lássák a méltatlan bánásmód miatt. Ha ez nekik élvezetet jelent, hát tapizzák csak a sáros ruháját a perverz disznók.

Közben eszébe jutott egy évekkal ezelőtti pillanat, mikor először művelték vele ugyanezt a rohamosztagosok a Devastator csillagromboló börtönblokkjában, miután elfogták a diplomáciai korvettjét a Tatuinnál. Akkor még birodalmi szenátor volt, akiről

Darth Vader jogosan gyanította, hogy összejátszik a lázadókkal. És előkelő nemes hölgyként vajmi keveset tudott a császári hadseregben dívó szokásokról. Konkrétan arról, hogy miként bánnak a foglyokkal a smaszerek, különösen a magafajta csinosabb nőkkel. Mára viszont nem maradtak illúziói a börtönviszonyokról. Sem a várható kínzásokkal kapcsolatban, amikre számíthat, ha Grammel megtudja, kit sikerült letartóztatnia. És noha lélekben már rég felkészült a legrosszabbra, most mégis elszorult a szíve a jövőbe tekintve. Aztán felnyögött meglepetésében és önkéntelenül összerándult, mikor az őrmester nem túl finoman benyúlt a lába közé, úgymond elrejtett fegyvert keresve a bugyijában.

– Ne mocorogj, kislány! – szólt rá az alapos munkát végző altiszt gúnyosan. – Széjjelebb a lábakkal...! Gyerünk!

– Ne fogdosson, maga perverz...! – fakadt ki a lány sértett hangon, de azért engedelmeskedett az utasításnak, mert nagyon nem hiányzott neki, hogy megverjék vagy levetkőztessék a további „vizsgálatok” érdekében.

– Ha gondolja, szívesen segíték a testüregi motozásban, őrmester! – jegyezte meg vidosan az egyik katona, mire mindannyian elnevelték magukat, a két foglyot kivéve.

– Hagyják már békén! Ő nem követett el semmit! – szólt rájuk Luke, nem értékelve a humorukat és összenézett a tehetetlenül bámuló hercegnővel. Dühöt, kétségbeesést és valami mélyről jövő fájdalmat látott a szemében, noha nagyon igyekezett, hogy titkolja érzéseit a helyzetével kapcsolatban.

– Ja! Ezért nem vetkőztetjük le és vizsgáljuk meg tüzetesebben a barátnődet! – felelte elégedetten Puddra. – De ami késik, nem múlik!

Miután a taperolás – eredménytelenül – véget ért, továbbvezették őket az egyik gyéren megvilágított, üres folyosón. Kétoldalt pár méterenként rácsos cellák előtt haladtak el, melyekben foglyok aludtak a priccseken, vékony takarók alatt. Némelyikük álmosan fölpillantott a léptek zajára és szemügyre vették az új vendégeket, de senki sem jött oda a rácshoz kíváncsiskodni. A börtön láthatóan tele volt, ami arra utalt, hogy Grammel tényleg nagyon komolyan veszi a munkáját és vaskézzen igazgatja a rábízott bányatelepet.

Menet közben Luke szemügyre vette a nyirkos, víztől csöpögő falakat. Itt-ott sötét mohafoltok borították a szürkés köveket, amiből azt a következtetést vont le, hogy az építmény régóta beázik. A Mimban állandó nyirkossága minden repedésen behatol a vén falakon és lassan tönkreteszi az ősi piramist. Nem mintha ez érdekelné a jelenlegi tulajdonosait.

– A birodalmi kormány fordíthatott volna némi pénzt egy modern főhadiszállásra. – mormolta a fiatalember, társalgási hangnemben.

– Ugyan miért? – érdeklődött a mögöttük haladó altiszt közönyösen. – Ha az itteni bennszülöttek ilyen használható épületeket hagytak hátra nekünk?

– Hiszen ez templom, és ebből csináltak főhadiszállást és börtönt! – jelentette ki dühösen Organa, ahogy előtört belőle a hajdani szenátor.

– A birodalom azt teszi, amit szükségesnek tart. – mondta az őrmester olyan flegmán, hogy ez biztosan tetszett volna a feljebbvalóinak. – Úgy tudom, hogy az itteni bányászat költséges vállalkozás. A birodalomnak van annyi esze, hogy ott spóroljon, ahol csak tud. – tette hozzá büszkén.

– Ez nyilván érinti a fizetésedet meg majd a nyugdíjadat is. – komiskodott a hercegnő, megint nem tudva megállni, hogy oda ne mondogasson a császáriaknak.

– A foglyok nem beszélnek! – reccsent rá a fölbosszantott Puddra, akinek ez a téma már csöppet sem volt ínyére. S kompenzálandó a hölgy pimaszságát, figyelmeztetően a fenekére csapott szabad kezével, majd a puskájával is meglökte lapockáját ráadásnak. Ez egy időre megint elvette Leia kedvét a dacolástól.

Éles kanyar következett, ami után a folyosó végét egy átlós rudakból alkotott négyzethálós fémrács zárta le. A rudak vastagsága alapján gyakorlatilag áthatolhatatlannak tetszett az egész – ismerték föl a rabok, rövid mustrát követően.

– Itt az új otthonotok. – közölte ironikusan az altiszt. – Odabent majd törhetitek a fejeteket, hogy mit tartogat számotokra a birodalom.

Páncélkesztyűs tenyerét a falba épített panelhez érintette, mire a rácsozat közepén halk, fémes surranás kíséretében egy hosszúkás nyílás jelent meg, ahogy a rudak félig becsusszantak a falakba.

– Mozgás! – bökte meg puskájával Lukeot a hozzá legközelebb álló rohamosztagos.

– Azt mondták, társaságunk is lesz. – indult meg Skywalker kelletlenül a benti homály felé. Ettől a katonák ugyancsak jókedvre derültek.

– De még milyen! Rövidesen rátalálsz! – kuncogta az altiszt sejtelmesen. – Vagy ő talál rád!

Durván belökte a láthatóan vonakodó lányt a nyíláson, hogy beleütközött a túloldalt megtorpanó fiatalember hátába, akinek a figyelmeztetés hatására csöppet sem akaródzott beljebb lépni a cellába. Mihelyt mindkét fogoly bent volt a tömlőcben, az őrmester ismét a fotocellás kapcsolóhoz érintette tenyerét, s a fémrudak hangos kattanással visszacsúsztak a helyükre.

– Azt mondja, társaság...! – visszhangozták a távolodó rohamosztagosok és újfent összenevettek jókedvükben. – Hogy meg fog lepődni...!

– Nekem nincs ilyen jókedvem. – mormolta Luke a bejáratához hátrálva.

Mellette a hercegnő tágra nyílt szemmel fürkészte a sötétbe boruló szobát és ő is a rácsnak vetette hátát, minden eshetőségre készen. Markáns szag lengte be a fűtetlen, nyirkos levegőjű helyiséget, mely igencsak ingerelte a hölgy kényes szimatát és nyilvánvalóan a cella lakóitól származott. Amíg ő egy lehetséges összecsapásra készült lélekben, a pilóta szemügyre vette a bejáratot.

A fémrudak nagyjából karvastagságúak voltak. Jobb kezével megkopogtatta az egyiket, s az úgy zengett, mint valami harang.

– Tömör, nem üreges. – jelentette ki halkan. – Ezt a cellát nem egyszerű emberi lények számára tervezték. Kíváncsi vagyok, hogy...

Nem tudta befejezni, mert Leia fölszisszent, s oldalba bökte őt a túlsó sarokba mutatott. Aztán szorosan a rácshoz tapadt, mintha odaragadt volna és feszülten bámult a szemközti fal irányába. Két jókora, szőrös kupac feküdt összebújva a cella végében egy kövekből emelt ágyszerűsége, közvetlenül az egyetlen ablak mellett. A barna szőrhalmok föl-le mozogtak, jelezve, hogy élőlényeket takarnak.

– Nyugi... nyugi...! – mormolta Luke bátorítóan. Közelebb húzódott Organához és megfogta jéghideg kezét, mintha vissza akarná tartani attól, hogy ismét valami hülyeséget csináljon. De a lánynak ezúttal eszébe sem jutott ilyesmi. Inkább szorosan odabújt hozzá és hagyta, hogy a férfi védelmezőn a teste elé álljon.

– Még nem tudjuk, kicsodák.

– Még nem tudjuk, micsodák! – suttozta riadtan a hercegnő. – Azt hiszem, ébredeznek!

Dermedten figyelték, ahogy az egyik hatalmas lény lassan föláll. Izmos karjait széttárva nyújtózkodott a sötétben, s olyan hangot hallatott, mint egy torkát tisztogató tűzhányó. Aztán a levegőbe szimatolva megfordult és megpillantotta a jövevényeket. Szőrös fejét kérdőn oldalra billentette, horkantott, majd kissé bizonytalanul lépett egyet előre. Torkából különös csicsergésféle tört elő, ami egyaránt lehetett üdvözlés, káromkodás vagy fenyegetés is – vélte Leia tanácstalanul. Még sosem látott ilyen lényt, ezért a diplomata képzése során tanultak szerint igyekezett viselkedni előtte. Gondosan kerülte a hirtelen mozdulatokat, nehogy fenyegetésnek vegye az idegen a jelenlétét.

Luke azonban egész másképp reagált. Kimeredt a szeme meglepetésében, majd óvatosan elindult a lény felé. A hercegnő azonnal megfogta karját, hogy visszatartsa, de a férfi lerázta kezét és megnyugtatóan intett, hogy ne aggódjon.

– Megörültél...? – súgta rémülten Organa. – Szét fognak tépni!

Skywalker azonban nem törődött a figyelmeztetéssel. Inkább továbbra is közeledett az ismeretlen alakhoz, igaz egészen lassan, megfontoltan. A lény alig volt magasabb nála, de sokkal erőteljesebbnek látszott. Egész testét sötétbarna, itt-ott göndörödő szőrzet borította, ruhát nem viselt. Vaskos karjai a földig értek, hosszú karmokban végződő ujjai szinte súrolták a cella kövét. Előreugró arca közepén tömpe orr szimatolta a levegőt, szájából kétoldalt fehérén csillogó agyarak meredtek fölfelé. Nagy, fekete szemei várakozóan meredtek a jövevényekre.

– Luke, ne csináld...! – szólalt meg ismét a lány, ahogy ráébredt, egyedül maradt a rácsnál. – Gyere vissza...!

A lény harciasan fölmordult, mintha mérges lenne, s hangja ezúttal egy feltörő forrás csobogására emlékeztette az embereket. A hercegnő nyomban elhallgatott, s ha lehet, még jobban a hideg fémrácsnak nyomta hátát, mintha beleolvadva átjuthatna a túloldalára. Nem értette, mit akar csinálni a társa és nagyon szeretett volna valahol egészen máshol lenni e pillanatban.

A fiatalember aggodalmasan nézte a szőrös lényt. Gyorsan össze kell barátkozniuk, másként ő meg Leia legfőljebb apró darabokban hagyhatják el a cellát. Rövid tétovázás után nagy levegőt vett és kinyújtotta jobb kezét. Fura mozdulattal, barátságosan megérintette az idegen egyik karját, közben mélyen annak koromfekete szemébe nézett.

A súlyos lény meglepő gyorsasággal hátraugrott és csiripelt valamit. A cella rácsos ablakán beszivárgó gyér lámpafény óriási izomkötegeket világított meg hosszú karjain. Ha félreérti a szándékot, esélyem sincs vele szemben a közelharcban és igen kellemetlen halál vár rám – gondolta a férfi, feszülten figyelve a másik gesztusait, hogy időben észrevegye a támadó szándékot. Majd összeszedve minden tudását, halkan mondott valamit az idegennek.

A lény erre megrázta fejét és folyamatosan szimatolva habozott, aztán közelebb lépett az emberhez. Fölmordult és ismét csicssergett valamit, Luke felé nyújtva egyik sütőlapátnyi mancsát. Válaszul Skywalker hangosabb halandzsával felelt, mintha utánozni próbálná a másik nyelvét.

A szörnyeteg ekkor mindkét kezével megragadta Lukeot, s erősen megszorítva karjait, könnyedén a feje fölé emelte, mintha a földhöz akarná csapni. A hercegnő fölsikkantott rémületében és két kezével vadul belekapaszkodott a rácsokba. Dermedten figyelte, ahogy a lény közelebb húzza magához a tehetetlen srácot, aki meg sem próbált ellenállni, csak a lábai kalimpáltak kissé a levegőben. Végül az arcuk szinte összeért a sötétben. A fiatalember már tisztán érezte az idegen szájszagát, ami arról árulkodott, hogy talán még sose mosott fogat életében. Aztán legnagyobb meglepetésére a lény nyálas csókot nyomott mindkét orcájára, mielőtt gyöngéden visszatette volna a földre.

Leia hitetlenkedve bámulta az abszurd jelenetet, hol a mosolyogva felé forduló Lukeot, hol nyájas támadóját méregetve.

– Miért nem tépte le a fejedet...? De hiszen – nézett csodálattal a fiúra – te beszéltél hozzá!

– Igen. – ismerte el szerényen Skywalker. – Sok mindent megtanultam számos világról, még a nagybátyám farmján, a Tatuinon. Ez volt az egyetlen szórakozásom és amint látod, hasznos is. Ez itt – mutatott a lényre, aki izmos mancsát most Luke fejére tette és barátságosan összeborzolta haját – egy yuzzem.

Organa valamelyest megkönnyebbülten lépett előre a rácsból, s óvatosan csatlakozott cellatársaihoz a helyiség közepén.

– Hallottam már róluk, de most látok yuzzemet először. – mondta tartózkodóan.

– A Ragna III.-ról származnak. Távoli rokonai a vukiknak, szóval elég hevesek. – magyarázta Luke, kisöpörve szeméből a sáros tincseket. – Ezért gondoltam, jobb lesz, ha mi üdvözljük őket. Amihez fölhasználtam csekély nyelvtudásomat. Tudod, ismertem régen egy Pok nevű yuzzemet Anchorheadben, aki egy kereskedő rabszolgája volt. Ő tanított meg beszélni yuzzul.

Száját csücsörítve, mintha csak füttyölni akarna, cserregett valamit a lénynek, mire az lelkesen visszacsiripelt és barátságosan intett a hercegnőnek.

– Másutt talán megölt volna, de úgy látszik, a foglyok mind szövetségesei egymásnak.

A yuzzem ezután megfordult, visszaimbolygott a helyére és ügyetlenül nekiment a falnak. Lehajolt, s rázni kezdte még mindig alvó társát. A másik yuzzem horkantott, éberen föl pattant és mérgesen a társára támadt. De súlyos mancsa elhibázta a célt, s a masszív kőfalra hagyott maradandó nyomot. Ezután ülő helyzetbe gördült, s kezeivel a fejét fogva, valamit cserregett nekik. Bánatosnak vagy talán betegnek tűnt. Fajtársa odaült mellé és biztató csicssergéssel átkarolta.

Beletelt néhány másodpercebe, mire Leia a helyiségben terjengő szagokat elemezve hirtelen fölismerte, mi baja lehet a lényeknek.

– Hisz ezek részegek! – kiáltott föl meglepetten, elfintorodva a cefrebűztől.

A második yuzzem végre föltápáskodott és barátságtalanul ráfordult a hangoskodó lányra.

– Nem akartalak megsérteni! – tette hozzá gyorsan a hercegnő. Csak remélni tudta, hogy amazok értik a galaktikus szabvány nyelvet, még ha beszélni a szájszerveik felépítése miatt nem is képesek azt. A yuzzem erre cserregett neki valamit és imbolyogva próbált talpon maradni.

– Akivel beszéltem, azt, ha jól értem a kiejtését, Hinnek hívják. Ott meg Kee támasztja a falat és jobban szeretne valahol máshol lenni.

Luke csicssergett valamit Hinnek, aztán meghallgatta a hosszúra sikeredett választ.

– Ha jól sejtem, azt mondta, hogy a birodalmi kormánynak dolgoztak eddig, de vagy egy héttel ezelőtt megunták a dolgot és törni-zúzni kezdtek. Azóta itt vannak.

– Szerződést kötöttek a birodalommal vagy rabszolgák? – kérdezte gyakorlatiasan Leia.

– Sajnos nem volt más választásuk, mint idejönni. – magyarázta Luke, közben Hin cserregésére figyelve. – Ők sem szeretik jobban a birodalmat, mint mi. Próbáltam elmagyarázni neki, hogy nem minden emberi lény olyan, mint a császáriak. Azt hiszem, sikerült.

– Remélem. – mondta a lány a hosszú karú, izmos lényeket méregetve.

– Hin és Kee fiatalok. Nagyjából velünk egyidősek és nem nagyon járatosak a birodalmi jogban. Elszegődtek bányamunkásnak, de hamar kiderült, hogy a szerződéses rabszolgaság túl enyhe kifejezés a helyzetükre. Mikor tiltakoztak a bánásmód ellen, a bánya egyik tisztviselője mindenféle írásokat mutogatott nekik és kigúnyolta őket. Így hát fogták a szerszámaikat és elkezdtek feltölteni a bányát, ahelyett, hogy kitermelték volna. Hin szerint Grammel csak azért nem lövette le őket nyomban, mert három ember munkáját képesek elvégezni, s mert mindketten eszméletlenül részegek voltak. Úgy látszik – tette hozzá bizonytalanul –, a yuzzemeknél hosszadalmas a másnaposság. Hin úgy véli, hogy a birodalmiak adnak nekik még egy lehetőséget. De ez nincs igazán a kedvére. Azért vannak itt, mert a közönséges cella nekik semmiség. Gyere, üdvözlőld őket!

A hercegnő habozott. Ma este már elég kellemetlenség érte ahhoz, hogy semmi kedve ne legyen egy részeg szőrmók ölelését és nyálás csókját tűrni. Luke erre odalépett hozzá, szelíden megfogta kezét és a fülébe súgta:

– Minden rendben. Azt hiszem, számíthatunk rájuk. De jobb, ha nem beszélünk arról, kik vagyunk.

Azzal szájára tette mutatóujját, majd a plafon felé intve körkörös mozdulatot tett vele és végül figyelmeztetően megütögette a fülét. Organa értette a jelzést: lehet, hogy lehallgatnak minket. Bólintott, majd kényszeredetten odament a yuzzemhez és a kezét nyújtotta, amilyen barátságosan csak tudta. Kis kacsója teljesen eltűnt a szőrös mancsban, de a lény szorítása gyöngéd volt, szinte már figyelmes. Hin valamit cserregett neki, diszkréten megszagolgatva közben a lányt.

– Hát persze, igazad van! – mondta a hercegnő diplomatikusan, anélkül, hogy értette volna szavait. Nyilván csak üdvözölni akarta a másik és szagmintát venni róla, hogy később is felismerje.

Most, hogy a helyzetük valamelyest tisztázódott, őfelsége gyorsan visszanyerte a magabiztosságát. A két yuzzem ugyan annyira hasonlított egymásra, hogy alig tudta megkülönböztetni őket a sötétben, de bízott benne, idővel csak észreveszi az apró különbségeket. Szagra és méretre neki teljesen egyformák voltak, bár Hin szőrzete mintha világosabb árnyalatú lett volna egy kicsit.

A kézfogó után Kee kezdett cserregni, magára vonva társai figyelmét.

– Azt mondja, valaki egy bányafúróval kezelte a fejét egész héten.

Leia megértően biccentett és kíváncsian elindult az egyetlen ablak felé. Pipiskedve éppen csak kilátott a vaskos rácsok közt az éjszakába. Odakint a város ködben úszó fényei derengtek halványan, valahol mélyen alattuk. Távoli gépzaj szűrődött idáig, majd egy mennydörgés robaja visszhangzott végig a tájon. A lány mély lélegzetet vett a párás levegőből, ami beszívárogva enyhített valamit a börtönt átjáró penetráns szagokon. Épp csak a szorongását nem tudta oldani reménytelen helyzetükkel kapcsolatban.

– Van valaki, akin én is szívesen kipróbálnám azt a fúrot. – mormogta kétségbeesetten és karba tett kézzel bámult kifelé a sötétbe.

– Ugye tudod, mi fog történni velünk? – kérdezte rövid szünet után, mikor megérezte Luke közelségét. A férfi odalépett mögé és két kezét gyöngéden a vállára tette.

– Tudom. És igyekszem nem gondolni rá. Nagyon sajnálom, Leia, hogy nem tudtalak megvédeni.

– Ne sajnáld. Az én hibám volt minden.

A hercegnő megfordult és átölelve a fiatalembert, szorosan odasimult hozzá. Fejét a vállára hajtva lehunyta szemét és nagyon örült, hogy nincs egyedül e percben. Skywalker megsimogatta hátát, melengetni próbálva a hölgyet, mivel mindketten fáztak a barátságtalanul hideg cellában.

– Ha nem feledkezem meg magamról az utcán, nem vonjuk magunkra a bányászok figyelmét. És most nem lennénk itt.

– Ugyan már, Leia! Ne emészd magad ezen. Nem lett volna szabad a sárba rántanom téged. – mentegette Luke halkan, magához szorítva a lány megremegő testét.

– Nekem nem lett volna szabad megsértődnöm azon, ahogy bántál velem a tavernában. Azt hiszem, megérdemeltem a pofont. Kijózanítóan hatott rám. Kár, hogy nem eléggé.

– Csak a bőrünket mentettem, ennyi az egész. És bocsánatot kérek azért a pofonért.

– Én meg azért, mert belekevertelek ebbe az egészbe. Huh! Azt hiszem, rendesen ellátták a bajom ma este! – nyögött fel a királykisasszony boldogtalanul, s próbált megfeledkezni kínzó fájdalmairól.

– Sajnálom...! De tudod, elég nehéz természetű vagy időnként. Kicsit visszafoghatnád magad. A saját érdekedben!

– Tudom. De te se vagy éppen könnyű eset...! Viszont legalább hűséges vagy és felelősségteljesebb nálam.

Leia elszoruló torokkal gondolt arra, hogy az ő ostobasága miatt fognak rövidesen mindketten meghalni. És határozottan rosszul érintette a felismerés, hogy jobban félti a fiút a rájuk váró keserű végtől, mint saját magát. Bár tehetne érte valamit, hogy megkímélje a birodalmi pribékek kínzásától és a kivégzőosztagtól!

– Mégis lerángattalak az én szintemre... és rabszolgát, meg szélhámost csináltam belőled. – jelentette ki Skywalker komoran.

– Ugyan, ne bánd! – nézett föl rá a nő, szomorkás mosollyal. – Őszintén szólva jólesik néha megfélemezni magunkról...! És én nem érzem lealacsonyítónak a te szintedet...! Te jó ember vagy...! Örülök, hogy velem tartottál ezen az úton...!

A cellában elrejtett lehallgatókészülékek miatt nem mondott többet, de Luke így is értette a célzást. Válasz helyett ezúttal csupán még erősebben szorította magához a fruskát, mintha ezzel megvédhetné minden bajtól. Így álltak az ablaknál hosszú másodpercekig, próbálva megemésztetni a történeteket.

Organa rövidesen kibontakozott a társa öleléséből és megfordulva szeme ismét a rácson túli város ködbe vesző tetőit kereste. Majd jólesően hagyta, hogy a férfi hátulról átkarolja, megmelengetve didergő testét.

– Vajon mi lehet Hallával? – kérdezte rekedtes hangon, megsimogatva a másik kezét.

– Nem tehet értünk semmit. – súgta fülébe a pilóta rezignáltan. – Ha az ő helyében lennék, azt hiszem, én is menekülnék inkább.

A cella sarkából cserregés hallatszott. Leia kérdően nézett a fiúra.

– Kee azt mondja, jön valaki. – fordította Luke.

A két yuzzemmel együtt ők is a folyosót figyelték, ahonnan csattogó lépések zaja közeledett. A fordulóban rövidesen felbukkant néhány rohamosztagos, élükön a sietős Grammellel. A felügyelő valamelyest megnyugodott, mikor egy zseblámpával átvilágítva a rácson, meglátta a foglyokat a rideg cella mélyén ácsorogni.

– Sértetlenek vagytok mindketten?

Skywalker bólintott, nem válaszolt. Nem értette, mi ez a hirtelen aggodalom az egészségükért.

– Nagyszerű! – mondta megkönnyebbülten a kapitány. A yuzzemeket méregette, majd ismét a két embert, s tekintete elidőzött a hercegnő fehér arcán, mely szinte világított az ugráló lámpafényben.

– Jól megfértek a közös cellában... úgy látszik. Örülök. Attól félttem, hogy ki kell költöztetnem innen benneteket, de ha a yuzzemek eltűrik a jelenléteteket, csak maradjatok. Itt nagyobb biztonságban lesztek.

– Azért jött ide, hogy ezt elmondja? – kérdezte kritikus hangon Leia.

– Nos, kiderült, hogy más is érdeklődik az ügyetek iránt. – közölte velük Grammel bosszúsan.

A két fiatal értetlenül pillantott össze, meglepődve a bejelentésre. Nem erre számítottak, az tény.

– Biztosan valami zsarú a Cirkarpuszcól. – kockáztatta meg végül Luke óvatosan.

– Nem éppen.

Megint az a titokzatos félmosoly Grammel arcán, amitől a foglyok hátán végigfutott a hideg.

– A cirkarpuszi rendőrség nem tud rólatok. Vagyis minden, amit mondtál nekem, hazugság volt. Úgyhogy egy birodalmi főtitst személyesen jön ide a Gyndineről, hogy kihallgasson titeket. És ez elég nekem. Én tudom, mikor kell félreállnom.

– Ó! – Skywalker csupán ennyit tudott mondani. Ezek szerint máris lebuktak, jóval hamarabb, mint remélte volna. Nyilván, mert gyorsan dolgoznak a hatóság számítógépei. Aztán rögtön elkezdett azon aggódni, vajon miért küldenek értük egy birodalmi főtitstet a szektor központjából? Ha Grammel tudja már, kicsodák, sem ő, sem a felettese nem

pazarolnák az idejüket arra, hogy kihallgatót menesszenek a Mimbanra. Inkább felpakolnák őket egy hajóra és meg sem állnának a Gyndineig, sőt a Coruscantig. Vagy rabszállítót küldenének értük. Itt valami nem stimmel.

– Ugyan mi érdekeset talál rajtunk egy birodalmi főtiszt? – kérdezte végül ártatlan képpel, hátha megtudhat valamit.

– Azt én is szeretném tudni. – felelte a kapitány látszólag közönyösen. Odament egészen a rácshoz és átható szemét a foglyokra függesztette.

– De nem hiszem, hogy te meg akarnád mondani nekem.

– Nem tudom, mire gondol. – mondta Luke, bizalmatlanul méregetve a felügyelőt.

– Kényszeríthetnélek rá. – morogta Grammel fenyegetően. – De parancsot kaptam, hogy hagyjalak benneteket békén.

Látható kelletlenséggel vallotta meg nekik mindezt, majd ellépett a rácstól.

– Azért ne bízzátok el magatokat. Az az érzésem, hogy az illetőnek, aki igen jelentős személy, megvan a maga elképzelése veletek kapcsolatban. S az sokkal kellemetlenebb lesz, mint amit én a magam egyszerű fejével kieszélhettem volna.

– Hogy maga vagy egy birodalmi tiszt – vont a meg vállát Luke, játszva a vagányt –, az nekünk teljesen mindegy. De azért szeretném tudni, mi ez a nagy fölhajítás körülöttünk.

Grammel lassan csóválta fejét ekkora pökhendiség láttán.

– Tetszetek nekem ti ketten. Igazán szeretném, ha megmondanátok, hogy kik vagytok és mi ez az egész.

A zsebébe nyúlt és elővette a kaiburr kristály szilánkját tartalmazó dobozkát. Feltartotta, mintegy bizonyítékként az ellenük felhozható vádak igazolására és teátrális szomorúsággal sóhajtott.

– De nem hiszem, hogy megteszitek. És mivel a kezem meg van kötve, nem szedhetem ki belőletek az igazat úgy, ahogy szeretném. Be kell vallanom, fogalmam sincs, hogy Essada kormányzó kinek tart benneteket.

– Egy birodalmi... kormányzó...? – nyögött fel Leia elsápadva, s nyomban eszébe jutott Tarkin nagymoff szikár arca a Halálcsillagon. Majd mintha gyomorba vágta volna, önkéntelenül összegörnyedt. Rémulten zihálva a falhoz hátrált, a rátörő heves rosszulléttel küzdve. Homlokán gyöngyözni kezdett a verejték, lábai egészen elgyengültek félelmében.

Grammel éles szemmel figyelte reakcióját, akárcsak a yuzzemek és persze Luke is, aki aggódva követte a hercegnőt, hamar fölismerve rajta a kezdődő pánikrohamot.

– Igen...! De miért izgat ez föl annyira? – kíváncsiskodott a felügyelő, metsző pillantást vetve a hölgyre. – Hé...! Mi történik itt?

Skywalker oda se figyelt rá, inkább őfelségét próbálta megnyugtatni. Megfogta reszkető kezét és próbált a szemébe nézni, hogy bátorságot öntsön belé, mielőtt kitör rajta a hisztéria. Ismerte már Organát annyira, hogy sejtse, mi játszódik le benne. Először akkor látta őt ilyennek, mikor két évvel ezelőtt megismerkedtek. Miután Han Solóval és Csubakkával sikerült megszöktetniük a hercegnőt a Halálcsillag börtönblokkjából, utána napokig úgy viselkedett, mint egy félbolond, annyira megviselték a kínvallatásakor elszenvedett traumák és a mérgező vegyületek, amiket beleinjekcióztak a kihallgatói. És valószínűleg máig sem heverte ki az akkor történeteket.

– Nyugalom, Leia! Talán semmit sem jelent. Lélegezz mélyeket. Lassan, egyenletesen.

– A birodalmi kormányzók nem érdeklődnek kisstílusú tolvajok iránt, Luke! – suttogta rémulten a királykisasszony. Egészen elszorult a torka félelmében, alig kapott levegőt.

– Megint úgy fognak vallasni... mint akkor... tudod...!

Egész testében reszketve kirántotta kezét a fiú markából és elrohant, az ösztöneinek engedelmeskedve. Ám nem jutott messzire, mert pár lépés után a cella szemközti falának ütközött a sötétben. Felsikoltott, majdnem elesett, aztán gyorsan a leghátsó sarokba húzódott, a kemény köveknek vetve hátát. Remegő lábai erejüket veszítve összecsuklottak

alatta és ő lecsúszott a fal mentén, kicsire összekucorodva. Karjaival mintha egy láthatatlan támadót próbálna távol tartani magától, úgy védte magát görcsösen zihálva.

Akkor, ott, a Halálcsillagon. A sötét börtöncellában, ahol napokig egyedül raboskodott a kivégzésére várva...

Mintha apró férgek kúsznának az agyába alattomosan, hogy erőszakkal felidézzék benne az elfelejtteni próbált borzalmakat, úgy érezte magát. Egy fekete páncélzatot viselő alak tornyosult föléje és kitartóan kérdezgette a kínvallatása során. Darth Vader volt az, a könyörtelen Sith lovag. És eszébe jutott a gömb alakú, fekete gép is, ahogy zümmögve beröpköd a cellájába és kinyújtja felé acélos karjait. Az IT-O vallató droid, amit törvényellenesen alkottak a birodalom lealjasult tudósai, dacolva minden joggal és erkölccsel. Újra látta maga előtt a szerkezetet, ahogy ott lebegett előtte, aztán fémkarjaival megragadta. Hiába küzdött ellene, a testébe vezetett áram csapásaitól remegve mit sem tehetett az iszonyú kín ellen. Aztán tűk fúródtak a bőrébe, amik akaratgyengítő és fájdalomfokozó anyagokat fecskendeztek belé, majd agyszondázást végző nanorobotokat, hogy szóra bírják. Ő pedig zokogva beszélt, noha nem árulta el vallatóinak azt, amit a leginkább tudni akartak. Ezért a droid a végsőkéig gyötörte védtelen testét és agyát, érzelemmentesen hajtva végre az embertelen programot. És fokozatosan összezúzta minden ellenállását, megállíthatatlanul kiszedve belőle a titkait.

Sikoltani, sikoltani, sikoltani akart és sohasem hagyni abba...

Szemét elhomályosították a könnyek és csak a legnagyobb erőfeszítéssel volt képes megakadályozni, hogy esztét vesztve üvöltözni kezdjen, mint egy őrült. A teste minden sejtje pánikszerűen reagált a trauma felidézésére, ő pedig menthetetlenül sokkot kapott az elméjét elárasztó rettenetes emlékek hatására.

De azért felismerte maga előtt Lukeot, aki aggódva nézett le rá. A fiú odajött hozzá, újra megfogta reszkető kezeit és megnyugtató hangon beszélve hozzá, próbálta lecsillapítani hisztérikus reakcióját.

– Nincs semmi baj, kedves! Csak fogd a kezem és gondolj valami szépre! Valami megnyugtatóra, amit szeretsz...! Jó...?

Hin baktatott oda hozzájuk. A hatalmas, fekete szemű yuzzem aggodalmasan hajolt a sarokban guggoló lány fölé. Egyik hosszú karjával tétován megérintette, majd turcsi orrával gondosan megszimatozta kócos haját. Cserregette valamit, a fiatalembert kérdezve.

– Nem lesz semmi baja. – mondta Luke halkán, örülve a rabtársuk együttérzésének. Megrendülve figyelte, ahogy Leia zavartan lehajtja fejét és könnyes arcát ügyetlenül próbálja fekete öltözkének sáros szárába törölni.

– Mi van vele? – hallották a felügyelő izgatott kérdését a rácsokon túlról.

– Látja? Ilyen híre van a birodalom kegyetlenségének! – kiáltott oda Grammelnek a pilóta, megfélemlítve magáról.

A kapitány ismét a rácsához lépett és két kezével megragadta.

– Szóval átesett már kínvallatáson! Tehát tud valamit! – mondta izgatottan. – Ki ez a lány? Kik vagytok? Mondd meg!

Öklével a rácsra csapott és haragosan megismételte.

– Mondd meg!

Aztán felfogva, hogy kiabálással semmire sem megy, a hangja ravaszkan lágynak lett.

– Talán közbenjárhatok az érdekekben a vallatótisztánál, bárki legyen is az. Meg akarok tudni mindent, értitek? A ti segítségetekkel fogom itt hagyni ezt a pocsek sárkupacot! El akarok menni innen! Meg akarom kapni az előléptetést, amit Essada ígért! És még többet is, ha lehet...! Mondjátok meg, kik vagytok... mik vagytok...! Kössünk üzletet! Mondjátok valamit, amit fölhasználhatok, hogy ne fogadjam üres kézzel a kihallgatókat!

Luke szánakozva nézte Grammelt és eszében sem volt megkönnyíteni a dolgát.

– Kik vagytok?! – ordította dühösen a felügyelő, hogy zengett tőle az egész börtönszint. Láthatóan teljesen kiborította a saját tehetetlensége, amihez nem volt hozzászokva. A felismerés, hogy nem tehet mást, csupán könyöröghet, ráadásul a háttérben ácsorgó katonái előtt, egészen felbőszítette.

– Miért vagytok olyan fontosak neki? Mondd meg vagy a szemed láttára nyúzódom meg a nődet, bármit parancsolt is Essada...! Hallod...? Mondd meg vagy mindketten üvöltve fogtok meghalni, a legborzalmasabb kínhalállal, amit csak ki lehet találni! Mondd meg...! Mondd meg...! Hukk!

Egy hatalmas mancs nyúlt ki sebesen a rácsok között és fonódott – kis híján – Grammel nyakára. A kapitánynak minden erőfeszítésére szüksége volt, hogy az utolsó pillanatban észbe kapva kiszabadítsa magát a karmai közül. Az első mancsot rövidesen egy második is követte, nem akarva elereszteni prédáját. Az éberen figyelő rohamosztagos őrmester ekkor odaugrott hozzá és habozás nélkül tüzelt. Bár a puskája alacsony fokozatra volt kapcsolva, az oldalát ért lövéstől Kee fájdalmas vonyítással a földre zuhant. Sűrű szórén megperzselt, fekete csík füstölgött. A yuzzem vadul cserregve az ép oldalára fordult, s pihegve tapogatta az égett sebet, majd vadul kibámult a rácson. Hin odament sérült társához, megvizsgálta sérülését, aztán ő is dühös pillantást vetett Grammelre és embereire. A rácshoz ugrott és haragjában villámgyorsan kidugta jobb karját a nyíláson.

A felügyelő szuszogva tapogatta nyakát, ahol végigkarcolta Kee körmének hegye és hátrahőkölt az újabb próbálkozást látva. Aztán kihúzta magát és nagy nyugalommal odaállt elé, éppen csak Hin kartávolságán kívül. Komor képpel figyelte, ahogy a felingerelt yuzzem újra és újra megpróbálja elkapni a torkát. A hatalmas mancs csupán néhány centiméternyire nyújtózkodott tőle. Grammel megcsóválta fejét a hiábavaló erőlködés láttán. Erre a yuzzem taktikát változtatott és megragadta a rács fémrúdjaikat. Minden erejét beleadva húzni kezdte őket oldalirányba, próbálva széttépni a bosszantó akadályt, hogy utána a sokkal törékenyebb katonákkal művelje ugyanezt.

A kapitány hideg érdeklődéssel figyelte erőlködését, majd mikor a mellette felsorakozott emberei célzásra emelték puskáikat, leintette őket.

– Nincs veszély, Puddra! Nem tudja eltörni ezeket a rudakat. Egy tucat yuzzem sem tudná.

A magabiztos kijelentés ellenére Hin – bár rendkívüli erőfeszítéssel – egy kicsit meghajlította az egyik rudat. Aztán lihegve föladta. Nyílt gyűlölettel nézte Grammelt és a fehér páncélos katonákat, majd dühödten rázni kezdte a rácsot, ami meg se moccant ettől.

A parancsnok önkéntelenül fölsóhajtott a lény tehetetlenségét látva.

– Látja, megmondtam! – pillantott az altisztjére kárörvendve.

– Jól van, felügyelő úr? – érdeklődött ideges hangon az őrmester, akinek igencsak viszketett az ujjja a ravaszon.

– Remekül, Puddra! – nyugtatta meg Grammel. Aztán elfintorította az orrát.

– Csak ez a szag...! – immáron lehiggadva a cella túlsó végébe húzódott két emberhez intézte következő szavait. – Ti különleges lények vagytok. Aki el tudja viselni egy yuzzem szagát...! Pfűű...!

Fintorgott és gúnyos hitetlenkedéssel megrázta fejét.

– Ennek a bűznek az elviseléséhez valóban különleges képességek kellenek.

Hin vadul ráfordult a felügyelőre és cserregve hangot adott hasonló véleményének a birodalmi katonák testszagát illetően.

– Csak tombolj! – mondta neki kedvesen Grammel. – Mihelyt sikerül meggyőződnöm a bányaigazgatót, hogy a munkába állásotok nem éri meg a kockázatot, magam darabollak föl mindkettőtöket, egészen kis kockákra. Persze csak alapos szagtalanítás után.

A parancsnok megfordult, hogy távozzon. Ebben a pillanatban Hin különös hangot hallatott. A szusszanást erőteljes pfű követte a szájából. A jókora köpés a katonatiszt tarkóján kötött ki, a magas gallér fölött. Grammel odakapott, letörölte és tombolva kiáltotta hátra:

– Te nyomorult torzkép! Hamarosan végezni fogok veled, meg a részeges barátoddal! Ezt megígérhetem! – ingerülten intett a rohamosztagosoknak, s a csoport rövidesen eltűnt a folyosó kanyarulatában.

Hin elégedetlenül csicsergett valamit a padlón fekvő Keenek, majd otthagyta a rácsot és visszament megnézni a hercegnőt. Leia félájultan pihegve feküdt Luke karjában, fejét a fiú ölében nyugtatva. Mostanra sikerült valamelyest lehiggadnia és abbahagyta a remegést. Elgyötört arcán különös nyugalom honolt, de karba tett kezeit még mindig görcsösen szorította mellkasához. A yuzzem morgott valamit, mire a fiatalember vállat vonva felelt:

– Igen, azt hiszem, a fogva tartónk csak henceg.

Válaszul Hin fölkapott egy kavicsot a földről. Minden erőlködés nélkül, két ujjal szétmorzsolta, s porát a padlóra szórta.

– Remélem, ezt egyszer még vele is megteheted, Hin! – helyeselte Skywalker a yuzzemet nézve. – Bár most nem sok esélyünk van rá, hogy kijussunk innen. Arra pedig még kevesebb, hogy elkapjuk a felügyelőt.

Hin szomorúan cserregett valamit, aztán leült melléjük a kőágyra és kifújta magát.

– Én is fáradt vagyok. – dűnnyögte a fiatalember, figyelmét újra a lányra fordítva. Olyan védtelennek látszott és erőtlennek a cella sötétjében, hogy nem bírta megállni és gyöngéden megsimogatta maszatos arcát. Mintha ezzel kitörölhetné elméjéből a múltjának tragikus emlékeit.

A hercegnő felnyögött, s meglepetten kinyitotta szemét. A tekintete fátyolos volt, ahogy felnézett rá, fokozatosan visszanyerve önuralmát kimerült teste fölött.

– Sajnálom, Luke. – motyogta szégyenkezve és megpróbált felülni. – A gondolattól, hogy ismét át kell esnem egy birodalmi kihallgatáson... megfeledkeztem magamról.

A férfi fölsegítette, majd mindketten fölálltak a hideg és nyirkos padlóról, hogy ne fázzanak annyira.

– Érthető. De nem lesz újabb kihallgatás. Arról én gondoskodom.

A magabiztos kijelentést hallva Leia halványan a fiúra mosolygott. Mondani akart valamit, aztán inkább nem szólt semmit. Miért vegye el az önbizalmát pusztá tényekkel? Inkább az ablakhoz ment, s belekapaszkodva a rácsba, erősen megrázta. Egyrészt, hogy kiadja magából a dühét, másrészt, hogy meggyőződjön az akadály áthatolhatatlanságáról. A rács meg se moccant.

– Olyan tömör, amilyennek látszik. – állapította meg helyette Skywalker. – Innen nem lehet kijutni.

– A yuzzemek már biztosan próbálkoztak ezzel. – vélte rosszkedvűen a hercegnő. – De igazad van. Még ha ki is jutnánk, akkor sincs kötelünk a leereszkedéshez. Tehát marad az ajtó.

Odasietett a bejáráthoz és alaposan megvizsgálta körben a falakat, majd a rácsokon túli területet. A tömlőc ajtaját működtető kapcsolótábla túl messze volt innen. Legfeljebb egy bottal lehetne elérni. De még ha ki is jutnak, akkor is át kell verekedniük magukat az őrségen, aztán le a földszintre, majd át az épületben dolgozó személyzetet. Onnan ki a városba, s át a falon a vadállatoktól hemzsegő erdőbe. Vagy megrohanják az úrkikötőt és elfoglalnak egy úrhajót. Mindkét lehetőség teljes képtelenségnek tűnt még a legideálisabb körülmények esetén is. Egyszóval nincs menekvés.

– Késő van. Pihenjünk le. – javasolta neki Luke, elnyomva egy hatalmas ásítást.

– Akkor lenne a legtöbb esélyünk szökni, ha kiengednek innen, hogy vallasni vigyenek.
– mondta halkan a lány és végigfutott rajta a jeges borzongás. Nagyon nem akarta megvárni azt a pillanatot, bárki legyen is a vallasótisztje. Elfordult a rácsoktól és odaintette magához a férfit, aki már arra készült, hogy ledőljön a kemény kőpriccsre Hin mellé aludni.

– Gyere csak!

Skywalker odabaktatott hozzá, míg Kee fölkelte és lustán csatlakozott a társához.

– Mi az?

– Csak ölelj át, kérek! – mondta Leia egyszerűen.

Luke boldogan teljesítette kérését, ám a hercegnő nem egyszerűen összebújni akart vele, hanem zavartalanul megbeszélne valamit. Szorosan átölelték egymást, majd a hölgy egészen közel hajolt a füléhez, suttogó hangon közölve szándékát, nehogy lehallgathassák őket.

– Nem kerülhetek egy vallasótiszt markába. Túl sokat tudok a felkelésről. A támaszpontjainkról, a szövetségeseinkről, az utánpótlási vonalainkról, a flottánkról és a folyamatban lévő hadműveletekről. Iszonyú károkat okozna, ha mindezt kiszednék belőlem.

– Tudom. – lehelte a lány fülébe Luke és ha lehet, még jobban magához szorította karcsú testét.

– Épp ezért azt akarom, hogy ölj meg. Most azonnal. Csöndben és feltűnés nélkül.

Leia érezte rajta a megdöbbenést, ahogy a szemébe nézett, azzal a kisiúsan ártatlan és őszinte tekintetével, ami miatt annyira kedvelte őt, mióta csak megismerkedtek. S bár a szíve elfancsalodott a gondolatra, hogy ezt kell kérnie tőle, a kötelességtudat erősebb volt benne minden félelménél. Ha így kell lennie, hát legyen. Inkább a társa végezzen vele, semmint a császári pribékek, miután megkínózták és mindent kiszedtek belőle.

– Ezt nem kérheted tőlem! – suttogta a férfi komoran. – Még bármi közbejöhet...!

– Nem kérem, hanem parancsolom! – szólt rá a királykisasszony elszántan. – Te katona vagy, én meg a felettesed! Korábban már beszéltünk erről, emlékszel?

– Igen, de még nem annyira súlyos a helyzet! – ellenkezett vele a pilóta rosszkedvűen.

– Holnapig biztosan kitalálok valamit...!

– Nem kockáztathatunk! Tudod, mit fognak művelni velem...! – sóhajtotta fájdalmas hangon a lány és igyekezett nagyon szigorúan nézni bajtársára. – Elvárom tőled, hogy megkímélj a gyalázattól! Hallod...? Most kell megtenned, amíg még lehet! Szoríts a falhoz és fojts meg! Vagy törd el a nyakam...! Nem fogok ellenállni!

– Ha nem lesz más lehetőség, meg fogom tenni! – ígérte Skywalker felindultan. – De nem most...! Kérek, bízz bennem...!

– Bízom benned...! Csak nehogy késő legyen!

Leia a fiú vállára hajtotta fejét és azon kesergett, milyen kár, hogy pont egy olyan kísértőt kapott maga mellé erre az útra, aki fülig szerelmes belé. Ha nem így lenne, valószínűleg könnyebben végrehajtaná az utolsó parancsát és nem kellene élete hátralévő óráit egy hideg börtöncellában töltenie, rettegve a holnaptól.

– A védelmedre esküdtem, nem a megölésedre. – suttogta fülébe a srác megnyugtatóan. – És amíg csak lehet, ehhez fogom tartani magam.

– Köszönöm.

S hogy nagyobb nyomatékot adjon hálájának, a hercegnő nem bírta megállni, s gyöngéden szájon csókolta imádóját, oly szorosan ölelve a másikat, amennyire csak tudta. Luke előbb meglepetten, majd szenvedélyesen visszacsókolta, ami eltartott egy darabig. S közben a lány egyszerre érzett mérhetetlen boldogságot és iszonyú keserőséget azért, mert így alakultak a dolgok. Utálta, hogy az élete tündérmeseként kezdődött, drámaként folytatódott és tragédiaként fog véget érni. De még jobban utálta, hogy nem fogja megélni a birodalom bukásának pillanatát és immáron semmit sem tehet azért, hogy siettesse azt.

A legjobban viszont attól volt kiborulva, hogy belerángatta a tatuini parasztfiút ebbe az egészbe és most olyasmire kell kényszerítenie, amit az egyáltalán nem akar megtenni. Nagyon igazságtalan volt ez a sorstól.

Mikor jó fél perccel később szétváltak ajkaik, homlokukat összeérintve simogatták egymást és sokáig álltak a vastag fémrács előtt. Majd a férfi intett, a cella túlsó végében hortyogó yuzzemek felé fordulva.

– Gyere! Aludjunk egyet!

Odamentek a kőágyhoz, aminek nagy részét elfoglalták a rabtársaik, de hagytak nekik annyi helyet az egyik végén, hogy összekucorodva éppen csak elférjenek rajta. Luke szorosan a lány hátához simult és védelmezően átkarolta. Így valamivel kevésbé fáztak a kemény kövön fekve.

– Mit nem adnék most a termoruhámért! – panaszkolta a hercegnő, bal karját a feje alá téve.

– Én jobban örülnék a fénykardomnak! – mormogta Skywalker és az előtte fekvő hölgy sáros haját, karcsú nyakát nézte a félhomályban. Lehet, hogy holnap el kell törnie ezt a szépen ívelő nyakat, hogy megmentse bátor tulajdonosát egy még rosszabb végtől.

A gondolattól sehogy sem jött álom a szemére, hiába próbálta fázó testét pihenésre kényszeríteni a hadseregben tanult technikával. Egy vadászpilótának minden helyzetben képesnek kell lennie rá, hogy aludjon egy kicsit és ő eddig egész jól elboldogult, legyen a pilótafülkében vagy épp kint a szabadban. Ám ma este az agya nem akart engedelmeskedni. Túlságosan is felzaklatták a történetek, kezdve a városba való bejutásukkal, egész az iménti csókolózásukig. Nem akarta elfogadni, hogy így legyen vége. Az elméje folyamatosan járt, keresve a lehetőségeket, míg végül annyira kimerült, hogy észre sem vette, mikor aludt el.

TIZEDIK FEJEZET

Javában hajnalodott már odakint, mikor Luke felébredt. Az ablakon beszivárgó fénynek köszönhetően valamivel világosabb lett a cellában. Leia még aludt, szembefordulva vele a kőágyon, ő pedig szorosan átkarolta, megosztva vele testhőjét. A lány arca most meglepően békésnek tűnt, szinte már gondtalannak. Pedig vészesen fogyott az idejük, hogy kitaláljanak valamit a végzetük elkerülése érdekében.

A fiatalember zajt hallott, ezért fölneézett. Az egyik yuzzem felkelt és épp könnyített magán a sarokba helyezett vödör fölé görnyedve, nem zavartatva magát a közönségétől. Társa szintén felült és türelmesen várta, hogy sorra kerüljön. Odakintről, a folyosóról az ébredező börtönlakók szokásos neszei szűrődtek be a rácsokon, valakik beszélgettek. A városban járművek zúgtak, aztán felharsant egy sziréna, műszakváltást jelezve a közeli bányában.

A dudálásra Organa is felébredt, bágyadtan mozdulva el társa mellől a nyirkos hidegben. Dideregve belefűjt ökölbé szorított kezeibe, majd nehézkesen megfordult, hogy a hátával simuljon hozzá Skywalkerhez, aki olyan melegnek tűnt a kőágyhoz képest, mint egy izzó kályha.

– Bár sose ébredtem volna föl! – motyogta rosszkedvűen. – Gondolod, hogy ágyba hozzák a reggelit?

Luke elmosolyodott a kérdésre. Ha őfelségének van kedve tréfálkozni, akkor nincs nagy baja. Még ha tettet is a rettenthetetlen hősnőt, akinek semmi gondja az életben.

– Kérdezd meg az udvarhölgyeid! – súgta a hercegnő fülébe, mire az nem túl előkelő módon felvihogott és a yuzzemekre mutatott.

– Őket? Hisz fiúk! Nem látod, mekkora lomposuk van?

Mindketten fölnevettek a komolytalan megjegyzésre, majd zavartan elhallgattak, mikor rájöttek, hogy Hin és Kee őket nézi, nem értve a vidámságuk okát. Az ő fajukra sosem volt jellemző, hogy ruhával takarják el a nemi szervüket vagy egyáltalán bármijüket, elvégre a testüket tetőtől talpig vastag bunda borította.

– Azt hiszem, nekem is ki kell facsarnom a lompost. – dűnnyögte végül a férfi, felkelve helyéről. Minden tagja fájt és folyamatosan reszketett a hidegtől, ezért talpra kecmeregve megdörzsölte derekát és nyújtózkodott kicsit, mielőtt meglátogatta volna a küblit.

A folyosón rövidesen léptek hallatszottak, majd a bejárat mellett, alul a kőfal egy kis darabkája félrecsúszott. A fekhelyen vacogó lány aggódva pillantott a nyílás felé, próbálva kitalálni, mi történik. Aztán rájött és rögtön azon kezdett agyalni, elég nagy-e a lyuk ahhoz, hogy átpréselje magát rajta a szabadba? A feje biztosan kiférne, de a vállai nem valószínű.

A yuzzemek felhorkantak és nyugodtan odasiettek a lyukhoz, ismervén már a börtön rendjét. Négy tálnyi gőzölgő valamit dugtak be sima fémtálcákon, mellettük műanyag kanalakkal és négy pohár teával, mielőtt a kő visszacsúszott volna a helyére.

Hin és Kee nem hagytak kétséget a tálak tartalmával kapcsolatban. Fölkaptak egy–egy tálcát és félrevonulva mohón falni kezdték a reggelit.

– Nincs nagy véleményem a yuzzemek étkezési szokásairól. – közölte Luke a hercegnővel. – Ha enni akarunk valamit, jó lesz sietnünk, másként nem hagynak nekünk belőle.

Odasietett a falhoz és fölvette a két tálcát. Majd udvarias mosollyal, akár egy főpincér, letette őket az álmosan felülő hölgy elé.

– Parancsoljon, felség! Íme az ágyba hozott reggelije!

– Pompás! – morogta összevont szemöldökkel a királykisasszony. S bár nem volt finnyás, most mégis gyanakodva tanulmányozta a tálak vöröses színű tartalmát. Remélhetőleg nem kevertek bele a birodalmiak semmi vallatószeret, akaratgyengítő drogot vagy más kellemetlenséget.

– Mi ez?

Luke odatelepedett mellé és beleszagolt az egyik gőzölgő tálba. Aztán vállat vont és bátran megkóstolt egy kanálnyi ételt.

– Valami pörkölt. – állapította meg, miután elrágta a darabjait. – Jó meleg. Hús és zöldség, alig fűszerezve. Kicsit mócsingos, de börtönkosztanak nem is olyan rossz.

– Ne feledd – mondta Leia, ölébe véve a másik tálát –, hogy Grammel parancsot kapott, hogy vigyázzon az egészségünkre. Míg a kormányzó képviselője meg nem érkezik.

– Ja. Ezért zárt minket egy fűtetlen cellába takaró nélkül. – csóválta fejét a fiú kételkedve. – Remélem nem fogunk megfázni. Te hogy érzed magad?

– Pocsékul. De a tea forró! – kóstolta meg a cukorpótlóval ízesített folyadékot jólesően a fruska. Egy darabig szorosán két kezébe fogta a műanyag bögrét, hogy magába szívja hőjét, aztán megmarkolta kanalát és nagy elszántan a szájába tolt egy adagot a reggeliből. Tényleg meg lehetett enni, bár elhízni nem fognak ennyitől.

Két falat közt a fiatalember reménykedve jegyezte meg:

– Ha lehetőségünk nyílik a szökésre, legalább tele hassal szökhetünk.

– Ha meg nem, akkor tudod a dolgod. – felelte sokat sejtetően a lány. Szavai még azt a kevés étvágyát is elvették a pilótának, ami feltámadt benne, de azért kitartóan belapátolta az egész adagját, őszintén reménykedve a holnapban.

Miután végzett az evéssel, Luke megitta teáját, majd fölállt és odament a cellájuk rácsához. A folyosó falán azt a távoli panelt nézte, amin az ajtót működtető fotocella volt elhelyezve. Ha valamivel le tudná takarni a fényérzékeny kapcsolót – töprengett –, máris

elhárulna a szökésük útjában álló legfőbb akadály. Körülnézett a tömlőcben, bármilyen hosszúkas tárgyat keresve, amit ki tudna nyújtani a rácsokon. A tálcák, amiken az ételt beadták, sima, nem kovácsolható könnyűfém-ből készültek. Nem lehet összeerősíteni őket, ahogy a műanyag tálakat és kanalakat sem. Meg amúgy sem érnének el a távoli kapcsolóig. A panel – magától értetődően – még a yuzzemek hosszú karjával sem volt elérhető.

Mögötte Leia szótlanul figyelte a fiút és azon merengett, miért is nem jöttek össze már korábban ők ketten? Hiszen szerették egymást és remekül összeillettek, a kisebb súrlódásoktól eltekintve, amik jelentős részéért önmagát okolta a lány. Aztán eszébe jutottak a megismerkedésük napjai, mikor a Halálcsillagról menekültek a felkelők titkos támaszpontját keresve és ő megfogadta, hogy senkit nem fog közel engedni magához. Az Alderaan pusztulását követő sokk hatása alatt a szívét és minden porcikáját a felkelés ügyének akarta szentelni, amihez egészen mostanáig elszántan tartotta is magát. Skywalker pedig csöppet sem volt tola-kodó, noha valahányszor ránézett, tisztán látszott rajta, mennyire eleped érte. Számos bevetést végigcsináltak azóta, időnként megmentve egymás életét, de huzamosabb időt mégse tudtak kettesben tölteni, hogy komolyan össze-melegedhessenek. Egészen mostanáig. Kár, hogy a kalandnak hamarosan vége és a szerelme fogja kitörni a nyakát. Szomorú befejezése lesz ez különös kapcsolatuknak.

Pesszimista gondolatait a fiatalember mormogása szakította félbe.

– El kellene érünk a kezünkkel vagy valami mással azt a kapcsolót. – töprengett bosszúsan Luke.

– Vagy valami mással, fiam.

Mindenki fölkapta fejét a váratlan hangra, kivált az ingerlékeny yuzzemek. Hin cserregve az ablakhoz rohant, de szerencsére Leia ért oda előbb, tüstént felpattanva helyéről. Lábujihegyre állva, két kézzel megragadta a rácsot, aminek túloldaláról egy ráncos, mosolygó arc nézett vissza rá.

– Halla! – kiáltotta megkönnyebbülten.

– Helló, kislány! – üdvözölte az öregasszony barátságosan, majd rémült tekintetű vetett a vicsorgó yuzzemre, aki megpróbálta elkapni a nyakát.

– Ne...! Ő barát, Hin! – kiáltott rá Luke, aki harmadiknak ért oda az ablakhoz és megfogta a yuzzem karját, mielőtt kárt tehetett volna a megmentőjükben.

Hin meglepetten cserregett, ahogy észbe kapott és inkább hátrahúzódott, helyet adva az embereknek, hogy beszélhessenek hivatlan látogatójukkal.

– Szia, Halla! – fogta meg az öregasszony rácsba kapaszkodó kezét Skywalker túlárado boldogsággal. – Hát mégsem feledkeztél meg rólunk?!

Megpróbált a nő háta mögé lesni, de odakint csak a felszálló reggeli ködöt látta és a bányaváros házainak tetejét.

– Mi van Thripióval és Artúval?

– A droidjaid jól vannak, fiam. Ami pedig engem illet, sohasem feledkezem meg a partnereimről. Meg aztán szükségem is van rátok. Hát ne légy meghatódva tőlem. Tudod, hogy a kristályt akarom. – elkomorodott és áthatóan nézett Lukera, meg Leiára. – Beszéltél rólam annak a féreg Grammelnek?

– Nem. – nyugtatta meg a srác. Köhintés hallatszott, mire mindketten a hercegnőre pillantottak.

– Pontosabban – helyesbített a fiatalember nyomban – Grammel azt hiszi, hogy a kristályszilánkot mi akartuk eladni neked. Valamelyik besúgója látott minket a tavernában.

Halla kuncogott egy sort és vállat vont a birodalmiak ostobasága felett.

– Hát ezért nem vittek be kihallgatásra. Grammel mindig is rosszul látta a dolgokat. Gondolom, a szilánkot elvette?

– Sajnálom. – mondta leverten Luke. – Kényszerített rá. Muszáj volt odaadnom.

– Nem baj, fiam. Rövidesen a kezünkben lesz az egész kristály. Mihelyt ki tudlak szabadítani benneteket.

– Hogyan? Föl akarod robbantani a falat?

– Hogy rátok omoljon az egész kóceráj? Nem vagyok én robbantási szakértő! – elhallgatott, mert hirtelen eszébe jutott valami. – Ugye nem látsz le az ablakból?

– Nem, csak egyenes vonalban látok. – ismerte be Skywalker.

– Fiam, én egy húsz centiméteres peremen állok, úgy tizenöt méter magasan. Fél órámba telt idáig felmászni az oromdíszeken és csak az erőnek köszönhetem, hogy egyáltalán rád találtam.

– Halla, te megbolondultál! És ha leesel? – meresztett rá nagy szemeket Organa.

– Akkor egy kicsit megütöm magam és a kalandnak számomra vége. – az öregasszony láthatóan nem izgatta magát emiatt. – Vagy azt hiszitek, azért tapadok így a falra, mert olyan illatosak vagytok? Alattam a templom hátsó udvara van, tele építési törmelékkel. Ezt egy kerítés határolja, amit teleaggattak riasztókkal és mindenféle szenzorokkal. Így kénytelen voltam a főbejáraton besétálni, mintha csak az egyik irodába jöttem volna ügyet intézni. És nem hozhattam magammal fegyvert vagy robbanóanyagot, mert a kapunál is vannak érzékelők.

– Jó. És mi a terved? – kérdezte türelmetlenül Luke. – Hamarosan felszáll a köd és bármikor megláthatnak téged, amint itt lógsz a falon.

– Bocsánat, hogy nem tudtam előbb jönni, kedves fiam! – húzta el száját Halla fáradtan. – De amíg ti itt hűsöltetek, én egész éjszaka fel–alá rohangásztam a városban. Próbáltam mindent elintézni és megszervezni a szökéseitekhez. Egy kicsit begyorsultak a dolgok és én már nem vagyok mai csirke. Szóval ide is csak azért bírtam feljutni, mert bevettem egy serkentő tablettát, nehogy elaludjak félúton. Ettől aztán úgy dobog a szívem, hogy majd kiugrik a helyéből.

– Mit kellett megszervezned? Talán bevontál másokat is az ügybe? – tudakolta aggodalmasan a hercegnő.

– Épp ellenkezőleg, lányom! Mindent egyedül csináltam, mert Artu és Thripio túl feltűnő jelenség lett volna az utcán. Másban meg nem bízok jelenleg. Szereztem élelmet, felszerelést és fegyvereket. Már csak titeket kell kihoznom innen és mehetünk.

– Óriási kockázatot vállaltál értünk. – mondta a fiatalember hálásan.

– Ja! Úgy érted, tiszta bolond vagyok, mi? – hunyorgott rá hamiskásan a nő. – Hát igen! Csak egy dilis öregasszony hajlandó végigmászni ezen a parányi peremen és mindenhová bekukkantani, két amatőr iszapbirkózót keresve.

– Nem erre gondoltam! – védekezett Luke behúzott nyakkal.

– A lényeg, hogy ezen a rácson nem fogtok átjutni. – világosította föl Halla szigorúan. – Innen csak azon az úton juthattok ki, amelyiken bementetek.

A fiatalok háta mögött ekkor hangos, kitartó morgás és csicsergés hallatszott. Hin odament hozzájuk, a férfi vállára tette mancsát és érdeklődve nézte az öregasszonyt. Aztán cserregve eltársalgott a pilótával. Végül visszament a cella belsejébe és Keevel kezdett tárgyalni, miközben Halla elbizonytalanodva nézte őket.

– Mit akart? – kérdezte a fiútól. – Nem értem ezt a majomnyelvet.

– Hin azt mondja – tolmácsolta Luke –, hogy ha ki tudsz szabadítani minket a cellából, Kee meg ő majd gondoskodik róla, hogy kijussunk az épületből.

– Gondolod, hogy képes rá? – kérdezte az ajkát nyalogatva Halla.

Skywalker szokatlanul magabiztosnak látszott.

– Nem állnék ki két elkeseredett yuzzem ellen. És még valamit megígértek. Ha segítünk nekik megszökni, ők is segítenek nekünk megtalálni a kristályt.

– Valóban a segítségünkre lehetnek. – ismerte el, némi kétkedéssel a hangjában az asszony. – Amennyiben tényleg mellénk állnak. Bár ha megszöknek a börtönből, úgysem

marad sok választásuk. A bolygót nem hagyhatják el, a bennszülöttek félnek tőlük és a dzsungelben sem bujkálhatnak örökké. Grammel nagylelkűségében pedig ostobaság lenne reménykedniük.

– Jó! Talán rátérhetnénk a lényegre? – szolt közbe Leia, türelmetlenül hallgatva a csevegésüket. – Hogy fogsz kiszabadítani minket innen?

Halla gyorsan megkapaszkodott, mert majdnem leesett az omlásveszélyes kőpárkányról, aztán kifújta magát és büszkén kijelentette:

– Mondtam már, hogy az erő mestere vagyok! Álljatok félre, hogy rálássak az ajtóra!

Luke nem tudta, mire számíton, de engedelmeskedett. A hercegnő karba font kézzel, szkeptikusan és ugyanakkor idegesen figyelte az öregasszonyt. Már megint ez a hengegés az erővel! Nem kétséges, hogy odébb tud lökni egy kisebb tárgyat, de azok a fémrácsok karvastagságúak és különleges ötvözetből készültek!

Halla pár másodpercig fürkészte a cella belsejét és az ajtónyílást, majd nagy levegőt vett és szeme lecsukódott, mintha valamiféle transzba esne. Skywalker szinte azonnal megérezte benne az erő fokozódó áramlását és hamar felfogta, hogy az asszony most úgy működteti az erőt, ahogyan ő még sohasem volt rá képes. Nem éppen felsőbbrendű módon, csak... másképp. Lukeot a legjobban az nyugtalanította, hogy ebben az állapotában Halla leeshet a templom faláról. De az öregasszony nem mozdult, mintha odaragadt volna az ablakhoz, csupán a homlokát ráncolta a szellemi erőfeszítéstől.

A fiatalember halk sikkantást hallott, mire odanézett, ahová a hercegnő mutatott. Az egyik üres fémtálca fölemelkedett a padlóról és lustán lebegett a cella közepén. Aztán elindult a rács felé. A férfi ismét Hallára pillantott. Egyszerű vásári mutatvány volt ez, ő mégsem tudta soha jól megcsinálni. De úgy látszik, az asszony éppen ehhez értett. A srácnak eszébe jutott a fűszertartó a tavernában és visszafojtotta lélegzetét, amint rájött, mire készül a másik.

A kőágyon ücsörgő két yuzzem előbb rémült, majd elismerő cserregéssel vette tudomásul a csodát és gondosan elkerülve a repülő tálcát, a fal mentén az ajtóhoz oldalaztak, megtornáztatva izmaikat. Sejtették, hogy rövidesen eljön a szabadulás pillanata és fel akartak készülni fizikailag a szökés kínálta erőpróbára.

Halla ezalatt izzadva, eltorzult arccal mozgatta a tálcát. A préselt fémlap rövidesen a rudaknak ütközött. Luke megrándult, mert attól félt, hogy a tálca esetleg nem fog kiférni a rácsok között. De a lap elfordult, s éppen a megfelelő szögben, halk csikordulással kisiklott a karvastagságú rudak között, mintha egy láthatatlan kéz tartaná. Lebegve folytatta útját a folyosón a kapcsolópanel irányába.

Az öregasszony már alig pihegett, minden erejét a nagy munkára összpontosította. A fiatalember látta, hogy a tálca leereszkedik, mielőtt továbbhaladna a folyosón.

– Fiam...! – hallatszott az asszony gyengécske hangja az ablakból. – Segítened kell!

A szeme még mindig csukva volt, de száját résnyire nyitotta, hogy könnyebben kapjon levegőt a rendkívüli erőfeszítés közben.

– Nem tudok, Halla. – mondta keserűen Luke. – Ehhez nem értek.

– Muszáj, fiam! Már nem sokáig tudom egyedül tartani!

Alig mondta ki, a tálca éle halk koppanással a kőpadlóhoz ütdött, mielőtt ismét fölemelkedett volna néhány centiméternyit.

– Segíts neki, Luke! – biztatta azonnal a hercegnő is, felvillanyozódva a szökés lehetőségétől. – Tudom, hogy képes vagy rá! Én bízom benned!

A férfi odament a rácsához, két kézzel belekapaszkodott és becsukta szemét. Megpróbált kizárólag a tálcára összpontosítani: megfeledezni a börtöncelláról, a testét mardosó hidegről, a mögötte reménykedő hercegnőről és a szuszogó yuzzemekről. Mindenről, kivéve a lebegő, lapos fémdarabot. Ám először nem történt semmi. A tálca éle megint a padlóhoz ütközött és kevés választotta el attól, hogy az oldalára boruljon. Ám

ekkor hirtelen egy ismerős hang figyelmeztette a fiút, mely mintha a fejében szólalt volna meg a semmiből.

– Ne erőlködj, Luke! – mondta Ben Kenobi szellemhangja valahonnan a túlvilágról. – Emlékezz, mire tanítottalak. Lazítsd el magad és engedd az erőt szabadon átáramlani magadon. Ne próbáld kényszeríteni, csak mutass utat neki a képzeleteddel.

Az ifjú Skywalker boldogan adta át magát ezeknek az ismerős, megnyugtató gondolatoknak és habozás nélkül engedelmeskedett. Rövidesen kellemes érzés töltötte el tetőtől talpig, ahogy az erő átjárta minden porcikáját és nem csupán felmelegítette didergő tagjait, de frissé és éberré is tette, amilyennek már régen érezte magát. Halványan elmosolyodott és elképzelte, mit akar megvalósítani az erő segítségével.

A tálcá ekkor magabiztosan fölemelkedett, s eredeti pályáján folytatta útját.

A eseményeket szemlélő hercegnő hol Hallára, hol Lukera pillantott és kezdeti kételkedését mostanra teljesen elfújta a remény. Bárcsak ő is segíthetne nekik – gondolta izgatottan, s magában máris azt kezdte számolgatni, vajon hány örön kell átverekedniük magukat ahhoz, hogy kijussanak az épületből? Még ha kudarcot is vallanak, inkább vesszen el harc közben, minthogy tehetetlenül várja a keserű véget.

A tálcá rövidesen nekicsapódott a folyosó falának. Mintha odaszorítanák, csúszni kezdett fölfelé és végre elérte a falba süllyesztett kapcsolót. Pár másodperc múlva teljesen elfödte a panelt. Egy halk kattanás hallatszott. A rács közepén hosszúkás nyílás jelent meg.

Halla nagyot sóhajtott, megingott és majdnem leesett a falról. Leia észbe kapva odaugrott hozzá és átnyúlva a rácson erősen megragadta csuklóit, hogy visszatartsa a halálos zuhanástól. Az öregasszony végre kinyitotta szemét és rémülten megkapaszkodott, de közben megfélekezett a tálcáról, ami rögtön zuhanni kezdett lefelé, végigkaristolva a falat. A nyíláshoz lépő Hin fölszisszent, aggódva, hogy túl nagy zajt csapnak.

Luke kissé előredőlt és összevonta szemöldökét, egyedül folytatva a koncentrációt. Valami hirtelen elkapta a tálcát, alig egy centiméternyire a kőpadlótól, aztán lágyan és némán letette a földre. Ekkor kinyitotta szemét és enyhén megszédült az agyában uralkodó zsongástól, ahogy az erő még mindig hevesen átáramlott rajta, felpezsdítve a vérét.

– Sikerült! – motyogta megkönnyebbülten, miközben majd összeesett, úgy remegtek a lábai. Életében először képes volt tartósan lebegtetni egy tárgyat! A felismerés valósággal letaglózta.

Először a két yuzzem lépett ki a nyíláson, halkan csicseregve egymás közt. Egy pillanat alatt eltűntek a fordulóban, nesztelenül, de sebesen lopakodva előre a börtön folyosóján. A hercegnő még mindig Hallát tartotta, mígnem meggyőződött róla, hogy magához tért a transzból és nem fog leesni. Ekkor elengedte és odaszaladt a fiúhoz, büszkén meglapogatva hátát.

– Ügyes vagy! Gyere, menjünk!

Átlépett a nyíláson, kilesett a sarok mögül, aztán megfordult, mert nem hallotta, hogy a fiú követné.

– Hé...! Mire vársz?

Luke visszatért az ablakhoz és megérintette Halla kezeit a rácson.

– Jól vagy, öreganyám?

– Jól lennék – vágott vissza az erőlködéstől még mindig kimerülten Halla –, ha nem szólítanál folyton öreganyádnak. A segítséged nélkül nem sikerült volna. Jól bánsz az erővel, fiam!

– Te pedig pompásan irányítottál! – felelte gyöngéden Luke. – Te mutattad meg, mit kell tennem. Szerencsés ember vagyok, hogy ilyen jó tanárom van.

Halla benyúlt a rácson és megsimogatta Luke kezét.

– Kedves fiú vagy. De most eredj! Van a közelben egy nagy terepjáró garázs és javítóműhely. A templomból kilépve jobbra fordulsz és elhaladsz néhány panelépület előtt. Addig menj, míg egy esővíz elvezető csatornához érsz. A túlszélén fordulj ismét jobbra és kövesd a medert. Elhaladsz két raktárház előtt, utána eléred a telepet. A garázs egy nagy épület, rögtön balra. Ott foglak várni az udvar hátsó kerítésénél a droidokkal.

– Te hogy jutsz le innen?

– Hoztam magammal hegymászó felszerelést.

Halla jobb kezével szétnyitotta köntösét és megmutatta a lazán a nyakába akasztott kötelet. Levette, a végéhez erősített karabinerrel rögzítette a rácson és ledobta a mélybe. Hátrahajolva utánanézett, megállapítva, hogy leér a földre.

– Egy pillanat alatt lent leszek. – dühöngte, előcibálva zsebéből egy fogantyút, amit rákapcsolt a kötéltre. – Ha leverem a hátsó kerítés kapujáról a lakatot, azonnal megszólal a riasztó. De azt gondolom ti előbb fogjátok aktiválni a kitörésekkel. Jó lenne, ha nem hagynátok, hogy a rohamosztagosok kövessenek, mert időbe telik, amíg elköltjük a kiszemelt terepjárót. Minden világos?

– Felőlem rendben. – mondta Skywalker, rábiccentve az utasításokra.

Halla kacsintott és elengedve a rácsot, csupán a fogantyúba kapaszkodva eltávolodott a faltól, lábaival kitámasztva magát. Egy pillanat múlva halk surrogással eltűnt az ablakból.

– Siess már! – sürgette Lukeot a hercegnő az ajtóból, attól félve, hogy bármelyik pillanatban megjelenhetnek a rohamosztagosok.

A fiatal ember észbe kapott és átrohant a kiürült cellán. Kilépett a nyíláson és csatlakozott a lányhoz, aki türelmetlenül toporgott a sarkon, nem akarva nélküle továbbmenni. Előttük a folyosón lármát hallatszott, ahogy a többi cellában raboskodó fogoly a szökevényeket bámulta és vagy szidták vagy kérelték a menekülőket, hogy ugyan vigyék már magukkal őket is. Luke aggódalmasan kilesett a sarok mögül, attól tartva, hogy az örök tüzet nyitnak rá, ám különös mód senkit sem látott a folyosón. A következő fordulón túl azonban rémült kiáltások, puffanások, majd hörgésbefúló ordítások hallatszottak.

– Mi az? – kérdezte Leia, s ő is megpróbált kilesni a háta mögött.

– A yuzzemek.

– Remélem jól szórakoznak. – dühöngte őfelsége egy különösen éles csattanás és némi robaj után.

– Pedig csöndben kellene kiosonnunk innen.

– Azt szeretnéd, ha a yuzzemek csöndben maradnának? Ilyen alapon idekívánhatnál egy osztag Y-szárnyú hajót is! – mondta gúnyosan a hercegnő. Fölvette a tálcát, elhúzta a zárszerkezet előtt, aztán a bezáruló rudak közt visszadugta a cellába.

– Ezen majd eltöprenghetnek. – jelentette ki elégedetten. – Hadd higgyék, hogy dematerializáltuk a rudakat. Grammelt nem fogja izgatni, de az embereit biztosan. Azt akarom, hogy az üldözőink minél nyugtalanabbak legyenek.

– Gyerünk! – ragadta meg a kezét Skywalker elszántan és maga után húzta a szendén mosolygó hölgyet a gyéren megvilágított folyosón.

Végigsiettek a járatban, nem törődve a két oldalt sorakozó rácsokon kinyúló kezekkel és mancsokkal, amik megpróbálták elkapni őket, segítségért könyörögve. Ha a többi foglyot is kiszabadítanák, csak még nagyobb lenne a tolongás az épületben, ami megnehezítené a kijutásukat. Ráadásul voltak, akik inkább visszatartották volna őket, az örök kegyetlenségéről szövegelve és azt állítva, hogy a vesztükbe rohannak. Mintha nem tudnák ezt nélkülük is.

A yuzzemek a második fordulónál vártak rájuk az örfülkénél. Hin lábánál három megviselt rohamosztagos feküdt ájultan vagy holtan. A szőrös lény egy fekete RA-7-es

androiddal éppen egy negyedik katonát vert laposra. A szerencsétlen android, amit az egyik lábánál fogott, éppen úgy szétesett, mint a rémülten üvöltő ember. Mellette Kee mancsai tele voltak fegyverekkel és muníciós övekkel, melyeket az ártalmatlanná tett börtönőröktől vett el. Megpillantva társaikat, átadott nekik egy-egy DL-44-es pisztolyt a hozzávaló övekkel, míg az E-11-es lézerkarabélyokat megtartotta magának és a társának. A két ember gyorsan fölcsatolta derekára a szíjat, majd ellenőrizték fegyverükben a töltést és máris jobb kedvre derültek. Most már van némi esélyük a kijutásra.

Az utolsó rohamosztagos közben abbahagyta az ordítózást és testpáncélja romjai közé temetve elnyúlt a kövön. Hin ekkor szintén fölfegyverkezett, úgy lóbálva mancsában a katonai sugárvetőt, mint egy bunkósbotot. Az intenzív reggeli torna ellenére még csak nem is lihegett.

Luke a teherlift rácsos ajtajához lépett és megpróbálta kinyitni, ám az be volt zárva. Először arra gondolt, hogy szétlövi a zárat, aztán inkább bölcsen körülnézett és hamar fölfedezte, hogy fél méterrel odébb van egy lépcsőház is. Az gyorsabb lesz, mint liftbe szállni és biztonságosabb, mert nem rekedhetnek benne.

– Gyerünk a lépcsőhöz! – mutatta társainak, lenyomva a rácsos ablakú fémajtó kilincset. Csakhogy az is be volt zárva. Naná, hiszen egy börtönben vannak. Vajon kinél lehet a kulcsa?

Kee fölcserregett és nagy lendületet véve nekiszaladt az ajtónak, ami úgy szakadt be, hatalmas döndüléssel, mintha papírból lenne. A yuzzem gyakorlatilag nem is fékezett, hanem hármásával véve a lépcsőfokokat, rohant lefelé a sötétbe. Ezzel egy időben az egész épületben fölvijszrogott a szirénák, riadóztatva az őrszemélyzetet. Hin csicseregve követte fajtársát, s egy pillanat alatt eltűnt ő is a fordulóban. Skywalker kibiztosította zsákmányolt lézerpisztolyát és intett Leiának, aki eközben a fegyverét két kézzel tartva a bal oldali folyosó irányába figyelt, a zajongó rabokra. De nem volt több smasszer a börtönszinten, csak ezek négyen a padlón.

– Te fedezed a hátunkat! Ne maradj le! – kiáltott rá Luke, majd nekivágott a kivilágítatlan lépcsőháznak.

A templom szintjeinek belmagassága meghaladta a négy métert, így a szögletes csigalépcső kettőt fordult, mire a következő ajtóhoz értek. Ez már nyitva állt és egy hasonló előtérbe vezetett, mint fentebb. Amikor Luke a yuzzemeket keresve benézett, egy falhoz vágott rohamosztagost látott heverni a sarokban. Hin fölötte állt és önfeledten rugdosta, időnként fejbe verve a BlasTech tusával, míg szétrepedt rajta az elvileg törhetetlen rohamsisak. A katona feje sokkal rosszabbul tűrte az ütlegelést.

A helyiségből balra és jobbra indultak széles folyosók, szemben pedig egy ajtó zárta el az utat, amire azt írták: távközlési központ. Kee középen állt és épp vadul lövöldözött a bal felől közeledő rohamosztagosokra és felfegyverzett műszakiakra, akik a dühöngő szörmókot látva inkább visszavonultak az első fordulóig és csak tessék-lássék viszonozták a tüzet.

Luke maga is megeresztett egy célzott lövést az ellenségre, lábon találva egy technikust, majd rákiáltott a yuzzemekre, a lépcsőház felé mutatva.

– Ez még nem a földszint! Gyerünk tovább!

Ám a harcba belemelegedett lények nem figyeltek rá. Kee fejét rázva fölmordult, majd valami zajt hallva a szemközti ajtó túloldaláról, vadul nekirontott. A fémajtó könnyedén beszakadt a súlyától, maga alá temetve a mögötte álló két katonát.

– Nem! Ne most! – tiltakozott Skywalker megkésve. Vissza akarta tartani a yuzzemet, de csak a marka lett tele barna szörrel. Az óriást azonban ez nem zavarta.

– Ettől félttem! – nyögte a fiatalember a lépcsőház ajtajában lőállást elfoglaló Leiának. Tehetetlenül nézték, ahogy Kee berohan a helyiségbe, a bosszúszomjasan csicsergő

Hinnel a nyomában.

A nagy terem, ami hasonlított Grammel földszinti irodájára, egy jól felszerelt távközlési központ volt, föltehetőleg az egész bányavárosé. Benne irányítópultok, munkaállomások, íróasztalok és szekrény méretű számítógépek sorakoztak takaros rendben, míg a falakon körben hatalmas lapos képernyők világítottak, rajtuk szöveges adatokkal, folyamatosan frissülő grafikonokkal és kameraképekkel. Fél tucat műszaki tiszt és technikus dolgozott a zümmögő gépek között, akik most rémülten bámulták az ajtón bezúduló vérszomjas yuzzemeket.

Kee és társa végigrohantak a termen. Egyik kezükkel lövöldöztek, a másikkal elsöpörtek műszert és embert egyaránt, mit sem törődve azzal, hogy haragjuk tárgya élettelen-e vagy védekezni próbál. A személyzet ezt látva menekülésbe kezdett a szemközti ajtó felé, ahol eközben felfegyverzett rohamosztagosok özönlöttek be, habozás nélkül tüzet nyitva a tomboló vadállatokra. A helyiségben röpködtek a törött alkatrészek, szétvert berendezési tárgyak, valamint az élénkvrös sugárnyalábok. Csörömpölés, ordítózás, halálsikolyok és a yuzzemek fenyegető cserregése keveredett a szirénák folyamatos üvöltésébe. Egy szerver szikrákat hányva kigyulladt, csípős füst terjengett a plafon irányába, mire a tűzoltórendszer bekapcsolt és sűrűn gomolygó fehéres porral árasztotta el a gépeket. Hin az ellenséget látva rövidesen fölkapott egy íróasztalt és fél kézzel a löállást elfoglaló rohamosztagosokhoz vágta, akik úgy hullottak szanaszét, mint a kuglibábuk.

– Tartsd az előteret! – kiáltott a hercegnőre Luke, mielőtt ő is benyomult volna a helyiségbe, hogy beszélni próbáljon a yuzzemekkel.

Az ajtó romjai alól ekkor próbált meg kimászni a két katona. Az egyikük arra készült, hogy hátba löje a szőrnököket. Skywalker szó nélkül lepuffantotta őket és lehajolva a szórványos lézertűz elől, fölkapott egy elejtett E–11–est. Pisztolyát a tokjába csúsztatva célzásra emelte a karabélyt és megszórta a terem túloldalán gyülekező rohamosztagosokat, akik néhány bútorból hevenyészett barikádot építettek, próbálva védelmi vonalat fölállítani maguk előtt. A háta mögött közben hallotta, hogy Leia is folyamatosan tüzel, egyedül tartva a lépcsőhöz vezető ajtót, amin nem is lett volna szabad bejönniük. Ha nem tűnnek el innen nagyon gyorsan, a birodalmiak megszervezik az ellentámadást és csapdába esnek ezen a szinten.

A fiatalember ezt felismerve yuzz nyelven kiáltozni kezdett, próbálva túlharsogni a teremben visszhangzó zűrzavart.

– Ki kell jutnunk innen, Kee! Hallgass rám, Hin! Gyertek már! Menjünk!

Semmi hatás. A yuzzemek magánkívül voltak. Épp a számítógépeket verték szét és felborítottak egy konzolt, nem törődve a bundájukat megpörkölő elektromos szikrákkal és a testüket súroló lézersugarakkal. Luke lelőtt egy rohamosztagost a barikád bal szélén, majd vaktában lövöldözött a többiekre, ideiglenesen fedezékbe kényszerítve őket. Aztán a fegyverének energiaccellája kiürült és kénytelen volt eldobni a füstölgő csövű, felhevült stukkert.

– Luke! Gyere! – hallotta meg ekkor Organa kiabálását a folyosóról.

Előkapta pisztolyát és megfordult, visszasietve az előtérbe. Attól még, hogy a yuzzemek nem képesek hideg fejjel fölmérni a helyzetet, nekik nem muszáj az életüket áldozni az ő ostobaságukért. A folyosón egyre erősödött a lézertűz, immáron mindkét irányból, ami visszakényszerítette Leiát a lépcsőházba. A lány hol balra, hol jobbra eresztett meg egy lövést, takarékoskodva a DL–44–esben maradt töltéssel és intett a fiúnak, igyekezzen.

Luke meggörnyedve, fejét lehajtva odarohant hozzá, át a tűzvonalon és csak a jószerecsén múltott, hogy nem találta el. Bevetődött a lépcsőházba, majd megfordult és kilőtt a bal oldali folyosóra. A fordulóban térdelő birodalmi rohamosztagos, aki rá célzott a

puskájával, összeesett, szaporítva a padlón heverő hullák számát. Az ellenkező irányba tüzelve közben Leia hasba lőtt egy másikat, mire a társai gyorsan fedezékbe húzták a jajgató sebesültet.

– Hagyjuk a yuzzemeket! – kiáltott fel a lány, ugyanarra a felismerésre jutva, mint ő. – Nem maradhatunk itt...! Ki kell jutnunk!

– Naná! – szólt vissza idegesen Skywalker. – Menj előre!

A hercegnő biccentett és pisztolyát maga elé tartva lerobogott a lépcsőn a földszintre.

– Az ajtónál megvárlak! – mondta fegyelmezetten, mielőtt eltűnt volna a fordulóban.

A teremben eközben felerősödött a lézertűz, mire a szőrmókok abbahagyták a tombolást és egymást fedezve visszavonultak, végre követve józanabb rabtársaikat. Elsőként Hin ugrott ki az előtérbe, fülig oltóporral borítva és megvetve lábát a folyosó közepén, folyamatosan lövöldözött hol az egyik, hol a másik irányba. Láthatóan még mindig nem volt sürgős neki a távozás. Ezért Luke odalépett hozzá és rángatni kezdte az óriást, hogy magára vonja a figyelmét.

– Gyere már, Hin! Használd egy kicsit az eszedet!

A nagydarab yuzzem mérgesen ráfordult, hogy ne sűrgesse. De a srác nem veszítette el a bátorságát, még a kivillanó agyareit látva sem.

– Tudom, hogy gyűlölöd valamennyit! Én is a legszívesebben fölrobbantanám az egészet, de egy kicsit sokan vannak!

Hin fenyegetően ráfordult és vicsorogva megragadta Luke nyakát. Nem túl szorosan, de azért elég erősen ahhoz, hogy ne kapjon levegőt. A fiú elszántan nézett az óriás szőrös képébe és állta a pillantását. Hin mancsa nyomban lehanyatlott, s a yuzzem zavartan bólintott, bocsánatkérően cserregve, amiért elragadtatta magát.

– Jól van! – sóhajtott a Skywalker, nagy levegőt véve. – És most hívd Keet...! Leia előrement és segítenünk kell neki, utat törni kifelé!

Egy újabb energianyáláb hasított mellettük a kőfalba, mire a férfi megfordult, hogy viszonozza a lövést. A katonák úgy tűnik összeszedték minden bátorságukat és bal felől rohamra indultak az előtér irányába. Luke behátrált a lépcsőházba, Hin a társának cserregve, folyamatosan tüzelve követte.

Ekkor bukkant fel a távközlési központot betöltő füstből és porból Kee, hatalmas léptekkel rohanva feléjük. Használhatatlanná vált puskáját már eldobta, csak egy zsákmányolt muníciós övet cipelt magával, amiről leakasztott egy kézigránátot és az előtérben megfordulva bevágta a terembe. Aztán követte társait a lépcsőház biztonságába, további gránátokat hajigálva a folyosón két irányba. Hin és Luke fedezték a visszavonulását, megakasztva a katonák rohamát, majd a pilóta becsukta az ajtót mögöttük és lebukott.

Egy másodperccel később fojtott robbanás rázta meg az ősi templomot, elpusztítva a teremben harcoló rohamosztagosok barikádját. Rövidesen újabb detonáció hallatszott valamivel közelebből, ami alkatrész és bútorszilánkok záporát zúdította kifelé a távközlési központ kapuján, jókora füst kíséretében. Végül két további robbanás söpörte tisztára a folyosót, de olyan erővel, hogy a lépcsőházi ajtó rácsos üveglablaka betört. Miután lecsendesült a ricsaj, Luke csengő füllel kirázta hajából az üvegszilánkokat és föltápáskodott. Torz mosollyal végignézett a megviselt yuzzemeken, értékelve a teljesítményüket.

– Szép munka! Gyerünk tovább!

A több helyen megperzselődött szőrzetű Kee vadul lihegett és megtorpant a fordulóban, majd diadalmasan csicseregve felmutatta a muníciós övet, amiről több repeszgránát mellett egy ismerős tárgy lógott le. Skywalker azonnal felismerte fegyverét a félhomály ellenére.

– A fénykardom! Hol találtad?

A yuzzem elmagyarázta, hogy a katonának, aki a kardot viselte, már aligha lesz szüksége rá. Kee nem csak a gránátok miatt hozta magával az övet, hanem ezért is, mert jó orral megérezte rajta a fiatalember testszagát. S ösztönösen úgy vélte, érdemes visszaszolgáltatni a srácnak a különös fémhengert, hátha valami fontos szerszámról vagy fegyverről van szó.

Ez a két fickó nem is olyan forrófejű, mint hittem. Láthatóan értik a dolgukat, mintha korábban kaptak volna már valamilyen katonai kiképzést – ismerte fel Luke boldogan. Átvette Keetől az örökségét és az övére akasztotta. Szerencséje, hogy enyveskezű volt a rohamosztagos, aki eltulajdonította a begyűjtött fegyverek közül. Ha a bizonyítékraktárba kerül, örökre búcsút mondhatott volna neki. Majd igyekezett a máris lefelé robogó szörmókók nyomában maradni, akik végre arra rohantak, amerre eredetileg is kellett volna.

Mögöttük tűz, füst, zűrzavar és kiömlő vér maradt a szétrombolt emeleten, ahonnan hosszú másodpercekig senki sem merte követni az ámokfutást rendező yuzzemeket és a két embert...

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Grammel felügyelő arra ébredt ezen a reggelen, hogy a főhadiszálláson felvijjognak a riadószirénák. Az éjszakát a komplexumban kialakított külön hálósobájában töltötte az első emeleten, az ügyeletes személyzet pihenője mellett, amit csak akkor használt, ha nem volt ideje hazamenni a városban lévő házába az élettársához. Lefekvés előtt még fölhívta videotelefonon a nőt és röviden tájékoztatta, hogy fontos dolga akadt, így ma éjjel ne várjon rá. A festett szőke csinibaba rezignáltan tudomásul vette a hírt és nem mondott semmit. Grammel nem az a fajta férfi volt, aki eltúrte, hogy bárki is vitatkozzon vele.

A kapitány szeméből egy pillanat alatt kiröppent az álom, mikor a templom csöndjébe belehasítottak a szirénák. Lerúgta magáról a takaróját és felpattanva rácsapott a világítás kapcsolójára, erősen hunyorogva a metsző fényben. Fogalma sem volt, mi történhetett, de örökké gyanakvó elméjével rögtön arra gondolt, talán az új foglyok próbálkoznak a szökéssel.

Álmában épp roppant kéjes foglalatosságot űzött az előbb. Egy bizonyos csinos, fiatal szélhámosnőt vetkőztetett le, erővel az íróasztalára döntve meztelen, karcsú testét. A lány rajta nevetett, majd sivalkodni kezdett, mikor puszta kézzel fenekelni kezdte, és valami olyasmit kiabált, hogy „tudja maga, ki vagyok én?” Grammel nem tudta, de nem is érdekelte. Épp oda akart állni mögé, hogy magáévá tegye az alaposan lebűntetett szépséget, mikor a riadó félbeszakította az álmot, pont a legizgalmasabb résznél. Ó, milyen bosszantó!

A katonaságnál megszokott rutinját követve gyorsan, kapkodva húzta föl nadrágját, majd öltötte magára szürkésbarna zubbonyát. Lehuppant az ágy szélére és felcibálta csizmáját, aztán az odakintről behallatszó lövöldözést meghallva derekára csatolta fegyverövét és DL–44–esét előrántva kiment a folyosóra.

Bal felé, úgy húsz méterre tőle egy csapat rohamosztagos épp benyomult a távközlési központ ajtaján, ahonnan éktelen ricsaj, törés–zúzás, csörömpölés és heves sugárvetőtűz zaja hallatszott. Vajon mi történhetett? Valaki betört a szigorúan őrzött létesítménybe? Grammel odarohant, de az egyik hátramaradt katona kezét feltartva megállította, hevesen integetve neki, hogy húzódjon fedezékbe. A kapitánynak azonban eszében sem volt kimaradni a harcból.

– Mi a fene történik itt?! – harsogta túl a csatazajt, lefékezve a puskáját szorongató rohamosztagos mellett, akinek nem volt sürgős a társai után eredni a terembe. Eltévedt lézersugár vágódott ki az ajtón, gellert kapva a szemközti falon. A nyaláb a fejük fölött csapódott a kőbe, törmeléket és port szórva rájuk.

– Hasaljon le! Hasaljon le, uram! – szólt rá eszelősen az altiszt. – Két yuzzem kitört a börtönből! Épp szétverik a berendezést!

– A foglyok! – kiáltott fel Grammel elsápadva, mert azonnal tudta, melyik celláról van szó. A kölyök meg a nő szökni készülnek! Előkotorta zsebéből a komlinkjét és beleordított, hogy az épületben tartózkodó emberei hallják a parancsait az éktelen zajban.

– Figyelem mindenkinek! Az összes kijáratot lezárni! Nem szökhettek meg! A yuzzemeket lőjék le, de a két embert élve kell elfogni! Biztosítsák a lifteket és a lépcsőházakat is!

Mivel a távközlési központban tovább tombolt a küzdelem, otthagyta az ajtót, melyen át sebesült technikusok és katonák botladoztak ki, köhögve a csípős füsttől. A tőle telhető legnagyobb sebességgel rohanni kezdett visszafelé, majd a folyosó végén balra, míg a következő fordulónál gyülekező embereihez nem ért. Itt is javában folyt a lövöldözés, félrehúzott halottak és sebesültek heverték a padlón. Tehát a szökevények az előző lépcsőházon át próbálnak lejutni a földszintre, pont ahogy gondolta. Mivel a riadó életbe lépésekor a liftek automatikusan leállnak, csak a lépcsőkön lehet közlekedni. Amikből kettő van a templom két oldalán. A hátsó oldalt tartják a katonái, de elől visszaszorította őket a lézertűz.

– Miért nem támadnak? Indítsanak rohamot! – parancsolt rá a rangidős őrmesterre, aki épp tárat cserélt a puskájában.

– De uram! Folyamatosan tűz alatt tartják a folyosót! Leszednek mindenkit, aki kimerészkedik! – védekezett az altiszt, nem érezve sürgősnek, hogy hősi halott legyen belőle ezen a reggelen.

– Hát nem látja, hogy szökni akarnak, nem pedig megölni magát? – üvöltözött vele Grammel, megragadva a katona páncélos karját. – Menjenek és nyírják ki a yuzzemeket! A két embert viszont kábítsák el! Nekik nem eshet bajuk! Mozgás!

Az őrmester biccentett és talpon maradt katonáinak intve, elsőként indult el a folyosón. De alig haladtak pár métert, szórványosan lövöldözve, már jöttek is visszafelé, pánikszerűen menekülve valami elől. Ezzel egy időben robbanások rázták meg az épületet. Az utolsó pont a folyosón történt, miközben az altiszt azt kiáltotta: gránát! A lökéshullám megtaszította a rohamosztagosokat és repeszekkel, valamint törmelékkel szórta be a kanyarulatot.

Grammel káromkodott egyet és pár másodperccel később csengő füllel kilesett a sarkon, maga elé tartva pisztolyát. Füst és por takarta el a távolban az előteret. Jajgatás és kiabálás vegyült a szirénák visításába. A szökevényeknek persze nyomuk sem volt. Talán mégsem itt kéne erőltetni a rohamot, mert csak még több embert fognak veszíteni – ismerte föl a kapitány rosszkedvűen. Kora reggel lévén, csupán az éjszakai ügyeletes személyzet tartózkodott a főhadiszálláson. Az irodisták még nem jöttek be dolgozni, vagyis alig húsz embere van az emeleten, meg páran a földszinten a főbejáratnál. Ha követni próbálják a szökevényeket, könnyen megjárhatják. Mi van, ha elhelyeztek néhány gránátot a lépcsőházban is? Biztonságosabb lenne a másik útvonalat választani és elébük kerülni, mielőtt kitörnek a páncélozott főkapun.

Miután ezt sebtében végiggondolta, a felügyelő szó nélkül otthagyta kábán feltápászkodó katonáit és visszafutott a túloldalra, a hátsó lépcsőház bejáratához, ahol mostanra kisebb tömeg gyűlt össze a távközlési központból kimenekültekből. A többségük sebesült volt és tanácstalan. A nyitott ajtón át javában dőlt a füst a folyosóra, egy vérmocskos páncélszerű rohamosztagos utasításokat osztogatott, hogy lássák el a

sérülteket és oltsák el a tüzet, mielőtt az egész épület kigyulladna. Grammel valamelyest megkönnyebbülten ismerte föl a hangja alapján Puddra őrmestert.

– Mi a helyzet odabent? – tudakolta kurtán, végigmérve megviselt embereit.

– Uram? Jelentem, nem tudtuk megfékezni a yuzzemeket! Odabent mindenki halott vagy sebesült! A hírközlő rendszer gyakorlatilag megsemmisült...!

– Aki tud járni és van fegyvere, jöjjön utánam! Még nincs vége a harcnak! – harsogta Grammel indulatosan és a hátsó lépcsőház ajtajához ugorva elsőként indult lefelé a földszintre. Nem nézett hátra, hányan követik, de hallotta a léptek dobogását maga mögött. Remélhetőleg azok a szőrös vadállatok nem fognak betörni az ő irodájába is, mert ha szétrombolják a hosszú évek alatt összegyűjtött műkincseit, gutaütést fog kapni.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Leia óvatosan kilesett a lépcsőház földszinti ajtajának rácsos üvegablakán, felmérve maga előtt a folyosót. Senkit sem látott a környéken, viszont az előtérbe vezető átjárót egy fémajtó zárta le. A bejáratnál őrködő rohamosztagosok a riadó elhangzásakor nyilván bezárkóztak, hogy megakadályozzák a rabok szökését. A lány nem lépett ki a folyosóra, bölcsen úgy döntve, inkább bevárja társait. Együtt jobb esélyük lesz a kitörésre, amennyiben az őrség már felkészült a fogadásukra.

Odafent az első emeleten még javában tartott a lövöldözés, majd robbanások hallatszottak. Finoman megremegett az épület, a hercegnő fejére kőpor hullott a mennyezet repedéseiből. Organa őszintén remélte, hogy a yuzzemek nem omlasztják rájuk a templomot féktelen haragjukban, mielőtt elhagynák azt. Nemsokára lábak dobogását hallotta a sötét lépcsőházban és felbukkant Hin, menet közben próbálva kirázni bundájából az oltóport. Őt a hasonlóan megviselt Kee követte, majd Skywalker is megérkezett kissé lemaradva.

– A folyosó tiszta, de a kijáratot lezárták. – közölte társaival a hölgy, udvariasan félreállva az óriások útjából. Jobb, ha ők mennek elől, elvégezve a munka nehezét.

Hin cserregve feltépte az ajtót és merészen kiment a folyosóra, fenyegetően lóbálva puskáját. Jobb felől, az egyik elágazás mögül rögtön tüzet nyitottak rá, süvítve röpködtek a vöröslő energiasugarak a levegőben. A yuzzem egy kőoszlop fedezékébe ugrott, s visszalőtt. Kee újabb kézigránátot akasztott le muníciós övéről és precíz mozdulattal, laposan elhajította. A fémhenger pattogva csúszott végig a kőpadlón, majd megállapodva egy benyílónál, hatalmas dörejjel felrobbant, pár méterrel a birodalmiak előtt, akik átmenetileg fedezékbe húzódtak a szilánkszár elöl.

Luke az ajtón kilesve felmérte a terepet, majd jó érzéssel sorra kilőtte a teherlift mellett és a közeli falakon elhelyezett biztonsági kamerákat, hogy az előtéri őrség ne lássa, mit csinálnak. A másik irányban tiszta volt a folyosó, eltekintve egy RA-7-es androidthól, ami egy takarítószerrel teli kocsit tolt volna éppen feléjük. A feketére festett robot a tűzharctól megrémülve gyorsan behúzódott az egyik irodába.

– Kee! Az ajtót! – kiáltott fel a férfi, a lezárt bejáratra mutatva.

A yuzzem szó nélkül odarohant és letette a tövébe az övet, míg a társai fedezőtüzet zúdítottak az ellenségre a gomolygó füstön keresztül. Gyorsan kihúzkodta a biztosító peckeket és már iszkolt is vissza, Hin mögött keresve fedezéket. Luke abbahagyta a lövöldözést és hátralépett a lépcsőház oltalmába Organa mellé.

– Fogd be a füled! – utasította őfelségét, a testével takarva őt a várható törmelékzárától. Leia fegyelmezetten követte parancsát és összerándult meglepetésében, mikor egy másodperccel később irgalmatlan robbanás rázta meg az ősi

építményt. Izzó fémszilánkok süvítettek végig a folyosón, lepattogva a falakról. Nyomukban csípős füst kavargott. Csikorgás hallatszott, recsegés, majd nagy döndüléssel kidőlt a fémajtó. Fölötte megroggyant a masszívnak látszó boltív és kődarabok hullottak a plafonról. Kész csoda volt, hogy nem omlott le a födém.

Amint abbamaradt a törmelékek potyogása, a harcias yuzzemek máris előrontottak a megrongálódott kőoszlop takarásából és hatalmas léptekkel átrohantak a füstön, ki az előtérbe.

– Gyerünk! Utánuk! – kiáltott a hercegnőre Skywalker, pisztolyát előreszegezve.

Megeresztett pár lövést a folyosón felbukkanó birodalmiak felé, majd nagy levegőt véve belemerült a füstbe és porba. A lány szorosan ott volt a nyomában, ügyetlenül botladozva keresztül a padlót borító meggörbült fémroncsokon és tégladarabokon, mivel alig látott valamit.

Előttük fülsiketítő üvöltések és csattanások, szórványos lövések hallatszottak. Az előtérbe érve a két embert ismerős kép fogadta. A yuzzemek hosszú karjaikkal játékszerként lóbálva puskáikat, úgy rontottak rá a pult mögé rejtőzött kapuőrökre, mint valami szőrös lavina. Bár a taktikájuk szokás szerint nem volt túlságosan kifinomult, mégis bevált. Az ajtó berobbantásakor fedezékbe húzódó katonák nem számítottak ilyen gyors rohamra, így késve reagáltak. Mielőtt célba vehették volna az óriásokat, azok már a nyakukon voltak, egyszerűen átugorva a masszív pultot.

Az egyik őrszem még föl sem emelhetette fegyverét, mikor Hin már a padlóra döntötte, ökölcsapások özönét zúdítva rá. A BlasTech elsült, s tátongó lyukat égetett a műszerpultba. Hint láthatóan nem zavarta, hogy a fickó rohamosztagos páncélt visel: azzal együtt tépte szét a rémülten üvöltő, majd gyorsan elhallgató katonát, széthajigálva vért spriccelő végtagjait. Végül a sisakját is leszedte, de az áldozat fejével együtt és a szemközti falhoz vágta.

Mellette Kee előbb kicsavarta ellenfele markából az E-11–est, aztán könnyedén fölemelte és a fali képernyőhöz csapta a pasast. A megjelenítő szikrákat hányva darabokra tört és a rajta látható kameraképek egyszerre kihunytak. Alig hanyatlott a földre a kábult őrszem, a yuzzem máris fölkapta az egyik kerekesszéket és azzal ütötte agyon a tehetetlenül ordító embert.

Csakhowy volt egy harmadik rohamosztagos is az előtérben, aki nem a pult mögött tartózkodott és a robbanás elől behúzódott a szemközti falmélyedésbe. És nem habozott használni a puskáját, precízen megcélozva a tomboló szörnyeket.

– Kee, vigyázz! – kiáltotta Luke, elsőként észlelve a veszélyt, amint átért a bejáratot elborító füstön. A yuzzem gondolkodás nélkül lebukott a pult mögé, fél pillanattal azelőtt, hogy egy energianyaláb süvített volna el a feje fölött a levegőben, belecsapódva a fali képernyő roncsába. A katona újra tüzelt, ezúttal Hinre, de idegességében megint elhibázta, majd fegyvere csövét sebesen a futva érkező két emberre fordította. Skywalker azonban megelőzte és egyetlen pontos pisztolylövéssel leterítette a harmadik őrszemet.

A hercegnő elborzadva nézte a szétdobált, véres emberi maradványokat, majd figyelmét inkább a külső kapura irányította, ami érthető módon szintén zárva volt. Odarohant a kapcsolópaneljához és megnyomta a nyitógombot, ám semmi sem történt.

– Ez nem nyílik! Nyilván távirányításos vagy kódszámmal működik. – méregette a panelt tanácstalanul. Mit is mondott neki tegnap Grammel? Hogy az őrszemélyzet páncélzatába beépített adóvevők működtetik az ajtókat? Kár, hogy nem ejtettek legalább egy foglyot az előbb. Akkor ki tudná nyittatni vele a főkaput.

Lukenak ugyanez jutott eszébe, mert letérdelve átkutatta annak a katonának a holttestét, akit lelőtt. Azt remélte, megtalálja nála az ajtónyitó készüléket, de csalódnia kellett. Ha volt is ilyen a fickónál, azt integrálták a felszerelésének valamelyik darabjába és nekik sem idejük, sem türelmük nem lesz sokáig keresgélni az eszközt. Viszont a

rohamosztagos övén számos kézigránát függött, amikből az előbb már kifogytak. A fiatalember gyorsan leszedte őket, a zsebeibe tömködve mindet, s azon tűnődött, vajon hány darab kell a külső kapu átszakításához? Az ugyanis valamivel masszívabbnak tűnt a belsőnél.

– Menj vissza és fedezz minket, amíg utat csinálunk! – szólt oda közben az ajtónál toporgó lánynak.

Leia szó nélkül átrohant az előtéren és pisztolyát maga elé tartva kilesett a folyosóra a lassan oszló füstön keresztül. Majd nyomban tüzelni kezdett, mert az üldözőik már csaknem odaértek a berobbantott ajtóhoz, a fal két oldala mentén osonva előre.

– Jönnék! Igyekeztek!

Kiáltására felfigyelve Kee fogta E-11-esét és csatlakozott hozzá, segítve a lánynak visszaverni a katonák rohamát. A folyosón most már szünet nélkül csattogtak a lézersugarak, arról árulkodva, hogy a földszinti személyzet erősítést kapott valahonnan. Ugyanakkor a szemközti lépcsőházból még mindig nem jött utánuk senki, ami arra utalt, hogy alaposan lerendezték az emeleten az őrséget. De a helyzetük akkor is válságos volt, mivel sehová sem mehettek tovább az előtérből. Beszorítottak minket – ismerte föl azonnal a hercegnő. Vagy sikerül áttörnünk a külső ajtón vagy harcolhatunk, míg kifogyunk a lőszerből. Aztán vége.

Ezzel egy időben a hátuk mögött Hin önállósította magát: leszedte a sisakot annak a katonának a fejéről, akivel Kee végzett, egy szék romjai alá temetve a pasast. A fejfedőt a jobb öklére húzta és a bejáráthoz szaladva ütni kezdte vele a fémeket. De a páncélozott kapu meg se moccant, szilárdan ellenállva a yuzzem hatalmas erejének.

– Ez nem segít, Hin! – figyelmeztette józanul Luke, amint odasietett. – Biztonsági anyag! Nem tudod áttörni...! Robbantatunk kell...! Bújj a pult mögé és szedd össze a muníciót. Ha kijutottunk, odakint is összefuthatunk még pár katonával.

Hin ezúttal nem vitatkozott vele. Elhajította a behorpadt rohamsisakot és visszavonult az őrség szolgálati helyére, felkapkodva a puskákat, tartalék táraikat.

Skywalker felmérte a páncélajtót és megerősített fémkeretét, amit körben a kőfalba ágyaztak. Korábbi tapasztalatai alapján úgy becsülte, négy gránát elég lesz az áttöréséhez. Egy kupacba rakta őket és sorra kihúzta belőlük a biztosítószegeket, amilyen gyorsan tudta. Csak mikor végzett és felpattant, hogy fedezékbe rohanjon, vette észre Leiát és Keet, akik még mindig az előtér belső ajtajának romjain álltak, vadul tüzelve az ellenségre.

– Fedezékbe! Most! – ordított rájuk megkésve, ahogy a torkán kifért. És teljes sebességgel odavágtatott a lányhoz, aki az éktelen csatazaj miatt nem hallotta figyelmeztetését. Megragadta Organa karját, s nagy lendülettel maga után rántotta, be az egyik kőoszlop takarásába a fal mellett.

A hercegnő felsikkantott meglepetésében, de nem állt ellen neki, hanem szorosan hozzásimult a szűk helyen, leeresztve felhevült pisztolyát, aminek csöve megsütötte combját a ruhán keresztül, mikor hozzáért véletlenül. Kinézve látta még Keet, ahogy ledobja kiürült lézerkarabélyát és a szemközti falnál lévő oszlophoz ugrik, szó szerint az utolsó pillanatban.

A robbanás akkora volt, mintha egy villám csapott volna le a közvetlen közelükben. Vakító, narancssárga lángcsóva árasztotta el az előteret, végignyaldosva a falakat és a pultot, majd a nyomában csípős füst kavargott. Fűlsértő recsegéssel szakadt darabokra a páncélozott ajtó, kirepülve az utcára. Megint hullottak a repeszek és törmelékek, ezúttal jóval nagyobb mennyiségben és betérítették a környéket. Mikor pár másodperccel később csengő füllel kilestek az oszlop mögül, először csak a füstöt és port látták, majd a lyukon átderengő kinti világosságot. És meglepve állapították meg, hogy a kapuval együtt az épület boltíves bejáratának egy része is eltűnt.

– Kevesebb is elég lett volna! – állapította meg szakszerűen Luke.

A hercegnő kibontakozott a karjából és nem várta meg, míg a füst szétoszlik. Bátran elindult a szabadság felé, átbetladozva a füstölgő romokon. Hin szőrös feje csak ekkor bukkant fel a pult mögül és cserregett valamit, majd odadobott Keenek egy új lézerkarabélyt, ne legyen fegyvertelen. Aztán a két yuzzem a lány után loholt, köhécse a füsttől.

Skywalker előkapta maradék három repeszgránátját és a belső ajtónyíláshoz lépett. Mielőtt távoznak, jó lesz elvenni a rohamosztagosok kedvét az üldözéstől. Kibiztosította mindhármát és lehajolva sorra begurította őket a folyosóra. Egyet balra, egyet jobbra, egyet középre a lépcsőház nyitott ajtajához, noha onnan még mindig nem jött utánuk senki. A kezét meglátva lövések süvítettek feléje, éppen csak elhibázva karját. Luke hátralépett, aztán megfordult és örült iramban a többiek után rohant. Mögötte abbamaradt a lézertűz, amint a katonák meglátták a gránátokat és hanyatt-homlok visszavonultak, a közeli irodahelyiségekben keresve menedéket.

A fiatalember látta maga előtt Leiát, aki a templomhoz vezető lépcső aljára érve megállt és visszanézett, idegesen intve neki. Két oldalán a yuzzemek épp tüzet nyitottak a közeli parkolóban felbukkanó rohamosztagosokra, akik ariadójelzés miatt érkeztek ide a városból.

– Gyere, Luke!

A felkelés ifjú hőseit nem kellett biztatni. Átugrott a főkaput borító törmelékhalmon és óriás léptekkel vágatott lefelé a kölépcsőn. Mögötte három jókora robbanás reszkettette meg belülről a templomot, füst és porfelhőbe borítva az amúgy is viharvert előteret. A földszinten vijjogó szirénák ekkor elhallgattak, nyilván megszűnt az áramszolgáltatás az épületben. Mégsem maradt abba a láрма, mert körülöttük a bányavárosban már több helyen szóltak a vészjelzők, dudálva, tülkölve az utcákon elhelyezett hangszórókból, mintha valami katasztrófa érte volna a települést. Még egy perc és a város összes hadra fogható férfia a sarkunkban lesz – vélte Skywalker előrelátóan.

– Most merre? – kérdezte tőle hangosan Leia, tanácstalanul nézelődve a járműparkolóban. A felfegyverzett yuzzemeket és a templom szétrombolt kapuját látva az erősítésnek érkező katonák átmenetileg meghátráltak, fedezéket keresve a nagyobb lánctalpasok mögött.

– Jobbra megyünk! Utánam! – lihegte Luke, alig fékezve le mellette.

A templom körüli fák és páfrányok erdején átvezető járdára fordult, a Halla által mondott irányba szaladva. Közben jóleső elégedettséggel szívta magába a kinti levegőt, ami friss volt, párás és hideg. A szabadság illatát hordozta magán, meg némi korhadásszagot.

– Hé! Nem kéne inkább elkötni egy terepjárót? – kiáltott utána Organa, majd összerezsent, mert egy lézersugár süvített el a feje mellett. Nem, nem kéne – ismerte föl villámgyorsan. Azzal inkább a fiú után iramodott, aki láthatóan tudta, merre kell menni. A yuzzemek viszonozták a lövéseket és csicseregve követték az embereket.

A vadászpilóta csak jó száz méterrel odébb fékezett le, mikor már elmaradt mögöttük a templom hatalmas tömbje, beleveszve az épp felszálló reggeli ködbe. Bősen szuszogva kifújta magát és gyors gyaloglásra váltott, hogy bevarja társait. A járda inentől egy sáros utcába torkollott, aminek két oldalán emeletes panelházak magasodtak. És furcsamód senki sem volt a szabadban, noha a környék zengett a vészjelző szirénák bögésétől. Biztos mindenki a bányában robotol vagy még alszik. A lényeg, hogy senki se akarjon az útjukba állni, míg a találkozási ponthoz érnek.

Hátranézett, mikor Leia kimerülten zihálva utolérte és lelassított mellette. Noha őfelsége sportos alkatúnak gondolta magát, most mégis kellenül szembesült a ténnyel, hogy nincs elég jó erőben a hosszútávfutáshoz, még a Mimban alacsony gravitációjában

sem. Többet kéne edzenem – gondolta levegő után kapkodva, miközben bal kezét a férfi vállára tette, önkéntelenül megkapaszkodva benne.

– Huhh! Remélem... tudod... hová megyünk...! Hahh! Nem sérültél meg...? Huhh!

Luke végignézett magán, s nagyjából leporolta sáros bányászöltözékéről a rátapadt port. Sehol sem érzett fájdalmat, csak a bedugult füle csengett még mindig a robbanásoktól. Aztán észrevett egy vágást a jobb kézfején, amit alighanem egy eltévedt repesz okozott.

– Mindenem ép. – dűnnyögte tárgyilagosan. – Csak nagyon koszos lettem.

– Fura. – szuszogta feszült hangon a hercegnő. – Én is mindig tisztátalannak éreztem magam, valahányszor Grammel rám nézett.

Megfordult, a sarkukban kocogó yuzzemekre pillantva, akik könnyedén tartották velük a tempót és alig lihegték kicsit, noha a harc java az ő érdekük volt. Hin még mindig a koszt próbálta lerázni bundájáról, Kee pedig a sebeit tapogatta és időnként hátrasandított, nem követik-e őket. De senki sem loholt a nyomukban a néptelen járdán. A császáriakat nyilván lefoglalta az épületben rekedtek mentése és a tűzoltás, kárelhárítás.

– Miatta már nem kell aggódnod. Mondtam, hogy kiszabadítalak, nem? – karolta át Skywalker a hölgyet deréktájon és magabiztosan rámosolygott. – Inkább legyőzőm a fél birodalmi hadsereget, minthogy a nyakad szegjem!

– Köszönöm...! A nyakam nevében is...! És... ő... mi lesz a másik felével?

– Hagyok valamit neked is, meg a yuzzemeknek.

– Ó... de szerény vagy! – vigyorgott rá Organa elképedve. – Mintha csak Han Solót hallanám!

– Áh! Én a nyomába sem érek, ha dumálni kell! – legyintett a fiú könnyed, társalgási stílusban. – De a fő, hogy néhány percig most nem fognak üldözni minket. Igyekezzünk! Halla már biztosan vár ránk!

Újra megszorították lépteiket és hamarosan elérték az esővíz elvezető csatornát, ami fölött széles betonhíd ívelt át. A túlparton a pilótát követve jobbra fordultak, egy keskeny földúton haladva végig néhány jókora raktárépület mögött. Száz méterrel odébb drótkerítés következett, aminek másik oldalán egy tágas udvaron bányagépek és szállítójárművek parkoltak, valamint konténerek és gépalkatrészek heverték szanaszét. A többségük elég rozsdásnak és megviseltnek tűnt. A gyalogút itt bevezetett a kerítés és a csatorna közti területen burjánzó bokrok sűrűjébe.

Luke alaposan körülnézett az udvaron, mielőtt kilépett volna a szomszédos raktárépület takarásából, de senkit sem látott a környéken. Se szerelőket, se Hallát és a droidokat. Lehet, hogy még nem értek ide? Vagy odébb várakoznak? Az udvaron túl megpillantotta a javítóműhely hatalmas épületét. Óvatosan elindult előre, félrehajtva maga előtt az ösvényre hajló páfrányokat.

– Nem látok semmit. – suttogta társainak. – Legyetek résen!

Háta mögött a hercegnő ismét kételkedni kezdett a fura öregasszony szavahihatóságában.

– Gondolod, hogy nem várt meg minket?

A fiatalember bosszús pillantást vetett rá. Ő már tökéletesen megbízott Hallában, amióta képes volt fölmászni a templom falán, hogy kiszabadítsa őket.

– Az életét kockáztatta, hogy kijussunk a cellából.

– A valódi hősök is pánikba esnek néha. – válaszolta hidegen a lány.

– Én is pánikba fogok esni – szólalt meg előttük egy hang a bokrok között –, ha nem tűnünk el innen gyorsan!

Az élénkzöld páfrányok levelei mögül Halla lépett elő, egy teletömött hátizsák súlya alatt görnyedve. Jobb kezében egy DL-22–est tartott. Mögötte két alak ácsorgott, az egyik emberszabású, a másik alacsony, hengeres testű. Ők is több csomagot cipeltek, próbálva

helytállni a hordár szerepében.

– Halla! Na végre...!

– Luke úrfi! – kiáltotta Thripio megkönnyebbülten és letette a két kezében tartott súlyos bőröndöket. – Aggódtunk, hogy nem jutnak ki...! Ó!

A tolmácsrobot csak most vette észre a zömök, szőrös alakokat a gazdája és a hercegnő mögött. Beletelt néhány másodpercbe, mire a kereső algoritmusai átkutatták a memóriáját és nagy valószínűséggel azonosították a lényeket.

– Ne aggódj! Ez Hin és Kee. Yuzzemek. Velünk vannak.

Thripio udvariasan biccentett és tökéletes kiejtéssel csicseregni kezdett, üdvözölve a szörmókokat. Azok láthatóan örültek a társaságának, mert visszacserregtek neki és megszagolgatták a tolmács droidot. Majd az asztroszert is, aki mérgesen fölcsipogott és az oldalából kinyújtott egy drótvágó szerszámot. A Hallától kapott utasítás értelmében amint megérkeztek a gazdái, máris nekilátott átvágni a kerítést, hogy behatolhassanak a járműtelepre.

– Tudom, hogy a külsejük ijesztő, de ők voltak a segítőtársaink a szökésben. – magyarázta Skywalker a robotoknak. Artu Detu rögtön megeresztett feléjük egy barátságos füttyöt.

A távolból újabb robbanás hallatszott, mire Halla csodálattal nézett Lukera, egyedül neki tulajdonítva az egész ribilliót, ami alaposan fölrázta a bányaváros álmos békéjét.

– Mit csináltál, fiam? Először azt hittem, levegőbe röpült az egész főhadiszállás!

– Csak próbáltuk késleltetni az üldözőinket. – mondta szerényen Luke.

A következő detonációtól valamennyien összerezzentek, a templom irányába nézve. Sárga lángoszlop csapott az égre, kettészelve a ritkuló ködöt.

– Talán egy kissé eltúloztam a dolgot.

– Egy kissé? Ha jól sejtem, ez a löszerraktárunk volt! – állapította meg Leia elégedetten.

Artu eközben befejezte a kerítés átvágását és félreállt az útból, hogy Luke és Halla szétfeszíthessék a dróthálót.

– Csak csöndesen! – intette őket az öregasszony, miközben sorra átbújtak a nyíláson.

– Ne szaladjatok előre! Ismerem a járást, voltam már itt párszor!

Hin és Kee nyomban lőállást foglaltak el az udvaron álló szemeteskonténer mögött, míg Leia segített a többieknek átpakolni a csomagokat.

– Mi van ezekben? Az összes cuccod elhoztad? – kérdezte suttogva Hallától, aki fejét csóválta az epés megjegyzésre.

– Váltóruházat, élelem, felszerelés, fegyverek. Több napos útra indulunk a dzsungelbe és út közben nem lesznek boltok, hogy kedvünkre bevásárolhassunk. Összeszedtem mindent, ami csak lehet majd, beleértve a visszautat is. Én sokfelé jártam már ezen a világon, lányom! Tudom, mi kell a túléléshez!

– Rendben! Értem! Te vagy a szakértő!

Skywalker segített Artúnak átjutni a résen, majd utolsóként maga is átbújt és visszaengedte a kerítést.

Halla közben odasietett a műhely hátsó falához és pisztolyát készenlétben tartva, óvatosan kinyitotta a rozsdás fémajtót. Az nem volt bezárva, pont ahogy remélte. Belépett a sötét csarnokba, körülnézett, majd megnyugodva intett a többieknek, hogy jöhetnek.

Fogták a csomagokat és behurcolkodtak az épületbe. A hatalmas javítóműhelyben állott levegő és gépolajszag fogadta őket. Hátul és kétoldalt a falnál alkatrészekkel és szerszámokkal teli szekrények, polcok sorakoztak, előttük munkaasztalokkal. Középen megviseltnek tűnő gumikerekes terepjárók álltak keskeny szerelőaknák fölött. A csapat szótlanul átosont köztük, a hátvédet alkotó yuzzemek gondosan becsukták mögöttük az ajtót.

Az öregasszony előrevezette őket a műhely másik felébe, egy nyitott kapun át a garázsba. Itt zömök munkagépek parkoltak hosszú sorokban, teherautók, markolók, buldózerek és targoncák főleg, de a koszos ablakokon beszivárgó szórt fényben egy darut és egy tartálykocsit is megpillantottak, miközben végigjárták a kínálatot. Halla végül a csukott főbejárat közelében állt meg, féltucat terepjáró előtt. Ezek masszív, hatkerekű, nyitott tetejű járművek voltak, amik három részre osztott törzse csuklókkal kapcsolódott egymáshoz. Az első részben volt a vezetőfülke, középen négy utasnak jutott hely párnázott székeken, hátul pedig egy üres plató szolgált raktérként.

– Megnézem őket! – súgta társainak az asszony és sorra bekukkantott a műszerfalukra, ellenőrizve a mutatók állását, valamint azt, bennük van-e az indítókulcs. Végül az egyiknél elmosolyodott és karlendítéssel jelezte a többieknek: jöhetnek.

– Ez jó lesz...! Pakoljatok fel, aztán nyissátok ki a kaput!

Halla felmászott az ajtóval nem rendelkező kocsi oldalába épített hágcsón és a sofőrülésbe telepedett. Tanulmányozni kezdte a vezérlőrendszert, majd elfordította az indítókulcsot és elégedetten nézte, ahogy a műszerfalon felvillannak a kijelzők és színes lámpácskák. Az összerékmeghajtású mocsárjáró elektromos üzemű volt, teljesen feltöltött akkumulátorai a szögletes orrban helyezkedtek el. Az öregasszony azért ezt a típust választotta egy teherautó vagy lánctalpas helyett, mert tudta róla, hogy gyors, csendes, strapabíró és elég nagy a hatótávolsága ahhoz, hogy elérjék vele az úti céljukat, illetve vissza is hozza őket a városba. Ráadásul kételtű lévén könnyedén átkelhetnek vele mindazon folyókon és tavakon, amik az útjukba kerülnek.

– Tudod vezetni? – kérdezte a hercegnő, elfoglalva mellette az anyósülést.

– Nem, de kisebbeket már vezettem és gyorsan tanulok. Ezt a típust használják a felderítők és a vadászok a mocsárban.

Hátuk mögött a yuzzemek fölpackolták a csomagokat a platóra, majd a két robotnak is segítettek felkapaszkodni rá. Aztán kényelmesen letelepedtek a középső részben, fegyvereiket készenlétben tartva.

Luke ezalatt a garázs fémkapujához szaladt és a fogantyút megragadva húzni kezdte. A hatalmas tolóajtó meglepő könnyedséggel csúszott odébb, halkan nyikorogva a vezetősínen. Odakint további járművek parkoltak a ködben több sorban, az udvar főkapuja pedig be volt csukva. Mellette egy kisebb ajtón akkor lépett be két szürke ruhás szerelő, akik igencsak siettek, nyilván a várost felverő riadószirénák bögése miatt. A fiatalember nem várta meg, míg odaérnek hozzájuk és kényelmetlen kérdéseket tesznek föl a kilétükkel kapcsolatban. Visszaloholt a terepjáróhoz és felmászott az utastérbe a yuzzemekhez.

– Indulás! Gyorsan! – kiáltotta az öregasszonynak, aki megragadta a jármű szarvkormányát és habozás nélkül a gázpedálra taposott.

A túlméretezett kerekbe épített elektromotorok gyakorlatilag hangtalanul mozdították előre a féltonnás mocsárjárót. Kigördültek a szabadba és egyre gyorsulva a főkapu felé száguldottak. A szerelők ezt látva integetni kezdtek, majd rémülten félreugrottak a gép útjából és az öklüket rázták a tolvajok felé. Aztán rohantak értesíteni a felettesüket a történetekről.

– Kapaszkodjatok! – rikkantotta Halla elszántan, mielőtt nekihajtott volna a lelakatolt dróthálós kapunak. Éles csikorgás, fémes csattanás hallatszott, s a kétszárnyú ajtó darabokra szakadva kivágódott az utcára. A masszív terepjáró éppen csak zökkent egy kicsit, majd máris ráfordult a kövezett sugárútra, mely egyenesen a legközelebbi páncélkapuhoz vezetett a városfalon.

A közeli járdákon mászkáló bányászok és technikusok döbbenten bámulták a filmbe illő jelenetet és a kételtű különös utasait, akiknek igencsak kapaszkodniuk kellett, hogy ki ne essenek az ülésükből. Halla ugyanis úgy vezetett, mintha részeg lenne. Ide–oda

imbolygott az úton, a ritkásan parkoló járműveket kerülgetve, hogy elérjenek a széles kocsival köztük. A vastos gumikerekek csikorogtak a sáros kőlapokon, de a nagy sebesség ellenére sem csúsztak meg, mert az önálló tengelyeken forgó hajtóművek automata kipörgésgátlói nagy stabilitást biztosítottak a gépnek.

– Őrjárat! – kiáltott fel az utat kémlelő Leia, s előremutatott a szélvédőn túlra. Az utca jobb oldalán négy rohamosztagos sietett velük szemben, puskáit markolva. A főhadiszállás felé igyekeztek, engedelmeskedve a sisakrádiójukban hallott, erősítést kérő parancsra.

A szökevények azt hitték, azonnal felismerik őket és tüzet nyitnak rájuk, ám a terepjáró olyan gyorsan száguldott, a megengedett városi sebesség majd háromszorosával, hogy felocsúdni sem volt idejük, máris elhagyták a katonákat. Azok utánuk néztek, kötelességtudóan feljegyezve a kocsi rendszámát a gyorsajtás miatt, majd mit sem sejtve folytatták útjukat.

A következő útkereszteződésben egy konténert szállító robottargonca döcögött eléjük balról, teljesen elállva az utat.

– Fékezz! – sikoltott föl a hercegnő, miközben kapkodva próbálta becsatolni hárompontos biztonsági övét.

Halla erőteljesen elfordította a kormányt és ügyesen megfarolt a géppel, mielőtt belerohantak volna a targoncába. Végül csak pár centiméterre állapodtak meg tőle, megúszva a koccanást. A közelségüket észlelő droid figyelmeztetően rájuk dudált, majd zavartalanul folytatta útját.

– Mehetnél kicsit lassabban is! Nem kéne összetörni a kocsit! – szólt rá az öregasszonyra Luke neheztelően.

– Nyugi! Még csak most kezdek belejönni! – állította magabiztosan az asszony és újfent gázt adott, helyben elfordulva a terepjáróval, amint felszabadult előttük az utca. De ezúttal nem száguldott olyan eszeveszetten, mert végre feltűnt előttük a ködben a városkapu. Ami természetesen még zárva volt ezen a kora reggeli órán.

– Nyissátok ki! Aztán ha kimentem, csukjátok be, hogy lelassítsuk vele az üldözőket! – mondta Halla, csikorgó gumikkal lefékezve a páncélajtó előtt. Hin és Kee nyomban kiugrottak a kocsiból és a masszív fémkapuhoz rohantak, fölemelve rajta a forgóreteszt, majd erőlködés nélkül tolni kezdték a súlyos alkotmányt.

– Milyen üldözőket? – értetlenkedett hátrafelé bámulva Organa, de senkit sem látott az üres utcán, eltekintve néhány kíváncsi járókelőtől. – Lehet, hogy nem maradt senki életben a templomban, aki megszervezhetné az üldözést!

– Egy század rohamosztagos őrzi a rendet minden bányavárosban. Ti mennyit öltetek meg közülük? Ötöt? Hatot? Tízet? – firtatta az öregasszony a fejét csóválva. – Még ha Grammel halott is, van elég helyettese, aki intézkedhet. Perceken belül a nyakunkon lesznek a terepjáróik, majd meglátjátok! Én pedig addigra szeretnék eltűnni a sűrűben!

Mintha csak a szavait akarná igazolni, egy sötétbarnára festett gépkocsi bukkant fel a ködből, egyenesen feléjük száguldva az utcán. Nyitott utasterében fehér páncélos alakok ültek, a szélvédő két oldalán kidugva puskáikat.

– Itt jönnek! – kiáltotta Luke, előkapva lézerpisztolyát. – Bukjatok le!

Csuklóját megtámasztva a hátsó ülés támláján célzott, türelmetlenül intve közben a platón ücsörgő Thripiónak és Artúnak, hogy húzódjanak fedezékbe.

– Jaj, Tervezőm! – motyogta rémülten a tolmács robot és megpróbált egészen lekucorodni a csomagok közé, hogy kikerüljön a lövonalból. Mellette az asztromechanikai droid csipogva hanyatt dőlt, hangos koppanással a hátára feküdve, így éppen csak eltakarta hengeres törzsét a plató hátsó fala.

A rohamosztagosok tüzet nyitottak rájuk. Élénkvörös energianyalábok sisteregtek a párás levegőben, az utca kövébe vagy a városfalba csapódva. Luke visszalőtt, aztán a

hercegnő is, aki most gyorsan kicsatolta övét és megfordulva feltérdelt ülésén, hogy jobban célozhasson. Sikerült is elsőre beletrafálnia az üldöző terepjáró orrába, kilőve az egyik reflektorát, míg a férfi a szélvédő mögötti sofőrre célzott, arra kényszerítve a fickót, hogy lebukjon a volán mögé. A négykerekű gépkocsi fékezett, felfutott a járdára, majdnem elgázolt egy óvatlan járókelőt, aztán nekiszaladt egy lámpaoszlopnak és kidöntötte. Még szinte meg sem állt a jármű, mikor dühös utasai már kiugráltak belőle és fedezéket kerestek mögötte a folyamatos lézertűz elől.

– Indulj már! – sürgette Skywalker az öregasszonyt, aki nyakát behúzza kémlelt ki a szélvédő felett. Egy eltévedt sugárnyaláb lyukat égetett a plexibe, közvetlenül a feje fölött, s ez azonnali cselekvésre sarkallta Hallát. Amint feltárult a kapu, lendületesen áthajtott rajta és pár méterrel odébb megállt, bevárva a yuzzemeket.

Hin és Kee ezalatt szintén lövöldözni kezdtek a terepjáró mögé bújó katonákra, majd szabad kezükkel elkezdtek becsukni a páncélkaput. Az egyik merészebb rohamosztagost, aki kidugta sisakos fejét a kocsi mögül, Hinnek sikerült vállon lönie, Kee pedig módszeresen kilyuggatta a jármű elejét, hogy tönkregye benne az akkumulátorokat. Így biztosan nem tudnak vele utánuk jönni.

Mielőtt a vezetősínen guruló fémkapu csattanva bezárult volna, a két yuzzem ügyesen kiugrott a résen és már rohantak is a mocsárjáróhoz. Felpattantak a hátsó részére és lehasalva az oldalfal mögé, újra tüzelőállást foglaltak el a biztonság kedvéért.

– Mehetünk! – mondta Leia a sofőrjüknek, visszahuppanva helyére. Zsákmányolt pisztolyából kifogyott a töltés, így tokjába csúsztatva és megkapaszkodott a jármű oldalfalában.

Halla gázt adott és folyamatosan gyorsulva belerobogtak a párás dzsungelbe. Előttük a sáros földút tele volt kátyúkkal, melyekben megállt az esővíz, de mindez csöppet sem akadályozta a hatkerekűt a száguldásban. Amint eltűnt mögöttük a városkapu az első kanyarban, mindenki visszaült a helyére és becsatolta biztonsági övét, mert az öregasszony ismét úgy vezetett, mintha terepralin lenne.

– Ez egész simán ment! – állapította meg Halla feszült mosollyal. – Rosszabbra számítottam!

– Tudod, hová megyünk? – kérdezte a hercegnő, meredten bámulva maguk előtt az egysávos utat, ami ide–oda kanyargott a dombok között és igencsak hepehupásnak bizonyult. Kétoldalt fák, bokrok, mezők, mocsaras területek váltakoztak, majd elhaladtak néhány ősi rom közelében. A hideg menetszél összeborzolta az utasok haját, illetve testszőrzetét, így rövidesen mindenki lehúzódt, amennyire csak bírt.

– Minél messzebb a várostól! Figyeljétek a levegőt és szójlatok, ha repülőt láttok! Utánunk fogják küldeni a rohamszállítókat!

– Hány gépük van? – érdeklődött sztoikus nyugalommal Luke, ellenőrizve pisztolyában a töltést. Nem sok maradt benne és nem volt nála tartalék tár. Mellette a yuzzemek sem álltak jobban a füstölgő E–11–eseikkel. Remélhetőleg Halla csomagjaiban akad néhány stukk, különben legfeljebb integethetnek az üldözőiknek, mielőtt szétlőnék őket.

– Minden városban van két LAAT és néhány könnyű légi sikló, meg a nagy teherszállítógépek, amikkel az ellátmányt hordják szét az úrkikötőből és a nyersanyagot viszik el a bányákból.

– Fel vannak fegyverezve? – tudakolta őfelsége, kis híján elharapva közben a nyelvét, mikor áthajtottak egy bukkanón. A kocsi oldalán túlnyúló vastag kerekek mély barázdái időnként sugárban hányták fölfelé a sarat, amiből néhány csepp az utasok képébe fröccsent.

– Naná! – horkantott az öregasszony vehemenssen. – Ezért kell előbb észrevennünk őket! Hogy bemenekülhessünk előlük az erdőbe!

– Melyik táskában vannak a fegyverek, amikről beszéltél? – pillantott hátra a fiatalember a platón hánykolódó droidokra, akik összes végtagjukkal kapaszkodni próbáltak a jármű peremébe és az ide–oda csúszkáló csomagokba. Majd futólag felnézett a szürke égboltra. Egyelőre nem látott repülőket a felhőzet alatt.

– A fekete bőröndbe tettem őket. A szürkében van a túlélő felszerelésünk, a barnában az élelem. – sorolta Halla, egy másodpercre sem véve le szemét a kanyargós útról. – A két hátizsákban a személyes holmijaimat hoztam. Nem akartam hátrahagyni őket Grammel nyomozóinak.

– Hin! Előre tudod adni a fekete bőröndöt? – kérte Luke a yuzzemet.

A szőrnök hátranyúlt hosszú karjaival, könnyedén fölkapta a nehéz csomagot és előretette az üres utasülésre. A férfi kinyitotta és elégedett biccentéssel nyugtázta a beletömött arzenált. Volt ott minden, amit csak kívánni lehet. Két DL–22-es lézerpisztoly, két DC–15S típusú katonai karabély, amik valószínűleg még a Klón háborúból maradtak meg, nyolc C–22-es repeszgránát és rengeteg tár a fegyverekhez. Mivel a pisztolyok energiasejtjei kompatibilisek voltak a zsákmányolt DL–44-esekével, a fiú rögtön tárat cserélt és adott egyet a hercegnőnek is. A yuzzemek korszerű E–11-esébe viszont nem illett a régi lézerkarabélyok tára, ezért azokat kicserélték, a bőröndbe dobálva a kiürült puskákat.

– Ezeket hol szerezted? – kérdezte a srác, ráadásnak a zsebébe tömve még néhány tárat és két repeszgránátot is.

– Vannak barátaim. Pénzért szinte mindenhez hozzá lehet jutni, ha tudod, kitől kérjed. – állította az öregasszony magabiztosan. – Amúgy az összes megtakarított kreditem elment az éjjel, úgyhogy osszatok be, amink van! Ennyiből kell végigcsinálnunk az utat!

– Luke gazdám! Látok egy repülőgépet mögöttünk, öt óra irányban! – kiáltott fel ekkor a platón ücsörgő Thripio, aki nagyításra állított szenzoraival folyamatosan kémlelte az eget.

Hallát kivéve mindenki felnézett és aggódva látták, hogy egy régi típusú, terepszínűre festett katonai rohamszállító lebeg a felhőláb alatt. Egyenesen feléjük tartott. Az öregasszony rátaposott a pedálra és teljes sebességgel száguldott tovább az úton, hogy mielőbb beérjen a legközelebbi fák lombkoronája alá, ám a repülő pilótái már észrevették őket. A gép ereszkedni kezdett és az orrába épített lézerágyúkkal megcélozta a menekülő járművet.

Amint beértek egy nagyobb facsoport takarásába, Halla rögtön letért az útról és behajtott két faóriás közé, letiporva a páfrányokat, majd megállt a törzsek takarásában. Jól számított, mert a LAAT kénytelen volt elhúzni a lombok fölött és közben találomra megszórta a földutat. Csattogtak a lézernyalábok, lyukakat égetve a falevelekbe, leszaggatva az ágakat és két sorban végigszántották a talajt mögöttük. Gőzölgő sárgejíretek csaptak fel az úton, aztán a repülő elhúzott, jellegzetes hajtóműhangjával felriasztva egy csapat rikácsoló madarat a ligetből.

– Vissza fog jönni! – mondta feszülten Leia, a sátorként fölénk boruló zöld takarót kémlelve.

– Ezért nem várjuk meg őket itt! – morogta Halla és visszatolatott az útra, majd továbbfarolva beállt a szemközti fák közé egy hasonló fedezékbe. – Most kezd kritikussá válni a helyzetünk, gyerekek! Ha továbbmegyünk, a nyílt terepre érve szitává lönek minket. Ha itt maradunk, utolérnek a terepjárós üldözők és végünk van.

– Akkor mit csináljunk? – kérdezte Organa vehemenssen. – A pilóták itt is be tudnak mérni minket az infravörös szenzorokkal! Talán hagyjuk el a kocsit?

– Nem jutnánk messzire gyalog ebben az ingoványban. – az öregasszony fölöttébb pesszimistának tűnt a helyzetüket illetően. – Éjszaka kellett volna elindulnunk, akkor több esélyünk lenne. Sajnos nincs ötletem...

– Ezekkel a fegyverekkel nem tudjuk leszedni a gépet! – állapította meg Luke, elsősorban a yuzzemekhez szólva, akik vállukhoz szorítva DC–15–öseiket, türelmesen várták a LAAT visszatértét. – Páncélozott!

Megjegyzése ötletet adott Hallának, aki megfordult és mosolyogva az utastér első részébe épített nagy szerszámos ládára mutatott.

– Dehogynem! Nyisd ki, fiam, ezt a ládát!

– Miért? Mi van benne?

Skywalker felpattintotta a rozsdás fémdoboz pántját és belenézett. Aztán eltátotta száját, mert a mindenféle pótalkatrészek, szerszámok, összehajtott tetőponyva és elsősegély csomag mellett egy terjedelmes, szürke fémcsövet látott heverni maga előtt. Egy kézi páncéltörő fegyvert.

– Hé! Ez egy MiniMag PTL! – dűnnyögte meglepetten. Szinte már áhítatos képpel emelte ki a nehéz szerkezetet és vette az ölébe, hogy megvizsgálja. – Hogy került ide?

– Kötelező tartozék minden járművön, amelyik a városfalon kívülre merészkedik. – magyarázta Halla vigyorogva. – A nagy testű ragadozók ellen, amiket nem állít meg egy lézerpuska. Hány rakéta van hozzá?

– Négy. – vette ki az egyiket Luke érdeklődve. Majd mivel a LAAT zúgása gyorsan közeledett, betöltötte a fegyverbe és bekapcsolta a páncéltörő vezérlő elektronikáját.

– Tudod kezelni? – nézett rá kíváncsian a hercegnő.

– Katona vagyok. – mondta egyszerűen a férfi és jobb vállára emelte a nehéz fémcsövet. – Az összes birodalmi fegyvert ismerem. Bár... ilyenekkel még sose lőttem.

Újabb lézersorozat vágott be a közelükben, felszaggatva a földutat. A rohamszállító pilótái úgy látszik mégsem látták őket az érzékelőkkel, mert találomra tüzeltek, próbálva kiugrasztani a nyulat a bokorból. Ez némi bizakodásra adott okot a mocsárjáró utasai számára, akik feszülten figyelték a magasban eldübörgő katonai gépet.

– Így nem tudok tüzelni, a lombok miatt! Ki kell mennünk a szabadba, hogy tiszta célpontot nyújtsanak!

– Máris! Készülj, fiam! Csak egy lehetőség lesz!

Halla indított és ráfordult az útra, amint elhúzott fölöttük a LAAT. Nagy sebességgel átvágtak a ligeten, majd kiértek egy nyílt területre, amit derékig érő fű borított.

– Jó lesz! Itt állj meg! – kiáltotta Luke, s erejét megfeszítve kiugrott a fékező kocsiból. Támadóállásba helyezkedve fölemelte a MiniMagot és belenézett a célkeresőbe, ahogy a kiképzésen tanulta. Ujja a ravaszra simult és türelmetlenül várta, hogy a rohamszállító előbukkanjon a fák mögül.

Mellette a terepjáróban a két yuzzem is célra tartotta karabélyát, minden eshetőségre készen és csiripelve megtárgyalták, hogy a pilótafülke üvegablakára fognak lőni.

– Ne várd meg, míg közel érnek! – tanácsolta Halla a fiúnak a volán mögül. – A rakéta messzire visz és követi a célt!

– Tudom! – dűnnyögte Skywalker halkan, s nagy levegőt vett, hogy csillapítsa szíve őrült dobogását. Ha elhibázza, a LAAT szitává fogja lőni őket. Vagy beléjük ereszt néhány rakétát, mert nekik is van nehézfegyverzetük.

A terepszínű rohamszállító kisvártatva felbukkant a liget lombjai fölött, folyamatosan tüzelve a fákra. Alacsonyan jött, kis sebességgel, így ideális célpontot nyújtott a férfi számára. Gondosan ráállította a célkeresztet a gépre és amint bezöldült a kijelző, tájékoztatva a befogásról, rögtön meghúzta a ravaszt. Éktelen süvítéssel vágódott ki a csőből a páncéltörő rakéta, szürkésfehér füstcsíkot húzva maga után.

A gép pilótája ebben a pillanatban vette észre a szabadban álló mocsárjárót, majd a feléjük száguldó rakétát. A LAAT nyomban megdőlt, meredeken jobbra fordulva és emelkedni próbált, hogy elkerülje a frontális ütközést, ám túl lassú volt és nagyon közel ahhoz, hogy esélye legyen a kitérésre. A rakéta egyenesen belevágódott a rohamszállító

tompa orrába, a bal oldali lézerágyú mögött és vakító villanással átfúrva a páncélzatot, odabent robbant a gép törzsében. Közvetlenül az egymás mögött elhelyezkedő pilóta és tűzér fülkéi alatt, akik azonnal meghaltak a repeszekről. A LAAT elülső része szó szerint darabokra szakadt, lángoló roncsok hullottak belőle szanaszét. A feketés füstfelhőbe burkolódzó gép megbillent és zuhanni kezdett. Jobb szárnya beleütközött egy fa lombjaiba és leborotválta azt, majd a rohamszállító még mindig dübörgő hajtóművekkel a füves talajnak ütközött, Luketól úgy negyven méterre és hangos robajjal összetört. A szétrepülő izzó fémdarabok felgyújtották a nedves fűvet, ám az nem égett sokáig, csak füstölgött mindenfelé.

A yuzzemek diadalüvöltésben törtek ki és lelkesen rázták puskáikat a szürkés égre, a birodalmiakat szidva és ifjú emberi hősüket éltetve. Skywalker megkönnyebbülten végignézett a társain, aztán szolidan elvigyorodott. Első lövésnek nem is rossz – gondolta magabiztosan.

– Te jó ég! Milyen ragadozók élnek a Mimbanon, amiket ezzel kell megállítani? – kérdezte a hercegnő, egyszerre elégedetten és rémülten.

– Addig jó neked, amíg nem tudod! – vont vállat vigyorogva Halla és intett a fiúnak. – Pattanj be! Ideje eltűnnünk innen, mielőtt újabb gépek érkeznek!

Lukenak nem kellett kétszer mondani. Beemelte a páncéltörőt az utastérbe, aztán maga is utánamászott. Közben Hin máris felcserregett, újabb veszélyforrásra figyelmeztetve társait.

A maguk mögött hagyott ligetből két hatkerekű mocsárjáró bukkant elő, őket üldözve. Bennük tucatnyi rohamosztaggal, akik a LAAT pusztulását látva nyomban tüzet nyitottak a szökevényekre, hogy bosszút álljanak.

– Taposs bele! – ordított fel a pilóta és gyorsan lebukott az ülésén heverő páncéltörő mellé, mert ijesztő közelségben süvítettek el körülötte a lézersugarak.

Halla gázt adott és száguldani kezdett tovább a földúton, ami egy szakaszon nyílegyenesen vezetett keresztül a mezőn. Fedezék, búvóhely belátható távolságon belül nem volt előttük, így csak a sebességükben bízhattak. Mivel az üldözők ugyanolyan típusú járműveket használtak, mint ők, elvileg nem fogják őket utolérni, de lerázni sem tudják vele a katonákat. Mégis meg kell próbálniuk, még azelőtt, hogy újabb LAAT tűnne fel az égen.

A yuzzemek megtámasztották puskáikat az üléstámlákon és visszalóttak, alaposan megijesztve Thripiót, aki kénytelen volt ismét hanyatt feküdni az egyre hevesebben ugráló fémplatón.

– Jaj nekem! Ez a rázkódás teljesen összetöri a burkolólemezeim! – sopánkodott a mellette heverő asztroszernek, aki hengeres törzse miatt ide-oda billegett a raktérben. Artu ingerülten visszacsipogott, sikertelenül próbálva karjaival megkapaszkodni a csomagokban. Szerinte ez lesz a legkisebb baja kényeskedő társának, ha utoléri őket a rohamosztagosok.

A két robotot csupán egy vékony fémlemez takarta el hátulról, amibe nagy csattanásokkal égettek kis lyukakat az energiasugarak, megrongálva a raktérben hányódó csomagokat is. Halla egyik hátizsákja rövidesen kigyulladt, szürkés füstöt eregetve magából. Az R2-es észrevette a bajt és odafordítva fejét a beépített poroltójával lefújta az égő ruhákat, átmenetileg megoldva a problémát.

Luke ezalatt betöltött egy másik rakétát a MiniMagba, de hamar rájött, hogy ezúttal nem tudja használni a fegyvert, mert a kocsi túlságosan hevesen rázkódott az egyenetlen talajon. Ráadásul ha az utastérből tüzel hátrafelé, a rakéta lángja egyenesen Hallát és a hercegnőt fogja érni, megégetve őket. Így inkább előkapta DL-44-esét és azzal próbálta megcélozni az üldözőket. Vajmi kevés sikerrel.

– Az orrukat löjétek, abban van az akkumulátor! – kiáltott hátra az öregasszony, egészen ráhajolva a szarvkormányra, nehogy eltalálják.

Előttük végre feltűnt egy enyhébb emelkedő, rajta ritkás facsoporttal, amin átszáguldva pár másodpercre eltűntek a katonák szeme elől. Utána viszont kanyargósabbra váltott az út, a sűrű bozótossal borított dombocskákat, magányos fákat és mocsaras területeket kerülgetve. Hallának kemény kézzel kellett tartani a kormányt, nehogy kisodródjanak oldalra és a sebességet is kénytelen volt csökkenteni. Nem attól tartott, hogy felborulnak esetleg, mert a terepjáró alacsony építésű volt, ugyanakkor széles nyomtávú. Hanem attól, hogy ha leszaladnak az útról, az ingoványos terepen annyira lelassulnak, hogy az üldözők hamar beérik őket.

Az elől haladó kocsi máris ijesztő közelségben járt hozzájuk, alig tíz méterre száguldva a nyomukban. Mivel a járművek szinte zajtalanul működtek, csak a kerekek surrogása hallatszott és a lézersugarak süvítése, meg a környéken felzavart állatok hangjai, ahogy pánikszerűen menekülnek a közelükből.

Miután alaposan kilyuggatták az első mocsárjáró sáros szélvédőjét, Hinnek rövidesen sikerült lelőnie az anyósülésben gubbasztó katonát, aki abbahagyta a tüzelést, szétroncsolt sisakkal előreborulva. A sofőr azonban annyira lehúzódt a műszerfal mögé, hogy sehogy sem tudták megölni, miként az utastérből lövöldöző többi rohamosztagost sem. A két yuzzem és Skywalker végül egyesült erővel szétlőtték a jármű elejét, benne az akkumulátorokkal, mire a gép hirtelen lassulni kezdett és pár méter után megállt, lehúzódt az út szélére. Szögletes orrából fehéres füst szivárgott, betérítve a csalódott utasokat.

A másik jármű fékezés nélkül elhúzott mellette és folytatta az üldözést. De a vezetője már óvatosabb volt az elsőnél, mert nem ment túl közel hozzájuk, tartva egy biztonságosnak vélt távolságot, nehogy elszakad hassanak tőlük a szökevények. Luke számára nyilvánvaló volt a céljuk. Nem akarják szem elől veszíteni őket, s nyilván folyamatosan tájékoztatják rádión a parancsnokságot, merre tartanak. Így az utánuk küldött újabb légi egységek hamarabb megtalálják a lopott kocsit és könnyedén kilőhetik a távolból egy rakétával.

– El kell tűnnünk az útról! Vedd az irányt az erdő felé! – kiáltott előre Hallának, aki szó nélkül tudomásul vette javaslatát, ám továbbra sem tért le az ösvényről, mivel belátható távolságon belül nem volt nagyobb facsoport sehol a környéken. Viszont balról megművelt földterületek bukkantak fel. Gyümölcsösök, veteményesek és legelők, rajtuk csapatokban bókászó nagy testű kérődzőkkel.

Aztán a következő magaslat mögül felbukkant egy megrakott szekér, amit egy szőrös négylábú vontatott, a bakján két bennszülöttel. A zöldek rémülten bámulták a feléjük száguldó mocsárjárókat, majd a lövöldözést látva pánikszerűen leugráltak a kocsiról és hajcsárbotjaikat eldobálva beszaladtak a bokrok közé. Épp élelmet vittek a bányavárosba eladni és ismerték annyira a katonákat, hogy semmi kedvük ne legyen találkozni velük. A gazdátlan jármű rövidesen megállt, a négylábú pedig jóízűen falatozni kezdett az útszéli fűből. Halla ügyesen kikerülte a rozoga szekeret, behajtva a térdig érő fűbe, ahol olyan kemény volt a talaj, hogy alig lassított valamit az iramukon.

– Mindjárt egy faluhoz érünk! Ott lerázhatjuk őket a kanyargós utcákon! – mondta a mellette ülő hercegnőnek, aki időnként hátranézett, azon tűnődve, miért nem tudták még kilőni társai a másik járművet is?

Mivel a yuzzemek puskáiból hamarosan kifogyott a töltés, szinte egyszerre kényszerültek tárcserére. Addig Lukenak kellett folytatnia a tüzelést, ám lövései rendre célt tévesztettek, mert a bő húsz méterre lemaradó mocsárjáró túl messze volt tőle. Így képtelenség megállásra kényszeríteni őket. Valami komolyabb fegyver kellene.

Lézerpisztolyában kimerült az energiacella, ezért lebukott az ülésére és a zsebében kotorászott másik tár után. Ám ehelyett egy hengeres tárgy akadt a kezébe. Egy repeszgránát! A vadászpilóta agya elzsibbadt a hirtelen felismeréstől. Hogy nem jutott ez

az eszébe előbb?

Előhúzta mindkét C-22-est és hátrapillantva próbálta megbecsülni, milyen messziről követi őket a másik terepjáró. Aztán kihúzta az egyikből a biztosítószeget, magában számolni kezdett, majd a megfelelőnek ítélt pillanatban elhajította a hengert.

A gránát jó öt méterrel a kocsijuk mögött ért földet és pattogva gurulni kezdett, végül megállapodott az út szélén egy esővízzel teli gödörben. A rohamosztagosok mocsárjárója elszáguldott mellette, a töltet pedig felrobbant, sárgeszírral kevert repeszest zúdítva a környékre – de az üldözők mögött pár méterrel. Luke összevonta szemöldökét és élesítette a második gránátot is. Ezt valamivel később dobta el, így pont a hatkerekű alváza alá került a megfelelő pillanatban.

A robbanás megrázta a mocsárjárót. A bal első kereke megsérült, nagy darabok szakadtak le róla forgás közben. A fémpadlót átszakító repeszek megsebesítették a kocsi sofőrjét és a mellette ülő rohamosztagos lábszárát, tönkretéve a pedálokat. Ennek eredményeként a jármű imbolyogni kezdett, majd lelassult és végül megállt az út közepén. Fájdalomkiáltások és csalódott ordítás hallatszott az utastérből, amit fokozatosan elborított a sérült akkumulátorokból feltörő fehéres füst.

A yuzzemek búcsúzóul még belelőttek a roncsba néhányszor, aztán a birodalmiak elmaradtak mögöttük és ők hangos cserregéssel ünnepelték az újabb győzelmet, vállon veregetve Skywalkert.

– Na végre! Így kell ezt csinálni, fiam! – nevetett fel Halla, megkönnyebbülten kihúzva magát ülésében.

– Jó! De most már tűnjünk el az útról, mielőtt felbukkan egy újabb repülőgép! – intett egy közeli erdőség felé Leia, nyugtalanul kémlelve az eget mögöttük.

– Mindjárt, lányom! Mindjárt! Csak előbb át kell mennünk a falun!

Az öregasszony felhajtott egy veteményeskertekkel borított, tágas magaslatra, melynek közepén tüskés bozótos alkotott összefüggő és gyakorlatilag áthatolhatatlan falat. A ragadozók elleni védekezésül ültetett sövényen egyetlen fagerendákból emelt masszív kapu vezetett át a bennszülöttek falujába, ami legalább félszáz földszintes házból állt. Mikor behajtottak a településre, Halla nyomban fékezett, nehogy elgázoljon valakit. A fából és nádból épült viskók közt ugyanis zöldek mászkáltak, felnőttek és gyerekek vegyesen. Kíváncsian nézték a terepjárón érkező idegeneket, minden sietség nélkül félreállva az útjukból.

– Ez itt Bozótvár. A legnagyobb bennszülött falu a környéken. – magyarázta Halla az utasainak. – Gyümölcsöt és zöldséget természetesen a szomszédos dombokon, aminek egy részét behordják a városba eladni az éttermeknek. A pénzen piát vesznek meg szerszámokat.

Kikerültek egy terményes zsákokkal megrakott szekeret, aztán néhány csaholó, négylábú háziállatot, amik leginkább kutyákra emlékeztettek, végül a bozótfal túloldalán nyíló másik kapun távoztak a településről. Lerobogtak egy lankás völgybe, ami tele volt ültetve mindenféle növényekkel és bennszülött munkások hajladoztak köztük, kapálva vagy betakarítva a termést. A völgy közepén egy kisebb folyó kanyargott végig, fölötte rozoga fahíddal. Ez éppen csak elbírta a terepjáró súlyát, ezért Halla nagyon lassan hajtott át rajta, miközben a korhadt gerendák hangosan recsegték a terheléstől. Utána megint felgyorsítottak és meg sem álltak a következő dombtetőig, amin túl egy erdőirtás következett, majd az érintetlen dzsungel, egész a láthatár széléig terjedve.

– Innentől végig aombok alatt leszünk, egészen Kislesig. – állította az öregasszony, megkönnyebbülten pillantva útítársaira. – Két-három óra alatt odaérünk.

– Az egy falu? – kérdezte Organa, a füvel benőtt, láthatóan alig használt ösvényt figyelve, mely a sűrű aljnövényzetben kanyargott tovább.

– Igen. Az utolsó lakott település a templomhoz vezető utunkon. Egyszer jártam ott, nem nagy szám. Mint a neve is mutatja, egy valóban kis falucskáról van szó. Csak néhány zöld család lakja, akik prémekkel és trófeákkal kereskednek. Van ott egy menedékház, amit a birodalmiak építettek a néha arra tévedő felderítők és vadászaik számára. Ha szerencsénk van, épp üresen áll és kifoszthatjuk. Utána már javarészt ismeretlen terep következik kelet felé, föl a hegyekbe. Szeretnék legalább száz kilométerre eltávolodni a várostól, mielőtt megállunk éjszakára pihenni.

Miközben az öregasszony szövegelését hallgatta, örülve, hogy végre lerázták makacs üldözőiket, a hercegnőre egyszeriben rájött a szükség. Ezért megérintette sofőrjük alkarját, félbeszakítva mondókáját.

– Nem állhatnánk meg egy percre? Pisilni szeretnék.

– Most? – nézett rá megütközve Halla. – Miért nem a börtönben intézted el a dolgodat, lányom?

Leia zavartan elhúzta száját, azon tűnődve, mit feleljen erre a kérdésre.

– Azért, mert szégyenlős. – kotyogott közbe a hátuk mögött ücsörgő Skywalker meggondolatlanul.

– Hé...! Nem fogom három ivarérett hím előtt letolni a nadrágomat! – fortyant föl őfelsége vehemensen és sértett arccal bámult elvigyorodó társaira.

– Mit szégyellsz? – érdeklődött gunyorosan az öregasszony. – Azt amid van...? Vagy azt, amid nincs...?

A hercegnő metsző pillantással jutalmazta az elmés megjegyzést, majd rövid mérlegelés után diplomatikus választ adott rá.

– Mindkettőt. Megállnál, Halla?

Az asszony sóhajtott és megértően biccentett nyomatékos kérésére. Aztán felnézett a megritkuló lombozatra, melyen túl tisztán látszottak a gomolygó felhők.

– Mindjárt! Majd ott, a fák alatt, nehogy észrevegyenek a levegőből.

Továbbhajtott a kocsival, míg el nem érték a kérdéses helyet. Akkor megállította a terepjárót az út közepén és nagyvonalúan intett az aljnövényzet irányába.

– Egy perced van! És vigyázz a kígyókkal!

Organa kicsatolta biztonsági övét és kimászott a járműből. Gyanakodva leste maga körül a páfrányokat, majd hátrament a platóhoz és turkálni kezdett a hátizsákjában, magához véve tisztálkodócsomagját. Aztán pisztolyát készenlétben tartva beóvakodott a sűrűbe és hamarosan eltűnt a többiek szeme elől.

– Azt hiszem a sok izgalomtól bennem is megindultak a dolgok! – sóhajtott fel nagy komolyan Luke, s követve a hercegnő példáját, az ellenkező irányba távozott.

– Igyekeztek! – szólt utánuk türelmetlenül Halla, majd hátrafordult a kocsin maradtak felé. – Még valaki? Nektek nem kell pisi, kaki, olajcsere?

A yuzzemek fapofával meredtek rá, nem értve a kérdésben rejlő poént. Ők a szökés előtt már elvégezték a dolgukat. A platón felülő Thripio viszont örült, hogy egy szerves lény végre kíváncsi a műszaki állapotára, így a horpadozott fenéklemezei miatt aggódva lefuttatott egy rendszerellenőrzést önmagán.

– A karbantartási naplóm szerint jelenleg nem szorulok rá egyik műveletre sem. – közölte elégedetten, mire az öregasszony elnevette magát.

– Nahát! Egy robot, aminek van humorérzéke! Ez meg hogy lehet?

– Az ember–kiborg kapcsolatok szakértője vagyok, asszonyom. – magyarázta tudálékosan a protokoll droid. – És mivel évek óta nem estem át memóriatörlésen, elég sok tapasztalatot sikerült fölhalmoznom mostanra.

– Szóval tanulékony konzerv vagy! – bólintott Halla megértően.

– Én jobb szeretem a mesterséges személy kifejezést használni magamra.

A talpra kecmergő Artu helyeslően fűttyentett, egyetértve társával.

– És még önérzetes is...! Hát, csuda egy csapat vagyunk, így együtt...!

Az asszonynak eszébe jutott, hogy az éjszaka folyamán mennyit szövegelt neki az aranyárga robot a lakásán, próbálva meggyőzni arról, hogy feltétlenül ki kell szabadítaniuk a gazdáikat. Mielőtt a birodalmiak rájönnek, kik ők valójában, bár a C-3PO egység nem volt hajlandó elárulni, kicsoda Luke és Leia, mivel titoktartást parancsoltak neki. Hallának azonban eleinte eszében sem volt fogolyszöktetéssel próbálkozni. Ismerte annyira Grammelt és a pribékjeit, hogy ne akarjon nyíltan keresztbe tenni nekik. Talán megússzák a gyerekek pár nap fogdával, aztán kényszermunkára küldik őket a dolovite bányába, ahonnan sokkal könnyebb lesz megszöktetni őket. Végül azért változtatta meg a döntését, mert Thripio elárulta neki, a birodalmiak mindkét embert körözik jó ideje és hamar rá fognak jönni, kiket tartóztattak le. Akkor pedig sosem látják viszont őket élve. Így az asszony az erő sugallatát követve kénytelen volt cselekedni és csupán remélni merte, hogy jól döntött.

Miközben ezen elmélkedett, a háta mögött élénk cserregés hallatszott.

– Kee úr azt szeretné tudni, van-e valami harapnivalónk. – tolmácsolta a yuzzemeket Thripio. Újabb morgás következett mélyebb tónusban.

– Hin úr ugyanerre kíváncsi.

– Nem hallottam még olyan yuzzemről, aki ne lett volna éhes. – felelte Halla, kisöpörve szeméből egy ősz tincset. Hátrafordult, s a kocsi hátuljában heverő csomagokra mutatott.

– Nézzétek meg a barna ládát. Sajnos nem számítottam rátok az élelem összeállításánál, így ötünknek nem lesz elég a kaja. De útközben vadászhatunk és gyűjtögethetünk is kiegészítésképpen. Vizünk viszont nincs, csak hordozható szűrőink a szürke bőröndben.

Távoli mennydörgés tompa moraja visszhangzott végig az erdőn, elnyomva a közelben csicsergő madarak szaggatott füttykoncertjét. A följük boruló lombsátoron keresztül kövér esőcseppek hullottak a fejükre, előbb elvétve, majd egyre sűrűbben. Az öregasszony nem lepődött meg. Megfordult és kinyitotta az utastér elejébe rakott szerszámos ládát.

– Segítetek fölszerelni a ponyvát, mielőtt bőrig ázunk! Amint látjátok, a víz nem gond a Mimbanon, ha veszed a fáradságot, hogy elpusztítsd a benne élő lényeket, mielőtt innál belőle.

A két yuzzem segítségével kihajtogatta az átlátszó műanyag tetőfóliát és a kocsi oldalfalából kihúzott teleszkópos tartórudakra erősítették azt, a szélvédőtől a plató végéig. Mire befejezték a munkát, rendesen eleredt az eső és Leia, majd Luke is visszatért hozzájuk a sűrűből.

– Hálás lennék, ha valaki átvenné tőlem a kormányt, hogy pihenhessek egy kicsit. Majd leragad a szemem az álmodástól és nem akarok több serkentő tablettát bevenni. – közölte velük Halla, mialatt kényelmesen elhelyezkedett az utastérben, visszatéve a páncéltörőt a szerszámosba.

A hercegnő nyomban a volánhoz ült, társa pedig mellé az anyósülésre.

– Tudod vezetni? – kérdezte Skywalker a lánytól, aki elmélyülten tanulmányozta a vízálló műszerfalat.

– Persze. Nem lehet nehezebb egy vadászgépnél.

Organa indított és magabiztosan kormányozni kezdte a terepjárót a kanyargós ösvényen. Előbb lassan, majd egyre gyorsabban, ahogy ráért a módjára.

– Jó. Ha elfáradtál szólj és cserélünk. – ajánlotta Luke, kényelmesen hátradőlve ülésén.

Hátuk mögött a két yuzzem felbontott néhány élelmiszercsomagot és jókedvűen falni kezdték a fűszeres kommerken húskockákat. A sok futkosás, lövöldözés meg verekedés igencsak meghozta az étvágyukat. Ráadásul örültek, hogy végre nem a silány börtönkosztal kell megelégedniük.

– Még mindig nem értem, hogy lehetett ekkora szerencsénk! – jegyezte meg Leia kisvártatva, feszülten kibámulva az eső áztatta szélvédőn. Némi keresgélés után megtalálta a műszerfalon az ablaktörlő kapcsolóját, ám az integető karok alig javítottak valamit a kilátáson. Időnként lelógó ágak, hatalmas levelek csapódtak a tűzharcban megsérült ablaküvegnek és karistolták végig az átlátszó tetőfóliát, amin hangosan kopogott a zápor.

– Szerencsénk? – kérdezett vissza Halla álmos hangon.

– Úgy értem, miként lehetséges, hogy simán el tudtunk lopni egy ilyen nagy és drága járművet? A garázsban nem volt se riasztó, se őrség. És a városkaput sem őrizték a birodalmiak.

– Látszik, hogy idegen vagy itt! – állapította meg az öregasszony unottan. – A Mimbanon semmit sem őriznek, ami nagyobb egy kézitáskánál. Egy nagyobb tárggyal nincs hová menekülni, csak ha elhagyják a bolygót. De minden, ami leszáll és főleg minden, ami fölszáll, birodalmi ellenőrzés alatt áll. Bárki ellophat egy terepjárót vagy akár egy teherautót, nem tudja elrejteni sehol a városban. De próbálj csak megbugázni egy apró alkatrészt! A kis dolgokat mindenki lelakatozva őrzi, az enyveskező bányászok és a zöldek miatt. Így ha a tolvaj nem egy bennszülött, nem menekülhet máshová, csupán az őt bányaváros valamelyikébe. És Grammel karmaiba!

A hercegnő bólintott, majd rosszkedvűen beharapta alsó ajkát.

– Oda nem akarok visszakerülni. Van ebben a kocsiban valamilyen navigációs rendszer? Alig látok valamit, pedig nappal van!

– Az nincs. A fényszórókat meg ne kapcsold be, mert úgy könnyebben észrevehetnek a levegőből.

– Gondolod, hogy ebben az esőben meglátnak a fák alatt?

– Szeretnéd megkockáztatni?

– Nem. – a lány dacosan összezárta száját és nem nyúlt a reflektor kapcsolójához.

Halla ekkor hirtelen felélénkült, mert eszébe jutott valami fontos.

– Viszont az ilyen mocsárjárókban van egy fedélzeti számítógép, benne részletes térképpel a városról és a környező tájról, úgy száz kilométeres körzetben. Azt használhatod.

Luke segítőkészen babrálni kezdett a konzolon és némi keresgélés után sikerült előhívnia a megjelenítőre a térképet.

– Meg tudod mutatni, hol vagyunk ezen? – kérdezte az öregasszonytól, aki vállat vont és visszadőlt az ülésére.

– Nem. De a számítógép majd megmondja. Van benne egy útvonal nyomkövető program, ami rögzíti a mozgásunkat az alvázra szerelt szenzorok alapján. Ha eltévedsz, csak bekapcsolod a robotpilótát és a gép pontosan végigmegy a korábban megtett útszakaszon, vissza a kiindulási állomásra.

– Hasznos megoldás.

Skywalker egy darabig nézegette a nagy felbontású kétdimenziós térképet, majd sikerült megjelenítenie rajta az eddig megtett útvonalukat. A piros csík a bányavárosból indult déli irányba és ahogy haladtak előre a dzsungelben, percenként picivel megnyúlt a vége, fokozatosan keletnek fordulva.

– Van a kocsiban nyomkövető készülék? Ami jelezné a helyzetünket vagy amit a távolból aktiválhatnak esetleg? – tudakolta ezután, mikor rátalált a beépített rádió adóvevőre a műszerfalon. Vételre állítva bekapcsolta, de semmit sem tudott fogni vele, hiába léptette végig az elérhető sávokat.

– Nem hinném. A rádiót meg hiába babrálod, csak elvétele használja bárki is a Mimbanon. – Halla hatalmasat ásított és lehunyta szemmel folytatta mondókáját. – Az a szabály, hogy a rádiót csak vészhelyzet esetén szabad bekapcsolni, segélykérésre. Azért,

nehogy egy erre járó űrhajó kiszúrja a felszíni kommunikációt.

– Akkor nem fognak ránk találni. Hacsak el nem kap minket egy repülő a nyílt terepen.

– Arra kicsi az esély. Grammel légi ereje csupa régi gépből áll, amik nincsenek felszerelve komolyabb felderítőműszerekkel. Így esős, ködös időben nem fognak kiszúrni minket fentről. – legyintett az öregasszony bágyadtan. – Szerintem már feladta az üldözésünket és inkább megvárja, míg visszamegyünk a városba. A bolygót úgysem tudjuk elhagyni másképp, csak az ottani űrkikötőn keresztül. És ezt ő is tudja.

Luke kikapcsolta a rádiót, majd a kesztyűtartóban kezdett kutakodni. Különféle törlőrongyokat, védőkesztyűket, egy műszaki leírást, zseblámpát és néhány audiokristályt talált benne. Ez utóbbiak zenei albumokat tartalmaztak, a többnyelvű felirataik szerint a Gyndinen népszerű együttesektől. A férfi találomra bedugta az egyiket a műszerfalba épített lejátszóba és rövidesen kellemes scrak zenei számok csendültek fel a hangszórókban.

– Azt halkítsd le! – tanácsolta Halla nyomban. – Vannak ragadozók, amik ki nem állhatják az ilyen muzsikát és azonnal támadnak, ha ezzel ingerled őket.

Skywalker mosolyogva teljesítette kérését, egészen lehalkítva a zenét. Nem volt benne biztos ugyanis, hogy az asszony csak tréfált az imént.

– Szerinted milyen messzire van az a templom, ahol a kristálynak lennie kellene? – fordult hátra rövid elmélkedés után, nem hagyva pihenni a nőt.

– A bennszülött elbeszélése szerint... Ó, várj csak, jobb, ha látod.

Halla benyúlt a köpenye zsebébe és elővett egy papírokkal teli tárcát. Átnézte a tartalmát, végül kiválasztott egy nagyobb lapot, széthajtogatva maga előtt. Átadta a fiatalembernek, aki szemügyre vette a kézzel készített primitív rajzot az utastér félhomályában. Végül inkább kivette a kesztyűtartóból a zseblámpát, mert alig látott belőle valamit az erdőre boruló szürkés derengésben.

– Nem ismerem ki magam rajta. – jelentette ki végül csalódottan.

– Nem vagyok rajzolóművész. – zsörtölődött Halla álmosan. – És a bennszülött sem volt az, aki segített elkészíteni.

– Valóban nem vagy művész. – nézett Luke talányos képpel a titokzatos öregasszonyra. – De akkor mi vagy, Halla?

A nő szélesen elvigyorodott és kikapta kezéből a térképet.

– Nagyravágyó vagyok, fiam. Most elég ennyit tudnod. – eltette a papírt, aztán nagyvonalúan a dzsungelre mutatott. – Gyalogosan egyheti vagy tíznapi útra van a templom, helyi idő szerint, ha csak nappal megyünk. A terepjáróval ez jó esetben két és fél, három nap lesz.

– Csak? – kiáltott föl meglepetten Skywalker. – Ilyen közel a bányához? Hiszen akkor egy leszálló hajó könnyen észreveheti!

– Ha észrevennék is ebben a ködben – mondta Halla kritikusan –, akkor sem rohannának oda. A bányatelepek környékén legalább száz romváros van a térképek szerint, az egész bolygón szétszórva meg több ezer. Minek fáradna az átkutatásukkal bárki is? Meg aztán, akár ezer ember is elhaladhat a sűrűben csupán ötméternyire egy templomtól, anélkül, hogy észrevennék.

– Értem. – Luke töprengve dőlt hátra és az eső áztatta szélvédőn túl burjánzó zöld növényzetet bámulta. – Amúgy miféle hely az? Olyan templomépület, mint amilyenben Grammel főhadiszállása van?

– Azt senki sem tudja, még az itteni bennszülöttek sem. Pedig minden faluban jártam a környéken és sok piát kellett szétosztogatnom azért, hogy kikérdezhessem a véneket és a tapasztaltabb vadászokat, akik messzire elkóborolnak a sűrűben. – mondta kissé csalódottan Halla. – És ugyanez a helyzet a birodalmi felderítőkkal is. Az érc után kutató geológusokkal, mindenféle tudósokkal meg az amatőr trófeavadászokkal. Egyetlen emberi

lény sem látta soha Pomojema templomát. Az a néhány zöld, aki állítólag járt ott, már régen nem él. De a szájhagyomány útján terjedő legendák szerint azoknak a bennszülötteknek, akik a templomot emelték, sok ezer kisebb–nagyobb istenük volt. S mindegyiknek saját szentélyt építettek a városaikban. A följegyzések szerint, amiket sikerült elolvasnom, ez a Pomojema egy kisebb istenség volt, de a papjai csodákat tudtak tenni. Meggyógyították a betegeket, beleláttak a jövőbe, tárgyakat emelgettek az akaratukkal, megszelídítették a vadállatokat, meg ilyesmik. No persze a mimbani istenek fele csodatévő volt. Senki sem szereti, ha a szomszédjának jobb hírű istene van, mint neki. De ami ezt a Pomojemát illeti, a legendák nem túloznak. A kaiburr kristály lehet a történetek alapja.

– Ha Grammel Essadája ráteszi a kezét – mormogta elkeseredetten Luke –, akkor a pusztítás és nem a gyógyítás eszköze lesz.

Halla elkomorult és előrehajolva két kezét a fiatalok vállára tette.

– Essada? Ki az az Essada? – a fiúról a hercegnőre pillantott. – Titkoltok valamit előlem?

– Essada kormányzó. – pontosított Leia, aki már a név említésétől is kényelmetlenül érezte magát.

– Egy kormányzó? Egy birodalmi kormányzó? – az öregasszony szemmel láthatóan izgatott lett. Luke bólintott, nem értve nyugtalansága okát.

– Komolyan a szektor kormányzója van a nyomotokban?

Az újabb bólintást látva Halla nagyot sóhajtott és bennszülött nyelven káromkodott egy sort, amit még Thripio sem értett a csapatból. Aztán felállt a helyéről és előrehajolva megpróbálta kikapcsolni a mocsárjáró hajtóművét.

– Az expedíciónak vége, fiam...! Vége! Hallottam hírét, hogy mit tesznek a birodalmi kormányzók az egyszerű állampolgárokkal! És nem kérek belőle!

– Hé! Mit csinálsz? – kérdezte Leia ingerülten, s próbálta megakadályozni az asszonyt, hogy elérje az indítókulcsot.

– Hagyd abba, Halla...! Nem hallod?!

Luke az utolsó pillanatban elkapta az öregasszony csuklóját és megállította, mire az dacos birkózásba kezdett vele és a hercegnővel a kormányért. A terepjáró imbolyogva lecsúszott az útról, így végül Organa inkább lefékezett, nehogy nekihajtsanak egy fatörzsnek. Kisvártatva a nyers férfierő győzedelmeskedett, s Halla föladta az egyenlőtlen harcot, fáradtan visszahuppanva ülésére. A többiek megütközve bámultak rá a félhomályban, a két yuzzem pedig értetlenül cserregett a hátuk mögött.

– Hagyjuk, fiam! Öreg vagyok, de azért van még hátra néhány évem. Nem akarom eldobni magamtól az életet. Még a kristályért sem.

– Azt hittem nagyravágyó vagy, Halla! – szólt rá Skywalker kihívóan. – Meg kell találnunk a kristályt, mielőtt Grammel elfogja minket. De még inkább azelőtt, hogy ez a kormányzó vagy a pribékjei a Mimbanra érnének. A segítségével talán le tudjuk győzni őket és elmenekülhetünk a bolygóról.

– Ennyire biztos vagy az erődben, fiam? – bámult rá kritikus szemmel az öregasszony.

– Ennyire. De azért örülnék neki, ha megtanítanál arra az elmetrűkre, amit a tavernában alkalmaztál Leián, mikor lecsillapítottad.

– Az gyerekjáték volt! – mosolyodott el a nő magabiztosan. – Még az első házasságom idején tanultam meg, hogy kell csinálni. Így sosem volt problémám a férjeimmel és a gyerekeimmel.

Őfelsége ezt hallva elfintorodott, nem szívesen emlékezve vissza a saját tehetetlenségére. Ő nagyon nem örült volna neki, ha Luke vagy őszintén szólva bármely férfi ezt műveli vele, csak azért, hogy engedelmességre kényszerítse.

– Grammel mostanra már nyilván rájött, hogy én segítettem nektek a szökésben. – folytatta elgondolkozva az öregasszony. – Így ha elkapnak, mindenképpen végem. Sajnos már nincs visszaút a számomra. A kérdés csak az, hogy a felügyelő a szilánk miatt lépett érintkezésbe ezzel az Essadával vagy miattatok?

– Miattunk. – ismerte be Luke kelletlenül. – Grammel nem fogékony az erőre. Ezt tisztán éreztem, mikor megérintette a követ. Szóval nem hiszem, hogy ismeri a kristály valódi értékét. Azt valószínűleg még Essada sem ismeri. De nem kockáztathatunk. Nekünk kell megtalálnunk a kristályt, mert ha elfognak minket, tudomást fognak szerezni a tulajdonságáról. Bármennyire szeretnénk is eltitkolni a létezését.

– Igaz. – ismerte el Halla bölcsen. – Nincs ember a világon, aki sokáig ellen tudna állni a kínvallatásnak.

A hercegnő az ablakon kibámulva követte kettejük párbeszédét és az utolsó szótól megrázkódott a válla. Gyorsan lehunyta szemét és mélyeket lélegzett, igyekezve csupa szép és kellemes dologra gondolni, mielőtt újra kitörne rajta a pánik. Reakcióját szerencsére senki sem vette észre, mert mindannyian a fiúra figyeltek.

– Ha nem tudunk elmenekülni vele – folytatta könnyörtelenül Skywalker –, akkor meg kell semmisítenünk! Nem kerülhet a birodalom kezébe!

– Hét éve...! Helyi időszámítás szerint hét éve jöttem a Mimbanra, fiam! Azóta kutatom a kristály legendáját! – mormogta az öregasszony elkeseredve. – Nem ígérhetem meg, hogy ha megtaláljuk, képes leszek eldobni magamtól!

– Rendben van! – egyezett bele Luke megértően. – Erről most ne beszéljünk. Csak az a fontos, hogy megtaláljuk, mielőtt Grammel elkapna minket.

– Mit követtetek el ti ketten, ami miatt köröznek benneteket? – érdeklődött Halla, egyik fiatalról a másikra pillantva. Ezúttal Leián volt a sor, hogy válaszoljon.

– Azt inkább nem mondanánk el. De ha sikerül épségben kijutnunk a bolygóról és biztonságban leszünk, ígérem, hogy el fogom árulni!

– Milyen titokzatosak vagytok...! Na jó...! Nem baj...! Akkor indítsd el a gépet és haladjunk tovább...! Három nap lesz jó esetben, mire elérjük azt a romvárost, ahol a templomnak lennie kell. – mondta az asszony türelmetlenül. – Feltéve, hogy nem túl nehéz a terep arrafelé vagy nem lesz gondunk a bennszülöttekkel.

– Miféle bennszülöttekkel? – kérdezte kedvetlenül a hercegnő, s újra rátaposott a gázpedálra. – Csak nem azokra a nyomorultakra gondolsz, akiket eddig láttunk?

– Nem. A Mimban egyes bennszülött fajait nem rontotta meg az emberi lényekkel való kapcsolat. – okította Halla türelmesen. – Nem mind olyan degeneráltak, mint a zöldek. Némelyek igencsak harciasak és utálják, ha idegenek merészkednek a területükre. Ne feledjétek, hogy ezt a világot még alig ismerik. Senki sem tudja valójában, hogy mi van odakint. – mutatott előre az esőben ázó növényzetre. – Mármint a bányavárosok közvetlen környékén kívül. Sem a régészek, sem az antropológusok... senki. A városok környékén is akad elég felfedezni való, hogy lekösse az itteni kis kutatótelepek tudósait. Sem idejük, sem kedvük nincs járni ezt a sarat, hogy mintákat gyűjtsenek a távolban. Kivált, ha a minták maguk mennek be a városba. Olyan helyeken fogunk járni, ahol még senki sem járt előttünk és olyan dolgokkal fogunk találkozni, amelyekkel még senki sem találkozott. Ez egy viruló, egészséges világ, tele ismeretlen életformákkal. Mi például finom falatnak számítunk errefelé. Láttam néhány videofilmet a városi könyvtárban a Mimban eddig fölfedezett ragadozóiról. Az étkezési szokásaik semmivel sem jobbak a külsejüknél.

Egyik kezével megkopogtatta maga előtt a szerszámos ládát.

– Mit gondoltok, miért van minden mocsárjáróban rakétavető? Amikor az első bányát megnyitották, több ragadozó is rászokott a területén szaladgáló friss húsrá. A végén már nyíltan betörték a városba, mert akkor még nem épült fel körülötte a védőfal. A nagyobb dögöket csak ezzel lehet megállítani, feltéve, hogy van elég idő tüzelni, mielőtt

szétcincálja a kocsidat. Ismerek néhány öreg fickót, akik már akkor is itt dolgoztak és ha meghívod őket egy pohár italra, vérfagyasztó történeteket mesélnek a helyi szörnyek ellen folytatott harcokról.

– Ezzel most nagyon megnyugtattál! – közölte szárazon Leia.

– Nem megnyugtatósnak szántam! – figyelmeztette őket Halla szigorúan. – Nagyon óvatosnak kell lennünk. Ha bajba kerülünk, csak magunkra számíthatunk. A fegyvereket mindig tartsátok kéznél és mozogjatok halkan, észrevétlenül, ha kiszálltok a járműből. Ügyeljetek az élősködőkre, nehogy rátok tapadjanak. Hoztam magammal orvosi felszerelést, amivel le tudjuk szedni a parazitákat, illetve néhány adag ellenszérumot rovarcsípés és kígyómarás esetére, de ezek nem minden méregre jók. Milyen védőoltásokat kaptatok korábban?

– Teljes spektrumút, amit az újrjáróknak osztogatnak a fejlettebb világokon. – mondta Skywalker őszintén.

– Reméljük, annyi elég lesz. Csak szűrt vizet igyatok és az élelmet ne hagyjátok felbontva, mert ellepik a mikrobák. Pár éve egyszer majdnem belehaltam egy hasmenésbe, miután az egyik erdei túrámon koszos kézzel nyúltam az ételhez. Ezért hoztam kézfertőtlenítőt is.

– Ha már itt tartunk, nagyon szeretnék végre megfürödni és átöltözni! – szakította félbe az asszony kiselőadását Leia.

– Lesz rá lehetőséged a menedékházban. – veregette vállon Halla a lányt. – Úgy látom, szépen rátok száradt az iszap. A jövőben ha lehet, kerüljétek a dagonyázást. A mocsár tele van élősködőkkel, amik imádnak bekúszni az ember kedvenc testnyílásaiba, hogy meguzsonnázzanak belőle.

– Fúj! Ezt ne is folytasd...! – borzadt össze a hercegnő és hirtelen úgy érezte, mintha mindene viszketni kezdene a sáros bányászöltözék alatt. Csak azért nem kezdett hevesen vakarózni, mert figyelnie kellett maguk előtt az utat és a rossz látási viszonyok miatt nem merte elengedni a kormányt.

– Köszönjük a felvilágosítást! – mondta vigyorogva Luke és ő bizony nem zavartatta magát, mert erősen eltúlzott módon rögvést vakarózni kezdett, mint egy idegbajos. Előbb a haját borzolta össze, aztán a testhajlatait kaparászta türelmetlen sietséggel, mintha máris tele lenne élősködőkkel.

Komikus produkcióját látva először mindenki megdöbbent, aztán elnevették magukat és az általános vidámság valamelyest javított a társaság hangulatán. Még a yuzzemek is értékelték az emberi humort és együtt csicseregtek a vadul füttyögő Artúval.

– Ja és még valami! – tette hozzá Halla, mikor végre abbamaradt a visongás a komótosan döcögő terepjáróban. – Ha harcra kerülne sor, takarékoskodjatok a lőszerrel. Az előbb úgy pazaroltátok az energiát az üldözőkre, mintha a világ minden muníciója a miénk lenne. Az energiacellákat ugyan feltölthetjük a mocsárjáró akkumulátoraiból, mert a műszerfalán van hozzá egy univerzális csatlakozó. De hajtógázt nem tudunk szerezni menet közben. Szóval osszátok be, amink van, hogy a visszaútra is elég legyen.

– Rendben! Megértettük! – biccentett Luke és gyorsan ellenőrizte pisztolyában a töltést.

Aztán leakasztotta övéről a fénykardját és azt is megvizsgálta. Úgy emlékezett, legutóbb az Independence csillagcirkálón töltötte fel a fegyverét, mielőtt Leiával erre a küldetésre indultak volna. Most odatette a két ülés közti konzolra a markolatot és a műszerfalán kiválasztva a megfelelő formájú csatlakozót, kihúzta a töltőkábelt. Rákapcsolta a fénykard apró foglalatára és megvárta, míg felvillan a henger oldalán a töltődést jelző zöld lámpácska.

Végül hátradőlt, s némán figyelte a nappali félhomályban, hogyan szívja magába az energiát apja ősi fegyvere...

TIZENHARMADIK FEJEZET

Grammel arra tért magához, hogy a városi kórház intenzív osztályán fekszik vastagon bepólyálva és becsővezve. Szemei fátyolosak voltak, alig látott velük valamit a környezetéből. De aztán rövidesen javulni kezdett a helyzet és egy perccel később már ki tudta venni az ágya melletti életjelfigyelő készüléket, valamint a fehér függönyt, amivel elválasztották őt a többi fekhelytől a szolidan megvilágított teremben.

Nem emlékezett rá, hogy került ide és mi okozta a bajt. Az elméje még kába volt a kapott fájdalomcsillapítóktól és egyéb gyógyszerektől. Az életfunkcióit figyelő műszer közben csipogni kezdett, üzenetet küldve az osztály ügyeletes orvosának, hogy a páciens felébredt.

A felügyelő próbaképpen megmozgatta végtagjait és hamarosan rájött, hogy nem érzi a teste jobb oldalát deréktól fölfelé. A jobb karja láthatóan megvolt, de kötés takarta, miként a feje jobb oldalát is. A gondolat, hogy esetleg súlyosan megsérülhetett, fölöttébb idegessé tette, ezért megkereste a bal kezére erősített hívót és jelzett vele.

Fél perccel később léptek hallatszottak a mindenféle gépzajjal és csipogással teli helyiségben, majd fellebbent a függöny. A kórház vezető főorvosnője, Candice Tanter nézett be hozzá személyesen, vérmocskos műtőruhában, nagyítólelencsékkel fölszerelt védőszemüvegben. Lehúzta arca elől a világoskék maszkot és fáradtan üdvözölte.

– Jó napot, kapitány! Örülök, hogy magához tért. Hogy érzi magát?

– Mi történt velem? – nyögte bágyadtan a férfi, de olyan torzan, hogy maga is alig ismert rá a saját hangjára.

– Egy repeszgránát kicsipkázta az egyenruháját pár órája a főhadiszálláson. Aztán kicsit megégett itt–ott. Nem emlékszik rá?

– Nem.

Grammel küszködve próbált visszaemlékezni a történetekre és hamarosan eszébe jutott a reggeli riadó, a foglyok szökése és a tűzharc az első emeleti folyosón, majd a földszinten. De a gránátrobbanást, ami csaknem megölte, nem tudta felidézni.

– Ilyesmire előfordul. Később majd sikerülni fog. Ne erőltesse.

A doktornő – homlokára tolva szemüvegét – megnézte az életfunkció figyelő kiírásait és elégedetten biccentett.

– Úgy látom, minden rendben. Maga volt az első sérült, akit elláttunk, soron kívül. A többiek még eszméletlenek és két komoly műtét van hátra. Úgyhogy nem maradhatok sokáig. Az ápolónő mindjárt jön és segít felülni, hogy fogadhassa a látogatóit. Egy csomóan vannak odakint, akik beszélni akarnak magával.

– Képzelem! – Grammel fejében kavargtak a gondolatok, de jelenleg nem a munkája miatt aggódott főleg, hanem az egészségéért. – Súlyosak a sérüléseim?

– Pár csontja eltört és tucatnyi fémszilánkot kellett kisednem a jobb karjából és az oldalából. Nem komoly. Az arca jobb oldala viszont rendesen megpörkölődött a tűzben és a lökeshullám is komoly roncsolódást okozott a felsőtestén. – magyarázta tárgyilagosan az asszony, a férfi sérült oldalához lépve. – Ezért be kellett építenem némi szintetikus húst, kötőszövetet és bőrt ezen a részen. Innentől idáig. Legközelebb ha csatába megy, húzzon páncélt és akkor kisebb zúzódásokkal megúszhatja az efféle baleseteket.

– Túl gyorsan történt minden. Nem volt időm ilyesmire. – motyogta a kapitány rosszkedvűen.

Tanter doktornő közönyösen vállat vont. Nem az ő dolga kioktatni a katonákat, hogy vigyázzanak magukra harc közben. Ma már épp elég szétroncsolt, megnyomorított emberi testet látott ahhoz, hogy semmi kedve ne legyen vitatkozni a telep parancsnokával. Ha végzett a sérültekkel, a nap hátralévő részét a boncteremben töltheti egy csomó friss hulla

és leszakadt testrész társaságában, akiket azonosítani kell.

– Este visszajövök és megnézem, hogy van. Aztán levesszük a kötéseket és éjszakára betesszük egy bakta tartályba, hogy gyorsabban gyógyuljon. Pár nap múlva, ha minden jól megy, elhagyhatja a kórházat.

– Ilyen gyorsan? – kérdezte Grammel kritikus szemmel.

– Persze. Nem sérültek meg a létfontosságú szervei. Csak sok vért vesztett, mire becipelték és nem győztem magába tölteni a művért. A lényeg, hogy hamarosan olyan lesz a karja, mint régen. De bele fog telni pár hónapba, mire a teste lecseréli a szintetikus szöveteket igaziakra. Addig ne erőltesse meg magát és egyen sokat. – tanácsolta az orvos egyszerűen. – Csak egyetlen különbség lesz. Ez a karja többé nem fog izzadni.

– Azt még kibírom valahogy. – nyögte a felügyelő megkönnyebbülten.

– Sajnos a készleten lévő szintetikus szöveteink nem a legtökéletesebb változatból valók, így nincsenek bennük mesterséges verejtékmirigyek, sem szőrszálak. De az ideghálózata teljesen regenerálódni fog és rövidesen ugyanúgy fogja érezni a karját, mint előtte.

– Mi van az arccal?

Grammel fölemelte bal kezét és óvatosan megtapogatta fejét, ám csak a vaskos kötést érezte a jobb oldalon.

– Új bőrt kapott egy tenyérnyi területen és egy szintetikus fület. Most még nem hall vele, de holnapra szerintem működni fog. Ha rendbe jött, csinálhatok egy hajbeültetést magának, hogy eltakarja a sebhelyet. A szervnövesztő automatáink teljes kapacitással működnek, hogy el tudjuk látni a rengeteg sérültet, de pár hét múlva szerintem elkészülhetnek a saját hajhagymái a levett minta alapján.

– Ez megnyugtató. – dörögte a férfi és hálásan nézett az idősödő orvosra, aki összefoltozta őt.

– A katonáihoz képest maga olcsón megúszta. Na jó. Most mennem kell. Jobbulást!

A doktornő távozni készült, ám Grammel nem akarta köszönet nélkül elengedni. Bármilyen kegyetlen embernek ismerték is a beosztottjai a városban, azért tudta, mi a hála. De főként nem szeretett senki lekötelezettje lenni, hogy megőrizhesse függetlenségét és hatalmi pozícióját ezen a bolygón.

– Maga jó orvos, Tanter. Gondoskodni fogok róla, hogy méltóképpen megjutalmazzák.

Candice megfordult és rövid gondolkodás után elfogadóan biccentett.

– Köszönöm. Nos, volna rá mód. Éppenséggel.

– Mit szeretne? – tért a tárgyra rögtön a parancsnok.

A nő arcán elmélyültek a ráncok. Nem volt már fiatal, de látszott rajta, hogy valaha roppant csinos lehetett, egy igazi szépség. Grammel emlékezett rá, hogy mikor a Mimbanra került, alig két évvel az ő kinevezése után, elolvasta a személyi aktáját, így sokat tudott a múltjáról. Ami nem volt éppen makulátlan.

Miután egy bizonyos fiatalember meghalt autóbalesetben úgy negyven évvel ezelőtt, a doktornő ígéretesen induló karrierje derékba tört az ezt követően elhatalmasodó pszichés problémái miatt. Mint oly sokan azok közül, akik elveszítették a családjukat, őt sem érdekelte többé semmi. Gyakorlatilag mindegy volt neki, él-e vagy hal-e. Otthagyta a munkáját és egyre lejjebb csúszott egzisztenciálisan, olyan kábítószerekben keresve vigasztalást, amik aláásták az egészségét. Egy rehabilitációs program segítségével ugyan kilábalott ebből, de soha nem lett a régi. Ekkor jelentkezett nála a birodalmi hadsereg, aminek nagy szüksége volt szakképzett munkaerőre a Klón háborút követő bizonytalan időszakban, s ha nem is életcél, de hasznos munkát biztosított neki. Előbb különféle támaszpontokon és úrállomásokon szolgált az egészségügyi alakulatoknál, majd végül ide küldték a Mimbanra. Ahová javarészt azok kerülnek, akik nem hiányoznak senkinek. A bányatelepek titkossága miatt ez alapvető kritérium az itteni munkavállalók

kiválasztásánál. Sokszor fontosabb még a hozzáértésnél is. De Candice Tanter jó sebészorvos volt és rengeteg katonának, bányásznak és technikusnak mentette meg az életét az elmúlt években, amiért köztisztviselőnek örvendett az itteni közösségben.

– Ne végeztesse ki azt a négy rohamosztagost, akik a foglyokat őrizték a börtönben.

– Ezt meg honnan veszi? – meredt rá értetlenül a felügyelő.

– A folyosón hallottam Simard hadnagyot és Puddra őrmestert erről beszélgetni nemrég. – mondta vontatottan a doktornő, mintha nem szívesen vallaná be, hogy hallgatózott. – Azt mondták, megszökött néhány fogoly, akik romba döntötték a templomot és ezért maga tutira tarkón fogja löni őket, ha magához tér.

– Különös jutalmat kér! – állapította meg eltöprengve Grammel. Fogalma sem volt, miként szökhettek meg a cellájukból a yuzzemek és az a két szélhámos, de tényleg óriási kárt okoztak a főhadiszálláson, amiért valakinek felelnie kell. Nem csupán neki, de Essada kormányzónak is, aki a poklot ígérte a kapitánynak, amennyiben baja esik annak a két jövevénynek.

– Nem! – rázta meg végül a fejét komoran, noha az orvosnő elgyötört arccal nézett rá.

– Azt hiszem, nem. Ezt nem kérheti. Vissza kell utasítanom. Alkalmatlanok a munkájukra. Amiért a legsúlyosabb büntetésben fognak részesülni.

Nem akarta részletezni döntésének okait egy civil előtt, főleg úgy, hogy maga sem ismerte még a körülményeket.

– Csak nem volt szerencséd! – szállt vele vitába Tanter bátran. Ő volt az egyetlen ember a Mimbanon, aki ellenkezni mert Grammellel. Mivel tapasztalatból tudta, hogy az orvosok többnyire függetlenebbek lehetnek másoknál még a birodalmi hadseregben is. Aki szembeszáll velük, soha nem tudhatja, mikor lesz szüksége a szolgálataikra. És senki sem szeret haragban lenni az orvosával, amikor az életéről van szó.

– Négy hülye! Hagyták a foglyokat megszökni! – mérgelődött a felügyelő. Ha lett volna nála fegyver, most azonnal iderendeli és fejbe lövi azokat az idiótákat.

– Két megvadult yuzzemmel – emlékeztette szelíden a doktornő –, akiket két ember segít, nehéz harcolni. Kivált, ha még kívülről is segítséget kapnak.

Grammel nem nézett az asszony szemébe, mert őszintén zavarban érezte magát különös tekintete miatt. Inkább a kórházi takarót igazgatta, ami alatt csak egy vékony köpenyt viselt és azon tűnődött, mennyire utálja az ilyen helyeket belengő fertőtlenítő szagát. Az egyenruhája nélkül gyakorlatilag meztelennek érezte magát és főként kiszolgáltatottnak.

– Ez nyugtalanít engem is. – mondta rövid szünet után komoran. – Külső segítséget kellett kapniuk. A szökés túlságosan simán és gördülékenyen ment. Főleg ahhoz képest, hogy idegenekről van szó. De még mindig nem indokolta meg, hogy miért ne végeztessem ki a rohamosztagosaim?!

– Kettő nyomorék marad örökre. – tájékoztatta semleges hangon Tanter. – A másik kettőnek pedig nem tudok segíteni a sérülésein. Vagyis mindenképp meg fognak halni, szerintem napokon belül. A maga itteni forrásai nem korlátlanok, felügyelő úr. Ha át akarja kutatni a bányaváros környékét, szüksége lesz minden emberre, aki csak mozdulni bír. Az együttérzés pedig jobban ösztönzi a beosztottakat, mint a félelem.

– Maga romantikus lélek, doktornő! – ellenkezett Grammel megenyhülve. – Bár a forrásaimmal kapcsolatban igaza van.

– Akkor hát nem fogja kivégeztetni őket?! – vonta föl szemöldökét az asszony kérdően.

– Nincs más választásom. – ismerte be a kapitány kelletlenül. – A számokkal nem tudok vitatkozni. Kérem, küldje be Simard hadnagyot jelentéstételre. Aztán jöhetnek a többiek is, szép sorjában. Ahogy elnézem magam, pár napig itt leszek még a gyengélkedőn.

– Köszönöm! – biccentett az orvosnő és őszinte boldogsággal az arcán kilépett a függöny résén át a folyosóra. Az ő feladata volt életet menteni ezen a bolygón. S valahányszor ez sikerült neki, főleg egy-egy olyan ügyben, amibe Grammelnek is beleszólása volt, úgy érezte, hogy most sem élt hiába.

De a felügyelő számára is hasznosnak bizonyultak az efféle kis nézeteltérések, mert valahányszor engedett a szelíd zsarolásnak, utána mindig számíthatott rá, hogy ha valami baja van, Tantor soron kívül foglalkozik vele és a legjobb ellátást biztosítja számára, amit csak lehetséges ezen a nyomorúságos sárgolyón. Legyen szó balesetről vagy betegségről, ő volt a legképzettebb emberi orvos a Mimbanon és benne valahogy jobban megbízott a férfi, mint a kórházban dolgozó érzelemmentes orvos droidokban.

Fél perccel később újra lebbent a függöny és a lenyalt hajú Simard hadnagy kukkantott be rajta a csúnyán összepiszkolt rohamosztagos páncéljában. Sisakját és lézerkarabélyát a kezében hozva megállt Grammel ágyánál és katonásan tisztelgett.

– Felügyelő úr! Örülök, hogy életben van!

– Én is. Jelentést! – recsegte a kapitány, megköszörülve torkát, amiből még a szokásosnál is torzabb hangzással törtek elő a szavak.

– A doktornő azt mondta, fogjam rövidre. Odakint várja Nellie kisasszony és Bot is. – a műszaki tiszt egyik lábáról a másikra állt idegességében, majd gyorsan folytatta, összefoglalva felettesének az elmúlt órákban történeteket.

– Tizenöt halottunk van és huszonegy sebesültünk. A főhadiszállást kiürítettük, a tüzeket eloltottuk. Amikor felrobbant a lőszerraktár a földszinten, a templom egy része összeomlott. A mérnökök szerint az épület életveszélyes és túl nagy feladat lenne a helyreállítása a rendelkezésünkre álló eszközökkel. Ezért ideiglenesen áthelyeztük a parancsnokságot az úrkikötő egyik hangárjába, amíg nem találunk új helyet magunknak. Sajnos nincs HoloNetünk, sem nagy hatósugarú rádiónk és a számítógépes hálózatunk is akadozik. De az embereim már üzembe helyezték a tartalék rendszert, hogy elérjük vele a műholdakat és a többi bányavárost.

– Mi a helyzet a szökevényekkel? – kérdezte Grammel türelmetlenül.

– Elloptak egy mocsárjárót a járműtelepről és kitörtek a déli kapun. Az üldözésükre indult három terepjárónkat kilőtték és egy rakétavetővel leszedték az utánuk küldött rohamszállítót is. A pilóták meghaltak. Plusz a felszíni csapat is vesztett egy embert és van két sebesültjük, akik még műtetre várnak. Utoljára Bozótvár faluban látták őket, ahonnan továbbhajtottak az erdőbe. Kiküldtem a keresésükre a légi siklókat, de a körzetben szakad az eső, így elég valószínűtlen, hogy rájuk bukkanjanak.

– Idióták! Hogy hagyhatták meglépni őket? – őrjöngött a kapitány, az ágyat csapkodva ökölbe szorított bal kezével. – Azonnal állítson össze egy csapatot a legjobb nyomkeresőkből és vadászokból! Vigyenek magukkal néhány bennszülöttet is...! Bot ismer olyan zöldeket, akik megbízhatóak és tudnak segíteni a keresésben. Nem tűnhetnek el a szemünk elől, különben sosem találjuk meg őket!

– Értettem, uram! De van még más is...!

– Folytassa! – hunyta le szemét fáradtan Grammel. Kezdte egyre szomjasabbnak érezni magát a vérkeringésébe csöpögő infúziós oldat ellenére, de mielőtt hívja az ápolónőt és beengedi az élettársát egy csevejre, feltétlenül intézkedni akart a legfontosabb ügyekben. Simard jó katona, remélhetőleg képes lesz ideiglenesen átvenni a parancsnokságot, amíg ő a bakta tartályban lubickol.

– A szemtanúk vallomásai alapján úgy tudjuk, hogy a szökevényekhez csatlakozott egy Halla nevű öregasszony, itteni lakos. Valamint egy aranyszínű protokoll robot és egy kék–fehér mintás asztroszer. Valószínűleg egy R2-es modell. Ilyen droidok tudtommal nincsenek a Mimbanon, tehát illegálisan érkeztek. Talán a két simlissel...

– Értem! Kutassák át a dzsungelt legalább tíz–húsz kilométeres körben. – szakította félbe a kapitány a hadnagyot. – Hátha megtaláljuk az úrhajót, amivel jöttek. Ha megsérült a villámviharok miatt leszállás közben, nem fognak tudni elmenekülni vele. De azért nem árt, ha ellenőrizzük és csapdát állítunk nekik a roncsnál. És alaposan vizsgálják át a hajót, hátha kiderül, kik ezek és mit akarnak itt!

– Úgy lesz, uram! A biztonság kedvéért már megkettőztem az őrséget az úrkikötőben, nehogy visszalopakodhassanak a foglyok és elkössenek egy teherhajót. És a városkapukhoz is őrköt rendeltem. Amúgy a nő lakásán már ott vannak a helyszínelők és kutatnak, de egyelőre csak annyit üzentek, hogy összepakolta a holmiját és kiköltözött. Most próbáljuk kideríteni, kikkel találkozott az elmúlt napokban és miről beszélt velük. Kik a barátai, ismerősei. Hátha megtudjuk, hová igyekeznek.

– Ismerem Hallát. – horkant föl Grammel lebígyedő szájszájával. – Vén szipirtyó! Bolond és nyughatatlan! Nyilván lefizették, hogy segítsen nekik!

– A személyi aktája szerint hét éve jött a Mimbanra, szintén illegálisan. – folytatta Simard hivatalos hangon. – Egy cirkarpuszi teherhajót bérelt ki, hogy ideszállítsa, de lezuhantak a dzsungelben egy villámvihar miatt és itt rekedtek. A hajó személyzete rövidesen meghalt, ő pedig beilleszkedett a helyi társaságba és különféle kisegítő munkákból, meg seftelésből tartotta fenn magát mostanáig.

– Tudom, tudom! Én kérdeztem ki, mikor elfogtuk! – morogta a felügyelő rosszkedvűen. – Szívem szerint már rég deportáltam volna innen, ha nem lenne a működésünk szigorúan titkos!

– Ez a Halla egy nagy csavargó. – állította a hadnagy, valamelyest meglepetten. – Érdeklík a bennszülöttek és a régészeti kutatások. A nyilvántartásban az szerepel, hogy mind az öt bányavárosban járt már és számos bennszülött faluba is ellátogatott, elkísérve a kutatókat és a vadászokat. Vagyis jól ismeri a kinti terepet. Így nehéz lesz elkapni.

– Utánpótlás nélkül nem bujkálhatnak örökké a mocsárban. Vagy a betegségek fognak végezni velük vagy a ragadozók. Esetleg az ellenséges bennszülöttek. – vélte Grammel pesszimistán. – A kormányzó őrjöngeni fog, ha ezt megtudja! Azonnal szóljon, ha megérkezik a vallatótisz, akit a fiúért meg a nőért küldtek!

– Igen, uram...! Megjegyzem, még mindig nem tudjuk, ki segített a foglyoknak a szökésben. Voltam a cellájukban, mikor kitelepítettük a rabokat az épületből. A börtön összes lakóját ideiglenesen elhelyeztük az egyik raktárházban, szigorú felügyelet alatt. Szóval a cella rácsai sértetlenek. Úgy tűnik, valahogy sikerült elérniük a kapcsolót és kinyitották az ajtót. De ami a legérdekesebb, hogy találtunk egy hegymászó kötelet az ablakra akasztva. Ez kívül lelógott egész a talajig. Szerintem valaki az éjszaka során fölmászott hozzájuk a falon és segített nekik a kitörésben. A hátsó udvar kerítésén lévő kaput belülről feltörték, de a riasztója csak akkor jelzett, mikor már amúgy is teljes volt a felfordulás az épületben. Összességében elég rejtélyes ez az ügy.

– A nyomozást bízza a szakértőkre, Simard hadnagy! A maga dolga most az, hogy kézben tartsa az eseményeket és átvegye az irányítást tőlem, amíg lábadozom! – utasította a felügyelő a műszaki tisztet hivatalos hangon. – És most küldje be Botot! Majd ha vele végeztem, beszélek Nellievel is! Fáradt vagyok, aludnom kell! Holnap, ha kijöttem a bakta tartályból, legyen itt és tájékoztasson a történetekről! Lelephet!

– Igen, uram! – Simard röviden tiszteltgette és megkönnyebbülten sóhajtván távozott. Örült, hogy nem vonták felelősségre semmi miatt, amit esetleg elkövetett vagy elmulasztott. Bár Grammel nem beszélt róla és ő sem említette a dolgot, biztos volt benne, hogy a börtön őreire szigorú büntetés vár a négy fogoly szökése és az általuk okozott veszteségek miatt. Függetlenül attól, milyen állapotban vannak, a szomszédos ágyakon heverészve eszméletlenül...

A kapitánynak már majd leragadt a szeme a kimerültségtől, de valahogy még ébren tartotta magát. Feltétlenül beszélni akart Bottal, mielőtt elalszik. Szólnia kell neki, hogy ő és a társai szedjék össze a főhadiszállás földszintjén, az irodájában tárolt műkincseit és helyezték biztonságba őket. Még azelőtt, hogy a birodalmi vallatótiszt megérkezne a városba...

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A Kisles nevezetű prémvadász falu valóban kicsi volt. Ugyanolyan bozótfal határolta, mint a korábban meglátogatott bennszülött települést és egy sziklás magaslat tetején épült, mely kiemelkedett a végeláthatatlan erdőből. Az elkerített területen tucatnyi öreg faház állt, valamint egy több emelet magas torony, a tetején őrbódéval. A zöldek innen tartották szemmel a környező dzsungelt, hogy idejében észrevegyék, ha veszélyes ragadozók vagy ellenséges törzsek portyáznának a közelükben.

Javában szakadt az eső, mikor a mocsárjáró felkapaszkodott a sáros, kavicsos úton a dombra és a nyitott kapun behajtott a faluba. Ekkor már ismét Halla vezetett, mivel ő ismerte egyedül a vidéket és tudta, hol van a menedékház. A kanyargós, néptelen utcákon manőverezve egyenesen a település déli végében álló nagy faházhoz hajtott, mely közvetlenül a bozótfal mellett épült. Méretében és szerkezetében ez feltűnően eltért a zöldek által emelt egyszerűbb viskóktól. Betonlapra építették, kétszintes homlokzata előtt lejtős tetejű veranda húzódott végig, egyszerű fakorlással övezve. Az elfüggönyözött üvegablakokon mindenhol acélrácsok, még az emeleten is. A tetőn kémény, rádióantenna és két kis szélkerék, amik most is forogtak, áramot termelve a ház számára.

– Úgy látom senki nincs itt. – állapította meg az öregasszony megkönnyebbülten. A ház jobb oldalán parkolta le a kocsit, egy ponyvával fedett nagy rakás tűzifa mellett.

– Ezt miből gondolod? – kérdezte Leia a hátsó ülésről.

– Mert nem áll itt egy terepjáró sem. És a kémény sem füstöl. Mindettől függetlenül nem akarok sok időt itt tölteni. Grammel fogdmegjei nem hülyék. Bármikor bekopoghatnak, hogy ellenőrizzék a helyet.

Kikaszálódtak a terepjáróból és fegyvereiket készenlétben tartva felsiettek a verandára. Luke utasította a két robotot, hogy maradjanak a kocsin és vigyázzanak rá, nehogy egy bennszülött megpiszkálja véletlenül. Bár az utcán senki sem járt a felhőszakadás miatt, jobb nem kockáztatni.

Az acélráccsal megerősített, vaskos faajtón rozsdásodó tábla hirdette az olvasni tudóknak, hogy ez az épület a birodalmi hadsereg tulajdona és hivatalos menedékháza, aminek megrongálása szigorú büntetést von maga után. Nyilván ezért nem próbálták a falu élelmes lakosai feltörni és kipakolni, noha Halla jellemzése szerint az év csaknem felében üresen állt.

Hint azonban a figyelmeztetés nem rettentette el attól, hogy DC–15–ösével közvetlen közlőre beelőljön a masszív zárba és vállával benyomja a nehéz ajtót. Odabent félhomály és nyirkos hideg fogadta őket. Egy tágas előtérbe jutottak, ahol üres szekrények és polcok sorakoztak a fal mentén a vadászfelszerelések számára. Az öregasszony a sötétben tapogatózva hamar megtalálta a villanykapcsolót, mire sárgán derengő fény öntötte el a helyiséget.

– Ha jól emlékszem, balra van a konyha, jobbra a fürdőszoba és az árnyékszék. A hátsó helyiségekben működnek a ház kiszolgáló rendszerei, a vízmű és az elektromos központ, valamint van ott egy kis műhely is a szükséges javításokhoz. – pisztolyával a jobb hátsó sarokba épített széles falépcső felé intett. – Az emeleten hat szoba van a

vendégeknek.

– Nézzünk körül. – javasolta Luke óvatosan, bár tisztán érezte, hogy napok vagy talán hetek óta senki sem járt a dohszagú épületben.

A kéz yuzzem cserregve egyetértett vele és gyorsan körbeszaladták a helyiségeket, felderítve minden zugot, nehogy meglepetés érje őket. Rövidesen csattanás hallatszott a műhelyből, mintha levertek volna egy lakatot. Kisvártatva Hin és Kee E-11-es lézerkarabélyokba való teli tárakkal tértek vissza, elégedetten a zsákmányukkal. Fegyvereket és robbanóanyagot sajnos nem találtak a feltört ládában, de ez is több volt annál, mint amit remélni mertek. A birodalmiaknak általában nem szokásuk így hátrahagyni a muníciót. A legutóbbi expedíciójuk nyilván egy trehány banda lehetett.

– Ha fürödni akartok, ahhoz be kell gyújtani a vízmelegítő kályhát! – figyelmeztette Halla a fiút. – Látott már valamelyikőtök olyat?

– Nem igazán. – húzta el száját a hercegnő, a primitív körülményeket szemlélve. Megállt egy falra akasztott trófea előtt, mely egy bumfordi fejű ragadozó csupasz koponyájából állt. A lény kitátott szája akkora volt, hogy simán befért volna a feje az ujjnyi méretű tépőfogai között. Ha ilyenek szaladgálnak odakint, le nem teszi a pisztolyát ezentúl, mikor félrevonul az aljnövényzetbe könnyíteni magán – fogadta meg azonnal nyugtalanul.

Az öregasszony átment a fürdőszobába és megmutatta a fiataloknak, hogyan működik a fatüzelésű kályha, ami fölött egy jókora fémtartályban melegedett a fürdővíz. A nyomást biztosító szivattyú viszont elektromos üzemű volt, így legalább gond nélkül tusolhatnak a primitív zuhanyfülkében. A zománcozott kádban való fürdésre sem Leia, sem Luke nem akarta pazarolni az idejét. Néhány perc múlva már vidáman lobogott a tűz a kályhában és a tartály oldalára szerelt alkoholos hőmérő mutatta, milyen forró a vízük.

A következő másfél óra pihenéssel, tisztálkodással és ebédeléssel telt a menedékházban. Halla fürdés után átöltözött, egy vadászoknak való terepszínű és vízhatlan kezeslábasba bújva, mely csuklyával is rendelkezett. Tágas zsebeit teletömte a személyes holmijaival, csalódottan állapítva meg, hogy az egyik hátizsákját átlőtték a birodalmiak a menekülésük során. Bár Artu Detu eloltotta a lángoló cuccokat, több váltás ruhája kilyukadt és megégett, így ezeket kénytelen volt kidobni.

Skywalker és Organa visszabújtak a saját termoszálas öltözékeikbe, örülve, hogy végre megszabadulhatnak a kényelmetlen és sáros bányászruháktól. A hercegnő egészen kivirult, miután megtisztálkodott és alaposan kimosta hosszú hajából a rengeteg szutykot. Kócos frizuráját fésülgetve sétált fel-alá a konyhában, miközben egy gyerekkorában tanult alderaani dalt dúdolgatott, élvezve a visszanyert szabadságát.

– Tisztán ragyog a hold, a parázs is elhamvad, azok, kiket szerettél, most is veled vannak...!

– Milyen vidám vagy, lányom! – jegyezte meg Halla csodálkozva. – Csak nem vagy szerelmes?

– Hogy? Hogy én? – Leia zavarba jött az egyenes kérdéstől. Lopva Lukera pillantott, aki épp egy adag ételt tömött magába az asztalnál és látszólag teljesen lekötötte a táplálkozás, meg a yuzzemek elégedett csicsergésének hallgatása. A fiú felnézett rá és szemérmesen elmosolyodott, de nem szólt semmit. Tiszta arca és összekócolt vizes haja miatt olyan vonzónak tűnt a férfi a gyér lámpafényben, mint talán még soha. És ez a felismerés, no meg a szerelem emlegetése szinte megijesztette Organát.

– Nos... tulajdonképpen... én nem... – próbált magyarázkodni a lány, aztán inkább feladta és igyekezett másra terelni a szót, nem kívánva kitarulkozni a többiek előtt. – Azért vagyok vidám, mert végre megfürödtem és jóllaktam. És azért dúdolgatok, hogy megfeledekzek a fájdalmaimról.

– Fájdalmaid vannak? Mi történt veled? – az öregasszony nem értette a dolgot és

nyomban segíteni akart, odalépve hozzá. – Beteg vagy? Mutasd magad...!

– Nem...! Nem vagyok beteg! – mentegetőzött őfelsége, még jobban zavarba kerülve az anyáskodás miatt. – Csak tegnap este elég durván bántak velem a kihallgatáson.

Nem óhajtotta részletezni a történeteket Halla és a yuzzemek előtt, de Skywalkernek vele ellentétben nem voltak gátlásai ez ügyben, így meggondolatlanul közbeszólt, felvilágosítva társaikat a részletekről.

– Leia azt akarja mondani ezzel, hogy Grammel megrugdosta és a fenekére csapott egy bottal. – mondta egyszerűen, majd nem értette, miért néz rá olyan elítélően a hercegnő. – Így akart engem rákényszeríteni, hogy adjam át neki a szilánkot.

– És te hagyta, hogy bántalmazza a barátnődet? – meresztett rá nagy szemeket Halla hitetlenkedve, s elégedetlenül csóválta fejét a hallottaktól. – Hát nem tudom, mi van köztetek, gyerekek, de ha az én pasim hagyott volna cserben engem, utána rögvest kikaparom a szemét!

– Hé! Én nem hagytam cserben Leiát! – méltatlankodott Luke, aki határozottan zavarba jött az éles kritikától. – Az életünk volt a tét és csak próbáltam menteni a bőrünket!

– Ja! Az én bőröm rovására!

Organa karba tett kézzel állt és olyan lesújtó képpel nézett rá, hogy az mindent elmondott a véleményéről. De az öregasszony beszélt helyette is, nem értve a dolgokat.

– Akkor miért őt verték meg...? Helyetted?

– Nézze, öreganyám, akkor még nem ismertük Grammelt! Nem tudtam, mire képes az a gazfickó...!

A fiatalember láthatóan szégyenkezett a főhadiszálláson történetek miatt és olyan bűnbánó képpel bámult a két nőre, mint egy esőbe kivetrt kutya. Ezt látva Leia hirtelen megfeledkezett kitartóan sajgó zúzódásairól és nagylelkűen a társa segítségére sietett, tisztázni próbálva a részleteket Halla előtt.

– Igazából az én hibám volt az egész. Ostoba voltam és felbosszantottam a felügyelőt. Luke csak a kristályt akarta megtartani, hogy ne kerüljön rossz kezekbe.

Az öregasszony egyikükről a másikukra nézett, majd tanácstalanul vállat vont. Az erő azt súgta neki, jobban teszi, ha békén hagyja a fiatalokat és nem avatkozik a kapcsolatukba, legyen bármilyen furcsa is az a számára.

– Jó. Ti tudjátok.

Lehajolt a hátizsákjához, turkálni kezdett benne, majd elővett egy gyógyszerekkel és mindenféle orvosi holmikkal teli dobozt, az asztalra téve azt.

– Ha gondolod, bekenheted a sérüléseidet indulás előtt. Van nálam kenőcs horzsolásokra és zúzódásokra.

– Annyira nem vészes! – legyintett a hercegnő, folytatva a fészülködés hosszadalmas rítusát. Aztán pár másodperccel később mégis meggondolta magát és belekukkantott a dobozba.

– Melyik is az?

Miután kezében a kenőcsös tubussal eltűnt a fürdőszobában, Halla szigorú képpel nézett a srácre és még a yuzzemek is abbahagyták eddigi békés csevegésüket, rögtön hegyezve a fülüket.

– Tudom, hogy semmi közöm hozzá, édes fiam! De ha számít valamit neked ez a lány, akkor kérj bocsánatot tőle! És a jövőben sokkal jobban vigyázz rá!

Skywalker meglepetten, majd inkább lehangoltan pillantott fel, tökéletesen egyetértve az idős asszony bölcs szavaival. Az iménti vita ráébresztette arra, milyen törekeny viszony fűzi a hercegnőhöz, amit alaposan próbára tettek az elmúlt napok drasztikus eseményei. Valóban az ő dolga lett volna, hogy minden körülmények között megóvja Leiát. Még a saját meggondolatlan tetteitől is, amikkel szükségtelenül felhívta magára a birodalmiak figyelmét. De a hölgy egyszerűen túl makacs és önfejű volt ahhoz, hogy féken lehessen

tartani. Ráadásul ő csak egy vidéki parasztfiú és egyszerű vadászpilóta. Nem dörzsölt arisztokrata vagy katonai parancsnok, akinek elvileg lenne esélye kordában tartani a heves természetű királykisasszonyt.

Luke már bánta, hogy nem ragaszkodott a küldetés kockázataival kapcsolatos véleményéhez indulás előtt és nem kért több katonát Rieekan tábornoktól őfelsége mellé kísérőnek. Egy tucat felkelő kommandóssal körülvéve talán nem kerülnek ekkora bajba. De Organa meggyőzte, hogy minél kevesebben vannak, annál kevésbé feltűnőek. És a korábbi sikeres diplomáciai útjaira hivatkozott, nagyvonalúan megfeledkezve azokról a küldetésekről, amikor alig tudták kimenteni őt a társai szorult helyzetéből.

– Megteszem, amit tudok. – mondta halkán, őszinte képpel. – És bevallom őszintén, nagyon félek attól a pillanattól, amikor mindez nem lesz elég.

– Érzem rajtatok, hogy nagyon szeretitek egymást. – bólintott Halla megértően. – A fiatal éveimet juttatjátok eszembe. Én is ilyen tűzről pattant, vadóc fruska voltam eleinte.

– Tényleg? – bámult rá csodálkozva Luke és halványan elmosolyodott. – Ezt nehezen tudom elképzelni.

– Mit? Hogy én is voltam fiatal...? Vagy tűzről pattant...? Netán vadóc...?

Az asszony szélesen elvigyorodott. Aztán könnyedén legyintett és felkuncogott.

– A csajodnak szerencséje, hogy megúsza egy kis fenekelés! Grammel sokkal szörnyűbb dolgokat szokott művelni a női foglyokkal, úgy hallottam. Egy igazi perverz szadista féreg az a fickó. Remélem a fejére omlott a templom mennyezete, amikor felrobbantottátok azt a kócerájt!

– Én is remélem.

– Na jó...! Ha végeztetek, pakoljunk össze és induljunk! – állt fel az asztaltól Halla lendületesen. – Hosszú út vár ránk! És nem szeretném, ha az üldözőink itt érnének minket!

– Pár órája még azt mondtad, a birodalmiak feladták az üldözésünket! – vetette ellene a fiatalember. Nekilátott becsomagolni a cuccait és felcsatolta derekára fegyverövét.

– A városi katonák igen. De a birodalom soha. Szerintem szerveztek egy kutatócsapatot a terepet jól ismerő vadászokból, felderítőkből és talán zöldékből is. És több kocsival erednek a nyomunkba. Sötétedésig nem állhatunk meg, bármilyen vacak legyen az idő.

Kimentek a mocsárjáróhoz, felpakolták a zsákjaikat, valamint az egyik emeleti szobából elkobzott takarókat és kispárnákat. Aztán Luke még visszaszaladt a zuhogó esőben a menedékházba, hogy becsukja mögöttük az ajtót és megnézze, hol késlekedik Leia. A lány akkor lépett ki a fürdőszobából, terepsznínű öltözkését igazgatva. Meglepődött, hogy a társaság máris elhagyta az épületet, mert szerette volna még befejezni a frizuráját.

– Indulunk! – mondta Luke, összefutva vele az előtérben.

– Jó! – biccentett a hölgy és követni akarta kifelé, ám Skywalker megállította. Gyöngéden megfogta bal vállát és büntudatos képpel a szemébe nézett.

– Mi az? – pillantott rá félrebiccentett fejjel a királykisasszony.

– Csak szeretnék bocsánatot kérni a kihallgatáson történtek miatt. Azonnal oda kellett volna adnom a követ Grammelnek. – vallotta be a férfi őszintén.

– Ugyan! Ezt már megbeszéltük, Luke! – mosolyodott el fejedelmi eleganciával a hercegnő és biztatóan vállon veregette lehangoltnak tűnő testőrét. – Az én hibám volt! Te mindent megtettél, amit módodban állt, hogy kiments minket abból a helyzetből. Inkább én tartozom bocsánatkéréssel neked, amiért a tanácsod ellenére leszálltam erre a bolygóra. És amiért jelenetet rendeztem a tavernában, aztán meg belelöktelek a sárba. Nagyon éretlenül és önfelelően viselkedtem. Amiért aztán jól megkaptam a magamét az ellenségtől.

– Nagyon fáj még...? – kérdezte a fiú, tétován a kenőcsös tubusra mutatva.

– Főleg a sípcsontom. Szörnyen hasogat, alig tudok ráállni. A többit ki lehet bírni. Remélem pár nap alatt rendbe jön. – magyarázta Organa tárgyilagosan, miközben óvatosan megtapogatta hátsó felét. – Nem tudom, mennyire jó ez a kence, mindenesetre kellemesen hűsíti a bőrömet. Tele vagyok csúnya foltokkal, de úgy érzem, a méltóságomon nagyobb csorba esett.

Elindultak kifelé, leoltva maguk mögött a villanyt, majd Luke behúzta a megrongált bejárati ajtót és együtt szaladtak oda a mocsárjáróhoz, gyorsan fölmászva az oldalán az átlátszó ponyva alá. Halla azonnal indított, kifarolva a géppel az eső áztatta utcára és egy perccel később már el is hagyták Kislest, amelynek megfigyelőtornyából egy unatkozó bennszülött figyelte távozásukat.

Miután lehajtottak a dombról, egy fűvel benőtt ösvényen haladtak tovább az erdőben, a rossz útviszonyok miatt alig gyorsabban egy gyalogló embernél. A hercegnő befejezte a fésülködést, majd megkérte Thripiót, hogy fonja be nedves haját a korábbi módon, két vaskos csigába tekerve a feje két oldalán. Luke előremászott az anyósülésre és a képernyőn figyelte, amint a pozíciójukat jelző piros vonal lassan lemászik a térképről. Rövidesen elérték a birodalmiak által feltérképezett zóna délkeleti határát, amin túl már tényleg ismeretlen vidék következik. Pontosabban egy óriási mocsár, mert az erdő hirtelen véget ért, hogy átadja helyét a fűcsomókkal és zsombékokkal tarkított ködös ingoványnak.

– A zöldek szerint ez itt a Halálos Harapások Mocsara. – közölte utastársaival Halla, mikor egyenesen belehajtott egy nagyobb pocsolyába. A kételtű jármű túlméretezett kerekei tengelyig süppedtek az iszapba és időnként felpörögve küzdöttek a puha talajjal. De nem akadtak el, csupán még jobban lelassultak, gyakorlatilag sétatempóra.

Luke elővette hátizsákjából a távcsövét és körbepásztázott vele a ködbe vesző tájon. Az eső végre alábbhagyott, lustán szemerkélve a nap hátralévő részében. A pára miatt olyan rosszak voltak a látási viszonyok, hogy bármerre nézett a fiatalember, csak zsombékokat, csenevész bokrokat és kisebb–nagyobb pocsolyákat, tavacskákat látott előttük.

– Mekkora a kiterjedése? – tudakolta, egy felröppenő fehér tollazatú madarat figyelve, míg az fürgé szárnycsapásokkal el nem tűnt a ködben.

– Úgy ötven kilométer lehet. Még senki sem kelt át rajta. – magyarázta az öregasszony, erősen tartva a kormányt. – A zöldek is inkább megkerülik, mert félnek a benne élő óriáskígyóktól és más lényektől. Remélem sötétedésig átérünk a túlsó partjára. Holnaptól szilárdabb terep következik egész a hegyekig.

– Itt biztosan a nyomunkat fogják veszíteni az üldözők! – vélte Organa hátrapillantva. A kocsik kerekei által hagyott nyomtáv javarészt eltűnt a vizes talajon, a letaposott növényzet pedig órákon belül fel fog egyenesedni mögöttük.

– Már ha lesznek olyan bolondok, hogy utánunk jönnek! – mosolyodott el magabiztosan Halla. – Amúgy nagy szerencsénk, hogy esik az eső. Száraz időben ez a vidék hemzsegne a vérszívóktól. Van ugyan a kocsiban beépített rovarriasztó, de egyes dögök olyan pimaszok, hogy az sem tartja távol őket.

A hercegnő egy darabig figyelte, ahogy zötykölődnek előre a nehéz terepen, majd odahajolt az asszonyhoz, beszélgetést kezdeményezve vele.

– Tulajdonképpen miből gondolod, Halla, hogy ott találjuk azt a kristályt a templomban? Lehet, hogy már évszázadokkal ezelőtt ellopták a bennszülöttek. Vagy a papok helyezték biztonságba, mikor leáldozott a civilizációjuknak.

– Az erő azt súgta nekem, hogy ott van. – mondta egyszerűen Halla, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Ám Leiát nem olyan fából faragták, mint aki könnyen feladja érveit, ha meg kell győznie valakit az igazáról.

– És ha tévesen értelmezted az erő sugallatát? – próbálkozott egy racionálisnak tűnő kérdéssel.

– Inkább visszamennél a bányavárosba szerencsét próbálni Grammellel? – pillantott rá szúrós tekintettel az öregasszony.

– Nem úgy értettem! – mentegetőzött a lány fanyalogva. – Csak szeretném tudni, miért kockáztatjuk az életünket a semmi közepén.

– Amikor megszereztem az emlékezet szilánkját, napokra bezárkóztam a lakásomba és csak vele foglalkoztam. Alaposan tanulmányoztam, mélyen elmerülve az erőben. És nagyon élveztem, hogy a képességeim letisztulnak és felerősödnek az érintésétől. Így fedeztem föl a távolbalátásomat használva, hogy a kaiburr kristály ott van még a templomban.

Leia ezzel a tapasztalással nem tudott vitába szállni. Viszont eszébe jutott más is a téma kapcsán.

– Jó. De tulajdonképpen, hogy szereztél tudomást a kristály létezéséről? Mert gondolom csak ezért jöttél a Mimbanra, ugye?

Halla felsóhajtott és elgondolkodva ingatta fejét, mintha azon tűnődne, beszéljen-e új partnereinek az életéről? Végül úgy döntött, talán udvariasságból, hogy nagy vonalakban megosztja velük a történetét.

– Igen. Csak ezért jöttem ide. Eredetileg cirkarpuszi vagyok és engem is úgy neveltek a szüleim, mint a többi gyereket. A Mimban démonaival ijesztgettek minket, ha rosszak voltunk. De ahogy az iskolában tanulni kezdtük a kozmológiát, egyre kevésbé hittem a régi legendákban és népmesékben az itt tanyázó szörnyekről, gonosz Sith lovagokról.

– Sith lovagokról? – meredt rá meglepetten Luke.

– Igen. Nem hallottál még róluk?

– De. Tudom, kik a Sith lovagok. – morogta kelletlenül a fiatalember, mert eszébe jutott Darth Vader, a sötét Jedi, aki áruló lett és megölte az apját.

– A történelmi feljegyzések szerint sok ezer évvel ezelőtt jöttek a Sithek a Mimbanra és leigázták a bennszülöttek civilizációját. Rabszolgaként dolgoztatták őket, meg sötét praktikákat űztek velük a váraikban, templomaikban. – mesélte Halla komoran. Megérezte a férfi hangulatában beállott változást, de egyelőre nem tudta mire vélni az okát.

– Végül a Nagy Sith háború során, ami úgy négyezer éve lehetett, a Köztársaság kiverte őket a szektorból. De később valamiért visszajöttek, talán mert fontos volt nekik ez a világ. Egyes kutatók szerint a növendékeik kiképzésére használták a bolygót. Mások úgy vélik, kísérleteket folytattak a lakosságon és a Sith alkímia titkait kutatták. Aztán körülbelül ezer éve, az Új Sith háborúban megint legyőzték őket a Jedik és ezután a bennszülöttek civilizációja is lehanyatlott.

Az öregasszony rövid szünetet tartott, mert egy folyóhoz értek, ahol be kellett kapcsolnia a kételtű törzsébe épített vízszugár turbinákat, hogy átkelhessenek rajta.

– Gondolod, hogy ez a Pomojema egy Sith volt? – kérdezte Leia, aki vajmi keveset értett a témához, noha ő is tanult bőven galaktikus történelmet.

– Lehetséges. Nem tudom. – vont vállat Halla közönyösen. – A róla szóló történetek eléggé ellentmondásosak. Egyesek szerint jó isten volt, mások szerint gonosz. A lényeg, hogy fiatal koromban fölfedeztem, én is érzékeny vagyok az erőre. De már túl idős voltam ahhoz, hogy felvegyenek tanulni a Jedi Rendbe. A szüleim persze hallani sem akartak arról, hogy elhagyjam őket és idegenek neveljenek fel. Ezért sokáig egyedül kísérleteztem és képeztem magam, gyakorlatilag titokban. Minden filmet megnéztem a Jedi lovagokról és minden elérhető könyvet, ponyvaregényt és szakmunkát elolvastam az erőről, meg a különleges képességekről. Egyszer találkoztam is egy Jedi lovaggal, aki a bolygónkon járt valami küldetésben és sikerült beszélgetnem vele. A Mimbanról származott, a caway fajból és B'dard Tönenak hívták. Kértem... sőt könyörögtem neki, hogy tanítson. De elutasított, a Kódexük szabályaira hivatkozva.

Az asszony hangja érezhető csalódásról árulkodott, mikor erről beszélt.

– Aztán egy jó ideig egész más dolgok kötötték le a figyelmemet. Nem értem rá az erővel foglalkozni. Szerelmes lettem, férjhez mentem, gyerekeim születtek, majd különféle munkakörökben dolgoztam. Egyik helyről a másikra költöztünk, jártam több bolygón, más rendszerekben itt a szektoron belül és mindenféle zűrös ügyekbe keveredtem. Ahol többnyire jól jött, hogy értek egy kicsit az erőhöz és tudom manipulálni az embereket. Aztán a férjem meghalt, a gyerekeim felnőttek és önálló életet kezdtek. Én elfogyasztottam még két férjet és számos szeretőt. Túléltem a Klón háború borzalmait. Végül megöregedtem és egyedül maradtam. És újra rengeteg időm lett, amit a képességeim fejlesztésének szentelhetek. Persze csak diszkrétan, mert akkor már a birodalom volt az úr a galaxisban és a császár Jedi vadász ügynökei elkezdtek irtani az erőt használó lényeket.

Átérték a folyón. A mocsárjáró nehézkesen felkapaszkodott az iszapos parton a nádasba, felriasztva onnan egy csapat aprócska, színes tollazatú madarat. A kocszi utasai azonban nem figyeltek a kinti tájra, mert teljesen lekötötte őket Halla története.

– Szóval érdekelni kezdett a történelem és évekig egy cirkarpuszi könyvtárban dolgoztam adatkarbantartóként. Ott figyeltem föl a mimbani mítoszokban előforduló különös leírásokra az erő használatával kapcsolatban. És így jutottam el végül a kaiburr kristály legendájához, ami azonnal megmozgatta a fantáziámat. Egy kő, ami felerősíti az emberben az erő érzékelését! Azonnal tudtam, hogy ez kell nekem!

Huncutul felnevetett, miközben kikerült egy költőtelepet, ahol sok száz különféle fajú madár ült rikácsolva a fészken.

– Arra persze sokáig nem volt pénzem, hogy ideutazzak kutatni. De végül csak összeszedtem a szükséges összeget. Mindenemet eladtam és kibéreltem egy kisebb teherhajót, aminek a gazdája épp fuvart keresett. Mivel a Mimbant messze elkerültek a cirkarpuszi járatok, ez volt az egyetlen módja, hogy idejussak. Hoztam magammal mindenféle felszerelést, meg hónapokra elegendő élelmet a kutatáshoz, de a leszállásnál nem volt szerencsénk. Belekerültünk az egyik bányaváros által keltett villámviharba és lezuhantunk. Pont úgy, mint ti. – Halla nagyot sóhajtott és beharapta alsó ajkát elkeseredésében. – Szinte mindenem odaveszett. A hajó elsüllyedt a mocsárban, a személyzetét felfalták a helyi ragadozók, engem pedig megmentett egy őrjárat. Így kerültem Grammel elé. És csak ekkor tudtam meg, hogy a birodalom illegális bányákat működtet a bolygón már évek óta. Thaissen kristályokat bányásznak meg dolovitet főleg. De újabban harci gázokhoz való alapanyagokat is kitermelnek a mocsarakból. Szóval Grammel, az a féreg nyilvánvalóvá tette számomra, hogy sosem hagyhatom el a Mimbant, nehogy leleplezzem az üzelmeiket. Így kénytelen voltam beilleszkedni a társaságba és mindenféle munkákból, meg seftelésből tartottam fenn magam. Egészen mostanáig.

Halla hirtelen megállította a mocsárjárót és a kormányt elengedve kinyújtóztatta karjait.

– Ah! Kezdek elfáradni. Átvenné valamelyikőtök?

– Persze! – biccentett Luke, ám a hercegnő vállára tette kezét.

– Nem! Most én jövök! Tartsuk be a sorrendet! Úgy, mint az előbb!

Leia helyet cserélt az asszonnyal, aki elégedetten dőlt hátra párnázott ülésén.

– Egy pillanat! Mégis merre menjek? – kérdezte a lány kissé tanácstalanul. Odakint a táj meglehetősen egyhangú volt. Jellegzetes tereptárgyakat, amik alapján navigálhatna, nem lehetett kivenni a gomolygó ködben.

– Csak tartsd az irányt, amit a tájoló most mutat! – bökött a műszerfalba épített kompaszra Halla. – És kerüld el a madarak költőhelyeit, meg a nagyobb állatokat.

– Rendben!

Őfelsége indított és a következő pár órában ő birkózott a vezérlőművel, míg a többiek pihentek vagy időnként különféle témákról cseverészték az időjárástól kezdve a vadállatokon át a bennszülött fajokig. Menet közben egyszer elhaladtak néhány óriás hulló

mellett, amik egy kisebb tóban pancsoltak és hosszú nyakukat nyújtogatva több méter magasból néztek le a döcögő terepjáróra kíváncsi szemeikkel. Púpos hátuk dombként magasodott ki a vízből, tüskés farkuk akkora volt, hogy simán agyoncsaphattak volna vele egy embert. Halla szerint valami ismeretlen faj példányai lehettek, mivel nem emlékezett rá, hogy látott volna már ilyet a mimbani élővilágot bemutató filmekben.

Amikor a hercegnő is elfáradt a vezetésben, Luke átvette a helyét és sötétedésre sikerült kikormányoznia a kételtűt a mocsárból. Felhajtottak egy fákkal benőtt alacsony dombra és megálltak egy gazos tisztáson, hogy ott töltsék a hamarosan beköszöntő éjszakát. Az öregasszony javaslatára a két robot kiszállt a járműből és elhelyezkedett a végeinél, éberem őrködve, amíg a többiek kialusszák magukat. Artu a kocsi faránál cövekelt le a fűben, Thripio pedig az orránál, némileg aggódva a ragadozók miatt. Skywalker volt olyan segítőkész és vágott neki a közelben egy hosszú husángot, hogy a droidnak legyen mivel védekeznie, ha rátámad valami a sötétben. Lőfegyvert sajnos nem adhatott neki, mert a robot programozása tiltotta az élet kioltására alkalmas eszközök használatát, még önvédelmi célból is.

Miután megvacsoráztak, becipzározták a tetőfólia felhajtható nyílásait, majd közös megegyezéssel fekhelyet készítettek maguknak a terepjáróban. Halla elől pihent le a kormánynál, a két ülés közti mélyedésbe gyömöszölve egyik hátizsákját és párnának használva a másikat. A két yuzzem foglalta el az utasteret, ledöntve az ülések támláját, amitől kényelmes ágygá alakult a kocsi középső része. Luke és Leia pedig visszavonult a platóra, a legkényelmertlenebb helyre. A kemény és hullámos felszínű fémlemezre kiterítették a sáros bányászruhákat, rá az öregasszony néhány fölösleges holmiját, majd a menedékházból lopott takarókat. Így együtt ezek elég vastag réteget képeztek ahhoz, hogy lehessen rajta feküdni és épp csak megfájduljon tőle az ember dereka reggelre. Aztán magukra terítették a saját takaróikat és – utolsóként a csapatból – leoltották zseblámpájukat.

Rögtön teljes sötétség borult rájuk, mert az átlátszó ponyván túlról semmi fény nem szűrődött be az erdőből. Odakint az éjszaka szokásos neszei töltötték meg a környéket. Kuruttyolás, sziszegés, zümmögés, ágak reccsenése, vízcseppek kopogása a leveleken és a műanyag tetőn. Ezt hallva a hercegnő rövidesen fészkelődni kezdett és addig ügyeskedett, míg sikerült a takarók alatt hozzásimulnia Skywalkerhez. A fiú nem lepődött meg a közeledésén, sőt kifejezetten örült neki, hogy Leia milyen természetesen bújik oda hozzá. Ezúttal nem azért, mert fél az erdőben ólálkodó ragadozóktól vagy fázik a hidegben, hisz mindketten bekapcsolták a ruhájuk fűtését, hanem mert ettől érzi jobban magát. Úgy látszik, végre elkezdődött valami a kettejük kapcsolatában, köszönhetően a külső körülményeknek – vélte a fiatalember optimistán. Ófelsége immáron nem törődik a rangokkal és címekkel, meg a köztük lévő különbségekkel. Nem akar parancsolgatni és lassan kezd egészen úgy viselkedni, mint egy hétköznapi lány. És ezt tagadhatatlanul vonzónak találta.

Luke nem tudta, mikor aludt el, de arra tisztán emlékezett később, hogy mire ébredt fel. Közeledő csörtetés zaja hallatszott, mintha egy vagy több nagy testű állat rohanna a mocsárjáró irányába a sűrűben. Valami felüvöltött, mérges, idegenszerű ordítással, amire egy másfajta bömbölés válaszolt kisvártatva.

A férfi szeméből egy pillanat alatt kiröppent az álom és a keze ügyébe helyezett pisztolyáért nyúlt. Organa vele együtt ébredt, rémülten felnyögve és kábán tapogatózott a fegyvere után. Ugyanez történt a yuzzemekkel és Hallával is. Mindannyian felültek, stukkereiket a sötétségre irányozva és dermedten hallgatták a közelükben kibontakozó párharcot. Testek csapódtak egymáshoz, lábak topogtak, ágak törtek össze recsegetve és valami súlyos a földre zuhant.

– Te jó ég! Mi ez? – súgta halálra váltan a hercegnő. Már fel akarta kattintani zseblámpáját, hogy legalább lássa, mi ugrik rájuk mindjárt a sötétből, de Luke keze megállította ösztönös és eléggé meggondolatlan mozdulatát.

– Csitt legyen! Ne gyújts fényt! – szólt rá alig hallhatóan a srác. – Ez nem minket akar!

– Nyugalom gyerekek! – suttogta a kormánymű mellől Halla is, látás híján az erővel próbálva tájékozódni a környezetükben. – Ne mozduljatok vagy észrevesznek!

A yuzzemek csiripeltek egy rövidet, majd kibiztosították puskáikat a rend kedvéért. Szaglászni próbáltak, ám a jármű utasterét oly hatékonyan zárta el a külvilágtól a tetőponyva, hogy egy darabig nem jutott be rajta az odakint csatázó vadállatok szaga.

Mintha állkapcsok zárultak volna össze csattanva, olyan zaj következett, aztán fájdalmas vonyítás, csapkodás, vergődés, hempergés az aljnövényzetben. Dühös morgások keveredtek az áldozat sikolyába, végül valami roppant egyet – nyilván egy csont – és fújtatás, meg talajhoz súrlódás zárta a vadászatot. Valami odakint, alig pár méterre tőlük a fák alatt elkapott és megölt valamit. Majd odébb vonszolta a fűben és tépdesni, marcangolni kezdte, elégedett szuszogások, harapások és nyelések kíséretében.

Aztán a lény hirtelen észrevette, hogy nincs egyedül a környéken. Abbahagyta a csámcsogást és szaglászni kezdett, mozdulatlanra dermedve. Akárcsak a terepjáró utasai, akik moccanni sem mertek rémületükben. A hangok intenzitása alapján minimum teherautó méretű lehetett a ragadozó, ami a szomszédságukban akart megvacsorázni.

Fél percnyi idegesítő csönd után alig hallható léptek surrogása és levelek zizzenése ütötte meg Luke fülét a jármű orra felől. Leia is hallotta, hamar felfogva, hogy a lény egyenesen feléjük tart. És bár bízott a társaiban és a pisztolyában, most mégis szinte megfagyott a vér az ereiben.

– Erre jön! – lehelte a férfinak, aki biztatóan megfogta kezét és erősen megszorította. A lány ebből azonnal tudta, hogy a srác legalább annyira fél, mint ő.

Mindketten sejtették, ha a vadállat ráugrik a kocsira, könnyedén beszakítja az átlátszó fóliatetőt és mancsaival akadálytalanul halálra sújthatja őket, mielőtt szitává lőnék. A veszély közelsége nagy mértékben kiélesítette érzékszerveiket, amitől Skywalker szinte látta a feléjük lopakodó szörnyet az erő segítségével. Nagy volt, ronda és fenyegető. Semmire nem hasonlított, amivel valaha is találkozott. De a magabiztos mozgása alapján egyértelmű, hogy nem jelentene neki gondot szétcincálni a terepjárót az utasaival együtt.

Halla gyorsan a volánhoz ült és kezét az indítókulcsra tette. Ha nem marad más lehetőségük, még mindig megpróbálhatnak elmenekülni. Legfeljebb elgázolják az odakint őrködő droidokat, akik meg se moccantak a zenebona közben, féltve az alkatrészeiket. Az erő által támogatott belső látása azt üzenté az asszonynak, hogy már csupán néhány méterre van tőlük a szörny, mikor támadt egy ötlete. A legjobb védekezés a támadás!

Amikor úgy érezte, eljött a megfelelő pillanat, beindította a kocsit és egyszerre fölkapcsolta az orrba szerelt négy reflektort, plusz a két ködlámpát is. A sárga és fehér fénycsóvák egy nagy, barna pikkelyekkel borított hüllőtestet világítottak meg előttük, ami épp lehajolt, hogy orrával megszimatolja a jármű előtt ülő Thripiót.

A protokoll droid egészen idáig az infravörös látására hagyatkozva szemlélte az eseményeket és a páfrányok takarása ellenére jól látta a préda elejtését, majd szétmarcangolását. Más körülmények közt lenyűgözte volna a produkció, de most csak a félelem elektronikus megfelelője cikázott át az áramkörein. A kezében tartott vaskos husángot gyorsan maga elé tartotta, mint egy dárdát. A vészhelyzet elemző programja tanácsaira hallgatva azt tervezte, ha a ragadozó esetleg megpróbál beleharapni, a torkába döfi a botot. A lámpák felgyulladásakor a lény épp óvatosan megszimatolta a husáng végét, mire Thripio határozottan az orrára csapott vele.

– Mész innen, te ronda dög! – kiáltotta méltatlankodva.

A hirtelen fény elvakította a hullő vörösen csillogó szemeit, amitől hátrahőkölt, meglepődve a szokatlan jelenségtől. Egy aranszínű figura hadonászott előtte valami pálcikával, aminek egyáltalán nem volt élőlény szaga, miként a terepjárónak sem. De mintha a fémdoboz belsejében finom falatok rejtőznének – ezt a ragadozó hamar kiszagolta. És mivel nem érzett füstöt és meleget, ami tűzre utalt volna a fényforrásnál, száját kitátva odahajolt, hogy megcsócsálja kicsit a tolmács robotot. Hátha mégis ehető.

Halla ezalatt felállt és kinyitotta a tetőt a szélvédő kereténél, hátratulva a fóliát. Majd ráncos keze lecsapott a konzolba épített zenelejátszó indítógombjára és teljesen feltekerte rajta a hangerőt. A felbőmbölő scrak zene akkorát szólt az erdő rémült csendjében, mint egy vadállat féktelen üvöltése.

– Tüzeljetek az orrára! – kiáltotta az asszony harciasan és jó példával járva elől, célzásra emelte DL–22-esét.

A yuzzemek gyorsan kapcsoltak, hátrébb rántva a tetőt, hogy elég helyük legyen és felpattanva lőni kezdték a több emelet magas szörnyet. Vörösen villogó energianyalábjaik sűrítve pattogtak le a lény vastag pikkelyeiről, éppen csak megkarcolva azt. Egy másodperccel később Luke és Leia is csatlakoztak a támadáshoz, olyan gyorsan húzkodva pisztolyaik ravaszát, ahogy csak bírták.

A hullő először rájuk vicsorgott, megvillogtatva hatalmas fogsorát, majd dühében felvonyított, mikor a lövések megcsipkedték a nyelvét és megvakították a bal szemére. A fájdalom hatására rögtön felkapta fejét és nagyot üvöltve elfordult tőlük két vastag lábán. Hosszú farkát meglendítve oldalba csapta a kocsit, ami erősen megingott, de nem borult fel. Thripiót viszont elsodorta az izmos végtag és a szerencsétlen robot hanyatt esett a fűben.

A történeteket látva Hin ledobta puskáját, elégtelennek tartva a DC–15–öst egy ekkora szörnyeteg ellen. Feltépte a szerszámos láda tetejét, kiemelte belőle a páncéltörőt és vállára véve célra tartotta.

– Hin! Várj! – kiáltott fel Luke, azonnal felfogva, mire készül a harcias yuzzem. Ő és Leia pont a MiniMag hátul nyitott csöve mögött álltak a platón. Ha a szörnyök tüzel, a képükbe kapják a rakétalángot és a hajtóanyag mérgező füstjét.

A fiatalember testében mostanra teljesen szétáradt az erő, de főként az adrenalin, így a várható következményeket felismerve villámgyorsan cselekedett. Ledobta kiürült pisztolyát, két kézzel megragadta Leiát és egy határozott cselgáncs mozdulattal kirúgta alóla lábait, miközben a lány azon igyekezett, hogy talpon maradjon a megingó jármű fedélzetén. Őfelsége felkiáltott meglepetésében, aztán fájdalomában, ahogy hirtelen hanyatt esett, rá a fekhelyükre. Skywalker azonban nem engedte el, hanem keményen mellé zuhant és nyomban ráfeküdt, leszorítva és egyben takarva testét a kicsapó tűztől. Majd jobb kézzel magukra rántotta az egyik takarót, szó szerint az utolsó pillanatban.

Hin ugyanis a lény és a hangszórók bömbölése miatt nem hallotta a srác figyelmeztetését és bátran meghúzta a ravaszt. Égő hajtóanyag és sűrű füst csapott ki a páncéltörő végéből, elárasztva a mocsárjáró rakterét. A rakéta kiröppent a vetőcsőből és hatalmas robbanással oldalba kapta a hullőt, átszakítva pikkelyes bőrét. Amit a lézerfegyverek nem voltak képesek kilyukasztani, azt a kumulatív töltet szinte akadálytalanul széttronsolta, mély sebet ejtve áldozatán. Az óriási ragadozó felvonyított fájdalomában, összerándulva lépett egyet, s próbálta felfogni, mi történt vele. Az oldalából véres húscsapatok szakadtak ki lángolva, orrfacsaró büzt árasztva. Aztán a szíven talált lény nagy robajjal a földre omlott és egy utolsó meglepett nyögéssel kilehelte lelkét. Halla és Kee a biztonság kedvéért még belelőttek párat, mielőtt megkönnyebbülten leeresztették volna füstölgő fegyverüket.

Csak ekkor vették észre, hogy a terepjáró hátsó része fojtogató füstbe burkolózik. Elsőként Hin fogta fel, mit művelt és rémülten letéve a MiniMagot, átugrott a raktérbe,

segíteni a két embernek. Gyorsan lerántotta róluk a megperzselt takarót és összegyűrve rátaposott, próbálva eloltani a tüzet. Majd ingerülten prüszkölve feltépte a tetőponyva hátsó részét, hogy mielőbb kiszellőzzön a jármű és az utasai friss levegőhöz jussanak. Végül inkább kidobta a kocsiból a makacsul fellángoló rongyot, ami egy idő után sisteregve kialudt a nedves fűben.

– Aú! Ez remek volt, Hin! – mordult fel mérgesen Skywalker, mialatt a köhögő yuzzem majdnem hasra esett bennük az igyekezettől. Próbálta minél tovább visszatartani lélegzetét a csípős füstben és szeretett volna felállni, de az alatta fekvő hercegnő rémületében úgy kapaszkodott belé a két kezével, mint fuldokló a mentőövbe.

– Jaj! Ezt miért csináltad?! – nyögte fájdalmasan Leia, mivel igencsak megütötte magát esés közben. Aztán a robbanás után felfogva, mi történt, egyből hálásabban nézett a rajta heverő férfira. Ő képtelen lett volna ilyen gyorsan reagálni, amihez egy vadászpilóta hihetetlen reflexei kellettek és azonnali helyzetfelismerés.

– Bocs. Csak a munkámat végzem. – mondta nemes egyszerűséggel a fiatalember és végre lefordult róla. Még mindig a hátán és fenekén, meg a combjain érezte a rakéta forró lángjait, ami végigsöpört rajta, kis híján felgyújtva terepszínű ruházatát. De mikor gyorsan megvizsgálta öltözkését, nem látott rajta égésnyomokat. A takaró szerencsére megvédte őket.

– Huh! Ez forró volt...! Ciki lett volna, ha kigyullad a nadrágom! – motyogta rosszkedvűen, s felköhögött a szélcsend miatt lassan oszló füsttől.

– Jól vagytok, gyerekek? – mászott oda hozzájuk Halla is, a dühösen cserregő Keet követve, aki összeveszett a történetek miatt Hinnel. A két yuzzem válogatott szitkok és vádaskodások özönét zúdította egymásra, a rakétavetőre, illetve a reflektorok fényében heverő óriási tetemre, miközben teljes erőből bömbölt a vidám scrak zene az erdő sötétjében és messze elriasztott minden fenevadat a közelükből.

– Lepakcsolnád végre ezt a ricsajt? – kiáltott rá az asszonyra Luke, felsegítve a hercegnőt. Csak ekkor vette észre a terepjáró hátuljánál álló Artu Detút, aki feltolva periszkópra szerelt optikáját, kíváncsian szemlélte őket a raktér hátsó palánkja fölött és izgatottan csipogott valamit. Ő teljesen lemaradt a műsor nagy részéről, szerencséjére.

– Ja! Persze!

Halla bocsánatkérő mosollyal visszamászott a volán mögé és elhallgattatta a zenelejátszót. A hirtelen támadt csendben a két yuzzem abbahagyta a civakodást. Csak egy szerencsétlen protokoll droid sopánkodása hallatszott a fűből, aki csikorgó végtagokkal próbált lábra állni a lámpafényben.

– Jaj nekem! Szegény szervomotorjaim...! De úgy kell neked, ronda szörny! Miért nem elégedtél meg a szokásos vacsorával...?

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Barátságtalanul ködös hajnallal kezdődött a nap a társaság számára. A látótávolság annyira lecsökkent a terepjáró körül, hogy az orrától is alig lehetett ellátni a végéig.

Halla tanácsára otthagyták az erdőt és óvatosan átgurultak egy pár száz méterre lévő másik magaslatra, hogy a két hatalmas, bűzlő tetem szagára odagyűlő ragadozók és dögevők ne háborgassák őket az éjszaka hátralévő részében. Az öregasszonynak fogalma sem volt, miféle lényt öltek meg a rakétavetővel, mert ilyet még filmen se látott, de most már értékelte a zöldek óvatosságát, amiért messze elkerülik a Halálos Harapások Mocsarát.

Az összezapás során szerencsére senki sem sérült meg, csupán Thripio panaszkodott hosszan a behorpadt burkolólemezeire és nyöszörgő csapágyaira. Miután Luke és Leia kiköhögték a rakéta füstjét, Hin szégyenkezve bocsánatot kért tőlük az ostoba cselekedete miatt, mire a fiatalember – yuzzem szokás szerint – pofon csapta és azzal a dolog el volt intézve.

Ettől függetlenül a csapatnak nem igazán jött álom a szemére az új pihenőhelyükön. Hin és Kee kiszálltak a kocsiból és a két robottal közösen örködtek körülötte, készenlétben tartva puskáikat. Nem akartak még egy meglepetést az előbbi zajos ébresztő után. A távolból rekedt üvöltések és elégedett vonyítások szűrődtek át hozzájuk a ködön keresztül, ahogy a környék vadjai nekiláttak eltakarítani a friss húst a mocsár széléről.

A hercegnő fájdalmas képpel tapogatta legújabb zúzódásait, amiket a platóra zuhanva szerzett.

– Igazán szólhattál volna, mielőtt hanyatt döntesz! – dohogott Lukenak, némi neheztelést csempészve hangjába. Ám a fiatalember szándékosan félreértette szavait, s kajánul elvigyorodva, tettetett lazasággal vállat vont az eset felett.

– Tudom, hogy kicsit gyors volt a tempó...! De mi, vadászpilóták már csak így szoktuk lefektetni a lányokat!

Organa kényszeredetten elmosolyodott, aztán mindketten a hangosan felvihogó öregasszonyra néztek, aki értékelte baráti évődésüket.

– Jó duma...! Legalább most már elmondhatod magadról, lányom, hogy egyszer keményen gerincre vágta!

Az elmés hozzászólást hallva a férfi fölnevetett, Leia viszont csak fintorgott zavarában és nem melleleg fülig pirult a célzásra. Ez tipikusan az a téma volt, amivel ő sose dicsekedett volna, elvégre arisztokrata hölgyként jó modorra, erotikus ügyekben pedig szemérmes visszafogottságra nevelték.

Aztán mikor végre lefeküdtek pihenni, habozás nélkül újra odabújt Skywalkerhez a sötétben, de az izgalomtól és főként a félelemtől egyikük sem tudott elaludni. A fiú hallotta, hogy elől a volánnál Halla is csak forgolódik az üléseken, nem találva helyét a történetek után. Lehet, hogy máris megbánta, amiért belevágott ebbe az örült expedícióba? Ezen tűnődött a pilóta, miközben óvón átkarolta kedvesét, aki vállára hajtotta fejét és egész éjjel nyugtalanul mocorgott mellette.

Reggelre mindannyian teljesen kifáradtak és bágyadtan ültek le reggelizni, takaróikba burkolózva a nyirkos hideg miatt. Luke számára azonnal nyilvánvaló volt, hogy ilyen állapotban egyikük sem képes órákig odafigyelni a vezetésre. Márpedig nem állhatnak meg nap közben, kilustálkodni magukat. Hiszen lehet, hogy az üldözőik csak pár órányira járnak mögöttük. Ezért megkérte Thripiót, feledkezzen meg egy időre a rendetlenkedő szervomotorjairól és pattanjon a volán mögé.

A protokoll droid őszintén örült, hogy végre fontos feladatot kapott és megmutathatja, milyen jó sofőr. Bár még sosem vezetett mocsárjárat, a kesztyűtartóban talált műszaki könyvet átlapozva beszkenelte a szöveget, értelmezte a tartalmát és egy perccel később már teljes magabiztossággal, egy profi ügyességével kormányozta tovább a gépet az úttalan utakon. Így a délelőtti folyamán a szerves lényeknek volt idejük kipihenni magukat, élvezve a folyamatos zötykölődést és a kocsiszekrény ringatózását.

A terep fokozatosan emelkedni kezdett, egyre nagyobb dombok között haladtak előre a Halla által megadott irányba. A tájat ismét az erdő uralta, s két kisebb folyón is át kellett hajtaniuk a felszakadozó ködben. Aztán legnagyobb meglepetésükre kisütött a nap és csodálkozva hunyorogtak a vakítóan kék égre, ahonnan hirtelen eltakarodtak a felhők.

– Kiértünk a szürkületi zónából. – mondta elégedetten az öregasszony. Majd röviden elmagyarázta, hogy a városok környékén az energiabányászat miatt megváltozott az időjárás, gyakorlatilag állandósítva a felhőzetet. Ez annyiból jó nekik, hogy messzebbre

ellátni és hamarabb észrevehetik az útakadályokat, veszélyes ragadozókat. Ugyanakkor az utánuk küldött felderítő repülőgépek is könnyebben kiszúrhatják őket a nyílt terepen.

Halla tanácsára ezért megálltak és leszerelték a tetőponyvát a kocsiról, ne akadályozza a kilátást. Majd kettesével felváltva figyelni kezdték az eget a távcsöveikkel, nehogy meglepetés érje őket.

Pár kilométer után megtorpantak egy hosszúkas tó partján és a feltámadó szél által keltett hullámokat méregetve úgy döntöttek, inkább megkerülik azt. Rövidesen egy kisebb vízeséshez értek, ahol feltöltötték a szűrőbetétes palackjaikat. Itt számos romba dőlt épülettel találkoztak, amik egy hajdani kisváros maradványai lehetnek. A köveket annyira benőtte a növényzet, hogy a legtöbbje ki sem látszott a levelek és liánok alól.

– Repülő közeledik nyugat felől! – kiáltott fel hirtelen az égboltot kémlelő Luke, aki a terepjáró platóján állt, elektronikus látcsövét szorongatva. Majd meg sem várva társait, előremászott a kormányhoz és beindította a kocsit. Gyorsan befarolt vele a legközelebbi facsoport alá, úgy parkolva le, hogy a környező bokrok a lehető legjobban takarják a járművet minden oldalról.

– Fedezékbe mindenki! Bújjatok el! – intett Halla a vízesésnél mosakodó hercegnőnek és a yuzzemeknek, akik holmijaikat összekapkodva rohantak utána a fák közé. A két droid alaposan lemaradva követte őket a sziklás terepen.

– Milyen gép? Messze van? – kérdezte a hercegnő, ruhaujjába törölve nedves arcát. Mindannyian a mocsárjáró körül gyülekeztek, aggódó képpel bámulva fölfelé a lombokon túlra.

– Alig vettem észre. Olyan sok madár van a levegőben. – mentegetőzött Skywalker, ösztönösen lehalkítva hangját, ahogy meghallották a vízesés csobogásán és a szárnyasok rikoltásain túl felerősödő zúgást. – Valami légi sikló lehet. Nem rohamszállító.

– Egy HSP–10-es. – állapította meg Halla rövidesen, a hajtóműzaj alapján. – Bukjatok le és ne mozogjatok! A pilóta valószínűleg infratávcsővel kémleli a terepet. De úgy érzem, nem erre jön.

A gép valóban elkerülte őket, a közeli tó partvonala mentén repülve végig és fél perc múlva elhalt a zúgása a távolban.

– Nem vettek észre. De vissza fog jönni. – vélte feszülten Luke, az erő sugallatára figyelve. – Induljunk!

Megvárta, míg társai felkapaszkodnak a terepjáróra, aztán indított és kihajtott a sűrűből. Folytatták útjukat, s a sofőrt kivéve most már mindenki az eget figyelte, nehogy még egyszer meglepjék őket az utánuk kutató birodalmiak.

– Sokkal óvatosabbnak kell lennünk! – mondta szigorúan az öregasszony, elkérve a fiútól a távcsövet. – Minél kevesebbet tartózkodunk nap közben nyílt területen, annál jobb az esélyeink. Ezek a gépek nem túl nagy hatósugarúak. A hegyeken túlra nem fognak utánunk merészkedni. De jó lenne, ha nem tudnák meg, merre tartunk. Mert a felszíni üldözők viszont követni fognak, akár a bolygó túloldalára is, míg el nem kapnak minket.

Senki sem vitatta megállapításait. Ám a következő órákban szerencsájuk volt, mert nem pillantották meg újra a légi siklót. Halla szerint azért, mert Grammelnek csak három–négy ilyen repülője van a városban, plusz a megmaradt egyetlen rohamszállító. Ha mindet kiküldi felderítésre, akkor sem fogják győzni a több ezer négyzetkilométeres terület átfésülését. Így ők simán átcsúszhatnak a gépek által bejárt útvonalak között.

Fél órával később, mikor könnyebb terepre értek és Luke megint átadta a volánt Thripiónak, az öregasszony ölébe vette egyik hátizsákját és előhúzott belőle egy régi típusú, ütött–kopott adattáblát. Komoly képpel a férfi kezébe nyomta legértékesebb vagyontárgyát, majd a pixelhibás megjelenítőjére bökött.

– Olvass bele, fiam.

– Mi ez? – böngészte végig a terjedelmes tartalomjegyzéket Skywalker.

– A házi könyvtáram. Minden mű, amit csak össze tudtam gyűjteni az elmúlt évtizedekben a Jedikről, az erőről és a kristályról. Felbecsülhetetlen értékű és csupán egy biztonsági másolatom van róla, a zsebemben lévő adatkristályon. Szóval úgy vigyázz rá, mint a szemed fényére. Ebből mindent megtudhatsz, amire kíváncsi vagy.

– Ez nagyszerű! – mosolyodott el az ifjú, hálásan a segítségért. Majd a következő órákat szorgos olvasással töltötte, maga elé tartva két kézzel a táblát, hogy ne zavarja a gépkocsi rázkódása. Egy idő után mégis kénytelen volt abbahagyni a szövegek tanulmányozását, mert megfájdult a szeme és a feje a folyamatos zötykölődéstől. Ekkor a szintén kíváncsi Leia elkérte tőle az adathordozót és ő is beleolvasott a kaiburr kristállyal kapcsolatos bennszülött legendákba. Csak akkor hagyta abba, mikor délben ismét megálltak az erdő mélyén pár percre és a társai nekiláttak megebédelni.

– Ezen a táblán annyi anyag van, hogy hetekbe fog telni, mire mindet átolvasom. – mondta falatozás közben Luke az öregasszonynak.

– Hónapokba, fiam! Hónapokba! – vélte Halla, bösen bólogatva. – De legalább nem fogsz unatkozni! Hisz ki tudja, mikor szökhettek meg erről a bolygóról!

– Annyi ideig azért nem szeretnék itt maradni! – jelentette ki a hercegnő, bizalmatlanul bámulva a környező erdőséget. Ahogy egyre távolabb kerültek a civilizációtól, úgy nőtt benne a szorongás a helyzetükkel kapcsolatban. De próbálta nem kimutatni aggodalmát a társai előtt, noha az éjszakai szörnyel való találkozás óta igencsak benne volt a félsz a dzsungel vadjaitól. A gondolat, hogy valószínűleg heteket, sőt hónapokat kell még a Mimbanon töltenie, őszintén elborzasztotta.

A mellette ülő Luke az erőn keresztül észlelte útitársnője rettegését a ragadozóktól, ezért megnyugtatóan az alkarjára tette kezét és mélyen a szemébe nézett.

– Mindent meg fogok tenni, hogy kivigyelek innen, Leia. Amint az fizikailag lehetséges.

– Igen? Akkor miért megyünk az ellenkező irányba? Az úrkikötő arra van! – mutatott fensőbbiséges eleganciával a hölgy a hátuk mögé. Majd lemondóan legyintett, nem várva választ a fiatalembertől.

– Tudom, tudom! Az erő, a kristály... meg minden!

– Azért nem olyan rossz ez a világ, lányom! – vette védelmébe a Mimbant szolid félmosollyal Halla. – Nincs például környezetszennyezés. Meg túlnépesedés. Elkényeztetett turisták hada, akik mindent összeszemetelnek és letaposnak. Nem dübörögnek az égen százszámra repülők és űrhajók, mint a Cirkarpuszon. A bányavárosokon túl hatalmas területek vannak érintetlenül mindenfelé. Az itteniek ráadásul nem sokat tudnak a galaxisban dúló polgárháborúról, így az nem is nyugtalanítja őket. Egy exobiológus vagy régész számára ez a hely maga a paradicsom, rengeteg kutathatóval. Csak tudni kell, mire ügyeljen az ember és hogy maradjon életben. És akkor még akár élvezheti is a lakatlan táj nyugalma.

– Majd ha nyugdíjas leszek és olyan vén, mint te! Akkor talán értékelni fogom az ilyesmit! – vágott vissza őfelsége lebiggyedő szájszájával. – Bár ahogy a dolgok állnak, nem hiszem, hogy megérem azt a kort.

A két nő párbeszédét figyelve Skywalker úgy döntött, elejét veszi a vitának, mielőtt elmérgesedne. Ezért barátságosan megsimogatta kedvese vállát, mintegy biztatásnak szánva következő szavait:

– Azért ne veszítsük el a csüggedésünket, Leia! Később még szükségünk lehet rá!

Organa megütközve nézett a sráca, aztán mindenki legnagyobb meglepetésére hirtelen kirobbant belőle a nevetés. Imádta a vadászpilóta lényegre törő meglátásait.

Délután az öregasszony átvette a volánt Thripiótól, mert nem akarta unatkozással tölteni a nap hátralévő részét. És alig pár méter megtétele után rögtön belecsúszott egy sáros gödörbe, amiből alig tudta kivezetni a hatkerekűt. Majd kisvártatva behajtott egy

sziklás szurdokba, ami zsákutcának bizonyult és vissza kellett farolniuk belőle. Így a továbbiakban sasszemmel kémelte a terepet, bizonyítani próbálva társainak, hogy a kora nemhogy rontotta volna, de javította látását.

Most éppen lefelé hajló ágú nagy fák voltak körülöttük. Az öregasszony kanyargós úton haladt a vastag törzsek között, próbálva nem elakadni a mindenfelé tekergőző légzőgyökerek szövevényében. A kitartó napsütésnek köszönhetően annyira felmelegedett az idő, hogy az emberek levehették fűtőszálas ruháikat és ingujjra vetkőzve élvezték a lombok közt rájuk vetülő fénypászmákat.

Leia az egyik vízhatlan, párnázott ülésen pihent Halla mögött, arra várva, hogy a nő feladja végre és átengedje neki a kormányt pár órára. Addig egy élénkpiros színű, hosszúkás jaquirát eszegetett, amit az egyik élelmiszeres csomagban talált az ebéd során. A gyümölcs enyhén csillogott a lombokon átszűrődő halvány fényben. Valami viaszos tartósítószerrel volt bevonva a héja, sárga húsa pedig ízre olyan volt, akár a méz.

– Biztos, hogy jó irányba megyünk? – kérdezte két falat közt, az egyre barátságtalanabb tájat szemlélve körülöttük. Időnként egy–egy különös rovar telepedett a kocsi szélvédőjére vagy oldalfalára, próbálva megpihenni a lassan haladó járművön, majd szárnyait rezgetve hamar továbbállt, a bekapcsolt ultrahangos rovarriasztónak köszönhetően.

– Az biztos, lányom. – mondta nagy meggyőző erővel Halla. – De a távolság kissé bizonytalan. A zöldek többnyire azt mondják az embernek, amit hallani akar. Talán az a vadász, aki fecsegett nekem, azt hitte, ha azt mondja, hogy Pomojema temploma egyhavi, nem pedig egyheti távolságra van a várostól, nem kapja meg a piáját.

– És talán csak azért mondta, hogy van egy ilyen templom – tette hozzá Leia kissé szarkasztikusan –, hogy megkapja a piáját. Talán a templom már nem is létezik. Vagy úgy elnyelte az őserdő, hogy meg se tudjuk közelíteni motoros láncfűrészek és lángszórók nélkül.

– Van egy szilánkunk, ami bizonyítja a kristály létezését. – szólt bele a kiújuló vitájukba Luke, aki az anyósülésen kucorgott és az öregasszony által rajzolt primitív térképet nézegette már percek óta. Ha jól értelmezi a jeleket, egy hegylánc van előttük, amin túl egy dombokkal tarkított síkság közepén fekszik az a romváros, ahol Pomojema templomának lennie kell. A hegyek közt három hágó volt feltüntetve. Csupán az a kérdés, melyik a legjárhatóbb a gépjárművük számára?

– Vagyis csak volt. – tette hozzá szomorúan. Levertnek látszott és kialvatlannak.

– Ugyan már, fiam! – vigasztalta Halla abban az anyáskodó stílusban, amit a szökésük óta vett fel, ha velük beszélt. – Magad mondtad, hogy nem tehetél mást. Grammel mindenképpen elvette volna tőled. És ha nem adod önként, még jól meg is kínoz benneteket.

– Ezt ne is emlegesd, ha kérhetlek! Még mindig fáj a sípcsontom miatta! – jegyezte meg Leia elkomorodva. Ő sem érezte jobban magát annál, mint ahogy kinézett a gyűrött katonai ruházatában.

– De mi van akkor, ha megtaláljuk a kristályt, ám az valamiért mégsem képes olyan csodákra, mint amit Halla feltételez róla? – kérdezte bizonytalanul a hercegnő, egy újabb ellenérvvel hozakodva elő, amivel talán lebeszélheti társait az út folytatásáról. Ő továbbra is úgy gondolta, hogy a bolygó elhagyásán kéne törniük inkább a fejüket, mielőtt a kormányzó küldöttje vagy más magas rangú személyek a birodalmi vezetésből ideérnek. Az ő számára a Mimban egy halálos kelepccének tűnt, amibe könnyelműen belesétált és jelenleg fogalma sem volt, hogy fognak kikeveredni belőle.

– A tulajdonságaiban biztos vagy, Luke?

A fiatalember bágyadtan bólintott.

– Nem tévedhettem, Leia. Ahogy megmozdult bennem az erő, mikor megérintettem... Gyakran éreztem ezt Obi–Wan Kenobi jelenlétében.

– Obi–Wan Kenobit mondtál? – nézett rá Halla, felkapva fejét a névre.

– Igen. Miért?

– Hallottam róla. – sóhajtott fel az asszony nosztalgikusan. – A Klón háború idején sokszor szerepelt a hírekben. Egy legendás Jedi tábornok volt, számtalan csata hőse. Állítólag kardpárbajban megölt egy Sith lovagot, még a háború előtt, fiatal tanítvány korában. Ezután lett belőle lovag, majd mester. Egyszer ebben a szektorban is járt, aprítani a konzerveket a Gyndinenél. Egyes történészek szerint ő vetett véget a háborúnak azzal, hogy az Utapaun megölte Grievous tábornokot, a szeparatista hadsereg parancsnokát.

– Erről nem hallottam. – dűnnyögte meglepetten Skywalker. – Nekünk nem tanították történelemből.

– Nem csodálom! – húzta el száját Halla megvetően. – A császár talpnyalói keményen dolgoztak azon, hogy a Jedik tetteit és a háborúban játszott valódi szerepüket eltitkolják a birodalom népei előtt. Könyvtáros voltam, tudom, mit beszélek. Egyszer nálunk is járt egy ilyen különleges feladattal megbízott ügynök, aki átnézte az összes feljegyzésünket és kitörölt egy csomó állományt a Jedikkel kapcsolatban. Úgymond a dezinformációk megszüntetése céljából. De kőkemény cenzúra volt az egész, semmi más.

Az öregasszony megértően pillantott a fiúra, átérezve szomorúságát a veszteség miatt.

– Szóval ő volt az első mestered?

– Igen.

– Mikor halt meg?

– Két éve körülbelül. – Luke komoran bámulta a szélvédőn túli zöld sűrűséget. – Feláldozta magát értünk, hogy megmentsen minket Leiával.

– Akkor igazi mester volt. Olyan Jedi, amire én emlékszem fiatal koromból. Nem amit elhiteni próbál velünk mostanában a császári propaganda. – fintorgott az öregasszony megvetően. – No és milyen érzés volt a közelében lenni? Gondolom nem sokat taníthatott, ha még a kézlegyintős elmetrűkköt sem ismered.

A fiatalember elhúzta száját a célzásra és két kezével gesztikulálva próbálta érzékeltetni társaival az erő hatását a szervezetére.

– Különös érzés fogott el mellette. Mintha hullámok futnának végig a fejemen, az egész testemen, le a lábamig. Nem csak belül, hanem körülöttem is a levegőben. Szinte simogató, bár nem a bőrömnön éreztem.

Szavait rövid csönd követte, ahogy a többiek próbálták megemésztetni a hallottakat.

– Jól van, akkor a kristály az első. – sóhajtott fel végül Leia megadóan és újra Hallához fordult. – De utána el kell hagynunk ezt a bolygót. A szövetség megad neked bármit, amit csak kérsz, ha segítesz. És nektek is, fiúk!

A yuzzemek rögtön rábólintottak a hölgy ajánlatára, arról csicseregve, mennyire szeretnének hazatérni a szülővilágukra. Az eddigi tapasztalataik után egy életre elégük lett a birodalomból. Majd amint egy tisztásra értek, ahol nem takarták el az eget a fák, kitartóan folytatták a távcsöves megfigyelést. Ám továbbra sem láttak a magasban repülőgépet, csak nagy madárrajokat és denevéreket szálldosni.

– A segítségemre számíhattok. – mondta Halla megértően. – Mindent megteszek kettőtökért.

Artu Detu nyomban felcsipogott, mire az asszony sietve hozzátette:

– Bocsánat...! Négyetekért. De a lázadókkal nem közösködöm. Nem vagyok törvényen kívüli.

– Mi sem vagyunk törvényen kívüliek! – kiáltott föl dühösen Leia. – Forradalmárok és reformátorok vagyunk!

– Akkor hát politikai bűnözők vagytok! – vágott vissza Halla élesen.

– A birodalom emberei a bűnözők!

Az öregasszony ráncos arca mosolyogva nézett hátra Organára, aki személyes sértésnek vette, hogy kritizálja a felkelőket. Neki a szövetség volt a családja, mióta a szüleit és a bolygóját elpusztította a birodalom. És megesküdött rá, hogy az élete árán is megvédi mindazt, amiért annyit harcolt és szenvedett az elmúlt években.

– Nem vagyok filozófus, lányom, mártír pedig utoljára vagy negyven évvel ezelőtt akartam lenni. – vont vállat Halla közönyösen. – Te még fiatal vagy és naiv. Igazi idealista!

– Hagyjátok abba! – szólt rájuk Luke feszengve. Nagyon nem tetszett neki, hogy a két nő egyre jobban belebonyolódik a vitába, nem tudva tiszteletben tartani a másik nézeteit. Ráadásul mintha az erő is felkavarodott volna benne és körülötte, baljós érzéssel töltve el az elméjét. Valami nincs rendben – de a srác először azt hitte, a civakodás borzolja fel az idegeit.

– Gondolod, Luke, hogy igaza van? – kérdezte komolyan a hercegnő. Megpróbált nyugodt maradni és diplomatikusan kezelni a helyzetet, ugyanakkor támogatást várt a társától, abban reménykedve, hogy Skywalker segít neki meggyőzni a bolond vénasszonyt az ügyük igazáról. Talán ha elmesélné Hallának, milyen élmény volt a Halálcsillag fedélzetéről végignézni az Alderaan pusztulását, miután megkínózták és halálra ítélték...

– Leia, én...

– No, fiam? – nézett rá várakozóan az öregasszony is, nem figyelve az előttük elterülő útszakaszra.

De Luke nem tudta folytatni mondókáját, mert a terepjáró hirtelen nagyot rándult, s valamennyien balra dőltek a helyükön. Halla nyomban fékezett és a további dölést megakadályozandó hátramenetbe tette a hajtóművet. Kihajolva a sofőr felőli oldalon Leia szomorúan látta, hogy az első és második kerék valami híg, zabkására emlékeztető lötytybe süllyed. Aztán gyorsan hátrahőkölt, mert a felpörgő kerekek sugárban hányták fölfelé a trutymót, miközben megpróbáltak kifarolni belőle.

A mocsárjáró szerencsére jól megépített szerkezet volt. Noha az alja súrlódni kezdett a földön, az összkerékmeghajtás miatt gond nélkül sikerült kiszabadulniuk az alattomos kátyúból. Amint újra szilárd talajon álltak, Halla megállt és kinézve megvizsgálta előttük a terepet. A csalóka sárfoltok közül kilátszott a halványabb színű kemény talaj. Jobb felé kerülve ismét megindultak előre, s a kételtű ezúttal akadálytalanul gördült tovább egy közeli tisztás felé.

– A Mimbanon minden pillanatban résen kell lenned. – jelentette ki az öregasszony bölcsekedve. – Őrült világ ez, ahol maga a talaj a legnagyobb ellenséged.

Mintegy igazolásul a szavaira, az út finoman, de azért érezhetően megremegett alattuk. Luke a homlokát ráncolta, ahogy furcsa rossz érzés kerítette hatalmába és gyanakodva bámulta előttük a terepet. Az erő határozottan veszélyt jelzett neki, csak azt nem tudta, mifélett. A közeli fákon és bokrokon mindenesetre nem látszott, hogy ugyanúgy remegnének a leveleik. Ám jobb felől egy kiszáradt, öreg fa ágairól az összes ott tanyázó denevér felröppent, rémült csiviteléssel húzva el a magasba.

– Milyen stabil itt a bolygó kérge? – kérdezte nyugtalanul a hercegnő.

– Elvárnád tőlem, hogy filozófus legyek, most meg földrengéstudós?! – vágott vissza Halla idegesen. – Én éppen annyit tudok, mint te, gyermekem! A Mimbanon nincsenek vulkánok, de földrengések azért előfordulnak...!

Az erősödő rázkódás hatására mindannyian megdermedtek, nem értve a dolgot. Az asszony gyorsan megállította a kocsit, az erő sugallatának engedelmeskedve. Most már ő is tisztán érezte, hogy baj van.

– Szerintem nem a földrengés a megfelelő szó erre! – állapította meg Luke aggódva.

A következő pillanatban különös, sőt hihetetlen dolog történt velük. A szilárd, kanyargós ösvény, amin haladtak, hirtelen fölemelkedett előttük, legalább hat–nyolc méter magasba. A vége szinte hangtalanul visszafordult önmagára és kérdőn lenézett rájuk.

– Az erő legyen velünk! – kiáltotta Halla rémülten, majd kapkodva hátramenetbe tette a kocsit és sebesen farolni kezdett vele visszafelé.

A föld azonban megindult utánuk, tovább kunkorodva, miközben elszáradt ágak, levelek és sárdarabok potyogtak róla. Félő volt, hogy végül az egész rájuk zuhan és halálra zúzza őket. Leia felsikoltott, a yuzzemek idegesen cserregni kezdtek, Luke pedig elkerekedő szemmel bámulta a följük hajló útszakaszt. Ha ez nem valami különös földtani jelenség, akkor csakis egy hatalmas élőlény lehet!

– Mi ez? – kérdezte a fiatalember, alig akarva elhinni, amit lát.

A halványszürke bőrű, barna csíkos óriásnak nem voltak valódi szemei, sem orra vagy más jellegzetes érzékelőszerve. De a kígyószerűen visszapöndörődő, a menekülők után iramodó végén ötletszerűen elszórt, tompa fényű, emberfej nagyságú fekete foltok csillogtak, akár egy pók szemei. A fekete pöttyök alatt hirtelen formátlan vágat jelent meg. A rés szétnyílt, kerekre tágult, s egy végtelenbe vesző vörös garat tárult föl, amit koncentrikus körökben elhelyezkedő, karhosszúságú, koromfekete fogak tucatjai szegélyeztek.

– Ez egy wandrella! – kiáltotta az öregasszony halálra rémülten. – Végünk van!

Hirtelen elrántotta a kormányt és ügyesen kihasználva a terepjáró mozgékonyágát, gyakorlatilag helyben megfordult vele, majd előremenetbe kapcsolva padlógázt adott, hogy mielőbb eltűnjön a környékről.

Am a hatalmas, tömpe fej még mindig a nyomukban volt, legalább három méteresre tátva száját. Most már szilárd talajon haladtak, nem a szörnyeteg hátán. Visszanézve Luke úgy becsülte, legalább húsz, huszonöt méter lehet a lény hossza, ami leginkább egy óriáskígyó és egy gyűrűsféreg keverékére emlékeztette őt. Méretre pedig akkora volt, mint egy vasúti szerelvény. És nyilvánvalóan ragadozó lehetett, mert kitartóan csúszott utánuk, próbálva elkapni óvatlan zsákmányát.

A két yuzzem izgatottan cserregett és puskáikat fölkapva sebesen tüzelni kezdtek rá, ám eléggé pontatlanul és gyakorlatilag eredménytelenül. Lövéseik füstölgő csíkokat égettek a szörny sáros bőrébe, de sajnos nem hatoltak elég mélyre, hogy komoly sérülést okozzanak neki. Viszont rendszeren felbosszantották, gyorsabb kúszásra ösztökélve üldözőjüket.

A helyzet súlyosságát felismerve Luke és a hercegnő is előkapta pisztolyát, az egyenetlen terepen vadul zötykölődő járműben feltérvélve üléseikre. Célzott lövéseik azonban ártalmatlanul pattantak le a roppant lényről. A kocsni hátuljában utazó Thripio és Artu kétségbeesetten kapaszkodott, amennyire csak lehet előrehozódva a platón. Minél távolabb akartak lenni azoktól a hegyes fogaktól, amiket a lézerlövések még megkarcolni sem voltak képesek.

– Használd a rakétavetőt, fiam! – kiáltotta Halla türelmetlenül, az oldalsó visszapillantó tükörben figyelve az utánuk csörtető wandrellát. Ő tisztában volt vele, hogy nem menekülhetnek el a hatalmas lény elől, mivel előttük a terep túl göröngyösnek bizonyult, tele légzőgyökerekkel és pocsolyákkal. Ráadásul a terepjáró tervezői számára fontosabb volt a stabilitás a gyorsaságnál. Ez most könnyen az életükbe kerülhet.

Hin nyomban letette puskáját és feltépte a szerszámos láda fedelét. Kikapta belőle a MiniMagot és előzékenyen átnyújtotta Skywalkernek. Ezúttal tüzeljen vele ő, elvégre a kocsni elülső részében áll és nincs senki mögötte, csak a szélvédő.

– Ez üres! Adj egy lövedéket! – szólt rá Luke, bizonytalanul egyensúlyozva a nehéz fémcsővel.

A yuzzem fölkapta a két megmaradt rakétájuk közül az egyiket és szakszerűen betöltötte a szerkezetbe. Leia és Kee közben folyamatosan lőtték a szörnyet, próbálva rajta sebezhető pontot találni, mindhiába.

Ágak törtek le recsegve, sőt egész fák dőltek ki gyökerestől, ahogy az utánuk kapkodó ormóttan fej, ami a wandrella hatalmas, szürkésfehér törzsének végét alkotta, az erdőbe hatolt. Az állat páncélos pikkelyei alatt hangosan cuppogott a sár, miközben a lény a menekülők után csörtetett. Bár a méretéhez képest lassan mozgott, de valahányszor előrelökte magát, akár egy kígyó, több métert tett meg. Ráadásul egyenes vonalban haladt, míg a terepjárónak kerülgetnie kellett a fákat meg a nagyobb pocsolyákat, amikben ha elakadnak, tüstént végük van. Halla minden igyekezete ellenére már olyan közel volt az óriás, hogy a torka mélyén tekergőző vörös csápokat is ki tudták venni, amikkel utánuk szaglászott a lény. Ki tudja, hány napja hevert már azon a helyen, ahol belebotlottak, türelmesen várva valami finom falatra. De a páncéltörő rakéta most a torkán fog akadni!

Luke célózni próbált, az időnként kitáguló, majd becsukódó szájra irányozva a fegyvert. Úgy okoskodott, hogy ha sikerül belelőnie a lénybe, a töltet mélyen a belsejében robban és maximális kárt okoz neki. Ám pont abban a pillanatban, mikor remegő ujjá az elsütő billentyűre tapadt, a mocsárjáró erősen megbillent, áthajtva egy korhadt fatörzsön, ami félig belesüppedt már a puha talajba. Emiatt a fiatalember elvesztette egyensúlyát és a rakéta elszánguldott a wandrella feje mellett, vagy ötven méterrel távolabb csapódva egy hatalmas fa törzsébe, amit darabokra szaggatott.

A MiniMag lángcsóvája lyukat égetett a szélvédőbe, a füstje pedig elárasztotta a jármű sofőrülkáját, aztán az utasteret és néhány másodpercig senki sem látott semmit. Próbálták visszatartani a lélegzetüket, míg a menetszél kisodorja a hajtógázt a kocsiból. A yuzzemek csalódottan csicseregtek, Halla majdnem nekiment egy fának, Leia a padlóra zuhant a rázkódástól, Luke pedig hutt nyelven káromkodni kezdett a kudarcot látva.

– A következő! – parancsolta rövidesen társainak, próbálva nem elejteni a vetőcsövet.

– Van egy ötletem! Célozzatok a szemekre! – javasolta a hercegnő, amint feltápászkodott. Majd személyesen emelte ki a ládából az utolsó rakétájukat és töltötte be erőlködve a férfi kezében billegő szerkezetbe.

A yuzzemek megfogadták a tanácsát, s a lövéseik most már hatásosabbnak bizonyultak. Számos lézersugár érte és perzselte meg a fekete foltokat a lény fején. Tompa hörgés tört elő a szörnyeteg belsejéből, egy hosszú és fenyegető mennydörgés. Félig zavarodottságot, félig fájdalmat fejezett ki, de alig lassította az állat kúszását.

– Az nem fog menni! – kiáltott hátra az öregasszony, akinek eszébe jutott, mit meséltek neki évekkal ezelőtt azok a biológusok, akik tanulmányozták a wandrellákat és túl is éltek a velük való találkozást.

De nem kellett megindokolnia véleményét, mert a társai is hamar rájöttek, hogy a lény látószervei egyrészt túlságosan nagyok ahhoz, hogy az energianyalábok teljesen kiégessék őket, másrészt túl primitívek és eléggé szétszórva helyezkednek el a fején. Így szinte lehetetlen megvakítani kézfegyverekkel. Még ha sikerülne is a szemek mögötti agyideg dúcokat eltalálni a hatalmas testben, egyik sem létfontosságú. Egy wandrellát csak páncéltörő rakétával lehet megállítani vagy egy magas és erős kőfallal, aminek a tetején nagy feszültségű áram alá helyezett szögesdrót húzódik. Tudták ezt jól a bányatelepeket építő munkások, meg a lény fogaiból trófeát csináló elszánt vadászok is.

Luke ismét célzott a MiniMaggal, erősen kitémasztva lábait az anyósülésen. Ha ezt is elhibázza, nincs több lehetőségük, mert az utolsó rakétájuk kerül sorra. Abba bele se gondolt, mi lesz később, az út hátralévő részében vagy visszafelé jövet, ha megint szükségük lenne a nehézfegyverre.

A sors azonban ezúttal is cserben hagyta a férfit, mert a fák közt ide–oda kanyargó terepjáró hevesen megbillent és meredeken elkanyarodott, hogy kikerülhessen egy

váratlan akadályt. Skywalker hiába feszítette meg minden izmát, képtelen volt irányban tartani a jobb vállára nehezedő páncéltörőt és csaknem kizuhant a kocsiból. Felkiáltott, ösztönösen próbálva megkapaszkodni bal kezével a jármű peremében, de közben elejtette a fegyvert. A MiniMag kiesett az autóból, az első és középső kerék közé kerülve, ahol meggörbült és egy pillanat alatt beletaposták a sárba a futóművek.

– Jaj, ne! – kiáltott fel a hercegnő és kétségbeesetten a társa után kapott, nehogy Luke is a vastag kerekek közt végezze pépesre roncsolódva. Sikerült visszarángatnia a fiút a kocsiba, aki elkeseredve bámult az elhagyott rakétavető után. Ami ha felrobbant volna az előbb, mindannyiukat darabokra tépi.

– Ne...! – nyögött fel a srác, átkozva magát ügyetlenségéért.

Közben alig öt-hat méternyire a jármű farától a lény fölemelkedett, magasra nyújtva teste első részét, aztán lendületesen lehanyatlott, mint egy kidőlő nagy, fehér fa. Gyakorlatilag a kétéltű után vetette magát, nem akarva futni hagyni csípős prédáját. A yuzzemek felüvöltöttek, Hin a szörny felé hajított egy kézigránátot, majd még egyet. Kee ezalatt folyamatos sorozatokkal pásztázta a nagy fekete fogakat, amikről össze-vissza pattogtak le a lézersugarak, megsebezve a wandrella száját és torokcsápjait. Végül a DC-15S karabély tára kiürült és a szörmnőnek nem maradt ideje újratölteni.

– Kapaszkodjatok! – ordította Halla, aki megpróbálta egyenesbe hozni a csúszós talajon faroló kocsit, miután kikerült egy sziklát. Mögöttük két robbanás rázta meg az erdőt, közvetlenül a lény törzse mellett. Repeszek süvítettek, feltépve a páncélos oldalpikkelyeket és lekaszálván a közeli bokrokat. De a gránátok éppen csak megsebeztek hatalmas üldözőjüket, komoly kárt nem okoztak benne.

Aztán a terepjáró hirtelen ráfutott egy vaskos, rothadó fatörzsre. Az első kerék nagyot ugorva fölkúszott, ettől az utasok az ülésekre zuhantak, de a második kerék nem ment föl. A fatörnk beszorult a két kerék közé, nagy zökkenéssel megakasztva a gépet. A sofőr hiába nyomta tövig a gázpedált, a mocsárjáró meg se moccant, csak a sarat kaparta tehetetlenül, mint egy fogságba esett állat. Ott lógtak fennakadva a fatörzsen, mikor az iszonyatos test melléjük zuhant.

A fekete pofa tágra nyílt és előrelökődve erőteljesen összezárult a jármű hátulján. A falánk lény harapása pusztító erejű volt. A fémbe maró fogak teljesen szétroncsolták a raktér platóját, éktelen csikorgással szakítva ki belőle egy jókora darabot. Aztán a wandrella megrázta fejét, cibáló mozdulattal lerántva áldozatát a fatörnről és nekilátott darabokra tépni elejtett zsákmányát.

Senkinek nem kellett szólni, hogy hagyja el a kocsit. Ezt mindenki nyomban megértette. Hin ugrott ki elsőként, magával víve fegyverét és a muníciós bőröndöt, s nagyot hemperedve a sáros fűben, rémülten iszkolt a bokrok közé. Őt Halla követte, fél kézzel kicsatolva biztonsági övét, majd átvetődve az oldalfalon a másik irányba futott, ahogy csak bírt. Luke megszorította Leia kezét és maga után rántotta a sikító lányt, aki elejtette fegyverét. Sikerült együtt kiugraniuk. Mindketten elestek, aztán négykézláb siettek eltűnni az aljnövényzetben, mielőtt a szörny felfigyelne rájuk. Thripio a jármű oldalfalába kapaszkodva felállt, egy gyors imát mormogott a Tervezőjéhez és ügyetlenül átbucskázott a palánkon, miközben a wandrella ide-oda cibálta pörgő kerekű áldozatát. Artu rémülten füttyögött, nem bírva talpra kecmeregni, ám szerencséje volt, mert hamarosan kiesett a hevesen rázkódó raktérből, nagyot nyekkenve a puha talajon.

Kee volt az utolsó, aki elszántan cserregve még tárat cserélt felhevült puskájában és búcsúzóul belelőtt egyet a félig nyitott torokba. Aztán neki is ugornia kellett, mert a terepjáró egyszerűen a levegőbe emelkedett, immáron félig eltűnve a szörny szájában. Csak hosszú karjainak köszönhetette, hogy megmenekült.

Ahányan voltak, annyifelé szaladtak emberek, yuzzemek, droidok. Mindannyian próbáltak búvóhelyet keresni, de hamar rá kellett jönniük, hogy nem fognak olyat találni,

ahol a vasúti szerelvény méretű ragadozó ne érhetné el őket. Sem a közeli dombok teteje, sem az oldalukban nyíló kisebb barlangszerűségek mélye nem kínált biztos menedéket az óriás elől. Futás közben ráadásul arra is vigyázniuk kellett, nehogy a szilárdnak látszó talaj nyelje el őket legalább olyan tökéletesen, mint a nyomukban csörtető éhes szörnyeteg.

Fémes csörömpölést hallottak. A bokrok közt felállva Luke hátrapillantott és azt látta, hogy a wandrella úgy falja a kocsijukat, mintha egy fáról letépett, finom gyümölcs lenne. A hasonlat megértetett vele valamit. Ha bármelyikük egy fán próbálna menedéket keresni, ugyanarra a sorsra jutna, mint a terepjáró. Az egyetlen esélyük az életben maradásra, ha olyan messzire kerülnek tőle, amennyire csak tudnak. Így hát sietve folytatta útját, keresztül a tüskés bokrokon, amik megszagatták strapabíró öltözékét. Leia idegesen kapkodva a levegőt követte, s próbált nem lemaradni a férfi mögött.

Emlékezve rá, hogy a látása mellett főként a szaglására hagyatkozik a szörny, Halla igyekezett nem hozzáérni a növényzethez. Minél kevesebb szagnyomot hagy maga után, annál jobb esélye van eltűnni az erdőben. Persze a wandrellának remek a hallása is, így okosabb nem kiabálni a többiek után, akik különböző irányokba szaladtak az életüket mentve.

Az egyenetlen talajon botladozó Thripio vészhelyzet elemző programja gyors kalkulációkat végzett, a droid esélyeit latolgatva. Nem tudott semmit a lényről azon kívül, amennyit látott belőle, ezért úgy vélte, a szerves táplálékot előnyben részesíti a fémekkel szemben. Ez a robotlét egyik nagy előnye. A szörny talán olyan primitív fajtához tartozik, ami ha nem látja a prédáját, hamar meg is feledkezik róla. Mivel pedig ő aranyárga burkolattal rendelkezett, az volt az első dolga, hogy beállt egy közeli fa vastag törzse mögé és szorosan a kérgéhez lapulva mozdulatlaná dermedt. Nem lévén emberszaga, elvileg semmivel sem hívja fel magára a ragadozó figyelmét. A látómezejének szélén ekkor megpillantotta a fűben döcögő Artu Detút, akinek hasonló felismerések cikázhattak elektronikus elméjében, mert egy másik fa takarásába húzódott.

– Erre! – kiáltotta hirtelen Luke, mikor észrevette a két yuzzemet, akik a közelükben futottak, velük majdnem párhuzamosan. De Hin és Kee nem követték őket, csak az ösztöneikre hallgatva. Ami azt súgta nekik, hogy minél sűrűbb a növényzet, annál könnyebben elrejtőzhetnek benne az óriás elől. Ezért a közeli völgy felé szaladtak tovább, hamar eltűnve az erdő mélyén.

Velük ellentétben a két ember úgy gondolta, nyílt terepen gyorsabban tudnak futni, ezért nekivágtak a közeli domboldalnak, belegázolva a derékig érő fűbe. Sajnos azonban a wandrella így meglátta őket és elunva a rosszízű mocsárjáró rágcsálását utánuk eredt, valami finomabb zsákmányban reménykedve.

A fák közt loholó Hallának csak percek múlva jutott eszébe, hogy lelassítson és hátranézzen. Addigra teljesen kifáradt, ezért bőszen lihegve egy fatörzsnek támaszkodott, próbálva nem összeesni. Rég volt már utoljára, hogy ennyire megerőltette magát, így a szíve majd kiugrott a helyéből. Körülötte csak a dzsungel szokásos neszeit hallotta, a madarak énekét a fákon, semmi mást. A nagy nyugalomból úgy tűnik, sikerült megúsznia a találkozást a Mimban egyik legveszélyesebb ragadozójával. Miután kifújta magát, pisztolyát szorongatva óvatosan elindult visszafelé, hogy megkeresse a többieket.

Rövidesen rábukkant a terepjáró összeharapdált roncsára és a két robotra, amik már ott sürgölődtek körülötte, próbálva kimenteni belőle a felszerelésük létfontosságú darabjait.

– De jó, hogy látom, Halla! – nézett fel rá Thripio, őszinte örömmel hangjában. – Már azt hittük, felfalta a szörny!

– Amilyen öreg vagyok, túl rágós falat lettem volna neki. – tréfálkozott az asszony, vállára véve egyik hátizsákját. – A többieket nem láttátok?

Észrevette a közeli dombra felvezető letaposott nyomot, amerre a wandrella távozott, nyilvánvalóan üldözve valakit vagy valakit.

– Nem, asszonyom! Őszintén szólva percekig moccanni sem mertem, nehogy felhívjam magamra a lény figyelmét. Csak akkor jöttünk elő Artúval, mikor hallottuk, hogy elmegy arrafelé. – mutatott a dombra a protokoll droid. Az asztroszer helyeslően fütttyentett és kitolta fejéből körbeforgó antennáját, hogy megpróbáljon életjeleket fogni a csapat többi tagjától.

– Szerencsém, hogy másfelé ment az a dög! – mondta Halla csípőre tett kézzel.

Ekkor két barna szőrű, izmos alak bukkant fel a közeli fák mögül, nesztelenül lopakodva és a tájat fürkészsze, folyamatosan szimatoló orral. A yuzzemek is visszatértek, halk cserregéssel köszöntve az öregasszonyt és a robotokat. Majd a fiatalok után érdeklődtek. Thripio a saját nyelvükön válaszolt nekik, egy–egy csomagot bízva rájuk.

– Azt hiszem, ezzel a kocsival már senki nem megy sehová! – állapította meg közben Halla, felmérve a járművet ért károkat.

A kételtű hátsó részét teljesen összezúzta és szétcincálta az óriás, a középső részéről pedig letörték a kerekek, mikor többször is a földhöz csapta tehetetlen prédáját. Egyedül az első rész maradt sértetlen, de azt hiába választanák le a szerkezetről, két kerékkel nem lehet közlekedni a mocsárban. Innentől gyalog kell folytatniuk az utat, ami – ismerve a terepviszonyokat és a visszaút nehézségeit – eléggé lehetetlen feladatnak látszott az asszony számára. De azért még nem akarta feladni a reményt és magába roskadva várni az elkerülhetetlennek tetsző véget. Inkább újfent körülnézett, nem értve, hol késlekedik a fiú és a lány.

– Luke...! Fiacskám...! – kiáltotta visszafogottan a közeli fák felé. – Előjöhetsz...! Leia...! Hol vagytok...?

Egy darabig várt, de csak az aljnövényzet zizegett körülöttük a feltámadó meleg szélben. Az erdő nem válaszolt aggódó kérdésére.

– Gyere már, Luke! – tette hozzá kissé nyugtalanul az asszony. – Ne bolondítsd az öreg Hallát!

Kee segíteni akart, ezért hatalmasat ordított. A jóval gyakorlatiasabb Hin rögtön odaugrott hozzá és befogta meggondolatlan társa száját, másik kezét a sajátjára téve. Ingerülten megrázta fejét, aztán a wandrella által hátrahagyott széles nyomra mutatott. Bár nem látták sehol a szörnyet, az még nem lehetett túl messze tőlük és semmi kedve nem volt ismét bújócskát játszani vele a sűrűben.

– Meg kell keresnünk őket! – jelentette ki, most már komolyan aggódva Halla.

Hin körbeszimatolt, felidézve magában, mikor látta utoljára Lukeot és Leiát, majd a magaslat irányába mutatott, jelezve, hogy szerinte arra mentek a fiatalok. Vagyis a lény őket üldözte. Ezt felismerve Artu gyászosan füttyült egyet, s visszahúzta keresőantennáját, amivel sajnos nem látott át a domb túloldalára.

Az öregasszony átgondolta helyzetüket és úgy döntött, érdemesebb ketté osztani a csapatot a siker érdekében.

– Artu, Thripio! Ti itt maradtok! Arra az esetre, ha Lukeék visszajönnének ide! Őrizzétek a csomagjainkat és teljesen töltsétek fel magatokat a kocsi akkumulátorából, mert utána jó darabig nem lesz lehetőségetek áramot vételezni.

– Értem, asszonyom! – biccentett a protokoll droid és máris bemászott a sofőrülésbe, hogy a műszerfalba épített univerzális csatlakozót a hasán lévő foglalatba dugja.

– A legjobb lenne, ha kisserelnétek egy–két feltöltött akkumulátort, amit magatokkal hozhattok vésertartaléknak. – javasolta Halla megfontoltan. – A legközelebbi konnektor ugyanis jó száz kilométerre van mögöttünk. És mi arra megyünk tovább!

Jobb kezével határozottan intett a hegyek irányába, amiken túl ott vár rájuk Pomojema temploma.

– Bennünket nem arra terveztek, hogy hosszú túrákat tegyünk a dzsungelben! – figyelmeztette a robot, joggal aggódva a jövője miatt. Thripio nem akart lemerülve ott

maradni az erdőben, míg szétmarja a rozsda. Mert arra aligha számíthat, hogy a szerves lények majd meg fogják menteni, ilyen körülmények között. Artu hasonló véleményen volt, hosszas csipogással fejezve ki véleményét a várható amortizációjával kapcsolatban.

– Engem sem arra terveztek! – dohogott Halla, fájós lábaira gondolva. – De ez van! Ha megtaláltuk őket, visszajövünk értetek. Ha nem érünk vissza sötétedésig, ne induljatok a keresésünkre, hanem húzódjatok védett helyre és várjatok türelemmel.

– Gondolja, asszonyom, hogy a lény felfalta a gazdánkat és az úrnőt? – kérdezte aggodalmaskodva Thripio.

– Nem hiszem. Ha őket üldözte, mostanra valószínűleg sikerült lerázniuk és talán már úton vannak visszafelé.

Halla megszabadult hátizsákjától, hogy gyorsabban tudjon mozogni, ha megint futásra kerülne sor. Csak a pisztolyát és néhány tartalék tárat vitt magával, meg a maradék kézigránátokat. A yuzzemek szintén felfegyverkeztek, aztán libasorban elindultak a wandrella által letaposott ösvényen, hogy megkeressék a fiatalokat.

TIZENHATODIK FEJEZET

Halla feltevése nem bizonyult igaznak. Lukeot és Leiát ugyan nem falta fel a szörny, de nem is sikerült lerázniuk ormóttan üldözőjüket. Amikor a wandrella – némileg csalódottan – felismerte, hogy az ehető részek elhagyták a terepjárót, hamar észrevette a dombtető felé tartó két alakot, így az ízetesebbnek tűnő zsákmány után indult.

– Még mindig a nyomunkban van! – lihegte Skywalker csalódottan.

A fekete pontokkal szegélyezett, hatalmas pofa kitartóan csörtetett utánuk a dombokon, réteken, mocsaras völgyeken és bozótosokon át, látszólag fáradhatatlanul. Akkor már vagy tíz perce rohantak inuk szakadtából és több, mint egy kilométert tettek meg vaktában az ismeretlen terepen. A szörny alig ötven–hatvan méterre lemaradva siklott mögöttük, akadálytalanul átgázolva mindenben.

Leia végig a férfi nyomában loholt, hangosan zihálva a megerőltetéstől. Bár a felkelő hadseregben kapott kiképzése során ő is részt vett a terepfutó gyakorlatokon, amit ráadásul megpakolt hátizsákkal kellett teljesíteni egy ennél nagyobb tömegvonzású bolygón, most mégis úgy érezte, hogy elkeserítően rossz kondícióban van. Talán mert az utóbbi hónapokban elhanyagolta a rendszeres testedzést, túlságosan is csak a szellemi munkára koncentrálna. És ez most megbosszulta magát. Minden tagja fájt az izomlástól, a szíve majd kiugrott a mellkasából, szúrt az oldala és csorgott róla a víz a kellemes délutáni melegben. Rögtön meg is fogadta magában, ha ezt túléli, a jövőben sokkal komolyabban veszi majd az erőnléti gyakorlatokat. Elvégre elég nevetségesen festene a sírján az a felirat, hogy a halálát az okozta, hogy nem tudott elfutni egy nagy, ronda szörny elől.

Miközben ezen elmélkedett, figyelmetlenül megbotlott egy kiálló gyökérben és négykézlábra esett. Tenyerét megszurta valami túske, de alig érezte az egyéb bajai mellett. A pár méterre előtte szaladó Luke megtorpant, s vissza akart jönni érte, ám a lány elszánt nyögéssel feltápáskodott és intett neki: tovább!

– Ne maradj le! – figyelmeztette a fiatalember két szusszanás között.

– Nem tudom... hahh... meddig bírom még... hahh.. Luke...!

– Én sem! – vallotta be fáradtan a pilóta, s eszelősen kémlelte körülöttük a terepet, hogy valami biztonságos búvóhelyet találjon végre számukra. A pisztolyát már korábban az oldaltokba csúsztatta, hogy két kézzel hajthassa félre maga előtt a fák ágait és a tüskésebb bokrokat, amik fölsebezték a tenyerét. A wandrellával szemben úgysem érne a stukkerral semmit. Ahogy a fénykardjával sem tudná megölni az óriást, pusztán a mérete

miatt.

– Fára mászni? – kérdezte reménykedve a hercegnő.

– Már gondoltam rá! – mondta Skywalker, miközben tovább botladoztak az aljnövényzetben. – De ez az ízé... le tud szedni a legnagyobb fáról is...! Vagy kidönti!

Rövidesen kiértek egy tágas tisztásra, melyet térdig érő fű borított. Mögöttük hangos recsegéssel dőlt ki egy kisebb fa, ami balszerencséjére a lény útjába került. Leia hátrapillantott, s megrémült a hatalmas test közelségétől. A wandrella fokozatosan kezdte utolérni őket, már csak harmincvalahány méterre volt tőlük. Tüskés fogakkal teli száját időnként kitátotta, a torkában lévő csápokkal szimatolva prédája után. Ettől csak még félelmetesebbnek tűnt a lány szemében ez a vasúti szerelvény méretű rémálom.

– Közeledik! – sikoltotta elkínzott hangon, s érezte, hogy egyre jobban elhatalmasodik rajta a pánik.

Futás közben eszébe jutott, hogy talán szétválhatnának ők ketten, ellenkező irányba szaladva. Akkor a szörny csak az egyiküket követhetné és a másik megmenekülne. Remélhetőleg lesz annyi esze a dögnék, hogy a nagyobb termetű férfit válassza helyette. Vagy inkább a könnyebb zsákmányt ígérő hercegnővel kezdi a falatozást? Hiszen ő szalad hátul, némileg közelebb hozzá! Talán mégse lenne olyan jó ötlet különválniuk. Organa szerette volna megvitatni társával a lehetőséget, ám annyira kimerült, hogy a hangja elcsuklott az intenzív zihálástól. Skywalker különben sem egyezne bele a dologba, mert ennyire azért nem lovagias, sem pedig őrült. Tehát vagy együtt fognak megmenekülni vagy együtt pusztulnak el, ennek az ocsmány szörnynek a fogai közt fejezve be fiatal életüket.

A tisztás távolabbi végében, egy emelkedőn fekete kőkupacok sorakoztak. Egy romváros. Luke arrafelé vette az irányt, mivel először sziklahalomnak nézte a fűvel benőtt köveket és azt hitte, körülnézhet a legnagyobb tetejéről. Hátha megpillant valami menedéket a környéken, például egy meredek sziklafalat, amin a wandrella nem tud utánuk kapaszkodni.

– Oda! – kiáltotta elszántan. S félúton jártak már, mikor észrevette, hogy egy évszázadokkal ezelőtt romba dőlt településhez közelednek. Mögöttük a szörny ekkor ért ki a rétre, letiporva az útjába eső bokrokat.

Az egykori házakból csupán alacsony kőrakások maradtak a közeli erdő szélén. Ám előttük egy különös építmény emelkedett ki a fűből. Egy jó derékmagasságú, kör alakú kőfal, ami hatszögletű hasábokból állt, s darabjai láthatóan kötőanyag nélkül illeszkedtek egymáshoz. A csaknem tíz méter átmérőjű gyűrű jobb oldala mellett, a letaposott fűben egy fából ácsolt háromlábú állvány magasodott, szilárdan a talajhoz rögzítve. Lehántolt gerendáit indákkal kötötték össze és piros, valamint fehér színűre festették, aminek köszönhetően élesen elütött a környezetétől. Egyértelműen értelmes lények készítették, vagyis a közelben bennszülötteknek kell élniük – vonta le a következtetést Luke.

Mindketten odaszaladtak és kapkodva megvizsgálták a primitív szerkezetet, amihez két növényi indákból sodort kötelet erősítettek. A szőlőfonatra emlékeztető kábelek a kőfalon keresztül belelógtak a medenceszerűségbe.

– Ez meg mi? – lihegte kimerülten a hercegnő, s két térdére támaszkodva kapkodta a levegőt. Csak azért nem esett össze, mert tisztán látta a feléjük közeledő szörny világos testét a réten, amint engesztelhetetlenül követi őket.

– Talán egy víztároló medence... a száraz évszak idejére. – zihálta a férfi, s a kőfalra támaszkodva kíváncsian belenézett. Ám a várt víztükrő helyett egy körülbelül nyolc méter átmérőjű kutat látott, melynek alja feneketlen sötétségbe vészett. A két kábeltől pedig kiderült, hogy valójában egy kötélhágcsóról van szó, ami egyenesen levezet egy keskeny kőpárkányhoz, úgy tíz–tizenkét méterrel lejjebb. Ennek mentén körben a falon sötét nyílások látszódtak. Talán alagutak?

Inkább az erő sugallatának engedve, mintsem józanul mérlegelve a lehetőségeket, Skywalker felmászott a kőfalra és megragadta a kötélletrát. Teljes erejéből megrántotta, ám az állvány meg se moccant. A szőlőindák elég erősnek látszottak ahhoz, hogy elbírák akár két ember súlyát is.

– Luke...! Nem maradhatunk itt...! – szólt rá a hercegnő idegesen, remegő lábakkal figyelve a feltartóztathatatlanul közeledő wandrellát. S azon tűnődött, vajon hány kilométer megtétele után fog összeesni a végkimerüléstől, tehetetlenül várva a halált? Remélhetőleg azok a fogak gyorsan végeznek vele és nem kell majd sokáig szenvednie.

– Ide, Leia! – hívta ekkor a férfi biztatóan. Azzal habozás nélkül mászni kezdett lefelé a kútba.

– Mi? Te megőrültél?! – a lány rémülten odalépett hozzá és ő is lebámult a tátongó üregbe. Ijesztően mélynek találta és teljességgel alkalmatlannak arra, hogy elbújjanak benne a ragadozó elől.

De a férfi csak a fejét rázta és bágyadt mosollyal nézett föl rá.

– Nincs más választásunk. – mondta egyszerűen. – Gyere utánam!

– Oda le...? – Organa elkeseredetten bámult utána, semmi kedvet nem érezve a leereszkedéshez. – Nem tehetjük...! Nem tudjuk, hogy mi van ott...!

Mögöttük a wandrella már csak tizenöt méternyire volt. Kinyitotta fogakkal teli pofáját és mély, vérfagyasztó üvöltést hallatott, amitől rögtön végigfutott a lány bőrén a jeges borzongás. Mindjárt ideér!

– Inkább halok meg egy sötét lyukban! – közölte vele határozottan Skywalker. – Semhogy egy szörnyeteg uzsonnája legyenek!

Azzal bátran folytatta a leereszkedést a kötélhágcsón.

– De ha te bírod még, felőlem futhatsz tovább! Legalább elcsalod innen...! – javasolta a hölgynek nemes egyszerűséggel, minden lovagiasság nélkül.

Ez eldöntötte a dolgot Leia számára. Gyors pillantást vetett a réten feléjük csúszó hatalmas szájra és azokra a hosszú, hegyes fogakra, amik nem ígértek mást, csak halált. Majd nagy levegőt véve mászni kezdett a fiú után.

– Remélem megtart mindkettőnket! – motyogta rémülten, lábával tapogatva ki maga alatt a létrafokokat. Futólag lenézett a sötétbe, de nem látta a kút alját. Vajon milyen mély lehet ez az akna? És mi van az alján? Jobb bele se gondolni, mi történne, ha lezuhannának.

– Csak nyugi! Ez a létra viszonylag új! – biztatta Luke halkán. Felpillantva társnőjére elégedetten állapította meg, milyen szépen feszül a fenekén a terepszínű nadrág. Aztán majdnem leesett a létráról, mikor óvatlanul eltévesztette a lépést és csizmája lecsúszott a következő fokról. Ennyit a bámészkodásról. Ideje az ereszkedésre koncentrálni.

Ahogy haladtak lefelé a kútban, egyre sötétebb lett körülöttük. A délutáni napfény ferdén sütött be az üregbe, pont a szemközti oldalt világítva meg, így ők alig láttak valamit az árnyékban mászva. A kötélhágcsó nem volt a falhoz erősítve, ezért folyamatosan mozgott és hangosan nyikorgott a terheléstől, mintha bármelyik pillanatban le akarna szakadni. Ráadásul odalent sokkal hidegebb volt a levegő, s valami különös, meghatározhatatlan szag áradt az üregből, ami leginkább dohos rothadásra emlékeztette a két embert.

Skywalker rövidesen lepillantott és valamelyest megnyugodva észlelte, hogy a létra pont leér a kőpárkányig. A perem nem is volt olyan keskeny, mint amekkorának fentről látszott. Majdnem egy méter lehetett a szélessége és teljesen körbefutott az akna fala mentén. Hat darab boltíves benyúló sötétlett körben a kőfalon, amik nyilván vezettek valahová, mert különben miért építettek volna ide egy létrát a bennszülöttek? Talán egy pincerendszerre bukkantak? Vagy óvóhelyre? Sírboltra? A férfi nem sokat töprengett a lehetőségeken. A lényeg, hogy leérjenek és idelent biztonságban kivárják, míg a szörny

odébbáll.

Aztán kénytelen volt fölnézni, mert Leia annyira sietett utána, hogy véletlenül a kezére lépett.

– Aú! Lassabban! – szólt rá a lányra, mire az megállt, ijedten bámulva lefelé.

– Siess már! Mindjárt ideér! – szuszogta őfelsége, a kútba leszűrődő hangokra utalva.

Fölöttük sűrűlő zaj hallatszott, ami sebesen körbejárta a kőfalat. A wandrella türelmetlenül szaglászott utánuk, keresve prédáját.

Luke olyan gyorsan mászott lefelé, ahogy csak tudott. Amint leért a peremre, két kézzel erősen a falhoz nyomta a hágcst, hogy ne inogjon és ezzel megkönnyítse Organa számára az ereszkedést. Amint a lány is leért, elkapta a derekánál és lesegítette a létráról. A hercegnő még mindig zihált a megerőltetéstől, s keze, lába remegett a stressztől. Érződött rajta, hogy ereje végére ért, de valahogy még tartotta magát. Mindketten megfordultak, szemügyre véve a párkányt, ahová kerültek.

– Tapadj a falhoz! – mondta a férfi, amint észrevette, hogy a perem széle több helyen letöredezett és emiatt néhol csaknem a felére keskenyedett.

– És most? – kérdezte Leia, bizalmatlanul meresztve szemét a sötétbe. Hátát a hideg és nyirkos kőfalhoz nyomta, aztán elkezdett araszolni jobb felé, ahol egy benyíló pillantott meg. Ám a párkány abban az irányban annyira megsérült egy szakaszon, hogy nem tudta folytatni az utat. Pontosabban nem merte, visszariadva az alatt ásító feneketlen mélységtől.

– Ez zsákutca! – állapította meg feszülten, s visszatért a pilótához. Rémült hangja kísértetiesen visszhangzott az üregben.

Skywalker biztatón megfogta kezét, mire ösztönösen közelebb húzódott hozzá, védelmet remélve tőle. Különös módon egy évekkel korábbi eset jutott az eszébe, mikor ő és a fiú ugyanígy álltak a Halálcsillag egyik szellőzőaknájában, csapdába esve egy behúzott híd fémcsonkján. Akkor egy csapat rohamosztagos elől menekültek, akik fehér páncéljukban legalább olyan veszélyes szörnyetegnek tűntek a börtönből frissen megszöktetett hercegnő számára, mint most a felettük szimatoló wandrella. A történelem úgy látszik ismétli önmagát. A kérdés csak az, ezúttal hogy fognak megmenekülni innen?

– Maradj csöndben! – súgta fülébe a férfi, s figyelmeztetően felfelé mutatott.

Odafönt folytatódott a hangos sűrűlő zaj, kaparászás, némi fenyegető morgással kísérve. Aztán átmeneti csönd következett. A ragadozó nyilván rájött, hogy elvesztette prédáját. A kérdés csak az, vajon elég okos-e ahhoz, hogy lenézzen a kútba?

Miközben felfelé bámulva vártak, Luke óvón átkarolta a lányt, mire az szorosan hozzásimult, érezhetően remegve a feszültségtől. Kipirult arca a föntről jövő, halvány fényben szinte világított az akna sötétjéhez képest és zilált frizurája ellenére legalább olyan gyönyörűnek tűnt a fiatalember számára, mint amilyen rémültnek.

A felszínen ekkor recsegés hallatszott, ahogy a wandrella nekiment a faállványnak és feldöntötte azt. A kötélhágcst himbálózni kezdett a két ember mellett, de nem szakadt le, mert a gerenda, amihez rögzítették, a kőfalnak ütközve megtartotta. Aztán hirtelen megjelent odafönt valami. Mintha sötét felhő takarná el a napot, úgy tornyosult a kút szája fölé a szörny ormóttan feje, kíváncsian lenézve az aknába. Szája éhesen kinyílt, ahogy hörögve szimatolta a mélyből felszivárgó hideg, állott levegőt.

A hercegnő halkan felsikkantott és erősen belekapaszkodott a férfi a félelmetes látványtól. Skywalker pedig teljesen megbénult, moccanni sem merte, nehogy a lény fölfigyeljen rájuk.

Apró kavicsok hullottak alá a ragadozó súlya nyomán, hangos pattogással szóródva szét a párkányon. Némelyik nem állt meg itt, hanem továbbesett, egyszerűen eltűnve odalent. Egyikük sem hallotta, hogy puffantak volna az akna alján, amiből joggal következtettek arra, hogy a kút nagyon mély.

– Ne mozogj! – suttogta Luke a lánynak, s amennyire csak lehetett, mindketten a hideg falhoz tapadtak. Szerettek volna belebújni a kemény kőbe, eggyé válni a nedves talajjal, csak eltűnjenek végre a szörnyeteg érzékszerveinek hatóköréből.

Fölöttük a wandrella végül egészen bedugta fejét a nyílásba és lassan ide–oda mozgatta, a szájából kilógó csápjaival szaglászva utánuk. Majd izgatottan horkantott és egyenesen feljük fordította hatalmas koponyáját. Nyál csorgott a pofájából, megcsillanva a félhomályban.

– Ez lát minket! – súgta izgatottan Organa, s úgy szorította a fiatalember karját, hogy az már fáj. – Észrevett!

– Lehet...! De talán csak nézelődik! – felelte a pilóta, őszintén reménykedve szavai igazában.

Aztán inkább körülnézett, a párkány mentén sorakozó benyílókat méregetve. Most, hogy szeme alkalmazkodott a sötétséghez, végre fölfedezte, hogy a szemközti két boltív valójában nem vezet sehová. Csupán mélyedések voltak a falban, nem pedig alagutak. A bal oldali benyíló szintén. Talán okosabb volna behúzódnuk oda, mielőtt a fejükre esik a kőfal egyik darabja.

– Gyere utánam! – lehelte a hercegnőnek. Mikor az nem mozdult, szelíden megfogta a kezét és húzni kezdte maga után. Leia a falhoz tapadva követte, de még mindig a szörnyeteget bámulta, aminek feje nagyrészt eltakarta fölöttük az égbolt hívogatóan kék körét.

A benyíló elég nagy volt ahhoz, hogy mindketten elférjenek benne. Körülbelül fél méter mély lehetett és a vastag kőboltív miatt elég magas, így Lukenak alig kellett lehajolnia, mikor belépett alá. Amint odaértek, a lány erősen átölelte, őszintén örülve, hogy végre nem a keskeny és omlásveszélyes párkányon kell ácsorogniuk.

Újabb kavicsok és egyéb törmelékek hullottak le a kútba, ahogy a wandrella mozogni kezdett, észelve a zsákmány helyváltoztatását. Úgy tűnik, a lény befejezte a helyzet mérlegelését, mert kúszni kezdett feljük, lassan, óvatosan araszolva le az aknába. A zajra mindketten fölpillantottak fedezékükből, megrémülve az óriás állhatatos közeledésétől. A hatalmas száj éhesen tátogni kezdett, s torka sötétebb volt, mint alant az üreg feneketlen mélye.

– Lejön! – suttogta rekedten Leia. – Ez lejön értünk, Luke!

– Nem tud. Nem érhet el minket. – biztatta Skywalker, a távolságot méregetve. Legalább tíz méterre voltak a felszíntől. Ennyinek elégnek kell lennie. Különben rövidesen választaniuk kell a felfalatás vagy a mélybe ugrás között. Egyik sem éppen vonzó lehetőség.

Jobb keze önkéntelenül is a pisztolyáért nyúlt. Előhúzta, s ellenőrizte benne a töltést. A DL–44-es energiacellája majdnem teljesen kiürült. Talán egy vagy két lövést tud még leadni vele. És nincs nála tartalék tár. A muníció sajnos a terepjáróban maradt, mikor kénytelenek voltak sietősen kiugrani belőle.

– Nekem nincs fegyverem! – közölte vele a hercegnő idegesen. – Elejtettem!

– Fogd!

A fiatalember átadta neki a stukkert, majd lekasztotta övéről a fénykardját. Felettük töprengő morgás hallatszott, mintha a szörny azt mérlegelné, vajon megéri–e kockáztatni a lezuhanást a megszerezhető finom falatokért? Aztán nyilván elhatározásra jutott, mert rövid habozás után folytatta az ereszkedést.

– Milyen hosszú lehet? – bökött Luke a gilisztaszerű lényre, ami ekkor már csak négy–öt méterre kigyózott tőlük, a kút falához tapadva.

– Nem tudom. Nem néztem meg. Mintha végtelen hosszú volna. – felelte Leia reszketeg hangon. Immáron egyértelmű volt mindkettejük számára, hogy a wandrella érzékeli őket és nem óhajt lemondani a vacsorájáról.

– Hogy tud megkapaszkodni a falon? Elég csúszósna látszik!

– Nem tudom. – motyogta tompán Skywalker. Mélyeket lélegzett, próbálva felkészülni az elkerülhetetlennek tetsző összecsapásra. Az lesz a legjobb, ha először a fogait próbálja tőből levágni, akkor nem tud majd beléjük harapni.

Idáig jutott gondolatban, mikor a szörny hirtelen utánuk vetette magát, egy nagy hördüléssel. Az éppen kifelé kukucskáló hercegnő fölsikoltott és ösztönösen tüzet nyitott rá, két lövést adva le az óriásra. A lézernyalábok a lény fejébe csapódtak, erős visszhangot keltve az üregben, majd a pisztoly kattanva kiürült. Luke hátrarántotta a lányt a benyíló biztonságába és bekapcsolta kardját, készen a mindhalálig tartó küzdelemre. A kút pokoli sötétjében felizzó tiszta, kék fénysugár vajmi kevés reményt nyújtott a számukra, de legalább megvilágította valamelyest a környéket.

Csak hogy a wandrella nem csapott le rájuk, ahogy várták. Ehelyett teljes, hihetetlen hosszában elnyúlva zuhant lefelé, meglepetten és rémülten ordítva, ahogy a torkán kifért. Oldala nekiütközött a kőpárkánynak, hatalmas darabokat szakítva le róla és sodorva magával. A szinte végtelennek tetsző, halványan fénylő hústömeg egyre gyorsulva elszárguldott mellettük, menthetetlenül alázuhanva a mélybe. Skywalker a biztonság kedvéért vízszintesen előreszúrta és beledöfte kardját a pikkelyekkel fedett húsba, hosszú sebet ejtve a ragadozón.

Mikor a szörny teste eltűnt alattuk, a férfi kihajolt, dacolva a fentről potyogó törmelésekkel és vakolatdarabokkal, s egy darabig figyelte, ahogy ide–oda ütődve a falak között a mélybe hullik mohó üldözőjük. Valószínűleg elszámította magát, nem tudva megtapadni a köveken és a farkával sem bírta megtartani a teste súlyát, a kút peremébe kapaszkodva. A nagy test nyomában felkavarodott a levegő, s az aknában hosszan visszhangzott az üvöltése, aminek egy óriási robaj vetett véget. Becsapódott a kút aljába, valószínűleg több száz méterrel alattuk. De hiába erőltette a szemét, semmit sem látott belőle. A wandrella fehér teste eltűnt a lenti feketeségben.

– Ezt megúsztuk! – motyogta megkönnyebbülten a fiatalember és remegő kézzel kapcsolta ki fénykardját. Az övére akasztotta fegyverét és csak ekkor vette észre, hogy a hercegnő mindkét karjával erősen fogja a derekát, nehogy leessen véletlenül a megsérült párkányról. Jóleső érzéssel hagyta, hogy a lány visszahúzza a benyíló menedékebe és szorosan odasimuljon a hátához. Lassan megfordult, óvón átölelve a még mindig reszkető hölgyet és együtt örült vele a megmenekülésüknek.

– Azt hittem, magával fog rántani! – sóhajtott Leia, elfogódottan bújva társa karjába. Csak most vette észre, hogy a fekete pulóvere alatt csupa víz a bőre, annyira leizzadt az elmúlt percekben. Kellemetlenül hűvös volt az aknában, ezért a meleg, amit Luke teste nyújtott neki, határozottan jó érzéssel töltötte el.

Egy örökkévalóságnak tűnő percre álltak így, boldogan ölelve és simogatva egymást, míg lecsillapult bennük a félsz és csak az izomláz okozta sajgás maradt túleróltetett végtagjaikban. Akkor Skywalker óvatosan elhúzódtól a kedvesétől és ismét kikémlelt a mélyedésemből. Ideje visszamászni a felszínre és megkeresni a többieket.

Csak hogy a kötélletra eltűnt a falról. Amikor a szörny lezuhant, súlyos teste valahogy beleakadhatott a szőlőfonatba és az egésztest magával rántotta a mélybe. Ráadásul a kőpárkány is megsérült előttük egy szakaszon, félig letöredezve.

– Baj van. – jelentette ki a férfi komoran, az elérhetetlennek tetsző égboltra meredve. Fogalma sem volt, hogy fognak kimászni innen a sima kőfalon, melyen akkora repedéseket sem látott, amikben az ujjhegyével megkapaszkodhatna.

Organa szintén kinézett, megdöbbenve a tényen, hogy csapdába estek idelent egy alig talpalatnyi helyen.

– Mondtam, hogy ne másszunk le! – közölte csalódottan, mintha ezzel bármin is változtathatna.

– Nézzünk körül! Hátha van másik kiút! – javasolta Luke, a többi benyílóra mutatva. – Nem ok nélkül tették ide a létrát a bennszülöttek! Talán az a járat vezet valahová!

A tőlük balra található sötét lyukra célzott, ami nem tűnt zsákutcának. Miként a jobb oldali benyíló sem, ám ahhoz, hogy azt elérjék, körbe kell menniük a peremen.

A férfi szorosan a falhoz tapadva oldalazni kezdett a párkányon, gondosan megválogatva, hová lép. Egy szakaszon annyira elkeskenyedett a kiugró, hogy éppen csak elfért rajta a lába. Kényszerítenie kellett magát, hogy ne nézzen le az alant tátongó éjfékete mélységbe, ahonnan gyenge fuvallat érkezett, émelyítő szagokkal terhesen. Nyilván a wandrella összezúzódtott teteme búzlott így.

Amint odaért a következő benyílóhoz, megkönnyebbülten konstataálta, hogy jól okoskodott. Egy sötét alagút vezetett valahová az ismeretlenbe. Mivel zseblámpát nem hoztak magukkal, kénytelen volt aktiválni fénykardját és azzal világítani az üregben. A járat enyhén lejtett és pár méter után fokozatosan elkanyarodott jobbra.

Luke bevárta a hercegnőt, aki lassan csúszott végig a fal mentén, arcán alig titkolt rémülettel. A Halálcsillagon tett kényszerű látogatása óta utálta a szakadékokat.

– Megnézzük, hová vezet vagy előbb vizsgáljuk meg a másik alagutat is? – kérdezte tőle a férfi, rábízva a döntést.

– Te tudod. Te világítasz! – vont vállat a lány, nem akarva ilyen körülmények közt parancsolgatni neki.

Skywalker biccentett és nagy levegőt véve előretartotta fénykardját, majd a kékes derengésben elindult a járatban. Leia szorosan a nyomában maradt, a biztonság kedvéért szabad kezét is megragadva, nehogy elszakadjanak egymástól.

Az alagútban állt a levegő és némi rászáradt sár borította lejtős padlóját. Körülbelül húsz métert sikerült megtenniük benne, végig jobbra kanyarodva, mire Luke rájött, hogy a vájat megkerüli a kutat és azzal együtt ereszkedik lefelé a mélybe.

– Nem erre kéne mennünk. – állapította meg őfelsége, bizalmatlanul szemlélve a csupasz falakat.

– Jó. Forduljunk vissza. – értett vele egyet a férfi.

Visszatértek az aknához és vetettek egy vágyakozó pillantást a fenti világosságra.

– Szerinted mennyi időbe telik, mire Halla és a yuzzemek ránk találnak? – kérdezte Organa, egész testében borzongva a hidegtől. – Kezdek fájni.

– Fél óra, legfeljebb. Kár, hogy levettük a termoruháinkat nap közben. Most jól jönne egy kis meleg.

Továbboldalaztak a párkányon és megvizsgálták a következő két benyílot. Luke a fénykard sugaránál fölfedezte, hogy eredetileg ezek is alagutak lehettek, csak a bennszülöttek nagy téglákkal befalazták őket. A fölöttük húzódó boltíveken ismeretlen nyelvű, idegen betűkkel a kőbe vésett feliratokat pillantott meg, amik talán a járatok rendeltetéséről árulkodhattak egykori gazdáiknak. Az ötödik benyíló ismét egy alagút volt, míg a hatodikat befalazták.

– Ez egyenesnek tűnik és nem lejt. – állapította meg, bevilágítva a másik járatba. – Remélem van innen kivezető út, mert semmi kedvem itt tölteni az éjszakát.

– Ha elindulunk és közben megérkeznek a többiek, azt fogják hinni, hogy elpusztultunk és továbbállnak. – figyelmeztette a hercegnő aggodalmasan. – Szerintem maradjunk itt és várjuk meg őket.

– Igazad van. – ismerte be a férfi, s energiatakarékosságból lekapcsolta fénykardját. – Kár, hogy Halla nincs itt. Ő talán le tudná fordítani ezeket a feliratokat.

Megálltak a párkány egy épen maradt szakaszán és a hideg elleni védekezésül ismét átölelték egymást. Leia jólesően a fiú vállára hajtotta fejét és igyekezett nem gondolni a mellettük tátongó mélységre. Hosszú percekig át várokoztak egy helyben, két kezükkel a másik hátát dörzsölve, hogy ne fázzanak annyira. Egyikük sem mondta ki, de tisztában

voltak vele, hogy meleg ruházat, lámpa, víz és élelem nélkül nem sokáig fogják kihúzni idelent, amennyiben a társaik nem érkeznek meg.

– Hogy fogunk továbbmenni a terepjáró nélkül? – kérdezte végül Organa, megtörve az aknában uralkodó kísérteties csöndet.

– Nem tudom. Talán nem sérült meg nagyon és használható maradt az eleje. – dűnnyögte a pilóta, aki határozottan kellemesnek találta, hogy végre zavartalanul ölelkezhet a lánnyal. – Remélem a droidok sem törték össze magukat. Ha nem ejtem el a páncélökölt, minden másképp alakult volna.

– Még jó, hogy nem estél utána! A kerekek péppé lapítottak volna! – dohogott a hölgy, visszaemlékezve a kérdéses pillanatra.

– Köszönöm, hogy elraktál és megmentettél! – mosolyodott el a fiú, megdicsérve didergő szerelmét.

– Valakinek vigyáznia kell rád...! Különben mi lenne velem nélküled? – súgta fülébe őfelsége, meglepő őszinteséggel. S hideg arcát a férfihez szorította, nem zavartatva magát annak szűrös borostájától.

– Jó kis csapat vagyunk mi ketten! – állapította meg Skywalker elégedetten. – Még akár túl is élhetjük ezt a kiruccanást, ha továbbra is összetartunk!

– Nekem is ez a tervem! – sóhajtott fel a hercegnő, játékosan összeborzolta társa haját. – Nem szándékozom ebben a lyukban elpusztulni!

Azzal óvatosan megfordult a fiatalember ölelő karjaiban, a hátával simulva hozzá.

– Nem baj, ha most egy kicsit a hátamat melegítem veled? – kérdezte halkán, hasára vonva a másik kezét.

– Nem.

Luke szinte megfeledkezett a hidegről, ahogy a lány mindkét tenyerét a kézfejére tette, miközben határozottan magához húzta karcsú testét. S néhány másodperc múlva a lélegzete is elakadt meglepetésében, mikor a hölgy vékony ujjacskái gyöngéden cirógatni kezdték alkarján a szőrszálakat, szinte már csiklandósan.

– Szoríts magadhoz bátran...! Erősebben! – suttogetta Leia biztatóan. – Akkor kevésbé fogunk fájni!

A férfi teljesítette kívánságát, hogy egészen összesimulhassanak. S jóleső örömmel állapította meg, milyen odaadóan tűri Organa az ölelését. Karcsú dereka olyan keskeny volt, hogy úgy érezte, két kézzel is át tudná érni. Forró teste a pulóver szövete alatt mégis puhának tűnt inkább, nem csontosnak. Szinte félt erősen megszorítani a fruskát, nehogy baja essen törékeny természetének. Tény, hogy az ilyen intim pillanatok határozottan elviselhetőbbé teszik az élet viszontagságait – ismerte föl boldogan.

A nő rövidesen befejezte a birizgálását és karba tett kézzel próbálta melengetni fázó kebleit. Fejét hátrahajtotta, talányos orcával pillantva föl a fiúra, aki enyhén zavarba jött a kacérságról árulkodó tekintetétől. Nem ezt a bizalmas viselkedést szokta meg tőle az elmúlt években, de határozottan imponált neki a királykisasszony közvetlensége, amivel kimondatlanul is jelezte felé, hogyan érez iránta. Az arcuk ismét összeért és Luke már arra készült, hogy megcsókolja a lányt, mikor egy kíváncsi kiáltás odafentről megzavarta meghitt együttlétüket.

Meglepetten pillantottak föl a kút peremére, ahol három fej bukkant fel, a mélységet kémelve. Egy ősz hajú asszony volt az és két szőrös képű yuzzem.

– Hahó! Luke, fiam...! Ott vagytok lenn?

Leia felnyögött és gyorsan lefejtette derekáról a férfi kezét, noha azok kellemesen melegítették didergő bőrét. Nem tehetett róla, de valahogy elszégyellte magát, amiért nemes hölgy létére itt enyeleg egy vidéki parasztfiúval, élvezve annak osztatlan figyelmét. Skywalker szintén zavarba jöhetett, mert krárogva elhúzódott tőle és felkiáltott, üdvözölve társaikat.

– Itt vagyunk! Szia, Halla!

Izgatott cserregés volt a válasz Hin részéről, aki lelkesen intett nekik a puskájával. Mikor a kőfalak közt ide–oda verődő visszhang elhalt, az asszony ismét lekiáltott nekik.

– Jól vagytok, gyerekek? – kérdezte megkönnyebbülve.

– De még mennyire! – mosolyodott el Luke és nem csak azért, mert a tenyerében érezte még a lány testének puha melegét. – A dög lejött utánunk és belezuhant az aknába!

– A wandrella nyomát követtük idáig! – mondta Halla egyszerűen. – Örülök, hogy éltek!

– Mi is! – kiáltott fel a hercegnő, gyűrött pulóverét igazgatva és próbálta visszanyerni fejedelmi magabiztosságát. – Remélem hoztatok magatokkal kötelet!

– Sajnos nem! – felelte csalódottan az öregasszony, a mélységet kémlelve. – Az egyetlen hegymászó kötelem a városban maradt, a cellátok rácsára akasztva!

Organa csípőre tett kézzel bámult fel az ég kékjére és azon tűnődött, hogy fognak innen kikeveredni a fiúval? Lehetőleg még naplemente előtt?

– Másként nem tudunk följutni! – közölte a fiatalember aggódó társaikkal. – A kötélhágcso, amin lejöttünk, leszakadt. Tudtok másikat csinálni? Biztos van a közelben elég kúszónövény!

A társaik nem válaszoltak. Fejük néhány percre eltűnt, nyilván körülnéztek a romoknál és a fák közt. A két fiatal addig kénytelen volt várakozni, idegesen topogva a kőpárkányon. Luke nyugtalanítónak találta, hogy milyen sokáig maradnak távol a többiek, ki tudja milyen messzire kóborolva. Aztán hirtelen visszatért az öregasszony.

– Sajnálom, de az errefelé nőző szőlők és egyéb indák nem túl bizalomgerjesztőek! – kiáltott le nekik Halla. – A hágcsohoz nyilván máshonnan hozták a kötelet...! Elküldtem a yuzzemeket a cuccainkért és a két robotért. A terepjáró sajnos totálkáros lett, így a továbbiakban gyalogolnunk kell. Amúgy körülnéztetek már odalent? Van más kivezető út?

Luke a háta mögötti bejáratra mutatott.

– Két alagút vezet ki innen. Az egyik lefelé tart és körbekanyarodik az akna mentén, a másik vízszintesen halad, nem tudjuk hová. Nem akartunk elcsavarogni, hogy biztosan megtaláljatok!

– Jól tettétek! Ezek szerint egy coway aknában vagytok! Pont ahogy gondoltam!

– Micsodában? – kérdezte bosszúsan a hercegnő.

– Coway aknában, gyermekem! – ismételte Halla tagoltan. – Ez az összetört állványzat itt mellettem legalábbis erre utal. Mondtam már, hogy sokféle faj élt és él a Mimbanon. A cowayok rokonságban állnak a városi zöldekkel, de csöppet sem alázatosak. A föld alatt élnek, ezért nem tudunk róluk túl sokat. De a természetes víznyelőkön és a barlangok nyílásain kívül az ősi thrella kutakat is használják néha a felszínre jutáshoz.

– Cowayok meg threllák. – motyogta Luke a lenti mélységbe bámulva. – Mi az a thrella kút?

– Olyan kút, amit a threllák ástak. – hangzott az öregasszony csöppet sem meglepő válasza. – Egyszerűen kútnak nevezzük őket, bár valójában ezek szellőzőnyílások a földalatti alagúttrendszer és települések számára. Illetve vízelvezetésre is használták őket a nagyobb felhőszakadások, áradások idején. Senki sem tud túl sokat a threllákról, mivel régen kipusztultak. Talán a felszíni városok és templomok többségét is ők építették. Viszont a cowayok még itt vannak és beköltöztek a hegyek alatti barlangokba és alagutakba. Ha volt itt egy kötélletra, akkor az azt jelenti, hogy használják még ezt az aknát. És biztos, hogy van másik feljárat is, valahol a közelben!

– Ha így van, megtaláljuk! – ígérte Luke magabiztosan.

– A cowayok nem szokták elrejteni a felszínre vezető nyílásokat. – folytatta Halla rövid töprengés után. – Keressétek meg a kivezető utat és ott fogunk várni titeket. Biztos vagytok benne, hogy megtalálom a legközelebbi kijáratot. Amúgy itt is volt egy lejárati a közelben,

de megnéztem és teljesen beomlott. Nem találtatok egy olyan alagutat, ami felfelé vezetne és zsákutcában végződik esetleg?

– Van itt körben négy bemélyedés a falban, amik vezetnek valahová, csak befalazták őket! – mondta Skywalker, a szomszédos benyílókra mutatva.

– Nyilván az egyik volt a felfelé vezető járat. A többi meg a szomszédos kutakhoz visz, illetve lefelé, a mélyebben fekvő szintekre. – bólogatott az asszony megértően. – A cowayok befalazták a zsákutcákat, hogy ne tévelyegjenek fölöslegesen odalent. Szóval csak egy alagút vezet ki onnan?

– Amennyire látom, igen!

– Remek! Akkor arra ki fogtok jutni...! – Halla felnézett, valahová a távolba, aztán megnyugtatóan intett nekik. – De még ne induljatok sehová! Mindjárt ideérnek a többiek!

– Ez jól hangzik! – ismerte el közben reménykedve Luke. – Csak van egy bökkenő! Mivel világítsunk? A fénykardomat nem erre találták ki és nem akarom elhasználni a töltését!

– Mindjárt összeállítok nektek egy kis utánpótlást! – biztatta megnyugtató hangon az öregasszony. – Megpakolom a hátizsákjaitokat a szükséges holmikkal és ledobom! Gondolom elég hideg van odalent!

– Majd megfagyunk a termoruháink nélkül! – kiáltotta dideregve Leia és szorosan karba tett kézzel toporgott az ugyancsak vacogó férfi mellett.

– Amúgy bőven lesz fény odalent, ha valóban használják még ezt a járatot a cowayok! Erre a szavamat adom, gyerekek!

Halla feje eltűnt a kút pereméről. A fiatalok vártak, a lassan sötétedni kezdő égre meresztve szemüket, míg a nyakuk is belefájdult a nézelődésbe. Egy perc múlva egy aranyszínű fémfej bukkant fel odafönt, sárgán világító fotoreceptoraival keresve őket.

– Á! Luke gazdám! És Leia úrnő! Annyira örülök, hogy épségben vannak!

– Szia, Thripio! Jól vagytok Artúval? – üdvözölte Skywalker, kurtán intve a robotnak.

– Kissé megviseltek minket az út viszontagságai, de a főbb alkatrészeink sértetlenek! – felelte körülményeskedve a droid. – Hin úr azt mondta, sikerült megölniük a szörnyet! Gratulálok, uram!

– Nem rajtunk múlt! – legyintett a fiatalember, nem részletezve a történeteket.

A kút pereménél feltűnt a két yuzzem kobakja, majd Halla is megjelent, egy telepakolt katonai hátizsákot szorongatva.

– Itt a cuccod, Luke! – kiáltotta, két kézzel óvatosan leengedve a csomagot a fal mentén, amennyire csak bírta. – El tudod kapni?

– Ott nem jó! Túl keskeny a perem! – integetett a férfi, odébb lépve a párkányon a leginkább sértetlenül maradt részre. – Itt dobd le, ahol most állok!

– Máris!

Az asszony visszahúzódott, odébb ment és újra lelógatta a zsákot.

– Mehet?

– Jöhet!

Luke kinyújtotta fölfelé karjait. Halla elengedte a csomagot, ami közvetlenül a fal mentén lezuhant és egyenesen a srác ölébe pottyant. Majd összerogyott a súlyától, olyan nehéz volt a Mimban alacsony gravitációja ellenére. A pilóta gyorsan átadta Organának a cuccot, aki behúzódott vele az alagútba és nekilátott átvizsgálni a tartalmát.

Néhány másodperc múlva az öregasszony a másik hátizsákot is ledobta nekik, ugyanolyan precizitással, mintha világ életében ezt gyakorolta volna.

– Köszönjük! – intett fölfelé Skywalker, hálásan a létfontosságú segítségért. – Máris indulunk és remélem, hamarosan találkozunk veletek!

Lenézett a lányra, aki épp a termoruháját cibálta ki a zsákjából és kapkodva felöltözött a sötétben. A férfi a helyzetüket mérlegelve habozott, aztán megint fölpillantott és újra

elkiáltotta magát.

– Halla?!

A kút pereménél ismét megjelent az ősz hajjal keretezett arc.

– Igen, fiam?

– Mit csináljunk, ha cowayokkal találkozunk?

– Nincsenek sokan és többnyire vándorolnak, a felszínen mozgó zsákmányállatokat követve. – mondta Halla elgondolkodva. – Nem valószínű, hogy találkoznátok velük. Ha mégis így lenne, nyilván úgy meg fognak lepődni, hogy elszaladnak. Ne feledd, hogy nincsenek megszelídítve, mint a zöldek. Éppen olyan keveset tudnak rólunk, mint mi őrölük. A kutatók szerint legalábbis. Állítólag gyakran fölűnnek a városok körül, de mihelyt valaki a keresésükre indul, nyomban elmenekülnek. Ami föltehetőleg azt jelenti, hogy félénkek és békések.

– Ezek nagyon fontos föltevések! – kiáltotta nyugtalanul a fiatalember, aki semmi kedvet nem érzett egy földalatti csatához a bennszülöttekkel.

– Megvan a kardod. – vont vállat az asszony egyszerűen. – És tettem a zsákjaitokba egy-egy pisztolyt is, meg tartalék tárákat. Az erő veled lesz. Figyelj oda a sugallataira és megtalálod a kijáratot!

Luke keze a fegyver önbizalmat adó markolatához ért. Nem akarta említeni, hogy tulajdonképpen az erő sugallatának engedelmeskedve mászott le ide, mert végeredményben az ötlet sikeresnek bizonyult. A wandrella támadását legalábbis túléltek.

– Jól van! Várj még egy percig...!

A hercegnőhöz fordult, ám ő már nem volt ott. Viszont egy zseblámpa keskeny fénysugara világított több méternyire tőle, bent az alagútban.

– Leia? – szólt utána hangosan. Nyugtalanítónak találta, hogy a lány csak úgy elindult, bele az ismeretlenbe, anélkül, hogy tájékoztatta volna. De őfelsége nem csavargott el messzire, csupán ellenőrizte, valóban vízszintes-e a járat és egyenesen halad-e tovább. Néhány pillanat múlva visszatért hozzá, a kezében tartott katonai tájolót mérvegetve.

– Pár méterre innen kitágul az alagút. – közölte vidáman a hölgy. – Belenéztem a lámpámmal és teljesen egyenesnek látszik.

– Milyen irányban halad?

– Kelet felé, körülbelül harmincegy fokos szögben. – mondta Organa precízen.

– Harmincegy fok, keletre, Halla! – kiabálta föl Luke az információt.

– Jól van, fiam! Arra fogunk menni! Legjobb esetben holnap találkozunk. Idefent mindjárt lemegy a nap, úgyhogy keresnünk kell egy biztonságos táborhelyet. De reggel indulunk és megkeressük a legközelebbi lejáratot.

– És mi lesz, ha az is beomlott vagy befalazták? – érdeklődött szkeptikusan a hercegnő.

– Akkor később fogunk találkozni. Ha felértetek és nem vagyunk ott, hagyjatok valami felismerhető jelet a bejáratnál, amiből tudjuk, hogy kijöttetek. Keressetek egy biztonságos helyet, ahonnan belátni a környéket és várjatok meg, míg odaérünk! – javasolta az asszony szakszerűen.

A férfi közben lehajolt a zsákjához és megszámolta benne az élelmiszer csomagokat. Az ellenőrzés eredménye bátorítóbb volt, mint amire számított.

– Az ennivalónk több napra elegendő. Víz pedig, gondolom, akad idelent bőven.

Halla nevetése végiggördült a kút falán.

– Alig tudjátok majd elkerülni, fiam! Ha igaz, amit a coway alagutakról tudok, két-három napon belül mindenképpen találkozunk. Fény, élelem, víz, meleg ruha...! Aztán vigyázzatok magatokra, gyermekeim, megértettétek? És ne aggódjatok! Meg fogunk találni benneteket!

Az asszony két oldalán letekintő Hin és Kee versenyt cserregtek, majd mindhárom arc eltűnt a kút széléről. Helyettük felbukkant Thripio feje a lemenő nap vöröses fényében.

– Kérem, uram, legyen óvatos! – búcsúzott tőlük a robot és a háta mögül egy asztroszer hangos csipogása hallatszott gyengén. Aztán ő is eltűnt.

Luke néhány másodpercig még bámulta odafönt a sötétedő égbolt hívogató körét. Őszintén csalódottnak érezte magát, amiért képtelen leküzdeni az alig tíz méternyi távolságot a feje fölött. Végül felsóhajtott és lehajolt, előszedve hátizsákjából a fűtőszálas öltözkét, mert egész testében vacogott már a hidegtől. Mellette Leia nehézkesen hátára vette csomagját és eltört két világító rudat. A fénypálcák sárgán derengeni kezdtek, mikor megrázta őket.

– Elindultak. – mondta halkan a lánynak, aki előzékenyen világított neki öltözködés közben. – Ideje, hogy mi is nekivágjunk...!

TIZENHETEDIK FEJEZET

A földalatti folyosó pár méterre a kúttól annyira kitágult, hogy kényelmesen elfértek benne egymás mellett. Csupasz falait valamilyen ismeretlen technikával vájták ki és simították el az építői, mintha megolvasztották volna a kemény kőzetet. A két ember világító rúdjaiknak sápadt fénye és a zseblámpáik keskeny sugara csillogva verődött vissza a nyirkos felületekről. Óvatosan haladtak, mert a padló igencsak csúszós és süppedős volt a ki tudja, hány év alatt lerakódott iszaptól, amit az alagúton át levonuló áradások hoztak magukkal a felszínről.

Pár méter után rögtön egy elágazáshoz értek, ahol megkopott ábrák virítottak a falon. Piktogramok és ismeretlen betűkkel írt rövid szövegek, melyek nyilván az egyes járatok céljáról közöltek információt a bennszülöttekkel. Mivel nem tudták megfejteni a jelzéseket, Luke javaslatára előbb a bal, majd a jobb oldali alagutat is megnézték, tizenvalahány métert megtéve bennük. De hamar kiderült, hogy egyik sem vezet a felszínre. A bal oldali lefelé indult, a jobb pedig egy tágas kamrába torkollott, amiben magasra púpozódott valamilyen erősen bűzlő, sárszerű anyag. Ezt persze csak akkor vették észre, mikor már beleléptek.

– Szerintem ez ürülék. – mondta fintorogva a hercegnő, ahogy zseblámpája sugarát végigfuttatta a kupacon, majd a csupasz falakon és a plafonon, ahol valami megmozdult a fény hatására.

Száznál is több álmos denevér lógott a mennyezeten, időnként meglibbentve összecsukott szárnyait. Csupa méteres példány, hegyes fülekkel és bizalmatlanul villogó szemekkel. A két embertől eredő fénycsóvákat meglátva mozgolódni kezdtek, aztán nyüszíteni, majd magas hangon visítani, megriadva a betolakodóktól. Rövidesen az egész kolónia felébredt, idegesen rezgetve bőrlebenyeit.

– Szerintem tűnjünk innen! – suttogta Luke, visszahátrálva az alagútba.

Ám elkéstek az óvatossággal, mert az egyik lény hirtelen lepottyant a plafonról és szárnyait kitérve feléjük hussant a levegőben. Leia felsikított és összegörnyedve fejéhez kapta karjait, hogy védje magát a támadástól. A denevér azonban könnyedén kitért az útjából és elsuhant mellette, sebesen verdeső szárnyaival csupán centikkel kerülve el a lány kezét. Majd egyenesen beröppent az alagútba, kifelé igyekezve a fészekből.

Organa hangoskodása megrémisztette az állatokat, mert egymást követve váltak le a mennyezetről és indultak kifelé a kút irányába. A levegő megtelt vadul csapkodó szárnyasokkal, amik kisebb vihart kavartak maguk körül, miközben sűrű rajban próbálták elkerülni a két embert. Őfelsége még mindig sikongatott, valahányszor meglegyintették

vagy futólag hozzáérték a lények, a szűk helyen nem tudva elkerülni őt. Mintha egy rémálom elevenedett volna meg körülötte, ahogy a mocskos padlón csúszkálva próbált kimenekülni a sötét helyiségből, a hevesen kavargó denevéráradatban botladozva.

– Gyere már! – kiáltott rá Skywalker, erősen megragadva a hölgy kezét. – És maradj csendben! Halálra ijeszted őket a bömböléseddel!

Meggörnyedve szaladtak visszafelé a sötét járatban, lámpáik fénye beleveszett az állatok vibráló felhőjébe. Amint beértek a főlagútba, ők jobbra indultak, a denevérek pedig balra húztak, sebesen a felszínre tartva. Futottak még pár métert, aztán a veszély elmúltával megtorpantak és a hercegnő sértődötten nézett útítársára.

– Huhh! Ők ijednek halálra? Akkor mit mondjak én...? És nem bömböltem! Csak megijedtem...! Azt hittem vérszívók és megtámadnak!

Luke fülig érő vigyorral szemlélte a lányt, aki reszketeg kézzel igazgatta haját és próbálta visszanyerni uralkodóhoz illő méltóságát.

– Ezek gyümölcsevő denevérek voltak! Nem érezted a barlangban a cefreszagot? Amúgy ami az én fülemnek szoprán visítás, az nekik basszus hangú bömbölés! Nem kellett volna megzavarnunk őket a fészükben.

– Nem is visítottam! – durcáskodott a fruska, mérgesen kirántva kezét a férfi tenyeréből.

– Dehogynem! – nevetett rajta a srác megkönnyebbülten, amiért nem esett bajuk. – Pont úgy csináltál, mint a kalandfilmekben a főhősnők!

Azzal két kezét föltartva, mókás képpel rémüldözni kezdett és magas hangon sikított egyet, kigúnyolva kedvesét. Leia csípőre tett kézzel, lesajnálóan nézte a produkciót és valahogy nem tudott nevetni a pilóta színészkedésén. A szíve még mindig örülten dobogott az iméntiektől és rosszul esett neki, hogy a társa viccet csinál a reakciójából.

– Persze, mert hozzám értek a szárnyukkal! Attól félttem, megkarmolnak és elkapok tőlük valami betegséget! – mentegetőzött lebiggyedő szájszállal. – Ha befejezted a szórakozást, talán indulhatnánk!

A fiú abbahagyta a gesztikulálást és megkomolyodva intett a sötétbe.

– Menjünk.

Elszántan folytatták útjukat a főjáratban, míg hátuk mögött elcsendesült a denevérszárnyak őrült csapkodása. Skywalker hamar rájött, hogy túl közvetlen volt a királykisasszonyhoz és megbántotta őt a gúnyolódásával, de némi tépelődés után úgy döntött, nem kér bocsánatot az éretlen viselkedése miatt. Volt már durvább is a lányhoz, mióta a Mimbanra tették a lábukat. Ez persze nem a legjobb módja annak, hogy bevágódjon nála és elnyerje a szívét, de egyszerűen képtelennek érezte magát arra, hogy állandóan úgy bánjon Organával, mint egy törékeny virágszállal. Elvégre ő csak egy vidéki parasztfiúból lett katona, aki nem szokott hozzá az előkelő társaságokban megszokott finomkodáshoz.

Vagy tíz perce haladtak már teljes csöndben, mikor a fiatalember elgondolkodva megjegyezte, a távolba vesző alagút hideg sötétjét fürkészsze:

– Nem tudom, nem lett volna–e okosabb megvárni, míg Halla és a yuzzemek visszamennek a városba és szereznek valamilyen kötelet. Hin egymaga ki tudna húzni minket, amilyen karja van.

Leia átlépett egy kisebb kupac törmeléket, mely a plafonon keletkezett mélyedésből potyogott le, talán nem is olyan régen. Most, hogy a fűtőszálas öltözéke végre kellemesen fölmelegítette testét és a gyaloglás miatt az izomláza is kezdett alábbhagyni, kezdte egész tűrhetően érezni magát.

– Gondolod, hogy Halla visszament volna a városba szembenézni Grammellel, anélkül hogy nála van a kristály?

– Mit számít az, hogy nála van–e? – kérdezett vissza a pilóta csodálkozva.

Organa kedvesen nézett rá és finoman megérintette a könyökét.

– Ugye te nem érted őt, Luke? Nyilván azt hiszi, hogy a kő segítségével Grammelt békává változtathatja.

– Leia! – mondta lenézően elmosolyodva Skywalker. – Hallának nincsenek ilyen esztelen elképzelései a kristállyal kapcsolatban!

– De azért rögtön összeállt két magunkfajta idegennel, hogy a nyomába eredjen! – jegyezte meg a hercegnő kritikusan. Majd a továbbiakban igyekezett óvatosan, szelíden fogalmazni, nehogy megbántsa az erő és a vele kapcsolatos misztikus dolgok iránt egyaránt fogékony bajtársát. Elvégre a parasztfiú – minden harctéri tapasztalata ellenére – bizonyos dolgokban még mindig elképesztően zöldfülű volt. A saját, gondosan titkolt véleménye szerint legalábbis.

– Gondolkodj egy kicsit! Halla igen szuggesztív, okos öregasszony! Láttad, mit művelt velem a tavernában...! De bármekkora tudása legyen is, szerintem túl régen él ezen a primitív világon. Évek óta nyomoz egy mítosz alapján, ami túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. Világos, hogy ő természetfölötti hatalmat tulajdonít a kaiburr kristálynak. Pedig azt neked is tudnod kell, hogy egy kristálynak önmagában nincs ilyen hatalma.

A férfi komoly képpel rábólintott a lány érvelésére, s hangja visszhangot vert a csupasz falak között.

– Tudom. Nézd, lehet, hogy Halla valóban túl fanatikus a kristály dolgában, de attól még az emlékezet szilánkja valódi...!

– Fanatikus? – őfelsége fáradtan fölsóhajtott és megigazította hátizsákjának vállpántját. – Szegényke egy ábrándot kerget. Hát nem látod? Az ábrándjai már teljesen legyőzték a valóságérzékét...! De mindegy...! Szükségünk van rá, bármilyen ember is ő, hogy elhagyhassuk ezt a bolygót.

– A kristály nem ábránd! – ellenkezett vele szelíden Luke. – Az erő révén én is egyre tisztábban érzem, ahogy közeledünk felé, hogy valódi. És ha ez az Essada kormányzó meg az emberei előbb érnek oda, mint mi, akkor tudod, kinek a kezébe fog kerülni a kő...!

A hercegnő összerezzen a célzásra. Utálta, hogy folyton emlékeztetik arra, amitől mindennél jobban retteg.

– Essada! Már majdnem megfeledkeztem róla! Muszáj volt megemlítened?

Kétségbeesett tiltakozása őszintén megdöbbenette a fiút. Ő még mindig nem értette, miért berzenkedik ilyen hevesen a más tekintetben rettenthetetlen és bátor királykisasszony a birodalom magas rangú tisztségviselői ellen. Noha végig együtt volt vele azokban a napokban, mikor a lány a Halálcsillagról való szökése után szinte félbolond állapotban vergődött, próbálva túltenni magát a kínvallatása utóhatásain, mégsem tudta felfogni, milyen mély traumát jelentett mindez Organa számára. Főleg, mert őfelsége máig sem mesélt senkinek – a felkelők egyik harctéri pszichológusát kivéve – a börtönben történekről. A pszichomókus pedig hallgatott, mint a sír.

– Leia, miért félsz annyira a birodalmi kormányzótól? – kérdezte gyöngéden a fiatalember, miközben kitartóan baktattak egymás mellett. – Mit tett veled Tarkin moff a Halálcsillagon, mielőtt Han Solóval megmentettünk?

A hercegnő egész testében megborzongott és szemét elfátyolozta az emlékezés. Nem akart erre gondolni, mert akkor megint el fogja veszíteni az önuralmát, úgy mint pár nappal ezelőtt.

– Talán egyszer majd elmondom, Luke. De nem most. Még... még nem felejtettem eleget. Ha beszélnék róla, túlságosan felkavarna az emlék. És nem akarok hisztis idegbetegnek tűnni a szemedben.

– Azt hiszed, hogy nem tudnám elviselni? – kérdezte feszülten Skywalker. Őszintén sajnálta a lányt azért, amit a pribékek tettek vele és nagyon szeretett volna segíteni rajta. Ám Organa az elmúlt években minden alkalommal elzárkózott előle, sőt mindenki másról

is, valahányszor szóba került a téma. És ez egyre jobban frusztrálta a fülíg szerelmes ifjút. Úgy tűnik a koréiai csempésznek igaza volt, mikor azt tanácsolta neki, felejtse el a sérült lelkivilágú hercegnőt, mert csak gyötrelmet találhat mellette, boldogságot nem.

Leia fájdalmas hangon felnyögött és megragadta a férfi kezét, szinte kapaszkodva belé. Fehér orcája őszinte vívódásról és mély elkeseredésről árulkodott.

– Nem te...! Dehogyan! Nem te nem tudnád! Magamtól félek! A saját reakcióimtól...! Valahányszor megpróbálom pontosan fölidézni, hogy mit tettek velem, kezdek szétesni belül. És általában pánikroham meg elviselhetetlen depresszió a vége a dolognak.

A fiatalember erre nem tudott mit mondani. A kiképzésen ugyan beszéltek neki a poszttraumás stressz szindrómáról és tüneteiről, de eddig nem sok olyan katonát látott, aki ilyesmitől szenvedett volna. Azokat hamar kiszuperálták a hadseregből vagy hátországi szolgálatra küldték a parancsnokok. Az Alderaan hős hercegnőjét azonban senki sem merte ily módon félreállítani az útból. Ahhoz túl makacs volt és önfejű, ráadásul jó kapcsolatokkal rendelkezett a szövetség vezérkarában.

– Bárcsak segíthetnék! – motyogta végül nagy sokára, lógó orral szemlélve az iszapos talajt előttük. Vajmi keveset tudott még az emberi lélek mélységeiről és pláne a nőkről. A kezét szorongató szerencsétlen fruskáról meg annál is kevesebbet, ami egyre jobban bántotta.

– Ha fogod a kezem, amikor kitör rajtam az örület... és megvédesz magamtól, nehogy valami hülyeséget csináljak, az már elég! – mondta elfogódottan a hölgy, hálásan pillantva rá.

– Nem garantálhatom, hogy mindig ott leszek majd melletted! – vont vállat szomorúan a pilóta. – Tudod, katona vagyok. Bármikor elvezényelhetnek a galaxis túlsó végébe vagy meghalhatok egy bevetésen és akkor... érted!

Leia értette, mit akar mondani. És a szíve elszorult a gondolatra, hogy valaha is elveszítheti a srácot és nélküle kell tovább bolyongania a világban. Pedig hányszor megfogadta magának, hogy soha nem lesz szerelmes senkibe! Csak és kizárólag a felkelés ügyének fog élni, a harc önkéntes mártírjaként, míg legyőzik a gonosz birodalmat vagy meg nem hal egy csatában. Most viszont hirtelen azt vette észre, hogy őszintén utálja magát eme döntéséért. Távol tartani magától a fiút épp oly szívtelen viselkedés volt, mint a halálba küldeni a katonáit és közönyösen szemlélni mások szenvedését a háború poklában. De ő is szenvedett, az Alderaan elpusztítása óta minden nap és a saját kínjai mellett már egyszerűen nem jutott hely semmi másnak. Még a szerelemnek sem.

– Értem. – nyögte hosszas vívódás után, s nem mert a férfit pillantani, annyira szégyellte magát a saját nyomorúsága miatt. – Sosem fogom tudni meghálálni neked mindazt, amit értem tettél. És ígérem, hogy többé nem fogom a kételyeimet hangoztatni a kristállyal meg Hallával kapcsolatban. Jó?

– Jó! – Skywalker bólintott, majd eszébe jutott még valami. – Ami pedig ezt az örületet illeti... nos a legvadabb pletykákat hallani rólad mostanában a felkelők között.

A hercegnő felkapta fejét a bejelentésre. Úgy, mintha hozzá nem jutottak volna el a szószátyár Thripión keresztül az efféle informális hírek.

– Éspedig?

– Olyan sokat kockáztatod az életed, hogy egyesek szerint halálvágyad van. Annyira megnyomorítottak lelkileg a Halálcsillagon történetek. – a férfi igyekezett tapintatosan fogalmazni, láthatóan keresgélve a szavakat kényes mondandójához. – Egyetlen másik vezető sem vesz részt annyi küldetésben, mint te. Még a harcedzett tábornokok sem.

– Ha meg akarnám ölni magam, már régen megtettem volna! – morogta elégedetlenül a lány. – Biztos a birodalmi titkosszolgálat propagandistái terjesztik ezeket a hazugságokat rólam, hogy aláássák a tekintélyemet.

– Azt is mondják, hogy azért vagy ilyen – folytatta Luke még óvatosabban –, mert a börtönben megerőszakoltak a katonák. Egyes pletykák szerint Tarkin volt az, mások szerint Vader vagy egy csapat smasszer. Esetleg néhány rohamosztagos. Sőt, olyat is hallottam, hogy a többi köztörvényes foglyot uszították rád. Nem csak... ő... emberi fajú lényeket.

Leia ezt hallva nem tudta eldönteni, mérgelődjön vagy nevéssen a sok képtelenségen? Ám amikor a fiúra nézett, hirtelen megértette a tekintetéből, hogy ő sem tudja, kinek higgyen, ezért tőle szeretné hallani az igazságot, bármi legyen is az. Lehet, hogy emiatt olyan gátlásos vele szemben Skywalker? Ezért nem mer neki nyíltan udvarolni, miközben más nőkkel gond nélkül flörtölget a seregben? A felismeréstől először összezavarodott, majd megsajnálta kedvesét. Nagy levegőt vett és próbált higgadtan, tárgyilagosan beszámolni neki a tényekről. Lehetőleg anélkül, hogy megremegne a hangja a felindultságtól.

– Ez nevetséges! Nem erőszakoltak meg...! Úgy...! Szexuálisan...! Bár Vader a vallatás során megfenyegetett, hogy szajhát csinál belőlem a rohamosztagosai számára. De aztán nem került rá sor, szerencsére. – kis időre elhallgatott, mert eszébe jutott még valami. – Egyébként amikor berontottál a cellámba, először azt hittem, ő küldött hozzám, hogy megerőszakolj.

Lukeban a vallomását hallgatva felidéződött a pillanat, mikor kinyílt a tömlőc fémajtaja és ő talpig páncélban belépett a helyiségbe, végigmérve a priccsen fekvő lányt. Organa egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki megrettent egy marcona katonától. Inkább fáradtnak és unottnak tűnt, láthatóan beletörődve sorsába. S csupán akkor élénkült fel, mikor levette sisakját és közölte vele, azért jött, hogy megmentse.

– Gondoltál már arra, hogy közzétedd az igazságot arról, mi történt veled a börtönben? – kérdezte megfontoltan. – Azzal elejét vehetnéd a további pletykáknak.

Ám Leia hevesen megrázta fejét, nem értve egyet a javaslatával.

– Nem! Mondtam már, hogy nem akarok erről beszélni...! Hogy ezen csámcsogjon mindenki a fél galaxisban...?! – hangja megremegett a visszafojtott dühtől, alig tudta lecsillapítani feltörő haragját. – Arról szó sem lehet...! Különben pedig, van előnye is annak, ha mindenféle pletykák terjengenek rólam! Politikai szempontból előnyös lehet, ha a szövetségeseink elhiszik őket! Az ilyesmi szimpátiát kelt az emberekben és felhívja figyelmüket azokra a százakra és ezrekre, akik viszont tényleg elszenvedték mindezen szörnyűségeket a birodalmi börtönökben...! Úgyhogy elvárom tőled, hogy senkinek se beszélj arról, ami itt, bizalmasan elhangzott köztünk! Világos?

A hölgy hangja inkább parancsolónak tűnt, mint kérőnek és Skywalkernek eszében sem volt ellenkezni vele. Elvégre ő a politikus, ő tudja, mi a legjobb az ügyüknek.

– Rendben! Te vagy a főnök, hercegnő!

A beszélgetésük itt félbeszakadt. Egy darabig csöndben mentek tovább az alagútban, egymás kezét szorongatva.

– Hé! Mintha kezdene világosodni! – kiáltott fel pár perccel később őfelsége, kicsit túlzottan is hangos vidámsággal.

Luke pislogott, a távoli sötétségbe meredve, miközben lefelé fordította lámpája fénysugarát és másik kezével eltakarta a nyakában lógó világító rudat. Az elmúlt percek keserű érzéseit elnyomta benne az öröm. Igen, valóban világosabb volt a járatban, érthetetlen módon.

– Oltsd el a lámpát! – mondta a lánynak, s maga is kikapcsolta sajátját. – És tegyük zsebre a fénypálcákat!

Néhány pillanatra teljesen körülvette őket a feketeség. Aztán ahogy a szemük hozzászokott a sötétséghez, fokozatosan majdnem olyan világos lett, mint korábban. Az alagútban derengő különös fény halvány kékes sárga volt, s valamivel tompább Luke

kardpengéjének ragyogásánál.

Mikor a férfi útitársnőjére nézett, látta, hogy az az alagút homorú falához lépett.

– Gyere csak! – hívta oda, s a kőfal egy élénken fénylő darabjára mutatott. – Ezt nézd!

Skywalker közelebb hajolt, először nem értve a szokatlan látványt. Mintha a szikla maga ontotta volna a fényt.

– Világít a kő?

– Dehogy! – legyintett Leia, azonnal kitalálva, miről lehet szó. – Nézd csak meg jobban!

Körmeivel óvatosan megkaparta a felületet és a fény a kezén maradt, ott ragyogott hideg fénnel az ujjain. Aztán kis idő múlva halványulni kezdett.

– Szerintem ez valami növény. – vélte a hercegnő az akadémiai ismeretei alapján. – Zuzmó vagy gomba... nem tudom. Nem vagyok botanikus. De Halla mondta, hogy ilyesmit fogunk találni. Kemolumineszcencia, mint a világító rudakban.

Lesöpörte kezéről az eleven fényt, s végigpillantott a lejtős járaton.

– Itt lent egy másik világ van, de már nem találok ijesztőnek.

– Egészen addig, míg szembe nem jön velünk a nagy barlangi szörny! – elméskedett vészjósló hangon a fiatalember, ám őfelsége ezúttal nem vette a lapot és még csak el se mosolyodott. Túl élénken élt még benne a wandrellával való találkozás.

A történeteket elemezve hirtelen eszébe jutott valami, s nyomban meg is osztotta ötletét Skywalkerrel, miközben kitartóan folytatták útjukat a gyéren megvilágított alagútban.

– Tudod, hová kellett volna elbújnunk a wandrella elől?

– Nem.

– Felülhettünk volna a nyakára! Ott garantáltan nem ért volna el minket a szájával! – állította Organa nagy meggyőzőerővel.

– Aha. – Luke elgondolkodott a lehetőségen, majd fejét csóválta a nyilvánvaló képtelenség miatt. – És ha meghemperedik és agyonnyom? Vagy odadörgölődzik a fákhoz?

– Igazad van. Ez tényleg rossz ötlet. – visszakozott lehorgasztott fejjel a lány. – Csak eszembe jutott, hogy régen láttam egy filmet, amiben ezt csinálták egy hasonló szörnyel. És addig kapaszkodtak a hátába, míg ki nem fáradt az ugrálástól.

– Nem hinném, hogy a wandrella lovaglás nekünk való sport lenne. – vélte a férfi józanul. – De ha meg akarod próbálni, csak tessék! Én majd jó messziről nézlek és ha felfal, reklamálok a forgatókönyvírónál!

Leia kényszeredetten fölnevetett a javaslatára. Annyira azért nem volt kísérletező kedvében.

– Kösz! Én is tudom, hogy a filmek tele vannak képtelenségekkel! Nem azért mondtam, mert ezt akarom csinálni legközelebb! Csak hangosan gondolkodtam!

– Azt lehet! Itt lent a mélyben zavartalanul gondolkodhatsz...! Senki nem fogja meghallani...! Rajtam kívül!

A pilóta ezt olyan hangsúllyal mondta, mintha különösen nagy erőfeszítést jelentene számára végighallgatni a hölgy eszmefuttatásait. De bánatos képét látva őfelsége megint elnevette magát és gyöngéden oldalba boksolta útitársát.

– Ne gúnyolódj velem, hé!

– Ugyan! Eszembe sem jutna ilyesmi! – védekezett a srác, elkapva ökölbe szorított kezét. – Csak hangosan gondolkodtam!

Egy ideig lefelé haladtak, aztán az alagút egyenesen folytatódott, mígnem belefutott egy természetes barlangrendszerbe, ami számos kisebb–nagyobb tereméből állt és mindjárt az elsőből többfelé ágazott szét a kitaposott ösvény. Előttük hatalmas cseppkövek tornyosultak, melyeket különböző ásványok festettek sokszínűre, s javarészt fénylő növények borítottak. Tompa végű, álló sztalagmitok nyúltak a boltozat felé, fölöttük hegyes csúcsú, lelógó sztalaktitokkal. A csöpögő víz szabálytalan zenéje kísérte minden

lépésüket, ahogy körülnéztek az első teremben.

– És most merre tovább? – kérdezte Leia, az elágazás melletti sziklafalra festett szimbólumokat tanulmányozva. – Megint járjuk végig az összes alagutat?

– Igen. Kezdjük balról. – javasolta Luke gyakorlatiasan. – Ha egyik sem vezet a felszínre, egyenesen megyünk tovább a legszélesebb ösvényen.

Megszaporázták lépteiket, a szabadulásban reménykedve, ám minduntalan csalódniuk kellett. Az egyes alagutak vagy lefelé vezettek vagy zsákutcába torkollottak. Némelyik egy barlangban ért véget, más járatok beomlottak vagy a bennszülöttek befalazták őket. A hercegnő felvetette, hogy talán átvághatnák valamelyiket a fénykarddal, hogy megnézzék, mi van mögötte, de Skywalker nem akarta megrongálni az akadályokat. Azokat az alagutakat nyilván jó okkal zárták le a hely gazdái. Például mert veszélyesek vagy temető van mögöttük, tele csontvázakkal. Így végül kénytelenek voltak visszatérni a főjáratba és teremről teremre haladtak előre ebben a különös földalatti világban.

Rövidesen halk moraj törte meg a mélyben uralkodó nyomasztó csendet, ami szemből érkezett, visszhangot verve a sziklák között. A zaj – mint kiderült – egy földalatti patak muzsikája volt. Az ösvényükkel párhuzamosan futott zubogva, vidám útikalauzként. Kavicsos medre alig látszott ki a sok szürkésbarna vízinövény alól, melyek közt apró, fehér bőrű rákocskák úszkáltak, a moszatokat legelve. A patak egy lyukból eredt a barlang tetején, kisebb vízesésként zúdulva alá egy tavacskába, ahonnan két irányba folyt tovább. A nagya eltűnt egy feneketlen üregben, a többi természetes túlfolyóként táplálta az ösvény mentén csobogó patakot.

Itt megálltak, leülve néhány lapos kőre, hogy megpihenjenek. Luke átnézte a hátizsákját és talált benne egy ütött–kopott vízálló karórát, amit Halla adott neki kölcsön előrelátó módon. Így legalább tudni fogják, mennyi az idő odafent. Leia közben a tájolón ellenőrizte haladási irányukat, ami nem sokat változott a kút elhagyása óta. Végül mindketten elővették vizes palackjukat és megtöltötték a tavacskából. A kulacsokba épített vízszűrők csak a szilárd részecskéket távolították el a folyadékból, ezért utána – emlékezve az öregasszony túlélési tanácsaira – még egy fertőtlenítő tablettát is bele kellett rakniuk, ami elpusztította benne a különféle mikrobákat. Miután ittak pár kortyot az oldott szerves vegyületek miatt különös ízűnek bizonyuló csapadékvízből, felbontottak egy–egy élelmiszeres csomagot és kényelmesen megvacsoráztak.

– Odakint már éjszaka van. Rövidesen meg kéne állnunk pihenni. – mondta a pilóta, hangulatos környezetüket szemlélve.

– Én még bírom a túrát! – intett az út előttük lévő szakaszára Organa. – Menjünk még pár termet és ha nem találunk kijáratot, keressünk egy helyet, ahol letáborozhatunk!

Így tettek, kitartóan baktatva tovább a néhol elkeskenyedő, máshol kiszélesedő ösvényen, melyet ki tudja, hány bennszülött láb koptatott simára az elmúlt évszázadokban.

Pár teremmel később egy parányi alabástromerdőn haladtak át, ami egy hosszúkás, alacsony mennyezetű geódában alakulhatott ki évmilliókkal ezelőtt. A masszív gipszkristályok a gravitációval dacolva nőttek ki a falakból, a talajból vagy épp a mennyezetből. Luke úgy érezte, mintha egy hatalmas üvegszál gombolyagba kerültek volna, miközben átmásztak a tömbök között. A fénylő növények sugárzását itt szinte vakítóan verte vissza a részben áttetsző, részben hófehér alabástrom.

A következő barlangban – zuzmókon és gombákon kívül – immár a fénytermelő növények fejlettebb változataival is találkoztak a földön és a falakon. Némelyik kalapos gombára emlékeztetett, mások tengeri csillagokra. Elhaladtak valami mellett, ami kvarcba fagyott bambusznak látszott. Mikor a hercegnő véletlenül megrúgta az egyiket, érdekes tulajdonságát fedezték föl a növénynek. Hangosan megpendült.

Leia ijedten ugrott félre, aztán kísérletképpen óvatosan megkocogtatta a növényt. Az ismét csengő hangot adott, berezonálva, mint egy hangszer.

– Talán üres! – mondta meglepetten a férfi és közelebb hajolt az egyikhez, hogy megvizsgálja.

– De mi ez? – méregette a különös leletet Organa. – Ásvány vagy növény?

– Fogalmam sincs. – ismerte be Luke.

Megütött egy nagyobb képződményt, ami egész másképp csengett, mélyebb hangon. Összemosolyogtak, aztán mint a gyerekek, elkezdtek ütögetni és kocogtatni a rudakat, élve a lehetőséggel. A barlang rögtön megtelt a kissé ügyetlen, de vidám dallamokkal, amint a természetes harangok megszólaltak a kezük alatt. Ők pedig úgy kacsintottak egymásra, mint a komiszkodó kölykök.

Aztán pár percnyi kolompolás után a lánynak sikerült eltörnie az egyik vékonyabb képződményt és hirtelen észbe kapva az okozott kár miatt, befejezték a mulatságot. Inkább folytatták útjukat, hátha találnak végre egy olyan barlangot, ahol elég hely van leteríteni a takaróikat és a mennyezetről sem csöpög rájuk a víz.

– Nem tudom észrevetted-e, hogy nincs az utunkban egyetlen nagyobb szikla sem. – mutatott a környezetükre Skywalker elgondolkodva. – Az ösvényt nyilvánvalóan megtisztították. Lábnymokat mégsem látok. Se eldobált szemetet, ürüléket vagy csontvázakat. Csak egy kis sarat néhol.

– Rendszerető gazdái vannak a barlangrendszernek. Biztos nem a turisták kedvéért ilyen tiszta minden. – vélekedett a hercegnő elismerően. – Ez a hely gyönyörű! Valóságos meseország! Sokkal szebb és barátságosabb, mint a felszín. Ha a Mimbant valaha is rendesen lakni fogják, szerintem mindenkinek a föld alatt kellene élnie.

Kecsesen megpördült, csak mert olyan jó hangulata volt. Luke mosolyogva nézte felhőtlen örömét és alig tudta elhinni, milyen gyorsan megfeledkezett nyomasztó gondjairól a hercegnő. Bárcsak mindig ilyen vidám és könnyed lenne! Amilyenek a vele egykorú lányok, akiknek az életét nem rontotta meg a polgárháború.

– Olyan szép és tiszta minden idelent, hogy... Ááá...!

Őfelsége mondata rémült sikolyban végződött, mikor hirtelen nagy reccsenés hallatszott és a keménynek tűnő talaj egyszerűen beomlott alatta. A fruska zuhanni kezdett lefelé, s csak az utolsó pillanatban tudta elkapni a gödör szélét, beütve mindkét könyökét a sziklába. A következő másodpercben már ott lógott egy mély szakadék fölött, amiben hangos kopogással tűntek el a lehulló kövek. Körülötte jó egy négyzetméternyi területen beszakadt a talaj és a másik oldalon repedések futottak végig a felszínen.

– Luke! Segíts...!

A férfi gondolkodás nélkül odaugrott hozzá és letérdelt, erősen megragadva jobb csuklóját. Szinte az utolsó pillanatban, mert a hölgy ujjai már kezdtek lecsúszni az omladozó peremről. Az életveszélyes helyzetet fölismerve Skywalker gyorsan hasra vetette magát, nehogy alatta is beszakadjon a föld és kétségbeesetten lenyújtotta másik kezét is a hercegnőért. Leia rémült arccal bámult föl rá, s torkán akadt a sikoly, mikor felfogta, hogy bármikor lezuhanhat az ismeretlen mélységbe.

– Csuklófogás! Gyorsan! – szólt rá a fiatalember fegyelmezetten.

Organa erre elkapta Luke bal csuklóját, majd a terhet áthelyezve a másik kezük is egymásba fonódott. A lány csak ekkor mert lenézni, hogy támasztékot találjon kalimpáló lábainak, de mindössze egy függőleges sziklafalat látott és feneketlen sötétséget. Háta mögött hangos roppanással egy újabb rés jelent meg a talajon, melyet az évezredek alatt teljesen alámosott az erózió.

– Jaj, ne! – nyögte rémülten, próbálva bakancsa orrát a falnak támasztani.

– Nyugalom! – mondta a férfi, életveszélyes helyzetüket mérlegelve. – Megtartalak, de neked kell fölmásznod rajtam, mert így nem tudlak kihúzni!

– Az nem fog menni! – lihegte a hercegnő, egészen belesápadva a félelembe.

– Dehogynem! A jobb kezeddal tartod magad, a ballal fogást váltasz a könyökömre, velem együtt. Aztán fordítva. Igyekezz, mert bármikor leomolhat alattam is a talaj!

– Jó! De lehúz a hátizsákom! Mi lenne, ha ledobnám?

– Inkább ne! Túl körülményes volna levenned! Sietnünk kell! Hallod, hogy repedezik a kő mindenütt?!

Leia hallotta és csak még jobban megrémült a gondolatra, hogy bármelyik pillanatban alázuhanhatnak mindketten a pusztulásba. Aztán belenézett a fiú kék szemébe és a tekintetéből sugárzó elszántság furcsa mód megnyugtatta. Tisztában volt vele, hogy Skywalker inkább kész meghalni vele együtt, de nem fogja elengedni őt. Márpedig ha Luke nem adja fel, akkor ő sem!

– Aha...! Csináljuk! – nyögte nagy levegőt véve. Fogait összeszorítva kizárta agyából a félelmeit, majd minden erejét összeszedve elkapta a pilóta könyökét, előbb az egyik, aztán a másik kezével. Bár igencsak fáradt volt már a hosszú gyaloglástól, meglepő módon mégis sikerült felhúznia magát. S miközben zihálni kezdett az erőfeszítéstől, hirtelen eszébe jutott, hogy a Mimbannak alacsony a gravitációja. A testtömege ugyan nagyobb a hátizsák miatt, de a súlya összességében mégis kisebb a szokásosnál. Talán el fogják bírni a karizmai.

– Most a vállamat vagy a nyakamat kapd el...! Gyerünk! Meg tudod csinálni!

A hölgy összeszorított foggal végrehajtotta a feladatot, részben annak köszönhetően, hogy bal lábával végre talált egy mélyedést, amiben megvethette bakancsa orrát. Jobb kezével a férfi nyakát ragadta meg, ballal a vállát, míg az a hóna alá nyúlt és erősen megszorította.

Csakhow közben Luke is csúszott néhány centimétert előre, a szakadék felé. A bajt észlelve szétvetette lábait és valami egyenetlenséget keresett a talajon, amiben megkapaszkodhatna a lábfejével. De semmit sem talált. Az ösvény ezen a szakaszon teljesen sima volt körülötte, ráadásul enyhén csúszós a sártól. Mivel nem tudott hátranézni a nyakába csimpaszkodó lány miatt, próbálta felidézni az erőt, hogy az segítsen neki a feladat megoldásában. Lehetőleg gyorsan, mert tőlük jobbra újabb kövek hullottak a víznyelőbe, nagy robajjal pattogva lefelé az aknában.

– Tovább nem megy! – lihegte Leia, miután lecsúszott a lába a sziklafalról. A karjai már remegtek az erőfeszítéstől, mégsem bírta feljebb húzni magát. Sőt, inkább visszacsúszott néhány centiméternyit és rémülten látta, hogy sajgó ujjai lassan elengedik a fiú nyakát.

– Nem is kell! – nyögte a pilóta, a testét átjáró erő sugallatára taktikát változtatva. – Fogd meg a szakadék peremét! Ott, ahol a legszilárdabb és legélesebb, hogy ne csússzanak le róla az ujjaid!

– De miért? – kérdezte kidülledő szemekkel a hölgy, nem értve szándékát.

– Csak csináld! Testhelyzetet kell változtatnom, mielőtt én is lezuhanok! Gyorsan!

Organa kelleetlenül teljesítette parancsát és megragadta a sziklafal szélét. Mikor látta, hogy stabilan lóg a mélység fölött, Luke is elengedte őt. Nagyot sóhajtott megkönnyebbülésében, miközben fűgén felállt és leguggolt a lyukhoz. Aztán szétvetett combjai közt lenyúlva erősen megragadta kedvese csuklóit, úgy megszorítva őket, hogy Leia felkiáltott fájdalmában.

– Csuklófogás! – parancsolt rá újra a férfi.

Mikor ezzel is megvoltak, újabb nagy levegővétel után minden erejét megfeszítve húzni kezdte őfelségét, egyenes gerinccel, a combizmait használva, mintha egy nehéz követ emelne föl a földről. Ebben a pózban végre elég erőt tudott kifejteni a megfelelő irányba, fölfelé.

A kétségbeesetten kapaszkodó hercegnő szinte repült kifelé a lyukból, felsikkantva meglepetésében és örömeiben. Aztán rémületében, mert Skywalker lába megcsúszott a sáros talajon és nem akarván belezuhanni a szakadékba, inkább hátravetette magát,

keményen hanyatt esve. Leia egyenesen rázuhant a társára, aki fáradtan kiterült és nyomban átölelte őt, magához szorítva remegő testét.

– Sikerült! – lihegte a lány boldogan Luke fülébe és elernyedve vállára hajtotta fejét. Karjai sajogtak a megerőltetéstől és a szíve úgy kalapált, hogy szinte a torkában érezte lüktetését. Mégis csak arra tudott gondolni, milyen jó érzés odabújni a férfihoz, biztonságot találva ölelő karjaiban.

Egy hosszú, időtlen percig feküdtek így, megfeledkezve minden másról. Örültek, hogy élnek és megúszták a balesetet. Mögöttük a hirtelen támadt akna nem omlott tovább, abbamaradt a kövek potyogása. A két ember szuszogásán kívül csak a cseppkövek csöpögése és a közeli patak csobogása hallatszott a barlangban, mely az ösvény túloldalán közönyösen folyt tovább aprócska medrében.

Mikor végre kiszuszogták magukat, Skywalker elengedte a hölgyet, mire az bágyadtan lefordult róla, hogy ne nyomja agyon. Aztán úgy néztek egymásra, hogy a tekintetükben minden benne volt, amit a másik iránt éreztek. Nem kellett mondaniuk semmit. Luke tudta, hogy a hercegnő hálás neki, Leia pedig biztos volt benne, hogy a férfi boldog, amiért sikerült megmentenie a kedvesét. Ezért odahajolt hozzá és puha csókot nyomott a szerelme ajkára, köszönete jeléül. Majd nehézkesen fölült, fájó karjait tapogatva és porolni kezdte összekoszolódott ruháját. Terepszínű kezeslábasa egy helyütt elszakadt, ahogy a srác felhúzta őt a lyuk éles peremén, ráadásul a kebleinek sem tett jót a dolog, de eszébe sem jutott szóvá tenni az újabb kellemetlenséget.

Luke szintén fölült, a jobb karját dörzsölgetve, ami enyhén meghúzódott az erőfeszítéstől. S közben arra gondolt, ha minden alkalommal kapna egy csókot a lánytól, valahányszor megmenti az életét, az többet érne neki minden katonai kitüntetésnél, előléptetésnél vagy ünneplésnél. De ezt persze óvakodott megemlíteni a szövetség iránt elkötelezett királykisasszonynak.

– Talán mégsem ez a legmegfelelőbb hely a letelepedésre ezen a világon. – kockáztatta meg kritikusán őfelsége, okulva a törtétekből.

– Nem sérültél meg? – tudakolta a férfi, mikor észrevette, milyen nehezen mozgatja a karjait.

– Megint szereztem néhány zúzódást! – morogta Organa rosszkedvűen. – Amióta leszálltam erre a bolygóra, valahogy nincs szerencsém!

– Szerintem meg óriási szerencséd, hogy még élsz! – felelte a pilóta, az előttük ásító sötét lyukra mutatva.

Mindketten föltápászkodtak és óvatosan közelebb léptek a gödörhöz, ami mellett a sziklafalon egy fekete piktogram látszott. Ezúttal felismerték a bennszülöttek jelzését, amivel az erre járókat próbálták figyelmeztetni az omlásveszélyre. Vagyis a cwayok tisztában voltak vele, hogy ezen a szakaszon beszakadhat az út. Hogy honnan tudták, az viszont jó kérdés.

Lenézve a lyukba Luke megállapította, hogy a víznyelő legalább olyan mély lehet, mint a thrella kút.

– A jövőben jobban oda kell figyelnünk az ilyen jelzésekre! – bökött az ábrára Leia. Bizalmatlanul méregette előttük az ösvény következő szakaszát, azon tűnődve, milyen további halálos meglepetések várhatnak még rájuk a barlangtúra során.

A férfi habozott, alaposan körülnézve, aztán jobb ötlete nem lévén a patakra mutatott.

– Van itt egy gázló. Látod? Szerintem a bennszülöttek a túlparton közlekednek, mert ott biztonságosabb.

– Jó. De ezúttal te méysz előre! – figyelmeztette a hercegnő, nem akarva újra bajba kerülni.

– Semmi akadálya. De ha lezuhannék, neked kell kihúznod! – mondta Skywalker, a patak partjához óvakodva. Megszemlélte a vízből kiálló lapos köveket, majd ügyesen

átlépdelt rajtuk a túloldalra. Egy kitaposott ösvény vezetett onnan tovább, az álló cseppkövek közt kanyarogva. A lány könnyedén követte, ám a túlparton megcsúszott a lába a nedves talajon és majdnem elesett. Luke kapta el a karját, segítve neki talpon maradni.

– Jobb lesz, ha fogom a kezed! – állapította meg kritikusan.

– Csak fáradt vagyok! Ennyi az egész! – mentegetőzött Leia, egy kiálló kövön ledörzsölve csizmája talpáról a sarat. – Jó lenne végre lepihenni valahol!

– Amint lehet, megállunk éjszakára! De nem ebben a teremben!

Elindultak a keskeny ösvényen, ezúttal fokozott óvatossággal ügyelve lépteikre. A férfi ment elől, igyekezve a kitaposott út közepén maradni. A hercegnő követte, bal keze a fiú jobbjaiban. Egy boltozatos alagúton keresztül átmentek a következő barlangba, ami annyira tele volt cseppkövekkel, sőt cseppkő oszlopokkal, hogy alig láttak át rajta a szemközti végéig. A világító növények sápadt fényében tompán csillogott a mészkő, ám a két ember már nem találta olyan vonzónak a földalatti világ szépségeit. Itt az ösvény váratlanul visszatért a patak másik oldalára, ami hangosan zubogott alá a köveken.

– Úgy látom, egyre mélyebbre visz minket ez az út. Így nehéz lesz megtalálni a kijáratot. – mondta Luke, a helyzetüket mérlegelve.

– Akkor mit csináljunk? Vissza nem mehetünk! – morgolódott a lány, elcsigázott arccal bámulva a mennyezetről csöpögő vizet.

– Már régóta nem láttunk leágazásokat. Előbb–utóbb csak elérünk egyhez. Kell lennie valahol felfelé vezető útnak!

De hiába reménykedtek, a barlangrendszer talaja nem ívelt fölfelé, egyre csak vízszintesen folytatódott. Sőt, néhány szakaszon lejtett vagy egyenesen lépcsőzetessé vált. Aztán egy éles kanyar következett, amin túl megdöbbentő dolog tárult eléjük.

Nagy, földalatti tó állta el útjukat egy elképesztő méretű kavernában. A hosszúkás csarnok akkora volt, hogy a partot és a falakat borító foszforeszkáló növények ellenére sem látták a túlsó végét, főleg az elágazások és oszloppá összenőtt cseppkövek miatt. A tó mozdulatlan vize olyan sötét volt, mint a császár gondolatai. Fölötte az üreg mennyezetének magassága néhol elérte a húsz, harminc métert is.

A megtisztított út, amelyen jöttek, balra kanyarodott. A víz szélén haladt tovább, majd egyméternyire a faltól a tóba veszett. Zsákutcába jutottak.

– Szerintem ez lehet a magyarázata, hogy miért nem találkoztunk cowayokkal. – jelentette ki töprengve Luke. – Az útnak ez a része víz alatt van. Biztos időnként megemelkedik a vízszint, amikor odafönt sok eső esik.

A tóba torkolló patak mellett leguggolt a parton és megmosta kezét a vízben. Jéghideg volt és kristálytisza. Úszásra nem igazán alkalmas. De talán a szélén, ahol az ösvény vezet, nem túl mély ilyenkor sem és átgázolhatnak rajta. Leiának ugyanezen járt az agya, mert megvizsgálta a közeli falon sorakozó piktogramokat. A legnagyobb közülük egy fekete vízen úszó barna hajóféleséget ábrázolt, alatta egy formátlan kék pacával. A pacában egy piros pálcikaember látszott, ami valószínűleg azt jelenti, hogy itt a víz alá kell merülnie az utazóknak. Feltéve, hogy nincs csónakjuk.

– De ugye nem fogjuk itt megvárni, míg leapad a tó? – kérdezte fásultan, majd letelepedett egy nagyobb sziklára és megszabadult nehéz hátizsákjától.

– Megpróbálhatnánk a szélén átgázolni! – javasolta a férfi, a falra mutatva. – Csak az a baj, hogy innen nem látni, mennyit kell mennünk. Az is lehet, hogy több száz méterről van szó. A tó viszont annyira hideg, hogy még a ruháink fűtésével együtt is percek alatt halálra fagynánk benne.

Organa megborzongott a gondolattól, hogy bele kell merészkednie ebbe a végeláthatatlan földalatti tóba, ahol bármikor eltűnhet a lába alól a meder. Az üvegesen csillogó felszínű, koromfekete víztükör fenyegetően terült szét a kiterjedt

barlangrendszerben. Szellő se rezdült a barázdált falak között, hangosabb szavaik visszhangtalanul enyésztek el a távolban.

– Akkor hogy fogunk továbbmenni? – kérdezte lemondóan. – Semmi haszna, ha visszafordulunk.

Ellenőrizte tájolóján az irányt. Visszatekintve az ösvényre úgy találta, kissé délre kanyarodtak a kezdeti harmincegy foktól. Józan becslése alapján legalább két kilométert gyalogoltak a thrella kúttól idáig és már igencsak sajogtak a lábai a csizmában.

Luke odasétált hozzá és leült mellé. Ő is fáradt volt és úgy vélte, ez a hely pont alkalmas rá, hogy lepihenjenek éjszakára.

– Még nem tudom. De a tó jelenléte arra utal, hogy a túlsó parton már emelkedő van. Azért gyűlt össze itt ennyi víz. Szerintem most aludjunk egyet. Aztán holnap végigjárjuk a partot a másik irányban, ameddig lehet.

Azzal a távolba mutatott, a patakon túli területre. Ahol úszó vízinövények kisebb erdeje húzódott végig a parton. Nyilván a folyócskával érkező bőséges, friss tápanyagok miatt burjánzottak el itt ezek a különös életformák, amik napfény híján kemosztintézissel építették fel testüket. A tó fekete felszínén nagy, sárgásbarna levelek úsztak. Az átmérőjük elérte az egy métert, sőt olyan is akadt köztük, ami a két métert is meghaladta. A kerek levelek széle fölfelé hajlott, távol tartva a vizet a növény közepén lévő kidudorodástól.

– Van egy ötletem! – kiáltott fel a férfi, hirtelen feledve minden fáradságát.

Ledobta hátizsákját és elindult a levelek felé, hogy közelebről vegye szemügyre őket. Leia olvasott a gondolataiban, mert kelletlenül követte, erősen kételkedve az ötlet sikerében.

– Hé! Csak nem képzeled, hogy egy olyanon fogunk utazni?

– Úszni pedig nem vagyok hajlandó! – jelentette ki Skywalker határozottan.

Rövid nekifutással átugrotta a patakot, s vizet fröcskölve ért földet a túlsó parton. Beóvakodott a sziklákat borító világító növények közé és megszemlélte a vízen lebegő tányérokat. Vajon elég erős anyagból vannak ahhoz, hogy elbírják egy vagy két ember súlyát? Ez itt a fő kérdés.

Lehajolt, mert letört levelek töveit fedezte föl a víz alatt. A lány megállt mögötte, csípőre tett kézzel méregetve a növényeket.

– Úgy látszik, valakik már törtek innen leveleket. – állapította meg elégedetten. – Talán a cwayok ezeken hajóznak idelent.

– Vagy maguktól törtek le! – mondta a hercegnő olyan halkan, hogy Luke nem is hallotta ellenvetését.

A fiatalember bokáig belegázolt a vízbe, aztán óvatosan rálépett az egyik különösen nagy levélre. A növény átmérője legalább két és fél méter volt. Ez bőven elég lenne kettejüknek. Előbb csak részben, majd teljes súlyával a tányérra nehezedett, a szilárdságát próbálgatva. A levél sárga belseje szivacsosan összenyomódott a talpa alatt, de nem hasadt szét és nem is lyukadt ki. Biztató jel.

– Nem sokat tudok a hajózásról. – közölte a hercegnővel mosolyogva. – De most legalább pótolhatom ezt a hiányosságomat is!

Némiképp bizonytalanul rámászott a levélre, négykézláb elhelyezkedve a közepén. Térde és tenyere belemélyedt a növény felszínébe, de továbbra sem szakította át. Tapintásra rostosnak és enyhén zsírosnak tűnt az anyaga, ugyanakkor épp oly hidegnek, mint maga a víz. Megkapaszkodott a szélében, próbálva meghajlítani, ám az alig engedett, rugalmas keménységgel ellenállva neki. A pilóta ekkor összeszorított szájjal felállt, ügyesen egyensúlyozva az ingatag tákolmányon. Majd nagy levegőt véve fölugrott, s a térdeire huppant vissza. A levél lesüllyedt alatta, de nyomban vissza is ugrott a felszínre, hullámokat vetve maga köré.

– Ha ezt kibírta, akkor kettőnket is ki fog! – döntötte el optimistán és a parton ácsorgó hölgyre kacsintott.

Megbizonyosodva a levél vízállóságáról, Luke megtapogatta a közepén lévő kidudorodást, ami a bibéje vagy termője lehetett és csontszerűen kemény volt. Logikusan feltételezte, hogy ezalatt kell lennie a növény szárának, ami a mederhez rögzíti a tányért. Kimászott a csónakból és a lábszárközépig érő vízben állva elővette kezeslábasa zsebéből a lámpáját. Jobb kezével megragadta a levél peremét és fölemelte, amennyire csak bírta, majd lehajolva alávilágított, a tövét vizsgálva. Sajnos a vízfelület tükröződése miatt alig látott belőle valamit, de túl vastagnak tűnt ahhoz, hogy csak úgy le lehessen szakítani a tányérját. Viszont meglepően könnyűnek tűnt az egész a méretéhez képest. Valahogy le kéne vágnia és máris van egy csónakjuk. A kérdés csak az, miként csinálja? Lehetőleg anélkül, hogy alá kéne merülnie a jéghideg vízbe.

– Segítenél? – kérdezte Organától, aki szkeptikusan figyelte ügyködését.

– Mit csináljak?

– Gyere ide és emeld föl, amennyire csak tudod!

Leia kelletlenül belegázolt a vízbe és két kézzel megfogta a levél szélét. Erőlködve fölemelte, de így sem látszott ki a töve a tóból.

– A kardoddal akarod levágni? Nem tudtam, hogy víz alatt is működik!

Luke leakasztotta övéről a fegyverét és komolyan nézett a lányra.

– Pedig ajánlatos lenne.

Bekapcsolta és óvatosan a felszín alá dugta előbb a pengét, majd a markolatot is. Az átlátszóan tiszta vízben nyomban gyöngyöző buborékok jelentek meg, ahogy a kék energiamező kölcsönhatásba lépett a folyadékban oldott vegyületekkel. De a penge a víz alatt is egyenletesen világított, hiba nélkül.

Ezután lehajolt és oldalát a növény aljának feszítve kinyújtotta karját, próbálva a karddal elérni a szárát. Jobb keze könyékig elmerült a jeges vízbe. Részben a látására, részben a testét átjáró erőre hagyatkozva lassú, kaszáló mozdulatot tett a levél közepe felé. Érezte az ellenállást, ahogy a penge átvágta a gyökeret, mélyen a tányér alatt és egy pillanattal később a növény elszabadult a medertől. Gyorsan kihúzta kardját a tóból, megborzongva a bőrbe maró hidegtől és segített Leiának a part közelébe vonszolni billegő szerzeményüket.

– Húzzuk ki és nézzük meg az alját! – kérte a lányt, a közeli homokos fővenyre mutatva.

Egyesült erővel kivonszolták a növényt a partra, a két oldalánál megemelve, amennyire lehetett. Aztán ügyetlenül felborították és a férfi rövidebbre vágta a szár csonkját, hogy ne lógjon le olyan mélyen a vízbe.

– Nem lenne jó félúton fönnakadni valami zátonyon. – magyarázta őfelségének előrelátóan. A levél alja világossárga volt és furcsa mód nem lapos, hanem domború. Középen jóval vastagabbnak tűnt, mint a szélein, nyilván ezért bírta el a súlyukat.

Miután visszafordították a természetes csónakot, nem eresztették újra vízre, hanem csak letették a parton, elégedetten szemlélve művüket.

– Huh! Hajótulajdonos lettem! – dünnyögte Luke, kirázva ruhaujjából a vizet. – Na! Mit szólsz?

– Hajtóművet is építesz hozzá esetleg? – kíváncsiskodott Organa mosolyogva, aki még mindig kételkedett a terve sikerében.

– Én evezőkre gondoltam. Nézz csak oda!

A barlang falára mutatott, ahol egy szakaszon magasba nyúló szelenitkristályok sorakoztak egymás mellett, tőlük néhány tucat méterre. Mindketten odasétáltak, a foszforeszkáló szárazföldi növényeket kerülgetve. Aprócska világító rovarok lebbentek föl jöttükre a gombaforma képződményekről és idegesen cikáztak a fejük felett, amiért

megzavarták őket. Az acélkék kristálylapok magasabbak voltak egy embernél, de csupán néhány centiméter lehetett a vastagságuk, mert némelyik szinte áttetszőnek bizonyult. A barlangot betöltő sápadt fényben olyannak tűntek, mint a templomablakok, néhol skarlátvörös elszíneződéssel. A természetes ásványlelőhelyen látszott, hogy korábban valakik alaposan megrongálták, a nagy részét letörve és elszállítva valahová. A talajt törmelékek borították, némelyiken vágás nyomait lehetett fölfedezni.

– Szinte sajnálom letörni, olyan szépek! – mondta ámulva a férfi. – De remek hajtómű lesz belőlük, egy kis izomerő hozzáadásával.

Ismét elővette a felbecsülhetetlen értékű kardot, s négy megfelelő méretű kristályt vágott le vele, majd a kék sugárral meg is formálta őket, nagyjából evező alakúra.

– Kettőt fogunk használni, kettő marad tartaléknak, ha eltörnének. – közölte bölcsen, vállára véve a nehéz rudakat. – Vagy beleejtenénk valamelyiket a vízbe, mert akkor rögtön elsüllyed.

Visszatértek a levelükhöz, amiről azt remélték, hogy átviszi őket a tavon. Miután odahozták a zsákjaikat is, kényelmesen letelepedtek, kiterítve egyik takarójukat a homokos fövényen.

– Egész kellemes hely lenne ez, ha nem volna ilyen hideg! – állapította meg Luke, párnát formálva feje alatt a váltás ruháiból. Beállította termosztátos öltözködését a fűtést, nyolc órára késleltetésre kapcsolva a vezérlését. Ha leáll a készülék, a hideg miatt föl fog ébredni. Csöndes módja ez az ébresztésnek, amit a katonatársaitól tanult el nemrég. Ráadásul sokkal kíméletesebb, mint a karórájának csipogására ébredni.

Leia odaült mellé és ivott a vizéből, majd elővette tisztálkodó csomagját. Fölállt, körülnézett a hatalmas barlangban. A bejárható partszakasz elég nagynak tűnt ahhoz, hogy a növények és kiugró sziklák miatt ne lásson el a távolabbi végéig. Remélhetőleg itt nincsenek nagy testű ragadozók, amik előugorhatnak a kövek mögül, miközben a dolgát végzi. Ettől függetlenül kihúzta tokjából a pisztolyát, mert az ember lánya sosem lehet elég óvatos.

– Mindjárt jövök. – mondta, mielőtt nekivágott volna a terepnek.

– Ne menj messzire! – figyelmeztette a srác, nagyot ásítva fekhelyén. – Ha rád ugrik valami szörny, nem akarok sokat szaladni, hogy megmentselek!

A hercegnő elfintorodott, nem értékelve a tatuini parasztkölyök humorát.

– Kösz...! Csak... ő... megtrágyázom itt a bokrokat!

– Remek! – motyogta fülig érő vigyorral a pilóta. – Legalább hagyunk hátra valami értékeset magunk után!

Őfelsége kacagása messzire szállt a hatalmas üregben, mielőtt óvatosan bemerészkedett a világító növények sűrűjébe. Ő azért ennél többet szeretett volna örökölni a galaxisnak, elvégre komoly politikai ambíciók fűtötték. De jelen körülmények között inkább nem próbált meg a kedvenc ideológiai eszmefuttatásaival előhozakodni egyszerűbb lelkivilágú utitársa előtt.

Mikor pár perccel később halkán visszalopakodott a fiatalemberhez, az már majdnem elaludt, magára terítve a másik takarójukat. Skywalker kissé különösnek találta, hogy a fejük fölött egy óriási barlang ívelő mennyezete húzódik, a lumineszkáló növények pedig nem halványulnak el a napszakoknak megfelelően. Idelent örök világosság ragyogott rájuk és a patak csobogásától eltekintve minden változatlanul tetszett. Fölnézett a zsákjában turkáló hölgyre, aki akkurátusan rendet rakott kevéske holmija közt, mielőtt odafeküdt volna mellé.

– Bújj ide! – javasolta neki, előzékenyen fölhajtván a takaró szélét.

– Jó!

A hercegnő teljes természetességgel simult oda hozzá, bal kezét a férfi mellkasára téve. Miközben betakarta őt, puha érintésétől Lukenak eszébe jutott az első éjszakájuk a

Mimbanon, a sötét dzsungelben. Akkor megfogadta magának, hogy minden veszélytől megoltalmazza a lányt. Eddig sikerült teljesítenie tervét, de a jövőjük elég bizonytalannak látszott, innen a föld alól nézve. Sikerült belekeveredniük egy olyan helyzetbe, amibe egyértelműen az erő sodorta őket. A kérdés csak az, miként fogják megúszni ezt a kalandot? Egyelőre fogalma sem volt róla. Fejében vadul fortyogtak a gondolatok, a testét elöntő fáradtság ellenére. Alig bírta leállítani zakatoló elméjét, hogy végre kipihenje magát.

– Mennyi töltés van még a ruhád telepeiben? – kérdezte Organa, a karján lévő hajlékony kijelzőre pillantva. – Az enyém takarékosan is csak egy napra elég.

– Ugyanez a helyzet nálam is. Napközben majd kikapcsoljuk a fűtést, ha evezni kezdünk. Attól úgyis kimelegszünk.

Leia bólintott, s megpróbált kényelmesen elhelyezkedni a földön, ami a sok kis hepehupa miatt igencsak nyomta a derekát. Reggelre minden tagja fájni fog, pont mint az előző napok során. Őszintén vágyott már egy puha ágyra vagy legalább egy katonai priccsre, amin álomra hajthatná fejét, de sajnos a Mimban nem szolgálhatott neki efféle luxussal. Ezért külön utálta a bolygót.

– Jó éjt, hajóskapitány úr! – suttogta bágyadtan, s valósággal leragadt a szeme az álmodástól.

– Jó éjt, matróz kisasszony! – felelte Luke, megfogva a hölgy vékonyka kezét.

Két percen belül mindketten mélyen aludtak...

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

A Cirkarpusz rendszer nyolcadik bolygója egy magányos gázóriás volt, mely körül nem keringtek holdak, sem úrállomások. Csupán egy vastag törmelékgyűrű övezte, ami nem tartalmazott bányászati szempontból értékes nyersanyagokat, így az égitest és környéke lakatlanul maradt az elmúlt évezredekben. Ezért nem akadt szemtanúja az ideérkező úrflottának, mely a planétától alig két millió kilométerre bukkant elő a hiperútból.

A hajók a közeli Gyndine rendszerből jöttek, élükön a birodalmi flotta vadonatúj büszkeségével, az Executor szuper-csillagrombolóval, ami osztályának első, névadó tagjaként nem csupán méretével, de fegyverzetével is tiszteletet ébreszt az ellenségben. Az ék alakú óriást kísérő jóval kisebb csillagrombolók az ugrás után rögtön laza formációba rendeződtek a vezérhajó körül, parancsra várva. Ez volt a Halál Osztagnak nevezett harci kötelék, amit azzal a különleges feladattal bíztak meg, hogy kutassa fel a galaxisban rejtőzködő lázadókat és pusztítsa el a telephelyeiket.

Az Executor parancsnoki hídján egy magas, feketébe öltözött alak állt a trapéz alakú panorámaablakok sora előtt, a távoli gázbolygó jellegtelen gömbjét bámulva. Darth Vader nagyúr, a Sith Rend fekete lovagja, a császár bizalmasa, akinek a Halál Osztagot nemrég alárendelték. És aki növekvő türelmetlenséggel várta, hogy végre célba érjenek. Háta mögött az irányítóárkokban dolgozó katonák időnként felnéztek rá, valamint a közelében csoportosuló főtisztekre, várva parancsaikat. A nagyúr munkáját segítő hadműveleti törzs tagjai épp a soron következő feladatokat tárgyalták, utasításokat osztogatva szárnysegédjeiknek.

Vader két napja kapott egy rendkívüli üzenetet a Cirkarpusz szektorból, Bin Essada kormányzótól, aki arról tájékoztatta, hogy az alárendeltjei elfogtak két fiatal lázadót. Akiket évek óta köröznék a Galaktikus Birodalom ellen elkövetett bűneik miatt. Amint meglátta a videotelefon kapcsolathoz mellékelte adatokat, főleg az őrizetésekről készült friss képeket, nyomban felgyorsult a hadúr lélegzete az izgalomtól. A szerencse úgy tűnik végre mellészegődött a sors akaratából. Leia Organa hercegnő és Luke Skywalker fogságba

estek a Mimbanon, egy titkos birodalmi bányatelepen.

A fekete lovag azonnal kiadta a parancsot a Halál Osztagnak az indulásra. A kötelék ekkor épp a Birodalmi Központnál tartózkodott, ahová egy rövid, műszaki problémákkal terhes próbatat követően tért vissza feltölteni a készleteit. Az új hajót csak nemrég helyezték üzembe és még korántsem működött tökéletesen. Ráadásul a személyzetének sem volt ideje összeszokni. De Vader bízott benne, hogy a következő hónapok harci bevetései során hamar belerázódnak majd a feladataikba.

Az egykor Coruscanthnak nevezett bolygót elhagyva másfél szabvány napjába került a köteléknek eljutni a Gyndine rendszerbe, több hiperűr ugrással téve meg a távolságot az elérhető legnagyobb sebességgel. Bár a Sith nagyúr egyenesen a Mimbanhoz akart menni, a köteléket irányító Kendal Ozzel admirális és hadműveleti törzse meggyőzték arról, hogy tegyenek egy kis kitérőt a szektor központjába. Azért, hogy az ipartelepeket őrző népes csillagromboló flottából kölcsönkérjenek néhány hajót a tervezett rajtaütéshez.

A Birodalmi Hírszerző Hivatal jelentései szerint ugyanis jelentősen fokozódott a lázadó tevékenység a Cirkarpusz rendszerében, aminek ideje lenne véget vetni. Az a tény, hogy az alderaani hercegnő pont ott bukkant fel, arra engedett következtetni, hogy a rebellek készülnek valamire a térségben. Például létesítettek egy titkos támaszpontot vagy megpróbálják fellázítani a helyi kormányzatot a császárság ellen, miként azt oly sok világon megkísérelték már az elmúlt években. Ezt pedig nem engedhetik meg.

Ozzel törzse ezért a szektorba vezető út során kidolgozott egy bonyolult tervet az ellenség felkutatására és megsemmisítésére. Az átmenetileg tíz hajóra bővült kötelék észrevétlenül érkezett meg a Cirkarpusz rendszerbe, a lakatlan nyolcadik bolygót választva kilépési pontnak a hiperűrből. Itt rövidesen szétváltak és mindegyik hadihajó egy-egy lakott világhoz indult tovább, a rajtaütés sikere érdekében mikrougrással téve meg a maradék távolságot. Egyszerre fognak lecsapni az összes űrkikötőre, orbitális állomásra és felszíni támaszpontra, hogy ellenőrizzék a civileket és elejét vegyék minden birodalomellenes szervezkedésnek.

Az Executor ezalatt észrevétlenül pályára állhat a Mimban körül és fölveheti a foglyokat, majd gyorsan odébbállhat a közeléből. Minderre azért volt szükség, hogy a jelenlétükkel ne leplezzék le a bolygón működő titkos bányatelepeket, melyek értékes nyersanyagokkal látják el a gyndinei és fabrini gyárakat. A helybelieknek nem lesz idejük azon töprengeni, mit keres egy szuper-csillagromboló az elvileg lakatlan planétánál, mert a figyelmüket elvonják majd a máshol zajló események.

A fekete lovag most elégedetten figyelte, ahogy a kísérő rombolók sorra leszakadnak a vezérhajóról és különböző irányokba fordulva elugranak mellőle. Utoljára az Executor is végrehajtotta a parányugrást és egy pillanattal később feltűnt a távolban a rendszer ötödik bolygójának félig megvilágított gömbje.

– Megérkeztünk a Mimbanhoz, Vader nagyúr! – jelentette kisvártatva Ozzel admirális, közelebb lépve hozzá. – Rövidesen pályára állunk az égítest körül. A bányavárosban nemsokára hajnalodik. Akkor majd leküldünk egy osztagot a foglyokért és...

– Nem! Személyesen megyek le értük! Most azonnal! – szakította félbe nyers türelmetlenséggel a Sith lovag. – Készítsék indulásra az űrkompomat!

Vader alig várta már, hogy találkozzon az alderaani hercegnővel, de még inkább a fiával. Az egyetlen élő rokonával, akiről óhatatlanul eszébe jutott az előző élete. Amikor még Anakin Skywalkernek hívták és idealista Jedi lovagként harcolt a Klón háborúban. És volt egy gyönyörű felesége, Padmé Amidala szenátornő, akit mindennél jobban szeretett. Az emlékei közül most hirtelen felmerült az asszony bájos arca, de éppen csak egy pillanatra. Az utóbbi években már csupán elvétve gondolt rá, s a veszteség sem égette annyira a szívét, hogy búskomorságba essen vagy dühöngeni kezdjen miatta.

Helyette inkább a fiáról készült fényképek és filmfelvételek jutottak eszébe, amiket nagy munkával gyűjtöttek össze számára a birodalmi adatbányászok. Az ifjú Skywalker hasonlított az anyjára, de sokkal inkább őrá, a fiatalkori énjére. Ahogy azelőtt nézett ki, mielőtt ez a fekete maszk eltakarta volna sebhelyes ábrázatát a külvilág elől.

A nagyúr csak a Halálcsillag megsemmisítése után értesült róla, hogy a fia nem halt meg a feleségével együtt a szülés során. Nyilván az álnok Obi–Wan Kenobi döntött így, magával ragadva a csecsemőt, nehogy Vader kezébe kerüljön és Sithet neveljen belőle. A Tatuin sivatagába vitte Lukeot, Owen Larsékhoz, akiknek sikerült húsz éven át titokban tartaniuk a kilétét és egyszerű parasztfiút faragtak belőle. Ám az erő éppúgy vele volt a sráccal, miként az apjával és a közelében bujkáló Kenobi tett róla, hogy megismertesse őt a Jedik tévtanaival. Ezért csöppet sem meglepő, hogy a kölyök a lázadók oldalára állt az első adandó alkalommal.

De ezen még lehet változtatni. A fekete lovag biztos volt benne, hogy amint találkozik vele, képes lesz felnyitni a szemét az igazságra és megismertetheti fiát az erő sötét oldalával. Ezért az elmúlt két évben minden követ megmozgatott a galaxisban, hogy elfogja Lukeot és néhányszor majdnem sikerrel is járt. Ám a kölyök különböző okokból folyton kicsúszott a markából. Egészen mostanáig.

Fürgén elfordult a kitekintő ablakok sorától és döngő léptekkel végigmasírozott az irányítóárkok fölötti összekötőhídon, nyomában az admirálissal és néhány túlbuzgó törzstiszttel.

– Ahogy óhajtja, uram! – mondta kelletlenül Ozzel, nem értve a felettese izgalmát. – És mekkora kíséretet biztosítsunk önnek?

– Csak négy katonát viszek magammal az 501–esek közül.

Vader nem akart nagy felhajtást az ügy körül. A Halál Osztag tisztjei higgyék csak azt, hogy elsősorban a rendszerben bujkáló lázadók miatt vannak itt, nem a két fogolyért rendelte ide az egész harci köteléket. A katonák nem értenék meg, miért olyan fontos Luke Skywalker sorsa az egész birodalom jövője szempontjából.

– Rendben. Minél előbb végzünk, annál hamarabb mehetünk tovább, nehogy felhívjuk a bolygóra a helyiek figyelmét. – dűnnyögte elgondolkodva az admirális, majd a turbólifttekhez érve a csillagromboló szolgálatkész parancsnokához fordult. – Piet kapitány! Küldjenek ki néhány felderítőgépet a környékre, hogy időben észrevegyük, ha egy hajó közelít hozzánk!

– Igen, uram...! Brandei főhadnagy! Intézkedjen...!

Amint kinyílt az ajtó, Vader egyedül lépett be a liftbe, vissza se nézve a katonákra, el se köszönve sürgölődő beosztottjaitól. Az elméjét már a fiával kapcsolatos izgatott tervezgetés kötötte le. No és az, hogy mit fog művelni Leia Organával, ha végre újra a markába kaparinthatja az alderaani lázadót. Szerencsére bőven volt ideje a részleteken gondolkodni, mivel jó negyed órába telt, mire – a liftből átszállva egy mágneses lebegtetésű vasúti szerelvényre – eljutott a hatalmas csillagromboló fődokkjába. A hajótörzs egész hosszában közlekedő személyszállító kocsik nem állt meg vele útközben sehol, mert automatikája észlelte a hadúr jelenlétét, így a szóbeli parancsát követve egyenesen az űrsiklók parkolóállásához vitte magas rangú utasát. Ahol a különlegesen átalakított Lambda-osztályú kompjánál már menetkészen várta a személyzet és négy válogatott katonája, alkarra fektetett fegyverekkel.

– Indulás! – dörögte türelmetlenül a fekete lovag, ahogy öles léptekkel, fékezés nélkül elhaladt tisztelgő emberei előtt és felbaktatott az űrhajó rámpáján.

Aztán csak ült a raktérben sorakozó ülések egyikén, közönyösen bámulva maga elé, miközben a szállítógép többi utasa sietve elfoglalta helyét és zárták a zsilipajtót. Hátul felzúgtak a T–4a ionhajtóművei és a gép rövid várakozás után fölemelkedett a hangárcsarnok fémpadlójáról. A pilóta profi volt, mert leheletfinoman kivitte hajóját az óriás

landolóöbölbe, ahol akár egy csillagromboló is dokkolni tudott volna, majd leereszkedett a levegő visszatartó erőterpajzson keresztül a birodalmi leviatán hasa alá. Itt kinyitotta kompja alsó szárnyait és egyenletesen felgyorsítva zuhanni kezdett a közeli bolygó sötét oldala felé. Az Executor közben alacsony orbitális pályára állt a Mimban körül, hogy ott várja meg a nagyúr visszatértét.

– Mi lesz a feladatunk, uram? – érdeklődött pár percnyi hallgatás után a rohamosztagosok vezetője, miután sem a századparancsnokától, sem a sikló kapitányától, de még a gondolataiba mélyedő Vadertől sem kapott eligazítást az útjuk céljáról.

A fekete lovag hirtelen magához tért elmélkedéséből és kifürkészhetetlen pillantást vetett a vele szemben ülő négy fehér páncélos alakra. Noha nem látták egymás arcát, az erőn keresztül tisztán érezte a katonák bizonytalanságát és növekvő feszültségét a különös helyzet miatt.

– Fogolyszállítás. – mondta röviden a Sith nagyúr. – Két rendkívül fontos és veszélyes lázadót fogunk felhozni a hajóra. Legyenek résen!

– Értettem, uram! – biccentett a tiszt és meglegedvén a válasszal, a továbbiakban nem kíváncsiskodott a részletek felől. Ő és a társai elég régóta szolgáltak már Vader alatt az 501-es légióban ahhoz, hogy tudják, nem szabad fölösleges kérdésekkel zaklatni fekete ruhás parancsnokukat. Aki hajlamos feldühödni a legkülönbébb dolgokon és szereti személyesen megtorolni az alárendeltjei vétségeit.

Egymás között viszont nyomban megtárgyalták a belső hírközlőjükön a dolgot, hangszigetelt sisakjuk oltalmában megállapítva, hogy valóban nagyon fontosak és veszélyesek lehetnek azok a lázadók, ha a hadúr képes személyesen értük menni a hajójával.

Előlről a személyzet fojtott hangú társalgása hallatszott a pilótafülkéből, miközben beléptek a légkörbe és az űrkomp enyhén rázkódni kezdett a súrlódástól. Ahogy fokozatosan veszítettek a sebességből, végül elült a hajótestet átjáró ismerős rezgés és onnantól megint simán repültek a szurokfekete éjszakában ismeretlen céljuk felé.

Néhány perccel később a gép lefékezett, felhajtotta szárnyait és puhán landolt az alacsony gravitációjú bolygón. Amint leereszkedett a rámpa, Vader elsőként sietett le rajta a kivilágított leszállópályára, ahol álmosan toporgó katonái élén egy bepólyált fejű és felkötött karú tiszt fogadta a váratlan látogatókat. Mivel korábban az idevezető hosszú út során a hadúr alaposan áttanulmányozta a Mimbannal kapcsolatos adatokat, kötése ellenére is azonnal felismerte a titkos bányaváros parancsnokát.

– Grammel kapitány! Azonnal vezessen a foglyokhoz! – mondta köszönés nélkül a fekete lovag, rövid oldallpillantást vetve a platformon felsorakozott csapatra. – Alig várom már, hogy lássam Skywalkert és a lányt.

– Vader nagyúr...! Nem tájékoztattak az érkezéséről...! – habogott a felügyelő, őszintén megrémülve a fekete páncélos alak felbukkanásától. Aztán gyorsan összeszedte magát és miután tisztelgett, merev arccal jelentést tett a császár nagy hatalmú bizalmasának a történetekről.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy a foglyok két nappal ezelőtt megszöktek a cellájukból. Két yuzzem és egy helybeli nő segítségével, majd lerombolták a főhadiszállásunkat. – ép karjával tétován intett az űrkikötő szomszédságában elterülő város felé, ami a hajnali óra miatt szórványos ködbe és békés csendbe burkolózott. – Komoly veszteségeket szenvedtünk, de utánuk küldtem a felderítőimet, akik most is a nyomukban vannak. Még nem tudjuk, hová igyekeznek a lopott terepjáróval... És nem sikerült megtalálnunk őket...

Bár Vader arcát teljesen elrejtette obszidián maszkja, a testbeszédével mégis sikerült olyan benyomást keltenie, mint aki majd felrobban mérgében, miközben csípőre tett kézzel közelebb lépett Grammelhez és fenyegetően lenézett rá.

– Erről miért nem értesítettek? – kérdezte vészjóslóan.

A felügyelő nyomban megbánta, hogy személyesen jött ki a látogató elé, ahelyett, hogy Simard hadnagyot küldte volna ide. A sérülésére hivatkozva elvileg nyugodtan maradhatott volna a kórházban, de unta már a tétlen heverészést és kíváncsi volt, kit küldött Essada kormányzó a foglyokért. Akikről még mindig nem tudta, kicsodák valójában. A nagyúr valami Skywalkert említett az előbb. A név nem tűnt ismerősnek Grammel számára.

– Tönkrement a nagy távolságú adóvevőnk, uram. – mondta behúzott nyakkal, a lehető legalázatosabb hangján. – A szerelőim még dolgoznak a tartalék egység üzembe helyezésén. Én is csak most jöttem ki a gyengélkedőről, mikor megtudtam, hogy egy csillagromboló érkezett a Mimbanhoz.

Darth Vader szörcsögve levegőt vett a maszkján keresztül, mielőtt válaszolt volna a mentegetőzésére.

– Úgy látom, nincs olyan állapotban, hogy irányítsa ezt a helyőrséget! Ezért ideiglenesen átveszem a parancsnokságot az alakulata fölött!

Végignézett a leszállópályán álló tucatnyi katonán, akik gyorsan feszes vigyázz állásba merevedtek rémületükben, elvégre ők is hallották már hírét a fekete lovagnak.

– Sorakoztassa az összes mozgósítható emberét! Azonnal indulunk a szökevények után!

– Igenis, nagyúr! – bólintott megkönnyebbülten a felügyelő. Örült, hogy a felelősség végre lekerült a válláról, de még inkább annak, hogy a despota nem fenyegetőzött hadbírássággal és lefokozással a fiasco miatt. Vagy talán csak későbbre tartogatja a haragját?

– Bemutatom a helyettesem, Simard hadnagyot! – intett a jobbán feszítő rohamosztagosra, akinek viharvert páncélzata hűen árulkodott a két nappal korábban történetekről. – Ő tartja a kapcsolatot az üldöző csapattal. A legutóbbi jelentésük szerint úgy kétszáz kilométerre vannak tőlünk keleti irányban. Amúgy megtudhatnánk, ki ez a fiú és a lány? Essada kormányzó sajnos nem árulta el...

Vader karba tette kezeit, úgy nézett rájuk sötétített szemlencséi mögül.

– Két lázadót sikerült elfogniuk, aztán futni hagyták őket. Leia Organa hercegnőt az Alderaanról és Luke Skywalkert, egy vadászpilótát, aki alighanem a kísérője és testőre a lánynak. Mindenképpen el kell kapnunk őket! Nem hagyhatják el a bolygót!

Azzal hirtelen sarkon pördült és a félrehúzódo emberei közt felsietett az űrsiklóba. Egyenesen a pilótafülkébe ment, ahol a két pilótára ügyet sem vetve aktiválta a rádiót és az Executort hívta. Ozzel admirálist kérte a holovíziós kommunikátorhoz, akinek kicsinyített alakja néhány pillanat múlva felfénylett a közvetítőrácscon.

– Admirális! A foglyok megszöktek! Azt akarom, hogy küldjön le egy felderítőszázadot, az itteni terepviszonyoknak megfelelő járművekkel és felszereléssel. És a hajó műszereivel kutassák át a bányavárostól keletre elterülő vidéket, ötszáz kilométeres körzetben. Egy terepjárót keressenek, illetve bármit, ami lázadó tevékenységre utalhat.

– Igen, nagyúr! – biccentett a főtiszt, gyors oldalpillantást vetve a közelben várakozó beosztottjai felé, akik szintén hallották a beszélgetésüket. – Kívánja, hogy részletes térképet készítsünk a célterületről?

– Igen! És helyezték blokádnak alá a bolygót! Egyetlen hajó sem hagyhatja el a Mimbant teljes körű átvizsgálás nélkül! Ha megtalálták a szökevényeket, a saját komlinkemen hívjon! Amint megjöttek a csapataim, azonnal indulok az elfogásukra!

– Jelenleg épp távolodunk az ön pozíciójától, nagyúr! Rövidesen a bolygó takarásába kerülünk. – magyarázta Ozzel körülményeskedve, mintha Vader nem tudná ezt. – Körülbelül másfél óra múlva fogunk újra elhaladni a célzóna fölött. A letapogatás után beletelik néhány percbe, mire az elemzőink átvizsgálják az adatokat és megtalálják a lázadókat. Egyenesen az ön kommunikátorára fogjuk küldeni az eredményeket.

– Igyekezzenek, admirális!

A fekete lovag türelmetlenül megszakította az adást és visszatért a leszállópályára, az éjszakai hideg ellenére javában izzadó Grammelhez és embereihez. A kapitány most már tudta, mekkora hibát vétett, amikor hagyta kísétálni a lázadók egyik vezetőjét a börtönéből és láthatóan rosszul volt a felismeréstől. Vagy csak a sérülései viselték meg? Vadert csöppet sem érdekelt, hogy érzi magát a tiszt. Magában úgy becsülte, körülbelül két órába telik, mire landolnak itt a csapatai és megkapja az Executorról a szükséges információkat a szökevények aktuális pozíciójáról. Addig sem akart tétlenkedni.

– Vezessen a parancsnokságra! – dörögte a felügyelőnek, mire a csapat elindult a platformba épített egyik teherlift felé. – Részletes jelentést kérek a lázadók elfogásáról, a kihallgatásuk körülményeiről, a cellából való szökésükről és egyáltalán mindenről, amit csak tudnak róluk!

– Igenis, uram! Simard hadnagy odakíséri önt az ideiglenes irányítóközpontba és mindenben áll a rendelkezésére. – készségeskedett Grammel hajbókolva. – Én visszatérek a kórházba pihenni. Ha szüksége lenne rám, szóljon nyugodtan!

– Mikor kel föl a nap? – kérdezte Vader, miközben a lift zúgva leereszkedett velük a földszintre.

– Úgy egy óra múlva. Addigra menetkész lesz a helyőrség, uram. – mondta határozottan Simard. – De azt tanácsolom, egy szakaszt hagyjunk itt a város védelmére. Ha valóban lázadó csapatok érkeztek a bolygóra, a bányák és az űrkikötő az elsődleges célpontjaik lehetnek.

– Bölcs előrelátás. – biccentett a hadnagy megfontoltan. – Ezért rendeltem ide egy századot a saját légiómból. Mivel a maga katonái jól ismerik a terepet, azt akarom, hogy mind részt vegyenek az üldözésben. A csapataimból egy szakaszt hátrahagyok a város védelmére. Szükség esetén további erősítést is kaphatunk az Executorról, de bízom benne, hogy ennyien elegendő leszünk az akcióhoz.

A landolóplatformot tartó oszlopszerű épületet elhagyva egyenesen átgyalogoltak az űrkikötő legközelebbi hangárcsarnokába, amit az elmúlt két napban ideiglenes irányítóközponttá alakítottak a műszakiak, telezsúfolva tartalék számítógépekkel, vezérlő konzolokkal, óriás képernyőkkel és mindenféle felszereléssel. A résnyire nyitott főkapu előtt Grammel röviden elbúcsúzott tőlük és két katonája kíséretében eltűnt a hajnali párában.

Odabent a hadnagy udvariasan hellyel kínálta Vadert a felfordulás közepén egy íróasztalnál, amin szerszámok, alkatrészek és adattáblák hevertek teljes összevisszaságban, majd sisakját levéve ismertetni kezdte a két napja történeteket. A foglyok kihallgatásáról készült videofelvételeket sajnos nem tudta megmutatni a nagyrútnak, mivel azok megsemmisültek a kommunikációs központ számítógépeivel együtt, ezért csak a saját emlékeire hagyatkozhatott a beszámolója közben. A fekete lovag célirányos kérdéseire igyekezett szabatos válaszokat adni, jó érzékkel megsejtve, mit vár tőle a felettese. Közben odarendelte jelentéstételre a helyszínelők vezetőjét, akinek mostanra sikerült minden adatot összeszednie Halláról és kapcsolatairól a bolygón. Ez nem érdekelt annyira Vadert, annál inkább a különös, vörös fénnel világító kristály, amit Grammel elkobzott Skywalkertől. Ám amikor látni akarta a szilánkot, Simard kénytelen volt bevallani neki, hogy a bizonyíték eltűnt a templom felrobbantását követő káoszban. Valószínűleg maga alá temette a törmelék, esetleg a romeltakarításra kirendelt munkások egyike megtalálta és zsebre tette, ő mindenesetre nem találkozott vele.

Végül beszámolt a bányatelep körüli dzsungelbe kiküldött járőrök munkájáról is, akik tegnap délután két űrhajóroncsra bukkantak a mocsárban. Egy BTL–S3–as bombázóra és egy T–65B típusú vadászgépre, amik keleti irányban, nagyjából tizenegy kilométerre innen végeztek kényszerleszállást és alaposan összetörték. Egyértelműen ezekkel érkeztek a

lázadók a Mimbanra és a hajóik állapota azt mutatta, hogy belekerültek egy villámviharba. Nyilván azért tudták észrevétlenül megközelíteni a bolygót, mert a gépeik túl kicsik voltak ahhoz, hogy a planetáris szenzorháló felfigyeljen rájuk. A landolásuk pályagörbéje alapján valószínű, hogy a bányaváros irányításugarát követték és vagy felderítőúton jártak vagy légicsapást akartak mérni a titkos birodalmi létesítményre.

Vader ezzel a következtetéssel nem értett egyet, de a véleményét inkább megtartotta magának. A Birodalmi Biztonsági Hivataltól ő úgy értesült idejövet, hogy a helyi lázadók vezetői fontos tanácskozássra gyűlnek össze a napokban a Cirkarpusz IV.-en és biztos volt benne, hogy Organa és Skywalker oda igyekeztek. Talán egy műszaki hiba miatt zuhantak le ide, az ok igazából lényegtelen. A fő, hogy csapdába estek ezen a mocsárvilágon és már csak be kell gyűjtenie őket.

Amíg ők a helyzet elemzésével voltak elfoglalva, odakint sorra érkeztek az űrkikötőbe a kaszárnnyából iderendelt rohamosztagosok, leparkolva járműveikkel a hangár közelében. A négy mocsárjáróból és két lánctalpas tankból álló konvojhoz rövidesen négy ISP típusú mocsári siklógép is csatlakozott, amik bármilyen terepen gyorsan tudnak haladni, lebegtetőműveiknek köszönhetően. Mikor a fehér páncélzatot viselő katonák fegyelmetlenül felsorakoztak az indulás előtti szemlére, Simard megemlítette a hadúrnak, hogy sajnos nincsenek terepszínű egyenruhák, mivel az elsődleges feladatuk eddig a város védelme volt a vadállatoktól, illetve rendfenntartó feladatokat láttak el. Az erdei harcra csak a felderítők alkalmasak, de ők már mind odakint vannak a szökevények nyomában. Vader erre nem szólt semmit, figyelmen kívül hagyva a finom célzást a helyőrség felszereltségének hiányosságaival kapcsolatban.

Rövidesen visszatért Grammel felügyelő, egy megpakolt hátizsákban cipelve úti holmiját és közölte velük, a kórház orvosa elengedte őt az expedícióra. Noha alig tudott mozogni a kötése miatt, zokszó nélkül úgy döntött, a további lábadozás helyett inkább a csapattal tart a dzsungelbe. Így akarta kimutatni a fekete lovag előtt, hogy felelősségteljes parancsnokként sebesülten is készen áll vezetni az embereit. S magában forrón remélte, hogy a híres lázadók elfogásával sikerül majd kiköszörölnie a tiszt karrierjét fenyegető csorbát.

Az ég alja keleten rövidesen világosodni kezdett és ahogy lassan felszállt a köd a városról, láthatóvá váltak az odafent pislogó fényesebb csillagok. Kivételesen nem borította sűrű felhőzet az eget, ami elég ritka jelenség ezen a vidéken. Közben a katonák a felszerelésüket ellenőrizték és a várható nehézségekről beszélgettek, megszólalt a közeli bánya dudája, műszakváltást jelezve az éjjel-nappal dolgozó munkásoknak. Az energiabányászatot végző villámgyűjtő generátorok azonban most nem dübörögtek fel, mert a várható gépek miatt az űrkikötő leállította működésüket.

Pár perc múlva fokozatosan erősödő moraj remegtette meg a párás levegőt, amire sokan fölnéztek, a zaj okát keresve az égen. A csillagok közül kivált nyolc fényesen világító pontocska és kettős alakzatban mozogva ereszkedni kezdett az űrkikötő kifutója felé. Az Executorról érkező deszantszállító hajók Sentinel-osztályú űrsiklók voltak, a T-4a típus hosszabb változatai. Hátsó szárnyaikat fölhajtvá sorra lehuppantak egymás mellé a betonra és elülső, valamint oldalsó rámpáik csattanva lenyíltak. Megérkezett az erősítés.

Az 501-es légio felderítőszázadának elitkatonái mind zöldesbarna terepmintájú páncélzatot viseltek és percek alatt felsorakoztak járműveikkel a csapatszállítók előtt. Huszonnégy darab 74-Z típusú siklóbringát hoztak magukkal, egy tucat ISP-t, három HAVr A9-es lebegő erődöt és egy QH-7-es Chariot parancsnoki terepsiklót a nagyúr számára. A gépesített alakulat parancsnoka egyenesen a hangár előtt várakozó Vaderhez kocogott, feszesen tisztelve neki és Grammelnek.

– Uram! A felderítőszázad menetkész! Várjuk a parancsait!

– A maga emberei mennek elöl, kapitány! – fordult a felügyelőhöz Vader egyszerűen. – Mi követjük önöket, míg utol nem érjük a szökevényeket. Akkor két oldalról bekerítjük őket. Nagyon fontos, hogy Skywalkert és Organát élve és lehetőleg sértetlenül kell elfognunk. Ha nem adják meg magukat azonnal, használjanak kábítólovásokat. A többiek nem számítanak. Indulás!

– Értettem, uram!

Grammel a szájához emelte komlinkjét, azon át osztogatva parancsait az alakulatának. Az úrkikötőben feldübörögtek a motorok és különféle hajtóművek, majd a népes konvoj meglódult és libasorba rendeződve nekivágott a hosszú útnak. A fekete lovag – ígéretének megfelelően – hátrahagyott egy szakasz gyalogoskatonát a városban, hogy őrizze a kikötőben sorakozó úrhajókat és rendet tartsanak a bányászok között.

Miközben áthaladtak a városon, a munkába igyekvő civilek sebesen félrehúzódtak a hangosan zúgó, süvítő harcjárművek útjából és érdeklődve figyelték az itteni viszonylatban jelentősnek számító csapatmozgást. A főhadiszállás lerombolása óta ez volt a fő téma a településen és az emberek azt találgatták, mit fog lépni a vakmerő szökési akcióra Grammel. Néhányan már fogadásokat is kötöttek a kocsmákban arra, hány napba fog telni, mire visszahozzák a foglyokat és miféle büntetésre számíthatnak alávaló tettük miatt.

A felügyelő természetesen értesült erről, Botnak és besúgóhálózatának köszönhetően, de pillanatnyilag csöppet sem izgatta a dolog. Sokkal idegesebb volt amiatt, mi lesz, ha később Vadernek eszébe jut átvizsgáltatni a várost és esetleg megtalálják a személyes holmijaival telepakolt konténerét, amit csak előző este sikerült biztonságba helyeztetnie a bánya egyik gépalkatrész raktárában. A templom ugyan részben összeomlott, de a magánvagyonát nem érte nagy kár szerencsére. És mialatt ő a baktában lebegett, Bot ügynökei összecsomagolták az egészet, hogy eltüntessék szem elől az illegálisan felhalmozott értékeket. Amik közt volt egy kis dobozka is, benne egy vörösen világító kristály szilánkkal...

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Luke hirtelen ébredt föl, egy meglehetősen nyomasztó álomból, amiben vég nélkül járta a barlangokat és sehol sem találta a kijáratot. Ráadásul Leiát is elvesztette valahol útközben, de hiába kiabált neki, nem érkezett válasz az elhagyatott alagutakból, gyéren megvilágított termekből. Gyorsan fölült és aggódva körülpillantott. Mintha valamit hallott volna az előbb. Bugyborékolást a lábuknál elterülő tó vizében és hullámok csobbanását a parti sziklákon. Talán egy állat úszott erre, lustán felkavarva a vizet? De nem látott sehol semmit a hatalmas kavernában, ami pontosan ugyanolyan volt, mint órákkal ezelőtt, mikor elaludtak. Csak a tóba ömlő patak csobogása hallatszott, meg a föntről lecsöpögő vízcseppek monoton zaja.

Aztán fölfedezte, hogy igencsak fázik, mert a ruhájának fűtése pár perce hangtalanul kikapcsolt. A fiatalember megnézte kronométerét és fölébresztette a hercegnőt, gyöngéden megrázva vállát. Leia lassan mozdult, álmosan dörzsölgetve szemét.

– Mennyit aludtunk? – motyogta halkan, s derekát fájlalva könyökére támaszkodott.

– Több, mint nyolc órát. Odafent már világos van.

– Mindenem sajog! Nem tudom, meddig bírom még ezt a túrát, Luke! – panaszkodott a királykisasszony, nehézkesen megtornáztatva elgyötört végtagjait.

Skywalker sem érezte magát sokkal jobban, de nem szólt semmit, csak elővette ennivalóját és elszántan falni kezdett. Fogalma sem volt, mekkora lehet az előttük elterülő tó, de az biztos, hogy sok erőre lesz szüksége az evezésnél. A lány követte példáját, majd

megitták a vizüket és újratöltötték palackjaikat a közeli pataokban. Kezet és arcot mostak, összecsomagolták a felszerelésüket és mindketten félrevonultak könnyíteni magukon. Aztán egyesült erővel vízre tették a levélcsónakot és berakodtak a bizonytalanul billegő ladikba. Világító rovarok röppentek arra, kíváncsian körbezümmögve kettejüket, majd gyorsan odébbálltak, a part menti növénytakarón keresve maguknak eleséget.

– Merre induljunk? – kérdezte Organa, mikor fölmászott a tányérra és maga alá téve takaróját kényelmesen elhelyezkedett a jobb oldalon, törökülésbe húzva lábait. Kézbe vette az egyik kristálylapátot, szélesebbik végét a sötét vízbe merítve.

Luke még lökött egyet a levélen, mielőtt beugrott volna, bal oldalra telepedve. Lerázta csizmájáról a vizet és nagyvonalúan intett a tóba vezető ösvény felé.

– Kövessük a part vonalát, balra haladva. – aztán mentegetőzve hozzátette. – Remélem, ez a tó nem olyan nagy, mint amilyennek látszik. Nem szeretem a vízi utazást.

– Nem meglepő. – mondta kedvesen a hercegnő, aki jól tudta, hogy a Tatuin sivatagos világán, ahol a fiú felnőtt, a nagyobb vízfelület legalább olyan ritka volt, mint az örökzöld növény.

Mindketten evezni kezdtek a szelenitrudakkal, gondosan összehangolva csapásaikat, nehogy forogni kezdjenek a kerek csónakszerűséggel. És legnagyobb meglepetésükre simán kisiklottak a vízre, nem túl gyorsan, de azért elfogadható tempóban.

Skywalker különös félelmet érzett, mikor körülnézett a feneketlennek tetsző mélység fölött. Nem sok tavat látott eddig életében és még kevesebb felszínén hajózott, pláne ilyen kicsiny ladikkal. Elképzelhető volt számára, hogy a tó medre csupán egyméternyire van alattuk, de a fekete víz kiszámíthatatlan volt, tele ismeretlen veszélyekkel.

– Azt hittem, előbb körülnézünk jobb felé, végig a parton! – szólt megkésve Leia, s aggódva visszapillantott a szárazföldre. – Hátha van a közelben egy felfelé vezető járat!

Körülbelül öt–hat méterre távolodtak már a parttól, s bárkájuk apró hullámokat vetett a tükörsima felszínén.

– Ha lenne, akkor vezetne arrafelé egy ösvény. De én csak növényzetet és sziklákat látok arra. – dünnyögte Luke, hátra sem nézve. – A legrosszabb esetben körbejárjuk a tavat és ide fogunk visszaérni.

– Ilyet ne is mondj, mert sikítófrászt kapok! – közölte éles hangon a hercegnő. – Csak azért szálltam be ebbe a lélekvesztőbe, mert szükséged van egy evezősrre és nem engedhetlek el egyedül csónakázni!

Elérték a barlang falát, ahol az út belefutott a tóba és körülbelül négy–öt méteres térközt tartva a szikláktól, elindultak az ismeretlenbe. A gondolat, hogy a fal közelében maradván nem olyan mély a víz, valamelyest megnyugtatta a tatuini srácot. Itt csak a zátonyra futástól kell tartaniuk, de még ha léket is kapnak, akkor is kigázolhatnak a sziklákhöz, mielőtt kihülne a testük a hidegtől.

– Ezt úgy mondod, mintha még kiskorú lennék! – húzta el száját a férfi, nem örülve a hölgy anyáskodásának.

– Talán nem? – meresztett rá nagy szemeket Organa, s Luke csak ekkor jött rá, hogy incselkedik vele a lány. Elmosolyodott és valami elmés riposzton törte a fejét, de valahogy semmi sem jutott eszébe. Az agyát ugyanis sokkal jobban izgatták a sötétbe vesző barlanggal kapcsolatos lényeges kérdések.

Mi van, ha a tó sok száz kilométer hosszú? Vagy elágazik, tucatnyi zsákutcát képezve, amiket napokig tartana végigjárni? Látható út vagy legalább a falra festett jelzések nélkül örökre eltévedhetnek idelent. Ahogy egyre jobban belegondolt a lehetőségekbe, Lukeot elképzelhetetlen iszonyatok kezdték rémíteni. Talán a tó egy föld alatti vízeséshez vezet, s ők megállíthatatlanul fognak alázuhanni, hogy magányosan pusztuljanak el a sziklákon, melyek sohasem láttak napfényt. Vagy annyira lecsökken fölöttük a mennyezet belmagassága, hogy csak fekvé tudnak továbbvezni, de végül így is beszorulnak a

sziklák alá. Aztán egy fenti esőzés miatt emelkedni kezd a vízszint és ők lassan megfulladnak, csapdába esve egy kisebb üregben. Vagy elkapja csónakjukat egy alattomos örvény, ami egy lefolyó fölött alakult ki és ítéletnapig fogja egy helyben forgatni őket, míg éhen nem halnak, belefáradva a hiábavaló evezésbe. Egyik lehetőség borzalmasabbnak tűnt, mint a másik és a fiatalember máris kezdte megbánni, hogy nekivágott a vízi útnak.

Aztán ahogy haladtak előre, egyenletes tempóban lapátolva, a képzelt veszélyeket egyre kevésbé érezte fenyegetőnek. Például a vízesést. A kiváló akusztikájú barlangban nem hallottak távoli robajt, csak csobogást és csöpögést. Vagy az örvényt. Körülöttük a tó vize nem mozgott. Ha lenne a fenekén egy lefolyónyílás, észlelniük kéne az áramlást. És talán az eltévedéssel sem lesz baj, mivel a falon több helyen láttak megkopott, néhol alig észrevehető piktogramokat, amik nyilván az utat mutatták a bennszülötteknek.

Rövidesen elhaladtak egy kisebb benyílóban megbújó lejtős partszakasz előtt, amin keskeny patak zubogott végig, a falon lévő repedésből bukkanva elő. Itt már lényegesen sötétebb volt, mivel maguk mögött hagyták a világító növényekkel teli hosszú partszakaszt, ezért Leia elővett és eltört két újabb világító rudat, hogy többet lássanak a környezetükből. A barlang nedves falain ugyanis valami okból csupán elvétve tenyésztek lumineszkáló mohák, s ennek köszönhetően sejtelmes homályba burkolódzott a csarnok nagy része.

– Gyerekkoromban apám egyszer elvitt a Crevasse kanyonba, ahol hasonló barlangi tavak vannak a mélyben... illetve csak voltak! – mondta hirtelen a hercegnő, elsőként törve meg a beszélgetésükben beállott csendet. – De azok meleg vizűek voltak és velük fűtötték a szakadékba épített várost. Csodálatos kristályok ragyogtak a falaikon, visszatükrözve a mesterséges fényt. Akkor csónakáztam életemben először, kettesben az apámmal. Utána bejártuk az egész települést és ő közölte velem, hogy azt szeretné, ha ott maradnék.

Luke figyelmesen hallgatta a lány visszaemlékezését és csak arra tudott gondolni, mekkora élmény volt számára, amikor Owen bácsi és Beru néni elvitte őt a Tatuin északi sarkvidékére, ahol életében először látott egy igazi tavat. Rengeteg sok víz volt ez a sivatagban nevelkedő fiú számára, aki először azt hitte, az itt lakók mind rettentő gazdagok lehetnek, ha megengedhetik maguknak, hogy csak úgy hagyják szabadon párologni az értékes folyadékot a légkörbe.

– Hat éves voltam, ő pedig beíratott a Crevassei Ifjú Hölgyek Kollégiumába, hogy ott tanuljak tovább, ne az alderai palotában. – folytatta Leia a történetét. – Amennyire tetszett a város, a kanyon meg a barlangok, annyira ki nem állhattam az iskolát! Elég szigorúak voltak a tanárok, én pedig rosszul tűrtem, hogy folyton parancsolgatnak nekem. Így aztán időnként megszegtem a kollégiumi szabályokat és egyre többször keveredtem zűrés helyzetekbe. Emiatt az első év végén Madame Nestor szabályosan kiutasított az intézményből. Képzelheted, mekkora botrány lett a dologból! Az alderaani sajtó hetekig rólam cikkezett! Az újságírók az összes csínytevésemet felderítették és közzétették, hosszú értekezéseket írva a fiatalkori szilajságomról és más effélékről...!

A hercegnő huncut kacsintással nyugtázta, hogy Skywalker szélesan elmosolyodik, élvezve választékos modorban előadott sztoriját.

– Te kis csintalan csitri! – róttá meg vidáman a férfi. – Csitíthatatlanul csicsergő vagy! És még csinos is!

Organa eltátotta száját és rövid habozás után megfelelt neki, hasonló módon.

– Kissé csikorgós vicc, de csípem!

– Most már legalább tudom, miért viselkedsz időnként olyan szilajul, mint egy csengős csikó! – nevetett rajta Luke, őszintén élvezve a szójátékot.

– Ezt úgy mondod, mintha még mindig gyerek lennék! – vonta össze szemöldökét a lány önérzetesen.

– Talán nem? – jött a válasz, visszaadva neki a pár perccel korábbi ugratást.

Kuncogásuk messzire szállt a sötét víztükör felett.

Aztán kénytelenek voltak abbahagyni a poénkodást, meg az anekdotázást, mert egy elágazáshoz értek. A barlang függőleges falában egy pár méter széles hasadék nyílt, amin túl egy másik terembe láttak át. A járat elég nagynak tűnt ahhoz, hogy átférjenek rajta a levéllel, ezért megálltak előtte, felmérni a terepet.

– Most merre, kapitány? – érdeklődött megkomolyodva Leia.

– Jó kérdés. Nem tudom.

Skywalker mélyen a vízbe merítette evezőjét, de a vége nem érte el a feneket. A szomszédos barlang eléggé sötétnek tűnt, nem sok moha világított körben a falain. És amennyire innen meg tudta ítélni, nem volt olyan partja, ahová kiszállhattak volna.

– Evezzünk be, hogy lássuk, van-e onnan alagút tovább is!

Így tettek, bekormányozva ladikjukat a hasadékba. De sajnos csalódniuk kellett, mert a szomszédos terem zsákutca volt. Ezért gyorsan visszatértek a főcsarnokba és folytatták a lapátolást.

Luke rövidesen észrevette, hogy bántja kezét az evező kőkemény nyele, noha a lapát méretre vágásakor gondosan simára nyeste felületét a kardjával. Ezért a javaslatára rövid szünetet tartottak, amíg előszedtek egy-egy váltás alsóneműt a zsákjaikból és rácsavarták, majd ragasztószalaggal rögzítették a szelenitrudakra. Mielőtt még feltörné a tenyerüket, további nehézségeket okozva utazás közben.

Organa időnként ellenőrizte tájolójával az irányt és úgy találta, hogy a barlang fala fokozatosan jobbra hajlik, vagyis közelednek a túloldalához. Ám ekkor újabb átjáróra bukkantak, ami jóval tágasabb volt az előzőnél és egy másik, hasonlóan nagy üregbe vezetett. Itt a tó közepéből egy gyönyörű cseppkősziget állt ki, aminek csúcsa egy ponton összeforrt a boltozatos mennyezettel. A bal oldalon lejtős partszakasz húzódott, tele világító növényekkel, de a vízből kivezető ösvénynek vagy alagútnak nyomát sem látták.

A következő barlangba egy meglehetősen széles, ám kellemetlenül alacsony lyukon keresztül kellett átevíckélniük, aminek plafonját valakik szerszámokkal kivésték középtájon, hogy magasabb legyen. Egészen lehajoltak a csónakban, hogy átférjenek a szikla alatt és kezükkel megragadva a kiálló köveket, óvatosan lökdösték előre magukat. A folyosó viszonylag hosszú volt és kanyargós, így nem lehetett látni a végét, de eszükbe sem jutott visszafordulni, amíg volt elég hely a víz és a plafon között.

A túloldalon aztán élénk robaj fogadta őket. Luke először megrémült a vízesés hangjától, de mivel a tapon nem tapasztalt sodrást, hamar rájött, hogy itt nem egy túlfolyó vár rájuk, hanem fentről zuhan alá a víz a tóba. A tágas csarnok jobb oldalán vastag sugárban ömlött egy patak vize a mennyezeten lévő lyukból, habosra verve a hullámokat maga körül. Gondosan elkerülték a vízesést és a bal oldali partszakaszhoz eveztek, ahol ugyanolyan tányérforma növények nőttek, mint amin ők is ültek.

– Nézd! Egy alagút! – kiáltott fel a hercegnő, a falban sötétlő szabályos nyílásra mutatva.

– Kiszállunk és megnézzük! – biccentett a pilóta, egy kisebb öbölbe kormányozva csónakjukat.

A levél alja súrlódva ért a kövekhez és megfeneklett a parton. Skywalker elsőként lépett ki a sziklákra és feljebb húzta a ladikot, nehogy elsodorja az enyhe, de folyamatos hullámozás. Leia átnyújtotta neki a hátizsákját, majd fölvéve a magáét, boldogan követte.

Felsiettek a lejtőn az alagúthoz, ami nyílegyenesen vezetett valahová, enyhén emelkedve.

– Remélem ez nem zsákutca! – jelentette ki a lány optimistán. Aztán fél perc múlva csalódottan felhördült, mikor a járat egy kisebb átmérőjű, de magasra nyúló barlang falába torkollott és az útnak hirtelen vége szakadt. Az üreg mély volt, az alján víz csillogott, mikor

a lámpájukkal belevilágítottak és eredetileg egy függőhíd ívelt át fölötté a túloldali nyíláshoz. Ám a híd régen leomlott vagy lerombolták. Csak a moha lepte csomjai maradtak meg a két végén. És a távolság túl nagy volt ahhoz, hogy átugorják vagy a függőleges falon kapaszkodva megpróbáljanak valahogy átmászni a másik alagút sötétlő szájához.

– Ismerős helyzet! – állapította meg rezignáltan Luke, a sima falat méregetve. – Csak most nem üldöznek minket!

Organa azonnal tudta, hogy a Halálcsillagon történetekre céloz. De akkor volt kampós kötelük és beakaszthatták valahová. Itt viszont ilyesmi szóba sem jöhetett. Így kénytelenek voltak visszagyalogolni a tóhoz, beülni a csónakjukba és folytatni az evezést a következő megállóig.

– Előbb–utóbb csak szerencsénk lesz! – mondta a férfi, mikor ugyanígy jártak a második partraszállásuk során is. Abban a barlangban lépcsős terasz futott körbe a fal mentén és négy alagutat találtak, de kettőt befalaztak a bennszülöttek, egy beomlott, a negyedik pedig átvezetett a következő terembe.

– Ha tudtam volna, hogy ilyen nehéz innen kijutni, inkább megvárom, míg Halláék kerítenek valahonnan egy kötelet! – morgott a hercegnő rosszkedvűen. – Szerinted van egyáltalán kiút ebből a csapdából?

– Nem tudom. De az furcsa, hogy még egyetlen bennszülöttet sem láttunk. Se kikötőt vagy gazdátlan csónakokat. Lehet, hogy ősidők óta elhagyatott ez a barlangrendszer, mert az összes lejárát beomlott. – osztotta meg a lánnyal legsötétebb félelmeit Skywalker. Kezdett nagyon elege lenni a fárasztó evezésből és a hiábavaló próbálkozásokból, hogy kivezető utat találjanak a mélyből.

– Legvégső esetben áttörhetnénk a befalazott alagutakat, hátha valamelyiken át kijuthatunk. – sóhajtott reménykedve Leia. – Nem akarom itt leélni az életem hátralévő részét!

– Rendben. De még nem értünk vissza a kiindulási helyünkre. Addig van remény. – biztatta Luke, a környező falakat szemlélve, melyeken sehol nem látott piktogramokat vagy bármilyen mesterséges jelzést.

Újabb barlangok következtek és sikertelen partraszállások, majd zsákutcába futottak és vissza kellett fordulniuk. Egy órányi hiábavaló evezés után öt perc szünetet tartottak, egymás hátának támaszkodva a levélen és kifújták magukat. A pihenés azonban nem javított a közérzetükön, miként az sem, hogy a pilóta javaslatára helyet cseréltek egy órára a csónakban. Így mindkét karjuk egyformán dolgozhatott az evező húzásán. Ettől függetlenül a fiatalember válla hamar sajogni, majd szaggatni kezdett. Tudta, hogy a hercegnő válla is legalább ennyire szaggat, ha nem jobban, őfelsége mégsem panaszkodott. Csak tette a dolgát, összeszorított fogakkal.

Miközben kínos lassúsággal haladtak teremről teremre a végeláthatatlannak tetsző barlangrendszerben, Luke elámult a lány erején és szívós kitartásán. S azon kezdett töprengeni, vajon a Mimbanon átélt kalandok nem fogják-e megszelídíteni a fruskát? Hátha ezután kevésbé lesz vadóc és arrogáns. Egyelőre nem látott rajta jelentős változást, mégis remélte, hogy a történetek valamiképp előnyére válnak majd a hölgynek és a jövőben sokkal kezelhetőbb lesz. És közvetlenebb. Talán még kedvesebb is. Sőt, kicsit kacérabb és nőiesen érettebb. Egyszerűen vonzóbb. Romantikus fantáziakép volt ez, amit magában dédelgetett. Segített elterelni figyelmét a hajóút egyhangúságáról és fáradalmairól.

– Miért nem pihensz egy kicsit, hercegnő? – kérdezte a következő csarnokban a lánytól. – Majd én evezek!

– Ne viccelj! – mondta szelíden, de határozottan Leia. – Ostobaság lenne, ha ide–oda hajlonganál ebben az izében. Még felborítasz minket. Ha pedig az egyik oldalon maradsz, akkor a csónak is egy helyben fog forogni. Maradj a helyeden és kíméld az erődet.

Luke megadta magát a józan érveknek, amik nem olyan vonzóak, mint a lovagiasság, de több a gyakorlati hasznuk. A királykisasszonynak egyértelműen nagyobb tapasztalata van a hajókázásban, mint neki – ismerte föl elgondolkodva.

– Jó. De akkor most álljunk meg pihenni egy kicsit! – javasolta, mikor a tágas terem közepére értek. Tőlük jobbra rövid partszakasz húzódott, tele világító mohákkal, ám a sziklafalon nem láttak alagutat. A csarnok belmagassága itt szokatlanul magas volt, legalább harminc–negyven méterre csúcsosodott a fejük fölé.

A levélcsónak megállt a csöndes, fekete vízen és a két ember fáradtan hanyatt dőlt leterített takaróin, kifújva magát. Odafönt, a mennyezeten Skywalker akkora cseppköveket látott lógni, melyek mellett eltörpült minden addig látott képződmény. Voltak köztük több tonnás darabok is. Továbbá hosszú, vékony alakzatok, melyek hossza tíz–tizenöt méternyi lehetett, de nem haladták meg a karvastagságot. Valamennyin bőségben tenyészett az a zuzmógomba, ami barátságos, sárgás kék fénybe borította a hatalmas kavernát.

Luke rövidesen elővette palackját és ivott pár kortyot. Közben eszébe jutott, mit mondott korábban Halla a mimbani vízről, ami újfent mosolyt csalt az arcára. Igaza volt az öregasszonynak! Varázslatos dolog az edényt ebbe a vízbe meríteni és nézni, hogyan szivárog át a szűrőbetéten, aprócska élőlények és mindenféle lebegő, szilárd szennyeződések iszapos rétegét hagyva maga után. Az esőzések rengeteg hordalékot sodornak le ide, az évezredek alatt fokozatosan feltöltve a barlangi tavak medrét üledékkel. Talán ezért olyan tisztán, tömören fekete a tó, mintha színe a víz sajátja volna. Ráadásul kellemesen ásványos mellékíze van, ami semmihez sem hasonlíthatóvá teszi az ember számára. Egyszóval tény, hogy a mimbani víz tisztább és frissebb, mint bármi, amit ő valaha is ivott. És eddig még nem okozott nekik hasmenést, amivel Halla riogatta őket az út elején.

A barlangban uralkodó kísérteties csöndbe fülvélve a pilóta hirtelen rájött, mennyire hiányzik neki a kis patak, ami a tóig vezette őket. A vízfolyás állandó csobogása valahogy biztonságot nyújtott a napfényt sosem látott falak között. Most azonban be kellett érniük a cseppkövekről aláhulló vízcseppek közel egyenletes, diszkrét kopogásával.

Azaz mégsem. Valami más zaj is vegyült a csöpögésbe, felkeltve a fiatalember figyelmét. Halk buggyanások hallatszottak, mintha buborékok szállnának föl a mélyből a közelben. A nesz rövidesen elült, majd félperccel később újrakezdődött, de egy másik irányból.

Luke érezte, hogy hirtelen megváltozik benne az erő áramlásának módja. Ismerte már annyira ezt az érzést, hogy tisztában legyen vele, közeledő veszélyt jelez. A felismeréstől felállt kézfejen a szőr. Nyomban felült és idegesen körülnézve a tó teljesen sima, mozdulatlan felszínét bámulta. Majd a mellette fekvő hercegnő vállára tette kezét, felriasztva békés szendergéséből útítársát.

– Mi az? – kérdezte suttogva Leia. Fölnézett rá, s a férfi feszült arcát meglátva ő is rögtön feltámaszkodott. Mindketten a vizet bámulták, abban az irányban, amerről a bugyborékolás hallatszott.

– Figyelj! Hallod?

Organa nyugtalanul szemlélte a tavat a félhomályban. Szabálytalanul ismétlődő buggyanások szűrődtek el hozzájuk a távolból, a szomszédos terembe vezető tágas átjáró felől.

– A főnről csöpögő víz az. – mondta a lány kisvártatva.

– Nem! – állította Skywalker határozottan. – Túlságosan rendszertelen. A cseppkövek csöpögése egyenletes.

A nesz hirtelen elült.

– Most nem hallom. Mégis csak a főnről csöpögő víz lehetett.

A pilóta nyugtalanul nézte a tó fekete tükrét és mivel az erő továbbra is élénken bizsergette az idegszárait, nem osztotta társa véleményét. Valami nagyon nem tetszett neki, de hiába figyelt, képtelen volt megfogalmazni homályos aggodalmát.

– Talán. Most én sem hallom.

Próbaképpen fölvette szelenitevezőjét, a vízbe mártotta, s taszított egyet a levélen, hogy eltávolodjanak a zaj feltételezett forrásától. Organa törökülésbe húzta lábait és tiltakozás nélkül folytatta a lapátolást a másik oldalon. Ő sem érezte valami nagy biztonságban magát ebben a teremben, de egész más okból, mint a srác. Neki az elmúlt percekben folyton az járt a fejében, a mennyezetről lógó cseppköveket mustrálva, hogy mi lesz, ha hirtelen leszakad valamelyik és rájuk zuhan? A plafonon látott letört végű sztalaktitokat is. Elég egy kisebb földrengés és akár a barlang is beomolhat. Még ha nem is esik rájuk egy szikla sem, a vízbe csobbanó hatalmas tömbök akkora hullámokat kavarhatnak, hogy felboríthatják a lélekvesztőjüket. És akkor itt fognak elpusztulni a jeges vízben, messze a legközelebbi parttól.

Haladtak pár métert a csarnokban, majd a fiú jelzésére hirtelen megálltak. Mindketten visszanéztek, de amennyire meg tudták állapítani, semmi nem követte őket, csupán a saját félelmeik.

Luke nyilvánvaló idegessége hamar átragadt a hercegnőre is. Mivel ismerte már annyira a fiút, hogy tudja, a megérzései többnyire beválnak, köszönhetően az erőnek, ami átjárja őt. De mivel semmi sem történt, végül meggyőzte magát, hogy minden rendben. Ám néhány evezőcsapás után Skywalker ismét fölemelte kezét és megálljt intett.

– Mi van?! – Organa kissé bosszúsan húzta ki a vízből evezőjét.

– Megint! – mondta feszülten a férfi, ezúttal balra figyelve. – Nem hallod, Leia?

A hercegnő nem felelt.

– Leia? – Luke odanézett és azt látta, hogy őfelsége meredten bámul egy pontot a vízen. A lány szája kinyílt, de nem mert megszólalni félelmében. Így csupán mutatta neki az irányt.

A fiatalember ösztönösen a fénykardjához kapott, még mielőtt észrevette volna a buborékok sebesen közeledő sorát a felszínen, ami legalább annyira fenyegető volt, mint bármiféle lövedék. Egyenesen feléjük tartott az imént elhagyott terem felől, akár egy torpedó a mélyben.

– Ez valami állat lesz! – súgta megnyugtatóan a férfi, miközben az összes idegszála veszélyt jelzett és tisztán érezte az erő révén, hogy nagy bajban vannak.

Gyorsan fölemelte evezőjét, készen arra, hogy lesújtson a lényre, amennyiben megtámadná őket, sőt a fénykardját is bekapcsolta a biztonság kedvéért. Nem kellett odanéznie a lányra ahhoz, hogy tudja, ő is felkészül a harcra. Leia szintén fölemelte lapátját, majd a pisztolya után kezdett tapogatózni, feltérdelve a levélen.

Aztán a buborékok sora alig egy méterre a csónakjuktól hirtelen abbamaradt.

– Lehet, hogy inkább eveznünk kéne...! – suttogta idegesen a hercegnő.

– Túl messze van a part! – felelte Luke, feszülten meredve a gyanúsán sima víztükörré.

Egy másodperccel később valami fölemelkedett a mélyből, közvetlenül mellettük. Egy halványan foszforeszkáló, alaktalan lény, melynek színe kissé emlékeztetett a wandrelláéra. Csakhogy ehhez a tavi kísértethez képest a wandrella ismerős állatfajta volt a két ember számára.

A lény állandóan változó testén nem volt fej, sem végtagok. Nem rendelkezett semmi fölismerhető formával. Viszont rövid, vaskos, fehéres nyúlványok emelkedtek ki a felszínéből, amik a félhomályos barlangban csillogva fénylettek. A férfinak úgy rémlett, mintha részben átlátna ezen a kocsonyás izén, aminek belsejében különös formák kavargtak. Az egész massa lehetett vagy két méter magas és legalább négy méter széles, de a testének nagyobb része a víz alatt maradt, ami alapján sejthető volt, hogy

hatalmas lehet.

Az egyik lüktető, fehér csáp a törékeny csónak felé nyúlt. Megtapogatta a levél szélét, aztán megkapaszkodott benne, mintha enni akarna a növényből. Luke habozás nélkül lecsapott rá a kardjával. A kék energiasugár akadálytalanul áthatolt a fénylő anyagon és lemetszte a végét. A lény erre visszahúzta amőbaszerű nyúlványát, míg a levált darabka lecsúszott a csónak pereméről és a vízbe pottyant. Ott másodperceken belül visszaolvadt a tulajdonosába, ami bármiféle hang vagy heves reakció nélkül vette tudomásul az átmeneti csonkítást.

– Végünk van! – nyögte Organa, dermedten bámulva a sebezhetetlennek tetsző rémet. A bal kezében tartott evezőre nézett, majd elégtelennek ítélve a harchoz, letette maga mellé és két kézre fogta M–57-es stukkerét. Kibiztosította a fegyvert, célpontot keresve az alakatlan masszán, amit megsebezhetne lövéseivel.

Újabb hajladozó csáp ragadta meg a levélhajót, aztán még egy. Ezek vastagabbak voltak és erősebbnek tunktek, mert a tányér megbillent a húzásuktól. Skywalker mindkettőt lemetszte, majd ugyanezt tette az immáron felé nyúló harmadik csáppal is. A levágott darabok hamar visszaolvadtak a testbe, ami semmi jelét nem mutatta, hogy fájna neki a sérülés.

Felismerve, hogy eléggé reménytelen küzdelem vár rájuk, Luke fölpattant és gyorsan beledöfött a lény közepébe, tövig merítve zümmögő pengéjét a kocsonyás testben. A fénysugár ellenállás nélkül áthatolt az óriás amőbán, de csupán némi gőz szállt fel a gyorsan összezáruló sebből, ami nem égett meg. A biztonság kedvéért ide–oda kaszált néhányszor a lény belsejében, remélve, hogy talál benne valami érzékeny pontot, egy belső szervet vagy idegközpontot például, de csak annyit ért el a próbálkozással, hogy a protoplazmaszörny sietség nélkül elhúzódott tőle, átmenetileg eltávolodva a hajójuktól. A szúrásnál nem látszott sem vér, sem másfajta belső folyadék, ami szivárgott volna belőle.

A következő pillanatban Leia tüzelni kezdett a lényre, ütemesen húzkodva a fegyver ravaszát. A sugárvető süvítése visszhangot vert a csendes barlangban, ahol eddig csak a hullámok csapkodása, a fénykard zümmögése és Luke szaggatott lélegzete hallatszott. A becsapódó energianyálábok mély lyukakat ütöttek az amőba oldalába, némelyik teljesen át is hatolt rajta és mögötte gőzzé változtatta a vizet. De a sebek hamar összezárultak, csupán valami kis égett csík látszott egy darabig a helyükön, majd az is feloldódott az állat kavargó belsejében.

Aztán az ismeretlen életforma meglódult és félelem nélkül visszatért a levélhez, részben alá húzódva. Organa tovább tüzelt, makacsul ugyanarra a pontra célozva a massa közepén és egyszerűen képtelen volt felfogni, miért nem tudják megölni vagy legalább elriasztani ezt az izét? Még sosem hallott olyan élőlényről, ami ennyire semmibe vette volna, hogy sugárvetővel szitává lövik.

– Van egy gránátod? – kiáltott fel Skywalker, lendületes kardcsapásokkal viszonzva a csápok ismételt közeledését.

– Nincs! – pillantott rá rémulten a lány.

– Használd az én pisztolyom is! – utasította a férfi, odadobva neki oldalfegyverét. – Előbb–utóbb csak megérzi, hogy nem látjuk szívesen!

De a lény úgy látszik nem beszélte a galaktikus szabvány nyelvet vagy teljesen érzéketlen volt, mert újra és újra támadott, a csónakban álló fiatalember felé nyújtva csápjait. Aki valahányszor lemetszett egyet, a megcsonkult végtag mindig visszatüremkedett a nagy, csillogó testbe, anélkül, hogy sérülés látszott volna rajta. Mellette Leia immáron két lézerpisztollyal tüzelt folyamatosan az amőbára, ami teljesen a levelük alá húzódott és körbevette őket. Tekergőző csápok nyúltak be a ladikba minden irányból, a hevesen védekező emberek felé tapogatózva.

– Ez nem használ! Most mi legyen? – sikoltott fel a lány, mikor kiürült a saját pisztolyának energiasejtje és kénytelen volt az ölébe ejteni a felforrósodott stukkert. Egy vékony nyúlvány tapadt rá a térdére, de oldalról szétlőtte, a levél peremével együtt, így szerencsére nem kaptak léket.

Társa azonban nem ért rá válaszolni, sem a taktikájukon gondolkodni, mert egy különösen vastag csáp fonódott a derekára hátulról, miközben épp három másik nyúlvány felaprításával volt elfoglalva, amiket csaliként tartott elé a szörny. A lény húzni kezdte a fiút kifelé a csónakból, mire ő felkiáltott, olyan gyorsan forgatva kardját, ahogy csak tudta, s közben majdnem belevágott a csónakba és Leia karjába. Aztán hanyatt esett és a tányér megbillent. Víz loccsant be a pereme fölé a hevesen ingó tákolmányba. A hercegnő két lövés között odanézett és fölsikoltott.

– Luke!

Utánakapott, hogy a lábánál fogva visszahúzza, majd közvetlen közélről belelőtt a csápba, de így sem tudta megakadályozni, hogy a lény szabályosan kivonszolja a férfit a ladikból. Újabb kacsok nyúltak fel Skywalkerért, aki valahogy megkapaszkodott a levél fölpöndördő peremében és rémülten küzdött a testére tapadó kocsonyás anyaggal. Tekintete egy szörnyű pillanatig összekapcsolódott a lányával. Valamit mondani akart, de aztán inkább az erőnek engedelmeskedve nagy levegőt vett, felkészülve az elkerülhetetlenre.

Leia felváltva tüzelt hol a srácot szorító csápokra, hol a háta mögött felbukkanó nyúlványokra, amik őt fenyegették, s közben szabad kezével próbálta visszarángatni bajtársát a csónakba. Ám ekkor egy újabb kitüremkedés megragadta a fiú nyakát és nagy lendülettel lerántotta a felszín alá. A hercegnő az utolsó pillanatban elengedte a pilóta nadrágszárát, hasra esve a csónakban.

– Ne! – sikoltotta olyan hangosan, hogy zengett tőle az egész barlang.

Csobbanás, bugyborékolás, hullámok csapkodása kísérték eszelős kiáltását, aztán az amőba visszahúzta csápjait és elengedte a levelet. Megkapta amit akart, így lemerült a víz alá, magával vonszolva áldozatát.

Organa feltérdelt, remegő kézzel célra tartva füstölgő M–57-esét és gyorsan körbepásztázott a tányér pereme mentén, de az ismeretlen lény eltűnt, nem foglalkozva vele tovább. Óvatosan a hajó széléhez húzódott és lenézett a mélybe, ahonnan buborékok szálltak föl, s a víz furcsán örvénylett és kavargott az odalent folyó küzdelemtől. A tó fekete tömegében egy fénykard kék pengéje világított, sebesen csapkodva. Skywalker vesztül harcolt, próbálva felvagdalni a szörnyet, ami formátlan pacaként vette körül kapálózó testét és húzta lefelé, egyre mélyebbre.

– Luke! – kiáltotta elborzadva a lány, ahogy felfogta, egyedül maradt a csónakban.

Egész testében reszketve a félelemtől leroskadt az összegyűrt takarókra, s agya lázasan járt, próbálva feldolgozni a helyzetet. A lény fel fogja falni a férfit, ő pedig itt marad egyedül a barlangban. Persze nem sokáig. Nyilván hamarosan vissza fog jönni érte és ugyanúgy lehúzza, hogy vízbe fojtsa, mielőtt körülfolyná és elkezdené megemészteni.

Hirtelen eszébe jutott a sziklafalon látott piktogram, ami egy csónakot ábrázolt, alatta nagy kék pacával, amibe egy pálcikaembert rajzoltak. Az ábra nem tájékoztatás volt, hanem figyelmeztetés! Ne menj a tóba, mert elkap a benne élő ragadozó és felfal! Ezért nem találkoztak bennszülöttekkel a környéken és ezért nincsenek a tó partján kikötők, meg elhagyott csónakok! Nyilván a kivezető járatokat is emiatt falazták be a cowayok, óvakodva a formátlan kísértettől! Bárcsak megértették volna az üzenetüket!

A rátörő pánikrohammal küszködve felült és kapkodva, ügyetlenül tárat cserélt mindkét pisztolyában. Már tudta, hogy meg fog halni. És soha, senki nem tudja meg, mi történt velük. De nem akart úgy elmenni, hogy nem harcol a vég ellen az utolsó pillanatig. Aztán ha őt is lerántja a víz alá a szörny, utolsó tetteként fejbe lövi magát, hogy gyorsan vége

legyen az egésznek.

Amikor újra körülnézett, észrevette, hogy alig tíz méterre lebeg a csónakja a terem falától. A világító mohákkal borított lejtős partszakasz hirtelen nagyon vonzónak és biztonságosnak tetszett a számára. Még úgy is, hogy alig volt hosszabb húsz méternél és nem kínált kiutat sehová. De az amőba talán nem tud kimászni a szárazra és ha elég távolra húzódik a víztől, a csápjaival sem érheti el. Oda kell jutnia, mégpedig minél előbb!

Gyorsan letette fegyvereit és felmarkolta evezőjét, elhelyezkedve a tányér átellenes oldalán. Minden erejét beleadva taszigálni kezdte a levelet a part felé, eszelős sietséggel. Ha a lény jóllakik Lukekal, talán odébb áll, ő pedig néhány óra múlva megpróbálhat továbbhajózni, keresve a kiutat ebből a halálcsapdából.

Közben újabb buggyanások hallatszottak mellette a vízben, de hiába figyelt minden irányba, sem a férfi, sem a szörny nem bukkant fel a tóból. Már több, mint egy perc telt el azóta, hogy Skywalker lerántotta a lény. Mostanra valószínűleg elfogyott a levegője és épp fuldoklik. Vagy talán már meg is halt és teste eltűnt az amőba kocsonyás tömegében. Leiát kiverte a víz, ahogy arra gondolt, milyen rettenetes véget ért a barátja és majd megszakadt a szíve fájdalmában, amiért nem segíthetett neki.

Már félúton járt a part felé, mikor nagy csobbanást hallott maga mögött. Odanézett, a szörny támadására számítva, ám ehelyett Lukeot pillantotta meg, amint csapkodva a felszínre bukkan, köpködve és vadul fújtatva. A férfi körülnézett, majd kikapcsolta fénykardját és bágyadtan intett Organának. Aztán lassú karcsapásokkal úszni kezdett a csónak után.

– Luke! Jól vagy? Mi történt? – kérdezte megkönnyebbülten a hercegnő. Nyomban abbahagyta az evezést és megállt, hogy bevárja társát. Amint odaért hozzá, elkapta bal karját és besegítette a ladikba. Annyira megörült neki, hogy az sem érdekelte, mennyi víz folyik be közben a perem fölött a hajójukba, ami erősen megbillent a srác súlyától és majdnem felborult velük.

Skywalker kimerülten elterült a levélen, s reszkető kézzel megtörölte arcát. Csorgott róla a víz és úgy zihált, mint aki a halálán van. De máris feltámaszkodott és fénykardját szorongatva körülnézett, az alig hullámzó felszínű tavat kémlelve bizalmatlanul.

– Megfagyok! – nyögte összekoccanó fogakkal. S Leia csak ekkor vette észre, hogy egész testében reszket a hidegtől.

– Azt hittem, felfalt! – hebegte elfogódottan a hölgy, s megragadta karját. Maximális fűtésre állította ruháján a kijelzőt, hogy vacogó társa mielőbb fölmelegedjen, aztán máris folytatta az evezést.

Mögöttük, a tó közepén buborékok sora pattant szét a vízen, a lény helyét jelezve.

– Ki kell jutnunk a partra! – kiáltotta a lány, azt remélve, hogy Luke majd csatlakozik hozzá és segít a lapátolásban. De a pilóta egyre csak a fekete felszínt bámulta, lihegett és egyre hevesebben reszketett a kihűléstől.

A buborékok közben lassan távolodni kezdtek tőlük a terem kijárata irányába. Sejtelmes pukkanásaik még jóval azután is hallatszottak a barlang félhomályában, hogy a helyüket már nem lehetett látni. Felismerve, hogy megmenekültek, a pilóta erőtlenül lehanyatlott és szorosan karba tett kézzel próbálta csillapítani folyamatos remegését.

– Sikerült elkergetned! – állította boldogan Organa, egy utolsót taszítva még a levelükön, mielőtt a partnak ütköztek volna.

– Ebben nem vagyok olyan biztos. – lihegte Skywalker, aki sok mindent érzett pillanatnyilag, a győzelem örömét kivéve. – Talán csak elfáradt és pihen egy kicsit. Vagy nem ízlik neki a fénykard sugara.

Nagy nehezen övére akasztotta életmentő fegyverét és mivel továbbra is fázott, megvizsgálta ruhaujján a kijelzőt. A termosztásas öltözék maximális fűtési kapacitást mutatott, ám mindennek nyoma sem volt a gyakorlatban.

– Azt hiszem... elromlott a ruhafűtése! – motyogta vacogó fogakkal.

Leia közben kiugrott a csónakból és megragadva felkunkorodó szélét, félig felranciaigálta a moha lepte partra. Majd felfogva, hogy társa nem követi, csak fekszik a ladik alján tocsogó vízben, aggódva visszamászott hozzá.

– Megsérültél?

Az nemet intett a fejével.

– Gyere!

Fölsegítette a fiút, bal karját a nyakába véve és kitámogatta a szárazföldre. Luke öltözkéből csöpögött a víz és a teste csillapíthatatlanul reszketett a hideg sokktól. A kezei egészen dermedtre hűltek, fogni is alig tudott velük.

– Alaposan megszorongatott, de azt hiszem, nem tört el semmim. Viszont így halálra fogok fagyni.

A lány ellenőrizte karján a vezérlőpanelt, mert ő is érezte, hogy jéghideg a ruhája, noha már tűzforrónak kéne lennie. Valószínűleg harc közben megsérült a fűtőrendszere vagy zárlatos lett a vízben. Valahogy fel kell őt melegítenie, méghozzá nagyon gyorsan.

– Vedd le a ruhádat! – mondta egyszerűen, s elengedve a rogyadozó férfit visszalépett a hajóba. Kidobálta belőle átázott zsákjaikat és takaróikat, majd ismét megrángatta a levelet, míg az teljesen felcsúszott egy lapos sziklára. Így biztosan nem fog elsodródni.

– Várj, segíték! – lépett oda a sráchoz, aki fagyott ujjával képtelen volt lehúzni kezeslábasa cipzáráját. – Teljesen le kell vetköznöd és megtörölköznöd!

– Miben? Az összes cuccunk elázott! – nyöszörögte Skywalker, erőtlenül hagyva, hogy a hercegnő lerángassa róla előbb a csizmáit, majd a termoruháját, aztán az alatta viselt pulóvert és terepszínű nadrágot is. A levetett göncöket Leia kifacsarta és szétterítette a parti sziklákon, hogy mielőbb megszáradjanak. Utána turkálni kezdett a hátizsákokban.

– Az enyéme nem! Úgy látom, a műanyag tasakok megvédték a legtöbb holmimat! – jelentette ki elégedetten. Átadott a társának néhány használt ruhát a sajátjából.

– Törölközz meg ezekben...! Gyorsan!

Luke ügyetlenül megszabadult a testére tapadó vizes trikójától és törölgetni kezdte magát öfelsége váltás ingében. Rettenetesen fázott a barlang hideg levegőjében és azon csodálkozott, miként lehet az, hogy nem kapott szívgyörcsöt a vízben. Talán az erő tette, ami egészen átjárta testét az élethalálharc során és kitartásra buzdította a protoplazmaszörnyel vívott küzdelemben. Persze az erő nem melegítette föl, de valamiképp mégis megvédte belső szerveit a komolyabb károsodástól. Eddig.

– Az alsódat is vedd le! – mutatott rá a lány határozottan. Kikészítette a férfi váltás ruháit egy körre, ám azok szintén nedvesek voltak a csónakba belötytlenő víz miatt. A pilóta valamiért elfelejtette vízhatlanul becsomagolni a korábban levetett cuccait, így azok javarészt eláztak az előbb. Viszont az egyik alsónadrágja valahogy száraz maradt a többi holmi között.

– Mihh...? – nézett rá habozva Skywalker.

– Talán szégyenlős vagy? – kérdezte a hölgy, szándékosan oda se figyelve rá. Fogta a zsákjaikat és fölcipelte őket a partszakasz legmagasabb pontjára, egy lapos körre, ami jó hat méterre volt a tótól és legalább két méterrel annak szintje fölött. Itt elég messze lesznek az amőbától, ha mégis visszajönne. Majd nekilátott takaros fekvőhelyet készíteni kettejüknek a világító mohával borított kemény talajon.

– Nos... én... őh...! – vont vállat, érezhetően szabódva a fiatalember. Erre mit lehet válaszolni? Aztán hirtelen eszébe jutott, mit mondott a lány pár nappal ezelőtt Hallának a terepjáróban.

– Nem akarom letolni a gatyámat egy... ivarérett nőstény előtt!

Leia önkéntelenül is ránézett, ahogy ott áll egy kőn gyámoltalanul, egész testében vacogva, aztán kisvártatva kapcsolt és röviden felvihogott. Értékelte barátja humorát, s

rögvest megfelelt neki, felidézve a korábban történeteket.

– Mit szégyellsz, Luke? – kérdezte kajánul, a másik póre testén legeltetve szemét gátlástalanul. – Azt amid van? Vagy azt, amid nincs?

– Egyiket sem! – vágta rá felbátorodva a szövetség hőse. És szemérmesen elfordulva tőle, gyorsan letolta alsónadrágját. Megtörölközött, gondosan takargatva mindazt, amit nem szégyellt és magára cibálta száraz fehérneműjét.

– Gyere föl ide! – hívta a lány, befejezve a vízhatlan takarók rendezgetését. Fürgén leszaladt a partra, összeszedte minden holmijukat és odacipelte őket a rögtönzött fekhely mellé, kézközelbe pakolva a pisztolyokat és a fénykardot.

A férfi közben összegörnyedve, mezítláb feltámolygott a sziklára és le akart feküdni, hogy gyorsan betakarózzon.

– Várj! Ne arra feküdj! Túl hideg! – szólt rá a királykisasszony. Azzal sebesen vetkőzni kezdett, megszabadulva csizmájától és kibújva kezeslábasából. Leterítette a bekapcsolt termosztályos öltözéket az egyik takaróra, szétnyitott felsőrésszel fölfelé.

– Feküdj bele! Jó meleg!

Luke boldogan engedelmeskedett, értékelve a hátát felforrósító holmit. Organa ruhája túl kicsi lett volna ahhoz, hogy fölvegye, de így egész kellemes volt leheveredni rá. Már magára akarta húzni a másik takarót, mikor észrevette, hogy Leia nem állt le a vetkőzéssel. Korábbi szégyenlősségét feledve kibújt fekete pulóveréből és szabályosan a férfi fejére húzta, sapka gyanánt, hogy csak az arca látszott ki belőle.

– Ezt így, ide...! – mondta, eligazgatva rajta test meleg holmiját. – Nehogy megfázz! Nincs semmi gyógyszerünk és nem tudom, mikor jutunk ki innen!

– De te... – nyögte értetlenül a fiatalember. A lány csupasz bőrét bámulta, aki a pulóver alatt nem viselt inget, csak egy világosbarna melltartót. A jobb alkarján kékes elszíneződés látszott, ahol Grammel korábban belerúgott.

– Én majd rád fekszem és felülről melegítelek! – közölte gyakorlatiasan a hercegnő.

Gyorsan levette terepszínű nadrágját is és bebugyolálta vele társa lábait, amik szinte teljesen érzéketlenné váltak a kihűléstől. Aztán odatért Skywalker fölé lovaglólásban és hátára terítve másik takarójukat, bátran ráhasalt a döbbsen figyelő pilótára. Majd rémülten felsikkantott meglepetésében, ahogy meztelen bőre a férfi jéghideg testéhez ért.

– Áh! Te jó ég! De hideg vagy!

Kényszerítene kellett magát, hogy ne húzódjon el Luketól, aki úgy hevert alatta, mint egy jégtömb. Elakadó lélegzettel fészkelődött, lábait kinyújtva és eligazgatta magukon a takarót.

– Ezt nem kellene...! – próbálkozott némileg zavarba esve a fiatalember, ahogy Organa meleg bőre hozzásimult, puhán és odaadóan. – Így te is megfázhatsz...!

– Oh! Ez a legkevesebb, amit megtehetek érted! Huhh! Azok után, hogy majdnem otthagytalak a vízben...! Úúhh! Ölelj át bátran és szoríts magadhoz!

– Nem vártam tőled, hogy utánam ugorj! – nyögte a fiú, dermedt ujjait a lány karcsú derekára csúsztatva, mire az megrázkódott és újabb sikolyok szaladtak ki a száján. Leia láthatóan rosszul tűrte a hideget és minden önuralmára szüksége volt, hogy ne meneküljön el a társa közeléből. Két könyökére támaszkodva elszántan a másik hóna alá nyúlt és tenyereit a lapockái alá dugta, ily módon fogságba ejtve önmagát.

– Jahajj! De hideg vagy...! Ááhh! Nem is ugrottam volna! Óhh...! De ha engem ránt be a vízbe a szörny, már halott lennék! Ááhh...! Te meg halálra fagynál itt egyedül! Huhh...! Úgy érzem, lefagy a cicim tőled!

Lukenak végre sikerült rendesen átkarolnia kedvesét a takaró alatt és erősen magához szorította törzsét, hogy minél nagyobb felületen érintkezzenek. Kihűlt teste úgy szívta magába a termoruha és a reszketve sóhajtozó nő melegét, mint száraz szivacs a vizet. Közben egymás szemébe néztek, s orruk összeért egy–egy pillanatra.

– Talán leheljek rájuk? Vagy vegyem kézbe őket? – ajánlotta segítőkészen a férfi, mire őfelsége hisztérikusan felvihogott és szemérmesen a vállgödrébe temette orcáját.

– Meg ne próbáld! Te jégcsap! Aahh...! Hogy lehet az, hogy neked még ilyenkor is a szexen jár az eszed?

– Csak próbálom felforrósítani a hangulatot valamivel! – védekezett halkán a fiatalember, s együtt nevetett a vacogva piruló fruskával.

– Az már így is elég forró! – állapította meg Leia, s arcát a fiúéhoz nyomta, megosztva vele minden csepp hőt, szeretete és odaadása legőszintébb jeléül.

– Igen! Tényleg csak úgy árad belőled a hév! – súgta fülébe elfogódottan Skywalker. Azzal gyöngéden végigsimított a társa hátán, újabb önkéntelen sikolyokat csalva elő a leányzó torkából. Ha valaki most messziről látta volna őket, nyilván azt hiszi, épp bujálkodnak, úgy mocorogtak a takaró alatt. De persze senki sem volt a sejtelmes fénnel megvilágított barlangban, még egy éhesen leskelődő vízi szörny sem.

– Akkor élvezd ki, amíg tart! Úúhh! Mert nem fogok örökké itt heverni rajtad! – figyelmeztette Organa, pajzánul nevetgélve. – Huhh! Kivételesen nem bánom, ha letapizol! Óóhh...!

Meglepetten felnyögött, mikor a férfi hideg tenyerei – élve a felkínált lehetőséggel – óvatosan a fenekére csúsztak. A bugyi vékony anyaga mintha nem is takarta volna, oly akadálytalanul engedte megszökni húsából a maradék hőt. Most már ő is szabályosan reszketett a kihűléstől, de azért combjait elszántan a másik lábai köré fonta, nem tagadva meg tőle az életadó meleget.

– Mert máskor bänni szoktad? – kérdezte meglepetten Luke.

– Nem! Nem úgy értettem...! Csak a körülmények most nem igazán alkalmasak az erotikára!

Amint kimondta, Leia máris azon kezdett tűnődni, miért mentegetőzik a kedvese előtt? Talán mert az effajta intim beszélgetések terén messze nem rendelkezett még annyi tapasztalattal, mint például a bolygóközi diplomáciát illetően. És ez sokkal jobban elbizonytalanította, hogysem be merte volna vallani magának.

– Miért? Volt valaha is olyan pillanat az elmúlt két évben, amikor alkalmas lett volna? – érdeklődött a srác ravaszul, gondosan ottfelejtve kezeit a hölgy tenyérbeillően formás hátsóján. S ha már rajta volt, kipróbálta, tudja-e mozgatni a hidegtől elgémberedett ujjait? Legnagyobb öröme tudta.

– Talán. De egy sem jut eszembe! – motyogta szemérmesen a hölgy, s ezúttal az orcája másik felét nyomta oda Skywalker hideg orrához.

– Pedig előfordult már, hogy így összebújtunk! Ráadásul ruhátlanul! – jelentette ki mosolyogva a férfi, rövid tűnődés után.

– Mikor? – kapta föl fejét a királykisasszony kételkedve. – Én nem emlékszem rá!

– Az első nap, amikor megismerkedtünk! – súgta fülébe Luke gyöngéden. – Abban a szállodai szobában...! Nem rémlik valami?

A hercegnő fejében kristálytisztán felidéződtek azok a pillanatok. Hát persze! Hogy is felejtette el!

– Ja...! De akkor törölköző volt rajtunk! – jegyezte meg összevont szemöldökkel.

– Lefekvéskor, igen! – mosolyodott el a férfi talányosan. – Csak aztán az éjszaka folyamán valahogy lecsúszott rólunk a takaró alatt!

Organa meredten bámult a parasztfiú kék szemeibe, s vértelen szája megrándult a felismeréstől.

– Te jó ég! Tényleg...! De én azt hittem, nem vetted észre! Én ébredtem elsőnek és sikerült visszaügyeskednem magamra a törölközőt!

– Nem! Én ébredtem először! – világosította föl a fiatalember szerényen. – Arra, hogy a karjaimban mocorogsz és szorosan odabújsz hozzám! Csak úgy tettem, mintha még

aludnék, mert iszonyúan zavarba jöttem attól, hogy mindketten pucérok vagyunk!

Leia elkerekedő szemmel hallgatta őszinte vallomását és azon tűnődött, miként reagáljon rá. Egy biztos. Ha volt még olyan négyzetcentiméter a testén, ami esetleg nem lett libabőrös, most az is hevesen borzongani kezdett a meglepetéstől.

– Hát ez hihetetlen...! És nem szóltál róla!

– Szemérmes fiú vagyok! Tudod! – dűnnyögte lesütött szempillákkal Skywalker. S fiatal arca maga volt a megtestesült ártatlanság.

– Ha-ha...! No és... ő... meglestél esetleg? A takaró alatt...? – kíváncsiskodott a lány, próbálva palástolni őszinte zavarát, mivel nehezebbre esett elhinni a hallottakat.

– Ahhoz nem volt bátorságom! – állította fülig érő vigyorral Luke. – Különben is elég gyatrán festettél...! Úgy értem, a kínzás nyomaival a bőrödön!

– Ne is emlékeztess rá! Hetekbe telt, mire rendbe jöttem utána! – dohogott a nő grimaszolva. És eszébe jutottak azok a foltok, amik most díszítették egyes fertályait. Különös, hogy mindig olyankor kell meztelenkednie a tatuini srác előtt, amikor épp csúnyán le van amortizálódva és a kinézete igencsak messze áll az ideálistól. Kiábrándító lehet neki folyton így látnia őt. Hűha! Lehet, hogy ezért nem jöttek össze még mindig? Mert a férfi nem találja elég vonzónak? Agyában egymást kergették a felajzott gondolatok, amik segítettek átmenetileg megfeledkezni a testét átjáró hidegről, a tóban lapuló szörnyetegről és az egész, kilátástalan helyzetükről.

– Őszintén szólva akkor eléggé meg voltam ijedve egy csomó minden miatt. – suttogta fülébe a pilóta elfogódottan.

– Akárcsak én...! Még sose aludtam együtt előtte... úgy... egy pasival! Érted!

– Érttem! – nevetett halkán a fiú, hátára csúsztatva kezeit. – Nekem is te voltál az első...!

Elégedetten kuncogott a történetekre visszagondolva, de csak ő találta viccesnek a dolgot.

– Az első? – nézett rá féltékenyen Leia, azzal a királynői pillantásával, amivel az alattvalók iránti elégedetlenségét szokta kimutatni. – Ezek szerint... voltak mások is azóta...?

Luke elhúzta száját és zavartan krákogott, mintha valami kaparná a torkát. Erre most mit mondjon? Anélkül, hogy megsértené a fejlett önértékű hercegnőt?

– Nos, hát ő... megesett néhányszor, hogy közelebbi ismeretségbe kerültem bizonyos hölgyekkel a bevetések során. De tudod, hogy megy ez...!

Mivel Organa olyan képpel bámult rá, mint aki egyáltalán nem tudja, a férfi inkább elhallgatott, nem akarva megbántani kedvesét azzal, hogy a hódításaival dicsekszik. S közben eszébe jutottak azok a lányok, akikkel volt szerencséje összebújni az elmúlt két évben. Főleg Tanith Shire, az ophideraani szöke úrhajótolvaj, meg az erő érzékeny Prithi a Lopakodó századból, aki azóta sajnos elhagyta a felkelőket és visszatért a szülőbolygójára.

– Nem. Nem tudtam, hogy van barátnőd... vagy volt. – jegyezte meg Leia meglepetten. S közben azokra a csinosabb lányokra gondolt, akikkel flörtölni látta Skywalkert az elmúlt években. Főleg pilótanők voltak a Zsivány századból, mint Karie Neth, Cinda Tarheel vagy Samoc Farr. De a felkelő katonaságon kívül is akadtak hölgyek, akik szemet vetettek a szövetség ifjú hőisére, mint a néhai Nakari Kelen és még néhányan. És ez csöppet sem volt ínyére őfelségének.

– Nem. Nincs barátnőm. És nem is volt. Semmi komoly, úgy értem. De az életveszély könnyen összehozza az embereket! – magyarázta Skywalker, zavarában lehunyva szemét, hogy ne kelljen a másokra néznie. – Látod, mi is, hogy összegabalyodtunk most...! Biztos veled is megesett már ilyesmi...! Nem?

– Én hercegnő vagyok! Nem egy közember, aki bárkivel összefekszik a pillanat hevében! – róttá meg szigorú képpel a királykisasszony, láthatóan neheztelve társára, amiért az ilyesmiket feltételez róla.

De közben óhatatlanul is eszébe jutott Raal Panteer és a vele töltött rövidke idő a Ryloth egyik holdján, mielőtt tragikus körülmények közt elvesztette volna első szerelmét. Nem, erről nem fog beszélni Skywalkernek. Jobb, ha nem tud róla. Ha eddig nem említette neki, ezután sem fogja. Főleg azért, mert kínosan érezné magát miatta. Higgye csak azt a férfi, hogy nem volt még senkije. Ami a szó testi értelmében tulajdonképpen igaz is.

– Értem! – biccentett elkomorodva a srác alatta. – Szóval érzem megtisztelve magam, amiért néha összefekszel velem, ha épp olyan kedved van hozzá!

Leia azonnal tudta, hogy megsértette kedvesét az iménti kifakadásával, de már késő volt visszaszívni a meggondolatlan szavakat.

– Nem! Nem úgy értettem! Jaj...! Kérlek, ne haragudj...! Már megint ostobaságokat beszélek...!

Sután elakadt, nem tudva, hogyan folytassa mentegetőzését. Ám a fiú volt olyan bölcs, hogy megelőzte, nagyvonalúan megbocsátva neki arisztokrata gőgjét. Amiért a hercegnő külön szégyellte magát, piruló orcáját a társa vállgödrébe fúrva.

– Jó! Hagyjuk ezt a témát, mielőtt még jobban belebonyolódunk és esetleg összeveszünk. Nem akarok megint pofozkodni és birkózni veled, mint a bányavárosban.

– Rendben! Egy életre elegendem van az élet pofonjaiból!

Miután befejezték a rosszul sikerült csevegést, egy időre elhallgattak. Aztán Leia fölnézett, gyanakodva körbepillantva a teremben, mert mintha gyanús bugyborékolást hallott volna a fekete tó közepe felől. De semmit sem látott a félhomályban, ráadásul a köröttük ragyogó növénytakaró eléggé elvakította. Így inkább a szerelme vállára hajtotta fejét és megpróbált nem gondolni az óriás amőbára. Ez elég könnyen ment, mivel az alatta heverő férfi ismét elterelte figyelmét a rájuk leselkedő halálos veszélyről, talán megérezve a lány mélységes félelmét.

– Huhh! Úgy érzem, majd lefagynak a kiálló részeim!

– Mire gondolsz...? Az orrodra...? – kérdezte a fruska, gondosan eligazgatva társa fején a pulóverét, hogy csak a két szeme látszódjon ki belőle.

– Arra is...! Többek között! – súgta Skywalker, hideg kezeit a hölgy a csípőjére csúsztatva.

– Értem...! Most nagyon segítőkész kedvemben vagyok, Luke! De arról ne is álmodj, hogy bedughatod a szerszámodat valami jó kis meleg helyre! – közölte vele a hercegnő hivatalos hangon. – Sem a hely, sem az idő nem alkalmas az ilyen... ő... játékokra!

Bár nagyon próbált szigorú arccal nézni a másikra, a végére mégis elvigyorodott, míg a férfi szája láthatatlan maradt a pulóver szövete mögött. Ettől függetlenül mindketten kuncogtak egy sort, élvezve a szerelmes évődést a takaró alatt.

– A szerszámom jelenleg nincs használható állapotban, ha még nem vetted volna észre! Amúgy az ujjaimra gondoltam a kezemen és a lábamon...! Hé! Várjunk csak...! Hogy lehet az, hogy neked még ilyenkor is a szexen jár az eszed?

Organa felkacagott és ismét a srác vállgödrébe temette tűzvörös orcáját.

– Csak azért, mert te ráterelted a figyelmemet! – vádolta meg a fiatallembert mérgesen.

– Én? – hüledezett Skywalker, mintha megdöbbent volna. Pedig a szeme mosolygott, miközben gyöngéden átkarolta kedvesét.

– Te bizony...! Élvezed, mi...? Hogy folyton zavarba hozol...!

– Dehogy! – mormolta komolyan a férfi. – Én azt élvezem, hogy veled lehetek és törődünk egymással...! Meg azt, hogy még élünk!

Leia értékelte vallomását, de válasz helyett inkább mocorogni kezdett rajta, kihúzva kezeit a lapockái alól, mert igencsak sütötte már őket a teljesen felhevült termoruha. Majd

jobbával megkereste az öltözék ujját és felhajtva a takaró szélét, alacsonyabb fokozatba kapcsolta a fűtést, hogy tovább kitartsanak a telepek. Aztán karjaival megtámaszkodva ismét körülnézett, nem fenyegeti-e őket bármi veszély, amíg itt hancúroznak, édes szavakat suttogva egymás fülébe.

– Örülök neki, hogy ilyen könnyen veszed a dolgokat, miközben én majd megörülök a félelemtől! – közölte reszketeg hangon, s visszafeküdt a derekát szorongató legényre. – Mi lesz, ha visszajön az a lény...? Össze-vissza kalapál a szívem a stressztől! A legszívesebben teli torokból sikítani kezdenék és szétkarmolnám magam, amiért voltam olyan hülye, hogy lejöttem ebbe a barlangba utánad!

Luke megütközve hallgatta zaklatott szavait, s hirtelen megértette, hogy Organát csak egy hajszal választja el a pánikrohamtól. Gyöngéden simogatni kezdte a lány hátát, remélve, ezzel megnyugtathatja. Miközben ő maga is rettegett egy újabb találkozástól a tó szellemével.

– Nagyon sajnálom, hogy újfent csalódást okoztam neked! De ha ettől jobban érzed magad, sikíts csak nyugodtan!

– Kösz...! És nem félsz, hogy megsüketítelek véletlenül?

– Majd befogom a fülem! – ígérte szerelmének nagy komolyan.

Leia erre mélyen a szemébe nézett, s hangja többször elcsuklott beszéd közben.

– Attól félek, ha kiadom magamból a feszültséget, teljesen eluralkodik rajtam a pánik és még kárt teszek benned! Vagy magamban!

– Emiatt ne aggódj! – sóhajtott föl a vadászpilóta elszántan. – Jó vagyok közelharcból! Majd lefoglak!

A hercegnő röviden megfontolta nagylelkű ajánlatát, aztán mocomrogni kezdett, kinyújtva karjait lefelé a törzse két oldalán.

– Akkor csavard hátra mindkét kezem és el ne engedj, míg abba nem hagyom a hisztizést! – nyögte elszántan, szinte már parancsolóan.

Skywalker erre megragadta csuklóit és szakszerűen a hátához szorította őket, minden eshetőségre készen.

– Kérése parancs, hölgyem!

– Aú! Azért a kezem ne törd el!

Luke nyomban enyhített picit a szorításon, nem akarva kárt tenni kedvesében. S óhatatlanul eszébe jutottak azok a korábbi alkalmak, mikor ugyanígy le kellett fognia őfelségét azért, mert alvajáróként kapálózott mellette az ágyban.

– Vigyázok rád! Hiszen megígyém, nem? – súgta fülébe biztatóan.

Válasz helyett a lány a férfi vállgödrenél összegyűrt pulóverbe nyomta arcát és egy hatalmasat sikított, egész testében megrázkódva feltörő indulataitól. De a fiú erősen tartotta, magához szorítva karcsú derekánál, így nem tudott kiszabadulni fogságából. Leia azonban láthatóan teljesen bekattant, mert teli torokból sikoltozott és hánykolódott rajta, mint aki megbolondult, ráadásul fejét a földbe verte. Még szerencse, hogy a leterített takaró és a pulóver tompította az ütközést, különben betöri homlokát a sziklán.

Luke őszintén meglepődött azon, mennyi erő van a fruskában, mert alig bírta féken tartani őrjöngő szerelmét, aki hosszú percekre keresztül kiabált és sivalkodott, egészen elveszítve a kontrollt maga felett. Hangoskodásától zengett az egész barlang, ami valószínűleg az összes tavi szörnyet elriasztotta a környékről. Félelmetes és megrendítő volt látni és hallani, mennyi fájdalom tombol benne, amit idáig visszafojtani volt kénytelen. Beleharapott a pulóver anyagába, rugdalózott, dobálta magát, nyögdécselt és zihált, nyüsített és reszketett a hisztériától. Aztán elsírta magát és fokozatosan lenyugodva ott zokogott a fülébe, mint egy sebzett lelkű kisgyerek. Végül egészen elernyed és percekkel később abbahagyta az önfeledt bőgést.

– Semmi baj! Minden rendben lesz! – suttogta neki Skywalker és enyhített valamit a szorításán, de még nem engedte el a csuklóit.

A hercegnő fölemelte fejét és ránézett. Szemei duzzadtak voltak és könnyesek a sírástól. Orra bedugult a takonytól, álla reszketett a stressztől. Egyszóval csöppet sem volt fejedelmi látvány.

– Azt hiszem, most már jobban vagyok. – dűnnyögte erőltetett nyugalommal. Mélyeket lélegzett és próbálta kiszabadítani kezét a férfiéből, hogy megtörölje maszatos arcát.

– Elengedhetsz!

Luke teljesítette kérését és megigazította rajtuk a takarót, ami csaknem lecsúszott a nagy küzdelem során. Aztán gyöngéden átkarolta a szipogó bakfist és hagyta, hogy kipihenje magát. Nem szólt semmit az iméntiekhez, bölcsen a megértő hallgatást választva.

– Annyira szeretnék kijutni innen! – suttogta pár perccel később a királylány, mikor végre megnyugodott. Odaadón simult a testőréhez, aki egészen kimelegedett mostanra és lassan cirógatta ujjával a hátát.

– Én is legalább annyira szeretnék, hidd el!

– Most gondolom teljesen kiábrándultál belőlem! – nyögte Organa szégyenkezve. – És komplett idiótának nézel!

– Nem! Dehogy! – mondta a férfi, s lehúzta arcáról a pulóvert, hogy arcon csókolhassa megviselt partnerét. – Te vagy a legbátrabb nő, akit csak ismerek! Az nem bolondság, ha ki mered mutatni az érzéseid!

– Gyenge vagyok, az az igazság! – vallotta be Leia szomorúan. – A Halálcsillag óta egy szörnyű rémálom az életem, amiből nem találom a kiutat. És rajtad kívül nincs senkim, akivel beszélhetnék róla...!

– Megtisztelő, hogy ennyire megbízol bennem!

– Szeretném, ha ez... köztünk maradna! Jó? – pillantott rá a hölgy fátyolos szemmel.

– Persze! – biccentett a pilóta, mire kapott egy tétova csókot a szájára köszönetképpen.

– Már bánom, hogy nem hoztam magammal egy doboz dipilt az útra! – suttogta kimerülten pihegve őfelsége. – Most bevennék belőle egy marékka!

– Az micsoda? – érdeklődött Luke, a barlang föléjük ívelő mennyezetét bámulva.

– Stresszoldó és nyugtató gyógyszer, amit az orvosom írt fel még régebben. De már hónapok óta nem szedem, mert túlságosan eltompít és vadászgépet sem lehet vezetni a hatása alatt.

– Akkor jól tetted, hogy nem hoztad el.

– Viszont nélküle meg látod, miket művelek...! Huhh! Annyira kiegyensúlyozatlannak érzem magam!

– Szerintem jól megálltad a helyed idáig. – állította a fiatalember nagy meggyőzőerővel.

– Harc közben és vész helyzetben fegyelmezett vagy és erős. Csak utána kezdesz el hisztizni. Szóval úgy viselkedsz, mint egy igazi, bátor vadászpilóta!

Leia értetlenül nézett rá, azt gondolva, biztosan tréfál a srác. Ő egészen más véleménnyel volt a saját teljesítményéről. De Skywalker komolyan beszélt.

– Miért? Azok így viselkednek?

– Voltál már csata után a pilóták eligazítójában? Mikor a túlélők elmesélik, mi történt? Ki, hogy halt meg, hány ellenséges gépet lőttek le, meg hogy sikerült a bevetés?

– Nem. Én nem vagyok katona!

– Na, az kész bolondokháza! – húzta el száját Luke kelletlenül. – Van egy mondás a harci repülőkhöz, ami így szól: A gyáva pilóták csata előtt fosnak, a bátrak utána.

Mindketten elmosolyodtak, s Organa máris kezdte jobban érezni magát a bóktól.

– Ezt még nem hallottam! De találó...! És te mit szoktál csinálni, amikor nagyon ki vagy akadva egy bevetés után?

– Bemegyek a kantinba és iszom a fiúkkal valami erőset, az elesett bajtársak emlékére!

– mormogta egyszerűen a fiú.

– És az segít?

– Nem. Viszont a legtöbb pilóta egy idő után alkoholista lesz tőle és amikor kiszuperálják őket, nem kell tovább megjárásaniuk, hogy milyen bátrak. Úgyhogy végeredményben a módszer eléri célját.

Leia szélesen elvigyorodott a cinikus megjegyzéstől, majd aggodalom futott át elgyötört arcán.

– Láttalak már néhányszor részegen, de sosem jutott eszembe, hogy ezért iszod le magad a többiekkel!

– Többet kéne lógnod a katonákkal! Nem csak parancsolgatni a hadműveleti központból! – fedte meg finoman a pilóta tapasztalatlan felettesét.

– De hát azt teszem! – fortyant föl a hercegnő önérzetesen. – Nemrég még amiatt panaszkodtál, hogy túl sok bevetésen veszek részt és folyton kockáztatom az életem!

– Igaz! – biccentett a férfi, tudomásul véve a nyilvánvaló ellentmondást. – Mert szeretném, ha túlélnéd a háborút! Te túl értékes vagy ahhoz, hogy elpatkolj valami jelentéktelen csetepatéban!

– Köszönöm a bókot! – dűnnyögte meghatottan a fruska. – De az én életem semmivel sem ér többet másokénál...! A tiédnél például...! És ha arra kerül a sor, habozás nélkül fel fogom áldozni magam érted vagy bármely más felkelőért a fronton, aki az igaz ügyért harcol!

– Na látod! Ezért mondta azt Halla, hogy idealista vagy és naiv! – róttá meg egy veterán harcos szigorával Luke. – Én meg folyton izgulhatok miattad, nehogy valóra váltsd az ígéreted!

Egymás szemébe néztek, s a fiú azonnal látta, hogy Leia picit megsértődött a túlzottan is őszinte szavaitól.

– Te csak ne félts engem! Tudok vigyázni magamra! – mondta dacos képpel a nő.

Skywalker erre nem szólt semmit, csak a fejét csóválta kételkedve. Ám a köztük lévő különös kötelék miatt a hölgy így is pontosan tudta, mire gondol. És hálás volt neki, amiért nem olvasta fejére mindazon alkalmakat, amikor nagyon nem tudott vigyázni magára.

A beszélgetésük egy időre félbeszakadt, ahogy mindketten az elhangzottakat emésztették.

– Jól érzem, hogy már nem fázol annyira? – érdeklődött kisvártatva őfelsége, óvatosan megmozdulva rajta.

– Aha! Egészen kimelegedtem az ő... test test elleni küzdelemben! – tréfálkozott vele vidám mosollyal a srác. Főként, mert hirtelen feltűnt neki, hogy a szerszáma újra használható állapotba került az alsójában. És ezt a lány is hamar észrevette.

– Akkor azt hiszem, jobb lesz, ha lemászok rólad...! Mielőtt fölakadnék a kedvenc testrészedre! – közölte vele kajánul a királykisasszony és négykézlábra emelkedve odaült mellé, takarójukat szemérmesen maga köré tekerve a hidegben.

Távozása és a barlangban uralkodó zord időjárás hamar lelohasztotta Skywalkerben a lelkesedést. Gyorsan fölkel, levette fejéről a pulóvert, lábfejéről a nadrágot és visszaadta őket Organának, hogy felöltözhessen. Majd dideregve megkereste nedves holmijait és kelletlenül magára cibálta szerelését. A terem párás klímájában túl sokáig tartana megvárni, hogy megszáradjanak. És nekik mielőbb tovább kell menniük innen, mielőtt a tavi szörny meggondolná magát és visszatérne.

Mellette Leia ugyanígy tett, sietve belebújva holmijaiba és közben gondosan kerülte a fiú tekintetét. Most, hogy végre eljutottak az érzelmeik őszinte kimutatásának kényes

témájáig, azon kezdett agyalni, vajon bevallja-e neki, hogy mennyire szereti? De aztán inkább hallgatott, mert Luke sem vallott neki szerelmet és a körülmények csöppet sem kedveztek egy ilyen romantikus pillanatnak. Talán majd később. Feltéve, hogy megérik a holnapot.

– Tulajdonképpen, hogy sikerült elkergetned ezt az izét? – kérdezte halkan a férfitől, miközben összeszedték a holmijukat és mindent visszapakoltak a csónakba.

– Teljesen az erőre hagytakoztam. Az mozgatta a testemet. – mondta vizes ruháit igazgatva magán Skywalker. – Ki sem nyitottam a szemem a víz alatt, mégis pontosan tudtam, hol van a lény és mit csinál éppen. És igyekeztem minél több darabra felaprítani, hogy legyengítsem. Azt hiszem az egyes részei külön kevésbé intelligensek, mint az egész. Gyakorlatilag lebutítottam a vagdalkozásommal, aztán gondolatban rákiáltottam, hogy tűnj innen! Erre otthagyt és elment.

Mindketten a tó fekete vizét nézték, azon tűnődve, vajon a közelben vár-e rájuk a hangtalan szörnyeteg? Mostanra már biztosan összeszedte magát és továbbra is éhes, hisz a barlangban nem sok ehető dolog akad, a parton tenyésző növényeket kivéve. Talán a hajójukat is azért támadta meg, mert el akarta rágszálni a levelet? Csak aztán rájött, hogy a tetején finomabb falatok utaznak? Ha az amőba okos, tanulhatott a történetekből. Mi lesz, ha másodjára nem fog bejönni a Luke által bevetett darabolós technika?

– Gondolod, hogy újra megpróbálkozik velünk, ha vízre szállunk?

Leia láthatóan vonakodott bemászni a csónakba társa mellé. Pisztolyát szorongatva bámulta a tavat és idegesen toporgott a parton.

– Nem csodálkoznék rajta. – biccentett a férfi, gálánsan kezét nyújtva a hölgy felé. – De úgy emlékszem, a lény arra távozott! Mi meg erre megyünk! Talán nincs több példány belőle ebben a tóban és remélhetőleg találunk kijáratot a barlangból, mielőtt újra összefutunk vele.

– Ezzel nem nyugtattál meg! – felelte idegesen a hercegnő, de azért elfogadta a segítséget és kellenlenül helyet foglalt a tányéron.

– Bármennyire utálok a hideg fürdőt, kész vagyok ismét beugrani a tóba azért, hogy megmentselek! – közölte vele a vadászpilóta elszántan. Majd kristályvezetőjével óvatosan eltaszította ladikjukat a parttól és újra kisiklottak a vízre.

– Irigyellek a bátorságodért! – morogta őfelsége, miközben a lelke mélyén hálás örömet érzett, amiért ilyen testőre van.

– Azt javaslom, a továbbiakban maradjunk csöndben és evezzünk olyan halkan, amennyire csak lehet. Elképzelhető, hogy a zajongásunk csalta ide a szörnyet. A vízben ugyanis messzire terjed a hang. – suttogta Skywalker, leheletfinoman mártva evezőlapátját a tóba.

Organa biccentett és fegyelmezetten követte példáját. A továbbiakban szavak nélkül is megértették egymást, pusztán gesztusokkal kommunikálva az út hátralévő részében.

Áteveztek két kisebb termen, majd a harmadikban partra szálltak, hogy megnézzenek egy alagutat, ami sajnos ismételten zsákutcának bizonyult. Fölfelé vezetett, de úgy húsz méter után beomlott az egész vagy beomlasztották. A járat biztonságában a lány halkan megosztotta véleményét a társával a barlangrendszer elzártságáról és megmutatta neki az alagút bejáratánál virító amőbás piktogramot. Amennyiben a feltételezése helyes, nem fognak kivezető utat találni a mélyből és vissza kell térniük a kiindulási pontjukhoz a távon. Mindez látszólag nem keserítette el Lukeot, aki jelenleg sokkal inkább aggódott amiatt, hogy áttetsző támadójuk ismét jelentkezni fog, egy vacsorameghívással a csápjaiban. Ha az összes kivezető alagúttal kudarcot vallanak, legfeljebb visszasétálnak a thrella kúthoz és megpróbál lépcsőt vágni a kardjával az üreg falába.

Aztán négy újabb csarnokkal később végre megpillantottak valami igazán reménykeltőt az előttük elterülő partszakaszon. Egy sziklába vájt tágas alagúton keresztül hatalmas

barlangba jutottak, ahonnan nem vezettek tovább vízi utak, csak egy patak csobogott fentről, kis lyukon át a tóba. És a grotta túlsó végében egy mesterséges létesítmény magasodott a sötétbarna falak előtt, melyet javarészt beborítottak a világító növények.

– Ezt nyilván nem a cowayok építették! – suttogta izgatottan a férfi, miközben lassan közeledtek feléje.

A szárazföldön egy ősi kikötőváros terült el, két mólójával mélyen benyúlva a víz fölé, amik szinte átkarolták az általuk közrefogott jókora öblöt. Bár semmiféle csónak vagy egyéb vízi alkalmatosság nem parkolt a kikötőben, a tóból kiemelkedő kőoszlopokra épített fémszerkezetek az idegenszerű vonalaik ellenére sem hagytak kétséget a funkciójuk felől. Az egyik mólón darura emlékeztető gépezetet evett a rozsdá, a másikon szögletes ládák sorakoztak, világító mohákkal bevonva.

A parton álló többi építmény rendeltetése már nem volt ilyen világos az érkezők számára. Némelyik kőből készült, mások fémből vagy a kettő kombinációjából. De bármiből voltak is, igen réginek és lakatlannak látszottak. Valamennyin nyomot hagyott az idő és a korábban bekövetkezett áradások, melyek vékony iszapréteggel vonták be az alacsonyabban fekvő területeket végig a parton. Ezen bőséggel tenyésztek a gombaforma világító növények és színes mohák. Viszont a két ember nem látott egyetlen ablakot sem a házakon. Csak ovális nyílásokat a talaj közelében, amik feltehetőleg ajtóul szolgáltak a hajdani lakók számára.

Először be akartak evezni a két móló közti öbölbe, de közelebb érve kiderült, hogy egy fémfal zárja el az utat, melynek mohás teteje éppen csak a vízszintig ér. A levélhajó sűrűlő felakadt a gátszerűségre, ezért inkább elhárítottak tőle és balra indultak. Maguk a mólók túl magasak voltak ahhoz, hogy könnyedén fölmáshassanak rájuk, lépcsősort pedig nem találtak a külső oldalukon. Így kénytelenek voltak a szomszédos partszakaszt megközelíteni, ám úgy öt méterre tőle ismét megállította őket egy hasonló vízbe süllyesztett szerkezet.

– Ez valami védőfal lesz. Talán az áradások ellen építették. – vélte a fiatalember, evezőjével megkocogtatva a gátat.

– Vagy így akarták távol tartani az amőbákat a városuktól. – suttogta Leia fáradtan. – Hogy fogunk partra jutni? Ez túl keskeny ahhoz, hogy rálépjünk és végigsétáljunk rajta!

Válasz helyett Skywalker függőlegesen a vízbe dugta lapátját, előbb a fal külső, majd belső oldalán mérve meg vele a mélységet.

– Belül alig hatvan–hetven centiméter lehet. Kissé iszapos, de szerintem járható.

Nagy levegőt vett, felkészülve a hidegre és átlépett a gát keskeny tetejére, majd ügyetlenül belecsobbant a part menti medencébe. Hangosan felnyögött a lábaiba hasító jeges érzéstől. Csizmája belesüppedt a laza talajba, de nem túl mélyen. Óvatosan megfordult a combközépig érő vízben és felrándigálta a levelet a gátra, hogy megakadjon a tetején.

– Gyere! Nézzünk körül! Hátha itt több szerencsével járunk!

A kezét nyújtotta a hercegnőnek, ám Organa a csónakban maradt, bizalmatlanul a fejét rázva. Nem volt éppen ijedt, de magabiztosnak sem mondható.

– Menj csak! Én itt megvárlak!

– Ne butáskodj! Eddig is együtt mentünk mindenhová! Nem foglak egyedül hagyni a hajóban! – közölte vele határozottan a férfi. – Mi lesz, ha hirtelen felbukkan a szörny és magával ragad?

Leia arcán ideges grimasz futott át és gyorsan hátrapillantott, ellenőrizve a tó felszínét, nem közeledik-e feléjük egy buboréksor? Nem közeledett. Aztán elutasítóan a medencére bökött.

– De bele kell merülnöm a vízbe...! És én nagyon nem szeretnék belelépni, Luke!

– Látnod, hogy nem mély! – mutatott a combját verdeső hullámokra a srác, nem értve a hölgy ódzkodását egy kis jeges fürdőtől. – Ugyan már! Ki fogod bírni!

Ófelsége azonban csak a fejét rázta és esze ágában sem volt követni a példáját.

– Nem! Erre nem tudsz rávenni!

Skywalker meghökkenve bámult rá, immáron nem titkolva türelmetlenségét a makacskodó fruskával szemben. Már megint mi ütött az elkényeztetett királylányba?

– Gyerünk! Csak néhány lépés az egész! Légy bátor és gázolj ki velem a partra!

Ei akarta kapni Leia kezét, ám az rémülten kérette magát, szemmel láthatóan iszonyodva a víztől.

– Mondom, hogy nem akarom!

A fiatalember erre fölsóhajtott és megértően rábólintott az elkerülhetetlennek tetsző megoldásra.

– Jó! Akkor ölbe veszek és kicipellek!

– Rendben! – nyögte megkönnyebbülten a lány és végre odahúzódott hozzá.

Luke rosszállóan megcsóválta fejét, mielőtt átkarolta volna kedvesét, bal kezével összezárt térdei alá nyúlva. A hercegnő mindkét karját a nyaka köré fonta és erősen kapaszkodott belé, miközben kiemelte a csónakból. Teste meglepően könnyűnek bizonyult, főként a Mimban alacsony gravitációja miatt. A férfi elindult vele a part felé, óvatosan lépegetve az iszapos vízben, ami tele volt csúszós kövekkel. Menet közben észrevette, hogy Leia szorosan csukva tartja szemét, pihegni is alig merte félelmében. Ez megihlette Skywalkert, aki az elmúlt napokban hősieken tűrte őfelsége szeszélyeit és hisztizését, de most egyszeriben besokallt tőle. Így rövid gondolkodás után komoly hangon megszólalt, egy filmbeli narrátor barátságos stílusát utánozva.

– És akkor a szegény parasztleány ölbe kapta a bátor királykisasszonyt, nehogy vizesek legyenek a fürge kis lábacskaí. És kigázolt vele a tóból, ahonnan a nagy csápos szörny éhesen figyelte a hölgy ennivaló fenekét. Itt a vége, fuss el véle!

Tréfának szánt szavaival csupán fel akarta vidítani a szerintek oktanul rémüldöző leányzót, ám Organa személyes sértésnek vette a népmesei elemeket idéző elbeszélést. Kinyitotta szemét és mérgesen bámult a megmentőjére.

– Ne gúnyolódj velem! Neked fogalmad sincs, mennyire félek!

– Mitől? Hiszen csak térdig ér a víz! – nyögte értetlenül a férfi, próbálva megőrizni egyensúlyát a puha iszapban billegő sziklákon.

– Az nem számítl! – közölte uralkodói eleganciával a nő. – Csak vigyél ki a partra!

– Hé! Nem vagyok a személyes hordárod! – méltatlankodott ingerülten a pilóta, s komolyan fontolóra vette, hogy elengedi partnerét, had csobbanjon egyet a vízben. Szerellem ide vagy oda, kezdett nagyon eleget lenni a csaj viselkedéséből.

– Ennél azért több lovagiasságot vártam tőled, Luke! – durcáskodott Leia, meggondolatlanul tovább feszítve a húrt.

– Én meg azt, hogy megállj a saját lábadon...! – felelte a fiú sokatmondóan, s félúton megtorpant a part felé menet. Leplezetlenül gúnyos pillantását látva a hercegnő azonnal kitalálta, mit forgat a fejében.

– Meg ne próbáld! – figyelmeztette idegesen, s még jobban megkapaszkodott a nyakában.

Válasz helyett a fiatalember hagyta megcsúszni bal lábát egy lapos kövön és hirtelen megrogyant, mintha arra készülne, hogy ledobja kényeskedő védencét.

– Hopp! – kiáltott fel kajánul, pusztán a játék kedvéért, mert persze esze ágában sem volt tényleg eláztatni a bakfist. Akkor napokig hallgathatná a zsörtölődését és a harcias fruska első adandó alkalommal bosszút állna rajta, pont mint az iszapbirkózásnál. Abból pedig nem kért visszavágót a férfi.

Őfelsége azonnal felsikkantott rémületében és szemét lehunyva görcsösen kapaszkodott belé, fejét a vállára hajtva, mint egy gyerek. Aztán mikor észrevette, hogy nem kell félnie a jeges fürdőtől és Skywalker erősen tartja karjaiban, szúrós szemmel nézett rá, egyáltalán nem értékelve fölig érő vigyorát.

– Miért nem dobsz bele a vízbe? – kérdezte megszeppenve.

– Mert rendes srác vagyok, aki nem csinál ilyet egy halálra rémült kislánnyal! – mondta megjátszott közömbösséggel Luke, s könnyedén kigyalogolt vele a tóból.

Gyöngéden letette szerelmét a moha lepte sziklákra, aztán lefejtette Leia kezeit a nyakáról, aki alig akarta elengedni őt meghatottságában.

– Maradj itt! Visszamegyek a holminkért!

Amint újra szilárd talajt érzett a lába alatt, Organa láthatóan megnyugodott és csípőre tett kézzel körülnézett a part mentén végigfutó sétányon. A szemközi ősrög épületek ovális ajtajai sötéten ásitottak feléje, némelyik előtt törmelékkupacok bújtak meg a világító növények alatt. De nem ez keltette föl igazán a hölgy figyelmét, hanem a tény, hogy egy jól kitaposott ösvény vezetett végig az úton, a kikötőtől idáig és tovább, egészen a csarnok falában megbújó alagútig. Ami csak egy dolgot jelenthet. Valakik időnként járnak erre. Vagyis van kijárat a barlangrendszerből!

Megkönnyebbülten a fiúra pillantott, aki közben komótosan odagázolt a csónakjukhoz és hátára vette zsákját, majd kezében a másik csomaggal és a takarókkal visszatért hozzá. Letette a felszerelést, aztán újra begyalogolt a medencébe, noha igencsak fáztak már a lábai. Kíméletesen átemelte a levélhajót a gáton, nehogy elsodródjon és kivonszolta a partra.

– Itt jó helyen lesz! Ha nem jutunk ki, holnap továbbmegyünk vele!

– Ki fogunk jutni! – nyugtatta meg a lány, s az ösvényre mutatott. – Látod? A bennszülöttek járnak erre!

– Nagyszerű! Akkor most pihenünk egyet, mert igencsak elfáradtam a hercegnő cipelésben! – nyögte a pilóta, kimerülten lehuppanva az egyik takarójukra. Valójában mindketten fáradtak voltak a több órás evezéstől, így Leia mellé telepedett, szolid félmosollyal nyugtázva társa humorát.

A férfi levette csizmáit, kiöntve belőlük a vizet, majd megszabadult elázott nadrágjától és vastag zoknijától is. Kifacsarta ruháit és leterítette száradni egy nagyobb kőre. Aztán szárazra törölte és betakarta vacogó lábait, nehogy felfázzon a barlang hidegében.

– Használd a termoruhám! – ajánlotta fel nagylelkűen a nő, s gyorsan kibújt kellemesen meleg öltözkéből, amit a srác gondosan maga alá gyűrt. Majd nedves takaróját a vállára terítve odaült mellé, jólesően nyugtázva, hogy a fiatalember óvón átkarolja.

Mögöttük némán magasodott a threllák városa, de egyelőre nem volt sürgős nekik, hogy felfedezzék és megtalálják a kivezető járatot a felszínre.

– Most már jobb? – kérdezte Luke kisvártatva. Leia nem nézett a fiú szemébe. Még mindig nagyon szégyellte magát az iménti viselkedése miatt.

– Jól vagyok. Csak sajnálom, hogy mennyi bajt okoztam. És ne haragudj, amiért annyit sikoltoztam. Általában... általában jobban szoktam uralkodni magamon.

– Ne mentegetőzz! – nyugtatta meg Skywalker, megsimogatva borzongó hátát. – A sikoltozásért meg különösen nem. Már egész jól hallok a bal fülemre.

Mindketten elmosolyodtak, s érezhetően oldódni kezdett köztük a feszültség.

– Ami pedig a hisztizésedet illeti – folytatta gyöngéden a férfi –, én sokkal jobban megijedtem, mint te, mikor az a vízi kísértet ránk támadt. Csak nem jutott időm a sikoltozásra, másként biztosan magam is ott ordítottam volna veled együtt.

– Ó, nem a szörny volt a baj! – magyarázta lefegyverzően Leia. – Az valóságos, kézzelfogható veszedelem volt!

Végre összeszedte minden bátorságát és igyekezett könnyed hangon közölni bajtársával egy eddig eltitkolt igazságot.

– Én sokkal jobban féltem attól, hogy nem tudok úszni!

Luke döbbenetesen nézett a lányra, aki szemérmesen igazgatta kósza hajfűrtjeit és megint nem mert a szemébe nézni.

– Miért nem szóltál, mielőtt elindultunk? – nyögte ki végül rosszállóan.

Organa fanyarul elmosolyodott és az evezéstől megviselt kezeit kezdte tördelni zavarában.

– Számított volna valamit, kapitány? Az út a tóba vezetett és amint látod, végül ide hozott minket.

A jól fölismerhető ösvény felé intett a fejével, ami a közelben bukkant elő a vízből, majd továbbkanyarodott a földalatti város felé.

– Át kellett jutnunk. Kínos, de elkerülhetetlen helyzet volt. Semmi okát nem láttam, hogy a gyerekkori félelmeimmel terheljelek.

– Elképesztő csaj vagy! Ugye tudod? – veregette vállon kíméletesen a férfit, s csodálattal adózott bátor kedvesének. – Én bezzeg korán megtanultam úszni a Tatuinon, egy közfürdő medencéjében. Hátha egyszer szükségem lesz rá.

Megint hallgattak egy sort, aztán Skywalker nagylelkűen felajánlotta segítségét a víztől irtózó királykisasszonynak.

– Tudod mit? Ha legközelebb egy biztonságos bolygón járunk, megtanítalak úszni! És akkor nem kell többé félned a hajózástól. Vagy attól, hogy a következő férfi, akinek a nyakába csimpaszkodol, behajít a vízbe.

– Rendben! Benne vagyok!

– Akkor most együnk! – javasolta Luke, ölébe véve hátizsákját. – Utána ráérünk estig átkutatni a várost és megtalálni a felszínre vezető utat.

HUSZADIK FEJEZET

Fél órával később felszedelőzködtek és elindultak a parton a kikötő felé, a letaposott ösvényt követve. Az út a mólók által közrefogott öbölnél elágazott. Egyrészt továbbvezetett a parton sorakozó épületek előtt, a barlang távoli falában sötétlő nyílásig, másrészt bekanyarodott a házak közé és egy széles lépcsőn felvitt egy több emeletes építményig, aminek homlokzata részben leomlott az utcára.

A várost tanulmányozva rövidesen nyilvánvalóvá vált Luke számára, hogy a földalatti települést olyan lények építették, akik már régen eltűntek a Mimban felszínéről. Hátrahagyott létesítményeik és az utcákon talált szerkezeteik fejlett technikára és korszerű fémmegmunkálásra utaltak. Az épületek roskatag állapotát az idő és a fentről lezúduló áradások okozták, nem a rossz tervezés vagy a hanyag kivitelezés. Mivel a természetes erózió mértékét fölbecsülni sem tudták, a város éppúgy lehetett száz éves, mint ezer vagy még több.

Az éles szöglet hiánya, a díszes boltívek és megkopott domborművek elárulták, hogy a település lakóinak nem csak építészeti tehetsége volt, hanem ízlése is. A primitív népek ugyanis nemigen engedhetik meg maguknak, hogy áldozzanak a szépségnek, mivel épületeiknél a hasznosság az elsőrendű szempont.

– Nézd! Lábnymok! – mutatott az iszappal fedett utcára Leia a kitaposott ösvény szélén. Mindketten lehajoltak a frissnek tűnő nyomokhoz, amik az egyik épület nyitott bejáratához vezettek. Aki hagyta őket, mezítláb járt és humanoid lehetett a talpformája alapján.

– Ez csak pár órás. Legfeljebb egy–két napos. – tapogatta meg a sáros talajt Skywalker. – Biztos egy coway volt az.

– Mondtam, hogy van kijárat innen! Jó helyen járunk! – biccentett a hercegnő, a környező mellékutcákat méregetve, mintha azt várná, hogy bármelyik pillanatban előbukkanhat egy bennszülött az épületek takarásából.

– Legyünk óvatosak. Nem szeretnék összetűzésbe keveredni velük. – mondta a férfi, s a város mögötti barlangfalban nyíló tágas hasadékra mutatott. – Arra menjünk!

Elindultak fölfelé a lépcsősoron, megkerülték az emeletes építményt és a hasadéokban kanyargó keskeny utcán haladtak tovább, a törmelékhalmozatokot kerülgetve. Kétoldalt az ovális ajtók hívogatóan néztek a jövevényekre, s Luke komoly kísértést érzett, hogy belépjen az egyik romos házba, megnézni, vajon milyen állapotban vannak a helyiségek. Csakhogy nem ez volt az alkalmas pillanat az archeológiai felfedezésekre. A legfontosabb most az, hogy megtalálják végre a kijáratot a föld alól és csatlakozzanak a társaikhoz. Az ősi város nyugodtan várhat még a titkait kutatókra, bármilyen csodálatosak is a cseppkövek közé épített mészkőházak.

Ettől függetlenül a fiú eltöprengett, vajon mi okozhatta a Mimban fejlettebb fajainak, a threlláknak, a templomépítőknek meg a többieknek a pusztulását. Talán valóban a Sithekkel vívott háború. Vagy a fokozatos hanyatlás, miáltal a zöldekhez hasonlóak kerültek többségbe.

A városban uralkodó kísérteties csöndet hirtelen távoli koppanások törték meg. Mintha egy kődarab zuhant volna le valahonnan, a járdán pattogva. Luke nyomban hátrafordult, de nem látott semmit. A hang csalóka volt, visszaverődött a falak között. Mellette a hercegnő pisztolya markolatára tette jobbját és homlokát ráncolva nézelődött. Az ovális ajtók olyan titokzatosan bámultak vissza rájuk, mint a szürke, megfakult koponyák üres szemgödrei.

– Hallottad? – kérdezte suttogva a fiatalember.

– Igen. Talán egy kő esett le valahonnan. – vélte Leia, bizalmatlanul méregetve a romokat. – Elég ijesztőnek találom ezt a várost.

Egy darabig álltak, arra várva, hogy a zaj megismétlődik vagy bennszülöttek tűnnek fel valamelyik mellékutcából, de semmi sem történt. A település hallgatott, mint a sír.

– Menjünk tovább. – mondta elszántan a pilóta. – De maradj mögöttem. A biztonság kedvéért.

Folytatták útjukat, figyelmesen nézelődve a világító növényekkel borított tájon, nehogy meglepetés érje őket. Mindketten nyugtalanok voltak és nagyon szerettek volna már túljutni a kísértetvároson, aminek talaja enyhén emelkedni látszott a toronymagas sziklahasadékban. Ahogy az utca még jobban összeszűkülte előttük, a férfin hirtelen különös érzés lett úrrá. Mintha valaki vagy valami bámulná őt. Az érzés szinte kézzelfogható volt, olyan erősen bizsergette a tarkóját. De valahányszor hátranézett, nem volt ott semmi. Se mozgás, se árny vagy bármilyen változás a romok állapotában. Csak Leia, aki szintén idegesen forgolódott, valószínűleg ugyanúgy érezve magát, mint ő. Nem kellett mondaniuk egymásnak semmit ahhoz, hogy tudják, nincsenek egyedül.

Alig tettek meg pár métert, mikor újabb zaj borzolta fel a kedélyüket. Szikla csikordult sziklán a hátuk mögött. Skywalker villámgyorsan megperdült és mintha mozgást látott volna balra, egy szürkés cseppkőfal mögött, aminek innenső oldalához egy részben összedőlt épület támaszkodott.

– Ez nem az idegeim játéka. – mormolta a fiú aggodalmasan. Nagy levegőt vett és hagyta magán átáramlani az erőt, ami élőlények közelségét jelezte és egyben veszélyre figyelmeztette őt. De hiába vártak, semmi sem történt. Nem bukkantak föl bennszülöttek és további neszek sem hallatszottak a közelükben.

– Valaki követ minket a párhuzamos utcán. Láttam mozogni.

Rövid tétovázás és a helyzet elemzése után megindult a kérdéses építmény felé, hogy ellenőrizze a dolgot. Organa aggódva kapott utána, megragadva karját.

– Hagyd! Inkább menjünk tovább!

De a férfi lerázta kezét, a fejét csóválva.

– Talán megpróbálhatnánk beszélni velük. Nyilván betolakodónak hisznek és félnek tőlünk, ahogy Halla megjósolta. Te maradj itt és figyelj!

Azzal – ügyet sem vetve a hercegnő tiltakozására – folytatta útját, feszülten kémelve maga körül a romokat. Csizmája alatt megcsikordultak a kövek, de más hang nem hallatszott és mozgást sem látott sehol. Viszont a barlang állott levegőjében furcsa szag ütötte meg az orrát, amelyet korábban nem tapasztalt az útjuk során. Nem tudta, mitől vagy kitől származhat és ez még óvatosabbá tette. A sarokra érve belesett az épület mögötti utcába, ami teljesen üresnek bizonyult. Hátral egy romos lépcső vezetett föl a ház lapos tetejére.

– Luke! Vigyázz! – kiáltott fel mögötte a lány ebben a pillanatban.

Ben Kenobi büszke lett volna ifjú tanítványára, olyan gyorsan reagált az erő sugallatát követve, gyakorlatilag egy időben Leia figyelmeztetésével. Ruganyos mozdulattal perdült félre a tetőről ráugró karcsú lény alól, rántotta elő és kapcsolta be fénykardját. Hátát a szomszédos épület omladozó falának vetve védekezően maga elé tartotta pengéjét, készen a harcra vagy a párbeszédre. Szürke tollakkal borított támadója meglepett nyögéssel ért földet, a kezében tartott kőbaltával a talajra sújtva, ahol az előbb még a férfi feje volt alatta. De nyomban fölegyenesedett és szembenézve a kéken ragyogó energianyalábbal, elszántan előrelépett. Fogait fenyegetően kivicsorította, torkából érthetetlen szavak törtek elő, nem sok jót ígérve ellenfelének. Meglendítette súlyos bárdját, próbálva félresöpörni a fénykardot, hogy végezhesen a betolakodóval.

Skywalker azonban – mivel elhárítani vagy kitérni nem tudott előle –, az erő készítésének engedve egyetlen gyors, nagy ívű vágással derékban kettémetszte a barna ágyékkötőt viselő lényt, mielőtt lesújthatott volna rá. A bennszülött felkiáltott meglepetésében és dühében, aztán fájdalmában, ahogy a teste kettévált és vöröslő vért fröcskölve magából a sáros földre omlott. Megperzselt belek fordultak ki a teljesen átvágott törzséből, végtagjai tétován rándultak még néhányat, majd eltorzult arccal kiszenvedett. S a pilóta hirtelen fölismerte, hogy a szag, amit érez, a néhaiból árad.

– Cowayok! – figyelmeztette Leia, előrántva mindkét pisztolyát az övéből.

Luke az erőnek engedelmeskedve késlekedés nélkül rohant vissza a hercegnőhöz, hogy megvédje őt. A lány két irányba célzott fegyvereivel, ide-oda kapkodva fejét, mivel az utcán további bennszülöttek bukkantak fel előttük és mögöttük, elzárva a menekülésük útját. Ketten közeledtek szemből, ketten hátulról, egy pedig a nő mögötti utcácskában tűnt fel, halkan lopakodva Organa felé, aki még nem vette észre a fickót.

Valamennyi coway sovány volt, s finom, szürke toll borította izmos testüket. A szemeik apró, fekete pontokként villogtak a kékre festett szemhéjaik között, amikkel nyilván jól látták a két embert az utca közepén. Az előbb megölt lényhez hasonlóan ők is csupán térdig érő, szakadozott bőrnadrágokat hordtak, picit sem fázva a barlang hideg levegőjében. Derékvükön különböző primitív szerszámok, kések és tömött bőrzacskók fityegtek. A nyakukban hegyes fogakból készült láncok csörögtek, csuklóikon bőrpántokat, felkarjukon pedig állati koponyákkal díszített ékszereket viseltek. Négyen közülük hosszú, hegyes kődárdákkal voltak fölfegyverezve, az ötödik viszont egy kétélű bárdot lóbált. Aki most – a társa halálát látva – lendületesen elhajította szerszámát a hercegnő felé, hogy késlekedés nélkül bosszút álljon rajta.

– Leia! Mögötted! – kiáltott rá Skywalker rémülten, amint észrevette a bajt. Ám túl messze volt tőle és rossz szögből érkezett, így semmit sem tehetett, hogy megóvja kedvesét a felé repülő halálos fegyvertől.

A nehéz kőbalta teljes erőből a lány hátába vágódott. Élesre csiszolt pengéje átszakította telepakolt hátizsákját és akkorát taszított áldozatán, hogy az előrebukott. Organa meglepett arccal felkiáltott, s mindkét pisztolyát elejtve tehetetlenül hasra esett. A bárd úgy állt ki a hátából, mint valami zászlórúd, elborzasztva a felé rohanó férfit.

Luke tisztán érezte az erőn keresztül a szerelmét elöntő fájdalmat, ami valósággal letaglózta. Így ahelyett, hogy védekező pozícióba állt volna fölötte, lerogyott mellé, azt gondolva, végzetes sérülés érte barátnőjét. Bal kezével ösztönösen kirántotta hátából a kőbaltát, majd gyorsan feltartotta, széles pengéjével hárítva a felé repülő lándzsát, ami éles csikorgással lecsúszott róla és a mellkasa helyett közvetlenül előtte suhant el, valamivel odébb beleállva a sáros talajba.

Aztán nem maradt ideje tovább aggódni Leia sorsán, mert a cowayok máris a nyakán voltak, dárdáikkal harciasan bökdösve felé két irányból. Nem látszott rajtuk, hogy félnének a halkan zümmögő fénykardjától, ami pedig csak az imént bizonyította végzetes hatását. Ez arra utalt, hogy vagy igen keveset tudnak a felszínen létező emberi technikáról vagy rendkívül vakmerőek.

Lerohanó taktikájuk be is vált volna, ha Skywalkert nem az erő irányítja, felgyorsítva reflexeit. Elejtette a nehéz bárdot és két kézre fogva fénykardját sebesen kaszálni kezdett, fürgén felpattanva. Egyetlen csapással kettéhasított két dárdát, meghátrálásra kényszerítve tulajdonosaikat. A harmadik lándzsa a hercegnőbe fúródott volna, ha a hölgy az utolsó pillanatban felnézve nem gördül oldalra a hegye elől. Leia mérgesen felnyögve tapogatózott elejtett pisztolyai után, ám a cowayok sem voltak teljesen ostobák, mert gyorsan távolabb rúgták tőle a stukkereket. Amikről nyilván fogalmuk sem volt, mire valók, különben inkább felvették volna őket, hogy használják. Így a lány kénytelen volt felkapni a földön heverő bárdot, ami keményen hátba verte az előbb és azzal kaszált a támadói felé, elhárítva a dárdás fickó újabb szúrásait. Aztán lendületesen kirúgva elgáncsolta a másik bennszülöttet, aki meggondolatlanul az eldobott lándzsáját próbálta visszaszerezni, majd elszánt képpel talpra küzdötte magát. Igyekezett megfeledezni a hátában szétterjedő fájdalomról, s csupán remélni merte, hogy nem túl súlyos a sebe. Ha nincs rajta a hátizsák, a nehéz fejsze valószínűleg átszakítja mellkasát és a szívében áll meg.

Amíg a négy coway harcos a betolakodókkal küzdött, az ötödik futva megkerülte őket és odarohant a kettévágott testű bennszülöthöz. Lerogyott mellé és fájdalmas hangon kiabált valamit, a halott kezét szorongatva. Majd dühösen felüvöltött és megragadva annak bárdját, csatlakozott a társaihoz, összefüggéstelenül kiáltozva. Fekete szemében gyilkos indulat villogott, s haragját ezúttal Lukera irányozta, aki végzett a számára oly fontos személlyel.

A fiú ezalatt hasba szúrt egy kőkéssel rárontó támadót, majd elhajolt a fejének szánt kődarab elől, amit a lándzsáját vesztett fickók egyike dobott feléje. Aztán laposan kaszálni levágta túl közel merészkedő támadójának mindkét lábát és mikor a lény üvöltve összerogyott, lendületesen mellbe dőfte.

Mögötte közben a hercegnő sem tétlenkedett. Zsákmányolt bárdját lengetve kivédte a lándzsás coway szúrásait és próbált az egyik pisztolya felé oldalazni. Ám az imént elgáncsolt bennszülött megakadályozta ebben, hátulról ráugorva, hogy lefogja karjait. Leia azonban nem hiába tanult küzdősportokat a királyi palotában és a szövetségi hadseregben, mert azonnal lefelé sújtott a lábai között, bokán találva ellenfelét. A fickó ordítva elesett és magával rántotta a lányt, aki elejtette a nehéz kőfejszét, így kénytelen volt a földön hemperegve, pusztá kézzel folytatni a harcot a jóval erősebb lény ellen. Ezt kihasználva a lándzsás megpróbálta leszúrni a hercegnőt, de Luke épp időben érkezett, hogy suhogó kardjával visszaretentse ettől.

Skywalker segíteni akart a sebesült bennszülöttel birkózó, elkeseredetten küzdő fruskának, csak hogy addigra odaért az ötödik fickó is, üvöltve lendítve halálos csapásra

bárdját. A fiatalember így előbb elkerülte a fegyvert, majd előreugorva azonnal levágta a lény mindkét kezét csuklóból. Az jajgatva összerogyott és füstölgő, vért spriccelő csonkjait bámulta hitetlenkedve. Egy újabb precíz szúrás a mellkasába vetett véget az életének és a hangoskodásának.

Luke ezután rögtön félretáncolt, oda sem pillantva a lándzsás támadóra, aki a helyzetet kihasználva megpróbálta oldalba döfni őt, majd fénykardját lengetve lehasította dárdája kőhegyét. Ezt látva és felismerve, hogy a srácnak a tarkóján is szeme van, a bennszülött rémülten hozzávágta megrövidült botját, aztán megfordult és rohanni kezdett az emelkedőn, az irháját mentve.

A férfi a hercegnőre nézett, aki még mindig a vérző lábú fickóval birkózott és épp belekönyökölt a másik hasába, miközben az fojtogatta. Leia azonban nem elégedett meg ennyivel, mert rövid tapogatózás után fölragadott egy kisebb követ és lesújtott vele ellenfele koponyájára. Reccsenés hallatszott, üvöltés, aztán ömleni kezdett a vér. Amint a coway szorítása elernyed, őfelsége kibújt a tollas karok szorításából és harciasan felkiáltva többször fejbe verte támadóját, majd feltápászkodva bele is rúgott búcsúzóul.

A kedvezően alakuló helyzetüket felmérve Skywalker úgy döntött, nem hagyja futni az utolsó bennszülöttet. Lépett néhányat, gondosan célozva kardjával és teljes erőből elhajította. A kéken ragyogó penge suhogva pörgött a levegőben, s egy pillanattal később markolatig átdöfte a menekülő lényt. Az felsikoltott és pár lépés után holtan rogyott össze.

– Jól vagy? – kérdezte Luke, a meggörnyedve ziháló hercegnőhöz lépve.

Organa fájó derekát és sajgó torkát tapogatta, majd letörölte szája sarkából a vért és dühösen nézett a körülöttük heverő halott cowayokra. Láthatóan megviselte a közelharc, de nem panaszkodott a sérüléseire. Inkább fölvette mindkét pisztolyát és kihúzta a földből az egyetlen épen maradt dárdát is ráadásnak.

– Siessünk! – közölte elszántan, arra a bennszülöttre mutatva, akit korábban a férfi hasba szúrt. A fickó időközben nyögdecselve talpra küzdötte magát és meggörnyedve próbált menekülni, két kezét vérző sebére szorítva. Ugyanarra igyekezett, mint a fénykarddal ledöfött társa, időnként hátranézve elesett bajtársaira és a két emberre, hogy vajon üldözik-e.

– Nem szabad értesítenie a többieket! – tette hozzá a lány, késlekedés nélkül a sebesült után indulva.

Luke követte, menet közben kihúzva a bennszülött hátából zümmögő kardját. S igencsak szednie kellett a lábát, hogy lépést tudjon tartani a harciasan rohanó Leiával, aki feje fölé emelte a lándzsát, dobásra készülve. A fiatalembert őszintén megdöbbentette, mennyi akaratérő van a máskor kényeskedő hölgyben, de örült, hogy élve megúsza a támadást. Koszos hátizsákján a bárd által vágott hasítékból kitüremkedtek a holmijai, köztük a szétvágott ivóvizes palackja, ami sikeresen megállította a szíve felé repülő fegyver pengéjét.

Ketten futottak az egyetlen megmaradt coway után, aki hörögve kaptatott fel az emelkedőre. Kétoldalt hirtelen elfogytak a házak és a barlang összeszűkülte előttük. Az út világító gombaforma növények közt vezetett egy kisebb nyíláshoz, amit részben leomlott kőtörmelék torlaszolt el.

A rémülten menekülő bennszülött odaért és négykézláb mászni kezdett az omladékon fölfelé. A hercegnő futás közben megcélozta dárdájával, s körülbelül tíz méterről elhajította a fegyvert, pont mikor a sebesült a törmelékhalom tetejére ért. A nyomában loholó Luke meglepetésére nagyobb erővel és pontossággal talált célba, mintsem bárki gondolta volna, a lányt magát is beleértve. A lándzsa hegye a coway jobb vállát érte, mély sebet ejtve rajta, majd a földre hullott. A fickó felnyögött és egyensúlyát veszítve legurult a sziklarakás másik oldalán.

– Eltaláltad! – kiáltotta csodálattal a pilóta. – Ez igen!

– Gerelyvetésben egész jó voltam a suliban! – felelte a királykisasszony önérzetesen és lassított, hogy bevárja társát a kőkupac előtt. Előrántotta derékövéből mindkét pisztolyát és kibiztosította őket, minden eshetőségre készen.

Lihegve kapaszkodtak föl a törmelékdombra és másztak át a nyíláson, ami egy újabb hatalmas barlangba vezetett. Odaát sokkal világosabb volt, mint az elhagyott városban vagy a tó partján. Nyilván több itt a fénytermelő növény – gondolta felületesen Luke, mivel jelenleg nem kimondottan a mimbani botanika foglalkoztatta. El kell csípniük a sebesült cowayt, mielőtt a társaiból egy egész hadsereget hoz a nyakukra.

Körülöttük hirtelen kitágult a tér, ahogy a következő barlangcsarnokba értek. S mindketten megtorpantak az eléjük táruló elképesztő látványtól.

Ez az üreg egy óriási, kör alakú katlant formázott, ami legalább akkora volt, mint a fekete tó, csak ebben nem volt víz. Szemközt a grotta túlsó falán számos apró, földszintes épület állt egy lépcsőzetes teraszon félkörívben. Ugyanolyan házikók, mint az imént elhagyott romvárosban, ovális bejáratokkal, ablakok nélkül. Csakhogy ezek távolról sem voltak annyira rossz állapotban, mint a tó partján lévők. Meglehetősen jól karban tartották őket jelenlegi tulajdonosaik. Eltakarították körülöttük a törmelékeket, és a falakat meg a tetőket, ha durván is, de felújították. Az ajtók többsége előtt állatbőrökből készült függönyök lógtak, rajtuk festett, színes geometriai mintázatokkal. Tisztára söpört lépcsők vezettek föl a katlanból a teraszokra, illetve a barlang falában több helyen nyíló alagutakhoz, a nagyobb álló cseppköveket kerülgetve. A településen meglátszott, hogy régóta lakott. Ezt a levegőben terjengő szagok különös elegye is bizonyította.

Odalent meglátták a bennszülöttet, akit a hercegnő eltalált a dárdával. A fickó a vállát és hasát fogva botladozott az üreg közepén összegyűlt pihés lények nagy tömege felé. A cowayok egy tavacska körül csoportosultak, a kis mélyedést a fenti sztalaktitokról csöpögő víz töltötte meg. A tó bal oldalán tűzrakás égett, amit valami sárgásbarna növényi anyaggal tápláltak. A barnás füst egyenesen fölfelé szállt és eltűnt egy kéményszerű kürtőben a mennyezeten, nyilván a felszínre tartva.

A tűz mögött féltucat magas cseppkő állt, hozzájuk kötözve pedig két vicsorgó yuzzem meg egy öregasszony szemlélte a bennszülötteket. Hallát több szőlőindaszerű zsinór fonta át, míg Hint és Keet valósággal elborították a kötelek. A közelükben ott ült Artu Detu és Szi Thripio is, szintén gúzsba kötve. A csapat elkobzott felszerelése szanaszét hányva hevert előttük. A cowayok láthatóan már alaposan átvizsgálták a holmikat, hasznosítható tárgyakat keresve.

Legalább kétszáz bennszülött – köztük fölfegyverzett harcosok, nagy cserépedények előtt szorgoskodó nőstények és ugrándozó gyerekek – álltak körül a tavat, a tüzet és a foglyokat. A sebesült coway immár teli torokból ordítva rohant feléjük, véres kezével a háta mögé mutogatva. Jöttére izgatott kiabálás és mozgolódás kezdődött a katlanban, ahogy a törzs tagjai felkészültek a hívatlan jövevények fogadására. Ez javarészt abból állt, hogy a gyerekeket biztonságba helyezték és mindenki fegyvert ragadott, a betolakodók felé fordulva.

A túlerőt látva Skywalker vissza akart hátrálni, ám a hercegnő megragadta karját, s keményen nézett rá.

– Ugyan hová futnánk, Luke? Másodperceken belül utolérnének és ők ismerik a járást. Ha harcolnunk kell és meg kell halnunk, én inkább a szárazföldet választom... és nem a tavat. – azzal fölvette a földről a véres hegyű lándzsát.

– De Leia, mi nem azért jöttünk, hogy... – kezdte bizonytalanul a férfi, ám a lány nem várta meg óvatoskodó szavait. Egyik kezében a zsákmányolt dárdával, másikban az M-57-esével elszántan lesietett a törmeléken, akár egy rettenthetetlen amazon.

A sebesült coway addigra elérte a többieket és izgatottan magyarázott valamit több nagydarab hímnek, akik kőből, csontból és más anyagokból készült fejrevalót viseltek. A

gyülekezet egyes tagjai kiáltozni kezdtek, a két ember felé mutogatva. Minden szem a lassan közeledő fiatalokra szegeződött.

– Akkor legalább várj meg! – kiáltott a hölgy után Luke, s a kőhalom aljánál beérte harcias kedvesét. – Ha ránk támadnak, próbálj mögöttem maradni!

– Ez a terv már az előbb sem jött be! – figyelmeztette Organa, különös pillantást vetve társára. – Úgyhogy melletted maradok a végsőkig!

Egymás szemébe néztek, felismerve, hogy valószínűleg percekben belül eljön az a végső pillanat. Láthatóan mindketten mondani akartak még valamit a másiknak, mintegy búcsúzóul, ám a bennszülöttek kiáltozása elvonta figyelmüket. Így inkább elindultak a közeli lépcsőn lefelé a katlanba, próbálva minden irányba figyelni, nehogy meglepjék őket.

– Na jó! Végül is csak százszoros túlerőben vannak! – dűnnyögte a pilóta, reménytelen helyzetüket mérlegelve. – A birodalommal szemben sem jobbak az esélyeink!

– És ezeknek legalább nincsenek sugárvetőik! – vetette oda magabiztosan a lány.

– Akkor mondom, mit csinálunk! – szűrte fogai közt a szót Luke, a csarnokban szétszóródó cowayokat számolgatva. – Szépen odamegyünk Halláékhoz és kiszabadítjuk őket. A yuzzemekkel együtt már lesz esélyünk kitörni valamelyik alagút irányába, ami a felszínre vezet.

– Jó terv. – mosolyodott el őfelsége, mellőzve a kritikai észrevételeket az egész akció lehetetlenségét illetően. – Imádom a briliáns taktikai érzékedet!

– Én meg azt, hogy végre olyan bátor vagy, amilyennek mindig is hittelek!

– Ennél szebb bókot még sose kaptam tőled!

Összemosolyogtak, jólesően nyugtázva, hogy tökéletesen megértik egymást. Az elmúlt napok viszontagságai és közösen átélt kalandjai olyan összhangot alakítottak ki köztük, amire mindig is vágytak az elmúlt években. És bár egyikük sem mondta ki, mégis teljesen biztosak voltak a másik iránti érzéseikben, ami erőt adott nekik az előttük álló feladathoz. Egy párként fognak harcolni, mindhalálig.

Skywalker maga elé tartotta fénykardját, s hagyta szabadon átáramlani az erőt minden porcikáján. Tisztán érezte a mellette lépdelő lány rezdüléseit, egyedi kisugárzását az erőben, ahogy a csarnokban összegyűlt bennszülöttek bizonytalanságát és feszültségét is. És tudta, hogy amazok csak a területüket védik, nem lévén biztosak benne, mire számíthatnak a furcsa idegenektől.

A coway, akit mindketten megsebesítettek, most az energiafegyverre mutatott és idegesen motyogott valamit annak képességeiről. Ez nyilván nem tett jót a törzs harci moráljának, mert többen a talizmánjaikhoz és óvó amulettjeikhez kaptak, imákat és talán védő varázslatokat mormolva maguk elé. Mások inkább a hátuk mögé figyeltek, a nyílásra, azt gondolva, hogy a két ember csak előőrs lehet és őket jelentős csapatok követik majd. Különböznél miért lennének ilyen magabiztosak a betolakodók?

A barlanglakók tömegéhez közeledve Luke megpróbált valami barátságos, üdvözlő mozdulatot tenni a karddal. Ez elég sután sikerült, viszont a dárdákat, bárdokat, parittyákat és késeket markoló harcosok sorfala bizonytalanul suttogva szétvált előttük. Utat engedtek nekik a tábortűz és a foglyok felé. Lélekben igencsak reszketve, a vadászpilóta meg a hercegnő az éberén figyelő bennszülöttek sorai között haladtak előre, minden pillanatban várva, hogy rájuk támadjanak. A cowayok láthatóan tisztelték a fénykard erejét, de Skywalker az erő segítségével érezte, hogy csöppet sincsenek megijedve tőle.

– Nem tudják, mit tegyenek. – mormogta Leia, mintegy megerősítve a srác érzéseit. – Úgy látszik, csodálják a kardodat, de azért nem néznek istennek.

– Még jobban fogják csodálni a kardomat, ha megpróbálnak megállítani! – mondta sötéten, növekvő önbizalommal Luke. És fenyegetően meglóbálta zümmögő pengéjét néhány coway harcos felé, akik közelebb merészkedtek hozzájuk. Ez úgy tűnik hatott, mert senki nem kezdeményezett csatát velük.

Megkerülték a katlan közepén lévő tavacskát, elhaladtak a lobogó tűz mellett és odahátráltak a cseppkövekhez kötözött társaikhoz.

– Luke! – kiáltotta közeledtükre az öregasszony boldogan. A két yuzzem ugyancsak derűsen cserregett rájuk és a robotok is megélénkültek jöttükre.

– Halla! Végre találkoztunk! – biccentett komoran a férfi, a foglyok köteleit tanulmányozva. Mellette Organa védekező pozícióba helyezkedett, dobásra készen tartva lándzsáját.

– Nem egészen úgy, ahogy akartam, fiam!

Az asszony odakiáltott valamit annak a három pompázatos öltözékű bennszülöttnak, akiknek a sebesült magyarázott, aztán suttogva folytatta.

– Látnod, ugye, hogy nem sok esélyünk van kijutni innen?

– Nem azért gyalogoltam és eveztem ideig, hogy most föladjam! – vágott vissza Skywalker, majd hirtelen megértette, mi történt. – Halla, te tudsz beszélni velük?!

– Egy kicsit. A nyelvük a zöldek nyelvjárásának egyik változata. Nem könnyű... mintha víz alatt beszélne az ember.

– Thripio! Te érted, mit mondanak? – kérdezte a hercegnő, a földön ülő tolmács droidra pillantva.

– Sajnos ez a nyelv nem szerepel az adatbázisomban, Leia úrnő! De amióta elfogtak minket, folyamatosan rögzítem és elemzem a beszédüket és próbálok összeállítani egy szótárt a kommunikációhoz. – felelte a robot tudálékosan. – Mindazonáltal megerősítem Halla asszony kijelentését és azt javaslom, meneküljenek innen!

– Nem megyünk sehová nélkületek! – közölte a foglyokkal elszántan a királylány és odahúzódott Lukehoz, hogy hallja, miről beszélnek. Körülöttük szorosabbra zárult a bennszülöttek gyűrűje, s a feléjük irányuló dárdák nagy száma nem ígért sok jót az újonnan jötteknek.

– A lényeg, hogy nagyjából meg tudom értetni magam a főnökökkel.

– A főnökökkel?

– Úgy látszik, ennek a coway törzsnek az élén egy triumvirátus áll. – magyarázta Halla sietve. – Az a három vidám kinézetű, de komor fickó ott, a koponyákból készült sapkában. Az előbb ajánlatot tettem nekik. Ha olyan nemes lelkűek vagy sportkedvelők, amilyenek hiszem őket, van némi esélyünk az életben maradásra.

– Ajánlatot tettél? Miféle ajánlatot? – nézett rá gyanakodva őfelsége.

– Mindjárt elmondom! – tért ki a válasz elől Halla bólogatva. – Amúgy csak ma délelőtt találtuk meg az idevezető utat. És épp elindultunk elétek, mikor megtámadtak minket. Egy szűk ösvényen csaptak le ránk, figyelmeztetés nélkül. Rengetegen voltak. A yuzzemeket és a droidokat hálóval fogták meg, fiam. Nem volt esélyünk.

– De most lenne, ha kiszabadítanálak benneteket. – töprengett a fiatalember, arra készülve, hogy kardjával átvágja a nőt fogva tartó köteleket. – Hol vannak a fegyvereitek?

A környéken heverő szétdobált holmik között ugyanis egyetlen lézerpuskát vagy pisztolyt sem látott.

– Ugyan már, Luke! – korholta Halla borúlátón. Fejével a barlang jobb oldali teraszán sorakozó épületekre bökött.

– Nem jutnál el odáig. És fogalmam sincs, melyik házban vannak a fegyvereink. De ha pontosan tudnám is, akkor se szabadíthatnám ki minket, nem érnél oda a fegyverekért és vissza idejében. Elhiszem, hogy jól bánsz a fénykarddal, de nem veheted föl a harcot sok száz dárdával, melyek egyszerre repülnek feléd minden irányból. Hacsak – tette hozzá reménykedve – a játékszered nem képes védőernyőt is fejleszteni köréd.

– Nem képes. – ismerte be Luke kelleetlenül. – Csak pengéje van. Mióta vagytok idekötve?

– Több órája és már ugyancsak pisilnem kell. – tájékoztatta Halla rosszkedvűen. – Ők meg azon vitatkoznak, hogyan öljenek meg minket. A nyakazás, vízbe fojtás és máglyán elégetés a kedvenc szórakozásuk... Nincs velünk személy szerint semmi bajuk, csak nem szeretik az emberi lényeket. Ez mondjuk nem meglepő, ha látták, miként bánnak a bányászok a zöldekkel. Nem hiszem, hogy cway barátaink nagyon szomorúak lennének, ha a Mimbanon élő valamennyi idegen szépen fogná a holmiját és elmenne.

– Mondd meg nekik, hogy mi nem olyanok vagyunk, mint az itteniek! – utasította Skywalker az ellenséges arcok körére pillantva. – Mondd meg, hogy semmi dolgunk a bányászokkal!

– Ez nem a filozófusok törzse, fiam! – magyarázta erőltetett türelemmel Halla. – Az uralkodásról átkozottul egyszerű elképzeléseik vannak. A lázadást például nem tudod megmagyarázni egy cwaynek, mert ők törzsi rendszerben élnek, ahol ismeretlen az efféle politikai megosztottság. De azt hiszem – pillantott a még mindig élénken vitatkozó három főnökre – kapunk tőlük egy lehetőséget.

– Én nem hiszem! – nézett a hercegnő dühösen az öregasszonyra. – Mi adnánk még egy lehetőséget az olyan ellenségnek, aki már öt társunkat megölte?

– A fickó szerint, aki előttetek ért ide a sebesült vállával – folytatta Halla zavartalanul –, csak kettőt öltetek meg. A többiek csupán megsebesültek. Úgy látszik, ezek itt a halált elkerülhetetlen, mindennapi dolognak tartják. Primitív társadalom, emlékeztek? Az ő szemükben az a kettő, akit megöltetek, csak a kelleténél valamivel korábban halt meg. Az egyik főnök az imént még meg is szidta az egyik halottat, mert rossz döntést hozott. Azt mondja, meg kellett volna várnia az erősítést. Azt állítja, hogy nem ti vagytok a hibásak, hanem a halott, mert ostobán cselekedett, pedig lehetett volna esze.

– Micsoda barbár gondolkodás! – mormogta Organa, idegesen szorongatva lándzsáját izzadó tenyerében.

Az öregasszony ravaszul elmosolyodott, egyetértve vele.

– Hát miről beszéltem mindedig...? No, mindegy! A fickó, akinek Luke megsebezte a vállát egy dárdával...

– Nem ő! – tiltakozott a lány önérzetesen. – Én voltam az!

– Ó! – a hercegnő rögtön nagyot nőtt Halla szemében. – Nos, szóval egyre azt magyarázza, hogy micsoda pompás harcos Luke.

A férfinak nem volt ínyére, hogy csodálattal beszélnek arról, amit ő gyűlöl. És azon tűnődött, vajon mikor jönnek rá a cwayok, hogy mind az öt harcosuk meghalt, akik nem tértek vissza a szomszédos barlangba tett felderítő útjukról. Egyelőre senkit sem látott a félig beomlott nyílás felé igyekezni, mert a törzset túlságosan lekötötte a főnökök közt zajló vita és a betolakodók körbezárása.

– Fénykarddal a dárdák meg bárdok ellen nem túl tisztességes küzdelem volt.

Halla megértően bólintott, bár nem osztotta az idealista fiatalember nézeteit. A többszörös túlerővel szemben nem a tisztesség számít, hanem az életben maradás. Akkor is, ha nyilvánvaló az emberek technikai fölénye.

– Most éppen erről vitatkoznak.

– Nem egészen értelek, Halla.

– Éppen el akartam mondani nekik mindent, fiam – magyarázta az asszony –, mikor a barátnőddel megjelentetek a barlangban. Meg akartam győzni őket, hogy mi nem csupán más bolygóról valók vagyunk és másfélék, mint a bányászok, de ti egyenesen a felszínen élő emberek ellen harcoltok és ha győzünk, elkergetitek őket a Mimbanról. S akkor a cwayok szabadon járhatják majd a felszínt, amikor csak akarják. Az egyik főnök hisz nekem, a másik szerint én vagyok minden idők legnagyobb hazudozója, a harmadik meg bizonytalan. Ezért van az egész húhó: azok ketten meg akarják győzni a harmadikat, hogy nekik adjon igazat.

– És mit ajánlottál nekik? – érdeklődött a hercegnő türelmetlenül.

– Ja igen! – mondta zavartan Halla. – Azt javasoltam, hogy ha nem tudnak dönteni, bízzák az ügyet Canura. Ha jól értem, Canu a jogi kérdésekben illetékes istenük. A mi nagy harcosunknak csupán annyit kell tennie, hogy meggyőzi az igazunkról Canut. Azáltal, hogy legyőzi a törzs egyik bajnokát.

Luke zavartan pislogott, rosszat sejtve.

– Ezt mondd még egyszer, Halla!

– Ne aggódj! – biztatta az asszony optimistán. – Az erő veled van, hát nem emlékszel?

– Az erő? Inkább a kardomban bízom!

Halla mentegetőzve rázta fejét.

– Sajnálom, fiam. De magad mondtad. Fénykarddal a bárd meg dárda ellen nem tisztességes harcolni.

Luke elfordult tőle, s elbizonytalanodva bámulta a tollas lényeket. Semmi kedvet nem érzett egy rituális párbajhoz, pláne a kedvenc fegyvere nélkül.

– Nem vagyok ökölharcos, Halla, te pedig túlbecsüled az erőt.

– Luke, ezek nem óriások. – győzködte szelíden az asszony.

– De nem is törpék. Mi van, ha belemegyünk ebbe a küzdelembe és veszítünk?

Halla nem késett a szokásos, hidegvérű válasszal.

– Akkor minden bizonnyal elvágják a torkunkat valami igen primitív módon. – vállat vont, amennyire a kötelékei engedték és fejével biztatóan intett a két robot felé. – A droidokat meg darabokra szedik és szerszámokat csinálnak belőlük. Talán Leia megúszhatja élve, ha szépen kéri őket.

– Én? – nézett rá értetlenül a hercegnő, akinek csöppet sem tetszettek a felvázolt lehetőségek.

– Te, lányom! – biccentett komoly képpel az öregasszony. – Elvégre fiatal vagy és csinos. Ha megtetszel valamelyik főnöknek vagy egy harcosnak, aki gerjed a toll nélküli, csupasz bőrű nőstényekre, ráveheted őket, hogy fogadjanak el szexrabszolgának és akkor talán...

– Még mit nem! – kiáltott fel dühösen Organa és villogó szemekkel bámult Hallára, majd a félmeztelen cowayokra, akik érdeklődve figyelték a vitájukat. – Inkább a halál!

Skywalker legalább ilyen mérgesen nézett az asszonyra, amiért egyáltalán fölvetette ezt a perverz lehetőséget. Vagy csak azért csinálta, hogy felhergelje őt és harcra tüzelje? Egy biztos: a királylány védelme érdekében immáron nem habozott volna bárkivel szembeszállni a törzsből. Ha kell, pusztá kézzel is.

– Kérlek, Luke! – folytatta most már kifejezetten esdeklő hangon az öregasszony. – Én megtettem mindent! Ez az egyetlen lehetőségünk! Yuzzemmel nem hajlandók harcolni. Nem tartják őket intelligensnek.

– Vagy ez a helyzet vagy ők nem olyan primitívek, mint hiszed! – jelentette ki ingerülten a hercegnő.

– Nem erről van szó, gyermekem, hanem arról, hogy mi, emberi lények zsákmányoljuk ki a bolygójukat. Tehát nekünk kell igazolnunk magunkat Canu előtt.

A beszélgetés itt megszakadt, mert a három főnök hirtelen abbahagyta a vitát. Az egyik megfordult – Luke nem tudta megkülönböztetni őket – és odakiáltott valamit Hallának. Az asszony feszülten figyelt, aztán elvigyorodott.

– Rendben van. Hajlandók elfogadni Canu ítéletét.

Aggódó pillantást vetett a vadászpilótára, felmérve annak testi erejét és tettekkészségét. S hirtelen mintha kételkedni kezdett volna Skywalker képességeiben.

– Öregasszony vagyok, fiam, de mondtam már neked, hogy szeretnék még sokáig élni. Szóval ne hagyj cserben!

– Győznöd kell, Luke! – tette hozzá igencsak feszülten őfelsége is. – Nem csak értem, értünk, hanem a bennszülöttekért és a szövetségért is. Ha nem jutunk el a Cirkarpuszra a földalatti mozgalom vezetőihez, sohasem fognak csatlakozni hozzánk és nem tudjuk elűzni innen a birodalmiakat.

A férfi hol Hallára, hol Leiára pillantott és láthatóan nagyon nem tetszett neki a helyzet, amibe a sors belekényszerítette.

– Szóval már megint nekem kell megmentenem mindenkit? Mert ti, bölcs politikusok nem tudtok jobb megoldást kieszközölni a bennszülötteknél, mint egy halálos párbajt? – kérdezte felemelt hangon. Őszintén sértve érezte magát a történetek miatt és nem titkolta neheztelését a nőkkel szemben, akik a Mimbanra érkezése óta egyik bajból a másikba sodorták.

– Ezért ne engem hibáztass! Nem én vezettem a tárgyalást! – vont vállat Organa tehetetlenül. – De ha nincs bátorságod megküzdeni az életünkért, majd én vállalom a feladatot! Úgyis dühös vagyok a cowayokra, amiért figyelmeztetés nélkül ránk támadtak és a hátamba vágtak egy baltát!

– Mit csináltak? – nézett rá hüledezve Halla. Csak ekkor vette észre a lány hátizsákján ejtett vágást és őszintén megrémült a gondolattól, hogy az élete esetleg Leia kezébe kerül.

– Arról szó sem lehet! – intett elutasítóan Luke, próbálva lecsillapítani harcias kedvesét. Majd nyomatékosan a mellére ütött, mint egy felingerelt vadember és szúrós szemmel végignézett a társain.

– Nekem végül is fontosabb, hogy életben maradjak, minthogy föláldozzam magam egy homályos, hazafias ügyért. Vagy – és most Hallára pillantott, igen elítélően –, hogy téged kiszabadítsalak a kutyaszorítóból, amit elkerülhettél volna, ha figyelsz. Neked van a legtöbb tapasztalatod mimbani dolgokban, mégis hagyta magad elfogatni.

– Luke fiam...! – kezdte mentegetőzve az öregasszony, de a férfi szigorúan leintette.

– Ne most...! Nem számít!

Kikapcsolta és odaadta fénykardját a hercegnőnek.

– Vigyázz rá! Ha veszítek, ennek több hasznát veszed, mint a lándzsának! – nagy levegőt vett és hátizsákját a földre eresztve megtornáztatta karjait, mialatt körülnézett a pusmogó bennszülötteken. – Jól van...! Mik a szabályok? És kivel kell megküzdenem? Végezzünk... akár így, akár úgy!

Halla kiáltott valamit a főnököknek, akik kurta biccentéssel nyugtázták szavait és egyikük sorolni kezdte a részleteket.

– Addig küzdötök – fordította nagy igyekezettel a litániát –, míg egyikőtök föl nem adja vagy meg nem hal. Ha föl akarod adni, azt kell mondanod: saen. Bár nem számít, mert semmit sem nyerhetsz, ha kimondod.

Skywalker csak mordult egyet, s mindenre elszántan elindult a főnökök felé. Most már az egész tömeg izgatottan fecsegett és a sorfalat álló harcosok leeresztették fegyvereiket. Nyilván türelmetlenül várták a küzdelmet. Luke érezte, hogy a hideg ellenére izzadni kezd, s gondolatban gyorsan számba vette az összes fogást, amit az önvédelmi kiképzésen tanult a seregben. A pusztá kezes küzdelem sosem tartozott a kedvencei közé. Ő pilóta volt, nem egy bunyós.

A tömeg szétnyílt előtte, s a férfi végre megpillantotta azt a cowayt, akivel meg kell küzdenie. Kissé megnyugodott. A fickó ugyan izmosabb volt nála, de nem magasabb. Nem látszott különösebben vadnak sem. A törzsben voltak nagyobb és félelmetesebb külsejű harcosok is. Mégis ezt a szerény külsejű egyedet választották. Ennek nyilván oka van, amit gyorsabban meg fog érteni, mintsem szeretné. Az erő segítségével nyomban kiterjesztette tudatát és alaposan szemügyre vette ellenfelét, próbálva felmérni a képességeit, megtalálni a gyenge pontjait. Az meg őt nézte, hasonló tekintettel, de az erő használatának képessége nélkül. Aztán mélyen meghajolt, s bonyolult mozdulatokat tett a

két kezével.

Luke nem tudta utánozni a rituális köszöntést, ezért rövid habozás után inkább a szövetségi tisztelgést mutatta be neki. A tömeg helyeslően mormogott, értékelve gesztusát. Bár lehet, hogy a moraj azt jelentette, hogy a fiatalember apró darabokra lesz tépve, ő mégis inkább az előbbi magyarázatnál maradt.

A caway lassan, puha léptekkel elhaladt mellette, s megállt a tavacska másik oldalán.

– Most mit csináljak? – kérdezte Hallától a fiú tanácstalanul.

– Gyere a tónak erre a felére és fordulj szembe vele! – emelte föl hangját az asszony, próbálva túlkiabálni a tömeget. – Mikor a második főnök, az a kék nyakú, aki ott áll középen, fölemeli a jobb kezét, egymásnak estek.

A férfi követte az utasítást és vetett egy utolsó pillantást a társaira. A yuzzemek biztatón csicseregtek, különféle tanácsokat adva neki a győzelemhez. Leia komoran bámult rá, a szemében őszinte féltéssel. Halla feszültnek látszott, nyilván mert még mindig nem oldozták el és tele volt a hólyagja. Thripio és Artu pedig kíváncsian meresztették felé optikai szenzorait, hogy rögzítsék az összecsapás minden mozzanatát.

– A vízben kell küzdenünk? – kérdezte aggódalmasan Luke, a fekete pocsolya mélységét próbálva felbecsülni. Mivel nem látott le a medence aljára, az éppúgy lehetett fél méter mély, mint feneketlen is.

– Azt senki sem mondta.

– Akkor jó.

A tömeg vérfagyasztóan fölrikoltott, többen a fegyvereiket lóbálták és nyilván fogadások is köttek a háttérben a nézők között. Aztán hirtelen halálos csönd lett. A középső főnök mondott pár szót, hivatalosan is bejelentve a párbajt, s ünnepélyesen fölemelte, majd leengedte jobb kezét. A caway harcos nyomban megindult a tavon át Luke felé.

Látva, hogy csupán lábszárközépig ér neki a víz, a fiatalember is belegázolt a pocsolyába, s azon törte a fejét, mivel próbálkozzon először? Fejre vagy testre üssön? A szürke pihetakaró alatt nem lehetett fölfedezni a sebezhető pontokat. Körülöttük a hatalmas barlang falai tompán visszhangozták a nézők kiáltásait, ahogy saját bajnokukat biztatták, tanácsokat adva neki, miként végezzen ellenfelével.

– Miért árultad el Lukenak, hogy mit kell mondania, ha föl akarja adni? – suttogta Hallának fölöttébb nyugtalanul a hercegnő. – Ha semmi haszna nem lehet abból, hogy kimondja?

– Mert ha kutyaszorítóba kerül, remélem, hogy mégis ehhez fog folyamodni. – súgta vissza az öregasszony kissé rejtélyesen.

– De miért?

– Mert caway nyelven ez a szó nem azt jelenti, hogy „föladom”. Hanem egy helybéli káromkodás. Azt hiszem, a szülőkkel kapcsolatban.

Organa döbbenten nézett Hallára, első felindulásában úgy érezve, elárulta őket.

– A kriffbe...! De hát miért tetted ezt, öreganyám?

– Úgy gondoltam, hasznos lehet, ha Luke valami dacosat kiált oda a fickónak, mikor az éppen ki akarja préselni belőle a szuszt. Semmit sem veszíthetünk vele. Luke sem. A cawayok csodálják a bátorságot.

Az alderaani királylány úgy megdöbbent és fölháborodott ezen, hogy nem is válaszolt neki. Inkább mérgesen elfordult a dörzsölt öregasszonytól és közelebb lépett a tavacska pereméhez, mintha ezzel bármit is segíthetne a fiúnak. Lándzsáját ingerülten a talajba szúrta és idegesen szorongatta a fénykardot, meg a pisztolyát, azon gondolkodva, hány bennszülöttet tud majd megölni, ha Skywalker veszít, mielőtt halálra sebeznek a testébe vágódó dárdák?

Vele ellentétben Hallát nem nagyon zavarta a közeli vég lehetősége. Ő bízott az erőben, s a tóra figyelve próbálta megzavarni a coway harcos elméjét, hogy megkönnyítse a srác dolgát. Sima ügy lesz az egész. Verekednek egy kicsit, aztán Luke lenyomja a fickót és őt eloldozzák. Rohanhat a klozetul szolgáló melléképületbe pisilni.

– Ha szerencsénk van, nem kell majd kimondania. – közölte vidáman a mogorván rácszerregő yuzzemekkel. – Most már úgysem tehetünk semmit.

Luke közben a tavacska iszapos medrébe lépve meggondolta magát, mert nem érezte elég stabilnak maga alatt a talajt. Itt könnyen megcsúszhat a lába. Ezért gyorsan kiugrott a vízből, vissza a partra. A tömeg ezt látva felüvöltött, egyértelműen gyávának tartva őt hirtelen meghátrálása miatt. Ellenfelét azonban nem érdekelte a taktikázása. A coway nyílegyenesen, kérlelhetetlenül tartott felé, s lábaival úgy csapkodta a vizet, mintha ezzel próbálná elijeszteni őt az iszapbirkózástól. Látszott rajta, hogy máris biztos a küzdelem kimenetelében. Mozdulatai nagy önbizalomról tanúskodtak, ami Skywalkerre nem volt jellemző.

Ha ott marad, ahol van – járt sebesen Luke esze –, akkor a cowaynek fölfelé kell támadnia őt a vízből kijövet. Ez némi technikai előnyt jelent, így hát megállt, megvetette lábát a lejtő szélén és maga elé emelve ökölbe szorított kezeit, feszülten várt.

A bennszülött harcos barátságtalan ölelésre tárva karját, vicsorogva közeledett felé. Az egyenességre Skywalker hasonló egyenességgel válaszolt. Mihelyt a lény elég közel ért hozzá, villámgyorsan jókorát ütött az állkapcsára. Hátha a coway feje törékeny anyagból van. Hiú remény volt. A lény arccsontja inkább emlékeztetett a tömör gránitra, mint bármi másra. De a fiatalember ütésének ereje még így is megállította. Körülbelül két másodpercre.

Mikor újra támadott, Luke odacsapott, ahol az emberi lényeknél a hasi idegközpont található. Ez még le sem lassította a cowayt. A pilóta ezután lebukott, s megpróbált átbújni az egyik kinyújtott kar alatt, ám a bennszülött meglepően gyors volt. Megragadta vállát, s erőből megfordította a fiút, hogy hátulról halálos szorításba kapja a nyakát.

Luke ismét ütött, majd kétségbeesetten a másik lábába rúgott, hogy kiszabaduljon a csapdából, de csak annyit ért el vele, hogy a bennszülött megtántorodott, ő pedig egyensúlyát veszítve lezuhant a partról és a vízben kötött ki. A tó feneké csúszós volt, ám az iszap tompította valamennyire az esését. A fiatalember nagy csobbanással esett hátra és alaposan odaverte magát. Ruhájába nyomban befolyt a jéghideg víz, rémült nyögéseket csalva torkára, amiből a közönség azt a téves következtetést vonta le, hogy megsérült. A tömeg felhördült és a saját bajnokát biztatta.

Amint a coway éles diadalüvöltéssel rávetette magát, Skywalker félregördült előle, s felpattanva máris ellenfelének ugrott, kirúgva alóla bal lábát, hogy a sárba döntse. Két kézzel ragadta meg a kissé lassan reagáló fickót, s ránehezedve megpróbálta fejét a víz alá nyomni. De az egyszerűen nem mozdult, négykézláb stabilan megtámaszkodva a jéghideg vízben, mint egy profi birkózó.

A férfi gyorsan megértette, miért választották a főnökök ezt a kisebb társukat, hogy képviselje őket Canu ítélőszéke előtt. Könnyű volt és gyors, ráadásul egyetlen nagy izomtömeg a csalókán lágynak tetsző pihék alatt. Vagyis erőből nem tudja legyőzni. Csak a ravaszsága és gyorsasága segíthet rajta.

Ha további szabályok nincsenek – jutott eszébe a fiúnak – akkor egyszerűbb lenne valamivel leütni és véget vetni az iszapbirkózásnak. Ezért bal kezével a tó fenekén kezdett kaparászni, abban reménykedve, hátha talál egy követ, amit a markába szoríthat. De csak homokot tapintottak ujjai. Viszont közben elveszítette az egyensúlyát. A coway fölemelkedve egyszerűen ledobta magáról, majd megperdülve nekiugrott és elgáncsolta. Luke hanyatt esett és hamarosan tapasztalta, hogy az ő feje – ellentétben a bennszülöttével – könnyen a víz alá nyomható.

Alig merült le néhány centiméternyire a sáros lötytybe, a tömeg moraja ordítássá fokozódott. A férfi kénytelen volt lehunyni szemét, de az erő segítségével továbbra is tisztán érzékelte maga fölött az ellenfelét. A cway a hasára térdelt és két kezével a nyakát szorongatva, rettenetes erővel lenyomta őt a víz alá, hogy megfojtsa. Orrából bugyborékolva távozott a levegő, így Skywalker kétségbeesetten jobbra fordította fejét, amennyire tudta. Az ajka valami meleghez ért, hát vadul beleharapott. A bennszülött azonnal elrántotta sérült karját, meglepetten felhőrdülve. Majd kapott az állára kettőt ököllel, amitől szédelegve lefordult a fiatalemberről és Luke feje végre a víz fölé emelkedett. Boldogan köhécselve és köpködve nyelte a levegőt, miközben talpra küzdötte magát, egy időben az ellenfelével.

A tömeg csalódott üvöltése ezalatt úgy támadt rá, mint egy újabb ellenfél. Mikor a víz kifolyt a füléből, az ordításon át meghallotta Thripio, Halla és Leia bátorító kiáltásait is. A két yuzzem ugyancsak fülsiketítően bömbölt, arra vágyva, hogy az ő helyében lehessen, Artu Detu pedig úgy csipogott és füttyült, hogy szinte túlszárnyalta a cwayok hangját.

A bennszülött harcos morogva dörzsölgette megharapott kezét, amiből vér szivárgott a tollak között, majd elszántan ismét összeakaszkodott a sráccal, birkózó technikával próbálkozva. Luke ebből hamar felismerte, hogy a fickó nem öklözős fajta, ezért igyekezett távol maradni a lény izmos karjaitól és valahányszor csak tehetett, megütötte vagy belerúgott, az érzékeny pontjait keresve ellenfelének. De az igazán kényes részeket, mint a nemi szervét vagy a torkát nem tudta elérni, elvégre a cway sem volt kezdő a verekedés terén.

Viszont gyorsan tanult a módszeréből és rövidesen ő is megütötte a fiatalembert, az állkapcsára, majd a gyomrára és a hasára célozva. Skywalker összegörnyedve vért köpött és sebesen eltántorgott a fickó közeléből, próbálva időt nyerni. A cway ökle olyan kemény volt, mint a szikla. Kész csoda volt, hogy nem verte ki néhány fogát.

Felismerve, hogy a bunyóban esélye sincs a másikkal szemben, Luke úgy döntött, cselgáncssal fogja kifárasztani a lényt. Mikor az ismét ütésre lendítette jobbját, sebesen elkapta csuklóját és megrántotta, maga felé húzva támadóját, majd ügyesen elfordulva elgáncsolta és a pocsoltyába fektette a meglepett harcost. Aztán kilihegte magát, amíg a cway föltápáskodott és kirázta tollaiból a vizet.

A bennszülött ezúttal egyenesen rávetette magát, bösz ordítással, de csak azt érte el vele, hogy a pilóta megint elkapta és összerogyva áthajította magán, jobb lábával besegítve neki. Közben nagyot csavart megszorított karján, de nem tudta eltörni, mert megcsúszott az iszapban és ellenfele mellé zuhant. Mindketten egyszerre rúgtak ki lábukkal a másik felé, majd ökölcsapást váltottak és gyorsan elhengeredtek a tóban egymás közeléből, hogy fölállhassanak.

A testét előntő fájdalmakból Luke hamar fölismerte, hogy nem fogja sokáig bírni ezt a tempót, így a továbbiakban inkább a védekezésre koncentrált, próbálva megőrizni az erejét a végső pillanatra. A cway viszont magabiztosan támadott és nem hagyta, hogy ismét cselgáncssal vágja földhöz a tóban körbehátráló fiút. A tömegnek láthatóan tetszett az előadás, mert a barlang folyamatosan zengett az üvöltözéstől, mint valami gladiátor aréna.

Aztán a férfi kivédett egy ütést, eltáncolt a felé kapkodó karok elől, majd válaszul gyomorba rúgta ellenfelét. A cway nagyot rikoltott és összegörnyedve beleült a vízbe. Úgy tett, mintha kikészült volna, ám ez csak csel volt, aminek Skywalker könnyelműen bedőlt, óvatlanul közelebb botladozva hozzá. Ismét rúgni akart, ám a bennszülött ügyesen elkapta lábszárát és megcsavarta. A fiú átfordulva elesett és mielőtt bármit tehetett volna, a lény máris ráugrott a hátára, fejét belenyomva az iszapos vízbe.

Luke arca a homokos talajba fúródott és azonnal tudta, hogy vége. Hiába kapálózott, gyakorlatilag semmit sem tehetett a hátára telepedő cway ellen. Egy izmos kéz ragadta

meg hátul a nyakát és brutális erővel nyomta lefelé, bele a tó fenekébe. Érezte, amint a homokszemek az orrába hatolnak és lehunytt szemeit valami szűrni kezdi. Minthogy sivatagos világon nevelkedett, a rá váró vízbefúlásos halál egyáltalán nem tartozott azok közé, amiket valaha is el tudott képzelni magának. De eszébe sem jutott föladni a harcot.

Ahelyett, hogy szabadulni próbált volna, inkább kaparászni kezdett a kezeivel a környező iszapban. És ahogy várta is, az erő sugallatát követve, hamar rábukkant egy hosszúkás, kemény testre. Egy szikladarab feküdt a közelében, csak hogy túl nagynek bizonyult a számára. Ekkora tárgyhoz szüksége lett volna mindkét kezére, no meg egy sokkal jobb testhelyzetre. Ám a coway sem volt rest, mert elkapta jobb karját és hátracsavarta, nehogy fejbe vág hassa a kővel. Bal kézzel meg egyszerűen nem érte el a sziklát, bár hogy nyújtózkodott is feléje.

Teltek a másodpercek és a gondolatai lassan kezdtek elmosódni, ahogy a szervezete az utolsó csepp oxigént is elhasználta a tüdejéből. A mozdulatai egyre erőtlenebbé váltak és minden sejtje élénken tiltakozott a stressz ellen, amit elszenvetni volt kénytelen. Mégsem tudta elhinni, hogy rövidesen meg fog halni és kész, nincs tovább. Ez nem történhet meg. Nem lehet így vége!

Mintegy a tiltakozására válaszul belül, a tudata mélyén egy ismerős hang szólalt meg. Sokszor hallotta már az elmúlt években, mióta Kenobi mester meghalt, ezért volt ideje megszokni az időnkénti felbukkanását és megtanulta, hogy odafigyeljen rá. A testetlen hang most arra biztatta, hogy lazítson és adja át magát az erőnek. Annál mi sem könnyebb – gondolta Luke bágyadtan. Hát persze, hogy lazít. Hiszen fáradt, annyira fáradt...

A hátán lovagoló coway azonnal észlelte, hogy áldozata abbahagyja az ellenállást, de trükknek hitte a dolgot és nem engedte el a fiút. Talán még erősebben is nyomta lefelé, közel érezve már a győzelmet. Valamit kiabált, inkább a tó körül tomboló tömeghez intézve diadalmas szavait, mint haldokló ellenfeléhez. Aztán egyszeriben történt valami, ami véget vetett a hangoskodásának. A mederben heverő kő valahogy odacsúszott a víz alatt Luke bal kezébe...

Rögtön ezután, csodák csodájára, Skywalker nem érezte már a nyakán a szorítást és a jobb karja is szabaddá lett. Hirtelen megszűnt rajta a coway testsúlya, ő pedig nem gondolt másra, csak arra, hogy végre kibukkanjon a vízfelszín alól. Így is tett.

Levegő! Minden gázok legbecsesebbike, ami hirtelen megtöltötte oxigénre szomjazó tüdejét, miközben nagyokat szippantott belőle. Luke iszapos vizet köhögött, feltérdelt és boldog volt, hogy ismét lélegezhet. Csak miután a szervezetének pánikszerű légszomja enyhült, akkor nézett az ellenfele után, kidörgölve fájó szeméből az iszapot.

A coway alig egy méterre tőle mozdulatlanul feküdt a hátán, fejét a partoldalnak támasztva. Eszméletlen volt, talán halott is. Tollas kobakjának egyik feléből vér szivárgott a tó fölkavart vizébe egy csúnya sebből.

A hevesen szédelő és a történetektől meglepődött férfi négykézláb odamászott a kiütött bennszülötthöz. Egyik kezével megbökte a fickó oldalát, s közben az arca fölé emelte jobb öklét, készen a kiütéses győzelemre. De a coway meg se mozdult. Az eszméletlensége valódi volt, nem egy újabb ravasz trükk. Skywalkernek pedig föltűnt, hogy gyanúsán nagy a csend körülötte a barlangban. Csupán csalódott pusmogást hallott a tömegben, ahogy a törzs tagjai felismerték: bajnokuk elvesztette a párbajt. A felismeréstől úgy megszádlult, hogy majdnem összeesett.

Hirtelen egy másik testet érzett maga mellett a vízben, amint odagázol hozzá.

– Győztél, Luke! Legyőzted! – kiáltotta fülébe boldogan a hercegnő. Mindkét karjával szorosan átölelte a fiút, hogy fölsegítse, de megcsúszott a lába az iszapban, mire kis híján mindketten a vízbe zuhantak.

– Hogy? – nyögte értetlenül a srác, a sáros homokot törölgetve elgyötört képéről.

– Hát nem érted? – kérdezte ragyogva őfelsége. – Győztél! Vagyis szabadon elmehetünk...! Feltéve – mondta immár halkabban, a némán bámuló tömegre pillantva –, ha ezekben a lényekben van becsület.

– Ettől nem tartok, Leia! – dünnyögte Luke és lerázta véresre horzsolt kezeiről az iszapot. – Canu ítelt, hát nem emlékszel?

– Igazad van. – ismerte be elgondolkodva a lány. – Erre szokták azt mondani a történészek, hogy egy társadalomnak sok ezer éves fejlődésre van szüksége ahhoz, hogy a becsületet egy minden valós tartalomtól mentes, elvont közhellyé változtassa.

– Úgy érted, hogy erkölcstelenné váljon? Nos, valóban. Ha a birodalom küzdőterén állnék, most nyugtalan lennék. – fogalmazta meg sokkal egyszerűbben a fiú a lényegét. A hallgatag bennszülöttekre pillantott, akiket láthatóan lehangolt a harcosuk veresége.

– Azt hiszem, a cowayok megtartják a szavukat.

– Majd meglátjuk! – suttogta kritikusan Organa, aki maga is szeretett volna ilyen biztos lenni a dolgában. Vállára vette az igencsak megviseltnek tűnő férfi jobb karját és segített neki fölállni. Mikor megindultak kifelé a pocsolyából, Luke olyan hangot hallott, amilyent a béka hallat a melegben. Odapillantva látta, hogy ellenfele megmozdult. A testét uraló fájdalmak ellenére jó érzés töltötte el, amiért a coway nem halt meg.

Mihelyt ez nyilvánvalóvá vált, a partról több harcos is lerohant sebesült társához. Skywalker a heves reakciójukat látva kissé megijedt. Hallott olyan primitív társadalmakról, ahol a törzs legyőzött vagy becsületét veszített képviselőjét nyomban megölték hibájáért. De úgy tűnik, a cowayok ennél fejlettebbek voltak. Biztató kiabálás közepette fölültették legyőzött bajnokukat, s valami parázsló növényt dugtak az orra alá. Luke is beleszippantott az erős illatú füstbe, s nyomban jobban érezte magát tőle. Leiába kapaszkodva kitámaszkodott a mélyedésből, hogy minél távolabb kerüljön a fickótól. Ha a bennszülött halott lett volna – gondolta félig tréfából –, ez a hihetetlenül csípős füst akkor is magához térítette volna.

A partról azonban visszanézett és ekkor megakadt valamin a szeme. Megállt, s meredten bámulta azt a tárgyat a pocsolyában. Nem a törzs gyógykezelési módszerei kötötték le a figyelmét, nem is a sérült harcos tétova reagálása ezekre a módszerekre, hanem egy nagy szikla. Az emberfejnyi kő a coway kobakja mellett feküdt a vízben.

Luke ujjai emlékeztek a szikla érintésére. Ezt a követ fogta meg, mielőtt a tudata kihagyott volna. De valóban kihagyott-e? Úgy tetszett a számára, hogy valami a belsejében, valami titokzatos erőforrás, amiről maga sem tudott, működésbe lépett a fulladás határán és segített neki fölemelni a követ. Ez tette lehetővé, hogy a súlyos szikladarabot a kínzójához vágja. Különös mód mégsem tudott visszaemlékezni a történetekre. Még arra sem, hogy a követ megfogta bal kézzel, nemhogy arra, amikor kiemelte a vízből és eldobta.

– Hogy csináltam? – kérdezte a hercegnőtől elbizonytalanodva.

A lány kérdően nézett rá.

– Mit?

– Hogyan... győztem le? – mutatott a coway harcosra kimerülten a fiatalember.

A királykisasszony előbb a bennszülöttre, majd ismét Lukera pillantott, s a homlokát ráncolta.

– Azt akarod mondani, hogy nem emlékszel?

Skywalker a fejét rázta.

– Biztos elkábultam.

– Azt hittem, mindennek vége, mikor a víz alá nyomott. Nyilván fölöslegesen aggódtam, de olyan sokáig maradtál a víz alatt, hogy mindannyiunkat becsaptál vele.

Nem csaptam én be senkit – gondolta magában a férfi értetlenkedve. A hercegnőre pillantott, aki most már mosolygott megkönnyebbülésében.

– Aztán bal kézzel fölemeltem és rádobtam azt a nagy követ. A halántékán találta el. Nem számított rá. Meg sem próbált kitérni előle. Nem tudtam, hogy ilyen ügyes vagy a közelharcban, Luke.

A vadászpilóta tiltakozhatott volna a dicséret ellen. Elmondhatta volna, hogy maga sem tudta. De a lány olyan csodálattal nézett rá, hogy inkább hallgatott. Erről később is beszélhetnek – nyugtatta meg magát. Egyvalami azonban vitathatatlanul látszott. Valahogy mégiscsak eldobta azt a követ, így vagy úgy, de eldobta. És ez volt a lényeg. Most már csak arról kell megbizonyosodnia, hogy a cowayok méltóak erre az erőfeszítésre.

Odabotorkáltak Hallához meg a többiekhez. Valamennyien egyszerre akartak gratulálni neki, amiből teljes zűrzavar lett. Luke nem felelt nekik. Fájdalmaival küszködve elvette a hercegnőtől a kardját, bekapcsolta, s elvágta az indákat, melyek az öregasszonyt a cseppkőhöz kötözték. Halla rögtön összerogyott, mert a szoros gúzsztól teljesen elszibbadt a lába. A hercegnő feltámogatta.

– Köszönöm, lányom...! Látod? Megmondtam, hogy nem kell aggódnunk! Tud ez a fiú harcolni! Egyszer még nagy mester lesz belőle, meglásd!

Halla lehajolt, a lábát dörzsölgette. Aztán amint újra tudott járni, egy szó nélkül eliszkolt a mellékhelyiség irányába.

Luke már indult volna, hogy kiszabadítsa a yuzzemeket és a droidokat is. Ám ekkor az egyik főnök – az, aki megadta a jelt a küzdelemre – odaállt Kee elé. Skywalker néhány kellemetlen pillanatig azt hitte, rosszul ítélte meg a cowayokat és túlzottan romantikus, nem pedig reális képet alkotott róluk. Talán minden társáért külön meg kell küzdenie? Vagy a yuzzemeknek, mivel nem emberi lények, maguknak is valami nehéz próbát kell kiállniuk, hogy visszanyerjék szabadságukat? A föld alatt élő törzs melyik képtelen szokásával vagy törvényével kell most szembenézniük?

De kár volt aggódnia. A főnök csupán mindenki számára érthetővé akarta tenni Canu ítéletét. A fiú feszülten figyelte, amint a fickó előhúzott a bőrköpenyéből egy éles, vulkanikus üvegből pattintott kést és némi nyiszálás árán elvágta a yuzzemek, majd a robotok kötelékeit is. Hin és Kee – Hallával ellentétben – nem estek össze, csak csicseregve megtornáztatták fájó végtagjaikat, aztán elégedett vigyorral megölelgették hős bajnokukat, aki felszisszent fájdalmában a szorításoktól. Mellettük Thripio talpra állította a vidáman füttyögő Artút és mondott pár szót a körük csoportosuló cowayoknak, tesztelve újonnan generált nyelvtudását. Azok türelmesen válaszoltak, érdeklődve bámulva a két gépezetet.

– Örülök, hogy győzött, gazdám! – mondta a tolmács robot Luke felé fordulva. – Bár a törzs tagjai mind ön ellen fogadtak! És sajnálják, hogy nem szedhetnek darabokra engem, meg Artút! Nagyon szeretnék tudni ugyanis, ki van a burkolatunk alatt!

– Sikerült megtanulnod a nyelvüket, Thripio? – kérdezte a hercegnő, karba tett kézzel méregetve a három főnököt. S máris azon tűnődött, érdemes volna-e diplomáciai tárgyalásokba bocsátkoznia velük, hogy felkérje őket a szövetséghez való csatlakozásra? Katonailag ugyan elhanyagolható erőt képviselnek, de sokkal szervezettebbek a birodalmat kiszolgáló elkorcsosult zöldeknél.

– Igen, úrnőm! Az elmúlt percekben számos beszélgetést sikerült rögzítenem és megfejtenem. A cowayok nyelve közeli rokonságot mutat a... – tájékoztatta lelkesen a droid, ám további szavait elnyomta a bennszülöttek kiabálása.

Mindenki a tő irányába fordult, ahonnan néhány harcos érkezett, a legyőzött ellenfelet támogatva oda Lukehoz. Közelebb érve a sebtében bekötözött fejű coway eltaszította magától segítőit és a férfihoz támolgott.

Skywalker megfeszülő izmokkal markolta fénykardját, nem tudva, mire számíthat a lénytől. Kee fenyegetően cserregett, de a pilóta leintette, nem akarva újabb összecsapást

provokálni a törzzsel.

A caway harcos mondott valamit, ünnepélyes hangon, aztán két kézzel kíméletesen átölelte és maga felé húzta Lukeot, mígnem egy pillanatra összeért a mellkasuk. A fiú már-már azt hitte, hogy mégis használnia kell a kardját, ám a bennszülött eltolta magától és gyöngéden megpofozta.

A Tatuinon nevelkedett srác hirtelen nem tudta mire vélni a dolgot. Bár az ütések harmatgyengék voltak, az erejüktől mégis majdnem összeesett. A caway morgott valamit, de az nem hangzott kihívásnak.

– Ez mi akar lenni, Thripio? – kérdezte a protokoll droidtól tanácstalanul.

– Azt mondta... nem haragszik... ha jól értettem, uram! – állította a robot, a gesztus jelentését elemelve. – Azt javaslom, üssön vissza neki hasonlóképp.

– Micsoda? – Luke némiképp megzavarodott ettől. – Azt hittem, vége a küzdelemnek!

– Vége, valóban! – magyarázta Thripio körülményesen. – Így ismeri el, hogy ön az erősebb! És várja a pofont.

– Vagy úgy! No, azon ne múljk...!

Skywalker fájó jobbájával akkora tockost adott a békés cawaynak, hogy összekoccantak a lény fogai. És a protokoll egység tanácsa ellenére fölkészült az erőszakos reakcióra. De a bennszülött elégedett képpel térdre vetette magát Luke előtt és fejet hajtott neki, mire a tömeg helyeslően felordított.

Mikor a harcos félrehúzódott, egy másik főnök jött oda hozzájuk. Ünnepélyes szavait Lukehoz intézte. Thripio elkezdte a fordítást, ám közben megérkezett Halla is, átvéve tőle a kényes feladatot.

– Amennyire értem – fordította halkan az öregasszony –, meghív minket az esti lakomára. És szeretne többet megtudni rólunk, meg a birodalom ellen vívott háborúnkról. Ma éjszakára szívesen látott vendégek vagyunk náluk. Három lakást is átengednek nekünk, ahol megszállhatunk és kipihenhetjük magunkat. Mielőtt reggel továbbindulnánk utunkon...

– Ha idelent élnek, hogy tudják megkülönböztetni a nappalt az éjszakától? – érdeklődött a hercegnő, a mennyezeten sötétlő lyukra pillantva, melyen át a tábortűz füstje távozott a barlangból. Azon át semmi fény nem szűrődött le az üregbe, nyilván a füst miatt.

– Bizonyára öröket állítanak a kijáratokhoz. – vont vállat Halla közönyösen. – Az őseik nem mindig éltek a föld alatt. Szerintem ugyanúgy mérik az időt, mint a föntiek.

– Nem utasíthatnánk vissza a meghívást? – kérdezte reménykedve Skywalker. – Mondd meg nekik, hogy sürgősen vissza kell térnünk a felszínre.

Az asszony motyogott valamit a főnöknek, aki készségesen válaszolt, karjait széttárva.

– Itt nem pusztá kérésről van szó, Luke. Ha visszautasítjuk a meghívásukat, nemcsak őket sértjük meg, de Canut is. Persze mi döntünk. Ha semmiképpen nem akarjuk elfogadni a meghívásukat, csupán választanunk kell egy bajnokot, aki megküzd az ő bajnokukkal, és...

– Csak most vettem észre, hogy milyen éhes vagyok! – szakította félbe Luke, hirtelen elővéve legmeggyerőbb mosolyát.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A szökevények üldözésére indult katonai konvoj épp elérte Bozótvár falut, amikor hívást jelzett Darth Vader komlinkje. A Chariot parancsnoki terepsikló hátuljában ücsörgő nagyúr előre megérezte, hogy Ozzel admirális keresni fogja, ezért rutinos mozdulattal egy másodperccel előbb nyúlt az övében lógó készülékért és egy gombnyomással közvetlenül a sisakjába épített kommunikációs rendszerhez kapcsolta az adást. A szemlencséjére vetülő parányi képen valóban a főtitzt jelent meg, elégedetten tájékoztatva felettesét az eredményekről.

– Nagyúr! Megtaláltuk a szökevények terepjáróját. Körülbelül kétszázhuszonöt kilométerre a bányavárostól keletre. A pontos koordinátákat és a nagy felbontású térképet most küldjük le a járművek pilótáinak. A körzetben felhős az ég, ezért nem tudtunk jó minőségű felvételeket készíteni róla, de úgy tűnik, hogy nem mozognak. Egy erdőben állnak, dombokkal tagolt terepen. A szenzorok nem mutattak életjeleket a kocsiban, sem a közvetlen közelében. Ezért úgy véljük, hogy elakadhattak vagy lerobbanhattak és az utasok gyalog indultak tovább. Másfél óránként újra elhaladunk a terület fölött és új pásztázást végzünk, kiterjesztve a keresést. Addig is pályára állítottunk egy felderítőgépet, ami a terepjáró fölött marad és folyamatosan figyeli a környékét. Továbbá kommunikációs műholdakat szórtunk szét a bolygó körül, hogy állandó kapcsolatban maradhassunk önnel, amennyiben segítségre lenne szüksége.

– Remek. Találtak valami mást is a környéken?

– Egyelőre nem, uram. – mondta, érezhető csalódottsággal hangjában az admirális. – Lázadó telephelynek vagy űrhajóknak nincs nyoma azon a szárazföldön. Ezért kiküldtem az összes felderítőgépet, hogy a Mimban egész felszínét vizsgálják át, hátha találunk valamit. Időközben beérkeztek az első jelentések a rendszer többi bolygójánál tevékenykedő csillagrombolókról. Kívánja, hogy elküldjem önnek őket?

– Nem szükséges, admirális. Csak akkor értesítsen, ha komolyabb harcba keverednének a lázadókkal.

Kendal biccentett és minden további nélkül megszakította az adást.

Most, hogy végre pontosan tudták, hová igyekeznek, a túlbuzgó Grammel kapitány parancsára felgyorsított a konvoj, fékezés nélkül átvágva a bennszülöttek faluján, akik álmélkodva figyelték a szokatlan felvonulást. Az élen haladó mocsárjáróban zötykölődő felügyelő rádión értesítette a messze előttük tartózkodó felderítőit, hogy ne menjenek tovább. Várják meg a konvojt és csatlakozzanak hozzá, mielőtt megközelítenék a szökevényeket. Az elfogás sikere érdekében jobb, ha együtt csapnak le a menekülőkre, mintha a húsz fős felderítőcsapat önállóan kezdene akcióba.

Aztán a frissen kapott három dimenziós térképet nézegetve egy adattáblán, Grammel aggódva állapította meg, milyen nehéz terepen kell átkelniük a következő órákban. Kisles falu után gyakorlatilag ismeretlen mocsárvidék következik, majd fokozatos emelkedő és dombok sora terül el egy hosszú hegylánc előtt. A legjobb esetben is csak estére érhetnek oda az úttalan vidéken, ahol nyilván hemzsegnak a veszélyes ragadozók. S mivel eléggé megviselte a hatkerekű mocsárjáró folyamatos rázkódása, Kislest elérve úgy döntött, inkább átül az egyik ISP-re, ami egyenletesen siklott a talaj fölött.

Az erőltetett menetnek köszönhetően délre sikerült átérniük a Halálos Harapások Mocsarán, bár a lánctalpasok és gumikerekes járművek jócskán lemaradtak a fürgébb terepsiklók mögött. Ráadásul egy rájuk támadó óriás hüllő is hátráltatta őket, amit csak egy rakétavető bevetésével sikerült megölniük, mielőtt szétcincálta volna az egyik csapatszállítót. Valamivel később pedig a konvojt oldalról biztosító siklóbringások egyikét érte utol a vég, mert egy megtermett kételtű ragadozó rávetette magát egy pocsoljából és

lerántotta utasát a víz alá. A fickót nem sikerült megtalálni, a robogója pedig egy zsombéknak ütközött és felrobbant.

A lápvidék túlszélén Vader parancsára megállt a konvoj pihenni, s közben csatlakozott hozzájuk a közelben bókászó fülöp sáros felderítő alakulat, akik három mocsárjáróval és négy ISP–vel kutatták előző nap a szökevények nyomait. A vezetőjük, egy profi vadász elmondta, hogy találtak egy hatalmas szörnytetemet pár kilométerre innen, aminek fajtája ismeretlen. Bár a kisebb ragadozók erősen szétcincálták, annyit sikerült megállapítaniuk a maradványokból, hogy lézerfegyverekkel és rakétavetővel tüzeltek rá alig egy nappal korábban. Nem kétséges, hogy a szökevények voltak azok.

– A Mimban igen veszélyes bolygó. Nagyrészt felderítetlen és tele van ismeretlen életformákkal, amikről még a bennszülöttek is alig tudnak valamit. – magyarázta Grammel tudálékosan a fekete lovagnak, miközben agyonütött egy pénzérme nagyságú szúnyogot a felkötött kézfejen. A jó időjárásnak köszönhetően a mocsár környéke hemzsegett az ilyen vérszívó rovaroktól, amik éhségükben az ultrahangos riasztók ellenére is megpróbáltak belemarni áldozataik szabad bőrfelületeibe.

– Tudom. Egyszer régen már jártam itt. – mondta röviden Vader, de nem részletezte, mikor és a planéta mely részén. – Igyekezzünk! Napnyugta előtt oda akarok érni, hogy még világosban lecsaphassunk a lázadókra!

A konvoj továbbindult és a jól megválasztott útvonalnak köszönhetően sikerült alig egy órával sötétedés előtt megközelíteniük a terepjáró pozícióját. Ami az Executorról érkező ismételt jelentések szerint továbbra is egy helyben állt, elhagyatottan.

A nagyúr parancsára ekkor a robogós felderítők és az ISP–k két oldalra felfejlődtek és tág körben átkarolták a környéket, majd egyre szűkítve a kört, alaposan átkutatták az aljnövényzetet a szökevények után. Végül a konvoj megtorpant az ellopott mocsárjáró roncsa mellett.

– Úgy néz ki, valamilyen óriási ragadozó támadta meg őket. – közölte Grammel felderítőinek vezetője, aki a legjobban ismerte a helyi állatfajokat és szokásaikat. – A harapásnyomok alapján én wandrellára tippelek. Nem sok esélyük volt ellene.

– Gondolja, hogy a lény fölfalta őket? – kérdezte a felügyelő gondterhelten, miközben ő és a fekete lovak körbejárták a szétcincált roncsot.

– Talán. De biztosan nem mindenkit. Látják? Üres a kocsi. Minden felszerelés és úti csomag hiányzik. Ráadásul kiszertelték az orrból az akkumulátorokat. Szerintem néhányan túléltek valahogy a támadást, aztán fogták a motyójukat és odébbálltak. – mutatta a tiszt, majd a füves talajon látható nyomokat kezdte fürkészni. – Arra mentek. Amerre a wandrella is.

A közeli domb irányába nézett, aztán a nyugati horizont fölött lebegő narancssárga napkorongra.

– Ezen a terepen legfeljebb húsz–harminc kilométer előnyük lehet. Holnap simán beérjük őket. De most sürgősen keresnünk kell egy jól védhető táborhelyet éjszakára. Nem szeretném, ha ránk támadna egy wandrella. Még nehézfegyverekkel is problémás megállítani ezeket a dögöket.

– Rendben. Intézkedjen! – biccentett Grammel, ám Vader másként vélekedett a helyzetről.

– Amíg a maga emberei táborhelyet keresnek, én előreküldöm a robogósokat, hogy fésüljék át a környéket. Biztosan tudni akarom, merre folytatták az útjukat Skywalkerék.

A Sith lovak nem idegeskedtek amiatt, hogy a fiát esetleg fölfalta egy helyi ragadozó. A halálát egészen biztosan megérezte volna az erőben, mert már elég közel járt hozzá. Noha a jelenlétét még nem érzékelte, bárhogy tapogatózott is az erővel utána. Sajnos túl sokan voltak körülötte. Nem csupán a saját katonái, hanem rengeteg ismeretlen életforma is, amik vegyes kisugárzása elfedte Luke nyomait. De bízott benne, hogy holnap előbb

fogja észlelni a kölyök közelségét, minthogy az észrevegye őt. És akkor meglepheti Skywalker és a fiú ezúttal nem tud elmenekülni előle, mint a korábbi esetekben.

A siklóbringákon lovagoló felderítők nekiódultak és szétszéledtek a dimbes–dombos vidéken. Aztán úgy tíz perc múlva egyikük rádión jelentette, hogy talált valami érdekeset.

Javában alkonyodott már a tájon, mikor Vader és Grammel odaértek a Chariottal, meg egy szakasz katonával. Egy nagy kütszerűsre bukkantak, ahol véget értek a wandrella nyomai. Úgy nézett ki, hogy a szörny valamiért belezuhant a kürtőbe és elpusztult az alján. A szökevények lábnyomai viszont tovább vezettek innen északkeletre, a hegyek irányába.

– Fogadni mernék, hogy a wandrella idáig kergette őket és lemenekültek előle a mélybe. – állapította meg a helyet fölfedező tapasztalt felderítőiszt. – Volt itt egy létraszerűség, ami leszakadt. Odalent pedig van egy keskeny párkány körben. Szerintem a ragadozó utánuk mászott és valahogy lezuhant. A kérdés csak az, hogy utána hányan jöttek fel onnan?

– Küldjenek le egy Mark IV.–est! – rendelkezett Vader habozás nélkül, merőn bámulva lefelé az aknába. – Győződjön meg róla, hogy nincs odalent senki. Lehet, hogy valamelyik oldaljáratban rekedtek vagy a felfelé vezető utat keresik.

Az egyik rohamosztagos előszedett a Chariot rakteréből egy labdára emlékeztető felderítő droidot, ami halkán zümmögve a levegőbe emelkedett és lámpáit felkapcsolva lassan leereszkedett a kútba. Szenzoraival folyamatosan pásztázta a kőfalakat, jó minőségű képet közvetítve a fent maradtaknak. A robot megvizsgálta a párkányt, majd a benyílókat és végül mindkét használható alagútba benézett. Az egyik lefelé vezetett, a másik oldalirányban, méghozzá pontosan arra, amerre a felszínen is haladtak a nyomok. És az üreg padlóját borító denevér ürülékben rövidesen fölfedezte két ember lábnyomait.

– Tehát szétváltak és keresni kezdték a felszínre vezető utat. – mondta ki Grammel a nyilvánvalót. – Ennek legfeljebb egy napja. Holnap elkapjuk őket!

Belehallgatott a komlinkje adásába, mivel az emberei értesítették, hogy találtak egy megfelelő táborhelyet a közelben, egy domb tetején és a csapat többi tagja ott várja őket.

– Azt akarom, hogy holnap reggel egy osztag másszon le az alagútba és kövesse a szökevényeket. – közölte alárendeltjeivel Vader, aki még mindig lefelé bámult a kútba és az erő sötét oldalát használva kutatta titkait. – A többiekkel csatáláncban elindulunk a fent maradt társaik után. A droid maradjon itt őrködni!

Azzal lendületesen elfordult az aknától és visszatért a parancsnoki terepsiklóba. A Sith lovag – először a Mimbanra érkezése óta – végre elégedett volt. Nagyon gyengén ugyan, de sikerült érzékelnie a fia jelenlétét a távolban.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Miután a csapat összeszedte a környéken szétdobált holmiját és a fegyvereiket is visszakapták, megállapították, hogy semmijük sem hiányzik. A főnök utasítására három coway nő jött oda hozzájuk és minden lelkesedés nélkül, széles gesztusokkal maguk után invitálták a vendégeket. Az egyik lépcsőn fölmentek a középső teraszra, melynek jobb szélén álltak a rendelkezésükre bocsátott házikók. Mint később kiderült, ezekben mostanáig azok a bennszülöttek laktak, akiket Luke és Leia megölt a tóparti város utcáján. Az elesett harcosok maradványaiért külön csapat indult, hogy tisztességes temetésben részesítsék őket, illetve egy másik főnök felküldött néhány munkást a felszínre, hogy hozzanak friss élelmet az esti lakomához.

A nők egyike felhajtotta az első épület ovális ajtaját fedő takarót és érezhető szomorúsággal a hangjában mondott nekik valamit.

– Thripio! Lefordítanád? – intett Leia türelmetlenül a sor végén totyogó robotnak, ami lemaradt, hogy meghallgathasson egy érdekes beszélgetést két harcos között.

– Hogyne! Máris, úrnőm...! Azt mondja a hölgy, hogy az otthonom mostantól a győztesé, ahol... ő... nyugodtan kipihenheti magát önnel.

– Kissé pontatlan a fordításod, bádogember! – szólt rá Halla gunyorosan. – Én úgy értettem, azt mondja, hogy kénytelen átengedni az otthonát a hősnek, ahová nyugodtan visszavonulhat, élvezni a nőténye társaságát!

– A mijét...? – meresztett rá nagy szemeket Organa.

– Én csak próbáltam udvariasan fogalmazni! – védekezett a droid felemelt karral.

A lány csípőre tett kézzel méregette társait, de mivel rajta kívül senki nem csinált ügyet a jó szándékú félrefordításból, inkább ő is megengyhült.

– Semmi baj, Thripio! Közöld vele, hogy köszönjük!

Luke után a hercegnő is belépett a nyíláson a házba. Halla és a két robot a szomszédos épületet kapták, a yuzzemek pedig a harmadik otthonban kerültek elszállásolásra a város szélén. A nők még közölték velük, hogy értük jönnek, ha kezdődik az ünnepi vacsora odalent, a tűznél, majd elsomfordáltak a közelükből.

– De meleg van itt! – ez volt Skywalker első reakciója, mikor körülnézett az aprócska lakásban.

A barlang falának támaszkodó házikó csupán két helyiségből állt. Elöl volt a nappali, mögötte vastag vászonfüggönnyel elválasztva egy fürdőszoba bújt meg. Az első szobában jobb oldalt egy fából ácsolt primitív, kétszemélyes ágy magasodott, amire különféle színű szőrmetakarókat terítettek több rétegben. Fölötte a falon fémkampókra akasztott fegyverek és agancsok, valamint kisebb vadállatok koponyái lógtak ízlésesen elrendezve. A bal oldalon egy faragott szekrény magasodott, benne az itt lakók holmijaival. A hátsó szobában egy téglából rakott, szögletes fürdőkádat találtak, mellette üres favödörrel és egy letakart lyukkal a padlón.

A házat betöltő kellemes meleg a mozaikmintás kőpadlóból áradt. Ablak híján a világításról a plafont beborító, sárgán lumineszkáló mohák gondoskodtak. Amikor Luke fölemelte a deszkatetőt a lyukról, azonnal rájött, mivel fűtik a bennszülöttek az otthonaikat. Egy mély csatorna húzódott az épület alatt, amiben lassan hömpölygött a gőzölgő termálvíz. Nyilván ezért telepedtek meg itt az őseik a régmúltban, hogy a mélyből feltörő hőforrást hasznosítsák.

– Nem rossz kégli! – nézelődött a szobában a lány, majd lepakolta felszerelésüket és megvizsgálta zsákján a bárd ejtette vágást. A háta még mindig sajgott a fegyver ütésétől és nagyon szerette volna már tudni, milyen sebet hagyott rajta az éle. Ahogy kivette holmijait a zsákból, rosszkedvűen ismerte föl, hogy a belecsapódó fejsze teljesen szétrepesztette a vizes palackját, amitől eláztak a ruhái. A takaróján pedig akkora lyukak tátongtak, hogy átférne rajtuk az ökle.

– Én most megfürdöm! – jelentette ki Luke, s belemerítette a vödört a forróvízbe. Félig feltöltötte a kopottas fürdőkádat, majd elővette tisztálkodócsomagját és nekilátott lehámozni magáról átázott, sáros ruházatát. Aztán felnyögött kínjában, mert a hideg víztől vacogó teste tele volt fájdalommal az iménti összecsapás következményeként. Hátracsavart jobb karja úgy sajgott, hogy alig bírta mozgatni. A nyaka merev volt és a hasa, háta, válla, keze is fájt az ütésektől, esésektől.

– Várj! Had segítsek! – sietett oda hozzá Leia, látva, milyen nehezen mozog a fiú.

Gyöngéden leültette a kád peremére és lecibálta róla vizes csizmáit, majd kíméletesen alsónadrágra vetköztette az időnként felszisszenő férfit, aki elfogódottan figyelte szorgos ténykedését és segített neki, amennyire tudott. Luke bőre tele volt zúzódásokkal, véraláfutásokkal, horzsolásokkal és karcolásokkal. Szegény srácot alaposan helybenhagyták – gondolta a lány, elborzadva sanyarú látványától. Kész csoda, hogy nem

tört el semmije.

– Meg tudsz fürdeni önállóan? – kérdezte aggódalmasan, a társa óvatos mozdulatait figyelve. A fiatalember – fájdalmait feledve – kesernyésen elvigyorodott és nagyvonalúan intett a kád felé.

– Talán menni fog! De ha szeretnél lemosdatni, nem tiltakozom ellene!

Organa oldalra biccentett fejjel, karba tett kézzel nézett rá, azzal a szigorú hercegnői orcával, amivel az ízléstelen poénokat szokta jutalmazni.

– Tudom, hogy a nap hőseként szeretnéd élvezni a nőstényed társaságát, de sem a hely, sem az idő nem alkalmas a közös pancsolásra!

– Már megint...?! Miért nem? – vetette rá a lehető legártatlanabb pillantását Skywalker, azzal a gondosan titkolt szándékkal, hogy zavarba hozza őt.

Leia gyorsan végiggondolta szemérmetlen javaslatát, elképzelve, ahogy egy törülközővel finoman dörzsölgeti a férfi sebzett bőrét. Végigsimít a mellkasán, a vállán, a hátán és a karjain. Gyöngéden, óvatosan, nehogy fájdalmat okozzon neki. Aztán lefelé tévednek az ujjai, belemerülve a kád forró vizébe, ahol... És hirtelen észrevette, hogy pirul, de nem a helyiségben uralkodó kellemes meleg miatt.

– Azért, mert akkor én is vizes lennék. És le kellene vetköznöm. – mondta sután, mivel jobb kifogás egyszerűen nem jutott eszébe.

– És ez miért baj? Te is szeretnél megfürödni, nem? – mosolygott rá a fiú kedvesen.

– De...! Csak utánad...! Nem veled! – hárította el ajánlatát a lány, majd látva a másik arcára kiülő csalódottságot, gyorsan hozzátette: – Nem szeretném, ha Halla vagy a robotok betoppannának és meglátnának minket együtt! Szóval inkább megvárlak odakint!

– Jó! – biccentett lemondóan Skywalker, nem erőltetve a dolgot. A királykisasszony láthatóan még mindig bizonyos tartózkodással viseltetett irányában, talán a szokatlan körülmények miatt. Vagy egyszerűen csak félt a túlzott intimitástól.

– Ha végeztél, pihenj le az ágyon! Én majd kimosom a ruháid és fölakasztom ide!

A hölgy a plafon alatt kifeszített kötelekre mutatott, amiken néhány nedves bőrkötény és törülközőnek látszó, durva szövésű vászondarab lógott. Azután sietve kilépett a nappaliba és gondosan elhúzta maga mögött a függönyt, nehogy bármi kis rés maradjon az ovális ajtónyíláson.

– Kösz! – szólt utána halkán a férfi, aki ezt követően sajnos nem látta, milyen kétségbeesett grimaszt vág a fruska az elülső helyiségben.

Nem szeretném, ha meglátnának minket együtt? Micsoda ostoba mentegetőzés ez? – dühöngött magában Leia, a saját gátlásosságát, túlzott óvatosságát átkozva, amiért nemet mondott a srác ajánlatára. Végül is mi rossz van abban, ha közösen megfürdenek, segítve egymásnak a tisztálkodásban, kölcsönös gyöngédséggel? Voltak már együtt nem egyszer hiányos öltözékben, sőt meztelenül is. Legutóbb épp néhány órája a tó partján. Ráadásul szeretik egymást és jelen körülmények közt csak egymásra számíthatnak.

Talán nem bírom Lukeban? A hercegnő komolyan fontolóra vette a kérdést, majd arra a megállapításra jutott, hogy de, bízik. Maradékatanul. Viszont önmagában nem bízott. Abban, hogy tudja, mit kell tenni egy ilyen intim helyzetben és hogyan reagáljon a férfi várható közeledésére. A tó partján ma elég kiábrándítóan viselkedett, először a sikoltozásával és keserves sírásával, aztán meg azzal, hogy gyáván a srác nyakába csimpaszkodott, rettegve a vízbe lépéstől. És nagyon nem akart még egyszer szégyenbe kerülni a szerelme előtt bármivel is. Valójában ezért futamodott meg előle, noha ez jó alkalom lett volna rá, hogy a fiú megnézze a sebet a hátán.

Nem bírva tétlenül várakozni a társára, inkább kilépett a házból és átment a szomszédba, megnézni, mit csinál Halla.

– Bejöhetek? – kérdezte az ajtót fedő takaró előtt megtorpanva.

– Persze! Mire van szükséged, lányom?

Az öregasszony egy hasonló ágyon feküdt, kényelmesen elnyúlva, mint amilyen a fiatalok lakásában volt. A két robot a szoba közepén állt, a felszerelésüket rendezgetve a hátizsákokban. Organa belépett a helyiségbe és leguggolva turkálni kezdett a csomagok közt.

– Kellene az orvosi táska Lukenak. Meg nekem is.

– Parancsoljon, úrnőm! – nyújtotta át neki Thripio készségesen a holmit. – Remélem, a gazdámnak nem esett komoly baja a harc során! Ha segítségre van szüksége a sérüléseinek ellátásához, én és Artu szívesen asszisztálunk hozzá!

– Kösz, de boldogulok egyedül is! – motyogta a lány szemérmesen. – Ti hogy vagytok? És mik ezek a dobozok?

Az egyik bőröndből kilátszó fémkazettákra mutatott, amik emlékezete szerint korábban nem tartoztak a felszerelésükhöz.

– A terepjáró akkumulátorai. Ebből tölthetjük fel magunkat az út további részében. – magyarázta a protokoll droid, egy összezsavarodott kábelrel bajlódva.

Leának csak most jutott eszébe, hogy jármű nélkül maradtak, több száz kilométerre mindenféle civilizációtól, ami ismeri az elektromosságot. És még a céljukat sem érték el.

– Folytathatjuk ilyen körülmények között az utat? – kérdezte halkán, az ágyon felülő öregasszonyhoz intézve megfontolt szavait.

– Folytatnunk kell. – jelentette ki egyszerűen Halla és a robotokra bökve elhúzta száját.

– Viszont őket lehet, hogy hátra kéne hagynunk. Arra gondoltam, megkérem a cwayokat, vigyázzanak rájuk, amíg visszajövünk. Így kevesebb energiát fogyasztanak és tudnak tartalékolni a visszaútra a bányavárosig.

– Jó ötlet.

– És te, hogy vagy, Leia? – nézett rá fürkészőn az asszony. – Elég megviseltnek tűnsz.

– Mert az is vagyok.

A lány nem részletezte, mi történt velük, mióta elváltak a társaiktól a thrella kútnál. Úgy vélte, ráér később is beszámolni a földalatti kalandjaikról, ha majd a felszínen lesznek. Hóna alá szorította az orvosi táskát és kilépett a házból a teraszra. Vetett egy gyors pillantást a grottában sürgölődő bennszülöttekre, akik folytatták megszokott életüket és javában készültek az ünnepi lakomára a katlanban lobogó tűz körül. A közelben néhány ágyékkötős kisgyerek ácsorgott és őt figyelték, tágra nyílt szemekkel. Életükben először láttak embert és valószínűleg igen furának találták az idegenek csupaszságát, fehér bőrét.

Háta mögött meglebbent az ajtófüggöny. Halla lépett ki utána, hogy beszéljen vele.

– Úgy érzem az erőn keresztül, hogy mindketten tele vagytok fájdalmas sérülésekkel. Nem akarod elmondani, mi történt veletek az idevezető úton?

– Majdnem meghaltunk néhányszor. Elég durva kirándulás volt. – mondta egy vállrándítás kíséretében őfelsége. – És van egy rossz érzésem, hogy ha ez így folytatódik, egyikünk sem fogja élve elhagyni a Mimbant.

Az öregasszony gyöngéden a hátára tette kezét. Szerencsére nem ott, ahol a hercegnő megsérült, különben felszisszent volna kínjában.

– Én viszont továbbra is bízom a sikerben. Ne légy pesszimista!

– Ez nem pesszimizmus, Halla! Nézz ránk! – fakadt ki Organa ingerülten. – Luke alig bír járni, úgy összeverték! Én is kikészültem! A yuzzemek még bírják és talán te is, de a robotok nem mehetnek tovább ezen a terepen, gyalog! Mi lenne, ha mi is itt maradnánk velük és önállóan mennél tovább a kristályért?

Az asszony tökéletesen értette kifogásait és komoran bólogatott rájuk.

– Meglehet. De egyedül nem tudom végigcsinálni. Túl öreg vagyok már hozzá. És szükségem van a pasid képességeire a kristály megtalálásához.

Leia metsző pillantást vetett rá, egyre jobban neheztelve a másikra annak fanatikus elszántsága miatt, mellyel ebbe a lehetetlen helyzetbe sodorta őket. Ha a kaiburr kristály

jól elvult Pomojema templomában az elmúlt ezer évben, most miért kell hirtelen megszerezni és elhozni onnan? Hisz rajtuk kívül senki sem tudja, hol található az ékkő. Még ha a Grammel által elkobzott szilánk egy erőre érzékeny birodalmi tisztviselő kezébe kerülne is, akkor sem valószínű, hogy belátható időn belül rábukkannak a nagy kristályra.

Szerette volna mindezt elmondani a másiknak, ám ekkor eszébe jutott, hogy korábban megígérte a fiúnak: nem ellenkezik többet az öregasszonnyal. Így inkább másfelé terelte a beszélgetésüket.

– Luke tulajdonképpen nem a pasim. Nem járunk... még! – dünnyögte halkán, rövid tépelődést követően.

– De szeretitek egymást! Nem? – mosolygott rá Halla barátságosan.

– Nos, igen. Persze!

– Akkor mire vársz, lányom? Hogy megkérje a kezéd?

– Nem! Dehogy! – tiltakozott élénken a királykisasszony, teljes képtelenségnek érezve, hogy jelen körülmények közt ő, meg a tatuini parasztfiú törvényes kapcsolatba kerüljenek egymással. A legtöbb, amit remélhet egy ilyen romántól, az néhány szenvedélyes együttlét, teljes titokban, nehogy bárki tudomást szerezzen róla. Túl nagy köztük a társadalmi különbség és a felkelő társai valószínűleg nem néznék jó szemmel, ha a harc helyett a szerelmével törődne inkább. Az elmúlt hónapokban, sőt években többször is végiggondolta már a helyzetüket, eléggé reménytelennek ítélve bármiféle viszonyt Skywalkerrel. Főként ezért nem engedte közelebb magához a férfit, szigorúan tartva a három lépésnyi távolságot. Egészen mostanáig. Mert a Mimbanon átéltek valahogy kikényszerítették belőle az elfojtani próbált érzéseit. És ezt egyszerre találta nagyszerűnek és borzasztónak.

– Ez a fiú jó ember! Mindent megtenne érted! – mondta duruzsoló hangon Halla és bal kezével különös mozdulatot tett a lány felé, fölemelt tenyérrel. – Becsüld meg őt és szeresd, mert nem tudhatod, mit hoz a számotokra a jövő!

– Becsülöm őt és szeretem. Mert nem tudhatom, mit hoz a számunkra a jövő. – motyogta Leia ellágyuló arccal. A szívét kellemes melegség járta át, ahogy Lukera gondolt és nagyon szerette volna átölelni a fiút és gondoskodni róla.

Mivel előrebámult, a tábornóz felé, nem látta az öregasszony kézmozdulatát, különben kétségbeesetten tiltakozni kezd az elméje befolyásolása ellen. De Halla ezúttal körütekintőbb volt, mint a tavernában és nem hagyott esélyt a bakfisnak az ellenállásra. Mindkét fiatalnak jót fog tenni, ha végre összeboronálja őket és túljutnak a kezdeti gátlásosságukon.

– Most menj és ápolj le őt! Örülni fog neki! – súgta bizalmasan az asszony, majd huncutul elmosolyodott, mert eszébe jutott egy ifjúkori kalandja. De rég is volt, mikor utoljára dobant meg a szíve úgy igazán egy férfiért! S nem bírta megállni, hogy hozzá ne tegyen a jó tanácshoz még egy életbölcsséget.

– És ha összebújtok este a takaró alatt, jusson eszedbe, hogy jobb együtt hálni, mint halni!

Leia ránézett és derűs mosoly terült szét kosztól maszatos arcán.

– Úgy lesz! – jelentette ki hirtelen jött elhatározással, ami betöltötte elméjét. Korábbi kétségeit mintha elfűjták volna és ő boldogan gondolt az éjszakai zavartalan együttlétre Skywalkerrel a házikóban.

Otthagytá az öregasszonyt és visszasietett a szállásukra, izgatottan turkálva az ágyra tett táskában. Úgy találta, maradt még elég sebkezelő kenőcsük mindkettejük számára.

Mikor percekkel később Luke kitámolygott a fürdőszobából, vizes hajjal, egy szál alsógatyában, szolidan mosolyogva nyújtotta át neki a tubust.

– Kend be magad, ahol eléred. Ahol nem, ott majd segíték, miután megfürödtem.

– Rendben.

A férfi fürkész pillantásokat vetett rá, mielőtt nekilátott volna a kényes feladatnak. Organa ugyanis nyugodtan, gátlások nélkül levetkőzött előtte, majd egy szál alsóneműben odatartotta neki a hátát, leülve mellé az ágyra.

– Hogy néz ki a sebem? Nagyon csúnya?

A srác szemügre vette a sárgás fényben a lány tejfehér bőrét elcsúfító kiterjedt véraláfutást a melltartó pántja alatt. Úgy nézett ki, mintha valamivel erősen hátba verték volna őfelségét. De a nyomok alapján nem lehetett megállapítani, hogy a kérdéses tárgy egy eldobott kőbárd volt, amit a szívének szántak.

– Bikini szépségversenyen ne indulj egyelőre. – mondta megfontoltan Luke. – Nem vérzik, de elég ronda.

Válasz helyett Leia megmutatta többi sérülését is az oldalán, a mellkasán, a hasán, a karjain és lábain.

– Majdnem annyira kidekoráltak engem is, mint téged. Beszéltem Hallával. Lehet, hogy itt kéne maradnunk, amíg ő megjárja az utat a templomig. Legalább kipihenhetnénk magunkat. Mit szólsz hozzá?

A fiatalember félrebiccentett fejjel tanulmányozta kedvesének sebzett bőrét és azon tűnődött, hogy még sosem látta őt épen, egészségesen meztelenül. De így is szép volt, a harctól megviselten, elgyötörten, ahogy összeszedte ruháit és elvonult a fürdőszobába rendbe tenni magát.

– Te maradj csak itt a robotokkal. Én Hallával és a yuzzemekkel tartok.

– És akkor ki fog rám vigyázni? – kérdezte durcásan a hölgy, mielőtt behúzta volna a két helyiséget elválasztó függönyt.

– Majd a cowayok. Most már nem vagyunk az ellenségeik. Szerintem számíthatunk rájuk. És itt a föld alatt sokkal nagyobb biztonságban leszel, mint odafönt a dzsungelben.

– Ha te mégy, akkor én is! Melletted akarok lenni, bármi történjék...!

Luke nem válaszolt a meglepően érzelmes hangú szavakra, így a beszélgetésük egy időre félbeszakadt.

Miután jó fél óra múlva Organa visszatért a nappaliba, befejezve a tisztálkodást és a koszos ruhák csutakolását a kádban, észrevette, hogy az ágyon heverő férfi elaludt. Nem akarván fölkelteni őt, csendben bekente sérüléseit a kezéből kivett kenőccsel, a hátát kivéve, ahol nem érte el az ujjával. Aztán felöltözött és odafeküdt Skywalker mellé, óvatosan betakarva kedvesét egy különös szagú, ezüstszürke prémme, amiért a civilizáltabb világokon egész vagyonokat fizetnének az előkelő hölgyek, hogy viselhessék.

Ő is kimerült a több órás evezéstől és gyaloglástól, meg a harctól, de a fiúval ellentétben képtelennek érezte magát arra, hogy elaludjon. Inkább csak feküdt mellette és nézte a másik arcát, mely egészen ellágyult pihenés közben. A srác képének jobb oldala enyhén feldagadt és elszíneződött az ütéstől, amit a cowaytól kapott, mégis, ennek ellenére annyira szépnek és vonzónak találta őt a sárgás fényben, hogy szinte beleremegett a felismerésbe.

Az elmúlt években lassan, fokozatosan mélyült el a kapcsolatuk a kezdeti, igencsak viharos megismerkedésüket követően. Eleinte bajtársként, majd barátként tekintett Lukera, s egy időben arra vágyott, bárcsak lenne egy ilyen testvére vagy legalább rokona, mint ő. Alacsony származása és képzetlensége ellenére Skywalker nem csupán okos volt és tanulékony, de kedves és jószívú is, amik a legnemesebb emberi tulajdonságok az alderaani értékrendben. Arisztokraták közt is ritka az efféle jellem – ezt tudta jól tapasztalatból. Ráadásul kezdettől fogva volt köztük valamiféle megmagyarázhatatlan vonzalom és különös összhang, amivel képesek voltak kitalálni egymás gondolatait, belelátni a másik érzéseibe. Nem csupán közről, de nagyobb távolságokból is. Leia sokáig úgy gondolta, a férfit átjáró erő az oka az egésznek, de arra a kérdésre nem talált választ, hogy ő miért ugyanilyen érzékeny Lukera?

Most viszont, ahogy a kapcsolatukon gondolkodott – felidézve Halla szavait, amik akadálytalanul utat találtak a szívéhez –, hirtelen úgy vélte, talán a szerelem okozza a jelenséget. Az, hogy az első pillanattól fogva belezúgott a fiúba, még a Halálcsillagon. Csak egyszerűen képtelen volt szembenézni az érzéseivel, a lehető legmélyebbre temetve azt magában a szülőbolygója elvesztésének fájdalmával és a kínvallatása okozta traumával együtt.

De itt a Mimbanon, távol a felkeléstől és a galaxisban dúló polgárháborútól, ahol csak egymásra számíthatnak, valahogy felszínre törtek belőle mindezen dolgok. Nem csak a félelmei, hanem szerencsére a vonzalma is a testőrnék mellérendelt fiatalember iránt. S ahogy ezen gondolkodott, különös tűz ébredt benne, valósággal felhevítve a vérét. Vágy és sóvárgó szomjúság a társáért, akit annyira szeret, hogy az életét adná érte. Türelmetlenség és mohóság, mert szeretné megízlelni a férfi csókjait és ölelését, odaadni magát neki és megszerezni őt, hogy végre egymáséi legyenek. Hisz nem tudhatják, mit hoz a jövő számukra.

Igazából ezért nem akarta, hogy Luke továbbmenjen az öregasszonnyal a dzsungelbe, ahol ezernyi veszély leselkedik rájuk. Itt a föld alatt talán nagyobb biztonságban vannak és a birodalmiak sem találják meg őket olyan könnyen. Milyen csodás lenne, ha eltölthetnének néhány napot vagy hetet ebben a barlangban, míg begyógyulnak a sérüléseik és csak egymással foglalkoznának közben!

A lány fáradtan lehunyta szemét, boldogan hagyva, hogy romantikus gondolatai szabadon csapongjanak az elméjében. Az elmúlt években ritkán engedhette meg magának, hogy átadja magát a szexuális fantáziáinak, így most gyorsan próbálta bepótolni mindazt, amit érzése szerint elmulasztott. Igen, Hallának igaza van! Luke Skywalker tökéletes társ lesz a számára. Pont olyan, amiről mindig is álmodott fiatalabb korában...

Arra ébredtek mindketten, hogy a házuk előtt egy coway asszony kiabálva hívja őket az ünnepi lakomához.

A pilóta csodálkozva tolta le magáról a szőrmetakarót és nagyot nyögve felült, nehezen mozdulva sajgó sebei miatt. Különös álma volt az előbb egy sötét, ködös mocsárról, amiben ő és Leia együtt bolyongtak, keresve valakit. Végül találkoztak egy alacsony, öreg manóval, aki koszlott rongyokban ült egy fatörzsön és egyik kezében göcsörtös botot tartott. A hegyes fülű lény rájuk nézett és lassan megcsóválta fejét, mintha helytelenítené, amit csinálnak. Ezután mondani akart valamit kettejükéről, alighanem a köztük kialakult gyöngéd viszonyról, de Luke nem emlékezett a szavaira, olyan hirtelen ébredt fel. S a testét uraló fájdalmai miatt hamar meg is feledkezett a furcsa álmáról...

Összenézett a mellette fekvő hercegnővel, aki fáradtan fölkelve az ajtót fedő takaróhoz lépett és kidugva fejét közölte a hírnökkel, hogy mindjárt mennek. Aztán segítette a fiúnak felöltözni a kimosott ruháiba, amik időközben megszáradtak a fürdőhelyiségben uralkodó meleg miatt. Karórájára nézve Skywalker megállapította, hogy több órát aludtak és odafent már beesteledett.

– Nem kentem be a hátad! – mondta halkan a lánynak, mikor észrevette az ágyon felejtett gyógykenőcsös tubust.

– Most megcsinálod?

A férfi biccentett, mire Organa nyakig felhúzta magán fekete pulóverét és fájdalmában felszisszenve, kellenlenül hagyta, hogy az óvatosan ellássa hátsérülését.

– Mi van veletek, gyerekek? – kiáltott be hozzájuk Halla, aki a többiekkel már odakint toporgott a teraszon, rájuk várva a coway nőkkel együtt. – Elaludtatok?

– Mindjárt megyünk! – felelte Luke, s felcsatolta derekára fegyverövét indulás előtt.

Amint kiléptek a házból a barlangba, szinte belemart a bőrükbe a kinti hideg. Az ajtónyíláson kiszökő meleg levegőből gyorsan kicsapódott a pára, átmeneti ködfelhőbe burkolva őket.

– Jól vagy, fiam? – vetett rá fürkésző pillantást az öregasszony, mire a srác kurtán bólintott és fájó nyakszirtjét masszírozva, álmosan körülnézett a csarnokban. Odalent a katlanban ezt a pillanatot választotta egy bennszülöttekből álló népes zenekar, hogy megszólaltassa primitív hangszereit. Különféle dobok ritmikus dübörgése töltötte meg a hatalmas üreget, amihez fémkolompok és furulyák csatlakoztak, egymással versengve.

A csapat elindult lefelé a kőlépcsőn, a tűz körül gyülekező cawayokhoz, akik puha levelekből készült párnaszerűségeket és gyékényeket terítettek le a tisztára söpört földre, hogy azokra üljenek. Székek és asztalok nem voltak, a felszolgált egzotikus ételeket nagy fatálakon és máz nélküli cserépedényekben hordták körbe az asszonyok a több sorban letelepedő vendégeknek. A törzs hierarchiája alapján a belső körökben foglaltak helyet a vezetők és bölcs öregek, mögöttük a harcosok, kívül pedig a nők és gyerekek.

A három embert egyenesen az első sorba vezették a kísérik, a főnökök mellé, míg a yuzzemeknek és a két robotnak mögöttük szorítottak helyet. Amint leültek, az egyik fejüket viselő törzsfőnök felállt és ünnepi köszöntőt mondott az idegen vendégek tiszteletére, majd röviden megemlékezett a csatában elesett öt harcosról, akik lelke már visszatért az istenek honába. Szavait Thripio fordította, egyre folyékonyabban beszélve a bennszülöttek nyelvét. Aztán minden további nélkül kezdetét vette a vacsora.

Mivel csupa olyan fogást szolgáltak föl nekik, amit nem ismertek, Halla minden ételről megmondta, alkalmas-e az emberi fogyasztásra vagy sem és jó példával járt elől a kóstolgatásban. Ami ehető volt az embereknek, az megfelelt a yuzzemeknek is, bár evés közben előfordultak gyomorfelkavaró élmények is. Ezek szerencsére nem bizonyultak végzetesnek, főként mert az öregasszony nem részletezte az ételek elkészítésének módját. A fogások nagy része egyébként növényi eredetű volt, nyersen vagy párolva, míg a húsokat kizárólag sütötték a folyamatosan lobogó nagy tűznél. Ez utóbbiak közt madarak, hüllők, kétlábúak, puhatestűek és rovarok egyaránt előfordultak, nem mindig felismerhető állapotban feltornyezva a tálakra.

Luke jó étvágygal evett, evőeszközök híján az ujjait használva, mint mindenki más. Halla véleményét ugyan néha erősen túlzónak találta az ízesítéssel kapcsolatban, de nem vitatkozott vele, mert katonaként megszokta, hogy azt egye, amit a sereg elébe rak. Mindenesetre eleget fogyasztott ahhoz, hogy házigazdáik elégedettek legyenek vele és egyetlen falatot sem köpött ki, legyen bármilyen émelyítő is az íze.

A balján ülő hercegnő hasonlóan diplomatikusan viselkedett, csupán súgva árulva el neki, hogy egyes ételek íze őt leginkább az űrhajó hajtóanyagra emlékezteti. Viszont a legtöbb bennszülött ingyencsésze igazán finomnak bizonyult, s a férfi megpróbált ezekre összpontosítani. Tulajdonképpen többet evett, mint amennyit akart. Bármennyire idegenek voltak is ezek az ételek, frissek voltak és egzotikusak. S ez örömdetes változatosságot jelentett a magukkal hozott készételekhez képest, melyeken az elmúlt napokban éltek a társaival.

Aztán az asszonyok újabb égetett agyagból készült edényeket és korsókat hoztak, bennük frissen facsart, édes gyümölcslevekkel, amik meglepően finomnak bizonyultak. A cawayok nem készítettek erjesztett italokat, tabunak tartva az alkohol fogyasztását, ami annyira lealjasította a felszínen élő zöldeket, távoli rokonaikat. Végül kaptak friss forrásvizet is, meg nedves kéztörölő kendőket, nagy levelekből méretre vágva.

A barlangban visszhangzó zenét hallgatva és a tűz körül táncoló, éneklő férfiakat, nőket figyelve Skywalker majdnem jól érezte magát. Főként a bőrén lüktető fájdalmak nyugtalanították, amiken alig enyhített valamit a sebkezelő kenőcs hatóanyaga. És a nyaka is változatlanul sajgott hátul, ahol a caway harcos kemény keze megszorongatta. Így amikor egy vidám bennszülött odajött hozzá és intett neki, hogy táncoljon velük, volt rá oka, hogy udvariasan nemet mondjon, a sérüléseire hivatkozva. Leia szintén ülve maradt, a hátát fájlalva, Halla viszont fölkelte és csatlakozott a társasághoz. Hosszú percekig

ugrándozott és óbégatott velük a tűznél, míg kimerülten a földre nem rogyott, átszellemülten vigyorogva örömeiben. Látszott rajta, hogy ő igazán élvezi a nem mindennapi mulatságot.

Thripio ezalatt igyekezett hasznossá tenni magát és hosszas beszélgetésbe elegyedett a három törzsfőnökkel, adatokat gyűjtve az életükről és a fenti viszonyokról, majd a folyamatosan bővülő szótára segítségével elmondta nekik, micsoda ő és kik a gazdái. Mesélt a csillagok közt folyó polgárháborúról, a birodalom ellen vívott csatákról és arról, hogyan keveredtek ide a Mimbanra. A cwayok lenyűgözve hallgatták a történetet, időnként közbekérdezve és mivel hárman voltak, szokás szerint háromféle véleményt fogalmaztak meg az egészszel kapcsolatban. Az egyikük szerint Skywalker a legnagyobb hős az univerzumban, akit az istenek küldtek, hogy harcoljon a gonosz elnyomókkal szemben. A másik szerint Thripio hazudozik és egy szó sem igaz az egészből. A harmadik pedig nem tudta eldönteni, kinek higgyen, így az est hátralévő részében komoly vita bontakozott ki köztük az idegenek eredetével és szándékaival kapcsolatban. Egy protokoll robot számára kész öröm volt figyelni élénk gesztusokkal megtámogatott érvelésüket.

Az ünnepség a vacsora után is folytatódott, javarészt táncsal és kötetlen beszélgetéssel, bár ahogy telt az idő, a bennszülöttek száma fokozatosan csökkenni kezdett a grottában. Az asszonyok felcipelték álmos gyerekeiket a házakba, aztán az idősebbek is távoztak, elnehezülve az ételektől.

A törzsfőnökök kíváncsian megtudakolták Luketól, hogyan sikerült átjutnia Leiával a Nagy Szellem taván? A kiküldött felderítők ugyanis megtalálták a kikötőben hagyott levélcsónakjukat és fölöttébb izgatottak lettek a felismeréstől, miszerint a tó nem képez átjárhatatlan akadályt az idegenek számára. Mint kiderült, sokat tudnak a vízben lakó protoplazmaszörnyről, mely az elmúlt évszázadokban mindenkit felfalt, aki volt olyan ostoba, hogy hajókázni próbáljon a földalatti tavon. Így a férfi kénytelen volt röviden elmesélni az utazásukat és küzdelmüket az óriás amőbaszerűséggel, amit a cwayok hitetlenkedve, majd elképesztő ovációval fogadtak, még nagyobb hőssé nyilvánítva a bajnokot. Skywalker azt diszkréten elfelejtette megemlíteni, hogy a csata után mekkora hisztit rendezett a hercegnő, amiért Organa őszintén hálás volt neki.

Miután végre elterelődött róla a közfigyelem, Luke a boltozatos mennyezet felé szálló füstöt kezdte bámulni, amint eltűnik a kéménykürtőben. Azon tűnődött, vajon az utánuk kutató birodalmiak nap közben fölfedezhetik-e a füstoszlopot? Valószínűleg igen, de ismervén a bennszülöttek harciasságát, talán nem fognak idejönni körülnézni. Mint később megtudta Thripiótól, a környező hegyekben nem él másik törzs a barlangokban. A cwayoknak több száz kilométert kell megtenniük, ha találkozni akarnak a rokonaikkal és a hegyeken túli völgyben, ahol Pomojema temploma áll, nem lakik senki. Veszélyes vidék az, amerre csak ritkán kalandoznak a vadászó harcosok.

Amíg ő a holnapon elmélkedett, a mellette ülő hercegnő határozottan kezdte élvezni az ünnepséget. Felszabadultan fecsegett, az égetett agyagedények oldalába karcolt geometriai mintákat nézegetve. A Mimbannal kapcsolatos kritikus nézetei furcsa mód nem vonatkoztak a föld alatti nép művészetére.

– Elképesztőek ezek a díszítések! Látjátok? Mindenhol ugyanazok a hármasszimmetriájú ábrák jelennek meg, mint az ajtókat fedő takarókon vagy a nők szoknyáján! Hát nem csodás...?

– Ezt miért mondd? – kérdezte a pilóta, aki vajmi keveset konyított a művészetekhez. Őszinte érdeklődésére a királykisasszony meglepő választ adott.

– Mert szerintem ez a birodalom egyik nagy hibája, Luke! – magyarázta nyomatékosan. – A művészete éppolyan dekadens, mint a kormánya. Mindkettőből hiányzik az eleven alkotó erő. Eredetileg ez vitt engem a szövetség soraiba, nem a politika. Fiatal lány koromban ugyanis politikai szempontból legalább olyan naiv voltam, mint te.

– Nem egészen értem. – mondta szárazon Skywalker, aki nem szerette, ha az iskolázatlanságára emlékeztetik.

– Mikor a családom palotájában éltem, a szabadidőmben sokszor halálra untam magam. Aztán mikor vizsgálni kezdtem, hogy miért nem találok semmi szórakoztatót, akkor értettem meg, hogy azért, mert a birodalom kiirt minden eredeti gondolatot a fejeikből. A régóta uralkodó, zsarnoki kormányok félnek a szabad önkifejezés minden formájától. Egy szobor vagy festmény valóságos kiáltvány lehet, egy kézirat pedig fölhívás a forradalomra. A korrupt esztétikától a korrupt politikáig kisebb lépés vezet, mint azt a környezetem legtöbb tagja el tudta volna képzelni.

A férfi türelmesen rábólintott a hölgy érvelésére, abban a reményben, hogy megértette szavait, noha az effajta mély gondolatok eléggé távol álltak tőle. De nagyon meg akarta őt érteni, mert tisztán érezte, hogy a társának ez valamiért különösen fontos. Közben – a vacsora utáni desszert gyanánt – egy közeli tálról elvett egy parányi, rózsaszín tökre emlékeztető gyümölcsöt. Óvatosan beleharapott. Kék lé fröccsent a mellére, s Halla meg a hercegnő nyomban nevetni kezdtek rajta.

Milyen kár – gondolta szórakozottan, a ruháját törölgetve –, hogy valószínűleg sohasem fogja teljesen megérteni Leia Organát. De mindez mit sem változtat az iránta érzett csodálatán és vonzalmán.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy téged gátoltak a művészi önkifejezésben? – kérdezte óvatosan, teljesen félreértve a lány szavait. – A szüleid nem engedtek festeni vagy verseket írni?

– Nem! Dehogy! Nem erre gondolok! – tiltakozott élénken a királykisasszony. – Én azt csinálhattam, amit csak akartam. Kivéve, ha az udvari etikettbe vagy az arisztokrata szokásjogba ütközött. Én a birodalom világain mindenütt jelenlévő kulturális cenzúráról beszélek! Hát nem érted...?

– Ja...! Vagy úgy...! Bocs, de mégis mit vársz – mondta erre a tatuini srác, kínjában önmagán nevetve – egy tanulatlan, vidéki fiútól?

– Szerintem – felelte lágyan a hercegnő, miközben elkomolyodva nézett rá – tanulatlan, vidéki fiú létedre te vagy az egyik legokosabb ember, akit valaha is ismertem.

A barlangban harsogó primitív zene és éneklés ellenére Luke tisztán hallotta szavait, s őszintén meglepődve fordult a fruskához. A szemük úgy mélyedt egymásba, sokatmondóan, mintha pillantásukkal átölelhetnék a másikat. Benne volt minden, amit egy férfi és egy nő elmondhat egymásnak szavak nélkül, mialatt körülöttük zajlott az élet és a többiek ügyet sem vetettek rájuk. Ezzel egy időben kellemes, melengető érzés töltötte el a fiatalember szívét, aki nem bírta megállni, hogy kezét a hölgy kacsójára ne tegye. S bőrének puhaságától rögtön eszébe jutottak mindazon elfojtani próbált vágyai, amik évek óta emésztették a szeretett leányzó iránt. Őszinte öröme szolgált, mikor Leia megszorította kezét, egészen gyöngéd, szinte már érzéki módon. Egymásba fonódó ujjaik könnyed játéka határtalanul felizgatta, különös bizsergésbe vonva egész lényét.

– Ha olyan okos lennék, mint amilyennek hiszel, képes lettem volna elkerülni a párbajt. – dűnnyögte közelebb hajolva Organához. – Sőt, azt is megakadályozom, hogy egyáltalán leszálljunk ide.

A hercegnő megrebbenő szempillákkal fogadta vallomását és lélegzete önkéntelenül elakadt, mikor a fiú mutatóját cirógatni kezdte a tenyerét.

– De akkor most nem lennénk itt! – súgta talányosan, határozottan élvezve a helyzetet. – És nem simogathatnád a kezem!

Skywalker elmosolyodott a fölvetésre és leheletfinoman folytatta a hölgy bőrének ingerlését. Az ujját lágyan siklott körbe-körbe a kedvese markában, szinte már csiklandós érzést keltve Leiában.

– Eddig azt hittem, nagyon szeretnél egészen máshol lenni!

– Például hol? – adta vissza a labdát a lány, elérzékenyülve a gyöngéd bánásmódtól.
– A Cirkarpuszon, egy titkos tárgyaláson például.
– Hagyjuk a politikát ma este! Jó? – sóhajtott a őfelsége, alig észrevehetően megrázva fejét. Most nem akart a munkájára gondolni, mivel egészen másféle dolgok foglalkoztatták felajzott elméjét.

– Jó! – egyezett bele azonnal a férfi. Körbenézve megállapította, hogy senki sem figyeli sajátos évődésüket. A zenészek végre abbahagyták a muzsikálást, mire különös csönd borult a hatalmas barlangra. A törzs tagjainak java már visszavonult pihenni, talán ha tucatnyian maradtak még a parázsló tűz körül. A többségük Thripio szövegelését hallgatta, aki épp a wandrellával való találkozásuk részleteit ecsetelte, élénk taglejtésekkel kísérve, amihez Artu Detu is hozzátett időnként egy–egy nyomatékos trillát.

– Fáradt vagyok. Megyek, lefekszem. – mondta Luke, megtornáztatva fájós nyakát.

– Én is megyek veled! – közölte azonnal a hercegnő.

Feltápáskodtak a párnáikról, megköszönve a vacsorát vendéglátóiknak és röviden elbúcsúztak a többiektől. Majd kézen fogva elindultak fölfelé a legközelebbi lépcsőn, két álmos caway harcos nyomában. A mellettük ücsörgő Halla sejtelmes mosollyal nézett utánuk, aztán figyelmét újra a fáradhatatlan protokoll droidra fordította, ami épp eljátszotta, miként ugrott ki a mocsárjáróból, miközben a szörny a kocsit harapdálta.

– Mozgalmas napunk volt. – jelentette ki Organa, mikor fölérték arra a teraszra, ahol a házuk állt. Boldogan szorongatta társa kezét és izgatottan dobogó szívvel hozzáigazította lépteit a másikéhoz. Eltekintve a hátában sajgó fájdalomtól, kezdett egészen egy randira hasonlítani a sétájuk a letakart ajtajú épületek előtt.

– Kész csoda, hogy túléltek. – mormogta halkan a pilóta, leszegett fejjel bandukolva mellette. Láthatóan neki sem volt sürgős, hogy odaérjenek. Főként azért, mert időt akart nyerni, próbálva eldönteni, miként reagáljon a lány egyértelmű jelzéseire, amikkel finoman tudtára adta vonzalmát.

Aztán egyszer csak ott álltak a szállásuk előtt és vetettek még egy rövid pillantást a katlanban beszélgető társaságra, mielőtt bebújtak volna házikójukba. Leia gondosan eligazgatta az ajtót fedő takarót, nehogy bárki beláthasson. Majd elégedetten felsóhajtott, mikor a férfi hátulról átölelte.

Lassan megfordult a karjaiban és szemérmesen felnézve kedvesére engedelmesen odasimult hozzá, viszonzva ölelését. Ajkai kisvártatva résnyire nyíltak, ahogy lehunyt szemmel várta a remélt csókot, amiért percek óta epekedett. Luke pedig nem késlekedett száját a lányéra tapasztani, erősen magához szorítva karcsú derekát. Jóleső öröm árasztotta el a felismeréstől, hogy milyen forrón viszonzza szerelme a kezdeményezését, enyhén megremegve izgatottságában. S csupán akkor nyögött fel fájdalomában, kényszeredetten félbehagyva a csókolózást imádottjával, mikor annak kezei egy érzékeny pontra siklottak a hátán.

– Jaj, ne haragudj! – súgta megijedve a királykisasszony és elvonta karjait tőle.

– Nincs semmi baj! – nyugtatta meg a fiú, hamar túltéve magát a kellemetlenségen. – Csak légy nagyon gyöngéd velem!

– Jó! – felelte megilletődve a fruska és egy pillanat múlva újra összesimultak, szenvedélyesen csókolgatva és ölelgetve egymást. Ez eltartott egy darabig, s közben valahogy odakeveredtek az ágy mellé, ahová Skywalker rövidesen lehuppant, a felajzott hercegnő pedig fölé térdelve tüstént az ölébe ült. Két kezébe fogta kedvese borostás arcát, úgy puszilgatta, önfeledten élvezve, hogy azt teheti a férfival, amit régóta szeretett volna.

Egészen addig, míg Luke tenyere a hátára nem csúszott, emlékeztetve a lányt saját sérülésére. Ezúttal rajta volt a sor, hogy összeránduljon, s rémült nyüszítés tört fel a torkából, mikor belehasított a fájdalom.

– Bocsánat! – motyogta zavartan a srác és gyorsan elengedte őt. Leia nyújtózott egyet, majd határozottan elkapta csuklóit és a derekára tette kezét.

– Itt megfoghatsz! – mondta biztatóan, sejtelmes félmosollyal.

– Aha...! És itt? – csúsztatta lejjebb a tenyerét pajkosan a fiatalember, először a csípőjére, onnan pedig a fenekére.

– Csak óvatosan! Most elég törékeny állapotban vagyok!

– Akárcsak én!

Fürkészve néztek egymás szemébe, majd újfent simogatni kezdték a másik viszonylag épen maradt testrészeit, immáron sokkal visszafogottabban. Mindketten ugyanazt akarták, de a megvalósítás mikéntjében némileg bizonytalanok voltak, köszönhetően érzékeny testtájaknak, amik nem könnyítették meg a dolgukat. A lány végül cuppanós csókot lehelt kedvese ajkára és dévajul a fülébe súgta szándékát.

– Milyen meleg van itt! Nem kéne levetköznünk?

– Én is épp erre gondoltam! – közölte vele a férfi egyetértően.

A javaslatot tettek követték. Organa szelíden vetkőztetni kezdte párját, kihámozva előbb a termoruhájából, majd lehúzva róla a csizmát, nadrágot, végül a felsőt. Mikor csak az alsója maradt rajta, mindketten felálltak, s ezúttal a fiú segített neki megszabadulni viseltes holmijaitól. S bár igyekezett a lehető leggyöngédebben kihámozni szerelmét a ruháiból, a hölgy mégis többször felnyögött fájdalmában, főleg a háta miatt. A sárgás fényben tisztán látszott a hercegnő orcáján a szenvedés és ez, valamint a saját sanyarú állapota komolyan elgondolkodtatta Lukeot a folytatás időszerűtlenségét illetően.

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? – kérdezte halkan, mikor csupán a melltartó és a bugyi maradt a sebhelyekkel borított fruskán. – Úgy értem, itt és most...? Csak mert egyikünk sincs valami virgonc állapotban...!

– Ha tudnád, mióta várok erre a percre! – karolt a nyakába Leia, mire a pilóta fájdalmas grimasszal felsóhajtott és lefejtette sajnó tarkójáról a kezét.

– Jaj! A nyakam...!

– Bocs! Ne haragudj...! De annyira kívánlak, hogy alig bírok magammal...!

Átölelték egymást, ügyelve rá, hol és hogy érnek hozzá a másikhöz, miközben újabb szenvedélyes csókokat váltottak, próbálva dacolni a testüket uraló fájdalmakkal és a fáradtsággal. Agyukban ezalatt komoly harcot vívott egymással a gerjedelem és a pihenés vágya, menthetetlenül elrontva az éjszaka felhőtlen örömét.

– Én is nagyon szeretném... de teljesen ki vagyok merülve... és szinte mindenhol fáj, ahol csak hozzám érsz...! – mormogta kelleetlenül Skywalker, két puszi között.

Organa erre abbahagyta simogatását és aggódva nézett rá, mintha csak most szembesülne a ténnyel, hogy a párja igazából elég cudarul érzi magát. Ez valamelyest lehűtötte lelkesedését a folytatással kapcsolatban.

– Nem akarok neked fájdalmat okozni! Ha úgy érzed, nem vagy képes rá, akkor halasszuk el máskorra...!

Luke akkorát sóhajtott bánatában, hogy meglibbentek kócos hajfürtjei a homlokán. Egyáltalán nem tetszett neki a helyzet, de főként az, hogy nemet kell mondania egy olyan lehetőségre, ami ki tudja, mikor adatik meg neki újra. Az egész annyira kínos volt, hogy őszintén zavarba jött és csak némi hűmmögést követően tudott rábólintani a lány javaslatára.

– Jó...! Talán majd pár nap múlva... ha jobban leszek...!

Leia tökéletesen átérezte kedvese sanyarú helyzetét, így nem neheztelt rá a visszakozása miatt. Már csak azért sem, mert végre feltűnt neki, hogy noha szorosan hozzásimul az ágyékával, mégsem érzi a férfiasságát ágaskodni. A srác tényleg nagyon ki lehet merülve, ha nem képes izgalomba jönni a közelségétől. Ez pedig előrevetítette annak a lehetőségét, hogy a várva várt szeretkezésből semmi sem lesz a fiatalember

lankadtsága miatt.

– Akkor feküdjünk le! – javasolta megértően, nem erőltetve tovább a dolgokat.

Luke nyomban rábólintott a lehetőségre és bágyadtan kibontakozott a karjaiból. Mindketten visszamásztak az ágyra és szótlanul bebújtak a puha szőrmetakarók alá, próbálva megbarátkozni a sajnálatos helyzettel. Egyikük sem így képzelte az első alkalmat, amikor végre egymásra találhatnak és most nem igazán tudtak mit mondani zavarukban. Nyilvánvaló, hogy a körülmények nem kedveznek az együttlétüknek, bármennyire is szeretnék megízlelni a testi szerelem gyönyöreit. A kérdés csak az, hány napig kell várniuk, mire úgy–ahogy begyógyulnak a sérüléseik és fájdalmak nélkül egymásnak eshetnek? És főként hol lesznek majd akkor? Valahol út közben, kint a dzsungelben? Ez a lehetőség csöppet sem villanyozta fel őket, de óvakodtak megemlíteni a dolgot, abban reménykedve, hogy a másiknak nem jut eszébe eme fontos apróság.

– Kár, hogy nem lehet lekapcsolni a világítást! – sóhajtott föl végül Leia, megtörve a lakásban uralkodó kínos csendet. Majd a takaró alatt fészkelődve odahúzódott a hátán fekvő férfihoz és érzékeny hozzásimult, kezét a mellkasára csúsztatva.

– Engem nem zavar.

Skywalkert főként az izgatta jelenleg, miként fog tudni elaludni a testét gyötrő kínok közepette. Halla mentőtáskájában ugyanis nem volt fájdalomcsillapító, amire a leginkább szüksége lett volna a nyugodt pihenéshez. Ráadásul nehéz úgy lazítani, hogy közben egy teljesen felajzott leányzó is odabújik hozzá hiányos öltözkében, a bőrét cirógatva finom ujjacskáival. És mindezek mellett az is elég kényelmetlenül érintette, hogy egyáltalán nem volt merevedése és ezt a nő is észrevette, bár bölcsen óvakodott megemlíteni előtte. Ilyen körülmények között a lakást betöltő állandó világosság egy jelentéktelen problémának tűnt csupán a számára.

A kalandfilmekben bezzeg az elnyűhetetlen főhős ilyenkor gond nélkül megfeledkezik a sérüléseiről és simán magáévá teszi a tökéletes alakú, hibátlan bőrű barátnőjét. Kár, hogy a valóságban nem így mennek a dolgok – gondolta Luke, némiképp kiábrándultan.

– Aludj jól! – nyomott az arcára gyöngéd puszit a hercegnő kedvesen. – És gyógyulj meg mielőbb...! Hogy folytathassuk, amit elkezdtünk!

– Rendben! Már alig várom! – mosolygott rá erőtlenül a férfi és biztatóan megsimogatta szerelme kezét a mellkasán. – Szeretnék egyszer ép bőrrel látni! Sérülések nélkül!

– Azt én is nagyon szeretném!

Az éjszaka hátralévő részére ennyiben maradtak, fáradtan szuszogva egymás karjában. S bár mindketten azt hitték, egy szemhunyasnyit sem fognak aludni ma éjjel, mégis percek alatt sikerült álomba szenderülniük, átadva magukat a jól megérdemelt pihenésnek.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Másnap reggel Luke arra ébredt, hogy a kedvese halkan kimászik a takaró alól és megpróbál észrevétlenül felöltözni. Odakint az ébredő covey falu szokásos zajai hallatszottak; kiáltások, gyereknevetés, egy szerszám kopácsolása, dobbanó léptek a teraszokon. A fiú nem szólt semmit, csak bágyadtan az oldalára fordult, örülve, hogy valamelyest alábbhagyott a sérüléseinek sajgása megviselt testében. Nem emlékezett rá, mit álmódott az éjjel, de nagyon is tudatában volt annak, hogy alvás közben végig odasimult hozzá a lány a meleg szőrmék alatt. Aztán elégedetten elvigyorodott, mikor észrevette szokásos reggeli merevedését. Ezek szerint nincs semmi probléma a szerszámával. Csak túl fáradt volt tegnap este, ennyi az egész. Bárkivel megeshet ilyesmi,

aki a napját evezéssel, tavi szörny elűzéssel, fagyos vízben lubickolással és élethalálharcokkal töltötte.

Nézte, ahogy a hercegnő magához veszi tisztálkodó csomagját és csöndben kibújik az ajtónyíláson. Ideje felöltözni, mire visszatér.

A fiatalembernek fogalma sem volt, meddig látják őket szívesen a törzs tagjai és nem akart visszaélni a vendégszeretettel. Jobb, ha mielőbb odébbállnak, folytatva útjukat a hegyeken át. Kissé nehézkesen kimászott az ágyból és miután megmosakodott, majd megtornáztatta fájo végtagjait, újra bekente komolyabb sérüléseit és óvatosan magára öltötte ruháját. Aztán nekilátott összepakolni kevéske holmijukat a hátizsákokba.

Organa az öregasszonnyal együtt jött vissza negyed órával később. A yuzzemek és a két robot már odakint várakoztak a teraszon, indulásra készen. Ők sem akartak a szükségesnél tovább maradni a faluban, nehogy újabb konfliktusba keveredjenek a cowayokkal, amit csak egy párbajjal lehet tisztázni.

– Menjünk le a tűzhöz és kérdezzük meg az egyik főnököt, melyik alagúton lehet feljutni a felszínre! – ajánlotta Halla, mikor a két fiatal végre csatlakozott hozzájuk, teljes menetfelszerelésben.

Az éppen ügyeletes törzsfőnök persze nem akarta reggeli nélkül elengedni a ritka vendégeket. Türelmesen bólogatva az asszony és Thripio kérdéseire, odainvitálta őket egy nagy tál gyümölcshöz, ami a tegnapi vacsorából megmaradt. Udvariasságból elfogadták a meghívását, letelepedve a gyékényekre, miközben körülöttük a cowayok megszokott napi teendőiket végezték. Két férfi tüzelőanyagot hozott és rakott le az állandóan égő tűz mellé, egy öregasszony sepregetett, három fiatal lány egy kosár halványbarna héjú magvat pucolt nevetgélve, mások a vidáman rohangáló gyerekeket próbálták megfékezni vagy hasznos dolgokra tanítani.

Luke elvett a fatálról egy rózsaszín gyümölcsöt, ami kinézetre leginkább a mujára emlékeztetett és beleharapott. Édes volt, rostos és elképesztően finom. Jóízűen rágcsálni kezdte, majd hirtelen megmerevedett, mikor egy különös érzés áradt végig a testén, megborzongatva egész lényét. Meglepetésében annyira elgyengült, hogy szétnyílt a keze, mintha meglőtték volna. A rózsaszín gyümölcs az ölébe esett, onnan pedig a földre gurult. A férfi elsápadt és merev mozdulatokkal föltápászkodott, elködösülő tekintettel maga elé meredve, mint aki nincs egészen magánál.

Különös reakcióját látva a hercegnő is fölkelt, próbálva megfejteni Skywalker furcsa arckifejezését.

– Luke... mi baj? – ragadta meg a karját aggódva.

A fiatalember egy bizonytalan lépést tett előre, s elakadt a lélegzete valamitől.

– A gyümölcs, fiam? – Halla is izgatottnak látszott, akárcsak a yuzzemek. – Mi történt?

A pilóta homlokát ráncolta, aztán feszülten szembefordult velük, próbálva túltenni magát a történteken.

– Tessék? – kérdezte tőlük, mintha csak most eszmélne különös állapotából.

– Aggódunk, Luke úrfi! Jól van...? – kérdezte Thripio, majd elhallgatott, mert a gazdája egyszerűen elfordult a sarkán, feszülten meredve a barlangból kivezető egyik alagút szájára.

– Jön! – mormogta jelentőségteljesen. – Közel van...! Nagyon közel!

– Luke fiam, térj eszedre, különben megkérem Hint, hogy fogjon le és adok valami nyugtatót! – mondta Halla idegesen. – Ki jön?

– Megmozdult az erő! – suttogta a férfi megbabonázva. – Komoly zavar támadt benne. Éreztem már ilyesmit korábban is az elmúlt években. De akkor éreztem a legerősebben, mikor Ben Kenobit megölték.

Leia hercegnő tágra nyílt szemmel bámult rá, ahogy eszébe jutott az a pillanat a Halálcsillag dokkjában, mikor a barna köpenyes öregembert kettészelte a rátámadó fekete

alak vörösen izzó fénykardja.

– Nem! Az nem lehet, hogy már megint ő...! – sóhajtotta rémulten. – Pont itt!

– De...! Valami, ami az éjszakánál is sötétebb, megzavarja az erőt, Leia! – mondta Skywalker kelletlenül. – Essada kormányzó biztosan érintkezésbe lépett vele és ideküldte. Tudod, hogy ő akar a leginkább elkapni minket!

– Kicsoda?! – kiáltotta most már dühösen Halla, aki szintén felfigyelt az erőben tovaterjedő furcsa anomáliára, de nem tudta mire vélni a hatást. Ő még sosem találkozott korábban ilyesmivel és ez szinte megijesztette.

– Darth Vader nagyúr. – suttogta alig hallhatóan Organa. – A Sith fekete lovagja. Mi már... találkoztunk vele.

Bár próbált higgadt maradni, mégis azon kapta magát, hogy remeg a keze. Egyszerűen nem tudott uralkodni a reakción, ahogy felidéződtek benne a Vaderrel kapcsolatos szörnyű emlékei.

– Egy Sith lovag...? Ugye most csak viccelsz, lányom? – mordult rá kételkedve az öregasszony, noha immáron ő is tisztán érzékelte a feljük közelítő sötét veszedelmet.

– Úgy nézek én ki, mint aki viccel? – szólt rá halálra vált arccal a királynő.

Egy bennszülött kiáltása szakította félbe töprengésüket. Kőbárdot cipelő férfi érkezett abból az alagútból, ami felé Luke az előbb bámult. Szabad kezét a bal oldalán lévő megperzselt sebre szorította, amiből vér szivárgott az ujjai közül. Lerohant a kőlépcsőn, egyenesen a tűz mellett ülő főnökhöz, aki felpattant, tágra nyílt szemekkel várva a kis gyülekezet felé botladozó harcost. A hírhozó a törzsfőnök karjába hanyatlott, bőszen lihegve a megerőltető futástól.

Rövid, jobbra egyoldalú beszélgetés következett, mialatt a környéken tébláboló cowayok odagyűltek köréjük, gyorsan növekvő idegességgel hallgatva a sebesült beszámolóját. Aztán a főnök eleresztette a kimerült hírnököt, mire az négykézlábra rogyott, elejtve nehéz bárdját. Néhányan odaléptek hozzá, hogy felsegítsék és eltámogatták az alsó teraszon lévő gyógyító kunyhóba. A törzs vezetője ezalatt vadul hadonászva közölte népével a rossz hírt.

A coway gyülekezet vidámsága megdöbbenésbe, majd rémületbe csapott át. A katlanban tevékenykedő bennszülöttekből pillanatok alatt riadt sokadalom lett, de aztán a pánikot megelőzendő a főnökük rájuk ordított, szigorú parancsokat osztogatva harcosainak. Bátor fellépése és egyszerű utasításai hatottak az engedelmességhez szokott lelkekre, mert mindenki futva indult felfelé a lépcsőkön, hogy tegye amit vészhelyzetben tennie kell a törzs túlélése érdekében. A harcosok felragadták fegyvereiket, a nők a gyerekeket és a kirakott élelmet, használati tárgyakat, majd rohantak biztonságba helyezni az értékeiket a fent sorakozó épületekben és az óvóhelyül szolgáló alagutakban.

Amint befejezte a szövegelést, a majomkoponyából készült fejéket viselő törzsfőnök odament az idegen vendégekhez és beszélt Hallával, meg Thripióval.

– Mit mondott? – kérdezte Leia, s kapkodva derekára csatolta fegyverövét. Mindkét M-57-es pisztolyában ellenőrizte a töltést, jó érzéssel megsejtve, hogy rövidesen használnia kell a stukkereit. Mellette a yuzzemek előkapták DC-15-öseiket, míg Luke az öregasszony levetett zsákjában turkált, egy DL-22-est húzva elő.

Halla összeráncolt homlokkal hallgatta a főnök beszédét, amiből annak gyorsasága miatt alig értett valamit, így inkább átengedte a robotnak a fordítást. Thripio a társasághoz fordult, próbálva röviden összefoglalni a lényeget.

– Emberi lények jönnek. Terepszínű és fehér páncélban. Halált osztogató villámló botokkal. A felszínre vezető főútvonalon. Ahol mi is lejöttünk ide.

– Birodalmi katonák és felderítők. – mormogta feszülten Skywalker. – Grammel és Vader emberei. Gyorsan megtaláltak minket!

– Már csak ez hiányzott! Mégiscsak jobb lett volna tegnap este odébbállnunk! – motyogta az öregasszony, aki fölöttébb dühösnek látszott. Ő is elővett egy pisztolyt a csomagjából és néhány tartalék tárat a ruhája zsebeibe tömködött, előrelátóan.

– Sokan vannak. – folytatta a tolmács droid, élénk taglejtésekkel kísérvé mondandóját. – Lesből támadtak és megöltek két cowayt, akik élelmet gyűjtöttek a bejárat közelében. Az alagutat őrző harcosok próbálták feltartóztatni őket, de ők is elesetek. Az egyikük, aki megsebesült, visszarohtant értesíteni minket a közelgő veszélyről.

– De hogyan találtak meg minket itt lent? – kérdezte a hercegnő tanácstalanul. Lukeot nézte, aki lehunyta szemmel álldogált mellettük és valami olyasmire figyelt, amit a többiek nem voltak képesek érzékelni. Mivel ő nem válaszolt, inkább Hallához fordult.

– Hagyatok nyomokat idedefelé jövet a terepjárótól?

Az asszony kelletlen képpel fontolgatta ezt a valószínűtlen lehetőséget.

– Elképzelhető, de nem hiszem. Elég sziklás a terep errefelé. Valószínűbbnek tartom, hogy miután megtalálták a mocsárjárónk roncsát, átfésülték utánunk az egész környéket. És mivel a felszínen nem találtak meg, úgy vélik, hogy idelent rejtőzünk. Grammelnek nagyon ügyes nyomkövetői vannak, nem csak emberek, hanem zöldek is. Nyilván őket küldte utánunk.

– Jó! De azt honnan tudják, hogy pont ebben a barlangban vagyunk és nem egy másikban? Miért nem a thrella kútban keresnek minket? – folytatta őfelsége elkeseredve.

– Lehet, hogy tegnap már ott is kerestek titeket. Csak ők nem jutottak át a tavon. Remélem az a vízi szörny felfalt néhányat közülük! – gondolkodott hangosan Halla. – Én az ő helyükben végigjárnam az összes barlangot és minden bejáratához öröket állítanék, nehogy megszökhessünk.

Mintegy válaszul a szavaira, újabb coway harcos bukkant fel egy másik alagútból, böszön lihegve. Odaszaladt a törzsfőnökhöz, akihez időközben a két társa is csatlakozott és tájékoztatta őket a másik bejáratot elfoglaló birodalmi rohamosztagosokról.

– Azt hiszem, én vagyok az oka annak, hogy idetartanak. – dünyögte kelletlenül Skywalker, mire mindannyian ránéztek, magyarázatot várva. – Ahogy én megéreztem Vadert, nyilván ő is érzékel engem. Sokkal tapasztaltabban bánik az erővel, mint én, tehát a képességei is fejlettebbek. Ne feledjétek, hogy Kenobi tanítványa volt. És nem csak őt sikerült megölnie, hanem az apámat is.

A felszínre vezető alagútra pillantott, majd kísérteties hangon hozzátette még:

– És most jön értünk!

Bár a droidok nem képesek elájulni, Thripiónak mégis sikerült egész ügyesen imitálnia az eszméletvesztést. A mellette álló asztroszer mérgesen csipogva megdorgálta társát, nem osztva a protokoll egység rémületét.

– Artúnak igaza van, Thripio! – veregette vállon a bizonytalanul imbolygó robotot a férfi. – Semmit sem segít, ha kikapcsoljátok magatokat.

– Én azt jól tudom, uram! – felelte az ember-kiborg kapcsolatok avatott szakértője idegesen. – De a fekete úr közeledik! Már a gondolattól is kisül minden szenzorom!

– Az enyéme is, elhiheted!

Luke rosszkedvűen elmosolyodott, miközben próbálta figyelmen kívül hagyni az erőben érzett hullámozást, ami lassan, de biztosan erősödött. Az elmúlt két évben már többször találkozott a Sith lovagból áradó sötét jelenléttel, de mindez idáig sikerült elkerülnie vele a közvetlen konfrontációt. Ám a szerencséjének úgy tűnik, ma vége szakad. Rövidesen kénytelen lesz életre-halálra megküzdeni a gonosszal. A felismerés csöppet sem tette boldoggá, főként mert egyébként is elég pocskékul érezte magát a sérülései miatt.

A coway triumvirátus tagjai ezalatt izgatottan fecsegték egymás közt. Szavaikat erőteljes mozdulatokkal kísérték, láthatóan hevesen vitatkozva valamin. A pilóta hamar megérezte rajtuk, hogy a beszélgetés tárgyai ők voltak, a vendégek. Végül a főnökök

megegyezésre jutottak és a fiatalemberhez fordulva nagy komolyan mondtak neki valamit. Ő az öregasszonyra pillantott, magyarázatot várva. Ám a fordítás csak tovább rontott az amúgy is nyomott hangulatán.

– Azt mondják, mivel legyőzted a legjobb harcosukat, te vagy itt a legkülönb harcos.

– Szerencsém volt. – mondta őszintén Luke, szinte már mentegetőzve.

– Ők a szerencsét nem ismerik. – felelte Halla nyugtalanul. – Csak az eredményt látták. Ezért azt akarják, hogy csatlakozz hozzájuk a harcban. Velünk együtt, természetesen.

Skywalker idegesen egyik lábáról a másikra állt. A főnökök rezzenéstelen pillantásától kezdte kényelmetlenül érezni magát.

– Mégis mit várnak tőlem? – fakadt ki végül, széttárva karjait. – Hogy vezessem őket csatába? Bárdokkal és dárdákkal menjünk az energiapuskák ellen?

– A technikai különbségek talán nagyok! – nézett a társára kemény tekintettel a hercegnő. – De különben minden elismerésem ezé a népé! Elfogtak két felnőtt yuzzemet, bonyolult eszközök nélkül és velünk is majdnem sikerült végezniük. Nem hiszem, hogy esélytelenek lennének a harcban. És ami a fő, hogy ismerik az alagutakat és barlangokat, Luke! Tudják, hol vannak a víznyelő aknák, hol járható a talaj. Ez itt az ő otthonuk és vendégül láttak minket. Nem hagyhatjuk cserben őket! Ha összefogunk, együtt talán van esélyünk a győzelemre.

– A cwayok jobban tennék, ha tárgyalni próbálnának velük. – mormogta bizonytalanul a férfi, nem osztva kedvese harcias elszántságát. – Ha ellenállnak nekik, csak lemészárolják őket mind egy szálig! A nőket és a gyerekeket is! Ezt mondd meg nekik Halla, hogy tudják, mire számítsanak!

Az öregasszony intett a közelben toporgó Thripiónak, aki sebesen lefordította gazdája figyelmeztetését a három törzsfőnöknek és a körjük gyűlt tucatnyi harcosnak. Ezalatt a teraszokon a nők és gyerekek már oszlopba fejlődtek, a hátukon és kezükben nagy csomagokat cipelve a létfontosságú holmijaikkal. Majd néhány öregebb férfi kíséretében elindultak azon alagút felé, ami a tóparti városba vezetett. Ott remélhetőleg biztonságban lesznek az ellenségtől, amit a törzs harcosainak ebben a barlangban kell feltartóztatniuk.

– Sajnálom, fiam. – mondta Halla a vezetőikkel lefolytatott rövidke beszélgetés után. – A fegyveres invázió nem azonos néhány betévedt vándorral. Ők harcolni akarnak az otthonukért.

Kényszeredetten elmosolyodott és karjait széttárva hozzátette.

– Azt mondják, majd Canu ítél felőlük.

– Bárcsak én is így tudnék hinni az isteni ítéletben! – csóválta fejét a pilóta, a katlanban folyó háborús előkészületeket figyelve. Körülbelül negyven-ötven megtermett harcos maradt a grottában, különféle fegyvereket és köveket halmozva fel a teraszokon, ahol rögtönzött védelmi állásokat alakítottak ki. Igyekeztek úgy elhelyezkedni, hogy könnyen feltartóztathassák a felszínre vezető alagutakból érkező támadókat.

– Törödj bele, fiam, hogy ez van. A vén Canu jól ítélte a te esetedben is, vagy nem?

– Igazuk van, Luke! – kérlelte a hercegnő, görcsösen megragadva szerelme karját. – Nincs hová menekülnünk! Te magad mondtad! Ha Vader tudja, hogy itt vagy, nyilván azzal is tisztában van, hogy veled vagyok! És nem áll meg, amíg...!

A lány hangja elcsuklott, ezért idegességét palástolva megköszörülte torkát, mielőtt folytatta volna.

– A lényeg, hogy nem fog megállni, Luke! Még ha a bolygó magjáig kell is követnie minket...! Szóval nincs választásunk! Harcolnunk kell!

– Nekünk talán igen! – ismerte el a fiú komoran. – De a cwayoknak nem!

– Ők harcolni fognak, akár kell, akár nem! – biztosította Halla bólogatva. – Tegnap már közöltük velük, hogy a mi céljaink ellentétesek a bányatársaság céljaival. A főnökök most azt akarják, hogy ezt bizonyítsuk is be.

A pilóta fejében sebesen követték egymást a gondolatok. Ha Vader kommandósai berontanak ebbe a barlangba, legyenek bármily elszántak és bátrak is a bennszülöttek, le fogják mészárolni őket a sugárvetőikkel. Ezen még a helyismeretük, a primitív parittyáik és íjaik sem segíthetnek. Nekik pedig csak négy lézerpuskájuk és hat pisztolyuk van, meg a fénykardja. Elég egyenlőtlen küzdelem lesz az ismeretlen számú rohamosztagossal szemben, akik bővében vannak a muníciónak, velük ellentétben.

Szíve szerint ő inkább elmenekült volna innen, egy csöndes búvóhelyet keresve magának, ahol a Sith lovag nem talál rá még az erő segítségével sem. De ahogy végiggondolta a dolgokat, hamar rájött, hogy azzal csak elodázná az elkerülhetetlent. Ezúttal muszáj lesz szembenéznie az ellenséggel és a végsőkéig harcolni önmagáért és a társaiért. Ráadásul a futás eléggé kimerítő dolog. Ő pedig belefáradt már a menekülésbe.

Amióta csak a Mimbanra tették a lábukat, Leia meg ő egyfolytában menekültek. A birodalmiak elől, a különféle szörnyek elől, sőt a saját félelmeiktől is. Nem csak a lány rettegett a fogságba eséstől, kínvallatástól, vízbe fúlástól, felfalatástól és egyéb borzalmaktól, de ő is félt egy csomó mindentől. A lista hosszú volt, az élén pedig egy fekete ruhás, maszkos fickó szerepelt, aki a Halálcsillag elpusztítása óta vadászott rá szívós kitartással. Ideje volna összemérnie vele a kardját és megbosszulni Kenobi, a nevelőszülei, valamint az apja halálát.

Töprengés közben észrevette, hogy Halla, Leia meg a három cway főnök türelmetlenül várják a választ. A hercegnő arckifejezése kiismerhetetlen volt. Ha félt is a csatától, nem mutatta jelét. De a fiú tisztán érezte az erőn keresztül, hogy a hölgy idegei majd szétpattannak a feszültségtől.

Természetesen Luke úgy határozott, ahogyan határoznia kellett. Nagy komolyan rábólintott a kihívásra és csak annyit mondott:

– Harcoljunk!

Szavai röpke ovációt váltottak ki az összegyűltekből. A dárdákat és bárdokat szorongató harcosok lelkesen felkiáltottak és a fejük fölé emelve fegyvereiket, dühösen megrázták azokat elszántságuk jeleként. A két yuzzem is elbődült, csatlakozva a ricsajhoz és vadul meglóbálták lézerpuskáikat. Majd gyorsan csend lett, ahogy az egyik törzsfőnök leintette őket és utasításokat osztogatva mutogatni kezdett, megszervezve a falu védelmét.

Ahogy a lázas készülődést figyelte, Skywalker gyorsan rájött, hogy a cwayok nem is olyan védtelenek, mint hitte. Bővében voltak a különféle hajító, szűrő és vágó fegyvereknek, sőt néhány hullópikkelyekből készült, alkaron viselhető pajzsuk is akadt, valamint álcázott csapdák és hálók, meg rengeteg tenyérbeillő kő a dobálózáshoz. Így már az sem lepte meg, amikor Thripio tolmácsolásában elmondták neki, több támadást sikerült visszaverniük az elmúlt években. Nemcsak más, ellenséges törzsek törtek rájuk, hogy élelmet és asszonyokat raboljanak, de az is előfordult, hogy felszíni ragadozók tévedtek be az alagutakba, könnyű zsákmányt remélve a bennszülöttek sarokba szorításával. Ezért a közösségnek kész tervei voltak ilyen esetekre és a legfiatalabb, tapasztalatlan harcosokat kivéve mindenki tudta, mi a teendője.

Luke egyre növekvő csodálattal nézte, hogyan készülnek föl a cwayok az invázióra. Mivel kívülálló volt, eszébe sem jutott tanácsokat osztogatni nekik. Sőt, a társaival együtt engedelmesen követte a három főnök utasításait, egy rögtönzött barikád felállításán dolgozva a középső teraszon. Ezt kövekből és a házakból kihordott bútorokból építették föl, hogy eltakarja a mögé rejtőző harcosokat.

– És mi mit csináljunk, uram? Ha elkezdődik a harc? – kérdezte tőle aggódva Thripio, amikor épp nem kellett tolmácsolnia vagy cipekednie a nagy sürgés–forgás közben.

– Menjetek Artúval a nők és gyerekek után, abba az alagútba! – mutatta neki a férfi, rövid szünetet tartva a pakolásban. – Ha én és Leia meghalnánk vagy fogságba esnénk,

próbáljatok elmenekülni és visszatérni a szövetséghez.

– És mit tegyünk, ha minket is elfognak, gazdám? – nézett rá félrebiccentett fejjel a robot, aminek csöppet sem tetszett a felvázolt lehetőség.

– Akkor töröljétek ki a memóriátokat! – utasította a pilóta könnyörtelenül. – Nem kerülhetnek az ellenség kezébe a bennetek tárolt adatok! Világos?

– Igen, uram! Úgy lesz, ahogy parancsolja! Bár nem szívesen válok meg az évek alatt összegyűjtött emlékeimtől. De kész vagyok feláldozni magam az önök biztonsága érdekében.

A közelben ácsorgó asztromechanikai droid hosszan csipogott, fotoreceptorával végigmérve gazdáját, talán utoljára az életben.

– Artu azt mondja, hogy vigyázzanak magukra. – fordította Thripio a trillázását. – És kerüljék el a sötét úrral való találkozást!

– Ezt nem garantálhatom nektek! – vetett rájuk különös pillantást a fiú, majd türelmetlenül intett. – Induljatok!

– Gyere, Artu! – kocogtatta meg az asztroszer kupolás fejét a langaléta robot. – Ideje fedezékbe vonulnunk! Ami most következik, az nem a magunkfajta békés droidoknak való kaland lesz!

Luke elgondolkodva nézett utánuk, ahogy eltűntek a szomszédos üregbe vezető járatban és azon tűnődött, mennyi mindent túlélte már ez a két robot az elmúlt években. És remélhetőleg ezt a csatát is át fogják vészelni sértetlenül. Ami nem mondható el órála és a hercegnőről. Aztán Leia szelíden oldalba bökte, a segítségét kérve, mire sietve visszatért a feladatához. Megemelt egy súlyos szekrényt, amire szükség volt még a barikádnál.

Ahogy az előkészületek befejeződtek, a fiatalember elégedetten mérte végig a grottában kiépített állásokat. A szövetség katonai parancsnokai sem alakíthatták volna ki jobban a védelmet a rendelkezésükre álló szerény eszközökkel, ilyen rövid idő alatt. A bárdjaikat élező, lándzsáikat és nyílveesszőiket rendezgető bennszülöttek hozzáértése enyhített valamit a büntudatán, amit a közelgő csata miatt érzett. Hisz a cwayok végtére őmiatta kerültek halálos veszélybe. Ha nem mászik le két napja a thrella kútba, minden egész másként alakul és a birodalmiak nem jönnek ide, mészárlást rendezni a föld alatt.

Még a legjobb esetben is, ha győznek és visszaverik a támadást, Vadernek bőséggel állnak rendelkezésére további csapatok a bányavárosokban, illetve azon a csillagrombolón, amivel idejött. Ez pedig előre vetíti annak a lehetőségét, hogy cwayok százai fognak meghalni, miközben őt és a hercegnőt próbálják megvédelmezni.

A torlasz mögött összegyűlve szétosztották egymás közt az energiafegyverekhez rendelkezésre álló tartalék tárat. A Halla bőrröndjében talált négy repeszgránátot a yuzzemek kapták, mivel célba dobásban ügyesebbek voltak az embereknél. Aztán Hin előzékenyen átadta DC-15-ös lézerpuskáját Organának, megelégedve egy DL-22-essel és egy hatalmas kőbárdal, amit a cwayoktól kapott. A lány tiltakozni akart, mondván, hogy neki elég lesz a két pisztolya, mire a yuzzem elmagyarázta Lukenak, hogy jobban kedveli a bennszülött fegyvereket. Még mielőtt a Mimbanra jöttek volna, odahaza a Ragna III.-on ő mestere volt a szűrő és vágó eszközöknek. És nagyon szeretné végre kamatoztatni a tehetségét a császári katonákon. Kee tőle eltérően civilizáltabb volt – ha ugyan ez a helyes kifejezés rá – és megmaradt a jól bevált puskájánál. A két zsákmányolt E-11-est Halla és a fiú vették magukhoz.

Hála a barlangban zajló katonás felkészülésnek, Luke örömmel látta, hogy a hercegnő inkább dühös az ellenségre, semhogy félne. Ezért a továbbiakban óvakodott megemlíteni neki az erőben tapasztalt egyre növekvő háborgást, amit a közeledő Darth Vader okozott a jelenlétével. Jobb, ha a lány nem gondol egykori kínzójára, megőrizve harcias hangulatát az utolsó pillanatokig. Halla viszont időnként sokatmondó pillantásokat vetett rá, szintén érzékelve, mivel kell szembenézniük. De nem tett fel kényelmetlen kérdéseket azt illetően,

honnan ismerik a lázadók a Sith lovagot. Erre ráér akkor is, ha túléltek a csatát.

A férfi még szeretett volna felmenni a felső teraszra, hogy segédkezzen egy nagy háló kifeszítésénél, mikor a felszínre vezető alagútból tompa dübörgés mennydörgött elő. A barlangban sürgölődő harcosok abbahagyták a munkát, a zaj okát találgatva és a járat felé bámultak. Aztán ahogy elült a moraj, két coway bukkant fel futólépésben a sötétből. Erre mindenki észbe kapott és rohantak a búvóhelyeikre. Az alagútba küldött megfigyelők dárdáikkal integetve jelezték a felső teraszon szemlélődő törzsfőnököknek, hogy közeledik az ellenség.

– Energiafegyvert használni primitív lények ellen! – morogta dühösen Leia, miközben lehasalt a barikád mögé leterített takarójára, két nagy kő közé dugva puskája csövét. – Ez ismét az eredeti Birodalmi Alkotmány durva megsértése! Újabb ok a szövetségnek a harc folytatására!

– A cowayoknak nem lenne valami jó véleménye a megjegyzésedről, lányom! – szólt oda a közelből Halla. – Mert ők minket tartanak primitívnek. És ahogy Grammel meg a bérencei viselkednek a bennszülöttekkel, támogatnom kell a föld alatti barátaink szociológiai nézeteit...!

– Ezt ne most vitassuk meg! Jó? – felelte a hercegnő, próbálva fegyverét valami kényelmesebb helyzetbe állítani. Szándékosan olyan pozíciót választott magának az előbb, ahonnan jól belőheti a felszínre vezető alagút száját. Halla tőle jobbra feküdt le, Luke pedig balra, míg a yuzzemek inkább lerohantak a katlan közepén magasodó cseppkövekhez, hogy közelebb legyenek az ellenséghez.

A védekezést irányító főnökök kiáltásaira a cowayok gyorsan befejezték a fölkészülést és sietve fedezékbe húzódtak, körben a teraszokon. Nem csupán a barikádok mögött, de a házakban is elbújtak, amik ovális ajtajairól eltávolították a takarókat, hogy ne akadályozza őket a kilátásban és a fegyverek használatában. Ettől az egész település furcsán elhagyatottnak tűnt a közepén lobogó, alaposan felszított tűz fényében. Egy kis csapatnyi bennszülött a katlan közepén magasodó cseppkövek takarásában keresett menedéket Hin és Kee mellett. A soványabb termetű harcosok pedig olyan repedésekbe és hasadékokba férkőztek be a barlang falain, melyekről az emberek nem is feltételezték volna, hogy alkalmasak búvóhelynek.

Halla felszaladt a közeli lépcsőn a törzsfőnökökhöz egy utolsó megbeszélésre, majd sietve visszatért a társaihoz és lekuporodott a barikád mögé.

– Hányan vannak? – kérdezte célratörően Luke.

– Az őrszemek nem biztosak a dolgukban. – mondta az öregasszony nyugtalanul. – Három kisebb barlangon át vezet az alagút fölfelé a felszínre. A felsőben megpróbálták feltartóztatni a birodalmiakat, de túl sokan voltak. Ezután a középsőnél eltorlaszolták az utat a legszűkebb ponton egy kőomlás előidézésével, hogy időt nyerjenek nekünk. Ott meg tudták számolni az ellenséget, mikor feltorlódtak az üregben. Ha jól értem a coway számtant, úgy hetvenen lehetnek. A menetoszlop élén két felderítő halad, azok lőttek az előbb a bennszülöttekre a szomszédos barlangban, miután átjutottak az akadályon.

– Gyalogosan jönnek? – érdeklődött a hercegnő, az esélyeiket latolgatva.

– Igen. Nincs más választásuk, szerencsénkre. Az alagút túlságosan törmelékes és szűk a legkisebb jármű részére is.

– Ezek szerint nehézfegyverekkel nem kell számolnunk. – állapította meg Skywalker, s megpróbált bátorságot önteni magába, meg a többiekbe. – És a terep nekünk kedvez. Nem is olyan rossz a helyzet, mint gondoltam! De mi van a többi felszínre vezető járattal?

Halla fejét csóválva mutatott a távolabbi alagutak szájára.

– Három út vezet innen föl a szabadba. Az őrszemek szerint a másik kettő bejáratát is elfoglalták a katonák, de egyelőre nem jönnek lefelé, csak megszállva tartják őket. Grammel nyilván nem akarja megosztani az erőit. Szerintem legfeljebb egy század

katonát hozott magával. A felderítői korábban már harcoltak néhányszor más coway törzsekkel, így joggal tart egy ellentámadástól vagy attól, hogy csapdába csalják. Biztos azt hiszi, hogy szövetkezünk a szegény, primitív bennszülöttekkel és felláztítottuk őket a birodalom ellen. Különben nem jönne ide hatvan–hetven rohamosztaggal, hogy kézre kerítsen néhány fegyveres szökevényt.

Gúnyosan felkuncogott, kifejezve megvetését az ellenség iránt.

– Fogadni mernék, hogy az a gyáva a menet végén kutya! Az embereit küldi előre, hogy elvégezzék helyette a piszkos munkát!

– Féltre a szarkazmussal! – szólt rá ellentmondást nem tűrő hangon a pilóta. – A bátorság önmagában nem lesz elég ahhoz, hogy megússzuk a vérfürdőt!

– Nem bizony, fiam! – mormogta kedvesen az öregasszony. – De azért nekem most jól jönne egy nagy adag bátorság...! Mert igencsak be vagyok rezelve...! Főleg a Sith nagykutya miatt, aki úgy felkavarja maga körül az erőt, mint egy kenyérdagasztógép!

– Csak egyszer lőhessek rá Vaderre! – sziszegte puskáját markolva a hercegnő. A szemében izzó ádáz gyűlölet egy sokkal keményebb archoz illett volna.

– Ezen a lehetőségen kívül mást nem is kérek az élettől!

Luke a lányra pillantott és gyöngéden azt mondta neki:

– Remélem, megkapod ezt a lehetőséget, Leia.

– De mi lesz akkor, ha nem jön le a támadókkal? – kérdezte Organa, s odébb rakosgatta pisztolyait és tartalék tárait, hogy több helye legyen célozni a lézerkarabéllyal.

– Jön! – biztosította Skywalker komoran.

– Az erővel érzed...?

A fiú lassan bólintott.

– Meg aztán, mint te is mondtad, tudja, hogy mi ketten itt vagyunk. Lejön, hogy lássa, hogyan fognak el minket. – nagyot nyelt, mielőtt hozzátette volna. – És hogy élve fognak-e el minket.

Leia fészkelődött kicsit a takaróján, próbálva kényelmesebb helyzetet fölvenni hasalás közben, s idegesen felhorkant.

– Abból nem eszik!

Aztán kissé megnyugodott és nyílt tekintettel nézett a társára.

– Ha arra kerülne a sor, Luke...! Tudod...!

– Mire?

– Hogy élve fogjanak el. Ígérd meg nekem... fogadd meg mindarra, amit a felkelés ügye iránt érzel... vagy mindarra, amit irántam érzel, hogy a torkomba döföd a kardodat!

A férfi kényelmetlenül érezte magát, ahogy a kedvese szemébe pillantott. Már megint ezt kéri tőle a hölgy, nem először, mióta a Mimbanra jöttek. Mégis, hogy mondja meg neki, hogy már a gondolatától is irtózik, hogy megölje a szerelmét?

– Leia, én nem akarok olyan...

– Esküdj! – követelte acélos hangon a lány.

A szemében ezúttal nyoma sem volt félelemnek, könyörgésnek vagy kétségbeesésnek. Most a lázadó, vadóc hercegnő beszélt belőle, aki feltétlen engedelmisséget követelt az alárendeltjétől. És Luke nem érzett magában elég erőt ahhoz, hogy jelen körülmények között ellentmondjon a parancsának. Ha ez kell neki ahhoz, hogy nyugodt lélekkel tudjon a csatára koncentrálni, ám legyen.

Így a fejét elfordítva, halkan mormogott valamit, amit akár eskünek is lehetett érteni. Mindenesetre Leia kielégítőnek találta válaszát, mert rábólintott az ígéretre. Aztán mindketten arra lettek figyelmesek, hogy egy coway szölongatja őket halkan felülről, a felső teraszon emelt barikádról. Halla, aki pár méterre tőlük helyezkedett el, idegesen tolmácsolta figyelmeztetését.

– Nem tudnátok befogni a szátokat? Csönd legyen, gyerekek...! Társaságot kapunk!

Csak most vették észre, hogy körülöttük a hatalmas barlangban már teljes némaság honol. Egyedül a katlan közepén lobogó tűz szolgáltatott némi zajt, meg a plafonról alkalmanként lehulló vízcseppek. Igazi vihar előtti csönd volt ez, vészjósló és fenyegető.

Skywalker úgy meresztette a szemét, hogy belefájdult, de a bennszülöttek mind egy szálíg pompásan elrejtőztek a rendelkezésükre álló búvóhelyeken. Csupán néhány méternyire tőle tucatjával hasaltak a teraszokon, mégis az alagút bejárata felől nézve a nyomukat sem lehetett látni. A fiatalember számára közeli és kézzelfogható társaság csupán Leia, Halla és két coway íjász volt a barikádjuk mentén, ahonnan jól belőhették az alagút bejáratát és a katlan közepét. Odalent a két yuzzemnek és a többi harcosnak nyoma sem volt, úgy elbújtak a cseppkövek mögött.

Körülbelül fél perc telhetett el feszült várakozással. Aztán a földalatti üreg kísérteties csöndjében egyszer csak lábak alig észrevehető dobbanása hallatszott a szemközti alagút irányából. Luke nyomban lejjebb húzódott, nehogy észrevegyék a fejét, majd a torlasz egyik résén kilesve rövidesen megpillantotta az első fickót.

Az erdei terepmintás páncélzatot viselő felderítő lassan lépegetett előre, csizmatalpa alatt időnként megcsikordult egy–egy kavics. BlasTech lézerpuskáját lazán, csípőmagasságban tartotta, időnként végigpásztázva vele maga előtt a környéket, ahogy körülnézett. A mozgásán azonnal látszott, hogy nem számít komoly ellenállásra ebben a barlangban sem. Rövidesen felbukkant a társa is, ugyanolyan páncélzatban haladva pár méterre mögötte, hogy fedezni tudja, ha hátba támadnák az első katonát. Mindketten elég magabiztosak voltak, sebezhetetlennek érezve magukat védőruhájukban a bennszülöttek primitív fegyvereivel szemben. Amint kiértek az alagút szájából, a hátsó felzárkózott a társa mellé és pár lépés után megtorpantak, hogy szemügyre vegyék az óriási csarnokot. Előbb a katlanban ropogó tűz környékét, majd a fal mentén körbefutó teraszokat és épületeket nézegették, ellenséget keresve.

Ezt használta ki a tökéletes pozícióban lévő Luke és Leia, hogy becélazzák a két óvatlan katonát.

– Szedjük le őket! – suttogta Organa, puskája célkeresztjét a jobb oldali fickó mellkasára állítva.

– Rendben! Enyém a bal oldali! Tűz! – felelte halkan a férfi és meghúzta a ravaszt.

Vörös fényű energiasugár süvített át a barlangon, Skywalker fegyveréből indulva elsőként. Telibe kapta a kiszemelt felderítőt, miközben az épp felfelé nézett, a teraszokon rögtönzött barikádokat méregetve a sisakjára szerelt elektronikus távcsővével. Alig egy másodperccel később a hercegnő puskája is elsült és mellbe lőtte a másik katonát.

A hatalmas üregben visszhangot vertek a lövések, miközben a két balszerencsés fickó összerogyott, s átégett páncéljukból halvány füstpamacsok szálltak fel. Olyan gyorsan történt az egész, hogy a birodalmiaknak kiáltani sem volt idejük, így nem figyelmeztethették rádión a mögöttük haladó társaikat. Akik nyilván azt hitték a dőrejek alapján, hogy a felderítők tüzeltek valakire, mert nem siettek utolérni az előőrsöt.

Még el sem halt a lövések robaja a sziklafalak között, mikor négy coway harcos ugrott ki fedezékéből az ösvény két oldalán és odarohanva meglepő sebességgel eltüntették a halott katonákat az útból. Tíz másodperccel később újra tiszta volt a környék, mintha mi sem történt volna.

– Nem rossz! – súgta Leia, elégedett félmosolyt villantva társa felé. A parányi sikertől határozottan jobban érezte magát és teljesen elmúlt a félelme, hogy átadja helyét a magabiztosságnak. Ma reggel annyi császári katonának fogja kioltani az életét, ahánynak csak tudja.

Odalent eközben egy coway kiugrott a fedezékéből, ahová az előbb bevonszolták a hullákat és két puskát szorongatva felrohant vele a középső teraszra, nagy ugrással átvetődve a barikádon. Tollas arcán vidám mosollyal letette a zsákmányolt fegyvereket a

három ember mellé, intett és máris szaladt tovább, fel a törzsfőnökökhöz, jelentést tenni a történekekről.

Luke örömmel nézte a birodalmi felderítőket puskáit, ugyanakkor csodálkozott, hogy a bennszülöttek miért nem tartották meg őket maguknak, felhasználva a stukkereket a harcban. Úgy látszik jobban bíznak a saját dárdaikban és bárdjaikban, mint az ismeretlen energiafegyverekben.

– A többi katonát engedjük be a katlanba, hogy csapdába essenek közepén! – súgta a két nőnek, majd visszafeküdt a helyére, figyelni az alagutat.

– Azt akarod, hogy megrohanják őket a cowayok? – csóválta fejét kritikusan a hercegnő. – Le fogják mészárolni mindet! Inkább az alagút szájánál kéne tartanunk őket, hogy ne tudjanak benyomulni és szétszóródni! Másfélszer annyian vannak, mint mi!

– Igazad van. – a fiú gondolkodott egy sort az alkalmazandó taktikán, majd hozzátette. – De akkor nem lesz elég eredményes a rajtaütés és órákig elhúzódhat a harc, míg kifárasztanak minket! És Vader meg Grammel sem fog beszélni a célkeresztbe!

– Jó! Akkor legyen, ahogy te akarod! – biccentett fegyelmezetten a lány, elismerve az érveiben rejlő igazságot. Közel kell engedniük magukhoz az ellenséget ahhoz, hogy leszámolhassanak vele. És ő nagyon szerette volna már a fekete lovagot a célkeresztjében látni.

Teltek a másodpercek, majd végre meghallották a csizmás lábak ritmikus dobogását az alagútban. Nyomban megfledkeztek a sutyorgásról, mihelyt az első katonákat megpillantották odalent, alig húsz méternyire tőlük. Kettes oszlopba fejlődve jöttek kifelé a járatból, előbb tíz terepszínű ruhát viselő felderítő, aztán a fehér páncélba öltözött rohamosztagosok, kíváncsian nézelődve a tágas barlangban. A falakon és a plafonon foszforeszkáló növények sárgás, kékes fényében különösnek hatott a sok piszkos, sáros páncélzat, ami elárulta, hogy a katonák régóta küzdenek már a mocsaras vidékkel. A tüzelésre készen tartott fegyvereik viszont makulátlanok voltak és halálosak.

A betolakodók a két eltűnt felderítőt keresve szétszóródtak a katlanban, a közeli cseppkövek felé indulva először. A tüzet és a felszálló füstöt meglátva nyilván sejtették, hogy elérték a bennszülöttek lakóhelyét, de az ellenállás hiánya miatt úgy vélték, a cowayok mind elmenekültek a túlerő elől. Ahogy sebtében számolta a katonákat, Luke egyre feszültebb lett, mert a menetoszlopnak csak nem akart vége szakadni. Már legalább ötven rohamosztagos nyüzsgött odalent, akik bármelyik pillanatban észrevehetik a barikádok mögött lapuló harcosokat. Halla korábban azt mondta, hogy az egyik törzsfőnök fogja megadni a jelt a támadásra. Feltéve, hogy nem késik el vele – vélte a férfi idegesen, miközben a mutatóujja már remegett a ravasz fölött.

A következő pillanatban éles, erős coway kiáltás hallatszott valahonnan fentről. Még el sem halt a visszhangja a sziklafalak között, mikor negyven torokból zendült fel a rémítő csatakiáltás és ezzel egy időben több irányból közápor zúdult a rohamosztagosokra. Ezt kisvártatva nyílveesszők és dárdaik követték, majd csapdahálók hullottak a plafonról a meglepett ellenség fejére.

Az addig nyugodt barlangon hirtelen úrrá lett a káosz. A teljes erővel kirobbanó csatazaj dübörgő vízesésként árasztotta el a termet, ahol az előbb még halotti csönd volt. Sugárvetők tüzelése keveredett a kövek szabálytalan csattogásába, amihez ordítás, káromkodás és jajgatás társult ráadásnak, egyetlen éktelen ricsajjá összeolvadva. A vörös fényű lézersugarak nagy része gellert kapott a sziklákon és ide-oda pattogva a legváratlanabb helyeken csapódtak be, szilánkok özönét zúdítva a közelben lévőkre.

Luke habozás nélkül tüzet nyitott az alant szétszóródó felderítőkre és sorra szedte le a fedezéket kereső katonákat, akik páncélján folyamatosan kopogtak a kövek és dárdahegyek, jobbra ártalmatlanul pattanva le róluk, de komolyan megzavarva a császáriakat a tájékozódásban és a célzásban. Közben majd megsüketült a brutális zajtól

és úgy érezte, hogy a barlangfalak által fölerősített iszonyú hangzavar önmagában is meg tudna ölni egy gyengébb idegzetű embert. Mellette Leia és Halla szintén kitétek magukért, próbálva annyi rohamosztaggal végezni, amennyivel csak lehet, mielőtt amazok magukhoz térnek a meglepetésből és fedezékbe húzódva megszervezik a védelmet, illetve az ellentámadást.

Lent a katlanban felbukkant Hin és Kee a cseppkövek mögül, tucatnyi coway harcossal együtt oldalba támadva a terasz felé tüzet nyitó katonákat. A yuzzemek először elhajították a náluk lévő négy repeszgránátot, majd utánuk küldtek néhány nehezebb követ is, amik ledöntötték a lábáról azt, akit eltaláltak. A rövidesen bekövetkező robbanások szétszórták a bejáratnál feltorlódó birodalmiakat, fémszilánkok záporával árasztva el a környéket. Aztán vad csataüvöltéssel lóbálva kézfegyvereiket, rávetették magukat a legközelebbi rohamosztagosokra. Dárdáik, bárdjaik és késeik azonban vajmi kevés kárt okoztak a teljes testpáncélba bújt ellenségben, többnyire lecsúszva a mellvértokről. A legjobb esetben is csak megkarcolni vagy behorpasztani tudták a többrétegű plasztoid páncélokat, így a yuzzemek, majd a bennszülöttek is hamar taktikát változtattak, közelharcot kezdeményezve a betolakodókkal. Fellökték, elgáncsolták, félretaszították az óvatlanabb katonákat, s amint a földre kerültek, folyamatosan ütötték, vágták őket, a sebezhető részekre koncentrálnak az ízületeknél. Ha sikerült egy rohamosztagosról lecibálni a sisakját, az illető nem élt sokáig. Hamar lefejezték vagy széthasították a koponyáját egy bárdal.

Ezzel egy időben a katonai menetoszlop a rajparancsnokok utasításait követve szétszórt és mindenki tüzelni kezdett, főként a teraszról érkező lövésekre válaszolva. Luke rövidesen kénytelen volt lebukni a barikád mögé, olyan sűrűn csattogtak körülötte a lézernyalábok. Némelyik átütötte a sánc tetejére helyezett fabútorokat is, lángra lobbantva a száraz anyagot. A puskája hamar felforrósodott és kiürült, így egyszerűen letette, nem pazarolva az idejét újratöltésre. Felkapta a felderítőktől zsákmányolt stukkert és pár méterrel odébb mászva a fedezék takarásában, folytatta a tüzelést egy másik állásból. Katonai kiképzésének hála szinte minden lövése talált, megsebezve vagy megölve ellenfeleit.

Mellette a hercegnő fegyelmezetten ritkította a császári erőket, minden célpontra kétszer löve gyors egymásutánban, ahogy tanulta. Aztán mikor kimerült a karabély energiacellája, hátrahúzódott és tárat cserélt benne. Közben egy találat port és kőszilánkokat zúdított rá a lörésén keresztül és csak az mentette meg a megvakulástól, hogy épp oldalra nézett, az egyik coway íjászra, aki óvatlanul fölemelkedett a barikád takarásából. A fickó nyilazni akart, ám valamelyik birodalmi megelőzte, precízen fejbe löve a bennszülöttet, aki a lány mellé zuhant, vérrel és agyvelődarabkákkal fröcskölve tele a környéket. Így Leia egyszerre azon kapta magát, hogy a kezeit és az arca bal felét szilánkok karistolják össze, a jobb felét pedig beterítette a halott coway vére. Önkéntelenül felsikoltott fájdalomában és meglepetésében, aztán kapkodva ruhaujjába törölte maszatos képét és sietve átmászott a hullán egy másik löréshez, hogy onnan folytassa a tüzelést.

A két fiatallal ellentétben Halla nem volt ilyen bátor. Mikor észrevette, hogy a lent fedezéket találó császáriak kezdik belőni a rejtekhelyét, inkább beszüntette a harcot és lekuporodott, azon tűnődve, hogy kerülhetett ekkora csávába. Csupán bő fél perccel később merte újra kidugni puskáját a lyukon, mikor már senki sem lőtt az irányába, úgy gondolva, hogy az asszony meghalt vagy elmenekült. Gondosan célzott, az erő segítségével próbálva úrrá lenni teste heves remegésén és leszedett egy rohamosztagost, aki épp végezni akart a csata közepén verekedő Keevel.

A két yuzzem végre szabadon kitombolhatta magát. Szinte versengtek egymással azon, melyikük tud több katonát elgáncsolni és darabokra tépni. Olyan gyorsan mozogtak, merészen átszáguldva a szétszóródó menetoszlopon, hogy a rájuk célzó

rohamosztagosok nem tudták megölni őket. Bár a bundájuk számos helyen megperzselődött a közeli találatoktól és mindketten megsebesültek, ez alig lassította valamennyire a tempójukat. Nyomukban a szintén vakmerő és félelmet nem ismerő coway harcosokkal szünet nélkül aprították az ellenséget, karokat tépve ki, lábakat törve el, fejeket zúzva be. Sikerüket javarészt annak köszönheték, hogy fentről Luke és Leia folyamatos fedezőtűzet biztosítottak számukra, sorra leszedve azokat a katonákat, akik megpróbálták kilőni a két szörmókot.

Más bennszülöttek ezalatt hálót dobtak rejtekhelyeikről a császáriakra, a földre döntve és megkötözve őket, hogy utána könnyebben végezhesse velük. A katlan túlsó oldalán volt egy sziklába vájt gödör, az alján felfelé álló dárdákkal. Ezt egy kifeszített szürke pokróccal takarták le, így az első katona, aki arrafelé igyekezett, óvatlanul belezuhant és üvöltve felnyársalódott benne. Valamivel odébb egy másik lyukba lasszóval rángatták bele a fedezékekből előbukkanó cowayok az elfogott rohamosztagosokat, miután kiütötték vagy kicsavarták a kezükből a puskájukat. A szakadék alján vízbe csobbantak a szerencsétlenek, ahonnan nem volt kiút számukra. Nehéz páncélzatuk lehúzta őket a mélybe és mind megfulladtak.

Bennszülöttek egy kisebb csapata közben egyesült erővel kidöntött a helyéről egy ingatag cseppkövet, aminek alját korábban szándékosan meggyengítették. A több tonnás mészke képződmény hatalmas robajjal felborult és agyonnyomott három rohamosztagost, akik nem tudtak időben félreugrani előle. A hengeres sztalaktit ezután gurulni kezdett a lejtős talajon és további katonákat lökött fel vagy préselt halálra, mielőtt nagyot zökkenve megállapodott volna a katlan közepén lévő tavacskában.

Két coway harcos tökforma növényeket vágott az útjukba tévedő katonákhoz, amik belsejéből gyúlékony olaj fröccsent szanaszét, mikor összetörtek. Ezt égő rongyokba csomagolt kődarabok követték, azonnal lángra lobbantva az áttetsző folyadékot. A fáklyaként kigyulladó rohamosztagosok üvöltve verték magukat a földhöz, ide-oda hemperegve, hogy eloltsák a tüzet, kevés sikerrel. Noha a páncélzatuk elvileg tűzálló volt, mégis hamar melegük lett benne. Így végül ketten is elkövették azt a hibát, hogy levették a védőruhájuk egyes elemeit, miáltal sebezhetővé váltak az íjászok és dardahajítók számára. A többiek – látva ezek gyorsan bekövetkező halálát – inkább odarohantak a katlan közepén lévő tavacskához és beleugrottak, lubickolva egyet a vízben. Néhány lelkesebb coway nyomban rájuk vetette magát, megmutatva nekik, mennyire értenek az iszapbirkózáshoz.

Egy másik bennszülött páros parittyát használt, ragadós sárgombócokat löve a katonák arcába, ami szétkenődve a sisakjukon betakarta szemlencséiket. Az ily módon megvakított birodalmiak kénytelenek voltak levenni sisakjukat, hogy megtisztítsák, de közben a társaik oltalmára szorultak, nem tudva tovább lövöldözni. És igencsak kapkodniuk kellett a fejüket, ha el akarták kerülni a feléjük záporozó köveket és nyílveesszőket.

A rejtekhelyeikről csupán rövid időre előbukkanó cowayok ormóttan csúzlikból lőttek ki éles kavicsokat vagy rostos köteleket feszítettek ki a cseppkövek között, hogy elgáncsolják a feléjük szaladó rohamosztagosokat. Aztán gyorsan visszahúzódtak a válaszul érkező lézertűz elől és türelmesen kivárták, míg elterelődik róluk a figyelem. Emiatt a betolakodók eleinte azt hitték, a védők sokkal többen vannak, mint ők és nem mertek túlságosan eltávolodni egymástól, a könnyen belőhető ösvény közepén csoportosulva. Ez pedig igencsak elhibázott taktikának bizonyult jelen helyzetükben.

A jól sikerült rajtaütésnek köszönhetően már az első percben legalább két tucat birodalmi esett el vagy sebesült meg, a nagy veszteség pedig megrémítette a páncélba öltözött férfiakat és nőket. A többségük ugyanis nem hivatásos elitkatona volt, hanem besorozott ember, akik régóta éltek már ezen az elhagyatott bolygón, ahol az elmúlt

években csak a ragadozókkal és néhány rendbontó bányásszal kellett megküzdeniük. Mivel az itt szolgálók közt a fegyelem és az edzettség párhuzamosan romlott a harci morállal, hamar elégük lett az öldöklésből és a kiadott támadási parancs helyett megpróbáltak visszavonulni, beleszaladva az alagútból érkező társaikba, akik csatlakozni akartak hozzájuk. Az alakulatban elharapódzó pánik eléggé megnehezítette a védelem megszervezését a folyamatosan ordító és mutogató őrmesterek, tisztek számára.

A felső terasról figyelő három törzsfőnök a menekülő katonákat látva úgy döntött, hogy általános támadást vezényelnek, kihasználva a kedvező helyzetet. Dárdáikat meglóbálva jeleztek a közelükben lapuló társaiknak, míg a hátuk mögött egy fiatal harcos befújt a csontkürtjébe, hogy mindenkire eljusson a hír. A túlkölést meghallva az addig csak köveket és lándzsákat dobáló bennszülöttek kiugráltak fedezékeikből és a szórványos lézertűzzel dacolva lerohantak a kőlépcsőn, hogy kiűzzék otthonukból a betolakodókat. Folyamatos üvöltözésük és kiabálásuk összekeveredett a sebesültek sikolyával és a haldoklók hörgésével, mivel a meggondolatlan roham rengeteg áldozatot szedett a védők közül.

A katlanban csapdába esett birodalmiak egy része ugyanis addigra összeszedte magát és körkörös védelmet kialakítva a cseppkövek közt, sorra leszedték a rájuk támadó cowayokat. A vezetőjük Puddra őrmester volt, aki társai fedezékéből kézigránátokat és hődetonátorokat dobált fel a közeli teraszra, át a barikádokon. A bekövetkező robbanásoktól megremegett a barlang. Véres maradványok repültek szanaszét, függő cseppkövek törtek le, kövek hullottak a plafonról és repeszek süvítettek mindenfelé a szétterjedő csípős füstben.

A coway harcosok hiába tartották maguk elé pikkelyes pajzsukat a roham során, a lézerpuskák lövései szinte akadálytalanul áthatoltak rajtuk, tucatnyi bennszülöttet megölve vagy megsebesítve, mielőtt a támadás elakadt volna. A kevés számú túlélő inkább fedezékbe húzódott az alsó teraszon lévő épületek közt, megrekedve a folyamatos zárótűz miatt. A helyzetüket nehezítette, hogy az energiafegyverekből áradó sugarak minden éghető anyagot lángba borítottak a barlangban, amitől egyre sűrűbbé vált a füst a zárt térben. A látótávolság rövidesen annyira lecsökkent, hogy az ellenfelek már alig látták egymást. Ez lehetővé tette, hogy a merészebb harcosok biztonságba vonsozják sebesült társaikat és összeszedjék a földön heverő köveket, dárdákat, újra felhasználva őket a csatában.

Bár a birodalmi katonák sisakjaiba épített infravörös vizorok valamennyire átláttak a gomolygó füstön, a mindenfelé lobogó tüzek annyira megzavarták a szenzorokat, hogy egy idő után nem sok hasznukat lehetett venni a célzásban. Így a lézertűz gyengülni kezdett és alábbhagyott valamelyest a csarnokot betöltő éktelen zaj. A parancsnokok ezalatt a rádiójukba kiabálva próbálták felmérni a helyzetet és ellentámadásra bírni sarokba szorított embereiket, vajmi kevés sikerrel.

Fent a középső barikádon Luke még egyre tűzelt, jobbra az erőre hagyatkozva célzás közben. Így valahányszor előbukkant fedezékéből egy katona, azt gondolva, hogy a sűrű füst miatt nem veszik észre, rögtön le is lőtte, esélyt sem adva a fickónak a menekülésre. A helyzetet áttekintve úgy látta, a legtöbb bennszülött elesett vagy megsebesült a csatában, s rajtuk kívül alig tucatnyi harcos küzdött még odalent a továbbra is túlerőben lévő rohamosztagosokkal. Hin és Kee elszántan püföltek néhány katonát a cseppkövek közt, aztán kénytelenek voltak visszavonulni a bundájukat megperzselő zárótűz miatt. Mindkét yuzzem komolyan megsebesült, már mozogni is alig tudtak. Egymást támogatva húzódtak be egy repedésbe, két zsákmányolt E-11-est cipelve magukkal. A továbbiakban ezekkel tartották távol maguktól az ellenséget, folyamatosan köhögve a sűrűn gomolygó füstben.

Skywalker mellett kitartóan, magabiztosan szolt Leia puskája, majd hirtelen elhallgatott. A DC-15-ös valamelyik alkatrésze meghibásodott a folyamatos tüzeléstől és a fegyver használhatatlanná vált. A lány nem vesződött az izzásig hevült stukkerrel. Ledobta a jó szolgálatot tett karabélyt és előkapta pisztolyait, azokkal lövöldözve tovább. Bár alig látott már a szemét csípő, torkát kaparó füstben, ami kezdett fullasztóvá válni, eszébe sem jutott visszavonulni. A felszínre vezető alagút bejáratát leste, arra várva, hogy felbukkanjon Grammel vagy Darth Vader. De helyettük csak újabb rohamosztagosok érkeztek, a menetoszlop utóvédje, akik letérdelve lőállást foglaltak el a nyílás környékén, hogy tartsák azt a visszavonuló társaik számára.

A hercegnő felnézett a barlang tetején lévő lyukra, ami túl szűk volt ahhoz, hogy az alagútrendszeren átáramló természetes huzat ki tudja szippantani a rengeteg füstöt, így a csarnok egyre jobban megtelt égéstermékkel. A katonák sisakjainak légzőrostélyaiban működő ozmotikus szűrők elviselhetővé tették az emberek számára a légkört, a bennszülöttek viszont köhögtek és fulladoztak, elgyengülve a mérgező anyagoktól.

A megváltozott helyzetet felmérve Luke hamar rájött, hogy a rajtaütés kezd állóháborúvá alakulni. A megmaradt birodalmiak stabilan tartották elfoglalt állásaikat, a sebesülteiket hátracipelve, hogy elsősegélyben részesíthessék őket. A cowayoknak pedig nem maradt se elég harcosuk, se eldobható kövük egy újabb támadáshoz.

Viszont a törzsfőnökök is felismerték a patthelyzetet, mert időközben futárt menesztettek a szomszédos barlangba, az ott várakozó társaikhoz. Egy perccel később a tóparti városba vezető lyukon át özönléni kezdtek a felfegyverzett harcosok, hangos csatakiáltásokkal biztatva egymást és elárasztották a katlant, valamint a teraszokat. Ezúttal a törzs minden tagja részt vett a támadásban, aki csak mozogni bírt. Nők, gyerekek, öregek, valamint a rájuk vigyázó fiatalabb harcosok rohantak bele a füstbe, halált megvető bátorsággal dacolva a felerősödő lézertűzzel. Legalább százan tértek vissza, hogy csatlakozzanak a megfogyatkozott védőkhöz, akik örömmel fogadták a kétes harcértékű erősítést. Vagyis pontosan az történt, amitől Skywalker elejétől fogva tartott. A csata kezdett iszonyatos mészárlássá fajulni, mert amint kibukkantak a füst oltalmából a köhögve botladozó bennszülöttek, a rohamosztagosok sorra lepuffantották őket.

Ezt látva a férfi úgy döntött, csatlakozik a támadáshoz és amennyire tud, segít a cowayoknak elkergetni az ellenséget. A testén átáramló erő is arra sarkallta, hogy menjen lejjebb a katlamba, ahol valamivel tisztább a levegő, mint fent a teraszokon. Így miután kiürült a puskája, ledobta azt és egyik kezében gyilkosan fénylő kardjával, a másikban DL-22-es pisztolyával átugrott a néhol még égő barikádon. Öles léptekkel megindult lefelé a kölépcsőn, az elesett coway harcosok maradványait kerülgetve. A neki szánt lézersugarakat a pengéjével hárította, majd az alsó teraszra érve lebukott az ottani fedezékbe, ahol három sebesült bennszülött lapult, örömmel fogadva érkezését.

Társa vakmerő tettét látva Leia is előbújt a leshelyéről és két pisztollyal tüzelve követte Lukeot, hogy egyrészt fedezze őt, másrészt bekapcsolódjon a kézitusába. A hirtelen egyedül maradó Hallának viszont esze ágában sem volt hősödni. Ő inkább a helyén maradt és ahogy a kialvó tüzek miatt valamelyest megritkult a füst, folytatta a lövöldözést az időnként felbukkanó császári katonákra, akik az össznépi coway roham elől kezdtek visszahúzódní az alagút irányába.

– Maradj mögöttem, ha élni akarsz! – kiáltott Skywalker a lányra, mikor az lehuppant mellé a fedezékbe. Organa arca és ruhája véres volt, de nem tűnt sérültnek. Szemében elszánt tűz lobogott, ahogy kurta biccentéssel nyugtázta a parancsot. Mondani akart valamit a párjának, ám szavak helyett csak erőtlen köhögésre futotta tőle. De a srác enélkül is megértette szándékát. Követni fogja őt, ha kell akár a pokol fenekére is.

Az erősítésnek érkező cowayok ezalatt elrohantak a barikádjuk mellett, gyakorlatilag megállás nélkül folytatva lendületes támadásukat, hogy közelharcban végezzenek az

ellenséggel. Így ők is csatlakoztak a tömeghez, cseppkőtől cseppköig szaladva.

Bár a birodalmiak ugyancsak megfogyatkoztak időközben, mégis pokolian veszélyes volt mozogni a barlangban. A süvítő energianyalábok eszelősen cikáztak minden irányba, gellert kapva a sziklákon, cseppköveken. A két ember rövidesen összetalálkozott egy sebesült rohamosztagossal, aki a földön ült, hátát egy vérmaszatos kőoszlopnak támasztva és épp tárat cserélt a fegyverében. Körülötte halott bennszülöttek és katonák heverték egymás hegyén–hátán. A fickó sáros páncélja több helyen behorpadt a ráért ütésektől és egy törött dárda állt ki a térdhajlatából. Kapkodva fölemelte puskáját, hogy végezzen a fénykardot lóbáló fiúval, mire az odarohanva egyszerűen levágta az E–11-es csövét, majd a következő suhintással lefejezte a meglepett katonát.

Aztán gondolkodás nélkül a háta mögé csapott, hogy az erőnek engedelmeskedve hárítson egy felé tartó lézernyalábot. Csak ezután nézett a lesből támadó rohamosztagosra, akit annyira megdöbbsentett, hogy a lázadó képes volt oda se figyelve kivédeni a lövését, hogy azt hitte, baj van a fegyverével. Állítgatni kezdte puskáját, mire a jókor érkező Leia mindkét pisztolyával tüzelve szitává lőtte.

– Kösz! – kiáltotta Luke a lánynak és megfordulva belevetette magát a harc sűrűjébe. Körülötte folyamatosan hullottak a cowayok, de mindig újabbak léptek a helyükbe, átugrálva a tetemeneken és rátámadva a meghátráló katonákra, akik képtelenek voltak újraszervezni soraikat.

A férfi nem törődött a sebesült rohamosztagosokkal, a mögötte szaladó hercegnőre és a cowayokra bízva, hogy végezzenek velük. Egyetlen embert keresett, a testét átjáró erőtlől felbuzdulva, akiről tudta, hogy fekete ruhát visel és egyre jobban árad belőle a harag. Rövidesen sikerült is megpillantania, amint ott állt a harcoló tömeg peremén, közel az alagút bejáratához. Előtte négy katona térdelt félkörívben, vállhoz emelt puskákkal oltalmazva parancsnokát. Ezek a nagyúr saját emberei voltak, a hírhedt 501–es légio rohamosztagosai, akik sokkal képzetebbek lévén a helyi garnizonban szolgáló bokorugróknál, precízen lelövöldözték a feléjük közelítő bennszülötteket.

– Vader...! Darth Vader! – kiáltotta harciasan az ifjú, párbajra akarván hívni a fekete lovagot. Csakhogy pont ekkor egy sebesült katona támadt rá jobbról, s meg kellett állnia, hogy szembenézzen a közvetlen veszéllyel. Előbb a kéken ragyogó kardjával hárította lövéseit, majd pisztolyával fejbe lőtte a pasast, gyorsan befejezve a küzdelmet.

De a fekete páncélzatú óriás a fülsértő csatazajon keresztül is meghallotta valahogy a fiatalember hangját. Eddigi tartózkodását feladva gyorsan bekapcsolta vörös pengéjű kardját, s kilépve testőrei közül, bátran elindult feléje, az erő segítségével hárítva el a neki szánt köveket, nyílvezzőket és lándzsákat. A kísértői fegyelmekkel követték, biztosítva vezérük két oldalát és a hátát, hogy gond nélkül a vakmerő Jedi tanoncnak szentelhesse minden figyelmét.

Egy bárdot lóbáló coway harcos üvöltve rátámadt a Sith lovagra, mire az egyetlen nagy ívű suhintással kettészelte a lényt és az erővel félretaszította maradványait, ne fröccsenjen rá a gejzírként kilövellő vére. Aztán bal kezét fölemelve rámutatott az alig hat–nyolc méterre tőle hadakozó fiúra, mélyen zengő hangján odakiáltva neki.

– Gyere és küzdj meg velem, lázadó Jedi!

Luke azonban nem ért rá teljesíteni kívánságát, mert több irányból is tüzeltek felé a visszavonuló rohamosztagosok és minden figyelmét lekötötte, hogy kardját suhogtatva kivédje a neki szánt lövéseket. Pisztolyával közben hasba lőtt egy katonát, egy másiknak pedig a karját találta el, aztán megelégedve a sorozatokat, gyorsan egy cseppkő fedezékébe ugrott. Bár az öreg Kenobi mester jól felkészítette őt a küzdelemre, annyira gyakorlottnak még nem érezte magát, sem elég örültnek, hogy belerohanjon a halálba.

– Amint végeztünk az embereiddel, téged is elkaplak! – ordított vissza fenyegetően Skywalker, elég erősnek érezve magát ahhoz, hogy tényleg valóra váltsa ígéretét. Majd

lepuffantott egy újabb rohamosztagost, aki épp két coway nővel viaskodott a közelében, miután kifogyott a munícióból.

Ezzel egy időben a hercegnő is megpillantotta Vadert, s a fekete maszkos alak látványától nyomban felbuzogtak benne az indulatok. Annyi bátorsága nem volt, hogy közelebb menjen hozzá, de elmenekülni sem akart előre. Ideje bosszút állnia mindazok nevében, akiket ez a sötét lelkű gazember megkínzott és megölt az elmúlt években. És ideje bosszút állnia azért, amit vele tett a Halálcsillag börtönében.

Habozás nélkül célzásra emelte pisztolyait és meghúzta a ravaszt. Ám semmi sem történt. Mostanra mindkét M-57-esből kifogyott a töltés, a tartalék tárat pedig meggondolatlanul a barikád mögött felejtette. Ezért eldobva használhatatlan fegyvereit odarohant a legközelebbi rohamosztagos hullájához és felmarkolta annak puskáját. Ellenőrizte benne a töltést: félig tele volt a tár. Körülnézett, hogy felmérje a csata állását, majd a felé sűrű lézersugarak előtt lebukva négykézláb mászni kezdett a halottak és jajgató sebesültek közt egy letört tetejű cseppkő irányába. Elszántan fölkapaszkodott a tetejére, körülbelül két méter magasba és lehasalva az egyenetlen felületre megtámasztotta E-11-esét.

A felszínre vezető alagút közelében ezalatt Puddra őrmester vezetésével tíz rohamosztagos fölszaladt a bal oldali alsó teraszra, hogy ott lövést elfoglalva tűzbe borítsák alant a környéket. Fölértek a kölépcsőn, s fegyvereikkel már megcélozták a katonan keresztlő rohamozó coway tömeget, mikor durva meglepetés érte őket. Fentről ugyanis, az üresnek tűnő házakból a nyakukba zúdult néhány bennszülött harcos, akikhez oldalirányból Hin is csatlakozott. A sebesült yuzzem nem akarta elszalasztani az alkalmat, hogy törleszthessen az ellenségnek, ezért magára hagyta társát a fedezékben és idáig lopakodott a füst leple alatt.

A hatalmas szörmök fenyegetően bömbölve markolt meg két rohamosztagost és addig ütogette őket egymáshoz, míg az egyébként törhetetlen páncéljuk repedezni kezdett. Aztán lehajította áldozatait a coway nők és gyerekek közé, akik lelkesen ütötték, rúgták az eszméletlen katonákat, ő maga pedig csatlakozott a többi harcoshoz. Rövid kényszerű után szinte lesöpörték a birodalmiakat a teraszról. A vicsorgó Hint meglátva az addig fegyelmezetten harcoló Puddra inkább sorsukra hagyta embereit és visszarohant az alagúthoz, megelégedve a küzdelmet. Ő pontosan tudta, mire képes egy felingerelt yuzzem és mivel a puskáját egy bárdal kiveték a kezéből, semmi kedve nem volt megvárni, hogy darabokra tépjék a barlangban tomboló vérszomjas vadállatok.

A cseppkövek közti nyílt térségen Vader megállt harc közben, s dühösen nézte a csata alakulását. A katonái javarészt meghaltak vagy megsebesültek, a bennszülöttek viszont a súlyos veszteségeik ellenére sem akartak elfogyni, makacsul dobálva feléje köveiket és dárdaikat. Egy darabig kitartóan állta a sarat, három cowayt sebezve halálra kardjával, de Luke csak nem bukkant elő a sztalaktitok takarásából, hogy nyíltan megküzdjön vele. Ezért fekete kesztyűs öklével megfenyegette a kölyköt, valamit kiáltva neki, amit elnyomott egy gránát robbanása. Majd a testőreivel együtt visszahátrált az alagút szájához.

Itt Grammel felügyelőbe botlottak, aki egy szikla mögül reszkette figyelte az öldöklést. A kapitány időnként megeresztett egy lövést az embereit pusztító bennszülöttek felé, de a korábbi sebesülése miatt nem vett részt a harcban. Bepólyált fejével elég nevetségesen festett ebben a környezetben, s Vader meglátása szerint inkább a gyengélkedőn lett volna a helye, nem egy bevetésen.

– Grammel! Vezényelje vissza a túlélőket a felszínre! – kiáltott rá a fickóra ingerülten, s hátrafelé lendítve kardját, kivédett egy a hátának szánt nyílveessőt.

– Igenis, uram! – mondta rémülten a felügyelő. Sokcsatornás parancsnoki komlinkjét a szájához emelve visszavonulásra szólította föl az embereit.

Ezt meghallva a katonák még gyorsabban hátráltak a rájuk támadó féktelen horda elől. Amelyik sebesült nem tudott a saját lábán járni, azt egyszerűen sorsára hagyták. Mindenki a saját életét mentette, mert a súlyos veszteségek miatt demoralizálódott embereknek elégük volt már a folyamatos kőzáporból és a páncélzatukon kopogó dárdákból, nyílvezzőkből.

A dicstelen visszavonulást csak Simard hadnagy és Puddra őrmester próbálták fedezni. Az altiszt fölkapta egy halott társa puskáját és amíg a muníció tartott, folyamatosan tüzelt a bennszülöttekre. S közben arra gondolt, milyen kár, hogy nem hoztak magukkal komolyabb fegyvereket. Gránátvetőket, páncéltörő rakétákat, lángszórókat, mérges gáz tölteteket, sőt egy E-Web lézerlöveget is a biztonság kedvéért. Azt hitték, könnyű dolguk lesz a cowayokkal, akik simán kiszolgáltatják majd nekik a szökevényeket, ha ugyan meg nem ölték őket korábban. De a vadak valamiért a lázadók mellé álltak, s együttes erővel gyakorlatilag felszámolták a birodalmi alakulatot.

Leia Organa ezalatt leszedett egy sebesült katonát, aki épp hátba akarta löni Lukeot, bár a fiú láthatóan nem szorult segítségre. Szinte fáradhatatlanul forgatta fénykardját, elhárítva a felé záporozó sugarakat és sorra végezve az útját álló császáriakkal. A lány azt remélte, sikerül majd eljutnia Darth Vader közelébe és mialatt megküzd vele, ő lesből lepuffanthatja a gonosz hadvezért, beteljesítve bosszúját. Ám Skywalker valamiért visszakozott az utolsó métereken, inkább a több irányból érkező fenyegetésre fordítva figyelmét. A hercegnő meg tudta érteni döntését. Ő sem szívesen állt volna oda a fekete lovag elé a tomboló csata közepén.

A Sith nagyúr viszont időközben meggondolta magát és a testőrei oltalmában visszavonult az alagút szájához, Grammel felügyelő mellé. Leia kapkodva célzott a robusztus alakra, hogy végezzen vele, mielőtt hamarosan eltűnik a szeme elől. Csupán pár másodperce maradt löni és az is megzavarta, hogy a füle mellett egy neki szánt lézersugár süvít el ijesztő közelségben. Ettől függetlenül meghúzta a ravaszt.

Vader bal oldalából füst csapott ki a találat nyomán. Meggörnyedve a sziklafalnak zuhant, miközben késve próbálta hátralendíteni vörösen izzó fénykardját, hogy hárítsa a lövést. Fekete köpenyén nagy lyuk tátongott, ami alatt a páncélja részben elolvadt. De sajnos az energianyaláb teljes ereje elkerülte a törzsét.

Nyomban két rohamosztagos ugrott oda, hogy segítsenek rajta, miközben két másik fedezőtűzet zúdított a cseppkő tetején hasaló hercegnőre, aki kénytelen volt hátracsúszni, nehogy eltalálják. A fekete úr fölállt, ingerülten lerázva magáról emberei kezét és megfordult. Egy pillanatig mintha egyenesen Organára nézett volna a füstön keresztül. A lány szinte az agyában érezte a belőle áradó féktelen indulatot és biztos volt benne, hogy a gazfickó tudja, ki lőtt rá. De ezúttal nem rémült meg tőle, mert a kezében tartott masszív lézerkarabély különös erővel és bátorsággal töltötte el.

A Sith lovag kurtán intett a csatlósainak és kardját kikapcsolva megindult a kijárat felé. Félelem nélkül, talán még energikusabban, mint eddig, mintha meg se karcolta volna az előbbi találat.

A hercegnő gyorsan felnézett, megtámasztotta puskáját, célzott és azonnal lőtt, hogy befejezze, amit elkezdett. De Vader éppen eltűnt a szeme elől. Az energianyaláb csak a mennyezet alját érte, ahol megsemmisített egy kiálló sziklát, nem téve kárt a távozó gonosz alakban.

– Az ördög vinné el! – kiáltott fel bosszúsan Leia. Csalódottan bámult az alagútba visszavonuló maroknyi rohamosztagos után, majd gyorsan lecsúszott a cseppkőről a földre, hogy folytassa a csatát. Egyedül az vigasztalta a kudarc után, hogy legalább sikerült egy kis fájdalmat és bosszúságot okoznia annak a szörnyetegnek.

Már csak néhány katona maradt a barlangban, próbálva utolérni visszavonuló társait, mikor a felső teraszról figyelő törzsfőnökök egyike fölmászott a barikádjuk tetejére és

dárdájával integetve jelezni kezdett. Parancsát szájról szájra adták a nagy zajban a bennszülöttek, míg eljutott az alagút közelében lapuló harcosokhoz. Egy megtermett coway a bárdjával lecsapott három keresztben kikötött szőlőindára, amik egy magasan felfüggesztett hosszú cseppkövet tartottak. A kötelek elszakadtak és a féltonnás súly lezuhan, közvetlenül az alagút bejárata elé. Három visszavonuló rohamosztagost zúzott halálra, óriási robajjal darabokra törve rajtuk.

Ezt látva a megmaradt katonák – beleértve a hadnagyot és Puddrát is – pánikba estek és eldobálták fegyvereiket. Egymást taszigálva rohanni kezdtek kifelé, olyan sebesen, amennyire csak tudtak. Aki nem volt elég gyors, arra hálót dobtak a nyomukban loholó lelkes bennszülöttek és a földre rántották őket, hogy ott végezzenek velük. A szoros kötelek közt vonagló tehetetlen rohamosztagosoknak nem volt semmi esélyük az őrjöngő cowayokkal szemben.

Az utóvéd távozásával gyakorlatilag véget ért a csata. Abbamaradt a sugárfegyverek tüzelése, csak a győzedelmes bennszülöttek ordítozása hallatszott a csarnokban, meg a sebesültek kiáltásai és nyögdécselése. Ahogy fokozatosan felszállt a füst, elborzasztó kép tárult a kevés számú túlélő elé. A barlangban egymás hegyén–hátán heverték a megcsonkított katonák és cowayok. Szinte mindent vér borított. A mészárlás ráadásul még nem ért véget. A súlyos veszteségek miatt feldühödött tollas lények sorra végigjárták a rohamosztagosokat és akit életben találtak, kíméletlenül legyilkolták, sőt feldarabolták, dárdájuk hegyére tűzve a fehér sisakos fejeket, győzelmük jeleként. Máshol anyák siratták jajongva elesett gyermekeiket, férjüket, testvéreiket, ráborulva a tetemekre.

A tetőtől talpig vérmocskos Leia kábán tántorgott a halottak között. Kiürült puskáját elejtette, görcsösen köhögött és még mindig azon kesergett, hogy nem sikerült végeznie Darth Vaderrel. A kudarc valahogy jobban megviselte, mint a tömérdek halál maga körül és a saját nyomorúságos állapota. Aztán eszébe jutott Luke és aggódva keresni kezdte szerelmét a felfordulásban. A lelke mélyén érezte, hogy nem esett baja, de biztos akart lenni a dolgában.

Egy vaskos cseppkő mögött bukkant rá a fiúra, aki kardját leeresztve, megdöbbenve bámulta az ordító, rikoltozó cowayokat, amint menteni próbálják a sebesülteiket vagy eszelős győzelmi táncot járnak, mint a bolondok. A vérszomjasabb harcosok ezalatt levetkőztették a legyilkolt birodalmiakat és nekiláttak apró darabokra vágni a hullákat. Mintha csak vadászaton lennének, trófeát csináltak a kitört fogakból, véres koponyákból, sőt a bőrt is lenyúzták a hátukról, hogy később kikészíthessék szobadísznek. A látványtól megundorodva Skywalker először le akarta beszélni őket erről, de ingerülten félrelökték, saját tulajdonnak tekintve a halott ellenséget. A férfi ezt képtelen volt feldolgozni, így inkább kikapcsolta kardját és a mészárlástól fásultan indult volna megkeresni bajtársait, mikor a hercegnő megragadta karját.

Egymás szemébe néztek, örülve, hogy mindketten élnek és viszonylag épségben megúszták a csatát. Aztán a srác átölelte köhécselő kedvesét, mintegy nála keresve menedéket a felkavaró látvány elől.

– Nézd, mit csinálnak! – kiáltotta fájdalmasan, a hentelésre mutatva vádló tekintettel. – Ez iszonyú...!

– Felejtse el, Luke! Hagyd békén őket! – mondta halkan a lány, megsimogatva hátát. – Ez egy idegen világ, idegen szokásokkal!

– Úgy bánnak a tetemekkel, mintha elejtett vadállatok lennének! – fakadt ki a fiatalember elcsukló hangon.

– Igen, ez már majdnem emberi viselkedés! – állapította meg Leia tárgyilagosan és borzongva nézte a hullagyalázást. – Bár a birodalmiak tisztább munkát végeznének fordított esetben!

– Mi...? Te helyesled ezt? – kérdezte vádlón Skywalker és értetlenül elhúzódot tőle.

A hercegnő nem válaszolt, csak bámult az ismét zöldfűlűnek bizonyuló szerelmére, komor tekintettel, míg a fiú végképp magába roskadt.

– Sajnálom, Luke! – dünnyögte szelíden, tehetetlenül széttárva karjait. – De ilyen a háború! Mégis mit vártál? Nézz már körül...! A törzs nagy része odaveszett az öldöklésben! Látnod a halott gyerekeket és nőket? Tudták, mi vár rájuk, mégis belerohantak a lézertűzbe, harcolni a közösségükért! A túlélők most persze, hogy kitöltik a dühüket a legyőzött ellenségen...! Amikor az Alderaant szétrobbantották, én is a legszívesebben felkoncoltam volna Tarkint és a talpnyalóit!

Szomorú vallomását hallva a fiatalembernek eszébe jutott egy évekkel korábbi pillanat, mikor meglátta a nevelőszülei szénné égett holttestét a szétrombolt otthonuk füstölgő bejárata előtt. És az, hogy miket gondolt utána a gyilkosságot elkövető rohamosztagos pribékekről. Ez valahogy segített elfogadni a hölgy véleményét, bár a gyomra ettől még ugyanúgy felkavarodott a környező mészárszék látványától. Viszont végre az is feltűnt neki, hogy csökken az erőben érzékelt háborgás, amit a Sith lovag keltett maga körül. Vader távolodott tőlük, visszatérve a felszínre csapatának maradékával.

– Szembe akartam szállni vele, hogy megöljem! – mondta merev arccal. – De az erő valamiért visszatartott...! Nem tudtam odarohanni hozzá, hogy megküzdjek vele...! És nem értem, miért...!

– A katonái szitává lőttek volna, mielőtt egyetlen kardcsapást válthatsz vele! Azért! – vélte józanul a hercegnő. – Én viszont kétszer is rálöttem és sikerült megsebesítenem! Kár, hogy csak ennyire voltam képes!

Félreálltak egy kis csapat bennszülött elől, akik lándzsáikat markolva siettek az alagút felé, hogy a törzsfőnökök utasítására kövessék a menekülő birodalmiakat. Mások ezalatt nekiláttak összeszedni az eldobált fegyvereket, nagy halomba rakva a hadizsákmányt a katlan közepén.

– Nem lett volna szabad idejönnünk és lázadásra buzdítani a cowayokat! – jelentette ki bűnbánó hangon a fiatalember. – Csak szenvedést és halált hoztunk rájuk, Leia...! Te hogy tudsz ezzel szembenézni a felkelés vezetőjeként?

Organa hercegnő fejét félrebillentve nézett a szemébe és rövid tétovázás után óvatosan válaszolt, jól tudva, mi játszódik le most a srác lelkében.

– Igyekszem nem gondolni rá. Már érted, miért vagyok olyan hisztis, meg idegbajos időnként...? Nehéz elfogadni, hogy a mindenségben milyen kevés dolog van, ami képes az aljas és kicsinyes dolgok fölé emelkedni. Talán csak maguk a csillagok.

Diplomatikusnak szánt szavai csöppet sem elégítették ki a férfi vigaszra és feloldozásra váró lelkét. Ezért a lány gyöngéden belekarolt kedvesébe és húzni kezdte, el a tetemeiket trancsírozó bennszülöttek szorgos munkálkodásától.

– Gyere! – mondta bátorító mosollyal. – Keressük meg Hint és Keet, meg Hallát! És segítsünk ellátni a sérülteket!

– Rendben. – biccentett rosszkedvűen Luke, utánabotladozva a hullák és alvadó vértócsák között. – Bár több orvosi felszerelést hoztunk volna...!

Leia megértő pillantást vetett a harctól megcsömörlött fiúra és azon tűnődött, mennyivel nehezebb lesz a háború után begyógyítani a túlélők lelki sebeit. Körülöttük a cowayok egyre hangosabban ünnepeltek, egymást ölelgetve és a hőstetteikkel dicsekedve, míg a két fiatal ügyet sem vetett rájuk, komoran elmerülve borús gondolataiban.

Rosszul kezdődött a nap a Mimbanon a birodalmi katonai expedíció számára. Kora hajnalban, még mielőtt eltűntek volna a csillagok az égről, a dombtetőn álló szekértábor egyik órét megtámadta egy óriáskígyó és összeroppantotta a balszerencsés rohamosztagost. A pasas valószínűleg elbóbiskolt, ezért tudott rátekeredni a zöldesbarna hüllő, ám egészen felfalni már nem maradt ideje a reggelijét, mert a többi ór szitává lőtte a nyolc méteres szörnyet. A szerencsétlen incidenstől eltekintve viszonylag nyugodtan telt a császári csapat éjszakája, bár a tábor körül folyamatosan ott ólálkodtak a ragadozók és csak az olajfáklyák lobogása tartotta vissza őket a támadástól.

Reggel aztán, mikor indulni akartak, kiderült, hogy bedöglött az egyik ISP hajtóműve és mivel nem tudták sebtében megjavítani, Vader parancsára hátrahagyták a gépet az enyészetnek. A kúthoz visszatérve tíz elszánt rohamosztagos az 501-esek közül kötéllel leereszkedett a mélybe és két felderítő droid társaságában követni kezdték a menekülőket. A fekete lovag a lejártnál hagyott két lebegő erődöt tizennégy katonával, hogy várják meg az osztag visszatértét, majd a főerővel csatárláncba fejlődve elindultak a felszínen, becserkészni a többieket. Bár a szökevények nyomait hamar elvesztették a sziklás terepen, fél óra múlva egy felszálló füstoszlopnak köszönhetően mégis sikerült rábukkanniuk egy föld alá vezető járatra, ahol megöltek két élelmet gyűjtőgető bennszülöttet és rövid csatába keveredtek az alagutat őrző caway harcosokkal.

A környék átfésülése során kiderült, hogy összesen három út vezet lefelé egy nagyobb domb alatt megbújó barlangba. Mivel mindegyiket őrizték a bennszülöttek, egyértelmű volt, hogy egy településnek kell lennie odalent. Vader ekkor már tisztán érezte a fia jelenlétét, valahol a mélyben, s úgy sejtette, hogy a srác is észrevette őt. Ezért utasította csapatának felét, hogy szállják meg a kijáratokat, megakadályozandó a lázadók szökését. Aztán a legjárhatóbbnak tűnő alagúton elindult lefelé, hetven rohamosztagossal nyomulva be a barlangrendszerbe.

Ezúttal is Grammel katonái haladtak az élen, abból a megfontolásból, hogy jobban ismerik a helyi viszonyokat és harcoltak már a bennszülöttekkel. Ám arra, ami odalent történt, senki sem számított. A cawayok a szökevényekkel közösen rajtaütöttek a betolakodókon és egy rendkívül véres csatában szinte teljesen felmorzsozták az alakulatot. Alig tizennyolcan tértek vissza a felszínre. Közülük tizennégyen megsebesültek, nyolcan súlyosan. Majd két órába telt, mire ellátták őket a rendelkezésükre álló korlátozott eszközökkel.

Még a fekete lovag is megsérült, a bal oldalán összeégett és megolvadt a páncélzata derékmagasságban egy lézersugártól. Alatta tompa fájdalom terjedt szét a bőrén, de nem vérzett. Viszont mereven mozgott, mert megsérültek a torzóját hordozó kibernetikus test egyes jeltovábbító kábelelei. A vezérlőrendszer analízise nem állapított meg veszélyes hibát, viszont azt tanácsolta gazdájának, mielőbb javíttassa meg magát, hogy visszanyerje mozgékonyágát. Amire nagy szüksége lesz, ha újra szembe akar szállni az ifjú Skywalkerrel és társaival.

Vader dühös volt. Nem csupán az elvesztett csata és a dicstelen visszavonulás – pontosabban fejvesztett menekülés – miatt, hanem mert Leia Organának sikerült eltalálnia őt egy szerencsés lövéssel. A Sith lovag nem is emlékezett már rá, mikor fordult elő vele utoljára, hogy harc közben így meg tudták sebezni. Ráadásul egy nő, aki még csak nem is katona, csupán egy nagyszájú lázadó politikus. Fölöttébb bosszantó. Miként az is, hogy a szökevényeknek sikerült maguk mellé állítaniuk a primitív bennszülötteket és egyesült erővel visszaverték nem csak Grammel ügyetlenkedő embereit, de az ő elitkatonáit is.

Mivel az alakulata csaknem felét elvesztette, a hadúr rövid mérlegelés után úgy döntött, a sebesültekkel együtt visszatér a bányavárosba rendbe hozatni a páncélzatát. A Chariot kommunikációs rendszerén keresztül felhívta Ozzel admirálist és röviden beszámolt neki a történetekről, majd kért még egy felderítőszázadot erősítésnek. Mire az úrkikötőbe ér, az új csapat ott fogja várni. Aztán holnap visszajönnek ide és kifüstölik a lázadókat föld alatti rejtekükből. És ezúttal vegyi fegyvereket is hoznak magukkal, pontosabban nagy mennyiségű altatógázt, amivel elárasztják a barlangrendszert a következő támadásuk előtt. Így remélhetőleg ellenállás nélkül sikerül elfogniuk Skywalkert és a hercegnőt. Kár, hogy nem ezzel próbálkoztak már első alkalommal is.

Mivel a sebesültek elszállításához több járműre volt szükségük, odarendelték a kútnál hagyott két lebegő erődöt, aztán a konvoj fele elindult vissza a bányásztelepülésre. Vader a három barlangbejárat őrzésére mindössze tizennyolc katonát hagyott hátra, akikhez később csatlakozni fognak a kútnál őrködő rohamosztagosok is, amint a társaik visszatértek az alagútból.

– Sajnálom, uram! Nagyon sajnálom a történeteket! – motyogta Grammel felügyelő, miután bemászott a parancsnoki járműbe a fekete lovag mellé. Rajtuk kívül csak a sebesült Simard hadnagy és Puddra őrmester utazott még a Chariottal, a többi sérültet az A9-esek rakterébe pakolták be.

– Ki sejthette, hogy így föl vannak fegyverkezve? Vagy, hogy a föld alatti bennszülöttek ilyen ádázul fognak harcolni?

Elég szájalmasra sikeredett a csalódott hangon előadott mentegetőzése, tudta ezt jól. Mégis abban reménykedett, hogy a nagyúr megértő lesz velük szemben. Hiszen ott volt, személyesen látta az eseményeket. Kész csoda, hogy el tudtak menekülni a túlerő elől.

– A fegyverek nem sokat értek ellenünk. – morogta komoran Vader. – Néhány puska, körözött bűnözők kezében.

Grammel összerándult, mikor a fekete lovag groteszk maszkja közelebb hajolt hozzá és fenyegető hangon folytatta.

– Vallja be, kapitány, hogy a csapatai nem voltak kellően fölkészülve. Se fegyelem, se morál, ráadásul megfutamodtak a tanulatlan vademberek csürhéje elől.

A despota nagyvonalúan megfélemezte arról, hogy az ő elitkatonái ugyanúgy leszerepeltek és odavesztek a barlangi csatában, mint a mimbani garnizon elkényelmesedett rohamosztagosai. Dühös volt és most felelőst keresett, akin kitöltheti a haragját.

– De... a támadásuk teljesen váratlanul ért minket, uram! – tiltakozott hevesen Grammel, majd segélykérően pillantott az előrébb ülő Simardra és Puddrára. Ám a két beosztottjának volt annyi esze, hogy fapofát vágva hallgasson, szótlanúságával a parancsnokra hárítva minden felelősséget a fiaskóért. Elvégre ők derekasán harcoltak és visszavonulás közben fedezték a társaikat, míg a főnökük egy karcolás nélkül megúsza a csatát.

– A bennszülöttek korábban soha nem vették föl így a harcot a birodalmi csapatok ellen a Mimbanon!

– A bennszülöttek korábban nem részesültek emberi segítségben és tanácsokban! – vágott vissza Vader ingerülten. – Nem is bennszülött taktikát alkalmaztak! Látnia kellett volna a különbséget, s ennek megfelelő ellenintézkedéseket kellett volna tennie!

Elfordult Grammeltől, őt okolva a történetekért, noha nem is a felügyelő vezette az alakulatot, mivel korábban átvette tőle a parancsnokságot. De a rohamosztagosok egy része akkor is a kapitány embere volt, akiknek tudniuk kellett volna, mire képesek a bennszülöttek az otthonuk védelmében. Bosszúságát dédelgetve jelentősegteljes pillantást vetett a nyitott tetejű jármű oldalán túli mocsárvidékre.

– Tudom, hogy ki ezért a felelős. És ha a kezemben lesznek a lázadók, majd ennek megfelelően ítélek.

– Azt reméltem, hogy én élhetek ezzel a joggal. – morogta elégedetlenül Grammel, aki gyűlölködve gondolt a kölykökre és a lányra. Már nagyon bánta, hogy bedőlt a meséjüknek és hagyta őket meglépni a börtönéből. Véresre kellett volna vernie mindkettőt, míg könnyörögni nem kezdenek azért, hogy bevallhassák bűneiket.

Vader erre hűvös, fémes pillantást vetett rá és fenyegetően mondta:

– Magának nincs semmiféle joga, Grammel felügyelő! Súlyos hibát követett el. Nem kritikusat, de súlyosat. Átkozom magamat, amiért föltételeztem, hogy maga tudja, mit csinál.

– De hát mondtam már, uram! – tiltakozott egyszerre riadtan és dühösen Grammel. – A támadásuk teljesen váratlanul ért minket! A barlangban egyszerűen nem volt elég helyünk, hogy kibontakozzunk és visszaverjük őket! Rádásul a terepet sem ismertük!

– Nem érdekelnek a veresége okai, csak a sikeres eredmények! – jelentette ki a Sith szigorúan. – Grammel, a maga pusztá létezése is beszennyez engem!

– Uram! – motyogta kétségbeesetten a kapitány, s fölállt az ülésről sértettségében. – Ha én...

Nem tudta befejezni mondandóját, mert Vader fénykardja gyorsabban lendült, mintsem azt emberi szem követhette volna. A vörösen izzó penge felülről sújtott le Grammel bepólyált fejére és a derekáig kettéhasította testét. A füstölgő, vért spriccelő alak torz halálsikollyal hátrahanyatlott, majd az erő sötét oldalának heves lökésétől ázuhan a terepsikló oldalán. Tompa puffanás, aztán pillanatnyi csönd következett, mikor a döbönt utasok és az elöl ülő sofőr egyaránt hátranéztek.

– Bárki is most az urad, nem én vagyok az. – mormogta közömbösen Vader, lustán visszapillantva a felügyelő maradványaira, mielőtt kikapcsolta volna fénykardját. Majd kifürkészhetetlen tekintettel a járműben ülőkhöz fordult és röviden vállat vont.

– Gyorsabban haladhatunk, ha nem fékez az ilyen holt teher. Figyelje a műszereit, katona! Nehogy nekimenjünk egy fának!

– I–i–igen, uram! – dadogta rémületében a vezető, aki gyorsan visszafordult a vezérlőpulthoz és korrigálta az irányt, nehogy összeütközzön az előttük haladó A9–essel.

A meggyötört arcú Simard és Puddra komoran összenéztek, de nem szóltak semmit. Volt annyi eszük, hogy ne nyúljanak az oldalfegyverükhöz, miközben abban reménykedtek, rájuk nem fog lesújtani a szadista hadúr bosszúja. Vader belelátott a gondolataikba és őszinte elégedettséggel töltötte el, hogy egyikük sem gyászolja meg a dicstelen véget ért felettesét.

– Mostantól maga a helyőrség parancsnoka, Simard százados! Maga pedig a helyettese, Puddra hadnagy!

– Értettem, uram! – biccentett katonásan a frissen előléptetett tiszt és megkönnyebbülten kifújta tüdejéből a levegőt.

A konvoj utóvédjét alkotó siklóbringás katonák egyike közben megállt Grammel felügyelő maradványai mellett és rádión érdeklődött a Chariottól, mi történt vele? A pilóta nem mert válaszolni, fogalma sem lévén, mit mondhatna jelen helyzetben. Végül Puddra hadnagy utasította a fickót, hogy tegyék föl a kapitány holttestét az egyik kísérő ISP–re, amelyiken van szabad hely és hozzák magukkal. Bármekkora szemétláda is volt Grammel, nem követett el árulást vagy főbenjáró vétséget a birodalom ellen, ezért megérdemli, hogy rendes temetést kapjon a városban. Ami sajnós nem adatott meg annak az ötvenhárom katonának, aki életét vesztette ma délelőtt a barlangi csatában.

A csatát követő órák folyamatos munkálkodással teltek a barlangban a túlélők számára. Először ellátták a menthető sérülteket, felcipelve őket a lakóházakba. Ehhez az emberek a sajátjukon kívül felhasználták a katonáktól begyűjtött elsősegély csomagokat is, amit eleinte gyanakodva, sőt elutasítóan fogadtak a babonás cowayok. Végül Hallának és Thripiónak közösen kellett elmagyaráznia, hogy így sokkal jobbak a sebesültek esélyei a felépülésre. De ami a leginkább hatott a bennszülöttekre, az nem az érvelésük volt, hanem a beadott fájdalomcsillapító injekciók varázslatos hatása a szenvedőkre.

Ezt követően eloltották a néhol még mindig parázsló tüzeket és két külön kupacba rakták a halottakat; cowayokat és birodalmiakat. A sebtében elvégzett számlálás szerint több, mint száz bennszülött esett el az ütközetben és feleannyi rohamosztagos. Bár a törzs súlyos árat fizetett a győzelemért, az életben maradtak mégis boldogok voltak, hogy sikerült visszaverniük a támadást. Ezek után kétszer is meggondolják majd a császáriak, hogy lemerészkedjenek-e a földalatti járatrendszerbe.

Az alagutakban uralkodó huzat rövidesen kiszippantotta a füstöt a hatalmas csarnokból, enyhítve valamit a vérszagon és a bomlásnak induló tetemek bűzén is. A törzsfőnökök a hozzátartozóikat sirató asszonyokat és gyerekeket vigasztalták, majd elhúzódo tanácskozásba kezdtek a soron következő teendőkről.

Luke és Leia ezalatt ellátták a két yuzzem sebeit, akik panaszosan csicseregve túrték, hogy több helyen leborotválják róluk az égett szőrt, mielőtt bekennék őket bakta kenőccsel. Csodával határos módon egyikük sem szenvedett súlyos sérüléseket, de alig bírtak mozogni a rengeteg ragtapasz és kötés alatt. A végére elég szálnalmasan néztek ki, viszont legalább büszkéek lehettek rá, hogy sikerült komoly veszteséget okozniuk a birodalmiaknak.

A felszínre vezető járatból rövidesen egy megviselt kinézetű harcos bukkant elő, egyenesen a triumvirátushoz igyekezve. Halla elment beszélni a főnökökkel, majd komor képpel tért vissza társaihoz a katlan közepére.

– Azt mondják, az ellenség tovább őrzi a kijáratokat. Nem tudni, hányan vannak, mert azonnal tüzet nyitottak az őrszemekre, mikor megpróbáltak kijutni a felszínre. Nyilván szeretnék megakadályozni, hogy meglógjunk innen. Szerintem erősítésre várnak a városból és ma este vagy holnap újra támadni fognak.

– Van másik kijárat? – kérdezte fáradtan Luke. A nagy kupacba összehordott sugárvetők és muníciós övek közt turkált, használható fegyvereket és tele táraikat keresve.

– Igen, a közelben. A szomszédos barlangból nyílik és a kijáratát gondosan álcázták. Menekülő útvonalnak használják, ha egy másik törzs megtámadná őket. Nem valószínű, hogy a birodalmiak fölfedezték. – mondta az öregasszony fásultan. – De jármű nélkül nem fogunk messzire jutni.

Az egyik főnök – ügyet sem vetve megperzselt karjára és zilált fejdíszére – élénken magyarázott Thripiónak, aki bólogatva fordította szavait.

– A cowayok úgy döntöttek, hogy elköltöznék erről a környékről. Túl sok társukat veszítették el és még egy támadást nem tudnának visszaverni. Ezért ma éjjel elhagyják az otthonukat és elmennek egy másik törzshöz a hegyekben, akikkel rokoni kapcsolatban állnak. A főnök hálás nekünk, amiért segítettünk legyőzni az ellenséget és szeretné tudni, mit tehetnének értünk?

– Például megmutathatnák a másik kijáratot. – felelte Skywalker habozás nélkül. – Sietnünk kell. Így is sokáig késlekedtünk.

– És hogy akarsz elmenekülni a katonák elől? – kérdezte Leia, aki épp a tavacska sáros vizében tisztálkodott, nagyjából lemosva magáról a rászáradt vért. – Egyikünk sincs

valami jó állapotban a hosszú meneteléshez.

– Szerencsére nem kell gyalogolnunk, csak a felszínig. Ott majd szerzünk egy járművet az ellenségtől. – mondta bizakodó hangon a fiatalember. – Messzire járunk már, mire Vader visszaér az erősítéssel.

– Ezek szerint elment? Úgy érzed az erővel?

– Igen. Mikor kilépett a tudatomból... pontosabban, mikor a zavar, amit az erőben támaszt a jelenléte, megszűnt, abban az irányban haladt. – mutatott maga elé a srác, a tájolóját nézegetve. – Nagyjából a város felé tart. Szerintem kezelte a sérülését, amit okoztál neki. Aztán összegyűjt egy komolyabb üldöző csapatot és egy-két napon belül újra itt lesz.

A hercegnő valamelyest megkönnyebbült a hírről. Tehát sikerült némi haladékos nyernie a csapatuknak. Ez is több a semminél.

– Nem hiszem, hogy megint háborgatná a cowayokat. Mi kellünk neki, meg a kristály.

– Feltéve, hogy tudomást szerzett a köről. De még az sem biztos, hogy Grammel egyáltalán odaadta neki az emlékezet szilánkját. – vélte nyugtalanul a férfi.

– És ha odaadta is, ugyan honnan tudna a kaiburr kristályról és Pomojema templomáról? – vont vállat a lány egyszerűen. – Nem fogja napokig bújni a könyvtárat, a bennszülött legendák után kutakodva!

– Talán nem. De nem zárhatjuk ki teljesen ezt a lehetőséget sem.

– Ez nevetséges! – ellenkezett energikusan az öregasszony. – Fogalma sincs, hol van a templom!

– Vader jobban érzi az erőt, ha a sötét oldalát is, mint én, Halla. Lehet, hogy nem is kell megérintenie a szilánkot ahhoz, hogy megérezze a természetes kisugárzását. Vagy egyenesen a templomban lévő nagy kőét. – magyarázta türelmesen Luke. – A sugárzás gyöngye lehet, de akinek akkora ereje van, mint neki, mégis észlelheti. Sőt, ennél többre is támaszkodhat. Mi a lehető legegyszerűbb útvonalon haladtunk idáig. Csupán ezt az irányt kell követnie és a hatás erősödéséből kitalálhatja, hová igyekszünk. Nem szabad előbb odaérnie, mint nekünk.

– Ezzel egyetértek! – mordult föl ingerülten az asszony és lendületesen hátrá vett zsákját. – Akkor induljunk!

Felszedelőzködtek, elbúcsúztak a három törzsfőnöktől és az idegenvezetőnek melléjük rendelt két, könnyebben sebesült coway harcos nyomában megindultak fölfelé az alagútban. A robotok és a fülöp bepólyált yuzzemek miatt csak lassan tudtak haladni az emelkedőn, ezért többször meg kellett állniuk, hogy bevárják a lemaradozókat. Skywalker elszántan baktatott a vérfoltokkal borított talajon és időnként az óráját nézte, de nem sűrgette bajtársait, noha a legszívesebben rohant volna.

Pár méter után Leia fürgén mellette termett, s igyekezett lépést tartani vele. A két újratöltött pisztolya mellett ezúttal két zsákmányolt E-11-es is cipelt magával, amitől inkább látszott harcedzett kommandós amazonnak, mint előkelő királykisasszonynak. Miután a karabélyokat a vállára akasztotta, összeszorított öklével a barlang hideg levegőjébe csapott, akár egy bokszoló.

– A kezemben volt, Luke! A puskám csöve előtt! És elhibáztam! – rosszkedvűen baktatott a fiú oldalán, az elmulasztott lehetőségen töprengve. – Túlságosan izgatott voltam! Túl ideges...! Nem céloztam pontosan!

– A lövésed, már amennyire láttam, jó volt! – ellenkezett, kissé féltékenyen a sikerére a srác. – Én sem csináltam volna jobban!

Organa egy darabig hallgatott, aztán gyöngéden megérintette szerelme karját és tisztelettel azt mondta neki:

– Én nem éltem volna túl azt a közelharcot, amit te vívtál a barlangban! Ki tanított rá, hogy így használd a fénykardot? Ben Kenobi?

– Mindent az öregnek köszönhetek. – bólintott az ifjú elgondolkodva. – És bárhová távozott, remélem tudja, milyen hálás vagyok neki.

Megsimogatta az apjától örökölt kard kopottas markolatát, majd megfogta kedvese kezét.

– Persze emellett sokat gyakoroltam az elmúlt években, főleg edzőgömbökkel. De néhányszor a csatákban is volt már lehetőségem élesben forgatni a kardom.

– Ha megint összefutunk Vaderrel – folytatta Leia –, márpedig erre minden esélyünk megvan, szükséged lesz a kardodra is meg az erőre is. Bárcsak jobban céloztam volna!

Átérték a szomszédos barlangba, ami sokkal kisebb volt, mint ahol a cowayok laktak. A menet élén haladó kísérik itt letértek az egyenesen haladó ösvényről, amin több holttest feküdt szétszórta. Azok a súlyosan sebesült rohamosztagosok, akik már nem értek ki a felszínre és társaik sorsukra hagyták őket.

Jobb felé mentek, egy nagy cseppkő mögé, aminek takarásában egy alacsony és sötét hasadék nyílt a falban. Ezt egymásra pakolt kövekkel torlaszolták el. Beletelt néhány percbe, mire közös erővel félrerakták őket és zseblámpáikat felkattintva négykézláb bemásztak a lyukba. Ebben a járatban egyáltalán nem voltak világító mohák, még hozzá jó okkal. Így akarták a cowayok elkerülni, hogy bárki bemerészkedjen a titkos alagútjukba.

Pár méter megtétele után egy kanyarhoz értek, amin túl hirtelen kiszélesedett a hasadék és végre fölállhattak. A következő szakaszon hol sima emelkedőn, hol kopottas lépcsőkön kellett felküzdeniük magukat a felszín közelébe, mire jó fél órányi menetelés után elértek egy szűkülethez. A bennszülöttek jeleztek, hogy maradjanak csöndben és egyikük előre kúszott az alacsony nyílásba, felderíteni a kijáratot. Társa jelzésére lekapcsolták a lámpáikat, mert szemből halvány napfény szűrődött be hozzájuk. A párás, hideg levegőben érezhető növényi rothadás szaga mámorítóan hatott Lukera a föld alatt töltött napok után.

Az őrszem pár perc múlva visszatért és halkan közölte, hogy mehetnek. Mikor kiértek a szabadba, egy hegyoldalban találták magukat, amit sűrű bozót borított. A coway harcosok ismét előre kúsztak a tüskés növényzetben, mutatva a kiutat innen. Luke és Leia mentek elsőnek, majd Halla és a fájdalmaik miatt folyton morgó, nyöszörgő yuzzemek. A robotok megint lemaradtak, fémburkolatukon idegesítően csikorogtak a tüskés ágak, miközben nagy nehezen átréselték magukat köztük.

Az idősebb bennszülött halkan mutogatva jelezte, merre vannak a rendes kijáratok, ahol a birodalmiakat találják. Aztán barátságos gesztusokkal mindketten elbúcsúztak a csapattól és elindultak vissza a föld alá.

– Az lesz a legjobb, ha ti itt maradtok és kipihenitek magatokat! – javasolta Skywalker a kimerült társaságnak. – Én megyek körülnézni!

– Veled tartok! – biccentett azonnal a hercegnő, nem óhajtva egyedül elengedni a felderítőútra kedvesét.

– Ha kérhetem, ezúttal ne keveredjete semmi zűrbe nélkülünk! – szólt utánuk az öregasszony, fáradtan hanyatt dőlve a fűben.

A két fiatal csendben lopakodva, tüzelésre készen tartott fegyverekkel leóvakodott a völgybe, majd elindultak a coway által mutatott irányba. Közben jóleső érzéssel nyugtázták, hogy idekint kellemes meleg van, fenn tiszta az ég és enyhe virágillat száll a szélben. A fák lombjai közt pedig vidáman csivitelnek a madarak. Valóságos felüdülés volt ez a számukra a hideg barlangi túra után.

Nagyjából ötven méter megtétele után pillantották meg a főbejárat előtt őrködő katonákat. Azonnal lehasaltak és a sűrű aljnövényzetben lassan közelebb kúsztak hozzájuk, hogy szemügyre vegyék az ellenséget.

A tágas barlangbejárat előtti tisztáson egy lánc talpas tank, három hatkerekű mocsárjáró, ugyanennyi ISP és négy siklóbriga parkolt tág körívben, szekértábor

alkotva. Középen két sisak nélküli rohamosztagos épp egy sátrat vert fel a kipakolt felszerelések mellett. Úgy nézett ki, több napos itt tartózkodásra készülnek, míg megérkezik az erősítés. A tank lézerágyúját egyenesen a bejáratra irányozták és egy fekete sisakos katona örködött a tornyában. Luke három további fickót számolt a környéken, akik a tábor körül járőröztek, a növényzetet kémlelve éberén.

A férfi megbökte társát és mindketten visszahúzódtak vagy húsz méterrel hátrébb, majd felülve összedugták a fejüket, megtanácskozni a helyzetet.

– Legalább hatan vannak. Túl sokan, hogy egy rajtaütéssel gyorsan elintézhessük őket. – mondta egészen halkan Skywalker, a lehetőségeket mérlegelve.

– Mi ötven vagyunk. Ha lesből támadunk, ennyit messziről leszedünk puskával, aztán megrohanjuk őket és végzünk a maradékkal is.

Leia szokatlanul magabiztosnak látszott.

– És ha elszúrjuk? – csóválta fejét a fiatalember, kételkedve a könnyű sikerben. – Láttad a felszerelésüket? Mark IV.–es felderítő droidokat is hoztak magukkal. Csodálom, hogy még nem küldték ki őket járőrözni!

– Ezért kell most támadnunk! – sürgette a lány harciasan. És nem értette, mi nyugtalanítja a srácot.

– Engem főleg a tank aggaszt. Mindig ül benne valaki. Ha nem tudjuk elintézni a személyzetét, fölperzselik maguk körül a dzsungelt. Velünk együtt!

– Akkor mi legyen? Van jobb ötleted?

A pilóta gondolkodott egy sort, majd a tájolóját nézve a szemközti magaslatra mutatott.

– Menjünk, nézzük meg a két másik kijárat előtt örködöket is! Hátha ott kevesebben vannak!

Folytatták a felderítést, igyekezvén teljes csöndben mozogni. Lehetőleg úgy, hogy ne hagyjanak maguk után nyomokat, se a talajon, se a növényzeten. Végül több, mint fél órába telt eljutniuk a hegy másik oldalára, a következő alagúthoz, aminél ismét számba vették az őrseget. Itt is hat katonát láttak, ugyanannyi jármű körül, mint az előző helyen. És ezek már okosabbak voltak a társaiknál, mert felküldtek két IM4–est a levegőbe, hogy a magasból figyeljék a tábor és környékét.

A hercegnő szeretett volna visszatérni Halláékhoz, úgy vélve, nincs értelme tovább kockáztatniuk, hogy észreveszik őket, ám Luke kitartóan folytatta útját a hegy körül. Hosszas lopakodást követően sikerült rábukkanniuk a harmadik bejáratra is, ami előtt szintén hat birodalmi strázsált, de csak négy robogó, három ISP és két mocsárjáró takarásában. Ezeknek nem volt láncaltapasuk, nem állítottak sátrat és a járműveiket sem rendezték még szekértáborba. Ráadásul járőr droidokat sem láttak náluk.

– Őket fogjuk megtámadni! – jelentette ki Skywalker, mikor biztos távolba húzódtak tőlük és leültek egy fa alá pihenni. – Még hozzá éjszaka. Megszerezzük a terepjárójukat, a siklókat meg tönkretesszük. Ha egész éjjel hajtunk, reggelre messze járunk innét.

– Miért őket...? – kérdezte a lány, ölébe ejtve puskáját. Fáradtan a szerelme vállára hajtotta fejét és a közelükben repkedő színes szárnyú rovarokat szemlélte, amik gondosan távol tartották magukat tőlük, megérezve a ruhájukból áradó füstszagot.

– Mert ez a csapat van a legmesszebb a többtől. Legalább négy–ötszáz méterre. – súgta a fiatalember, megsimogatva a hölgy kezét. – Így biztosan nem fogják meghallani a lövöldözést.

– És ha rádión segítséget kérnek?

– Egy völgyben vannak, takarásban. Szerintem nem tudnak senkit elérni közvetlenül a rádióikkal. Hacsak nem telepítettek egy átjátszóberendezést a dombtetőre. Vagy nem küldenek föl egy droidot jó magasra emiatt.

– A rohamosztagosok sisakjában van infravörös éjjellátó készülék! – figyelmeztette a lány józanul. – Nekünk viszont nincs! Hogy akarod csöndben elintézni őket?

– Ezen gondolkodom már percek óta. És van egy ötletem. – veregette meg a combját gyöngéden a srác. – Gyere, menjünk vissza többiekhez! Már biztos nyugtalankodnak, hová lettünk!

Fölkerekedtek és a hegyet megkerülve visszasétáltak a társaikhoz a feltámadó délutáni szélben. Északi irányból sötét fellegek közeledtek a horizonton, ami alapján Skywalker valószínűsítette, hogy este vihar lesz és eső. Az jó. A zápor keltette zajok megkönnyíthetik a dolgukat.

– Na végre, fiam! – jött eléjük Halla a rejtekhelyül szolgáló bokrok közül. – Mi tartott ennyi ideig? Megkerültétek az egész hegyet?

– Felmértük a terepet. A legtávolabbi csapatot fogjuk megtámadni, amint leszállt az éj. – közölte vele röviden a férfi. – De előbb vissza kell mennünk a barlangba valamiért. Gyere te is. A yuzzemek és a robotok maradjanak itt. Szólj nekik, hogy ne mutakozzanak a szabadban, mert a katonáknak több felderítő droidjuk van. Lehet, hogy szét fogják küldeni őket körülnézni.

Az öregasszony bólintott és visszabújt a bozótosba. Aztán fegyelmezetten követte a fiatalokat a titkos barlangbejáráshoz, nem kíváncsiskodva Luke célja felől.

Mindhárman lesiettek a mélybe, egészen a rejtett alagút végéig, abba a barlangba, ahol az elesett rohamosztagosok heverték az ösvényen.

– Vegyük le róluk a ruhát! – mondta a pilóta, nehézkesen hátára fordítva egy őrmester hulláját. – Beöltözzünk!

– Így akarsz közelebb lopakodni hozzájuk? – kérdezte a hercegnő elégedetten.

– Nem fogunk lopakodni. – pontosított a srác magabiztosan. – Egyszerűen odasétálunk. Aztán lelőjük őket.

– Egyszerű, de briliáns terv! – vélte Halla, s már le akarta szedni a sisakot az előtte fekvő tetemről, mikor Luke odakapva gyorsan megállította kezét.

– Állj! Ne! Ezt majd én fogom leszedni róla! Mert trükkös dolog!

– Hogy érted? – meredt rá csodálkozva az öregasszony.

– Van belül egy komlink vezérlő csap. Ha a katona leveszi a sisakját, a rúd elmozdul és automatikusan törli a rádió memóriájából a frekvenciakódolást. Így az használhatatlanná válik. – magyarázta a férfi részletekbe menően, a seregben tanultakra emlékezve. – Plusz két oldalt a füleknél van egy-egy fotocella. Ha nincs benne az ember feje, záródik az áramkör és leállítja a sisak vezérlő rendszerét. Mindent kikapcsol benne. A vokódet, a belső monitort, az infravörös vizort, a halláserősítőt, a légszűrőt, az idegen-barát azonosítókat, a páncél teljes energiaellátását. Ezek nélkül sokkal nehezebb dolgunk lenne és a birodalmiak azonnal kiszúrnák, hogy nem velük vagyunk.

– Ejha! Te honnan tudsz ilyeneket? – vigyorodott el Halla, lecsüccsenve egy nagyobb kőre.

– Jó kiképzőim voltak. – vont vállat egyszerűen Skywalker, nem részletezve a múltját.

A két nő érdeklődve figyelte, ahogy a halott egészségügyi csomagjából előveszi a sebészollót, majd óvatosan bedugja alul, a sisak nyílásán a katona nyaka mellett felcsúsztatva és levágja belül a komlink vezérlő csapot. Aztán leveszi a nadrágszóját, s a végét bedugja bal oldalon a sisakba, hogy eltakarja a fotocellát.

– Leia! Készíts elő egy kisebb sebtapaszt! – rendelkezett a srác halkán.

Lassan, óvatosan lehúzta a katona fejéről a sisakot, ügyelve rá, hogy az odaszorított szíj el ne mozduljon közben és végig takarja a fülrészt. Aztán stabilan megtartotta, amíg a hercegnő ügyesen benyúlt és a másik oldalon leragasztotta a reifflex bélésbe beépített érzékelőt.

– Kész.

– Jó. Lássuk, működik-e?

Luke fölvette az izzadságszagú sisakot és elégedetten nézelődve megállapította, hogy a rendszerei tökéletesen üzemelnek. A katonának nyilván nem azon járt az esze menekülés és haldoklás közben, hogy biztosítsa a felszerelését, ne tudja később felhasználni az ellenség. Rövid szóbeli parancsnokkal előhívta a szemlencsékbe épített kijelzőkre a rendszermenüket. A biztonsági beállítások érdekelték főleg. Itt azt találta, amire számított. A mimbani garnizonban szolgáló katonák merő kényelemből úgy állították be a vezérlő számítógépüket, hogy naponta csak egyszer kérje a személyi azonosító kódjukat. Ne kelljen folyton ezzel bajlódniuk. A következő kérésig a számláló szerint hátra van még körülbelül tizenkét óra. Vagyis addig használhatják a felszerelést. Utána menthetetlenül kikapcsol az egész.

Levette a sisakot és biztatóan rámosolygott a társaira.

– Ez jól! Szerezzük meg a másik kettőt is!

A következő halott egy rövid, barna hajú nő volt, aki felakadt, megüvegesedett szemekkel bámult rájuk, mikor megfosztották a sisakjától. Bájos arcát eltorzította a kín, mielőtt meghalt. Testét több helyen vágások és szúrások éktelenítették az ízületeknél. Sáros páncélzata kívül kopott és horpadozott volt, belül pedig tele alvadt vérrel. És a föld alatt uralkodó hideg ellenére kezdett nagyon bűdös lenni. Főleg, mert a halála előtt becsinált a szerencsétlen az alsóruhájába.

– Fú! Ez gyomorfelkavaró! – jegyezte meg Halla fintorogva.

Levetkőztették a hullákat, gondosan letörölgetve a ruházat külsejéről a sarat, belsejéről a vérnyomokat, aztán ügyetlenül felöltöztek. Luke segített a két nőnek, mivel ő már viselt korábban rohamosztagos páncélt és sokat tudott a birodalmiak felszereléséről.

– Ez túl nagy rám! – panaszkodott Organa, meglötyögtetve karcsú testén a több számmal nagyobb egyenruhát. A cucc meglepően nehéz volt és kényelmetlen. Alig tudott benne mozogni. Nem értette, hogy lehet ebben a göncben egész nap menetelni és harcolni?

– Nem kell tökéletesnek lennie! Elég, ha messziről úgy tűnik, mintha rohamosztagos volnál! – nyugtatta meg a férfi, szorosabbra húzva lábszárait a tartószíjakat.

Végül ő is felöltözött, rutinosan csatolva magára a tizennyolc részből álló plasztoid páncélzatot és utoljára az őrmester horpadozott sisakját is a fejébe nyomta. A jobb oldali szemnyílás polarizált páncélüvege megrepedt, alighanem egy jól irányzott kő becsapódásától, de az infravörös vizor és a vokóder rendben működött. Viszont a légszűrőket eltömítette valami sáros trutymó, így alig kapott benne levegőt. Nyilván emiatt halt meg a sisak előző tulajdonosa is – vélte megfontoltan. Kénytelen volt levenni a fejfedőt és egy kulacs vízzel átöblítette a légzőnyílásokat.

Miután ellenőrizte mindhármuk felszerelését, a földön fekvő hullákra mutatott.

– Ezeket tüntessük el innen. Nem szeretném, ha idő előtt megtalálná őket egy leküldött felderítő droid.

Erőlködve félrehúzták a tetemeket a barlang átellenes végébe és egy nagy cseppkő mögé rejtették mindhármat. Aztán nekivágtak a felfelé vezető útnak, nehézkesen mászva át kényelmetlen ruházatukban a szűkebb szakaszokon.

Mikor kiértek a felszínre, odafent már esteledett. Erős szél fújt és az eget szürke felhők borították. Még egy-két óra és elered az eső.

A bozótosban lapuló sebesült yuzzemek meghökkenve néztek rájuk, ahogy odakúsztak a bokrok alatt. Kee már emelte volna mancsa ügyében tartott puskáját, de aztán felismerte Luke hangját a vokóderen keresztül.

– Ne lőjete le! Az ártana az álcámnak!

A szőrmók csicsergett valamit arról, hogy inkább az egészségének ártana, ha lepuffantanák, majd megértően bólogatott, kitalálva, mire készülnek az emberek.

A csapat fölszedelőzködött és csöndben elindultak a kiszemelt bejáratnál őrködő katonák felé. Mire a közelükbe értek, egészen besötétedett és a távolban villámok cikáztak, tompa morajlással árasztva el a vidéket. Rövidesen csöpgögni kezdett az eső, aztán egyre szaporábban verte a szélben bólogató lombokat felettük és mire beállt az éj, mindannyian eláztak.

– Remek! Megint alkatrésznyűvőre fordult az időjárás! – állapította meg Thripio panaszos hangon. A sárban mellette botladozó Artu Detu ezúttal azonos véleményen volt vele, halk csipogással közölve véleményét a mostoha terepviszonyokkal kapcsolatban.

– Induljunk! – javasolta Skywalker, mikor a beiktatott rövid pihenő és a vacsora elfogyasztása után érkezettnek látta az időt az akcióra.

Hátrahagyták a két robotot és a csomagjaikat egy szélesebb ösvény közelében. Erre fognak visszajönni a zsákmányolt terepjáróval és fölszedik őket, mielőtt nekivágnának a legközelebbi hágónak.

A yuzzemek hamarosan különváltak a három rohamosztagosnak öltözött embertől és felkapaszkodtak az emelkedőn a hegyoldalra, hogy leszállást foglaljanak el a barlang kijárata fölött. Onnan jól be tudják majd lőni a tisztást, fedezve társaikat.

Luke ment elől, katonásan kihúzva magát a szakadó esőben és igyekezett úgy tartani E-11-esét, ahogy a birodalmiaktól látta. Csípőmagasságban, vízszintesen pásztázva maga előtt a sáros terepet. A két nő pár lépéssel lemaradva követte, kevésbé magabiztosan botladozva a sötétben. Noha bekapcsolták infravörös vizorjaikat, mégis alig láttak valamit a környezetükből, mert az eső elmosta a hőnyomokat. Remélték, ez az ellenség dolgát is megnehezíti majd, amikor találkoznak velük.

– A legfontosabb, hogy ne lőjük le egymást a kavarodásban! – mondta félúton megfordulva a férfi. – Megjegyeztétek az azonosítóinkat?

A vizor látómezejének szélén felbukkanó vörös betűs szövegekre célzott, amik a sisakba épített rádiójeladók idegen-barát felismerő rendszere segítségével lehetővé tették, hogy a katonák azonosítani tudják egymást minden körülmények között. Kísérői bólintottak, hangjuk eltorzítva szólt a vokóderén keresztül.

– Meg!

– Igen, uram! – ez utóbbi természetesen Leia volt, aki hősiesen igyekezett új szerepének megfelelni. S közben csak egészen enyhe undort érzett amiatt, hogy a gyűlölt ellenség egyik harcosának kell kiadnia magát, még ha csupán percekre is.

– Rendben! Bármi történjék, csak én fogok beszélni! Ha tüzet nyitottam, szétszóródunk és lerohanjuk őket! Nem ejtünk foglyokat! A yuzzemek nem tudják, ki van a páncélban, ezért csak az elején fognak tudni segíteni! Ha közelharcra kerül a sor, vágjatok sarat az ellenfél arcába, hogy elvakítsátok! És ne kockáztassatok, ne hősködjete!

Ez utóbbi megjegyzése őfelségének szólt, aki kurta biccentéssel vette tudomásul a célzást. Esze ágában sem volt megöletni magát azok után, hogy annyi mindent túlélte már ezen a bolygón.

– Az erő legyen velünk! – dünnyögte idegesen Halla, a környező erdőséget méregetve. Igencsak fáradtnak érezte magát a sok mászkálástól, főleg ebben a nehéz egyenruhában, amit nála jóval fiatalabb és izmosabb embereknek terveztek.

– Úgy lesz! – állította magabiztosan Luke és katonásan sarkon fordult, mint egy gép.

Folytatták útjukat az egyenetlen terepen, a nagyobb sziklákat és bokrokat kerülgetve. S pár perc múlva megpillantották maguk előtt a birodalmiak táborát, akik időközben szekértábor formációba állították járműveiket a barlang bejáratával szemben és egy sátrat is fölverték középen.

Ahogy közelebb értek hozzájuk, az éberén figyelő férfi fölfedezte, hogy három őrszem ácsorog a szekérvár három oldalán. Ketten az erdőt kémlelték, egyikük pedig az alagút száját tartotta szemmel. A másik három fickónak nyoma sem volt. Nyilván a sátorban

pihennek vagy behúzódtak a mocsárjárók ponyvája alá. Így könnyebb dolguk lesz velük.

Még jobban kihúzta magát, igyekezve egyenletes léptekkel haladni az eső áztatta talajon, mire majdnem elcsúszott a sárban. Ügyetlenkedése végre feltűnt az egyik őrnék, aki gyanakodva kilépett a fedezéknek használt ISP takarásából és stukkerét a közeledők felé fordítva rájuk szólt a sisakrádión keresztül.

– Hé! Hát maguk mit keresnek itt?

– Ellenőrzés! – felelte hivatalos hangon Skywalker, nyugodtan odasétálva a pasas elé.

– A góré küldött, hogy nézzük meg, alszotok-e?!

Magabiztos dumája megtette hatását a közkatonára, akit az is megtévesztett, hogy a sisakjába épített berendezés saját bajtársként azonosította mindhárom ázott alakot. Ráadásul Luke őrmesteri rangjelzést viselt, amit az idegen-barát felismerő szintén kijelzett a vizorján. Így elfelejtette kérni az alakulatuk aznapra szóló azonosító jelszavát.

– Hárman örködünk, uram! A többiek pihennek! – mondta fegyelmezetten a katona. – Váltás éjfélkor!

– Helyes! – biccentett Luke elégedetten. Azzal minden további nélkül mellbe lőtte az óvatlan fickót.

A rohamosztagos meglepett nyögéssel összeesett, kiterülve a sárban. A pilóta bal oldalán álló Leia nyomban célzásra emelte lézerkarabélyát és tüzet nyitott a másik őrszemre a tábornak ezen a részén. A pasas látta, mi történt a társával és vele egy időben rántotta fel puskáját, ám a lány egy fél másodperccel megelőzte. Két lövést adott le rá gyors egymásutánban. Az első a jobb vállán találta el a katonát, a második telibe kapta a fejét és a nagy energiájú sugárnyaláb ökölnyi lyukat robbantott a sisakjába.

A szemközti domboldalon lapuló yuzzemek ezt látva szintén tüzelni kezdtek, alaposan megszórva a bejárathoz állított mocsárjáró mögött strázsáló harmadik őrszemet, aki lebukott a kocsí takarásába és riadót kiabálva visszalőtt. Előbb a szőrmókók felé, majd a táborba berohanó három ál rohamosztagosra.

Skywalker leadott rá egy sorozatot, de közben a legnagyobb balszerencséjére hasra esett a sárban. Viszont ez megmentette az életét, mert az ellenség lövései fölötté süvítettek el. Mögötte Halla és Leia szétváltak, megkerülve a terepszínű sátrat és hasonló sikertelenséggel viszonozták a tüzet. Végül a fiatalembernek sikerült megtámasztania BlasTechét és egy pontos lövéssel végzett a csapdába esett őrszemmel. Majd mindhárman lövöldözni kezdtek a sátorponyvára, ami alatt a többi katonát sejtették. Ordítózás, sikolyok és nyögések hallatszottak, s valaki kiugrott a feltépett nyíláson, hogy azonnal holtan essen össze a hercegnő lövéseitől.

Amint abbamaradt a mozgás a ponyva alatt, Luke feltápászkodott és fegyverét célra tartva közelebb óvakodott a szitává lőtt sátorhoz. Belesett az egyik füstölgő lyukon, majd megnyugodva intett az oldalt várakozó társainak.

– Kész! Meghaltak!

Leia nyomban odaszaladt a mocsárjárókhoz és ellenőrizte, nincs-e valaki a járművekben. Nem volt. A rajtaütés teljes sikerrel zárult és meglepően könnyen ment.

A lejtőn felbukkantak a yuzzemek, csatlakozva hozzájuk. Kötésekkel és sebtapaszokkal tarkított, ázott bundájukban úgy festettek az éjszakában, mint két kidekorált vadállat.

– Szedjétek össze a fegyvereket és üljétek be! – intett a férfi az épségben maradt terepjáró felé.

Odacaplatott az ISP-khez és megvizsgálta a két személyes harci gépeket. Majd többször belelőtt a henger alakú sugárhajtóművükbe, tönkretéve a berendezést. Ezekkel a siklókcal senki nem fog utánuk jönni. Aztán végigjárta az Aratech siklóbringákat és mindegyiknek szétlőtte a motorját és a kormányművét a biztonság kedvéért. Minél kevesebb járművel tudják tovább üldözni őket a császáriak, annál jobb nekik. Végül a

másik mocsárjárót is tönkretette, amiből a yuzzemek már kipakolták a használható holmikat.

Két perccel később Luke utolsóként szállt föl a hatkerekű rakterébe, roppant elégedetten a csapat teljesítményével. Halla már a volánnál ült és beindította a kocsit. Ösztönösen felkapcsolta a reflektorokat, hogy többet lásson a sötétben, majd gyorsan leoltotta, csak az infravörös vizorjára hagyatkozva egyelőre. Még nem jutottak biztonságba. Lehet, hogy a lövöldözés zaja nem hallatszott el a szakadó esőben a többi katonához, de ettől függetlenül jobb az óvatosság. Remélhetőleg amazok reggelig nem küldenek ide egy járőrt, ellenőrizni az embereiket. Így nyernek legalább nyolc–tíz órát, mielőtt üldözni kezdik őket Grammel fogdmegjei.

– Mehetünk? – pillantott hátra az utastérben pakolászó társaira.

– Igen! – Luke megszabadult sisakjától és elégedetten vigyorgott a többiekre. Leia máris nekilátott levetni a páncélt, míg a yuzzemek egy zsákmányolt kincstári takaróba törölték lucskos bundájukat.

A mocsárjáró meglódult, nekifarolva egy közeli fatörzsnek és nagyot zökkenve megállt.

– Hé! – méltatlankodott a hercegnő, nekizuhanva Skywalkernek, aki hanyatt dőlt vele a platón.

– Elnézést! Kissé nehéz vezetni ebben a hacukában! De mindjárt belejövök! – mentegetőzött az öregasszony, az automata sebváltóval babrálva.

Hamarosan elindultak, ezúttal előre és megkerülték a ronccsá lőtt harcjárműveket. Odagurultak a jó ötven méterre várakozó két robothoz, amik türelmesen várták őket. Thripio egy bőröndöt tartott a feje fölél, hogy védje magát a szünet nélkül szakadó esőtől, de így is aggódva érzékelte, hogy teljesen eláztak a belső részei.

– Még jó, hogy minden alkatrészem rozsdamentes! – dohogott a langaléta protokoll droid alacsonyabb társának, aki bánatos csippantásokkal felelt, idegesen topogva mellette.

– Gondolj arra, hogy legalább kimossa belőled a tatuini homokot! – biztatta Thripio, némi szarkazmust csempészve hangjába. – Én is ezzel vigasztalom magam. Úgy látom, jönnek! Hahó! Itt vagyunk, gazdám...!

Megkönnyebbülten kapaszkodtak fel a terepjáró száraz rakterébe a rájuk bízott csomagokkal együtt. S a szerves lényekkel együtt örültek annak, hogy újra együtt vannak, egy készlettel bőségesen megrakott jármű belsejében és végre folytathatják hosszú útjukat az éjsötét dzsungelen keresztül.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Mire a sebesülteket szállító konvoj megérkezett az úrkikötőbe, a Sentinelek már lehozták az erősítésnek szánt felderítőszázadot és egy újabb Lambda-osztályú úrkomp is landolt a toronymagas platformon, fedélzetén Darth Vader személyes karbantartó brigádjával. A langaléta szerelő droidok nyomban kezelésbe vették a nagyúr fekete testpáncélját és a magukkal hozott alkatrész készletből kicserélték a sérült részeket a kiborg öltözékén. Így mire lement a nap a felhős horizonton, a Sith lovag újra épen és tisztára suvikszolt szerelésben tért vissza a sikló fedélzetéről az irányítóközpontba.

Itt a fáradhatatlannak tűnő Simard százados intézte az adminisztrációs ügyeket, kar és lábsérüléseivel mit sem törődve. Mivel a helyőrség katonáinak nagy része odaveszett a mocsárban vagy a gyengélkedőn feküdt, csak az irodistáira számíthat a következő napokban, míg megérkezik az utánpótlás a Gyndineről. Mert az egyértelmű, hogy Vader nem fogja a rohamosztágosait hátrahagyni, miután megszerezte, amiért jött. Épp ezért

iderendelt egy–egy szakasz katonát a bolygón működő másik négy bányavárosból, ideiglenes erősítésnek. A csapatszállító repülőgépekkel holnapra meg is érkezhettek, mikor az 501-esek újra nekivágnak a dzsungelnek, hogy elfogják a lázadókat.

Aztán Simardnak intézkednie kellett még Grammel kapitány temetéséről is, amit másnapra halasztottak. A hírről videotelefonon keresztül értesítette az elhunyt élettársát, s valamelyest megnyugtatta a tudat, hogy Nellie kisasszonyt nem viselte meg nagyon a felügyelő halála. A nő inkább kényszerből volt Grammel szeretője, nem azért, mert annyira kedvelte. Igazság szerint senki sem szerette a parancsnokot és az utódja úgy vélte, ma este többen koccintanak majd a városi kocsmákban a fickó halálára.

Tanter doktornőt viszont mélyen megrázta, mikor megtudta, milyen súlyos veszteségeket szenvedtek a rohamosztagosok a küldetés során. A beérkező újabb sebesültek alaposan túlterhelték a kórház kapacitását, ezért még a folyosókon is pótágyakat kellett fölállítani, hogy el tudják helyezni a rengeteg sérültet.

A hangárban kialakított ideiglenes főhadiszálláson csupán késő estére csillapodott le a nyüzsgés, addig Darth Vader félrevonult a csarnok hátsó sarkába a tisztjeivel és alapos eligazítást tartott nekik a barlangban történekről, valamint a mocsárban tapasztaltakról. Még egyszer nem fogja hagyni, hogy meglepjék őket és azt sem szeretné, ha újabb óvatlan katonákat falnának fel a helyi ragadozók uzsonnára.

Mikor végzett a század eligazításával, az erő segítségével észrevette, hogy egy bennszülött fickó figyeli a konzolok közt ácsorogva, akit szó nélkül beengedtek az úrkikötőbe a biztonságiak. A lény alacsony volt és rozsdabarna köpenybe burkolózott, amiből alig látszott ki zöldesbarna szőrrel borított képe.

– Ki ez az alak? – kérdezte a nagyúr, odasétálva Simardhoz, aki épp az esetetek hozzátartozóinak szánt hivatalos levelek megfogalmazásával bajlódott.

– Ő Bot. A helyi besúgóhálózatunk vezetője. Biztos jelenteni akar valamit.

Vader magához intette a hírszerzőt, mert megérezte, hogy vele akar beszélni. A bennszülött alázatosan fejet hajtott a nála másfélszer magasabb hadúr előtt és átnyújtott neki egy adattáblát, amit eddig a köpenye alatt rejtegetett. Nem szólt semmit, de nem is volt rá szükség, mert amint elindította a memóriájában tárolt videofilmet, a fekete lovag azonnal megértette, mit tart a kezében. A két lázadó kihallgatásáról készült felvétel volt az, amiről korábban Simard azt állította, hogy megsemmisült a főhadiszállás felrobbantásakor. Ezek szerint maradt róla egy másolat Grammel adattábláján, amit a besúgó előrelátóan magához vett.

Bot korábban senkinek nem említette, hogy ezt is becsomagoltatta a felügyelő többi műkincsével és összeharácsolt kacatjaival együtt abba a konténerbe, amit a bánya egyik gépalkatrész raktárában helyeztek el, nehogy a várható revizorok kiszúrják. Amikor viszont értesült róla, hogy a főnöke elhalálozott, átgondolta a dolgokat és úgy döntött, szerez egy jó pontot magának és a kémszervezetének a csillagokból érkezett fekete hadúrnál.

Vader leült az egyik íróasztalhoz és figyelmesen végignézte a felvételt, amin Grammel kifaggatta a fülig sáros Skywalkert és Organát. S magában elismeréssel adózott a néhainak, mikor az módszeres kegyetlenséggel megrugdosta, majd megfenyítette a hercegnőt, hogy megszerezze a kristályt. A videón sajnos nem látszott jól a szilánk, de annyit ki lehetett venni, hogy halvány vörös fénnel világít a dobozában.

– Megvan még ez a drágakő? – kérdezte izgatottan a közelében ácsorgó kis alaktól.

Bot újra köpenye belső zsebébe nyúlt és előhúzott egy ékszeres dobozkát. Bár Grammel Essada kormányzónak szánta az ékkövet, a besúgó úgy vélte, jobb helyen lesz a fekete kiborgnál. Az elmúlt napokban a társai utánanéztek a kristály eredetének és a bennszülött történetek közt felfedezték az emlékezet szilánkjának meséjét. Ami állítólag varázserővel bír és valahonnan a távoli dzsungelből származik, egy titokzatos helyről, ahonnan nem sokan tértek vissza eddig élve. Csekély ásványtani ismeretei alapján a

hírszerző úgy vélte, biztos a thaissen kristályok egy ritka változatáról lehet szó, amiből nagy mennyiséget bányásztak ki a birodalmiak a Mimbanon. Hogy mire kellett nekik, azt még Bot sem tudta kideríteni, annyira titkos volt. De bízott benne, hogy busásan megtérül majd, ha átadja Vadernek a szilánkot.

– Nagyszerű!

A Sith nagyúr fekete kesztyűs kezébe vette a dobozt és óvatosan, szinte már gyöngéden felnyitotta. Néhány pillanatig mozdulatlanul bámulta a halványan világító kődarabkát, aztán kinyúlt az elméjével és az erőn keresztül megérintette. Majd enyhén hátrahőkölt meglepetésében. A torzóját átjáró heves bizsergés valósággal felpezsdítette a vérét és vad örömmel töltötte el, mert tapasztalt erőhasználóként azonnal fölismerte a kő jelentőségét.

Agyában egymást kergették a felajzott gondolatok, miközben percekig csak ült és gyönyörködött a szilánkban, élvezve annak jótékony hatását az erő sötét oldalával való kapcsolatára. Sosem érezte még ennyire erősnek és hatalmasnak magát. Talán csak akkor, mikor fiatal Sith tanítványként lemészárolta a Jedi templomban csapdába esett gyermekeket az új ura, Darth Sidious parancsára.

Végül abbahagyta a néma élvezkedést és a türelmesen várakozó besúgóra pillantott, aki mit sem sejtett arról, mi játszódott le az imént a fekete lovag lelkében. De magában őszintén remélte, hogy jutalmat fog kapni a szolgálataiért. És Vader ezúttal úgy érezte, tényleg megérdemli az elismerést a hírszerző.

– Jól tette, hogy átadta ezt nekem. Mit kér érte cserébe?

Bot sunyin elmosolyodott és egy másik adattáblát húzott elő a köpenye belső zsebéből. Aminek képernyőjén egy hosszú lista szerepelt a kívánságairól. Főleg építőanyagok, gépek és szerszámok, de munkadroidok is nagy mennyiségben. Amikkel föl lehet építeni egy egész városkát a bennszülötteknek, ahová a besúgó és népes rokonsága, valamint a kollégái és azok rokonsága átköltözhet a környék nyomorúságos falvaiból. Bot úgy vélte, ezzel szolgálhatja legjobban a népét és a saját érdekeit, ha egy korszerű, a ragadozóktól jól védett települést építtet nekik, nem messze a bányavárostól. Grammel ebbe sosem egyezett volna bele, mivel mélyen lenézte a zöldeket, rabszolgaként bánva velük. De Darth Vader másként vélekedett a bennszülöttekről és nagyvonalúságában rögtön rábólintott a listára.

– Tehát egy várost akar a népének. Rendben. Megkapja. Feltéve, hogy a társaival továbbra is a birodalom hű alattvalói lesznek.

Bot szaporán bólogatott, aztán mélyen meghajolt a nagyúr előtt és elégedett mosollyal távozott a hangárból. Szükség esetén a konténer egész tartalmát is felajánlotta volna a településért cserébe, de így most megtarthatja magának a kincset. Hacsak Simard százados el nem kobotja, amint eszébe jut a számos egyéb teendője mellett ezzel is foglalkozni. A besúgó ezért elhatározta, hogy még ma éjjel apránként elhordatja társaival Grammel vagyonát a raktárból és biztonságba helyezteti valahol a városban. Aztán holnap az egészet kicsempészik Bozótvárra, az ottani rejtekhelyükre. Ha Simard később számon kérné rajtuk a cuccot, majd az enyves kezű bányászokra fogják az eltűnését.

A fekete lovag óvatosan kivette az emlékezet szilánkját a dobozából és az öltözkének egyik kisebb övzsebébe dugta, hogy mindig testközelben legyen és élvezhesse jótékony hatását az erővel való kapcsolatára. Fejében tucatnyi kérdés kavargott a történetek miatt. Vajon, hogy került Skywalkerhez az ékkő? És miért akarta eladni annak az öregasszonynak? Vagy épp fordítva történt? A nő akarta eladni Lukenak a szilánkot? Lehet, hogy eleve ezért jöttek a bolygóra? A kölyök tehetséges az erőben, de korántsem a mestere. Egy ilyen kristállyal viszont komoly fenyegetést jelentene nem csak Vaderre, de a császárra is a lázadók oldalán. És vajon hová igyekeznek ilyen elszántan, egyre távolodva a civilizációt jelentő bányásztelepüléstől?

A nagyúr odasietett az egyik számítógép konzolhoz, ami előtt épp nem dolgozott senki és képernyőre hívta az Executor által készített részletes felszín térképet. Amin kis piros x jelölte a lopott terepjáró helyét, nagy vörös karika pedig a barlangot rejtő dombot. Egyértelmű, hogy a szökevények a hegyek felé igyekeznek. Esetleg azon túlra. De mi lehet ott, ami ennyire fontos? Az elemzők nem találták nyomát a körzetben sem titkos lázadó bázisnak, sem várakozó űrhajónak. Csak romok vannak arrafelé, az ősi civilizációk rég elfeledett maradványai.

Mivel a szilánk szokatlanul kiélesítette Vader érzékelését, tanácsstalanságában úgy döntött, az erőre hagyatkozik és megidéz egy látomást, hogy választ kapjon a kérdéseire. Nagy levegőt vett, szemét lehunyta és teljesen átadta magát az erő sötét oldalának. Elméjében színes képek, rövid jelenetek villantak fel a fiáról, amint a dzsungelben utazik a társaival, aztán egy romos épületet látott, végül egy hatalmas szobrot valami sötét csarnokban. És egy vörösén világító, szépen csiszolt drágakövet, ami a szilánk nagyobb változata volt. Olyan tisztán sugárzott belőle az erő világos oldala, hogy a fekete lovag majdnem hátratántorodott tőle. S azonnal megértett mindent.

Ha Luke megszerzi a kristályt, akkora hatalomra tesz szert az erő felett, amivel szinte legyőzhetetlenné válik. Ezt mindenképpen meg kell akadályoznia!

A látomások végén megpillantotta még önmagát és a srácot, amint heves fénykard párbajt vívnak abban az épületben a kő birtoklásáért, aztán az erő két oldalának összeütközéséből eredő feszültség, mint valami energiarobbanás, szertefoszlatta az agyában tündöklő illúziót.

Vader magához tért és elgyengülve a konzolra támaszkodott. A révület során tapasztaltak komolyan megrázták és mélyen elgondolkodtatták. Amint sikerült visszanyernie az önuralmát, ideges sietséggel kezdte keresni a térképen a romvárost, ahol az erő kristály rejtőzik. Nem a hegyek közt van, mert sík terepet látott az épület körül az előbb. Marad tehát a hegyláncon túli völgy, ahol viszont legalább fél tucat ősi települést rejt a dzsungel mélye. Oda kell mennie és átvizsgálni őket. Ha közelebb lesz a kőhöz, valószínűleg megérzi majd a kisugárzását. És a kristály birtokában könnyedén maga mellé állíthatja Skywalkert, hogy aztán egyesült erővel legyőzzék a császárt és átvegyék az irányítást a birodalom felett.

Mert ez volt igazából Vader terve a fiával kapcsolatban. A galaxis fölötti hatalom megszerzése, minden Sithek vágya, sötét céljaik beteljesülése. A fekete lovag régóta várt egy megfelelő tanítványra, aki segíthet neki valóra váltani ezt az álmot. És most végre eljött a pillanat.

Izgatott elmélkedésében a közeli kommunikációs konzolnál ülő ügyeletes tiszt zavarta meg, aki kódolt adást fogott a hangár tetején felállított tartalék rádióantennán keresztül.

– Simard százados! Vader nagyúr! Üzenetet kaptunk a barlangnál hagyott különítmény parancsnokától! – mondta a kelleténél kissé hangosabban és idegesebben a fickó. – A lázadók pár perce kitörtek az egyik bejáraton és rajtaütöttek az őrségen. Hat katonát lemészároltak. Több járművet tönkretettek, aztán elraboltak egy mocsárjárót és ismeretlen helyre távoztak. A térségben szakad az eső, ami elmosta a nyomaikat. Erősítést kérnek az üldözés megkezdéséhez.

Vader és a százados odasiettek a pulthoz, ahol Simard előzékenyen intett, átengedve a válaszadás jogát a hadúrnak.

– Szóljon nekik, hogy tartsák a pozíciójukat! – felelte megfontoltan a Sith lovag. – Majd az Executor beméri a szökevények helyzetét. Holnap reggel utánuk megyünk!

– Igen, uram! – biccentett a férfi és ujjai végigzongoráztak a billentyűzeten.

– Vajon hová igyekeznek? – tette föl a nap kérdését tanácsstalanul Simard.

– Én tudom. – dörögte sokatmondóan Darth Vader. – És ott fogom várni őket!

Azzal köpenyét meglebbentve lendületesen elfordult a meglepett tisztektől és döngő léptekkel kiviharzott a hangárból, hogy tájékoztassa katonáit a legújabb fejleményekről.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

– Jó irányban megyünk? – kérdezte fáradtan Leia az öregasszonytól hajnalban, mikor végre átértek a hegyeken. Az eső mostanra elállt és sűrű talaj menti köd ülte meg a sziklás vidéket. A mocsárjáró kitartóan zötyögött velük a bennszülöttek által kitaposott ösvényen, egyre lejjebb ereszkedve az előttük elterülő völgybe. Rövidesen bokrok és csenevész fák bukkantak fel a tejfehér párában, majd kisvártatva elérték az őserdő határát.

A terepjáró utasai félálomban töltötték az éjszaka nagy részét, próbálva kipihenni magukat menet közben. Ismét felváltva vezettek, pár óránként helyet cserélve a kormánynál és csak jóval azután merték fölkapcsolni a jármű reflektorait, hogy kilométerekre távolodtak a birodalmi csapatoktól. Halla tanácsát követve hamar rátaláltak arra a hágóra, amin keresztül a vadállatok és a helyi törzsek szoktak átvándorolni a hegyeken, így nem kellett attól tartaniuk, hogy zsákutcába futnak vagy elakadnak a hatalmas kötömbök között.

– Persze! – felelte álmos hangon az öregasszony, körül se nézve a ködben. – Mivel másfelé nem vezet út!

– Ez így nem teljesen igaz, asszonyom! – mondta a volánnál ülő Thripio, aki már órák óta irányította a kocsit. – Az elmúlt percekben elhaladtunk egy jobbra kanyarodó elágazásnál, amit azért nem választottam, mert fölfelé haladt a hegynek és jelentősen eltért az ön által megadott iránytól.

– Lényegtelen! Szólj, ha meglátsz egy folyót vagy tavat. Megállhatnánk nyújtózkodni egy kicsit. Egész elgémberedtem az éjszaka folyamán. – panaszkodott a nő, nagyot ásítva az anyósülésen.

Beszélgetésük fölriasztotta szendergéséből az utastérben alvó yuzzemeket és a raklapon heverő Skywalkert is, aki – egyedülként a csapatból – még mindig a rohamosztagos páncélt viselte. A mellette ülő hercegnő sorra ölébe vette a hátizsákokat és bőröndöket, ivóvizet keresve a palackokban.

– Remélem végig kitart ez a köd! – állapította meg Luke, az átlátszó ponyván túli fehérséget bámulva kimerülten. A folyamatos zötykölődés, rázkódás miatt roppant elcsigázottnak érezte magát és nagyon szeretett volna egy puha, kényelmes ágyban aludni. Lehetőleg Leia karjaiban.

– Így nem tudnak légi felderítőket küldeni utánunk. – tette hozzá elgondolkodva.

– Ha Vadernek van odafent egy csillagrombolója, az végig fogja pásztázni a vidéket és mindenképpen megtalálnak minket a radarjaikkal! – jegyezte meg halkan a királylány, az ég felé bökkve sanyarú tekintettel. – Nem csodálkoznék rajta, ha a nyakunkra küldene egy század rohamosztagost és feltartóztatna még a templom elérése előtt.

Ezt meghallva a yuzzemek ingerülten csicseregni kezdtek, bőszen fogadkozva, hogy ők majd elintézik a birodalmiakat, függetlenül a létszámuktól. Noha a sérüléseik miatt még felkelni is alig bírtak a helyükről.

A pilóta kért a vízből, miután a kedvese ivott pár kortyot és megfontolta lehetőségeiket.

– Ezen a terepen az ő siklóik sem mehetnek sokkal gyorsabban, mint mi. Ráadásul több száz kilométerre vagyunk már a várostól. Szerintem megelőzhetjük őket, ha csupán egy-két órával is. Viszont utána nem tudom, hogyan tovább.

– Nem tudod? – meresztett rá nagy szemeket őfelsége, majdhogynem felháborodva kijelentésétől. – Én azt hittem, a kristály birtokában felerősödnek a képességeid és le tudod győzni Vadert, meg a katonákat! Ezért sietünk annyira! Nem?

– Ez nem ilyen egyszerű, Leia! – csóválta fejét a fiatalember. – Az erő használata tanult képességeket is igényel, amikről nekem vajmi kevés fogalmam van. Kenobinak nem volt elég ideje mindent megmutatni, így hiába vagyok tehetséges, ha csak kontárkodom az erővel.

– Akkor muszáj lesz valahogy leráznunk őket és elkerülni velük a harcot! – mondta Halla, hátrafordulva ülésén. – Amint megvan a kő, nyomban odébbállunk a templomból és bevesszük magunkat az erdőbe.

– Asszonyom! – szakította félbe megbeszélésüket Thripio. – Egy folyó van előttünk! Megálljak?

– Igen! De csak pár percre!

A mocsárjáró leparkolt a kövek közt csobogó patak partján és a csapat tagjai kimásztak belőle, jólesően nyújtózkodva a reggeli párás hidegben. Tornáztak, megtöltötték ivóvizet palackjaikat és akinek dolga volt, elvonult a közeli bokrok közé.

Leia fáradtságát feledve kimászott egy lapos kőre és letérdelve megmosta orcáját a jéghideg vízben, ami felfrissítette valamelyest. Próbált nem gondolni az elkerülhetetlennek tetsző újabb találkozásra a fekete lovaggal, de képtelen volt sokáig elterelni figyelmét a veszélyről. Komoran nézte Lukeot, ahogy lecsatolja magáról a megviselt rohamosztagos páncélt és egy másik sziklára lépve mosakodni kezd, vizes ujjával hátrafésülve barna haját. Kicsit csalódottnak érezte magát most, hogy megtudta, a srác mégsem akkora Jedi, mint a barlangban látottak alapján gondolta. Vagy csak nem bízik eléggé a saját képességeiben? Pedig egyedül neki van rá esélye a csapatból, hogy sikerrel szálljon szembe Vaderrel és végre megszabadítsa tőle a galaxist. Ehelyett viszont valószínű, hogy ismét menekülni fognak és akár még hetekig, ha nem hónapokig bujkálhatnak a Mimbanon a rohamosztagosok elől. A jövő most sem tűnt sokkal reménykeltőbbnek, mint pár napja a barlangrendszerben. De legalább élnek és együtt vannak.

A lánynak újra eszébe jutott a covey házában töltött éjszakájuk a fiúval. S a szívét melengető szerelem érzése nyomban feledtette vele súlyos aggodalmait. Vajon lesz még rá lehetősége az életben, hogy zavartalanul kettesben lehessen a barátjával? Pontosabban a pasijával – mert egyre inkább így gondolt rá, az ölelésére és csókjaira vágyakozva. Romantikus merengéséből azonban hamar visszarángatta a valóság rögzös talajára Halla kiáltása, aki sürgette őket: induljanak.

A társaság folytatta útját az egyre sűrűbbé váló erdőben, rövidesen átkelve egy alkalmas ponton a folyóvá duzzadó patakon, majd ahogy megritkult a köd és rájuk sütött a nap, leszerelték a kocsiról a ponyvát. Amikor időnként kiértek a lombkorona alól, feszülten kémlelték a felhőtlen eget, repülőgépeket keresve, de furcsa mód egyet sem láttak a délelőtti folyamán. Viszont hatalmas madárrajok keringtek a magasban, károgva, cserregve a fajuknak megfelelően és egyszer belefutottak egy széles vadcsapásba is, amin épp néhány szürke bundájú patás kérődző vonult komótosan. A terepjárót meglátva fürgén megugrottak és hamar eltűntek a sűrűben.

Dél körül az öregasszony átvette a kormányt Thripiótól, hogy csináljon valami hasznosat és a kézzel rajzolt térképét nézegette, azt találgatva, milyen messze lehetnek még a templomtól. Menet közben ebédeltek meg, majd újra megálltak nyújtózkodni egy tavacska partján. A túloldalon szögletes romok emelkedtek ki az aljnövényzetből, egy ősi település maradványaiként.

– Közeledünk valamihez! – állapította meg Luke rövidesen, ahogy elhaladtak a házak mellett. – Nagyon... különös. Soha nem éreztem ehhez hasonlót.

– Én csak piszkosnak érzem magam. – ellenkezett a hercegnő bágyadtan. A napsütés miatt kezdett melege lenni a termoruhában, ezért gyorsan megszabadult tőle és könyékig feltúrta fekete pulóvere ujját.

– Leia! – nézett rá komolyan a fiatalember. – Csak azt tudom mondani, hogy...

– Tudom, tudom! – szakította félbe fáradtan a lány. – Ha én is érezném az erőt... bla, bla...! Nem kell magyarázkodnod!

– Már nekem is feltűnt a dolog! – jegyezte meg Halla, feszülten előremeredve a dzsungel kusza zöldjét megülő ritkás ködbe. – Ezt a helyet nagyon átjárja az erő!

– Igen. Olyan, mintha a talajból jönne, nemcsak a növényekből! – suttogta Skywalker, szinte transzba esve a testében érzékelt hatástól. Ami egyre erősödött, ahogy lassan döcögtek előre egy hajdani utcán.

Körülöttük a fák között mindenfelé romok magasodtak, javarészt liánokkal benőve. Valaha egy nagyváros állhatott ezen a helyen, aminek pompájáról hűen árulkodtak a néhol épen maradt homlokzatok domborművei. A kövezett utat vastag levélszőnyeg borította, a bejáratok üresen ásítottak feléjük két oldalról. Rövidesen elhaladtak egy kidőlt fa korhadt törzse mellett, ami félig eltorlaszolta a széles sugárutat.

– Az erőt tanulmányozó Jedi mesterek szerint vannak helyek az univerzumban, ahol az erő valamiért összpontosul. – mondta az öregasszony, felidézve régen szerzett tudását a témáról. – Amolyan konvergenciák, amik lehetnek ideiglenesek vagy akár évezredekig át is fennmaradók. Igazából senki sem tudja, mi okozza ezeket, de hat fő típusuk különíthető el. Ebből három az erő világos oldalához tartozik, három a sötét oldalhoz.

– Milyen típusok? – kérdezte kíváncsian a fiatalember, miközben a környező épületmaradványokat bámulta. Kenobi neki nem mesélt erről – ahogy nyilván sok másról sem.

– Élőlény, tárgy és földrajzi hely. Ezek köré összpontosulhat az erő valamelyik oldala. Tulajdonképpen maguk a Jedik és a Sithek is ilyen élő konvergenciák. Azokat a helyeket pedig, ahol nagyon erősen jelen van az erő, csodatévének ismerik. Sok civilizáció épít ilyen területekre szentélyeket, templomokat, gyógyító központokat, jósdákat, mágikus rituálékra használt létesítményeket. Nyilván ezért van itt Pomojema temploma is.

– Ami még jobban fölerősíti a kristály tulajdonságát. Elképesztő mértékben! – suttogta lenyűgözve Luke, ahogy a sejteit cirógató kellemes áramlást figyelte. Olyan érzés volt, mintha meleg vizes zuhany alatt állna, ami kívül-belül átmossa az egész testét, folyamatos sugárzásként szó szerint feltöltve őt energiával. Egyszeriben nagyon frissnek, erősnek és egészségesnek érezte magát. Elmúltak a korábbi fájdalmai, a harcok során szerzett sérüléseit már szinte nem is érezte.

– Igen! Bennem is táncot járnak a midikloriánok rendesen! – mosolygott Halla vidáman. Nem részletezte, mik azok a midikloriánok, Luke és Leia pedig elfelejtette megkérdezni, mert ebben a pillanatban egy tágas térre értek, ahol a kövezetet áttörő fák ritkásan álló csoportján túl megdöbbenő építmény magasodott az égre.

Luke felállt a jármű platóján és meredten bámulva közölte:

– Ott van.

A dzsungel növényzetéből fekete látomás emelkedett ki előttük. A hatalmas templom olyan volt, mintha egyetlen kőtömbből faragták volna az építői. Pedig valójában nagy vulkáni kövekből emelték, amik lapjai tökéletesen illeszkedtek egymáshoz. Sokkal szélesebb volt, mint amilyen magas. A központi kupolacsarnok beszakadt teteje körül négy karcsú torony csonkja nyújtózott a délutáni felhős égbolt felé. A meredek lépcsőkkel és az időjárástól megkopott szobrokkal díszített homlokzatát lövésnyomok, rongálások és madárürülék foltok csúfították el. Szőlők és kúszónövények kapaszkodtak rá mindenfelől. Messze ez volt a legnagyobb építmény az egész városban, ami nem csupán a megjelenésével, de a belőle áradó delejes hatással is magára vonta az erőre érzékeny

lények figyelmét.

Ahogy közelebb értek hozzá, Skywalkernek feltűnt, hogy a teret borító korhadt levélszőnyegen többfelé csontok, sőt csontvázak hevernek szétszórva. Némelyiken elrongyolódott ruhafoszlányokat látott, ami arra utalt, hogy nem csupán állatok, de értelmes lények is életüket veszítették itt nemrég. A bennszülöttek maradványai közelében sok esetben dárdák, pajzsok, bárdok, kések és egyéb holmik látszóttak ki az avar alól. Mindegyik csontváz több hónaposnak vagy talán évesnek tűnt és közös jellemzőjük volt, hogy a helyi ragadozók teljesen lerágták róluk az összes húst.

– Látjátok ezeket? – kérdezte Halla, a maradványokra bökve. – A cowayok azt mondták nekem a tábornoknál, hogy nagyon vigyázzunk ezen a környéken, mert tele van halálos veszélyekkel. Sok harcosuk odaveszett már az elmúlt években, akik idemerészkedtek vadászni. Állítólag gonosz varázslat ül az itteni romokon és rettenetes szörnyek lakják a vidéket.

Ezt hallva Organa kézbe vette E-11-esét és elszántan kémlelte maga körül a terepet. Azok után, amiken eddig keresztülment a Mimbanon, csöppet sem érezte túlzónak az effajta figyelmeztetéseket.

– Ha olyan veszélyes, miért jöttek ide? – mormogta kritikus hangon.

– Kíváncsiságból. Bátorságpróbaként vagy a nagy zsákmány reményében. Mit tudom én! A lényeg, hogy nem szeretném ugyanígy végezni! – vont vállat az öregasszony közönyösen.

Thripio egyenesen odahajtott a templom főbejáratához és leparkolt előtte. A hatalmas boltíves kapu részben leomlott, s a törmelék jó egy méter magasan eltorlaszolta az utat. A kőrakáson további csontok és eldobált fegyverek heverték, arról árulkodva, hogy nemrég komoly harc folyhatott itt.

Mindannyian fölbámultak a fák fölé tornyosuló ősi építményre és azt találgatták, vajon miféle veszélyek lesnek rájuk odabent? A magasban köröző ragadozómadarak vijjogása csak fokozta baljós hangulatukat.

– Mintha ezer éve elhagyták volna ezt a várost! – suttogta izgatottan a hercegnő. Egész testét valami különös bizsergés járta át, amiről azt hitte, a hely nyomasztó hangulata okozza. A legendás templom látványa ugyanakkor végre eloszlatta minden aggodalmát és hitetlenségét a kaiburr kristállyal kapcsolatban. Elég volt ránéznie Hallára és Lukera ahhoz, hogy biztos legyen benne: ők tényleg érzik a szent helyből áradó titokzatos energiát. Bárcsak ő is érezte volna!

Skywalker alaposan szemügyre vette a környéket, de senkit sem látott rajtuk kívül a téren. A fatörzsek mögött és a romok takarásában nem rejtőztek birodalmi katonák, az avar pedig nem taposták le keréknyomok. Lenézett a mellette ülő lányra, s arca szinte ragyogott a megkönnyebbüléstől.

– Vader nincs itt! Látod, Leia...? Sehol egy terepjáró! Nincs itt! Megelőztük!

– Nyugalom, fiam! – intette óvatosságra Halla. – Ebben nem lehetünk biztosak.

– Én biztos vagyok benne. – vigyorgott rá a férfi és puskáját felmarkolva kiugrott a járműből a puha levélszőnyegre. A templom sötét belseje szinte mágnesként vonzotta, de azért volt benne annyi óvatosság, hogy ne rohanjon be a kapun meggondolatlanul.

– Hin, Kee! Ti maradjatok itt a robotokkal és vigyázzatok a járműre! Ha meglátnátok a birodalmiakat, szóljatok be rádión! – mondta, felmutatva a nála lévő C1-es komlinket, amit az egyik rohamosztagostól vett el korábban. – Nektek kell fedeznetek minket, amíg kiérünk. Én és Halla bemegyünk és megkeressük a kristályt. Sietünk, ahogy csak lehet, aztán elhúzzunk az erdőbe.

A yuzzemek megnyugtatóan csicseregtek, egyetértve döntésével. Bár sokkal jobban érezték magukat, mint előző nap, mégsem vágytak arra, hogy bemerészkedjenek az ősi varázslatokkal terhes építménybe. Főként azért, mert bátor harcosok lévén sose vallották

volna be társaiknak, mennyire babonások a lelkük mélyén.

– És velem mi lesz? – érdeklődött Organa, aki nem akart kimaradni a nagy felfedezésből. Lézerkarabélyát szorongatva kiszállt a kocsiból, magához véve egy zseblámpát is a zsákjából, hátha szükség lesz rá odabent. A fiú lelkesedése ragályos volt. Átmenetileg elfeledkezett a fekete nagyúrról és csak a kaiburr kristály megszerzésének lehetősége izgatta.

Ha sikerül eljuttatniuk a követ a felkelőkhöz, a segítségével felfokozhatják az erőre picit is érzékeny katonák képességeit és a hadseregük sokkal ütőképesebbé válik. Ezáltal ellensúlyozhatják a birodalom nyomasztó technikai és létszámbeli fölényét a harcmeszkőn. És végső soron megnyerhetik a háborút.

– Te mögöttünk maradsz és fedezed a hátunkat. – osztotta rá a legkevésbé veszélyes szerepet Skywalker.

Halla szintén kimászott a mocsárjáróból és a talaj menti ködbe burkolózó hatalmas épületet szemlélte, szívében különös elfogódottsággal. Végre itt állt Pomojema temploma előtt, a legendás szentélynél, amit évek óta keresett! Korábban az erő sugallta látomásaiban látta már az építményt, mikor az emlékezet szilánkját tanulmányozta, de élőben valahogy sokkal monumentálisabbnak és öregebbnek tűnt az egész. A szentélyből áradó sugárzás közben folyamatosan borzolta idegeit, annyira feltöltve őt energiával, hogy évtizedekkel fiatalabbnak és szokatlanul erősnek érezte magát.

Ugyanakkor bárhogy bizonygatta is Luke, hogy nincs itt senki, ő mégis aggodalmasan figyelte a fák közt lustán gomolygó ködöt, ami hol megritkult, hol megsűrűsödött az enyhe szellőben tovasodródva. Ebből a mindent elrejtő párából bármelyik pillanatban előugorhat valami elképzelhetetlen lény, hogy felfalja őket. Úgy, mint a korábban idemerészkedett szerencsétlen bennszülötteket. Ezért gyorsan visszanyúlt a kocsiba és magához vette lézerpuskáját, több tartalék tárat tömködve zsebeibe.

A fiatalember elsőként mászott fel a bejáratot eltorlaszoló törmelék tetejére és türelmetlenül visszapillantott rájuk, bevárva őket.

– Fény van odabent. – mondta, miután benézett a félhomályos előtérbe. A kopottas falakat borító hiányos freskókat és domborműveket szemlélte kíváncsian.

– A tető egy része beomlott, de a maradék elég szilárdnak látszik. Remélem nem dől össze, amíg itt vagyunk.

– Menj előre, fiam! – noszogatta Halla türelmetlenül – De óvatosan!

– Ne maradjatok le! – figyelmeztette őket a srác, belépve a szentély hűvös légterébe.

Most, hogy elérték a templomot, nem akarta megrövidíteni az öregasszonyt. Hallának éppen annyi joga van itt mindenhez, amit találnak, mint neki. Így hát az előcsarnok közepén megtorpanva bevárta a többieket. Néhány perc múlva mindhárman ott álltak az ősi épületben, a lepusztult díszítményeket méregetve.

A boltíves tetőszerkezet két helyen szakadt be az előtérben. A lyukakon át elég fény jutott a templomnak ebbe a részébe, ahonnan három irányba vezettek tágas átjárók. A mozaikmintás padlón nagy halmokban hevert a törmelék és néhány megrágott, törött csont. A dzsungel növényzete ide is behatolt az évszázadok során. Liánok és más élősködő növények szárai nyúltak szét mindenfelé, befonva a helyiség megvilágított sarkait.

Skywalker bátran előreindult, belépve a szemközti kapun egy sokkal hatalmasabb terembe, mint az előcsarnok. Itt valamivel világosabb volt, mert a kupola tetején lévő oculuson kívül a fenti ablakosorokon is besütött a napfény, széles pászmákat vetve a mocskos padlóra és az impozáns tetőszerkezetet tartó faragott obszidiánoszlopokra. A falakat és az oszlopokat néhol bonyolult rajzok és ősi írásjelek borították, melyek értelme rég az idő homályába veszett a templom építőivel együtt. Berendezési tárgyaknak semmi nyoma. Viszont különös szag terjengett a levegőben, ami leginkább állati ürülékre

emlékeztette a betolakodókat. A padlón több helyen sötét trágyakupacok éktelenkedtek, máshol csontok és bennszülött fegyverek hevertek. Egy helyütt pedig nagy lyuk sötétlett a kövezeten, ahol beszakadt a burkolat, feltárva a csarnok alatt húzódó pincerendszert.

A hosszú utat megtett emberek kíváncsian nézelődve sétáltak keresztül a tágas termen, a túlsó végében magasodó oltárszerűség felé. Ahol egy sérült freskóval borított fal előtt hatalmas kőszobor állt. Faragott trónuson ülő idegen fajú alakot ábrázolt. A kezén meg a lábán hegyes karmok meredeztek, karjait a trónszék oldalán nyugtatta. Ferde vágású, vádló tekintetű szemei alatt nem volt arca, csak tekergő csápok, akár egy medúza nyúlványai. A feje mögött kerek kőglóriát viselt, aminek szeletekre osztott korongján különféle szimbólumok, talán írásjelek sorakoztak.

– Ő volt Pomojema, a kaiburr vallás istene. – suttogta Halla felindultan, bár maga sem tudta, miért halkítja le a hangját. – Már láttam ezt a szobrot az erő előidézte látomásaimban.

Idegesen fölnevetett és sokatmondó pillantást vetett Lukera, aki megbabonázva bámulta a kőalakot, mintha lélekben különös párbeszédet folytatna vele vagy imádkozna hozzá. Az asszony is észlelte a trónus felől áradó intenzív energiazuhatagot és szinte megszédült a hatásától. Hátranézett a mögöttük álló lányra, aki ugyancsak érezhetett valamit, mert megilletődve pislogott a szoborra, ösztönösen leeresztve fegyverét a szent helyen.

– A legendák szerint Pomojema a csillagokból érkezett erre a világra és halhatatlan volt. Így miután bevégezte feladatát, oda is távozott, elbúcsúzva híveitől. De itt hagyta nekik a kristályt, hatalmas jelképeként, hogy örökké emlékezzenek rá.

A sokat megélt öregasszony tompa szavai visszhangot vertek az óriási csarnokban. Aztán ahogy közelebb lépett a szoborhoz, remegő kézzel mutatott egy bizonyos pontra.

– Ott van...! Tudtam! Tudtam!

Pomojema szürke kőmellében egy halvány, vörös fénypont lüktetett.

– A kristály...! – suttogta izgatottan a hercegnő.

Halla nem is hallotta szavait. Gondolatait és tekintetét az immár kézzelfogható valósággá vált ábránd kötötte le. Elindult a jó öt méter magasba tornyosuló alak felé, hogy fölmászon a trónusára és megszerezze a kincset, amire mindennél jobban vágyott az elmúlt években. Luke követni akarta, ám hirtelen megtorpant, mert mozgást érzelt a gúnyosan néző kőszobortól balra. Sötét volt ott, s nem lehetett tudni, meddig terjed ez a sötétség. Ami hirtelen fenyegető alakot öltött előttük.

A trón mögül előlépő lény leginkább egy óriási hüllőre emlékeztetett. Tágra nyitott, békaszzerű vigyorba torzult száját rövid, éles fogak keretezték. Apró, sárga szemei ravaszul pislogtak rájuk, miközben tüskés fejét ide-oda billentve szuszogott. Lassan mozgott göcsörtös, fatörzsre emlékeztető lábain, vaskos farka hosszan kanyargott utána.

A három ember lassan hátrálni kezdett a szörny elől, puskáit kibiztosítva. Halla szólalt meg elsőként, azonnal felismerve a tarajos hátú óriást, amint kilépett az árnyékból.

– Ez egy hssiss...! Egy hssiss fészek van a templomban...!

– Mennyire veszélyes? – tudakolta halkán Skywalker, a sötétzöld bőrű lényt méregetve. Őszintén meglepte, hogy nem érzékeli az erőn keresztül a ragadozót, mintha ott sem lenne előttük. Valamiképp elrejtette magát az élő erőben, picinyke fodrozódást sem keltve maga körül. A férfi nem találkozott még ilyesmivel és eléggé megijesztette a fölfedezés. Akárcsak az öregasszonyt.

– Teljesen! Látnod a csontokat a környéken, nem?

Halla habozás nélkül tüzet nyitott a hüllőre, nem várva meg, hogy rájuk rontson. A gyík vastag bőrébe csapódó tűzvörös energianyalábok azonban gellert kapva lepattantak róla, szemmel láthatóan nem okozva sérülést benne. A hssiss felkapta fejét, hangosan elbődülve, aztán megsziporázta lépteit, hogy levadássza a betolakodókat. Egyrészt, mert

a területét és fészket védte a tojásrablóktól, másrészt mert éhes volt és örült a könnyű zsákmánynak.

Luke és Leia szintén löni kezdték az óriást, ám a sortűznek mindössze annyi eredménye volt, hogy fölbosszantotta a sebezhetetlennek tűnő állatot. Vérben forgó szemmel, s most már igencsak gyorsan kacszózott feljűk, fenyegetűen kitűtva szűjűt. Az emberek pedig kűntelenek voltak a kijűrat felű hűtrűlni, ha nem akartűk az  tűlapjűn vűgeezni, mint a korűbban idetűvedt bennszűlűttek.

– Rohanjűtok! – kiűltotta a fűrfi, szakadatűlanul tűzelve a lűnyre. – Vissza a terepjűrűhűhű...! Gyorsan! Addig  n feltűrtűm!

Halla gondolkodűs n kűl megfogadűta tanűcsűt, sarkon perdűlve és szaladni kezdűt.  m f lűton belel petűt egy kupac bűzlő  rűl kbe és elcsűszűt rajűta, hasra esve a mocskos padlón. E–11–es t elejűtette, de a félelem, no meg a testét  tjűrű  r  megűlep  fűrges gre k szűtette, miközben feltűpűszkűdűt, s puskűjűt felkapva egy közeli oszűop m g t keres t menedéket.

Vele ellentétben Leiűnak esze  gűban sem volt magűra hagyni p rjűt a bajban. Inkább vűllűhűhű szűritűta karab lyűt és gondos c lűzűssal pr bűlűta eltalűlni a l ny egyűk szemét, de az t l gyorsan mozgűt,  gy minden lövése mell ment. Végül ki rűt a fegyver energiacellűja és   csak ekkor eszm lű rá, hogy nem lesz ideje  jűrat lűteni, mi l t a szörny elérné. Ezért megperd lű és az előtér felé rohant, f l kézzel a nadr gzsebeben kotor szva. Beugrűt egy vastag oszűop mögé és kapkűdva tárat cser lű fűst l g  stűkker ben. Csupán ezután vette észre, hogy a f ű nem követte őket, ott maradtva egyedül a csarnok közepén.

– Luke, meg rűt l?! – kiűltűt felé a herceg  r m lűten.

A srác eldobűta puskűjűt, amint kifogyűt belőle a töltés, majd a f nykardj  rt ny lű. A terem f lhoműlyűban életre kelő  r teljes, kék sugárnyaláb halk bűgűs t t lharsogűta a hssiss  v lűt se, miközben nekirűntűt magűnyos  ldozatűnak.

Skywalkert az  r  sugallata k szűtette az először valóban  rűlűts gnek tűnő lépésre. De egyszerűen nem maradt ideje sokáig gondolkűdni, mert a ragadozó ott volt már a nyakán. Felismerve, hogy puskűikkal megsebezni is alig tudjűk a l nyt, először kételkedőt benne, hogy a fénykarddal többre mehet ellene.  m a testét  tjűrű  r  valamiképp megnyűgtűta ef l l és magabiztos támadásra sarkallűta.

Az állat lef ek zte l p teit el t te, s habozni l tszűt, mintha hipnotizűlűta volna a szabűya kék fénye. Talán azt hitte, egy f kűyűval kerűt szembe.  m hiába szűglűszűt, nem  z t t fűst t, sem forróságot áradni a világító rúdból. Luke ezt kihasznűlva el rel nd lűt és d f t . A penge csűcsa a szörny  ll t  r te és kis lyukat  get t a kemény  llkapocsba. A hssiss vadul f lmodűt f jdalműban és elkapűta fejét. Ezek szerint mégsem sebezhet tlen.

– Vonjűtok el a figyelmét, hogy oldalba t madhassam! – ord tűta társainak, akik azonnal teljes t t k kérését. Az oszűopok fedezékéből újabb lövéseket adűak le a gy kra, miközben   f lret nc lűt a t űzvonalb l.

 m a hűll  nem ugรűt be a cselnek, hamar f fogva, hogy ki jelent igazán veszélyt r  nézve. Ezért szűszegve kitűtűta szűjűt, méghozzá akkorára, hogy t nc lni lehet t volna benne. A fogak k z t egy r űsasűű nyelv mozgűt, ostorszer en kiv g dva a fiatal mber felé.

Luke ösztönösen h traugrűt, maga elég tartva kardjűt. A hosszú, izmos nyelv a padlót  r te, felnyűlva róla némi szűtyk t, mi l t visszahűz dűt volna üregébe. A szörny l petűt néhányat az ir nyűba, s farkát megl bűlva immáron az oldalát mutattűta a nőknek, akik szűűnet n kűl tűzeltek r , sajnos mindhűba. A vastag pikkely kr l lepattanó lézersugarak csak a padlót és a falakat romb lűt k, nem  rtva a legalább hat méter hosszú ragadozónak.

– Komolyabb fegyver kéne! – kiűltűta Organa az  regassz nynak, de az nem hall tűta szűvait a csarnokban visszhangzó  kt len zajban.

Skywalker egyre hátrált az acsarkodó szörny elől, pengéjét lóbálva, s felkészülten várta az újabb támadást. A nyelv ismét kilőtt felé, mire egyetlen nagy ívű csapással levágta a rózsaszín nyúlvány végét. A sziszegés fájdalmas üvöltéssé torzult, ahogy a hssiss visszarántotta megcsonkult nyelvét és két hátsó lábára állva felágaskodott előtte. Elülső végtagjai tétován kalimpáltak a levegőben, aztán kimeresztette hegyes karmait és dühödten előrelendült, hogy szétmarcangolja és felfalja prédáját. Sárgán izzó szemei halált ígértek az ifjú harcosnak, aki folyamatosan hátrált előre, behúzódva két kőoszlop közé.

Leia és Halla közben szünet nélkül, de eredménytelenül lőtte a szívós testet, mígnem kifogyott a fegyverükből az energia és mindketten kénytelenek voltak tárat cserélni.

– Hol van a gyenge pontja ennek a dögnek? – kérdezte idegesen a hercegnő. Nehezen tudta elhinni, hogy akad olyan lény a világegyetemben, ami ennyire ellenáll a lézervetőknak. Pedig korábban ugyanígy jártak a wandrellával és a tó szellemével is. A Mimbanon úgy látszik hemzsegek a korszerű sugárfegyverekre érzéketlen létformák.

A kijárat felé pillantott, azon gondolkodva, hogy kiszalad a kocsihoz és megnézi, van-e a szerszámos ládában egy rakétavető? De mi lesz, ha közben a hulló felfalja Lukeot? Nem hagyhatja itt a srácot az öregasszonnyal. Aztán elcsodálkozott rajta, hogy a templomot betöltő csatazaj ellenére sem rohant ide a két yuzzem segíteni. Pedig hallaniuk kellett a fegyverdübörgést és a szörny üvöltéseit. Vajon miért késlekednek?

– Ez egy hssiss, Leia! – motyogta válaszul Halla a szomszédos oszlop fedezékéből. – A legendák úgy nevezik, hogy a sötét oldal sárkánya. Egy másik bolygóról származik. A Sith lovagok hozták ide évezredekkel ezelőtt a fajtáját, házőrzőnek és harcolni. Mérgező a harapása és képes elrejteni magát az erőben. Ezért nem vettük észre korábban, mikor bejöttünk.

– Jó! És hogy lehet megölni?

– Fogalmam sincs. – csóválta fejét az asszony tehetetlenül. – De ahol egy van, ott több is akad. Szerintem az erő vonzza ide őket. És emiatt nőtt ekkorára ez a lény. A leírások szerint normálisan csak egy-két métereseek szoktak lenni.

A hercegnő elfintorodott a megkésett tájékoztatást hallva és elszántan kidugta puskáját az oszlop takarásából. Újabb célzott lövéseket eresztett meg a sárkányra, azt remélve, ezzel megzavarja valamelyest. De a hssiss felé sem nézett. Újra és újra Lukera támadt, körbekergetve a férfit a teremben, aki kitartóan vagdalta a szörny pofáját és fürgén eltáncolt előre. A hatalmas állkapocsból már dőlt a vér, a fájdalom mégsem rettentette vissza a ragadozót. Hegyes fogai csattanva zárultak össze, valahányszor a srác felé kapott, próbálva megharapni a karját vagy a lábát.

Skywalker növekvő nyugtalansággal pillantott a kijáratra, miközben arrafelé oldalazott, megelégtelve az egyenlőtlen küzdelmet. Hol vannak már a yuzzemek? És a két nő miért nem menekült el, ahogy utasította őket? Nem sokáig tudja visszatartani ezt a feldühödött szörnyeteget a kardjával. Az, hogy megölje, az eddigiek alapján reménytelennek látszott.

Zümmögő pengéje újabb véres csíkot hasított a hssiss állkapcsába, s ahogy félreugrott a harapása elől, a fényszablya vége az egyik oszlopnak ütközött. A sugárnyaláb belevágott a kőbe, porzó törmeléket szakítva ki belőle. A fiatalember ösztönösen felnézett és fölfedezte, hogy a plafonon tátongó lyukak egyike épp fölötté van. Az agya sebesen járt, a lehetőségeit mérlegelve. Ha sikerülne kidönteni az oszlopot, az talán maga alá temetné a hullót. És a templom sem dőlne össze, mert ez a kő már nem tart semmit a mennyezetből.

Amíg ezen gondolkodott, az állat ingerült mordulásokkal, farkát csóválva méregette őt, majd újabb támadásra szánta el magát. Luke gyorsan belevágott az oszlopba, kinyesve az oldalából egy darabot. A kő a padlóra hullott, de nem történt semmi. Viszont a hssiss majdnem leharapta a férfi fejét, aki késve ugrott hátra a fogsora elől. Újabb lendület

csapás a sérült részre és a faragott kőoszlop recsegve megrogyott, majd dőlni kezdett, a megfelelő irányba.

– Luke! Gyere onnan! – kiáltotta Leia két lövés között. A fiúnak nem kellett kétszer mondani. Nagy léptekkel futni kezdett, próbálva maga után csalni a szörnyet, hogy pont az oszlop alá kerüljön a törzse.

A fájdalmai miatt szüntelenül bömbölő sárkány nem vette észre a veszélyt. A kőoszlop nekidőlt a boltíves mennyezetnek és megrepesztette azt. A hasadékok recsegve szétfutottak a plafonon, aztán ahogy az oszlop ledőlt, magával rántotta a mennyezet egy jókora darabját is, egyenesen az állat fejére és hátára. A hatalmas, faragott kövek maguk alá temették a hssisst, szétzúzva erős koponyáját, s mindörökre ráfagyasztották pófájára a torz vigyort.

Mikor az omlás visszhangja elült, s a szürkésfekete por oszlani kezdett, a srác lihegve nézett vissza. A lény elülső fele teljesen eltűnt a törmelékhalom alatt. Hátsó lábai egy darabig még kapálták a romokat és vaskos, tüskés farka a padlót csapkodta. De rövidesen minden mozgás megszűnt. És az erőben észlelt üresség, amit az állat keltett maga köré, fokozatosan szertefoszlott, hogy átadja helyét a halál tényének.

– Na végre! Már kezdtem aggódni! – mondta Leia, odaszaladva hozzá. Felforrósodott puskáját a szörnyre fogta és megkönnyebbülten mosolygott a kedvesére.

– Mi történt Hinnel és Keevel? – kérdezett vissza mérgesen Skywalker. – Miért nem jöttek segíteni? Ez a dög majdnem felfalt!

– Nem tudom! Nyilván azon vitatkoznak, hogy szükségünk van-e segítségre! – pillantott a kijárat felé dühösen a hercegnő. – A wandrella óta istenítenek téged! Azt hiszik, legyőzhetetlen vagy!

– Bár úgy lenne! Talán rájuk férne, hogy rendesen leteremtsem őket! – sóhajtott komoran a férfi. Körülnézett, az öregasszonyt keresve, aki ezalatt lendületes léptekkel átvágott a csarnokon és a távoli bálvány felé igyekezett.

– Halla!

– Hagyd! – legyintett a lány megenyhülve. – Had szerezzé meg, amiért idejöttünk! Úgysem szökhet meg vele!

Elindult ő is a szobor irányába, majd mivel Luke nem követte, megkérdezte:

– Te nem jössz?

– Rögtön! – felelte a srác, aki még mindig a hssiss maradványait szemlélte bizalmatlanul. – Csak előbb biztos akarok lenni benne, hogy ez a dög tényleg elpusztult. És nincs belőle több a templomban vagy a környéken.

– Halla szerint lehet még néhány. Szerintem igyekezzünk, mielőtt a zaj idecsalja őket.

Miközben Organa a trónus felé indult, a pilóta a hatalmas tetem látható részéhez ment. Megbökte az oldalát a kardjával, majd a kék pengét markolatig dőfte a sötét húsba. Vér buggyant a mély sebből, de a lény meg se mozdult.

Skywalker elégedetten kapcsolta ki kardját, követni akarva társait. Ám ekkor halk, figyelmeztető moraj hallatszott, mire felpillantott a mennyezetre. Az előbbi omlás még nem ért véget. Az egyre táguló lyuk szélei megrepedeztek és újabb kődarabok hullottak alá, nagy robajjal felverve a port.

A hercegnő és Halla rémülten visszaneztek, de csak a lezuhanó téglákat és vakolatdarabokat látták. A fiú eltűnt a sűrű porfelhőben.

– Luke! – kiáltották egyszerre.

Leia minden másról megfeledkezve rohant vissza szerelméhez, meg se várva, hogy elüljön a robaj és az utolsó kődarab is földet érjen. Belevetette magát a porba, vakon tapogatózva a férfi után, ám ujjai csak törött kődarabokat találtak a törmelékhalmon.

– Luke...! Jól vagy?

Félúton Pomojema szobra felé Halla dermedten állt, nem tudva dönten. Segítsen a lánynak kimenteni a kölyköt a romok alól vagy a csábító kristályt szerezze meg inkább? Végül a vörösen fénylő drágakő közelségétől megrészegülve a trónus felé indult. Nem érzékelte ugyanis az erőben, hogy a fiatalembernek komoly baja esett volna. Viszont már így is túl sok időt vesztegettek a sárkányra és ő nem tudott tovább várni. Mielőbb érinteni akarta a kaiburr kristályt és eltelni az általa megidézett erő csodás áramlásával.

Őfelsége ezalatt kétségbeesetten kutatózott az omladékban a kedvese után és szívét elszorította az iránta érzett aggodalom. A por lassan ritkulni kezdett, ő pedig köhögve botladozott a romok közt, vállára akasztva puskáját.

– Luke! Hol vagy?

– Ide...! Itt vagyok...! – mormogta lassan, fájdalmasan egy hang a közelben.

Skywalker a hátán feküdt, nagyrészt betemetődve. Leia lekaparta róla a törmeléket, mit sem törődve a fojtogató porral meg a kezét fölsebző éles kövekkel. Majd megragadta a férfi karjait és igyekezett kihúzni az omladék alól, ám ő meg se moccant. Beszorult a jobb lába egy nehéz kőlap alá. A lány odatérdelt és két kézzel megpróbálta fölemelni a terhet. Nem sikerült. Aztán odébb akarta tolni, de így sem járt eredménnyel. A kőtömb túl nehéz volt az ő gyöngécske izmainak és teljesen a földhöz szögezte a nyögdecslő fiatalembert.

– Próbáld újra! – köhögte Luke, besegítve neki két kézzel. Egyszerre próbálkoztak. Organa ezúttal a kőnek vetette hátát, s teljes súlyával fölfelé nyomta, hogy majd beleszakadt az erőlködésbe. A kőtömb meg se mozdult.

Megpihentek, lihegtek egy sort. A fiú porlepte arcán fájdalom és remény keveredett, miközben a kőlapot méregette.

– Nincs rajtam az egész súlya. – állapította meg halkan. – Ha nem így lenne, már nem volna lábam.

A távoli kijáratra pillantott, ahonnan még mindig nem érkezett segítség. Sőt, az övére akasztott komlink sem jelzett hívást.

– A kriff egye meg! Hol lehetnek a yuzzemek? Ők könnyen leszednék rólam...!

– Attól tartok, hogy ostoba társaid már nem segíthetnek rajtad, Skywalker!

Luke egész testében megdermedt a csarnokot betöltő mély hangtól. Magas, vérfagyasztó alak jelent meg a bejáratban. A tetőtől talpig fekete páncélba öltözött illető szenvtelenül nézett rájuk, kimért léptekkel haladva feléjük, akár egy gép.

– Mindketten halottak! – mondta könnyedén, s hangjában nem volt semmi emberi. – Én öltem meg őket. Ami a droidjaidat illeti, azok már az enyéme. Megparancsoltam nekik, hogy kapcsolják ki magukat.

Leia ajka megremegett, ahogy egy nevet próbált formálni. De száját nem hagyta el hang, csak valami rémült nyüzszítésféle.

Darth Vader kényelmesen közeledett hozzájuk a padlót borító törmeléken átlépdelve és könnyedén társalgott, láthatóan győztes pozícióban érezve magát.

– Tudod, Skywalker, elég nehezen tudtam meg, hogy te voltál az a fickó, akit nem sikerült lelőnöm a Halálcsillagnál vívott csatában. A lázadók között igen költséges dolog kémeket találni. Azt is megtudtam, hogy te lőtted ki a torpedót, ami elpusztította az állomást. Sokkal tartozol nekem... és a birodalomnak. És sokáig vártam erre a percre.

Bekapcsolta jobbójában tartott fénykardját, s lazán csapkodni kezdett a vörösen ragyogó pengével, próbaképpen kis darabokat hasítva le az útjába kerülő oszlopok oldalából.

– Akkor szerencséd volt. Ahogy több alkalommal is az elmúlt években, mikor keresztezték egymást az útjaink. – folytatta vészjóslóan, miközben Luke kétségbeesetten próbálta kihúzni sajtó lábát a kő alól. Addig ásott a tömb alatti törmelékben, míg a körme alól szivárogni kezdett a vér, de így sem sikerült kiszabadulnia fogságából. Már tisztán érezte az erőt felkavaró háborgást, ahogy a szent hely harmonikus ragyogását megzavaró sötét lovag közeledett hozzájuk. Ha nem vonja el a figyelmét a sárkánnyal folytatott harc,

talán előbb észrevette volna a Sith jelenlétét és akkor minden másképp alakul.

– De most valószínűleg nem lesz türelmem hozzá, hogy addig hagyjalak életben, amíg megérdemelnéd. Így szerencsésnek tarthatod magadat. Gyors halálod lesz.

A fekete maszk rostélyán keresztül szörcsögő hang ezután dühös suttogásra váltott.

– Veled szemben viszont, Leia Organa, örömmel fogom visszatartani magam! A balsikereimben sokkal nagyobb szerepet játszottál, mint ez az egyszerű fiú.

– Szörnyeteg! – a lány csak ennyit tudott kinyögni a dühtől remegve. Majd villámgyorsan lekanyarította válláról a lézerkarabélyát és tüzet nyitott a nagyúrra.

Vader könnyedén háritotta kardjával a sugarakat, amik a környező oszlopokba és a padlóba csapódtak. Végül az E-11-es cellája kiürült és a nő hiába húzkodta tovább a ravaszt, nem történt semmi. Kapkodva végigkutatta zsebeit, ám nem talált több tartalék tárat. Mindet elhasználta korábban a hssiss ellen. Ezt látva a fekete lovag megtorpant és bátran leeresztette pengéjét. Bal kezének apró mozdulatával megidézte az erőt, mire egy láthatatlan kéz ragadta ki Leia markából a stukkert és ellenállhatatlan lendülettel messzire hajította. A fegyver csörömpölve egy oszlopnak csapódott és végigszánkázva a padlón eltűnt a sötétben.

– Milyen tüzes kis szuka vagy még mindig...! – mondta szándékolt türelemmel Vader. – Emlékszel azokra a napokra a harcállomáson, mikor a boldogult Tarkin kormányzó meg én elbeszélgettünk veled...?

Az „elbeszélgettünk” szót külön hangsúlyozta, szinte már kéjes örömmel. Organa sápadtan fölállt, s jobb keze az övében lógó pisztoly markolatára csúszott. De még elő se ránthatta M-57-esét, mikor a hadúr megelőzte. Kitépte tokjából a fegyvert és azt is a távolba röpítette az erő segítségével. A lány csalódottan nézett utána, aztán dacosan összefonta maga előtt a karjait, s egész testében reszketett a felindultságtól. A Sith lovag alig négy méterre ácsorgott tőlük és nem jött közelebb, először szavakkal próbálva meggyőzőrni tehetetlen áldozatait.

– Igen...! Látom, emlékszel...! – Vader hangjában gonosz élvezet csengett. – Igazán sajnálom, hogy most nincs nálam egy vallató droid. De szerencsére – tette hozzá, könnyedén meglengetve pengéjét – a karddal is lehet érdekes dolgokat csinálni. És mindezt megmutatom nektek, ha nem múltok ki ideje előtt.

Leia gyilkos pillantást vetett az ocsmány maszkra és leeresztette karjait. Még mindig félt, de erős akarattal uralkodott magán. Megértette, hogy eljött a leszámolás perce és a sors akaratából egyedül kell szembenéznie a megtestesült gonosszal, mert a társa és testőre nem tud segíteni neki. Odalépett a törmelékben kotorászó fiúhoz és megragadta csuklóját.

– Ég veled! – suttogta elszántan, szomorú búcsúpillantást vetve porlepte szerelmére, aki rémülten nézett rá, először nem értve, mire készül.

Aztán a lány fölállt, kezében Luke fénykardjával, s nagyrészt letörölte róla a port, mielőtt bekapcsolta volna. Felvillant a kék penge, tisztán és tündöklően a templom hűvös félhomályában. S vádlón mutatott a hegye a fekete alak irányába.

Vader elismerően biccentett a hősies kiállásra.

– Harcolsz. Nagyon jó. Annál érdekesebb lesz.

Leia odaköppött a közeledő óriás elé; szánsalmas gesztus volt ez, de legalább megszabadult a torkát kaparó félelemtől és a portól.

– Az erő engedje, hogy megöljelek, mielőtt meghalok! – kiáltotta vicsorogva a hölgy. Arcát eltorzította az indulat, miközben oldalazva lelépett az ingatag törmelékupacról és küzdő állásba helyezkedett.

Az obszidiánmaszk mögül rekedt nevetés hallatszott és a nagyúr sípoló lélegzete picit fölgyorsult izgalmában. Tetszett neki a hercegnőből sugárzó elvakult gyűlölet. Táplálta saját dühét, amit folyamatosan gyengített a templomot betöltő szent rezgés. Az erő világos

oldalával átítatott környezetben a Sith határozottan kényelmetlenül érezte magát. Barátságtalan terepen mozgott, de bízott benne, hogy képes lesz felülkerekedni amatőr ellenfelén.

– Ostoba gyermek. Az erő velem van, nem veled. De majd meglátjuk. – vonta meg vállát könnyedén, fölkészülve a küzdelemre. – Gyere, kislány...! Mulattass!

Organa komor elszántsággal, összeszorított szájjal indult a férfi felé. Eszébe jutottak a korábbi fénykard leckéi, amik nem sikerültek valami jól, de a szívében izzó harag miatt úgy vélte, sokat tanult azóta. Tudja forgatni a kardot és képes legyőzni a gonoszt. Mennyit álmódoszott korábban arról, hogy egyszer majd így fog szembeszállni Vaderrel! S az alderaani nép, meg az egész megkínzott galaxis nevében bosszút áll rajta! Mélyeket lélegzett, s azért imádkozott magában, hogy az erő őt is átjárja, legalább annyira, mint Skywalker. És kellemes meglepetésére mintha tényleg érzett volna valamit a testében áramlani. Talán az erőt, talán csak az adrenalint, ahogy megdobogtatta bátor szívét.

A nagyúr azonban leengedte kardját, látszólag nem próbálva védekezni ellene. A tűzvörös penge halk zúgással világított hátravetett fekete köpenye mellett.

– Leia, ne! – kiáltotta Luke rémülten. – Ez egy csel! Törbe akar csalni...! Őlj meg, aztán magadat is! Most már nincs remény...!

Vader megvető pillantást vetett a romok alá szorult fiúra, helytelenítve annak gyáva javaslatát. Nem engedheti meg, hogy ezek ketten végezzenek magukkal és megfosszák őt a bosszú gyönyörétől. Ismét a hercegnőre nézett és hívogatóan intett szabad kezével.

– Milyen szánalmas vagy! Engedd, hogy ő harcoljon érted, ha akar! – mondta gúnyosan és könnyed léptekkel úgy manőverezett, hogy elállja a hölgy útját Skywalker felé. – Nyugi! Nem hagyom, hogy megöld a pasid! Túl sokszor raboltatok meg ettől az örömtől...! Gyere, cica...! Mutasd a karmaid!

Leia habozott, a helyzetüket mérlegelte. Aztán hirtelen Vaderre támadt a karddal, egyenesen lesújtva rá. De a fekete lovag kivédte a vágást, könnyedén félresöpörve a kék pengét. A lány azonban rögtön egy oldalvágással próbálkozott, ezúttal minden erejét beleadva a halálosnak szánt csapásba. A fényszablya suhogva szelte a levegőt és a páncélos alak maszkjához ért, jobb oldalt belevágva a sisaklemezébe és végighasítva a légzőrostélyt. A nagyúr késve reagált, hátralépve a penge elől. Csupán emberfölköti reflexei tették lehetővé, hogy elkerülje az ütés teljes erejét. Különben a kard hegye belevágott volna az arcába és talán a fejét is lemetszi. A hercegnő majdnem hasra esett a lendülettől a törmeléken talajon, ezért gyorsan ő is visszalépett, védekező állásba helyezkedve a várható ellentámadás előtt.

Ha valaki Vadernél is jobban csodálkozott a hatalmas teremben, az Luke volt. Ezt egyikük sem várta Organától. A fiú éledő reménnyel próbálta kiszabadítani fájó lábát a kötömb alól és azon bosszankodott, hogy korábban nem jutott eszébe a kardot használni. Ha kettévágja vele a követ, a kisebb súlyokat le tudták volna tolni a lábszáráról. Őszintén féltette szerelmét a despotától, s kész lett volna az életét adni érte, ám jelenleg teljesen tehetetlen volt. Mintha a legszörnyűbb rémálma elevenedett volna meg ezekben a percekben. Itt volt előtte Darth Vader és ő képtelen megküzdeni vele. A barátnőjének kell harcolnia az életükért, gyakorlatilag esélytelenül... Milyen igazságtalan ez a sorstól!

– Majdnem, kis hercegnő! Majdnem! – mondta éledő haraggal Vader, füstölögő sisakjához kapva. – Elkövettem azt a hibát, hogy túlságosan magabiztos voltam.

Igazított az állásán és fenyegetően közelebb lépett a két fejjel alacsonyabb lányhoz, aki bátran megállt vele szemben és eszébe sem jutott meghátrálni.

– Még egyszer nem követem el.

– Felapítalak! – fröcsögte elszántan a hercegnő. – És a darabjaid visszaküldöm a császárodnak!

Vader hirtelen előrelépve meglendítette kardját, körívben lefelé csapva Leia oldalára, aki alig tudta hárítani támadását, majd hátraugrott. A nagyúr agresszívan követte és ezúttal a másik oldalról sújtott felé, ám a fruska ezt is kivédte.

– Jó az ízlésed, fiam! Igazi vadmacska ez a nő! – jelentette ki elégedett szörcsögéssel Vader, távolabb kényszerítve őfelségét a romok alá szorult fiatalembertől. – És mennyi gyűlölet van benne...! Élvezet lesz megtörni a büszkeségét...!

Azzal pengéjét suhogtatva folyamatosan támadni kezdte a lányt, egyre gyorsabb vágásokkal tesztelve annak mozgékonyágát és reakcióit. A hercegnőnek minden ügyességére és erejére szüksége volt a védekezéshez, így szóba sem jöhetett, hogy ő is támadjon. De éberén figyelt, arra várva, hogy az öntelt gazfickó megint hibázzon és lehetőséget adjon neki egy döfésre. Tudta, hogy többre valószínűleg nem lesz ideje.

A kék és a vörös fénysugár sisteregve egymásnak feszült, csattogásuk betöltötte a csarnokot. A súlyos kötömb alatt kotorászó Skywalker átmenetileg nem figyelt az egyenlőtlen párbajra, kizárólag az erőre koncentrálna. Próbálta lebegtetéssel fölemelni a követ a lábáról, de a teremben felkavarodó energiák megnehezítették a dolgát. Az erő világos és sötét oldala közti konfliktus elképesztő intenzitású háborgást keltett a három ember körül. Szinte tapintható volt a feszültség a levegőben és Luke képtelen volt úrrá lenni a lelkét emésztő félelmen és aggodalmon, amit a kényszerű tehetetlensége váltott ki belőle.

A templom túlsó végében ezalatt Halla kimerészkedett egy oszlop mögül, mikor észrevette, hogy a küzdelem végre teljesen leköti a Sith lovagot. Neki eszébe sem jutott tüzet nyitni a fekete alakra, nehogy magára vonja figyelmét. Igyekezvén végig árnyékban maradni, halkan odalopakodott a kötrónushoz. Aztán puskáját a vállára véve fölmászott rá, Pomojema jobb lábába kapaszkodva, hogy elérje a mellkasán ragyogó sokszögletű, vörösen lüktető kristályt. Mikor felállt a szobor lábai közé, szeme egy magasságba került a nyolcszögletű ékkövel, ami akkora volt, mint a feje. A karimájánál fogva egy kerek fémfoglatba ágyazták, félig besüllyesztve a kőzetbe, ami körül vésésnyomok, a felszínén pedig karcolások látszottak. Mindez arra utalt, hogy az elmúlt évezredekben már sokan próbálták megszerezni a kaiburr kristályt, de eddig még nem jártak sikerrel.

Reszkető kezét kinyújtotta, megsimogatva a kő fazettáinak tükörsima felszínét. A testét átjáró erő áramlása szabályosan megszedítette, kellemes melegséggel töltve el az asszonyt. Egy darabig boldogan élvezte hatását, aztán a háta mögött csattogó fényszabályak zajára felfigyelve úgy döntött, magához veszi a kristályt. Nem kerülhet a gonosz Sith nagyúr markába, aki ki tudja, miféle szörnyűségeket művelne vele!

Előbb egy, majd két kézzel próbálta kiemelni a drágakövet, ám az meg se moccant szoros foglatában. Halla először arra gondolt, hogy feszegetni kezdi, de nem volt nála semmilyen szerszám. Kint a terepjáróban biztos találna megfelelő eszközöket a kiszabadításához, csak hogy akkor el kellene mennie Darth Vader mellett, ami – az erőben hullámozó disszonanciát érzékelve – nem tűnt jó ötletnek. Majd fölmerült benne a kérdés; vajon a papok régen hogyan vették ki a kristályt, ha gyógyítani vagy csodákat tenni akartak vele? Biztos volt valami egyszerű módja.

Tenyerét a kőre tapasztva átadta magát az erőnek és lehunyta szemmel figyelni kezdett, próbálva belelátni a kristályba és a fémfoglatba. Egy spirális szerkezetet látott a védőgyűrű alatt, aminek tucatnyi lapját rozsdamentes fémből készült rugók tartották összezárván a kő karimája körül, mint valami íriszt. S azonnal rájött, hogy a kaiburr kristály kiemelésére csak egy erőhasználó lény képes. Ezért nem tudták az évezredek során ide betörő rablók és bennszülöttek megszerezni a kincset, mert a foglatat ellenállt a feszegetésnek. A hssiss sárkányok pedig nem sok időt hagytak a tolvajoknak, hogy körbevessék a szerkezetet.

Az öregasszony magabiztosan elmosolyodott és megidézve az erőt, szétnyitotta a foglalatot. Ez meglepően könnyen ment, pont a kristály hatalmának köszönhetően. Aztán maga felé húzta gondolatban a drágakövet, ami nehézkesen kifordult üregéből és a két kezébe pottyant. A méretéhez képest majdhogynem könnyűnek volt mondható, színe valamivel sötétebben világított az emlékezet szilánkjánál. És valóban elképesztő mértékben javította az ember testében az erő érzékelésének és használatának folyamatát.

Halla egy hosszú percen át csak bámulta vöröslő szerzeményét, a két kezében tartva, mint egy gyümölcsöt és tekintete elveszett a belőle sugárzó eleven fényben. Erő. Hatalom. Halhatatlanság. Egészség. Boldogság. Ezek a fogalmak kavarohtak elméjében, ő pedig nem tudott betelni a gyönyörűséggel, hogy mindez végre az övé. Persze csak addig, míg valaki el nem veszi tőle erőszakkal. Vagy önként át nem adja neki, lemondva arról, amiért annyit küzdött az elmúlt években. A háta mögött hallatszó kardpárbaj zaja és egy fájdalmas sikoltás döbbsentette rá, hogy még koránt sincs vége a kaiburr kristályért folyó hajszának. Nem maradhat itt, szem előtt. Ezért jobb kezével a melléhez szorítva legértékesebb tulajdonát, kapaszkodni kezdett lefelé a szobron.

Vader eközben szünet nélkül támadta a hercegnőt, olyan fürgén forgatva kardját, hogy az már alig tudta hárítani csapásait. Összeszorított fogakkal védekezett, egyre hátrálva a rettenetes alak elől, aki szabályosan körbekergette őt a teremben, s még a vastag kőoszlopok sem tudták megoltalmazni a Sith haragjától. Leia folyamatosan oldalazott, próbálva közel maradni Lukehoz, hátha sikerül a férfinak kiszabadulnia csapdájából és a segítségére siet, de a fekete lovag felismerte szándékát, újra és újra elállva az útját kedveséhez. Szembesülve gyűlölt ellensége nyomasztó fölénnyel, a lány kezdett pánikba esni, ahogy erejét és bátorságát könyörtelenül felőrölte a nagyúr agresszív taktikája. A korábbi bosszúvágnak nyoma sem maradt benne, már csak az életben maradásért küzdött, lihegve a kimerültségtől.

Megunva a bemelegítést, Vader úgy döntött, ideje elkezdni a királykisasszony kínzását. Szenvedjen csak, mielőtt végezne vele. Öröm lesz hallgatni a sivalkodását és figyelni, miként tűri a megaláztatást. Ezzel nem mellesleg meggyötörheti a törmelék alá szorult fiát is, aki remélhetőleg elveszti majd az esztét és engedve feltámadó gyűlöletének, könnyen átcsábul az erő sötét oldalára. A fiatalok egymás iránt érzett szerelmét fogja fölhasználni, hogy a tanítványává tegye az ifjú Skywalker. Vele képes lesz legyőzni a császárt és végre együtt uralkodhatnak a birodalom felett, mint apa és fia. Ez volt a terv és a Sith lovag nagyon bízott a sikerében. Hisz látszólag minden körülmény adottnak tűnt a végrehajtásához. Pont ahogy az erő révén azt előre látta.

Ezért a következő támadása során az utolsó pillanatban megváltoztatta csapása irányát, kihasználva a hölgy apró figyelmetlenségét. Az energiasugár hegye könnyedén végigsuhintott a hercegnőn, kettészelte fekete pulóverét, s vérvörös, megperzselt csíkot hagyott a teste bal oldalán, nagyjából derékmagasságban. Leia összerándult a fájdalomtól, s szabad kezével a sebhez kapott, amiből kisvártatva ömleni kezdett a vér. Nem sikoltott, de közel állt hozzá. Vader azonban nem hagyta lélegzethez jutni, mert tovább támadott, precízen, mint egy gép.

– Ezt azért kaptad, mert rám löttél a barlangban! – mondta komor elégedettséggel, élvezettel figyelve a fruska arcát eltorzító kint.

Organa nem válaszolt. Zihálva hárította a minden oldalról záporozó csapásokat, kitért az alattomos döfések elől és próbálta megőrizni maradék önuralmát, mielőtt összeomlana az elkerülhetetlen vég előtt.

A közelükben heverő Lukenak még mindig nem sikerült kiszabadítania lábát, viszont teljesen kimerült az erőfeszítéstől. Véresre horzsolta ujjait tapogatva feküdt hát a földön, s megpróbált lélegzethez jutni, erőt gyűjteni, miközben tehetetlenül nézte, hogyan játszik Vader a hercegnővel, mint macska az egérrel. És a szíve majd meghasadt a bánattól,

ahogy az erőn át érzékelte a szerelméből áradó fájdalmat és rémületet.

– Menekülj, Leia! Hagyj itt és mentsd magad! – kiáltotta elkeseredetten, de a hölgy nem hallgatott rá, makacsul kitartva gonosz ellenfelével szemben.

– Soha! Eleget menekültem már! Nem fogom feladni...!

A Sith erre újabb vágást ejtett gyengülő áldozatán, miután félreütötte kék pengéjét. A fénykard most a lány orcáját érte, annak jobb oldalán hagyva csúf, megperzselt nyomot, kis híján belevágva a szemébe is. Leia felsikoltott és könnybe lábadó szemmel kapott megégett arcához. Sebéből rövidesen folyni kezdett a vér, elmázolódva ujjai közt és a ruhájára csöpögött. Fényszablyát tartó keze megremegett, s a kimerültségtől egyre lassabban mozgott, zihálva a megerőltetéstől.

– Nos, Organa hercegnő? Hol van a nemesi bátorságod, árulói elszántságod, ifjú szenátor? – ingerelte Vader gúnyosan. – Az a néhány kis karcolás nem fájhat annyira!

Leia dühösen, újult erővel döfött, a fekete lovag szívét célozva pengéjével. A nagyúr könnyedén parírozta gyatrának ítélt próbálkozását és rögtön visszaszúrta, a lány jobb karját találva el a könyöke fölött. Épp csak annyira, hogy fájdalmat okozzon neki, de ne bénítsa meg a kezét. Nem akarta túl hamar befejezni a játékot. A nőnek szenvednie kell. Sokat és sokáig. Mindazért, amit a birodalom ellen elkövetett.

Őfelsége felnyögött és késve hárította támadását, majd hátrált néhány lépést, hogy levegőhöz jusson. Vader azonban könyörtelenül a nyomában volt, nem akarva elengedni prédáját. Újra és újra lesújtott rá, s bár a hölgy kivédte csapásait, az utolsó ütés erejétől a földre zuhant, mert elbotlott egy törmelékdarabban. A Sith lovag ekkor ismét félrelökte pengéjét és egy hosszú, fájdalmas sebet ejtett a bal lábszárán.

A hercegnő sikítva gurult odébb, s amilyen gyorsan csak tudott, fölállt. Eltorzult arccal jajgatva, sántikálva, sérült lábát kímélve hátrálni kezdett. Könnyes szemében immáron leplezetlen rettegéssel bámult föl a két méter magas fekete alakra, aki kitartóan üldözte, fáradhatatlanul suhogtatva fénykardját. Egy pillanatra eszébe jutott, hogy maga ellen fordítsa fegyverét, véget vetve növekvő szenvedésének, de Vader nem hagyott időt neki az öngyilkosságra. Folyamatosan támadott, egyértelműen azzal a szándékkal, hogy annyi vérző sebet ejtsen rajta, amennyit csak lehetséges. Így a lány azt sem tehette meg, hogy feladva a védekezést belelép egy döfésébe vagy hagyja magát levágni, mint Kenobi tette azt a Halálcsillagon. A Sith lovag haragja borzalmas kínhalált ígért neki és lassú elvérzést a romos templom mocskos padlóján.

Luke nem bírta tovább nézni a jelenetet és kétségbeesésében inkább a kezébe temette arcát. A szerelme kiáltásai betöltötték körötte a csarnokot, visszaverődve a csupasz falakról. Az erő pedig egyre jobban háborgott a jelenlévők indulataitól, zavarossá válva, mint egy felkavart sáros pocsolya.

Aztán valami új zaj vegyült a párharc neszei közé. Bumm – egy kisebb kő csattant a padlón, nem messze tőle. A fiatalember fölemelte fejét, s megpróbált hátranézni. A zaj a bejárat irányából érkezett és kisvártatva megismétlődött. Skywalker felült és azon erőlködött, hogy kilásson a testét fogva tartó törmelék alól.

Egy látszólag sem karhoz, sem testhez nem tartozó kéz tört utat magának végtelenül lassan és elszántan a fiú lábán fekvő hatalmas kötömbhöz. A kezét egy kar, majd egy szőrös fej követte. A koponyát iszonyatos seb hasította be, amiből folyamatosan bugyogott a vér, eláztatva az ismerős arcot.

– Hin! – suttogta alig hallhatóan Luke. Gyorsan Vaderre pillantott, de azt teljesen lekötötte a hercegnő megleckéztetése. Épp újabb sebet ejtett áldozatán, ezúttal a jobb combját hasítva fel ferdén, letről indulva egész a csípőjéig. A királylány sikolyai és feltörő zokogása betöltötték a templomot, folyamatos háborgásra késztetve a mindent átható erőt.

A halálos sebet kapott yuzzem tévován az orrához érintette vérmocskos kezét, csöndre intve Skywalker. Hin az elmúlt percek azzal töltötte, hogy maradék erejét összeszedve, hason csúszva bevonszolta magát az épületbe, a párbaj hangjait követve. Egy lézerpuskát hozott magával, arra készülve, hogy a megfelelő pillanatban hátba lövi a fekete ruhás embert, aki meglepte őket a mocsárjáróban. Aztán a főcsarnok bejáratához érve gyorsan felmérte a helyzetet és úgy döntött, mielőtt meghal, még segít a bátor fiatalembernek, aki kiszabadította a börtönből őt és a társát. Így nehéz stukkerét hátrahagyva kúszni kezdett a törmelékhalom felé, szédelegve a fájdalomtól és a vérvesztéstől. Nem volt biztos benne, hogy sikerül odaérnie, de iszonyú erőfeszítéssel mégis átmászott a romokon és lihegett egy sort a fiú mellé rogyva.

Majd négykézláb megkerülte a követ, s felült, két kezét a széle alá dugva. A többi törmelékre támaszkodva nagy levegőt vett és emelkedni kezdett. Megfeszülő karral húzta fölfelé a nehéz szikladarabot. A kő azonban nem mozdult és Hin elterült a földön. A melle zihált, a szeme csukva. Torkából elkínzott nyögés szakadt fel, s alig bírta megállni, hogy ne kezdjen üvölni fájdalmában.

– Gyerünk, Hin, gyerünk! – sürgette izgatottan Luke, hol a harcolókra, hol a haldokló yuzzemre pillantva. – Meg tudod mozdítani...! Csak egy kicsi kell még, hogy kihúzhassam alóla a lábam! Próbáld még egyszer, kérlek!

Hin vakon meredt Lukera. Valamit csicssergett hozzá, de a férfi mit sem értett eltorzult szavaiból. Ettől függetlenül visszacserregett neki, kitartásra biztatva bajtársát. Erre a szőrmók gépiesen ismét a kőnek vetette izmos karjait és emelni kezdte azt.

– Gyerünk, te kis vadmacska! Mutasd meg, mit tudsz! – ingerkedett Vader a jajgatva menekülő, több sebből vérző fruskával. – Még van esélyed ellenem!

A bicegve hátráló lányt félrevezető csapásokkal és döfésekkel fenyegette, a végsőig próbára téve annak küzdőszellemét és kitartását. Élvezettel figyelte, ahogy sírva hadakozik ellene, remegő kézzel tartva fénykardját. Azt a fegyvert, ami egykoron az övé volt, de Kenobi elvette tőle a Mustafaron, mikor majdnem megölte őt a lávafolyó partján. Rövidesen visszakapja ifjúkori szabályját és a többi győzelmi trófeájához fogja tenni a palotájában. Így válik teljessé a diadala a Jedikkel és egykori mesterével szemben.

– Állj meg és küzdj! – biztatta Leiát mélyen zengő hangján.

Aztán mivel a hölgy nem akart engedelmeskedni, újabb csapást mért rá pusztító fegyverével, ezúttal a mellén hasítva ketté a ruhát. A hercegnő élesen felsikoltott a fájdalomtól, megvágott kebléhez kapva és mélyen előregörnyedt, majdnem elesett. Vader közelebb lépett hozzá, kihasználva figyelmetlenségét és könnyörtelenül a bal alkarjába szúrt, vigyázva, csontot ne érjen a penge, csak az izmokat roncsolja. Organa elkapta égett kezét és dühében megpróbált visszaütni, de nem volt elég gyors, így kínzója hárítani tudta az oldalvágást.

– Ügyes! – dicsérte meg a Sith szadista kárörömmel és azon nyomban újabb sebet ejtett áldozatán, ezúttal a hasát perzselve végig vízszintesen.

Leiáról már cafatokban lógott a ruhája és minden sérüléséből dőlt a vér. Kétségbeesetten jajgatott a testét égető elviselhetetlen fájdalomtól, majd egyensúlyát veszítve hanyatt esett, kiterülve a padlón. Könnyben ázó szemekkel felnézett gyötrőjére és nehézkesen újra felállt, arra készülve, hogy egy végső rohamot indítson ellene. Nem azért, hogy megölje, mert ez nyilvánvalóan lehetetlen. Hanem, hogy beleszaladjon a kardjába és úgy haljon meg, ahogy élt. Harcos hercegnőként, aki az utolsó pillanatig küzdött a zsarnokság és az elnyomás ellen és mindent megtett, ami csak tőle telt reménytelen helyzetében.

Vader ekkor megállt, kardját hegyével lefelé fordítva és türelmesen megvárta, míg az elcsúfított bőrű leányzó talpra kászálódik. Talán megérezte a belőle áradó halálos elszántságot, mindenesetre nem igyekezett újabb sebeket ejteni rajta. Pár percen belül

úgyis vége lesz, ahogy elfolyik a vére és eszméletét veszve összerogy majd.

– Még nem fejeztem be! – nyögte Organa vadul, két kezébe fogva a véres markolatot.

Ám mielőtt meglódulhatott volna, csikorgó hang törte meg a templomban uralkodó síri csöndet. Mindketten odapillantottak a közeli törmelékhalomban fekvő Skywalkerre, döbbenten fedezve föl, hogy nincs egyedül.

Hin végső erőfeszítésével megemelte pár centiméterre a nehéz követ, mire Luke azonnal kihúzta alóla sajgó jobb lábát. Aztán visszajektette a tömböt és kimerülten összeesett. Már alig volt benne élet, olyan sok vért vesztett az elmúlt percekben. De büszke volt utolsó cselekedetére, amivel esélyt adott a fiatalembernek a harcra és a bosszúra. Igazi, szabad yuzzemhez méltó tett volt ez, amiről később talán legendákat mesélnek majd a fajtársai. Erre gondolt Hin, mielőtt elájult volna.

Luke kétségbeesetten lemászott a törmelékkupacról és óvatosan talpra állt. A kő súlya elég volt ahhoz, hogy fogva tartsa, de szerencsére nem tett kárt a lábában. Sajgó végtagját kímélve futott – pontosabban sántikált – a küzdők felé, arra összpontosítva, hogy az erő mielőbb visszatérjen a lábába és visszanyerje mozgékonyágát.

– Leia! A kardot! – kiáltotta elszántan, előrenyújtva jobb karját.

A lánynak volt annyi lélekjelenléte, hogy kikapcsolja fegyverét, mielőtt odahajította neki. Vader megpróbálta röptében elkapni a markolatot, de nem sikerült elérnie, még az erő használatával sem. A vértől iszamos fémhenger a Skywalker által megidézett erőből hajtva nagy sebességgel szelte át a levegőt, aztán félúton hirtelen lelassult és tétován billegve a földre pottyant, ahogy a két vonóerő nagyjából kioltotta egymást.

Ezt látva Luke próbált gyorsabban szaladni, de zsibbadó lába még mindig késleltette. Vader dühösen felmordult és elindult, hogy visszaszerezze régi fegyverét. A kritikus helyzetet felismerve Organa éles hangon elkiáltotta magát és meglódulva nekiszaladt a fekete lovagnak, mint az őrült. Két kezével elkapta fénykardot tartó jobbját, hogy késleltesse, amíg csak lehet és ezzel esélyt adjon a fiúnak a szablya elérésére. Az önvédelmi kiképzésen tanult módszerrel próbálta kibillenteni egyensúlyából az óriást, hátrarántva karját és nagyot rúgva a lábszárába, de nem sokra ment a teljes testpáncélt viselő Sith ellen. A sokkal erősebb Vader éppen csak megingott, aztán egyszerűen eltaszította a lányt egy durva lökéssel. Leia hanyatt esett és tarkóját a padlóba verve csúszott vagy fél métert a sárban, mielőtt megállapodott volna. Nem veszítette el az eszméletét, de úgy megütötte magát, hogy még sikoltani is elfelejtett kínjában. Szédelegve fölneézett, próbálva átlátni a szemét elhomályosító könnyeken és örömmel látta, hogy beavatkozása parányi előnyt adott a kedvesének. Nem sokat, de talán eleget ahhoz, hogy elérje a kardot és folytassa a harcot a gonosz nagyr ellen.

Luke látta, mi történt és érezte a hercegnőből áradó fájdalmat a folyamatosan háborgó erőben. De jelenleg sokkal jobban izgatta az, hogy Vader öles léptekkel közeledik a markolathoz. Háta mögött lobogott a fekete köpenye, amitől úgy festett, mint egy vérszomjas denevér. A gazember kicsivel előbb fog a kardhoz érni! Hirtelen elhatározással a földre vetette magát. Mikor kinyújtott keze a fegyver markolatára kulcsolódott, úgy érezte, mintha újjászületett volna. Gondolkodás nélkül jobbra gördült, bekapcsolva a pengét. Vader lesújtó szablyája egy fél másodperccel később mély lyukat égetett a mozaikminta kőpadlóba ott, ahol az imént még a feje volt.

A fiatalember ismét átfordult egyet, majd fürgén talpra ugrott és védekezőn maga elé tartotta kék fényű kardját. Épp jókor, ugyanis a Sith máris egy oldalvágással próbálkozott, felhasználva a futás során nyert lendületét. A srác hárította támadását és eltáncolt a hadúr elől, úgy helyezkedve, hogy Vader és a hercegnő közé kerüljön.

A fekete lovak ekkor megállt. Mélyeket lélegezve stabil küzdőállásba helyezkedett és némán nézett rá sötét szemlencséi mögül. Mintha szórakoztatta volna az eseményekben bekövetkezett váratlan fordulat.

– Leia? Jól vagy? – kérdezte Luke, óvatosan a lány felé hátrálva. Nem mert odapillantani, nehogy lehetőséget adjon ellenfelének a támadásra, ezért az erőn keresztül próbálta kipuhatolni, milyen állapotban van a szerelme a tragikus kimenetelű összecsapás után. Sajnos nem érkezett válasz a padlón heverő fruskától.

– Hercegnő!

Rövid szünetet követően egy elkínzott, fájdalmas nyögés érkezett a háta mögül.

– Miattam ne aggódj, Luke.

Vader nagyot sóhajtott és fenyegetően meglegette kardját.

– Valóban, Skywalker! – morogta vészjóslóan. – Miatta ne aggódj! Aggódj magad miatt!

Luke valami vad örömet érzett, mikor próbaképpen megsuhintotta apja kardját, hogy megtornáztassa karizmatikáját a harc előtt. Végre eljött a pillanat, amikor megmutathatja, mit tud és bosszút állhat ezen a gonosz alakon minden gáztettéért!

– Nem aggódom én semmiért, Vader! Nem én...! Nincs miért aggódnom, s csupán egy a célom. – a hangja szokatlanul magabiztos volt. – Megöllek, Darth Vader!

Ismét az az örömtelen nevetés szakadt fel a nagyúr torkából.

– Milyen nagy véleménynyel vagy magadról, fiam! Akárcsak a barátnőd...! De lásd, mi történt vele...! Rád is ugyanez a sors vár! Hacsak nem adod meg magad a sötét oldalnak és hajtasz fejet előttem! Akkor talán meghagyom az életed és tanítványomul fogadlak!

A fiatalember elfintorodott az ajánlatra és megvetően csóválta fejét. Majd mozdulatlanra dermedt, mert valami furcsa érzés kerítette hatalmába. Mintha egy öreg sivatagi remete jelenlétét érezte volna az erőben, ahogy megjelenik közvetlenül mellette. De nem volt ott senki kettejükön kívül, csak a földön pihegő félájult hercegnő. Aztán az ismerős érzés egészen rátelepedett, behatolva testébe, mint valami kóbor szellem és ő boldogan adta át magát neki, támogatást remélve hajdani mesterétől.

– Én... én Ben Kenobi vagyok! – suttogta különös hangon Luke és megváltozott arckifejezéssel nézett gonosz ellenfelére.

Vader egy pillanatra meghökkent. Ő is észlelte a körülöttük kavargó erőben felbukkanó anomáliát, amit nem tudott mire vélni. De úgy vélte, a templomra jellemző konvergencia okozza, ami folyamatosan gyengítette őt és a sötét oldalba vetett maradéktalan hitét. Minél előbb győzedelmeskedik a lázadókon, szerzi meg a nagyobbik kristályt és hagyja el ezt a helyet, annál jobb neki. Utána ráér porig bombáztatni az Executorral a szentélyt, hogy megszüntesse az erő világos oldalának eme förtelmes emlékművét.

– Obi-Wan Kenobi halott. – mondta nagy meggyőződéssel. – Magam öltem meg. Te csak Luke Skywalker vagy, egy tudatlan farmerfiú a Tatuinról. Nem vagy ura az erőnek és soha nem leszel Kenobihoz hasonló.

Miközben erről beszélt, eszébe jutott az öreg különös halála. Az, hogy amikor levágta őt, egyszerűen eltűnt a teste és csak a ruháit hagyta hátra, mint valami elillanó kísértet. Erre a furcsaságra a Sith lovag azóta sem talált magyarázatot és a mestere, Darth Sidious sem tudott mit mondani a jelenségről. Lehet, hogy valami Jedi trükk volt, amivel megtévesztették? De akkor miért érezte az erőben az öreg halálát, ahogy szétfoszlott körülötte a világos oldal intenzív aurája?

– Ben Kenobi velem van, Vader! – lihegte egyre magabiztosabban Luke – És az erő is velem van!

A nagyúr közelebb lépett vakmerő ellenfeléhez és összeérintették pengéiket. A két energiasugár sietve próbált felülkerekedni egymáson, halványan megvilágítva tulajdonosaik arcát.

– Valóban van némi közöd az erőhöz, fiú! – ismerte el Vader kelletlenül. – De nem vagy az ura. S ez okozza majd a pusztulásodat. Csak egy mester képes... erre!

A fekete lovag hirtelen félrelökte Luke pengéjét és előredőfött, mire a srác hátrahőkölt. De Vader közben nem a kölyökre figyelt, hanem oldalra, a törmelékhalomra. A beomlott

mennyezet egy darabkája megmozdult, s a levegőbe emelkedve hangtalanul célba vette a fiatalember fejét. A jókora kő közeledtére Skywalker úgy reagált, ahogy Kenobitól tanulta. Gondolkodás nélkül átadta magát az erőnek és hagyta cselekedni a testében szétáradó energiát.

Egy kisebb kő emelkedett föl a padlóról, s útját állta a közeledő szikladarabnak. Hangos csattanással összeütköztek félúton. Bár a Sith kőve sokkal nagyobb volt, az övének sikerült annyira eltérítenie, hogy elrepült a válla mellett. Anélkül, hogy érintette volna őt. Majd hangos csattanással lezuhant messze mögötte.

A farmerfiúból lett lázadó pilóta mélyet lélegezve, kihívóan nézett Vaderre.

– Ügyes gyerek vagy! – vallotta be elégedetten a fekete alak. – Nagyon ügyes! De az én kövem nehezebb volt. Az én hatalmam nagyobb.

– De nem elég nagy, Vader! – mondta előrelendülve Luke. Fejében Kenobi szellemének gondolatai zengtek, amiket engedelmesen tolmácsolt módosult tudatállapotában. Karjában érezte a mozdulatokat, melyekre a vén Jedi lovag tanította egykoron. Csak engednie kellett, hogy az erő vezesse testét és megküzdjön a szentélybe betolakodó sötét figurával.

Összecsaptak, folyamatosan suhogtatva zümmögő pengéiket. Vader háritott, aztán ismét háritott, s rövidesen azon vette észre magát, hogy hátrálnia kell a fia agresszív támadásának ereje és ügyessége elől. De a leginkább az döbbentette meg, hogy a kölyök pont úgy harcol, miként Kenobi tette fénykorában, még a Klón háború idején. Nem utánozta a Jedit, hanem teljesen ugyanúgy viselkedett. Mint egy megszállott.

– Emlékszel még a szavamra? – kiáltotta mély hangon Skywalker, metsző tekintetet vetve ellenfelére. – Ha levágsz is engem, attól csak még erősebb leszek!

Vader valósággal megrémült a fenyegetéstől. Eszébe jutott az utolsó összecsapása Kenobival a Halálcsillag dokkjában, ahol ugyanezt mondta neki az öregember, mielőtt halálra sújtotta volna kardjával. De honnan tud erről a kölyök? Hisz nem volt ott! Legalább húsz méterre lehetett tőlük, a rozzant csempészhajó felé igyekezve társaival. Ennyire jó nem lehet a hallása! Vagy rádiókapcsolatban álltak volna ezek ketten? De a Jedi köpenyében nem talált adóvevőt, csak néhány értéktelen személyes holmit.

Miközben ezen gondolkodott, egyre jobban megizzadva páncélja alatt, folyamatosan hátrálnia kellett az eszelősen vagdalkozó fia elől, aki lélegzetvételnyi szünetet sem hagyott neki. Végül a fekete lovag úgy döntött, ideje megfékezni a rohamot. Az erőt megidézve kinyúlt fölfelé, mire az egyik oszlop súlyos faragványa meglazult és lezuhant.

Luke az utolsó pillanatban érezte meg a veszélyt és ugrott félre. A hatalmas, faragott kőlap kettejük között ért földet és darabokra tört, összeroncsolva a padlót. Mindketten feszülten várták, hogy a felvert por elüljön, s gyanakodva méregették egymást. A fiatalember levegőért kapkodott, a Sith úgyszintén. Egyiküknek sem volt sürgős folytatni a csatát.

Vader magabiztossága megcsappant, idegessége növekedett a történetek után, de úgy döntött, figyelmen kívül hagyja a Kenobitól származó szavakat. Őt nem lehet összezavarni ilyen ócska elmetrűkkökkel!

– Tehetséges vagy, Skywalker! – mondta szuszogva. – Igazán tehetséges. Tapasztalatlan kölyök létedre. De a végeredményen ez mit sem változtat.

Magába szívtá az erő sötét oldalát, fölemelte kardját, s rohanva tört előre a törmeléken át, hogy utat engedjen féktelen haragjának. Most ő kezdeményezte a támadást, kéjes dühvel forgatva szablyáját. Így Lukenak állandóan hátrálnia kellett, mert Vader repülő kődarabok és kardcsapások zuhatagát zúdította rá egyszerre. Szinte lehetetlen volt mindent kivédeni, a fiúnak valahogy mégis sikerült.

Nem akarván közel engedni a Sithet a hercegnőhöz, nehogy megölje vagy élő pajzsként használhassa ellene, a fiatalember inkább a templom közepe felé hátrált és az

ablakokon beeső délutáni napfényben körözött a nagy kupola alatt. A szentélyből áradó világos oldal energiája erőt adott neki, gyorsá és pontossá téve mozdulatait. S bízott benne, hogy sikerül kifárasztania sötét lelkű ellenfelét, mielőtt újra átvinné a kezdeményezést.

A hátán fekvő Leia a kardok csattogását hallva megpróbált odafordulni, hogy lássa a küzdelmet. A sebeiből sugárzó szüntelen fájdalom majd megőrijtette, de már nem sírt és nem is jajgatott kínjában, csak görcsösen kapkodta a levegőt a soktól. Szomorú elégedettséggel nézte a viaskodó alakokat és gondolatban egy utolsó imát rebegett a szerelméért, azt kívánva, győzedelmeskedjen és meneküljön meg épségben a csatából. Aztán elméjét körülzárta az elviselhetetlen szenvedés súlyos fala, mire könnyes szemei lecsukódtak, s a lány belezuhant az öntudatlanság jéghideg sötétjébe. Feje a kemény kőpadlóra koppant, felhasított orcájából még mindig szivárgott a vér.

A hatalmas csarnok közepén kisvártatva ismét megálltak az erő bajnokai, de most Darth Vader lihegett, alig kapva levegőt rácsos sisakrostélyán keresztül. A ruházatába épített lélegeztető rendszer alkalmazkodott az igénybevételhez és gyorsabban pumpálta sérült tüdejébe a levegőt, mégis beletelt egy kis időbe, mire az oxigén elérte túlhajsolt sejtjeit.

– Kenobi... jól tanított...! – ismerte be csodálattal a fekete lovag. A hosszú harc némileg kizökkentette szokásos közönyéből. Tetszett neki, milyen ügyesen harcol a fia. Akárcsak ő ifjúkorában. És mi mindenre lesz még képes, ha átáll az erő sötét oldalára és megízleli az igazi hatalmat!

– Komoly erőpróba megküzdeni veled... mert van valami természet adta tehetséged...! Igazi kihívás vagy...! És én élvezem... a kihívást!

A kardját két kézzel szorongató Luke dacosan suttogta:

– Túláságosan is komoly... kihívás vagyok... neked!

Rugalmas léptekkel elsétált a közeléből, egy olyan helyet keresve a teremben, ahol viszonylag tiszta a padló. Nem borítják csontok, törmelékek, ürülékcupacok és törött bennszülött fegyverek, amikben esetleg elbotolhatna. A Sith nem követte, magabiztosan engedve, hogy több méterre eltávolodjon tőle.

– Nem! – biztosította Vader a fejét csóválva. – Dehogy! Túlbecsülöd magad, kölyök!

A fiú makacs ellenállása felszította haragját, ezért a nagyúr kihúzta magát, félelmetesen magasodva engedetlen gyermeke fölé. Ideje komolyan megleckéztetnie őt, hogy megtörje oktalan dacolását.

– Vége a játéknak.

Azzal hirtelen előrelódult, futólépésben az ifjú felé, s két kézzel a feje fölé emelte kardját. Majd egyszerűen a levegőbe szökkent, kihasználva a Mimban alacsony gravitációs terét és az erővel megnövelve ugrását, felülről csapott le a fiatalemberre, mint egy éjfekete ragadozómadár. Szinte lebegett páncélos teste a kupola alatt, hosszú köpenye pedig zászlóként lobogott mögötte.

Luke ösztönösen háritott – nem volt ideje gondolkodni. De az elképesztő erejű csapás – az erő egy jókor érkező lökésével megtámogatva – kiütötte kezéből a kardját. Szerencsére a Sith markából is kiesett a szablya, s mindkét fegyver jobbra röpült, méterekre tulajdonosaiktól. Csörömpölve a padlóra zuhantak, még mindig bekapcsolva és rövid csúszás után megállapodtak egy tátongó, kör alakú lyuk mellett.

Vader lassan visszaereszkedett a földre, miközben a fia elhátrált tőle, döbbenet meredve rá. Fegyvertelenül hirtelen nagyon védtelennek érezte magát a páncélos alakkal szemben.

– Elég legyen ebből! Átállsz vagy meghalsz! – mennydörögte haragosan a Sith lovag, felemelt mutatóujjal fenyegetőzve.

– Soha! – kiáltotta a fiú, azt gondolva, hogy a gazfickó verekedni akar. Ezért ökölbe szorított kezekkel küzdőállásba helyezkedett, azon tűnődve, hová lenne érdemes ütnie a másikon? Hol vannak a páncéljának gyenge pontjai? És vajon mennyi gyakorlata van Vadernek a pusztakezes harcban?

Ám a hadúr nem óhajtott kézitusába bonyolódni a fiával. Ehelyett bal kézzel megragadta jobb csuklóját, előretartott kezét ökölbe szorította, s úgy tartotta karját, mint egy elsütésre váró fegyvert. Fekete kesztyűs ökle remegni kezdett, s a következő pillanatban egy kis méretű, fehérén világító energiagömb materializálódott előtte. Amiből szikrázó erővillámok csaptak ki minden irányba. A gömbvillám a tágra nyílt szemmel bámuló Luke felé röppent.

Skywalkernek fogalma sem volt róla, mi lehet ez, de a testét megszállva tartó Kenobi mester sugallatára figyelve hirtelen megértette, hogy a fehér golyóbis előbb éri el őt, mintsem felkaphatná a kardját. Ezért mindkét kezét fölemelte, védekezően maga elé tartva és elfordította fejét, lehunyva szemét a becsapódás előtt. Így nem láthatta, mi történik.

A kezeit különös mód fénylő energiagömböcök burkolták be, megóvva felsebzett ujjait és nyitott tenyerét. A fehér gömbvillám nekiütközött az erő által keltett védőpajzsoknak, szikrákat hányva visszapatant és nagy lendülettel belevágódott Vaderbe, aki annyira meglepődött ezen, hogy nem is védekezett ellene. Halk pukkanás hallatszott, mintha valami felrobbanna és a széteső energiagömb durván hanyatt lökte elindítóját. A fekete lovag nyögve kiterült a földön, jókora csörömpöléssel, a fénygolyó pedig sisteregve eltűnt.

Csakhogy ugyanígy járt a fiatalember is. Mikor a gömbvillám a kezéhez ért, a súlytalanul lebegő, tömény energia ereje őt is a mocskos padlóra vetette. Majd egy métert csúszott hanyatt a hideg kövezeten, mielőtt megállt volna, fejét beverve a legközelebbi oszlopba. Ha mesterének szelleme nem segít rajta az utolsó pillanatban, az energia hamuvá égette volna karjait és lángoló testét talán a templomfalon is átröpíti.

Feje búbját tapogatva, fájdalmas fintorral felült és őszintén csodálkozott azon, hogy még mindig él. A korábban véresre horzsolts, koszos ujjain nyomát sem látta égési sérülésnek vagy bárminek, ami a gömbvillámmal való találkozásra utalt volna.

Méterekre tőle Darth Vader nehézkesen az oldalára fordult, s hitetlenkedve ingatta fejét. Majd ő is felült és bosszús tekintete a viszonylag sértetlen fiún állapodott meg, aki négykézláb mászott a fénykardja felé.

– Ez... lehetetlen! – mormogta a nagyúr csalódottan. Magához térve az energialöket okozta sokkból, ő is mászni kezdett a kardjáért. Páncéljának bal oldala csúnyán behorpadt ott, ahol a visszacsapódó gömb elérte, mintha egy óriás ökle zúzta volna be a kemény ötvözetet. Kész csoda volt, hogy a ruhájába épített létfenntartó rendszer kibírta a villámcsapást, a belső szigetelőrétegeknek köszönhetően.

– Ekkora erő... egy kölyökben....! Lehetetlen!

Lukenak sem ereje, sem kedve nem volt vitatkozni. Csak a fegyverét látta maga előtt, máris a tenyerében érezve ismerős markolatát. Szinte egyszerre értek oda a fekete lovaggal, négykézláb versenyezve a templom közepén az elsőségért. S amint megszerezték saját szabályukat, az erő segítségével magukhoz röpítve azt, rögtön oldalra gördültek, eltávolodva egymástól, hogy legyen idejük föltápázkodni.

Vader érezte, hogy kezd kimerülni az elhúzódó csatától. Az életfenntartó rendszere vészjelzéseket továbbított a sisaklencséibe épített átlátszó kijelzőkre, hibaüzenetek sokaságáról tájékoztatva a nagyurat. Mielőbb karbantartásra szorul az öltözéke és a szervezetét is eléggé megviselték a történetek.

Ettől függetlenül eszébe sem jutott földadni a harcot és gyáván megfutamodni Skywalker elől. Hatalmas erőfeszítéssel fölállt, szembefordulva fiával, aki fáradtságát feledve máris támadott, nem vesztegetve az idejét. Apja kardját a feje fölé emelve lendületesen előretört, s vad ordítással a meggörnyedő gonoszra vetette magát.

Vakító fény villant föl, mikor a két penge találkozott egymással, hevesen sisteregve. Luke kardjának kék sugara csikorogva végigcsúszott a Sith vörös nyalábján, félreütve azt, majd a fiatalember újra lecsapott, minden erejét beleadva a végzetesnek szánt vágásba. Ám a hadúr az utolsó pillanatban félrehajolt előre, így a feje helyett a jobb vállát érte az ütés. A nagy energiájú sugár pallosként hasította át az elvileg igen ellenálló beskar páncéllemezt, többől levágva Vader karját. A fiú pengéje a lendülettől továbbment, míg végül a hegye a kövezetbe döfött. Sisteregve átvágta a burkolatot és tövig belefűrődött.

Skywalker térdre esett, kardmarkolata a padlónak ütközött, amiből csípős füst szállt fel. S mielőtt bármit tehetett volna, a fekete lovag ökolbe szorított balja nagy erővel az arcának csapódott. Mintha egy acéldoronggal vágták volna fejbe, úgy szakadt rá a fájdalom. Arccsontja megreccsent, talán el is tört, ő pedig megszédülve elengedte fegyverét és az oldalára zuhant.

Luke azt hitte, menten leszakad a feje az ütestől. Kínjában felkiáltva odakapott sajkó orcájához, majd ösztönösen félregördült, gyorsan távolabb kerülve ellenfelétől, mielőtt az újra lesújthatna rá. Küszködve próbált eszméletén maradni, s elveszített fénykardja után tapogatózott, ám az túl messze volt tőle, közvetlenül Vader lábainál. Benne pedig nem maradt elég erő, hogy odarántsa magához, hiába nyújtotta felé karját görcsösen.

De nem kellett támadástól tartania, mert a mesterien kivitelezett vágása elérte célját. A Sith jobb karja a földre hullott, még mindig szorítva a vörösen fénylő kardot. Csonkolt vállából megperzselődött fémlemezek, rudak és drótdarabok álltak ki, ám vérző emberi szöveteknek nyoma sem volt köztük. Az ájulással küszködő fiú döbbenetén ismerte föl, hogy a birodalomban terjedő pletykák nem túloztak Darth Vader testi állapotát illetően. A fickó valóban egy kiborg volt, mesterséges végtagokkal felszerelve. Ezért nem látta soha senki a páncélja nélkül. És ezért volt szinte legyőzhetetlen, mert a testét mozgó motorok egy harci robot erejével ruházták föl a zsarnokot.

Vader elkeseredetten felhördült, ahogy maga elé bámulva rájött, megfosztották a jobb karjától. A helyzet hirtelen megváltozott és a dolgok kezdtek kicsúszni az irányítása alól. Még képes ez a gyerek és megöli őt elvakultságában! Kenobi teljesen átmosta az agyát, ellene hangolva a saját fiát, hogy rajta keresztül álljon bosszút egykori tanítványán. Milyen aljas trükk ez a rég halott Jedi mestertől!

A felismerés őrzőgő dühöt ébresztett a megsebzett fekete lovagban. Eredeti tervét feledve, hogy átcsábítja fiát az erő sötét oldalára, már csak egyet akart. Megtorolni az árulást és végezni a semmirekellő kölyökkel, aki az apjára támadt, túl sokat képzelve magáról. Az előbb megidézett gömbvillámmal csak megsebezni akarta Lukeot, hogy megmutassa neki az erő igazi hatalmát és elvegye kedvét a további dacolástól, de a srác nem értett a figyelmeztetésből. Ideje végezni vele is, miként az ostoba barátnőjével.

Pár méterre tőle Luke föl akart állni, de nem tudott. A hosszúra nyúlt erőpróba teljesen kimerítette és szédült az agyrázkódástól. Ahhoz sem maradt elég ereje, hogy fölüljön, nemhogy talpra álljon. Ezért összezúzott arcát tapogatva csak feküdt a hideg kőn, próbálva nem elájulni fájdalmában. Az iménti ökolcsapástól úgy meglódult az agya, hogy már Kenobi mester jelenlétét sem érezte a testében. Az öreg Jedi szelleme valamiért eltávozott belőle, s úgy tűnt, nem is akar visszatérni kínlódó tanítványába. A templomban kavargó erő áramlatai ezalatt egyre zavarosabbá váltak, ahogy a világos és sötét oldal energiája hiába igyekezett felülkerekedni egymáson.

A fekete lovag pedig lassan, bizonytalan léptekkel a levágott karjához vánszorgott. Kissé nehézkesen mozogva lehajolt, fölvette a mesterséges végtagot és kiszabadította markából a fegyverét. Hörgő szuszogása betöltötte az elhagyatott csarnokot, amire hirtelen árnyék borult kintről, a napot eltakaró viharfelhőknek köszönhetően. Aztán a vérvörös fényszabályát baljába fogva szembefordult Skywalkerrel. Mivel a fiú nem mozdult és kardját is elvesztette, elégedett üvöltés szakadt fel a nagyúr torkából, aki máris biztosra

vette diadalát. Igen! Ő, az erő sötét oldalának mestere legyőzhetetlen!

– És most... meghalsz... Skywalker! – dörmögte fenyegetően.

Azzal félrerúgta a srác fénykardját, ami kikapcsolt és messzire szánkázott a kövön, elérhetetlen távolságba kerülve gazdájától. A kék penge által vágott lyukból még mindig szivárgott a füst és a templom padlózata nyikorogva megroggyant, mivel alatta megsérült egy tartógerenda. Aztán feje fölé emelve pengéjét, tántorogva elindult, hogy végezzen lázadó gyermekével.

Semmi értelme tovább küzdeni ellene – gondolta kimerülten Luke, miközben ismét megpróbálta az erő segítségével kezébe rántani messzire csúszott kardját. Nem történt semmi. A kikapcsolt markolat meg se moccant a padlón. Akkor ennyi volt. Mindennek vége.

Csalódottan bámult a feltartóztathatatlanul közeledő Darth Vaderre, aki már mindenkivel végzett, aki csak fontos volt neki az életben. Akit tisztelt, kedvelt vagy szeretett. Az apja, Owen bácsi, Beru néni, Ben Kenobi, Biggs, most pedig...

Fejét elfordítva vetett egy utolsó pillantást a távolban heverő Leiára, aki meg se moccant az elmúlt percekben. Az erőn keresztül úgy tűnt számára, még itt van vele, de már alig pislákol benne az élet szikrája. Ebből megértette, hogy neki sem lehet sok hátra. Talán jobb is így, hogy most őt is megöli Vader, mert ha a lány meghal, nincs miért élnie tovább.

– Sajnálom, Leia! – suttogta elszoruló torokkal. – Annyira szerettelek...!

Aztán visszafordította tekintetét a bizonytalan léptekkel tántorgó fekete lovagra, hogy egy végső átkot mondjon a gonoszra, élete megrontójára. Ám ekkor váratlan dolog történt.

A kőpadlón hirtelen hosszú repedés futott végig, a friss bevágástól indulva egész a közeli lyukig. Majd a páncélos kiborg súlya alatt egyszerűen beszakadt a talaj egy jókora területen és az egész alázuhan a pincébe.

Vader megpróbált előreugrani, hogy megmeneküljön, de nem volt elég gyors és a padlóval együtt ő is eltűnt a mélyben. Hiába kapálózott megmaradt bal kezével, fénykardját is elejtve, már az erő sötét oldala sem segíthetett rajta. Torz, állati üvöltés kísérte az éktelen robajt, ahogy a Sith nagyúr teste a pince aljába csapódott több méterrel lejjebb. Por szállt fel az üregből, kődarabok hullottak le a kitágult lyuk széléről és az egész templom megremegett az omlástól.

Luke döbbenten bámult maga elé. Alig pár centiméterre feküdt a lyuktól és azt hitte, alatta is le fog szakadni a talaj, ezért megkésve odébb hengeredett, majd a könyökére támaszkodva felnézett. Nem tudta elhinni, ami történt.

A fájdalomtól eltorzult arccal, lassan odakúszott a lyuk pereméhez és óvatosan lepillantott. Sötét volt a pincében, de fentről beesett annyi fény a lassan oszló porfelhőn keresztül, hogy éppen csak lássa a törmelékhalom tetején heverő Darth Vadert, kicsavarodott lábakkal, mozdulatlanul. Legalább négy métert esett és alaposan összetörhette magát. De még szuszogott, vagyis nem halt meg. Skywalker az erőben is érezte az általa keltett zavart, valami gyöngye kis remegést, ami olyan volt, mint egy kellemetlen utóíz a szájában.

– Hogy nyelne el a föld! – motyogta kábultan a megkéssett átkot, hitetlenkedve a szerencséje felett. Sose teljesült még gyorsabban a kívánsága, minthogy kimondta volna!

Ahogy elnézte a pokolra való gazfickót, úgy vélte, egyhamar nem fog tudni feljönni onnan a törött végtagjaival. Így átmenetileg biztonságban voltak tőle. S ez már elég volt a fiatalembernek ahhoz, hogy némi elégtételt érezzen a párbaj végeztével.

Aztán újra a hercegnő felé pillantott, s fél karjára támaszkodva megpróbált fölülni.

– Leia! Sikert! Hallod...?

Mivel a lány nem válaszolt, ő pedig a fejében érzett erős szédülés miatt nem mert fölállni, nehogy elessen, inkább vonszolni kezdte magát a földön, megkerülve a kitágult

lyukat. S felzokogott fájdalmában, valamint megkönnyebbülésében. De főként aggodalmában, hogy rövidesen el fogja veszíteni a szerelmét.

– Leia...! Leia...! – szolongatta menet közben kedvesét. Semmi másra nem tudott gondolni, csak órá és kétségbe ejtette a gondolat, hogy Organa meghalhat, mielőtt odaérne hozzá és elmondhatná, mennyire szereti és milyen hálás neki, amiért feláldozta magát érte. Aztán eszébe jutott Hin, aki még mindig a törmelékhalom tetején feküdt és szintén meg se moccant. Az erőben észlelt ürességből rögtön tudta, hogy a yuzzem már halott és semmit sem tehet érte.

Ezután körülnézett, Hallát keresve a csarnokban, ám az öregasszony eltűnt, a kaiburr kristállyal együtt. Pomojema szobra szigorú tekintettel meredt rá, amiért megszenstelenítették a templomát és ellopták tőle a ragyogó ékkövet. Ezek szerint a nő legalább elérte célját és megszerezte, amit akart. A fiú nem hibáztatta őt azért, hogy elmenekült a helyszínről. A fő, hogy a kristály biztonságban van. A Sith lovag és csatlósai nem szerezhetik meg ezek után – olyan könnyen.

Beletelt vagy fél percbe, mire szédülésével küszködve odaért Leiához, s kimerülten elhasalva mellette, félve megérintette a hercegnő homlokát. A lány erre kinyitotta szemét, s bizonytalanul ránézett. Luke szeméből patakozottak a könnyek, mikor végigmérte a borzalmas sebeket, melyeket Vader kardja hagyott a hölgy testén, arcán. A rengeteg kiontott vért látva kész csoda volt, hogy még egyáltalán él. Az állapota olyan súlyosnak tűnt, hogy valószínűleg akkor sem lehetne megmenteni, ha egy jól felszerelt orvoscsapat várakozna a közelben, beavatkozásra készen. De még ha túl is éli, akkor is örökre nyoma marad a testén a vágásoknak, szúrásoknak. És sosem lesz már a régi.

Ezen talán még egy alapos bakta fürdő sem segíthetne – gondolta a férfi elkeseredve, amiért ilyen siralmas állapotban látja szerelmét. S magát hibáztatta a történetekért, mert nem volt képes megvédeni őt...

– Luke? – suttogta ekkor alig hallhatóan a lány. Fájdalommal teli szemekkel nézett rá, s mosolyogni próbált, de csak egy torz grimaszra futotta tőle kínjában. Örült, hogy a fiú túlélte a párbajt és remélte, gonosz ellenfele elnyerte méltó büntetését. Megnyugtató volt tudni, hogy önfeláldozása elérte célját és most már nyugodtan meghalhat, elhagyva ezt a szenvedéssel teli, rettenetes árnyékvilágot.

– Itt vagyok, kedves...!

A fiatalember biztatóan megfogta Leia kezét és gyöngéden megszorította. Majd szédülő fejét a másik karjára téve kimerülten lehunyta szemét, s átadta magát a szent helyet betöltő erőnek, hogy tegyen vele és a lánnyal azt, amit akar.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

A templom bejáratát eltorlaszoló törmelékhalom tetején Halla megállt és körülnézett, kezében a kaiburr kristállyal. Késő délutánra járt az idő, a napot sűrűsödő viharfelhők takarták el. A terepjárójuk ott állt, ahol leparkoltak vele. Benne mozdulatlanul feküdt Kee vérbe fagyott holtteste, akit a sötét nagyúr sújtott halálra. Mellette a két robot kikapcsolva ült a platón, egymásnak borulva. Vérnyomok vezettek a kocsitól fel a bejáratig és tovább befelé, amit Hin hagyott hátra kúszás közben. Birodalmi rohamosztagosoknak, üldöző járműveknek nyoma sem látszott a téren. Fent a magasban madarak köröztek lusta szárnycsapásokkal, bánatos vijjogással töltve meg a párás levegőt.

Az asszony visszanézett az előtéren keresztül a főcsarnokba, mert feltűnt neki, hogy már nem hallja a fénykardok csattogását és a küzdők kiáltásait. Csend borult a romos templomra, aztán egy óriási robaj hallatszott, mintha valami leszakadt volna. Bármilyen okozta

is az omlást, ő nem fog visszamenni, hogy megnézzze. Jobb lesz mielőbb odébbállnia. Darth Vader nyilván nem jött egyedül, noha érthetetlen, miért nem vették körül a templomot az emberei. Talán meg akarta lepni Skywalkert, akivel valami régi elszámolni valója lehet – vélte Halla rosszkedvűen.

Óvatosságból levette válláról a puskáját és jobb kezében tartva körbepásztázott vele, miközben lesietett a törmelékhalomról. Aztán a mocsárjáróhoz érve hirtelen megértette, hogy teljesen egyedül maradt. Több száz kilométerre a legközelebbi várostól, ellenséges területen, ismeretlen számú üldözővel körülvéve. De legalább az erő vele volt, a kristálynak köszönhetően és ez megnyugtatta valamelyest. Most már képes lenne egész tömegeket elvarázsolni az elmetrükkel és simán ráveheti a közelébe merészkedő katonákat, hogy azt tegyék, amit parancsol nekik. Egyszerűen szabad volt és olyan hatalom birtokosa, amiről mások még csak nem is álmodnak. Elmehehet innen, elmehehet a bolygóról és élete hátralévő részét az erő tanulmányozásának szentelheti. Talán még a testét is visszafiatalíthatja a kő segítségével, ha rájön mindarra, amit Pomojema tudott réges-régen.

Tekintete újra a kaiburr kristály mélyvörösen izzó tömbjére tévedt, s hirtelen elszégyellte magát. A társai életüket adták azért, hogy feltartsák a Sithet és ő megszerezhesse ezt a drágakövet. Nem hagyhatja itt őket egy szó nélkül, azok után, hogy mennyit segítettek neki. Fölöttébb bosszúsan a felismeréstől elszakította szemét a kincsről és körülnézett a téren, közeledő rohamosztagosokat keresve. De senki sem jött, csak a köd gomolygott egykedvűen a fák között.

– A karkba! – motyogta Halla magának. – A karkba is...!

Az erő azt sugallta neki, hogy próbáljon segíteni a fiataloknak, amennyiben még élnek. Ezért gyorsan felmászott a terepjáróba és felnyitotta hátizsákját. Beletette a kristályt, majd megkereste az egyik bőröndben az elsősegély csomagot és egy palack vízzel együtt azt is magához vette. Hátára kapta a nehéz zsákot, kiugrott a kocsiból és fegyverét szorongatva elszántan mászni kezdett föl a kötöttörmeléken, vissza a templomba. Lehet, hogy teljes örülség, amit művel, de egyszerűen nem teheti meg, hogy cserben hagyja a többieket.

Átvágott az előtéren, majd óvatosan belesett a főcsarnokba, puskáját készenlétben tartva. Ha a kölyöknek nem sikerült megölnie Vadert, komoly bajban lesz. De a hátizsákban lötyögő kristály kemény érintése elég önbizalommal töltötte el ahhoz, hogy kockáztasson. Beóvakodott a terembe és fölfedezte a padlón éktelenkedő nagy lyukat. A fekete lovagnak nyoma sem volt, viszont két alak feküdt valamivel odébb egymás mellett, mozdulatlanul. Az erőben kavargó áramlás szerint még éltek.

Az öregasszony megkönnyebbülten szaladt oda hozzájuk és letérdelve a férfi mellé, gyöngéden hátára fordította ernyedtestét.

– Luke! Jól vagy? – paskolta meg barátságosan a srác könnyektől és sártól maszatos arcának épen maradt felét. – Ébresztő, fiam! No, még megijeszted az öreg Hallát!

Skywalker szeme kinyílt, csodálkozva nézett rá a szédülésével küszködve. Elég rossz bőrben volt, de talán meg lehet menteni. Nem úgy a barátnőjét, aki vérbe fagyva hevert mellette, csúnyán összekaszabolva.

– Halla?

Az asszony alsó ajkába harapott, aztán gyorsan levette zsákját és kiemelte belőle a kristályt, az erő sürgetésének engedelmeskedve. A srác ölébe tette, oly sietve, mintha égetné a kezét.

– Tessék. Legyen a tiéd. – motyogta szégyenkezve. – Én nem sokat kezdek vele. Kókler vagyok, nem a mestere, csak sarlatánja az erőnek. Képes lettem volna arra használni, hogy... nagyobb és nehezebb bűvészmutatványokat csináljak a segítségével. De a birodalom úgyis hamar rám találna.

Luke tekintete Halláról az ölében lüktető tűzvörös kristályra vándorolt. Mindkét kezével megragadta, csalódottan vizsgálva a hatalmas, metszett ékkövet.

– Érzem, hogy a kristály fölerősíti az erőt. – hangja elfulladt kétségbeesésében, ahogy a mellette fekvő lányra pillantott. – De mire jó ez most már?

– Nem tudom! – kiáltotta dühösen Halla. – Akartad, hát itt van, a kark egye meg! Mit akarsz még tőlem? Mit tehetnék?

Tehetetlen dühében meglegette orra előtt az öklét, majdhogynem megfenyegetve a fiút. Aztán észbe kapott és elővette zsákjából az elsősegély csomagot. Beadott egy fájdalomcsillapítót a jobb vállába, majd egy fertőtlenítő kendőt nyomott vérmaszatos arcára, ami enyhén megduzzadt a ráért ütéstől.

– Semmit, Halla! – mondta szomorú tekintettel Skywalker. – Azt hiszem, már nincs mit tenni. Leiának vége... és én is kikészültem.

Könnycseppek jelentek meg fátyolos szemében, miközben lassan megsimogatta a kristályt. Oda se figyelt az öregasszony matatására, aki eközben óvatosan megtörölte zúzódásos arcát, majd némi bakta kencsőt kent rá és egy sebtapasszal nagyjából lefedte.

– Milyen jó meleg!

– Elment az eszed! – mordult föl Halla ingerülten. – Ez csak egy hideg kődarab!

– Nem...! Meleg...! – makacskodott Luke ellágyuló hangon. – Finom meleg!

Azzal eszméletlenül hanyatlott hátra, két keze közé szorítva a kristályt. Halla megpróbálta magához téríteni, előbb a vállát rázogatva, aztán lekeverve neki egy kíméletes pofont, de a fiatalember nem reagált a noszogatásra. Akkor két ujját a nyaki ütőerére tette és egy darabig figyelte a pulzusát, ám semmit sem érzett. Nem is lélegzett. A srác ezek szerint meghalt.

A mellette heverő Leia ebben a pillanatban felnyögött, agonizálva kínjában, majd ő is elernyedtt és halk sóhajjal kilehelte lelkét. Halla az ő pulzusát már meg se nézte, az erő révén biztosan érezve, hogy a lánynak is vége.

Ezt követően egy darabig csak ült mellettük a földön, s nem értette, hogy történhetett meg ez? Végül csalódottan kezébe temette arcát.

– Ostoba vénasszony! – szidta magát nekikeseredve. – Ostoba, önző vénasszony! Segíthettem volna nekik, amikor még volt rá esély! Ha én... – elcsuklott a hangja felindulásában. Habozott, majd a homlokát ráncolta. Valóban kivilágosodott volna a sötét templomban? Elvette kezeit az arca elől és kimeredt szemmel bámulta a csodát.

Luke mozdulatlan teste dús, vörös fényben fürdött. Kezei közt természetellenesen erős fénnel ragyogott a kristály. S ez a fény mozgott. Változott, villódzott, pulzált és úgy futott végig a férfi bőrén, ruházatán, mintha eleven anyagból lenne. Teljesen beborította Skywalkert és kis szikrákat vetve lobbant föl minden ujján, az orra hegyén és a lábfejein, mint a koronakisülések szokták a tengerjáró hajók árbocain.

A szeszélyes villódzás legalább egy percen keresztül tartott, s alig hallható sistergés nesze kísérte. Halla értetlenül figyelte a jelenséget, noha tisztán érezte, hogy az erő okozza, ami összegyűlt a környező térből és elöntötte a fiút, egy elképesztően intenzív konvergenciát alkotva benne és körülötte. A fényjelenség egy része Leia holttestére is átugrott a köztük lévő pár centis távolságon és szétfutott véres maradványain, eltűnve benne. Aztán a glória magától zsugorodni kezdett: elnyelte az újra eredeti fényében ragyogó kristály.

– Húha! – nyögte az asszony, s fejében egymást kergették az erővel kapcsolatos filozófiai gondolatok. Ez meg mi volt? Lehetséges vajon, hogy a srác testében megrekedt erő valamiképp kiutat keresett az anyag csapdájából és átszállt az ékkőbe? Talán nem csak arra képes a kaiburr kristály, hogy fölerősítse és megtisztítsa az erőt az élőlényekben, de el is tudja raktározni azt. Mint valami akkumulátor. Fölveszi, tárolja és leadja az energiát, megfelelő körülmények között. Lehet, hogy így tudtak Pomojema papjai

gyógyítani vele és ezért építették ide a templomot. A szent hely kisugárzása folyamatosan töltötte a követ az elmúlt évezredekben, most pedig valamiért kisült a tartalma.

Folytatta volna még az elmélkedést órákig, ha nem történik egy újabb csoda az orra előtt. Luke felsóhajtott, aztán olyan váratlanul ült föl, hogy Halla nem tudta visszafojtani meglepett kiáltását. A kölyök pislogott, mélyeket lélegzett és a nőre bámult. Az olyan habozva, bizonytalanul érintette meg a vállát, mintha kísértetet látna.

– Luke... fiam? – kérdezte hitetlenkedve.

– Csakhogy itt vagy, Halla! Mi történt...? Én... – elfordította fejét, s tekintete a sötét lyukon állapotodott meg, ami elnyelte Darth Vadert. – Emlékszem rá, hogy beszakadt alatta a padló és lezuhant...! És arra is emlékszem, hogy...! Hé! Halla, én meghaltam!

– És nyilván unalmasnak találtad. Ezért inkább föltámadtál. – mondta komolytalanul az asszony, teljesen lenyűgözve a csodától. – A kristály tette ezt veled...! Vagy valami a kristályban! Az erő már csak ilyen...! Senki sem ismeri teljes mélységében...!

– Nem emlékszem, mi történt aztán...! – csóválta kobakját Skywalker tétován. Izgatottan odafordult a hercegnőhöz és könnyedén megrázta vállát, azt gondolva, talán még él.

– Leia?

– Sajnálom, fiam! Leia meghalt az előbb.

– Nem! Az nem lehet! Érzem, hogy mozog benne az erő! – állította nagy meggyőzőerővel a fiatalember és végigmérte a hölgy összekaszabolt, vérmocskos testét.

– Akkor talán még segíthetünk rajta. Pontosabban te segíthetsz! – magyarázta elgondolkodva Halla. – A te kezeden volt a kristály, amikor fényleni kezdett és a belőle áradó energia rendbe hozott. Olvastad a régi legendákat arról, hogyan gyógyítottak a papok? Most ugyanazt kell tenned.

– Rendszerben. – mormogta egyszerűen Luke.

Közelebb húzódott a lányhoz, törökülésbe rakva lábait és ölébe tette a kristályt, két kezével tartva. Becsukta szemét, mélyeket lélegzett és megpróbált egyszerre összpontosítani, valamint lazítani. Átadta magát az erőnek, mire a kő fénye növekedni kezdett. A mellette kuporgó Halla lenyűgözve figyelte ténykedését, pisszenni sem merve megilletődöttségében. Amit most látott, az messze meghaladta az ő szerény képességeit.

– Legyen...! – tört elő egy mély hang a fiatalember testéből, ami talán nem is az ő hangja volt. Mintha maga az erő szólt volna belőle. A hatalom, mely megtestesült és cselekedni vágyott.

A bíbor fény ismét kilépett a kristályból. Végigfutott Skywalker karjain, de ezúttal megállt a könyökénél, nem haladva tovább. Ekkor jobb kezét előrenyújtotta, csupán a baljával fogva a kristályt és kinyitotta szemét. Úgy nézett az előtte fekvő lányra, mint egy alvajáró. A mutatóujja vörösen világító hegyét könnyedén rátette Leia véres arcára és lassan végighúzta a seben, amit Vader kardja ejtett rajta. Ahol a koronakisülés a megégett bőrhez ért, a vágási felület fortyogni kezdett, világítani, majd fokozatosan behegedt és eltűnt.

Halla kitáguló pupillákkal figyelte, hogyan mozdul, rezdül, forr össze a bőr halk sistergéssel a fénylő ujj nyomán. Gyorsabban és tökéletesebben, mint az bármilyen galaxis szerte ismert gyógyító technológiával lehetséges volna. Nincs az a túlfejlesztett plasztikai sebész droid, ami képes lenne ilyesmire. Kicsit közelebb hajolt hozzá, hogy többet lásson a csodából és meglepve észlelte, hogy igazából nem is ér hozzá a fiú koszos kezével a sebhelyekhez, csak fölöttük lebegtetni az ujját. Pont olyan távolságra, hogy az erőátvitel megtörténjen.

Miután a hölgy maszatos arca visszanyerte eredeti, sértetlen formáját, Luke ugyanolyan lassan és szóltanul végighúzta ragyogó ujját a többi seben is. A jobb mellén, a hasán és a bal oldalán. Ahol kellett, félrehajtotta róla a megperzselt ruhafoszlányokat,

hogy hozzáférjen a vágásokhoz. Aztán a bal alkarja következett, majd a jobb felkarja, a jobb combja és végül a bal lábszára. Mikor végzett a nyílt sebekkel, röviden intett az öregasszonynak.

– Fordítsd meg őt! – mondta egyszerűen, még mindig azon az idegen hangon, ami nem a sajátja volt.

Halla sietve teljesítette kérését, a lány másik oldalára kerülve és gyöngéden stabil oldalfekvésbe húzta ernyedtestét. A férfi tenyerét a hátára tette. Oda, ahol korábban megsértette a coway bárd. Majd kisvártatva végighúzta kezét a gerincén, le egészen a fenekéig, ahol Grammel belerúgott. Aztán segített az asszonynak visszafordítani eszméletlen kedvesét és rövid gondolkodás után tenyerét egy hosszú percre a fruska szívére nyugtatta, hogy megtisztuljon a tengernyi fájdalomtól, amiben része volt az elmúlt években. Végül az erő sugallatának engedve a homlokára tette kezét. Mert a test sebeit meggyógyítani nem elég, ha a lélek is számtalan traumától, veszteségtől szenved, amiket képtelen feldolgozni. Luke ezért tett róla, hogy enyhítse a hercegnő bánatát, félelmeit és elhomályosította benne a tragikus emlékeket, hogy megbékélve velük továbbléphessen az életútján.

Miközben ezzel foglalatostkodott, elkerülhetetlenül eszébe jutottak a lánnyal közösen átélt kalandok és az a nagy szeretet, amit iránta érzett. Az erő pedig észlelte kívánságát és különös látomást bocsátott rá, amiben megmutatta kettejük jövőjét, elmosódó képek, hangok, felvillanó érzések formájában. A fiú tudni szeretne volna, milyen lesz a kapcsolatuk ezután és vajon boldogok lesznek-e? De amit látott, annyira különbözött a várttól, hogy nem akarta elhinni. Az erő azt közölte vele, hogy sosem fog összejönni Leia Organával. Nem lesznek egy párrá, bármennyire szeretnék is. Viszont mindig jó barátok lesznek, együtt harcolva számos csatában és mély lelki kapcsolat alakul ki köztük, úgy mint a testvéreknél. De semmi több.

Mielőtt azonban azt is megláthatta volna, hogy miért, a látomások zavarossá váltak és hirtelen elenyésztek. Bárhogy küzdött érte, az erő valamiért nem akarta feltárni előtte az okokat, teljes bizonytalanságban hagyva őt az események mélyén rejlő igazsággal kapcsolatban.

A gyógyítás közben befejeződött, a fiú pedig levette kezét a hercegnő homlokáról és elernyedő izmokkal megpihent. A kristály fénye ismét normális volt az ölében.

– Kész? – kérdezte halkán az öregasszony, mivel a lány még mindig nem óhajtott megmozdulni. Csak békésen pihegett, lehunyta szemmel, mintha aludna.

– Igen. – felelte a férfi, az iménti látomásán töprengve. Picit csalódott volt és őszintén kételkedett benne, hogy az igazságot látta. Talán csak a képzelete játszott vele gonosz tréfát, kivetítve rejtett aggodalmait a szerelmükkel kapcsolatban? Lehetséges. A barlangban történtek óta biztos volt benne, hogy össze fognak jönni. Ez csak idő kérdése. Hisz mindketten ugyanazt akarják. Egymást.

Teltek a másodpercek, aztán hirtelen kinyíltak a hölgy barna szemei és a sértetlen Leia Organa ismét eredeti szépségében tündököelve moccan meg, feltámadva halálközeli állapotából. Nagyot sóhajtott, s felülve mindkét kezét a fejéhez emelte.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva a fiatalember.

A lány zavartan pislogott, majd előbb a fiúra, aztán az öregasszonyra nézett.

– Óh! Luke, rettenetesen fáj a fejem! – nyögte kábán, s megpróbálta összeszedni gondolatait, mert nem emlékezett rá, hogy került ide és mit csinált korábban. Mintha kimosták volna az agyát, belül üres volt, könnyed és gondtalan. S elképzelni sem tudta, mi történhetett vele.

– A fejed. – visszhangozta Skywalker meglepetten. Hallára nézett és megkönnyebbülten elmosolyodott, értékelve öfelsége panaszát.

– Hallod! Fáj a feje!

Halla visszamosolygott a fiúra, kuncogni kezdett, aztán kirobbant belőle a nevetés. Vele együtt vihogott Luke is, mígnem rátört egy kései köhögési roham a korábban beszívott törmelékpor utóhatásaként. Bár a kristály meggyógyította külső és belső sérüléseit, még mindig oxigénhiánnyal és izomlással küzdött a rendkívüli igénybevétel miatt.

A hercegnő zavartan bámulta őket, nem értve féktelen vidámságuk okát. Aztán hirtelen elbizonytalanodott, ahogy végigpillantott önmagán. A ruhája cafatokban lógott rajta és mindenhol alvadt, ragacsos vér borította sértetlen bőrét. Szemérmesen maga elé kapta kezét, takargatni próbálva kilátszó keblét, majd a döbbenettől elkerekedő szemmel az arcához nyúlt és megtapogatta hibátlan poiját. Egyből eszébe jutott minden. A kardpárbaj, Vader, a sebek, a fájdalom – de valahogy olyan távolinak és jelentéktelennek tűnt az egész, mintha egy másik életben esett volna meg, talán nem is vele.

– Hé! Eltűntek...! – motyogta hitetlenkedve. – Ezek begyógyultak...! De hogyan...?

Luke abbahagyta a kuncogást és mosolyogva felmutatta neki a drágakövet.

– A kristály tette, Leia. Meggyógyított engem, meggyógyított téged, de ne kérdezd, hogyan, mert fogalmam sincs. Viszont mindaz, amit Halla föltételezett, igaz. A kristály valóban az erőt használja. És jóval többre képes, mint feltételeztük. Ezért élünk még mindig.

– Jó. És mi van... – Leia elhallgatott, idegesen nézett körül. – Hol van ő...?

– Lent a pincében. – mutatott a lyukra a férfi. – Beszakadt alatta a padló. Alaposan összetörte magát és az egyik karját is levágtam. De nem halt meg. – miközben kimondta a szavakat, valami megrezzent az erőben, apró zavart keltve benne. – A lényeg, hogy már nem árthat nekünk.

A hercegnő fölöttébb nyomasztónak találta a gondolatot, hogy a gonosz Sith nagyúr még mindig él. Ha megmenekül, tovább fogja üldözni őket, miként eddig is tette.

– Akkor most kell megölnünk! Amíg gyenge és tehetetlen! – mondta elszántan, s felvette a földről Halla puskáját. – Gyerünk!

Mindhárman föltápaszkodtak és a lánnyal az élen elindultak a padlón tátongó lyuk felé. Skywalkernek hirtelen eszébe jutott a fénykardja, s karját kinyújtva kezébe röptette a markolatot. Ezúttal könnyedén sikerült neki a mutatvány, de egyikük se lepődött meg rajta. Félúton átadta Hallának a kristályt, vigyázzon ő a drágakőre, amíg pontot tesznek ennek az ügynek a végére.

Amikor a nyíláshoz értek, lenézve sehol sem látták a fekete lovagot. A pincébe szakadt törmelékek közt csak a levágott jobb karja hevert elhagyatottan.

– Biztos elmászott valahová! – vélte Luke, készenlétben tartva fegyverét. – Szerintem hagyjuk! Semmi kedvem utána menni és a sötétben keresgélni!

– Nekem sem. – Leia csalódottan eresztette le karabélyát. Szívesen szitává lőtte volna a gödörben heverő béna zsarnokot, de ő sem ragaszkodott az üldözéséhez. Viszont másvalami eszébe jutott, ahogy a csarnok kijárata felé nézett.

– Vajon hány katonát hozott magával? Gondolom odakint lesnek ránk a téren!

– Én senkit sem láttam, mikor kimentem a terepjáróhoz! – nyugtatta meg Halla. – Bár lehet, hogy azóta megváltozott a helyzet.

– Mi van Thripióval és Artúval? – kérdezte a lány, majd elindult a közeli törmelékhalom tetején heverő Hinhez, hogy megvizsgálja tetemét.

– Ők egészen vannak. – felelte az öregasszony, ahogy Lukekal együtt követték őt. – Legalábbis nemrég még úgy tűnt. Ki vannak kapcsolva és semmilyen sérülést nem láttam rajtuk.

Körbeállták a yuzzem vérbe fagyott holttestét, ami egészen kihűlt mostanra és beállt nála a hullamerevség.

– Megmentette az életünket! – suttogta szomorúan a hercegnő és megsimogatta Hin borzas fejének épen maradt részét. – Nyugodj békében...! Mi legyen vele? Nem hagyhatjuk itt!

– Vigyük ki a kocsihoz, Kee mellé! – javasolta Skywalker. – Magunkkal visszük őket és ha biztonságba értünk, valahol eltemetjük mindkettőt.

Organa próbaképpen fölemelte a szőrmók bal karját, de megmozdítani is alig tudta a súlyos tetemet.

– Hogy akarsz fölemelni? Elég nehéz!

Luke gondolkodott egy sort, majd megkönnyebbülten fölsóhajtott és visszakérte Hallától a kaiburr kristályt. Megidézte az erőt, mire Hin holtteste lágyan fölemelkedett a törmelékről és derékmagasságban lebegve elindult a kijárat felé.

– Mehetünk. – mondta egyszerűen.

Kisérták a templomból, átmászva a főkaput eltorlaszoló romokon és körülnéztek a téren. Birodalmi katonáknak továbbra sem volt semmi nyoma. Csak a nap ereszkedett lejjebb és a felhők sokasodtak meg az égen. A távolban villámok cikáztak, pár kilométerre tőlük már esett az eső.

– Nehezen tudom elhinni, hogy Vader volt olyan ostoba és nem hozott magával legalább egy század rohamosztagost! – dünnyögte gyanakodva a királylány.

Skywalker a mocsárjáró rakterébe emelte Hin tetemét, aztán az erő segítségével körülnézett a vidéken, több száz méteres körzetre kiterjesztve érzékelését. Szinte azonnal fölfedezte a közelben parkoló járművet és a mellette várakozó embereket.

– Öten vannak, arrafelé. – mutatott keleti irányba, a fákon túlra. – Egy épület takarásában bújtak el és Vader rádióhívására várnak, ha jól sejtem. Elintézhetjük őket, mielőtt elindulunk.

– Csináljuk! – biccentett harciasan Leia, nem akarva ellenséget hagyni a háta mögött.

– Tessék! Fogd meg! – adta vissza Luke a kristályt Hallának. Az asszony bizonytalanul nézett rá, aztán elvette és nagy tisztelettel fogta a követ.

– Egy ideig nálad is maradhat, hiszen úgyis velünk jössz.

– Veletek megyek? – kérdezte ijedten a nő. – Mit akartok kezdeni egy fáradt öregasszonnyal? Mi hasznomat vennétek?

– Rengeteg hasznodat vehetjük! – biztosította a férfi, miközben fölkapta Kee lézerkarabélyát és ellenőrizte benne a töltést. – Elvégre jóval többet tudsz az erőről, mint én. És különben is megbeszéltük, hogy ha itt végeztünk, segítesz nekünk úrhajót lopni. A történetek után jobb, ha elhagyod velünk a Mimbant. Aztán, ha később sem érzel kedvet csatlakozni a „törvényen kívüliek” kis csoportjához, hát nem kell maradnod.

Amíg ők beszélgettek, Organa fölmászott a kocsihoz és lázasan keresgélt a csomagok között. Végül rátalált egy ivóvizes palackra és egy hajtásra kiitta az egészet.

– A sztangba! De szomjas vagyok!

Fogott egy másik palackot és sebtében megmosta tartalmával a kezét, arcát, hogy legalább részben megszabaduljon a rászáradt vértől, aminek szagára máris gyűlni kezdtek az apró rovarok a levegőben.

– Mielőbb meg kell fürödnöm. – dünnyögte társainak, szakadozott öltözkését igazgatva. Kezdte idegesíteni, hogy a fél melle kilóg a pulóveréből és az égett szélű nyílásokon befúj a szél. Ahogy alkonyodott, fokozatosan hűlt a levegő, ő pedig máris fázott szétszabdalt rongyaiban. De nem akarta addig fölvenni termoruháját, amíg tetőtől talpig ragad a saját véréből.

– Mindjárt esni fog! Az majd lemossa rólunk a szutykot! – ígérte neki Luke mosolyogva. Őt csöppet sem zavarta a királykisasszony szellős öltözeke. Csekély ár ez azért, hogy élve és épségben láthatja őt.

Az arcához emelte kezét, hogy megvakarja viszkető bőrét, majd rövid tapogatózás után letépte magáról a sebtapaszt, ami alatt teljesen sértetlen volt a képe. Aztán eszébe jutott még valami és elkomorodva, kissé szomorúan hozzátette:

– Tudod, Halla, ismerek egy embert, aki korábban csempész volt és valaha éppúgy gondolkodott, mint te.

– Engem ne hasonlíts semmiféle csempészhez! És ne próbálj rábeszélni a forradalmár szerepre! – mondta bosszúsan az öregasszony. – Habár... talán még meggondolhatom magam. Az erő tudja, mit akartok kezdeni velem!

– Egyelőre semmit. Maradj itt! Mindjárt visszajövünk! – ígérte a férfi, azzal elindult a távolban rejtőző katonák felé. Leia puskáját markolva követte.

– Hogy csináljuk? – kérdezte suttogva, mikor a tér széléhez értek és a srác kezét fölemelve jelezte, közelednek az ellenséghez.

– Megkerüljük a romot és hátba támadjuk őket! – súgta Skywalker, mutatva az irányt.

Igyekeztek zajtalanul lopakodni az utcát borító levélszőnyegen, a törmelékeket kerülgetve. A hercegnő úgy szorította vállához az E-11-est, mint egy gyakorlott kommandós, mindig arra fordítva csövét, amerre nézett. Megviselt öltözékéről megfélemlítve követte az élen haladó fiút, mígnem felbukkant előttük az egyik mellékutcában parkoló jármű.

Egy QH-7-es Chariot parancsnoki terepsikló volt az, nagy páncélozott batár, ami körül négy rohamosztagos ácsorgott, halkan diskurálva valamiről. A fekete egyenruhás sofőr a nyitott utastérben ült, társait hallgatva. Láthatóan teljes biztonságban érezték magukat és nem nagyon figyeltek a környezetükre. Luke nem tudta, milyen parancsot adott nekik Vader, de biztos kezdtek már nyugtalankodni, hogy a vezérük nem tért vissza és nem is jelentkezett rádión.

A két felkelő visszahúzódott egy félig leomlott fal takarásába és fejüket összedugva, suttogva megtárgyalták a helyzetet, miközben egy távoli villámcsapás tompa morajlása vert visszhangot a romváros törmelékhalmai között.

– Meg kéne szerezni a kocsijukat! – javasolta Skywalker feszülten. – A Chariot sokkal gyorsabb, mint a mocsárjáró! Ezzel pár óra alatt visszaérhetnénk a bányavárosba!

– Jó ötlet! Én leszedem a sofőrt, hogy ne tudjon segítséget hívni. Te vállalod a katonákat?

– Csak ha besegítesz! – biccentett óvatosan a srác. – Ezek Vader saját emberei, az 501-es légióból. Még az erő segítségével is nehéz lesz elintézni őket!

Leia erre szélesen elmosolyodott, majdnem olyan csibészesen, mint Han Solo szokta csinálni, amikor nagyon biztos a dolgában.

– Meglátom, mit tehetek. Fedezni foglak támadás közben. És Luke...!

– Igen?

A lány odahajolt hozzá és érzéki csókot nyomott szerelme ajkára, megkésett hálája jeléül.

– Légy óvatos!

– Hiszen ismersz! – hunyorgott kedvesére a férfi magabiztosan. Máris elfelejtette a templomban átélt látomást a kettejük jövőjéről, ahogy a hölgy huncutul csillogó barna szemeibe nézett.

Azzal nem vesztegetve tovább az idejüket, csendben előrekusztak a mohával benőtt romokon és löállást foglaltak el egymás közelében. Körülbelül tizenöt méterre tőlük a rohamosztagosok még mindig vitakoztak valamin, egyikük a templom irányába mutatott. Újabb villám csapott le a közelben és az alkonyi égen tornyosuló felhőkből potyogni kezdtek az első cseppek.

Leia tüzelt először, precízen fejbe löve a terepsikló pilótáját, aki lehanyatlott az ülésekre. Luke fél másodperccel később leszedte a katonák egyikét, majd egy másikat is

sikerült hasba lőnie, mielőtt amazok reagálhattak volna. A két megmaradt birodalmi habozás nélkül elvágta magát a fűben és puskáikat megtámasztva tüzelni kezdtek az orvlövészekre. Az egyikük ordított is valamit, aztán kúszni kezdett a legközelebbi törmelékkupac felé, hogy fedezéket keressen mögötte. A hercegnő több lövést adott le rá, mielőtt sikerült volna vállon, majd fejen találnia. Már csak egyetlen fickó maradt, aki felismerve szorongatott helyzetét, halott társait használta fedezékül és folyamatosan tűz alatt tartotta a lázadók állását.

Luke nem akarta megvárni, míg rádión segítséget hív és idecsődít egy egész osztagot. Letette puskáját, bekapcsolta fénykardját és felugrott, megmutatva magát a katonának. Az rögtön lőni kezdte őt, meggondolatlanul csak a férfit figyelve, s csöppet sem csodálkozott azon, hogy célpontja sorra hárítja kék pengéjével a lézersugarakat. Hisz látta már korábban a lázadó Jedit a barlangi csatában, akivel a parancsnoka egyedül akart leszámolni a templomban. Úgy látszik, a nagyúr kivételesen rossz döntést hozott.

Miközben az energianyalábok egymás után pattogtak szanaszét a fényszabályról, a lánynak volt ideje gondosan célozni és egyetlen lövéssel végzett a pasassal. Hirtelen csend lett, csak a szél erősödő zúgása hallatszott a fák között és a villámok morajlottak egyre közelebb hozzájuk.

– Gyerünk! – vezényelte Skywalker.

Kardját kikapcsolva fölvette puskáját és odaszaladt a Chariothoz. Ellenőrizte a holttesteket. Egyikben sem volt már élet.

– Ez könnyen ment! Jók vagyunk! – jegyezte meg Leia, majd fölmászott az utastérbe és erőlködve kidobta belőle a sofőr hulláját.

– Vegyük le az egyenruhájukat és húzzuk be őket a bokrok közé! Szükségünk lesz a sisakjaikra, hogy harc nélkül jussunk be az űrkikötőbe! – mondta a fiatalember, az eget kémlelve. Még mindig csak csöpögött az eső, halkán kopogva a leveleken, de sejthető volt, hogy ez rövidesen megváltozik.

Pár perc alatt végeztek a feladattal, a csomagtérbe pakolva a rohamosztagosok holmiját, amire később még szükségük lesz. Aztán őfelsége a sikló volánjához ült és rövid szemle után bekapcsolta a hajtóművet. A páncélozott parancsnoki harcjármű diszkrétén zúgó repulzorokkal meglódult és kisiklott a mellékutcából a főtérré. Olyan simán repült az egyenetlen talaj fölött, hogy kész öröm volt vezetni és utazni rajta. A téren sorakozó fákat kerülgetve odaröppentek a mocsárjáróhoz, aminek volánjánál Halla türelmetlenül várta őket.

– Ezzel megyünk! – tájékoztatta Luke, átugorva a gumikerekes kocsiba. – Pakolj át minden fontosat! Holnap reggel már a városban leszünk!

Letérdelt a két robothoz és megnyomta rajtuk a megfelelő gombokat. Artu Detu kupolás fején felfénylettek az állapotjelzők, s egyetlen szemével ide-oda pásztázva, izgatott csipogással üdvözölte gazdáját. Szi Thripio is fölnézett, aggódó hangon hadarva el megkésett figyelmeztetését az embereknek.

– Ó, uram! Vigyázzanak...! De hol van a fekete nagyúr...? Sajnos nem tudunk elmenekülni előle! Ismerte a megfelelő kód és parancsszavakat! Figyelmeztetni akartam, uram, de ő gyorsabb volt nálunk és...! – elhallgatott, döbbenten bámulva rájuk. – Most miért mosolyognak?

Az asztroszer bosszúsan fölcsipogott, fémfejét csóválva. Ahhoz képest, hogy kifejezetten a kommunikáció volt a feladata, a protokoll droid igazán nehéz felfogású tudott lenni időnként.

– Semmi baj, Thripio! – veregette vállon az értetlenkedő robotot Luke. – Túl vagyunk rajta!

– Elnézést, gazdám! – mondta udvariasan a meghökkent gépezet. – De elmulasztottam volna valami fontosat? Úgy látom, Leia úrnő elég rossz állapotban van...!

– Látnád csak Vadert! Szatyorban fogják visszavinni a Coruscantra! – felelte a hercegnő gúnyosan, miközben előcibálta zsákjából a váltóruháját.

– Szálljatok át a terepsiklóba. Elmegyünk innen. – vezényelte Skywalker, segítve az öregasszonynak a rakodásban. Mikor végeztek, puskájával belelőtt a mocsárjáró műszerfalába, tönkretéve a vezérművét. Ha sikerülne is a fekete lovagnak kimásznia valahogy a templom pincéjéből, ezzel nem fog messzire jutni.

Az eső már javában zuhogott rájuk, így Organa kihasználta a lehetőséget és alsóneműre vetkőzve szabályosan megfürdött a kocsik mellett, egy szappannal ledörgölve magáról a vért és minden rátapadt mocskot. Skywalker követte példáját, elégedetten figyelve kedvesét, ahogy kibontja kettős kontyba font haját és boldogan az ég felé tartja szépséges orcáját. Melltartó nélkül, egy szál bugyiban ácsorogva a szabadtéri zuhany alatt végre nyíltan megszemlélhette a lányt, aki tökéletesen ép bőre miatt úgy nézett ki a templom előterében, mint a szerelem életre kelt istennője. Leia ránézett, minden szemérmesség nélkül és kacéran elmosolyodott, élvezve a férfi osztatlan figyelmét. Már egyáltalán nem zavarta, hogy a társai meglátják ruhátlanul.

Aztán mindketten felmásztak a terepsiklóba, becsukva vízhatlan tetejét és az utastérben bámuló robotok előtt vacogva nekiláttak megtörölközni, felöltözni. Halla eközben a QH-7-es volánjához ült és rövid tanulmányozás után elindította azt. Sose vezetett még Chariotot, de végre igazán vele volt az erő és ez megkönnyítette dolgát.

A zöld és barna rejtőszínekre mázolt jármű suhanni kezdett, keresztül a romvároson, s mögöttük elmaradt Pomojema lepusztult temploma a villámokkal tarkított alkonyatban.

– Miért? – hallatszott közben egy bizonyos aranyfényű droid egyre halkuló hangja az utastérben. – Miért van az az érzésem, hogy mindenki rajtam nevet...?

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Jól kezdődött a Halál Osztag számára a hadművelet a Cirkarpusz rendszerben bujkáló lázadók ellen. A tíz csillagromból álló kötelék egyszerre csapott le az összes lakott bolygóra, meglepetésszerűen bukkanva elő a hiperútból. Nyomban kibocsátották vadászgépeiket és blokádot vontak az égitestek köré, sorra átvizsgálva az érkező és távozó űrhajókat, amivel jókora riadalmat keltettek a körzet lakóiban.

Ahogy teltek az órák, sorra futottak be a jelentések a Mimban körül keringő zászlóshajó fedélzetére az elért eredményekről. Kendal Ozzel admirális és hadműveleti törzse pedig elégedetten figyelte az egymást követő sikereket.

Először a Stalker értesítette őket, hogy a negyedik bolygó kormányzata élénken tiltakozik a birodalmi razzia és az űrforgalom akadályozása miatt. Ezzel természetesen mit sem törődtek, az érvényben lévő császári rendeleteket idézve a helyieknek.

Aztán a Corrupter közölte, hogy a hatodik bolygó egyik holdján létesített bányászkolóniáról szökni próbált egy teherhajó az átvizsgálás elől, ezért elfogták és rövid tűzharc után letartóztatták az utasait. Rövidesen megkezdik a túlélők kihallgatását. A fedélzeten egyelőre nem találtak illegális anyagokat vagy bármit, ami a lázadókval való kapcsolatukra utalna.

A tizedik bolygó apró jégvilágán működő támaszponthoz küldött Devastator csillagromból jelentette, hogy amikor csapatokat akartak küldeni az állomás átvizsgálására, heves ellenállásba ütköztek. A harc órákig eltartott, mire sikerült felszámolniuk a védelmet és összefogdosni a menekülő hajókat. Az előzetes értékelés szerint valószínű, hogy egy lázadó telepre bukkantak, akik egy nagy hatósugarú űrforgalom figyelő berendezést működtettek. Nyilván a császári flotta csapatmozgásait

kövezték nyomon a szektornak ebben a részében. Ez tulajdonképpen várható volt, mivel az elmúlt két évben folyamatosan erősödött az ellenállási mozgalom a Cirkarpusz körzetében. Gyakorlatilag azóta, hogy egy felkelő vadászgép alakulatnak sikerült megsemmisítenie a rendszerben az Intrepid csillagrombolót.

A tizenegyedik bolygónál csupán szóban tiltakoztak a bányászok a birodalmi hadsereg hívatlan látogatása ellen, de senki sem mert fegyveresen ellenállni. Az Acuser szenzorai az egyik holdnál észleltek egy menekülő űrhajót, ám az túl messze volt, így sem azonosítani, sem elfogni nem tudták.

A Tyrant több szerencséivel járt a tizenkettedik bolygó jégvilágán, ahol pár óras keresgélés után találtak egy kisebb lázadó bázist, amit egy rég bezárt bányában alakítottak ki a törvényen kívüliek. Ezt rövid csata után megszállták és sikerült néhány foglyot ejteniük. Egy hajó elmenekült, egyet elfogtak, kettőt szétlőttek a harc során.

Végezetül a rendszer legkülső gázbolygójához küldött Avarice parancsnoka jelentette, hogy az ötödik holdon felfedeztek egy jól elrejtett lázadó telepet, amit harc nélkül elfoglaltak. Innen három hajónak sikerült megszöknie, kettőt pedig lelőttek a TIE vadászok. A helyszínelő csoport már dolgozik a zsákmányolt számítógépek kódolt adatainak kinyerésén, amit a rebelleknek nem volt idejük letörölni. A telep inkább hajójavító műhely lehetett, mint katonai támaszpont, s raktáraiban jelentős készleteket találtak pótalkatrészekből és üzemanyagból. Ezeket értelemszerűen megsemmisítik, miután végeztek az adatgyűjtéssel.

A rendszer többi planétáján nem ütköztek ellenállásba a császári csapatok, viszont több űrhajó átvizsgálása során találtak csempészárut a fedélzetükön. Főleg fűszert és fegyvereket, de egy teherszállítón több tonna hamis elektronikai terméket is lefoglaltak.

Ez volt az első nap mérlege, mialatt Vader nagyúr a dzsungelben keresgélte a szökevény lázadókat. Ozzel nem értette, miért töri magát ennyire a fekete lovag Organa hercegnő elfogása miatt, ahelyett, hogy a katonáira bízna az egyszerű feladatot. A császár bizalmasa rejtélyes figura volt, a misztikus erő birtokosa és amióta kinevezték a Halál Osztag élére, mindig csak annyi információt osztott meg az admirálissal és tisztikarával, amennyit feltétlenül tudniuk kellett az aktuális hadművelet végrehajtásához. Ez persze nem tette népszerűvé őt a flottában, sőt inkább félték tőle a hatalma és haragos természete miatt. Kendalt kivéve, aki egyszerűen csak nem kedvelte a kiborgot, alkalmatlannak tartva egy ekkora harci kötelék irányítására.

Aztán a második napon Vader csapatai rábukkantak a lázadók búvóhelyére és érthetetlen módon vereséget szenvedtek a bennszülöttekkel vívott véres csatában. Sőt, még a hadúr is megsérült a küzdelemben. Ozzel a fejét csóválva küldött le neki még egy felderítőszázadot a titkos bányászkolóniára és röviden megemlítette a hídon Ledre Okins admirálisnak, hogy meglepi a fekete lovag kudarca. A birodalmi hadsereget és pláne az elit 501-es légió katonáit nem szokták megfutamítani a primitív bennszülöttek, sem egy maroknyi lázadó, harcoljanak bármily elszántan a túlerő ellen. Valami nagyon nincs rendjén odalent a Mimbanon.

Erre utalt később az a rádióüzenet is, amit a felszínről kaptak az ottani éjszaka folyamán. A rebelleknek sikerült kitörniük a föld alatti csapdából és elmenekültek az erdőbe. Az admirális még azelőtt utasította az Executor megfigyelőit, hogy tapadjanak rá érzékeny műszereikkel a szökevényekre, mielőtt Vader erre vonatkozó parancsa megérkezett volna. A szuper-csillagromboló alacsony orbitális pályán keringett a planéta körül, másfél óránként elhaladva a célkörzet fölött és nagy felbontású szenzoraival gond nélkül megtalálta a hegyek közt bukdácsoló mocsárjárót. A tüzérei simán kilőhették volna őket valamelyik nehéz lézerágyúval vagy rájuk küldhették volna egy raj vadászgépet, de Ozzel nem csinált semmit. Csak jelentette a nagyúrnak a lázadók helyzetét, megelégedve a passzív megfigyelő szerepével. Ha Vader bújócskát akar játszani Organával és társaival,

ám tegye. Ő nem fogja megfosztani ettől az örömtől a despotát.

Aztán másnap reggel teljességgel érthetetlennek találta, hogy a fekete lovag egyedül indult a szökevények után a parancsnoki siklóján, hátrahagyva az úrkikötőben az embereit. Mindössze négy katonáját vitte magával a sofőrön kívül és semmivel sem indokolta meg a döntését. Ráadásul visszavonta a barlang bejáratait őrző egységeket a városba, lemondva a bennszülöttek megbüntetéséről. Vajon miért döntött úgy, hogy egyedül fog szembeszállni az ellenséggel? Ha lelövik, se tudott volna Kendal választ adni erre a kérdésre. Okins admirális és Piett kapitány hasonlóan el volt képedve a hadműveleti tárgyalóban, majd hosszan elemezték a rendszeres időközökben frissülő adatokat a térképen és elméleteket gyártottak Vader, valamint a lázadók szándékairól.

A mocsárjáró és a Chariot végül egy romvárosban álltak meg, egy templomnak kinéző hatalmas építmény mellett. Aztán órákon át semmi sem történt, majd napnyugtakor, a következő átrepülésük során a terepsikló nyomtalanul eltűnt onnan. Egész éjjel keresték, sőt rádión hívták a személyzetét, ám azok nem jelentkeztek. Mire hajnalodni kezdett odalent a Mimbanon, az álmatlansággal küzdő Ozzel már rosszat sejtett. Lehet, hogy Vader összechapott a lázadókkal és azok megölték őt? Majd végeztek a kísérőivel is és elrabolták a Chariotot? Gyorsan parancsba adta a megfigyelőinek, hogy fésüljék át a gép után a felszínt, ötszáz kilométeres körzetben, aztán üzent a bányavárosban várakozó felderítőknek. Haladéktalanul menjenek a templomhoz és nézzenek körül. Hátha valaki túlélte a csatát és segítségre szorul.

Ám a QH-7-es nem bukkant fel a területről készített felvételeken. Katonai jármű lévén jól beolvadt a környezetébe és az álcázórendszerei miatt még a legfejlettebb szenzorokkal is roppant nehéz volt megtalálni. Főleg ha az utasai nem akarták, hogy meglássák őket az úrból. Ez egyre jobban bosszantotta a türelmetlenkedő admirálist. S még az a jelentés sem nyugtatta meg, miszerint az elmúlt órákban egyetlen úrhajó sem próbált meg felszállni a Mimbanról, hogy kijátszva a birodalmi blokádot és a bolygó körül őrző vadászgépeket, eliszkoljon a hiperűrbe. Vajon mi történik odalent? Ezekben az órákban az egész hadműveleti törzse ezt találgatta a nagy monitorasztal fölé görnyedve.

HARMINCADIK FEJEZET

A parancsnoki terepsikló egész éjszaka úton volt, a dzsungel fáit kerülgetve. A lebegtető hajtóművei nem tették lehetővé, hogy a lombkorona fölé emelkedjen, így a volánhoz ültetett Thripio kénytelen volt alacsony magasságon, viszonylag lassan repülni vele. De még így is sokkal gyorsabban haladtak, mint a mocsárjáróval valaha is. És főként simábban, ami lehetővé tette a kimerült utasoknak, hogy ledőljenek pihenni a hátradöntött üléseken.

Napnyugta után kevéssel egy ingoványos területhez érve megálltak eltemetni a két yuzzemet. A kövekkel megterhelt maradványok hamar elsüllyedtek a zsombékok között. A három ember nem ácsorgott sokáig a szakadó esőben a jelöletlen sír mellett, de Luke azért elmormolt értük egy rövid imát, megköszönve önfeláldozó segítségüket az elmúlt napokban, amivel megmentették az életüket. Hinnél és Keenél nem voltak iratok, így a hozzátartozóikat sem tudják értesíteni. Mégis a fiú megfogadta magában, ha egyszer lehetősége lesz rá, ellátogat a Ragna III.-ra és mesél az ottaniaknak a bátor szőrmók hősies tetteiről.

Egy órával később elérték a hegyeket és a Chariot navigációs számítógépét használva megtalálták a hágóra vezető földutat. A jármű fejlett szenzorainak köszönhetően kivilágítatlanul is teljes biztonsággal repülhettek a koromsötét tájon, miközben kiérték a

felhőzet alól oda, ahol már sápadtan ragyogtak a csillagok.

Halla és a hercegnő hamar lefeküdtek, hogy kialudják magukat a mozgalmas nap végén, ám a férfi képtelen volt lazítani. Tapasztalt katonaként pontosan tudta, még egyáltalán nem menekültek meg az üldözőik elől. Ezért odaült a kocsiba épített parancsnoki irányítópulthoz és tanulmányozni kezdte a műszereket. Mivel a számítógéphez való hozzáférést jelszó védte, megkérte Artút, csatlakozzon rá a rendszerre és törje fel neki, hogy használhassa a berendezést. Ez beletelt vagy két percbe, végül az asztroszer diadalmas csipogással tudatta vele, sikerrel járt. Luke bekapcsolta a nagy teljesítményű rádiót, vételre állítva tetőantennáját és belehallgatott a bolygóközi úrhírekbe.

Alig meglepő módon a Cirkarpusz rendszerben fogható nyilvános adások javarészt a császári flotta által indított hadműveletekkel foglalkoztak. Egyes jelentések szerint kilenc, mások szerint tíz csillagromboló érkezett három napja a rendszerbe és minden bolygót átfésültek, csapatokat küldve az úrkikötőkbe, orbitális állomásokra. A cirkarpuszi kormány hivatalosan nem fordult szembe a betolakodókkal, az ellenzéki erők viszont hamar összecsaptak a rohamosztagos különítményekkel, több helyen parázs harcot kezdeményezve velük. A külső bolygók holdjain működő lázadó telepeket és szimpatizáns kolóniákat a birodalmi csapatok felszámolták, rengeteg embert megölve vagy letartóztatva. Egyszóval teljes volt a zűrzavar a körzetben és Luke pontosan tudta, hogy mindez neki és Leiának köszönhető. Meg egy elromlott vadászgép hajtóműnek, ami az események lavináját elindította.

A pilóta szeretett volna többet megtudni a Cirkarpusz IV.-en történekről, azt mérlegelve, érdemes-e ezek után odamenniük a hercegnővel, kockáztatva a lebukást? Mielőtt azonban bármit csinálhatott volna, egy lámpa kezdett villogni a konzolon. Bejövő videotelefonhívást jelzett egy kódolt katonai csatornán.

– Uram! Nézze csak! – szólalt meg elől, a sofőrülésben Thripio. Az aranyfényű robot kimutatott a szélvédőn a fekete égboltra, ahol a Mimban kisebbik holdja épp lenyugodni készült a közeli hegyek mögé.

Luke óvatosságból nem nyúlt a műszerpulthoz, inkább előremászott a droid üléséhez és felnézett a magasba. Egy hosszúkás, ék alakú test lebegett a kozmoszban, orbitális pályán közeledve feléjük. Világosszürke törzsét a hatalmas távolság ellenére azonnal felismerte az ifjú, miként a protokoll egység is, mivel mindketten jártak már a fedélzetén kémkedni, még amikor építették.

– Ez Vader hajója! Az Executor!

– Valóban az. És nagyjából fölöttünk fog elhaladni. A szenzoraikkal bármikor észrevehetnek minket, gazdám! – jegyezte meg a robot tudálékosan.

– Takarásba kell húzódnunk! Gyorsan! – utasította a férfi türelmetlenül. Sejtette, hogy a rádióhívás a szuper-csillagrombolóról érkezik. A birodalmiak beszélni akarnak a fekete lovaggal, hiányolva jelentkezését.

– De hová? A hegyek közt vagyunk, uram! Itt nincsenek fák, amik alá beállhatnák! – méltatlankodott a droid, kimutatva a csupasz tájra.

– Keress egy szakadékot vagy barlangot...! Egy függőleges sziklafalat, kitüremkedést, akármit, ami alá leparkolhatunk! – sürgette a srác idegesen.

Kiabálása felébresztette a nőket. Leia álmos képpel mászott oda hozzájuk, aztán rémülten bámulta az égen lebegő távoli monstrumot, ami ebből a távolságból akkorának látszott, mint egy holdacska.

Thripio gyorsított, hogy elérje az előttük felbukkanó meredek sziklafalat. A formáját tanulmányozva meghatározta azt a pontot, ahol a leginkább takarásban lesznek az úrből érkező pásztázástól és lehajtva az útról, precízen beállt oda. Nyomban kikapcsolta a hajtóművet és a repulzorokat is, mire a Chariot lágyan leült az egyenetlen talajra.

Páncélozott hasa alatt megcsikordultak a kövek, aztán csend lett a járműben.

– A belső világítást is kapcsolj ki és állítsd le a reaktort! – mondta halkán Luke. Visszasietett a műszerpulthoz és áramtalanította az egész kommunikációs rendszert. Egy pillanattal később vaksötét borult rájuk az enyhén jobbra dőlő utastérben.

– Magamat is kikapcsoljam, uram? – érdeklődött a robot segítőként.

– Igen! – szólt rá Organa, mire Thripio fénylő szemei kihunytak és fémteste ernyedten előrebukott a kormányműre. Ezt látva az R2-es kihúzta csatlakozóját a műszerpultból és szintén deaktiválta magát, nehogy a belőle szivárgó elektromos zaj árulójuk legyen.

– Remélem nem fognak észrevenni! – suttogta a lány, kibámulva a tetőbe épített kémlelőnyíláson. Csak a följük boruló fekete sziklafalat látta, s ez valamelyest megnyugtatta zaklatott idegeit.

– Nem kell suttognod! – mosolygott rá a fiatalember és odalépve hozzá szelíden átölelte kedvesét a vaksötétben. – Annyira azért nem jók a műszereik!

– Tudom. De akkor sem akarok hangoskodni. – morogta őfelsége és fáradtan a vállára hajtotta fejét. Csöndben simogatni kezdték egymást, majd Leia felnézett, szájával a fiú ajkait keresve az éjszakában. Nem kellett sokáig kutatnia utána, szerencsére. A csókjuk puha volt és megnyugtató, biztonságot sugalló mindkettejük számára. De mielőtt igazán belemelegedhetek volna az élvezetbe, valami megzavarta őket.

Halvány vörös derengés szűrődött oda hozzájuk hátulról. Halla fölkel és motoszkálva elővette zsákjából a kaiburr kristályt. Két kezében tartva üldögélt az éjszakában, élvezve az erő intenzív áramlását.

– Ezt nem lehet kikapcsolni, gyerekek! De nem hinném, hogy a birodalmiaknak lenne olyan letapogatójuk, ami észleli a sugárzását.

– Szerintem sem. – Luke vonakodva kibontakozott a hercegnő ölelő karjaiból és leült az öregasszony mellé, a parázsló kőre meredve. – Mit gondolsz, Halla, képes lenni kiterjeszteni annyira az érzékelését, hogy lásd, mit gondolnak az emberek odafönt a csillagrombolón?

– Persze! A kristállyal bármire képes vagyok! – állította magabiztosan a nő.

– Akkor figyeld őket és szólj, ha úgy látod, hogy észrevettek minket.

– Mennyi ideig tart, amíg elhaladnak fölöttünk és továbbmehetünk? – tudakolta Leia, csatlakozva hozzájuk.

– Az attól függ, milyen magas pályán keringenek. De szerintem nem több négy-öt percnél.

– Ha blokádnak alá vették a bolygót, nem lesz könnyű elillannunk innen! – vélte a királylány gyakorlatiasan. – Van már valami terved?

– Még nincs. – vallotta be Skywalker. – De mire a városhoz érünk, kitalálom.

– Nekem van egy ötletem. – dühöngte Halla, szolid félmosollyal fölnézve rájuk. – Kérjünk segítséget a városba beszivárgott lázadóktól.

– Lázadók vannak a Mimbanon? És csak most mondod ezt? – meredt rá Organa őszinte felháborodással.

– Bocsánat! Azt hittem, nyilvánvaló! Különböző honnan tudnék a rendszer peremén lévő bázisokról? – vont vállat közönyösen az öregasszony. – Persze annyira nem vagyok jó viszonyban velük, hogy mind megbízzanak bennem! De nektek talán segíteni fognak megszökni innen. Csak azért állnak szóba velem, mert az egyiküket régebből ismerem.

– Kik ezek és hányan vannak? – érdeklődött gyakorlatiasan Luke, egy kézmozdulattal lecsillapítva társnője méltatlankodását.

– Néhány technikus a bányában és az úrkikötőben. Az egyik utánpótlást szállító teherhajó személyzetén keresztül tartják a kapcsolatot a cirkarpuszi ellenállással. Pár hónapja szivárogtak be ide és szerintem szabotázsra készülnek a kitermelés ellen. Ennél többet nem tudok róluk. Egyébként tőlük vettem a fegyvereket. Elég gyanakvóak, nem

ismerem mindegyiküket.

– És gondolod, hogy segítenének elrejtőzni a városban, meg úrhajót lopni?

– Az a férfi, aki régebben a szeretőm volt, biztosan. – felelte a fiú kérdésére Halla. – A többiek... talán.

– Ha kapcsolatba lépünk velük, azzal tönkretelhetjük a terveiket. – mondta rövid töprengés után a hercegnő. – Az egész csoportot lebuktathatjuk, aminek a feletteseik nem fognak örülni. Nem akarom bajba sodorni őket. Valami más megoldás kellene.

– Felvesszük a rohamosztagos egyenruhákat és behajtunk az úrkikötőbe a terepsiklóval. – javasolta Skywalker nemes egyszerűséggel. – Úgy teszünk, mintha közéjük tartoznánk. Aztán elfoglaljuk az egyik hajót és megpattanunk.

– És hogy akarsz átjutni az ellenőrzőpontokon? – vetette ellene az öregasszony józanul. – A szökésünk óta biztos megszigorították az őrséget a városkapuknál, de főként a kikötőben!

– Azzal éppen meg tudunk birkózni. Én inkább a csillagromboló meg az odafönt járőröző vadászgépek miatt aggódom. A legjobb úrhajót kell megszereznünk, hogy legyen esélyünk elérni az ugrási zónát.

– Amennyire én tudom, itt csak rozzant ércszállítók meg lassú járatú teherhajók fordulnak meg. – morogta Halla pesszimistán. – Luxusjachtokról, versenygépekről ne is álmodozz, fiam!

– A legrosszabb esetben azt is megtehetjük, hogy kódolt üzenetet küldünk a szövetségnek. A lázadók összekötőjén keresztül. Vagy a Chariot nagy teljesítményű rádiójával. Aztán elrejtőzünk valahol és megvárjuk, míg értünk küldenek egy kimentő csapatot.

– Az hetekbe telhet! – mérgelődött Leia, elégedetlenül a helyzetükkel. – És a birodalmiak nem fognak innen elmenni, amíg azt hiszik, hogy a bolygón vagyunk! Ha Vader túlélte az összecsapást, még képes és az egész felszínt fölperzselteti a csillagrombolók ütegeivel, csak hogy végezzen velünk!

Szavai elgondolkodtatták a többieket.

– Az elég nagy energiapazarlás lenne. – dünnyögte végül Luke lehangoltan. – De róla még ezt is el tudom képzelni, hogy megtenné...! Tudjátok mit? Először érzünk oda és mérjük föl a terepet. Halla, ismersz olyan magaslatot a környéken, ahonnan észrevétlenül ráláthatunk a városra és az úrkikötőre?

– Persze. Van egy domb északi irányban, alig egy kilométerre a bányától. De a köd miatt elég rosszak a látási viszonyok. Jobb lenne inkább az erőre hagyatkozni.

– Akkor ezt megbeszéltük. Mi a helyzet a csillagrombolóval?

Az öregasszony megsimogatta a kristályt és révetegen bámult maga elé, elmélyedve az erőben.

– Távolodik tőlünk. Nem érzem, hogy észrevettek volna minket. Még egy perc és a horizont alá érnek. – rövid szünetet tartott, majd arcán megrándultak a ráncok. – Viszont van itt valami furcsa.

– Mi az? – aggodalmaskodott a hercegnő.

– A kristály. Határozottan gyengébb a hatása, amit gyakorol rám. – mondta lassan, megfontoltan Halla. – Vagy azért, mert hozzászoktam a közelségéhez... vagy mert kezd kimerülni. Nem tudom.

– Megnézhetem?

Luke rátette jobb kezét a köre, aztán óvatosan átvette tőle és figyelte egy darabig az erő áramlását. Ő is észrevette a különbséget.

– Tényleg. De a színén nem látszik semmi. Csak valahogy más érzés.

– Az lehet a baj, hogy elhoztuk a templomból. – vélte az asszony elgondolkodva. – A szentély kisugárzása itt nem hat rá és nem tudja újratölteni. Lehet, hogy végül teljesen le

fog merülni, ha sokat használjuk.

– Akkor tegyük félre! – javasolta a fiú, s rögtön vissza is dugta a kristályt a hátizsákba.
– Biztos túl sokat kivettünk belőle a gyógyítással!

– Ez megmagyarázza, miért csak a templom területén használták a papok! – vetette föl Halla rövid töprengés után. – A legendák szerint törvényben tiltották, hogy bárki kivigye a követ a szentélyből. Állítólag Pomojema rendelkezett így és aki megszegte a parancsát, azt száműzetéssel büntették.

– Remélem nem akarjátok visszavinni! – sóhajtott föl Leia, csalódottan bámulva rájuk a sötétben. Ha a kristály működése valóban helyfüggő, sajnos nem tudják fölhasználni katonai célokra. Így eléggé hiábavalónak tűnt a sok erőfeszítés a lány számára, amit a megszerzése érdekében tettek.

– Azt nem! De keresnünk kell neki egy másik konvergencia pontot valamelyik bolygón, ha később használni akarjuk. – ismerte föl Skywalker a probléma lényegét. – Ebből is látszik, hogy minden képességnek van határa.

Előremászott az utastérben és rövid matatás után bekapcsolta Thripiót.

– Elmúlt a veszély, gazdám? – kérdezte a robot, miután sárgán világító szemeivel körülnézett a koromsötét műszereken.

– Igen. Indítsd be a ládát! Továbbmegyünk!

A Chariot fedélzeti rendszerei életre keltek, akárcsak Artu Detu és a csapat folytatta útját a hegyek között, hogy még napkelte előtt elérjék a bányavárost.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Darth Vader arra tért magához rövid ájulásából, hogy hason fekszik a padló törmelékein és a légzőmaszkjának szűrőrostélya részben bedugult a rengeteg portól. Nehezen lélegzett, s egész mellkasa fájt az ütődéstől, mikor alázuhant a templom pincéjébe.

Kinyitotta szemét, de csak sötétséget látott poros szemlencséin túl. A beépített monitorokon viszont figyelmeztető jelzések villogtak, melyekkel az öltözkét és a kibernetikus végtagjait működtető regulátor tájékoztatta őt sanyarú helyzetéről. A jobb karját többől elvesztette, a bal bokaízülete eltört, a jobb térdét mozgató motor pedig megsérült. De legalább az életfenntartó berendezése kibírta a balesetet, némi serkentőt adagolva a férfi vérkeringésébe, hogy mielőbb magához térítse eszméletlenségéből.

Bal karját használva a fekete lovak nehézkesen a jobb oldalára fordult és körülnézett a pincében, ahová esett. Vaskos kőoszlopok tartották a boltíves mennyezetet. Fentről kékes derengés szüremlett alá a jókora lyukon, melyen keresztül lezuhant ide. Skywalkernek nyoma sem volt. Viszont az erő világos oldalának energiái továbbra is ott örvénylettek a Sith nagyúr körül, megzavarva a benne fortyogó sötét oldal erejét.

Ismételten feldühödve elképesztő balszerencséje miatt, melynek köszönhetően nem tudta legyőzni ellene szegülő fiát, Vader felhördült, majd ép kezével előkotort egy tisztítókendőt az övsebéből és gondosan letörölgette légzőrostélyáról, valamint szemlencséiről a port. Csak ezután ült föl, elejtett fénykardját keresgélve a sötétben.

Célirányos grimaszokat vágva, gesztusaival aktiválta infravörös vizorát, hogy többet lásson a környezetéből, majd az erő segítségével sikerült meghatároznia a markolat helyét. Odahajolva kikaparta fegyverét a törmelék alól és próbaképpen bekapcsolta. A tűzvörös penge sértetlenül ugrott elő a stabilizáló gyűrűből, bevilágítva a tágas és dohos pincehelyiséget körülötte. Remek! Ha sikerül fölállnia, akár folytathatja is a harcot. Odafent a templom főcsarnokában Luke sem lehet jobb állapotban, akkora ütést kapott az előbb.

Alaposan körülnézett, egy felfelé vezető lépcsőt keresve a távolban, de az oszlopok távolba nyúló sorain kívül semmit sem látott az üres pincében. Végül az erő segítségével sikerült kitapogatnia két lépcsőt is a helyiség átellenes végeiben, ám az egyik részben leomlott. A nagyúr ezért a másikat választotta, mikor hangos szuszogással talpra küzdötte magát, merev lábain egyensúlyozva. A bal bokája csikorgott a terheléstől és a lábfejét nem tudta mozgatni, de gond nélkül ránehezedhetett. Ellenben a jobb térd meg se moccan az ismételt parancsaira és kinyújtott állapotban vaskos mankóvá változtatta másik lábát, amivel csak elég ügyetlenül tudott járni, mint valami selejtes robot.

De mindez nem érdekelte Vadert. Világító kardját maga elé tartva elszántan indult a távolabbi lépcső irányába, lépésről lépésre küzdve át magát a törmelékhalmon. Csupán egy dolog foglalkoztatta elméjét jelenleg. Vajon Skywalkernek sikerült megkaparintania mostanra az erőkrisztályt vagy nem?

A harc során észlelte, hogy a drágakő eltűnt a szobor mellkasáról, s bár nem látta, mi történt vele, biztos volt benne, hogy az a helybéli öregasszony szerezte meg. Valami Halla, aki szintén érzékeny az erőre és ő hozta ide a lázadókat. Nem hagyhatja, hogy elmeneküljenek a kristállyal!

Szaporá grimaszokkal bekapcsolta sisakjába épített rádióját, rekedt hangon értesíteni próbálva a Chariotnál hagyott katonáit, ám a készülékben süket csönd honolt, hiába szólította többször is őket. Nyilván a templom falai árnyékolták le az adást, mert a készülék nem jelzett hibát. Kész csoda volt, hogy a maszkjába és a páncélzatba épített elektronikus rendszerek túléltek a gömbvillám csapását, mikor azt meglepő módon visszalökte rá a fia, leterítve a megdöbben fekete lovagot. Vader még mindig nem értette, miként volt képes erre a kölyök. Ahogy azt sem tudta, vajon tényleg Obi-Wan Kenobi szelleme szállta meg a srácot, hogy visszatérve a halálból bosszút álljon egykori tanítványán? Vagy csak egy ügyes Jedi trükknek esett áldozatául az előbb?

Hosszú volt az út a vaksötét pincében, kimerülten és sérülten a Sith nagyúr számára, s csupán az vigasztalta botorkálás közben, hogy legalább Organával sikerült leszámolnia. A nő bátran küzdött, noha esélye sem volt ellene és feláldozta magát Skywalkerért, ami hűen árulkodott a kettejük viszonyáról a sokat tapasztalt Vader számára. Remélhetőleg a kínhalála felbőszítette annyira a fiát, hogy kibillenjen az egyensúlyából és fogékonyvá váljon a dühre, haragra és bosszúvágyra, melyek a sötét oldal felé terelik tapasztalatlan elméjét. És ha sikerül átállítania maga mellé, teljes lesz a győzelme Kenobi felett, aki elárulta és tönkretette őt. A hadúr kesernyés örömet érzett emiatt.

Aztán újfent előntötte a bosszúság, mikor a pince végébe érve meglátta, hogy a felszínre vezető csigalépcsőt vastagon borítja a sár és mindenféle törmelék, ami fentről lehullott rá az évszázadok során. Ezen nehéz lesz feljutnia, bár nem lehetetlen. Nyomban neki is látott a feladatnak, ám az ötödik lépcsőfokhoz érve bal lába megcsúszott és durván hasra esett, majd csörömpölve visszagurult a pincébe. Dühös üvöltése messzire visszhangzott a kopár falak között, miközben fénykardját kikapcsolva az övére akasztotta, aztán újra elindult, ezúttal jobban odafigyelve az erőn keresztül is minden lépésére.

A sors azonban valamiért nem akarta, hogy Darth Vader egyhamar kijusson Pomojema templomából, mert a hetedik lépcsőfoknál megint megcsúszott, ezúttal a merev jobb lábával. S hiába támaszkodott kézzel az ívelő kőfalnak, a fekete páncélos alak fenékre pottyant, majd a sáros lejtőn visszacsúszott a mélybe. Ezt követően jó egy percig folyamatosan káromkodott, több nyelven szidva a lépcsőt, a sarat, a rég halott építőket és az erő világos oldalát, miközben nagy nehezen talpra küzdötte magát.

Ahogy a csúszdává változott feljárt szemlélte, hirtelen eszébe jutott, hogy megkönnyíthetné a saját dolgát, ha előbb letakarítja a fokokat. Ezért elővette fénykardját és a penge gyors suhintásaival vízszintesen és függőlegesen belevágott a sárba, nagy darabokat nyesve le belőle, amiket az erő segítségével félrelökött a lépcsőről. Miután az

első négy fokot megtisztította, föllépett rájuk és kitartóan folytatta munkáját.

Lassú és nehézkes volt az előrehaladás ezen a módon, de legalább stabilan megállhatott a helyén és nem kellett újabb eleséstől tartania. Aztán ahogy a csigalépcső balra elfordult, felnézve meglátta a tartóoszlopon túl azt a helyiséget, ahová igyekezett. És ami tele volt törmelékkel. De csupán fölérve szembesült a ténnyel, hogy sajnos zsákutcába jutott. A szoba egyetlen ajtaját régen betemette a leomló kőtömeg, olyan hatalmas kupacot alkotva a fekete lovag útjában, hogy órákba telt volna, mire átvágja magát rajta a kardjával.

Vader megint káromkodott, amikor rájött, hogy hibát követett el. Amikor megnézte a két lépcsőt az erő segítségével, nem figyelt arra, vajon ki lehet-e jutni innen? Csak azt leste, ép-e a feljárat? Ott állt a sötét odúban és valósággal remegett a dűhtől, de még inkább a fáradtságtól.

Végül magába szívtá az erőt és újra megnézte a pincéből kivezető másik utat. A túloldali lépcsőt, ami leomlott. Úgy találta, arra ki lehetne jutni, mert a felső helyiség ajtaja nyitva van és a templom hátsó részébe vezet, a nagy szobor mögé. Csak a szintkülönbséget kell valahogy áthidalnia, például egy jókora ugrással, ami rozzant végtagokkal nem lesz éppen könnyű feladat. De érdemes megpróbálni.

Arról szó sem lehetett, hogy lyukat vágjon a kardjával a templom falába és úgy jusson ki a zsákutcából. Feje fölött az épület elég romosnak látszott ahhoz, hogy az egész összedőljön és örökre maga alá temesse, ha megpróbálja. Ezért inkább visszabicegett a lépcsőn a pincébe és elindult a túloldali feljáró felé. Skywalkert ma nagyon segíti az erő, ami átjárja ezt a helyet. Még a kövek is vele vannak. De nem állhatja útját örökké ez az ócska templom. Előbb–utóbb kijut innen és akkor jaj lesz a kölyöknek!

Elhaladt az omladék mellett, futólag felpillantva a lyukon keresztül a főcsarnokba, ahol egyre sötétebb lett a közelgő éjszaka miatt. Mintha mennydörgés robaja szűrődött volna be kintről, tompa visszhangot verve a kopár falak között. Luke már nem volt a közelben, de a jelenlétét még érezte, vagyis nem lehet messze innen. Biztos épp a halott barátnőjét siratja vagy az öregasszonnyal civakodik a kristályon. Vader torz mosollyal folytatta bicegését a dohos boltívek alatt. Ha kitanítja a srácot a fénykard használatára, a galaxis legnagyobb Sith lovagja válhat belőle, akivel még Sidious sem veheti föl a versenyt! Bár éktelenül dühös volt a fiára, ugyanakkor némi apai büszkeség is megjelent benne. Az ő gyereke! Tőle örökölte az erőre való érzékenységét! Most még ugyan dacol vele és harcol ellene, de rövidesen atyjának és mesterének fogja szólítani őt és engedelmeskedik neki! Milyen nagyszerű pillanat lesz ez!

Ilyen és hasonló gondolatok foglalkoztatták, miközben kibernetikus végtagjait nem kímélve cammogott előre a vaksötétben, akár egy megelevenedett kísértet. Pár perc múlva elérte a lépcsőfeljárót, ami szintén sáros volt, ráadásul félúton leomlott és egy jókora törmelékkupacban ért véget. Megint fokokat vágott a sárba, felküzdötte magát a kőhalom tetejére, majd a kardja fényénél felmérte maga fölött a földszinti helyiséget. Jó másfél métert kéne ugrania vagy másznia ahhoz, hogy elérje. Gyerekjáték lesz.

A fekete lovag magába szívtá az erő sötét oldalát, aztán elrugaszkodott és kihasználva a Mimban alacsony tömegvonzását, könnyedén felugrott a szobába. Leérkezéskor ugyan elvesztette az egyensúlyát és csörömpölve hasra esett, de legalább kijutott végre a pincéből.

Elégedett hördülésekkel állt fel, majd tántorgott a kijáráthoz, melyen túl sejtelmes félhomály fogadta. Pomojema hatalmas kőszobra mögött volt, ahol nyomban egy hatalmas, faágakból emelt és sárral összetapasztott fészek állta útját. A több méter széles, térdig érő költőhely közepén szürkésfehér tojásszilánkok és csontdarabkák alkottak ropogós szőnyeget a fekete lovag talpa alatt, miközben óvatosan átküzdötte magát az akadályon, hogy kijusson a trónszék mögül a főcsarnokba. Nyilván ez volt annak az óriás

gyíknak a fészke, amire Skywalker ráomlasztotta a mennyezetet, mielőtt ő megérkezett volna.

Kilépett a szobor mögül és kardját készenlétben tartva figyelmesen körülnézett a néptelen teremben. Az ablakokon beszivárgó alkonyi derengést időnként vakuszerű villámcsapások törték meg, míg a kupola oculusán és a mennyezeti lyukakon keresztül szaporán zuhogott be az eső, növekvő tócsákba gyűlve a mocskos padlón. Lukenak és az öregasszonynak sajnos nyoma sem volt a templomban. Biztos fogták a kristályt és kimenekültek a terepjárójukhoz – vélte a fekete lovag csalódottan. Aztán előrébb botorkálva észrevette, hogy sehol sem látja Organa holttestét. Sőt, a yuzzem hullája is eltűnt a törmelékhalomról. Nyilván magukkal vitték őket, hogy eltemessék valahol a bűntársaikat, mielőtt odébbállnának.

Vader újra megpróbálkozott a rádióval, a katonáit hívva a Chariotnál. De ezúttal sem kapott választ, csak a villámok recsegése felelt türelmetlenül ismételt kérdéseire az éterben. Ezért kiterjesztette érzékelését a rohamosztagosok irányába, hogy megnézzé, mit csinálnak azok a tökfilkók. Miért nem sietnek a segítségére? Mielőtt hátrahagyta volna őket, parancsba adta, hogy ha egy órán belül nem tér vissza, jöjjenek utána és végezzenek a lázadókkal. Ám a QH-7-es terepsiklónak nyomát sem látta a romvárosban. Nem volt ott, ahol hagyta. Az emberei viszont igen. Holtan feküdtek a bokrok alatt, kihűlt testüket az eső áztatta a leszálló éjszakában.

A nagyúr most bánta meg igazán a döntését, hogy nem hozott magával több katonát. Az egész felderítőszázadot ide kellett volna rendelnie, akkor talán megállíthatják Skywalkert és nem tud a kölyök ismételten megszökni előle, ráadásul az ő siklójával! Bár, ha nála van a kristály, talán egy rohamosztagos légió is kevés lenne az elfogásához.

De jó oka volt rá, hogy ne vigye magával a csapatait erre az útra. Vader ugyanis az erő révén már régen tudomást szerzett róla, hogy a császár több kémét is beépített az emberei közé. Nem csak az 501-es légióba, hanem az Executor személyzetébe is, akiknek egyetlen dolguk volt; őutána kémkedni. No nem azért, mintha Palpatine kételkedett volna a kedvenc csatlósa hűségében. Hanem mert így akarta szemmel tartani, nehogy újabb tanítványt találjon magának, akivel ellene fordulhat és puccsot kísérelhet meg a trónja ellen. A tehetséges Galen Marek bukása óta pedig különösen szigorúan figyeltette Vadert, aki gyakorlatilag semmit sem tehetett az uralkodó tudta és engedélye nélkül. Hiába volt egy egész csillagromboló flotta parancsnoka, ha csupán távolból rángatott bábként ficáncolt a mestere markában.

Palpatine már tudott Luke Skywalker létezéséről, de mostanáig nem beszélt róla övele, mellékesnek tekintve a tényt, hogy a fia a lázadók közé állt. Ettől függetlenül a kölyköt is ugyanúgy köröztette birodalom szerte, mint az ellenállási mozgalom többi vezetőjét és utasította Vadert, számolja fel a rebelleket, mielőtt komolyabb gondokat okoznának.

Ha a fekete lovag elkövette volna azt a hibát, hogy a templomhoz vezényeli a katonáit, a hír biztosan hamar eljut a császár fülébe és nem intézheti el ezt a családi ügyet szép csendben, feltűnés nélkül. Az erőkristály megszerzéséről nem is beszélve, amivel Vader felülkerekedhetne sötét lelkű mesterén, ahogy azt a Sith tanok előírják. Így óvatos volt és csak négy kipróbált, sokszorosan ellenőrzött, abszolút megbízható katonáját hozta magával, meg egy helybeli sofőrt, aki biztosan nem kémkedett utána.

Miközben a távoli kijárat felé bicegett, a hadúrnak eszébe jutott a szilánk a zsebében és figyelmét ráirányította, hogy segítsen megtisztítani elméjét az erő sötét oldala számára. Ám a templomban uralkodó energiák hatékonyan akadályozták törekvését és olyan zavart keltettek benne, hogy csak egyre növekvő dühöt, valamint kétségbeesést érzett szálnalmas helyzete miatt. A saját fia legyőzte őt párbajban! Egy tanulatlan vidéki kölyök, aki nem is kapott rendes kiképzést Kenobitól és csak amatőr szinten értett az erőhöz! Milyen megalázó!

És ekkor hirtelen bevillant ingerült elméjébe a nyilvánvaló felismerés. Luke nem tudja, hogy ő, Darth Vader az apja! Miközben a harc során többször is fiamnak szólította a srácot, az egyszer sem nevezte őt apjának! A Sith lovag megtorpant döbbenetében a csarnok közepén, a padlón tátongó lyuk mellett. Ilyen álnokságot sosem tételezett volna fel Obi-Wanról! Vajon mit hazudhatott a gyerekeknek a származásáról? Hogy kicsoda ő? És kik a szülei? Lehet, hogy bemesélte neki, az apja és az anyja már rég meghaltak? Vagy azt mondta, hogy ő, Kenobi az apja? Így érthető lenne, miért kötődik oly szorosan a vén gazemberhez és miért küzdött a gyilkosa ellen annyira hevesen, az elpusztítására törve!

Vader annyira belemerült a gondolataiba, hogy az eső kopogása és a villámok dörgése közben észre sem vette azt a két árnyékot, amik belopakodtak a templom jobb oldali ajtaján a hatalmas terembe. Ráadásul a sötét oldal sem figyelmeztette a veszélyre, mivel a hssissek elrejtik magukat az erőben, láthatatlanul létezve, mintha ott sem lennének.

A ragadozók a Skywalker által megölt nagy sárkány utódai voltak és a délutáni élelemszerző portyájukról tértek vissza a fészekbe. Hamar kiszagolták az anyjuk halálát, majd Organa hercegnő alvadt vérének a padlón. Aztán figyelmük a csarnok közepén ácsorgó sáros, megtört alakra irányult, akiről úgy vélték, köze lehet a szülőjük pusztulásához. De még ha nem is, mindenképpen könnyű vacsora lesz a számukra – gondolták, miközben dühösen sziszegve rárohantak áldozatukra.

A talpuk alatt megcsikorduló törmelék hívta fel Vader figyelmét a veszélyre, szinte az utolsó pillanatban. Odafordult, fénylő kardját fölemelte, aztán már rajta is voltak a szörnyek, tátott szájjal villogtatva fogsorukat, ölésre készen.

A nagyúr gondolkodás nélkül hátraugrott előlük és nagyot kaszált a közelebbi lény felé, belevágva alsó állkapcsába, hogy lefékezze lendületét. Aztán a fájdalmas üvöltéssel kitérő fiatal hssiss elszáguldott mellette és nagyot csapott rá a farkával. A kiborgot ledöntötte sérült lábairól az ütés. Csörömpölve hanyatt esett, de fektében sem veszítette el az önuralmát, mert azonnal szúrt, ezúttal a másik lény irányába, miközben az ráugrott, hogy leharapja a fejét.

A tűzvörös fénypenge tövig beleszaladt a gyík torkába, alulról átszúrva a koponyáját és azonnal végzett vele. Elhaló nyüszítéssel összecsuklott a két méteres ragadozó, közvetlenül Vader mellett és azonnal kilehelte lelkét. A hadúr infravörös vizorán keresztül végre felismerte támadóit. Hssiss sárkányok! A régi Sith lovagok házörzői, amik harapása mérgező! Nem gondolta volna, hogy itt és pláne ilyen körülmények között találkozunk velük, mikor annyira sebezhető és kimerült!

Kihúzta sérült lábait a döglött sárkány vaskos farka alól, majd felült és metsző pillantást vetett a másik szörnyre, ami vérző szájjal sziszegett a közelben, a fekete embert bámulva. Nyilván érezte a belőle áradó erőt, a sötét oldal hatalmát és valami atavisztikus félelem óvatosságra készítette az újabb támadás előtt. Pláne azért, mert a levegőt szaglászva nyelvével felismerte: a testvére ugyanúgy elpusztult, mint az anyja a világító bot érintésétől.

– Gyere csak! Mire vársz még? – kiáltott rá Vader ingerülten, miközben talpra küzdötte magát és harcra készen maga elé tartotta kardját.

Aztán mivel a lény nem ugrott rá, csak a távolságot tartva mászkált körülötte, próbálva megtalálni a gyenge pontot ellenfelén, úgy döntött, megleckézteti a szörnyet. Az erőt megidézve fölemelt egy követ a közeli törmelékkupacról, ami alatt a nagy sárkány teteme hevert és teljes erőből a hssisshez vágta. Az felüvöltött, méltatlankodva a bánásmód miatt és viczorogva megrázta fejét, hogy félelmetesebbnek tűnjön áldozata szemében. A fekete lovag azonban találkozott már a fajtájával, így nem aggódott különösebben a fenyegetőzése miatt. Újabb köveket mozdított el a helyükről és nagy sebességgel sorra a szörnyhez vagdosta őket. Éktelen haragjában valóságos téglazáport zúdított a lényre, ami végre megelégedte a dobálózást és rátámadt kínzójára.

Vader eltávolodott a tetemtől és a padlón tátongó lyuktól, nehogy megint beleessen, aztán pengéjét könnyedén megforgatva belevágott a hssiss szájába, több fogától megszabadítva őrgöngg ellenfelét. A sárkány erre felágaskodott a hátsó lábaira, hogy pusztá tömegével döntse hanyatt az ingatag alakot, ám elkésett. A nagyúr bátran közelebb lépett hozzá és egyenesen a mellkasába szúrt, szíven találva a gyíkot. Annak még volt ideje kiölteni rá ostorszerű nyelvét és nagyot csapni vele a férfi sisakjára, nyálas foltot hagyva a megrepedő szemlencséken, aztán egy végső fájdalomüvöltéssel kilehelte lelkét és összeroskadott a testvére mellett.

Mikor kardját kirántotta a szörny testéből, a fekete lovag elvesztette egyensúlyát és hanyatt esett, mivel merev lábaival nem tudott elég gyorsan hátralépni az eldőló lény útjából. Tarkóját keményen odaverte a padlónak, s csaknem elájult az agyrázkódástól. Küszködve próbált eszméletén maradni, miközben a szemlencséin kialudt az infravörös vizor képe és mindkét monitor elsötétült előtte. Megpróbált felállni, de némi erőlködés után rájött, hogy a bal lába beszorult a hssiss feje alá és ráadásul mozdítani sem bírja az alsótestét. Valami elromolhatott a kibernetikus végtagokban.

Megint káromkodott egy sort, aztán az erő segítségével félrelökte a dögöt és a hasára fordulva kilihegte magát. Beletelt vagy fél percbe, mire az öltözékét vezérlő rendszer adatai nélkül rájött, hogy képtelen újra lábra állni és egyedül a bal karját tudja használni jelenleg. Ezután övére akasztotta kardját, amiből kezdett kifogyni az energia és makacs elszántsággal vonszolni kezdte béna testét a kijárat távoli négyszöge irányába. Magában folyamatosan dühöngve úgy döntött, ott fogja megvárni a mentőcsapatot, amit legkésőbb reggel biztosan érte küldenek majd a városból, ha továbbra sem jelentkezik be rádión.

Szerencséje volt a két sárkánnyal. Ezek meg is ölheték volna, mivel egyáltalán nem észlelte őket az erőben, amíg éltek. Remélhetőleg ma éjszaka már nem fog több meglepetéssel szolgálni számára a templom és simán kihúzza napkeltéig. Az életfenntartó rendszere mindenesetre működött, legalább levegőt kapott a rostélyán keresztül. Viszont a sáros, ürülékkel borított padlón csúszva teljesen összekoszolta magát és fekete köpenyét is elhagyta a szörnyekkel vívott küzdelemben. De mindez csöppet sem bosszantotta annyira, mint a tény, hogy a fia kisiklott a markából és az erőkristályt is sikerült megszereznie.

Hosszú volt az éjszaka az elhagyott szentély romjai közt, miközben a bejáratí törmelékkupacon heverve Darth Vader számot vetett önmagával és alaposan kielemezte a kudarcát. Legközelebb sokkal jobban fel kell készülnie, mielőtt találkozni fog Skywalkerrel. És olyan csapdát kell állítania neki, amibe garantáltan belesétál, de kijutni már nem tud belőle, bármennyire is vele legyen az erő.

Övzsebéből előkotorta a kristály szilánkját és gondosan a testére helyezte a mellvért pereme és az életfenntartó rendszer doboza közé, hogy a lehető legközelebb legyen hozzá. Majd kapcsolatot létesített vele az erő által, hogy segítsen megtisztítani elméjét és felfrissíteni torzóját a kimerítő küzdelem után. Vajon vannak még ilyen szilánkok ezen a bolygón szétszórva? Ha az eredeti, nagy kristályból lettek lehasítva a megmunkálás során, többnek is lennie kell a helybelieknél. Ezért feltétlenül rá kell állítania azt a bennszülött hírszerzőt, hogy találják meg őket neki.

Noha ólmos fáradtság kerítette hatalmába a sok megpróbáltatást követően, mégsem mert elaludni, nehogy arra ébredjen, egy falkányi vadállat próbálja átrágni magát a páncélzatán. Inkább a bosszún elmélkedett és azon, mit fog mondani a mesterének, ha majd rákérdez a Mimbanon történteke. Aztán kora hajnalban mégis legyűrte az álom és valamivel később arra ébredt, hogy hangokat hall a közelben.

Habozás nélkül aktiválta a kezében tartott fénykardját és védekezőn maga elé tartotta, mielőtt még kinyitotta volna szemét. Csak aztán vette észre a repedt szemlencséken túl felé közeledő terepruhás rohamosztagosokat, akik őt keresték, vállukhoz szorítva lövésre

kész puskáikat. Megérkezett a felmentősereg.

A tucatnyi elitkatona tág alakzatban felsietett a lépcsőn a templom előteréhez, szemmel tartva a környéket. Mögöttük a téren lebegő erődök, ISP-k és robogók parkoltak le az elhagyott mocsárjáró roncsa körül. Az egész felderítőszázad megérkezett, hajtóműsívítás töltötte be a reggeli ködöt.

– Vader nagyúr! Jól van? – szólította meg az élen haladó katona a kardját leengedő, tetőtől talpig mocskos alakot.

– Nem! – morrant rá ingerülten a fekete lovag. – A lázadók megszerezték a siklót! Azonnal induljanak utánuk és szóljanak Ozzel admirálisnak, hogy ne engedje megszökni őket a bolygóról!

A felderítők óvón körülvették parancsnokukat, miközben társaik benyomultak a templomba és körülnéztek, felmérve a terepet. Rövidesen egy hordágyat hoztak az egyik siklótankból és gyöngéden rátették a magatehetetlen zsarnokot. Vader tisztán érezte rajtuk, mennyire meg vannak döbbenve azon, hogy ilyen siralmas állapotban látják a vezérüket. De a hangjukon és gesztusaikon nem látszott ebből semmi, elvégre harcedzett veteránok voltak, akik sok csatát megjártak már az oldalán.

A századparancsnok elébe jött a hordágyvivőknek és sisakját levéve tisztelgett a nagyúr előtt, aki csodával határos módon túlélte valahogy a tegnapi összezapást. A férfi egy idősebb klón volt, a néhai Jango Fett egyik másolata, aki még a köztársasági hadseregben kezdte szolgálatát. Sebhelyes, borostás arca régi emlékeket idézett föl a Sith lovagban, miközben a jelentését hallgatta.

– Uram! Most beszéltem a bányavárossal! – dünnyögte komoran, bizalmasan közelebb hajolva hozzá. – Alig egy perce riadót rendeltek el. A lázadók bejutottak valahogy az úrkikötőbe és szökni készülnek...

Nem részletezte a hírt, mivel maga sem tudott ennél többet. Darth Vader azonban ezúttal nem kezdett el káromkodni, sőt nem is fenyegetőzött, cselekvésre sürgetve katonáit. Csak feküdt kimerülten a hordágyon, miközben odavitték a tankhoz és betették a raktérbe. Lélekben már számított valami ilyesmire. Elvégre az ő fia nem egy ostoba kölyök, aki hagyja magát elfogni. Ha az apját képes volt megszorongatni, akkor a kristály erejével fölvértezve szinte bármire képes lesz a jövőben. És az erő irgalmazzon a Galaktikus Birodalomnak, amennyiben ellene fordítja hatalmát a rebellisek oldalán!

HARMINCKETTIK FEJEZET

Sűrű talaj menti köd ülte meg a bányavárost és környékét, mikor egy katonai terepsikló érkezett kora reggel a dzsungelből az úrkikötő felőli oldalon lévő kapuhoz. A páncélajtó őrzésére rendelt négy rohamosztagos a falon belül sétálgatott, két társuk pedig egy közeli raktárépület tetejéről kémlelte a kerítésen túli növényzetet. A parancsnoki jármű közeledtére ráérősen kinyitották a kaput és jeleztek a sofőrnek, hogy álljon meg igazoltatásra. Csupán néhány órája történt, hogy egy népes katonai konvoj hagyta el a települést, a szökevény lázadókat üldöző Vader nagyúr után indulva erősítésnek. Így a mimbani helyőrségben szolgáló emberek azt hitték, az egyik sikló tért vissza valami okból.

A rangidős rohamosztagos odalépett az utastér nyitott ajtajához és tisztelgett az üléseken gubbasztó két katonának. Azok visszaintettek, ölükben nyugtatva puskáikat. Az őr benézett a járműbe, de csak egy harmadik fickót látott a volánnál, a többi hely üres volt.

– Gyorsan visszajöttek! Valami gond van a siklóval? – kérdezte barátságosan a férfi, s vizorjával ellenőrizte az utasok azonosítókódjait. Az 501-es légió emberei voltak mind, akik pár napja jöttek a bolygóra egy csillagrombolóról.

– Időnként szaggat a tolóhajtóműve. A parancsnok visszaküldött minket vele, nehogy elakadjunk félúton a mocsárban. – mondta az egyik rohamosztagos közömbösen.

– Erről nem kaptam jelentést. Várjon, rákérdezek a központnál! – biccentett a katona, s már be akarta kapcsolni sisakrádióját, mikor a hátul ülő másik légiós különös mozdulatot tett felé páncélkesztyűs kezével.

– Nem szükséges ezzel zavarnia a központot. Beenged minket és nem szól senkinek rólunk.

A rohamosztagos agyában összezavarodtak a dolgok. Hirtelen azt se tudta, hol van és mit akar, csupán az elhangzott szavak maradtak meg elbizonytalanodott elméjében. Végül tétován biccentett az ésszerűnek tűnő javaslatra és fegyelmezetten megismételte a kapott utasítást.

– Nem szükséges ezzel zavarnom a központot. Beengedem magukat és nem szólok erről senkinek.

– Köszönjük. Indulás! – vezényelte a katonanő, ezúttal a kocsisofőrjének.

– Indulás! – intett az ő is, hátralépve a Chariot oldalától.

A terepsikló könnyedén meglódult és belebegett a városba. Áthaladt két raktáépület között, majd az első kanyarban eltűnt az értetlenkedve bámuló katonák szeme elől. Bele fog telni egy-két percbe, mire az őrség tagjai tisztázzák egymás közt a történeteket és rájönnek, hogy az igazoltatást végző társuk áldozatul esett egy elmemanipulációs trükknek. Ennyi idejük van a behatolóknak elérni a leszállópályát és kiválasztani a legjobb úrhajót.

Luke gyorsan becsukta az ajtót és előrement Leiához, Hallával együtt, tájékozódni a helyzetről. Odaálltak a lány két oldalára, megkapaszkodva az üléstámlában és kibámultak a szélvédőn. Ahogy a zsákmányolt harcjármű közelebb ért az úrkikötőhöz, a ködből fokozatosan kibontakoztak a különféle kiszolgálóépületek. Hangárok, szerelőműhelyek és rakodógépek mellett haladtak el, egészen lelassítva, hogy az úton mászkáló személyzetnek ne tűnjenek fel.

– Ez könnyebben ment, mint gondoltam. – jegyezte meg a hercegnő, feszülten markolva a kormányművet. A szomszédos leszállópályán négy BFF–1-es szállítóhajót látott parkolni, meg egy Omega-osztályú tehergépet. Mindegyik előtt fegyveresek strázsáltak, őrizve őket. A birodalmiak úgy tűnik komolyan tartottak attól, hogy a lázadók megpróbálják ellopni valamelyiket vagy felosonnak a fedélzetükre.

Ezekén túl Sentinel-osztályú csapatszallító hajók álltak katonás sorban, leeresztett rámpákkal, üresen. Szürkésfehér burkolatuk jól beleolvadt a reggeli ködbe.

– Mit szólnátok az egyikhez? – bökött rájuk Halla elégedetten.

– Túl nagyok és lassúak. – mondta megfontoltan Skywalker. – Én inkább azokra gondoltam.

Előremutatott a pálya végén magasodó kétlábú leszállóplatformra, aminek lapos teteje a környező fák fölé nyúlt. Ezen két Lambda-osztályú teherszállító úrsikló parkolt, orrával szembeállítva.

– És hogy fogunk följutni oda? – méregette a szerkezetet az öregasszony bizalmatlanul.

– Hát lifttel! Természetesen! – felelte Luke egyszerűen. – Állj oda a bejáráthoz!

Leia fegyelmezetten teljesítette kérését, miközben a férfi máris hátrament és kinyitotta a Chariot rakterét.

– Másszatok ki! Megérkeztünk!

Thripio és Artu kikászálódott a szűkös csomagteréből, a feltornyozott bőröndök és zsákok halmai közül. Örültek, hogy nem kell tovább bujkálniuk, csöndben és mozdulatlanul lapítva a sötétben.

– Csak a legszükségesebb holmikat hozzátok, amit elbírtok! – utasította őket a fiatalember, majd kinyitotta az ajtót, elsőként mászva ki a járműből. Puskáját szorongatva körülnézett, de senki sem járt a platform környékén ezen a hűvös reggeli órán. Ha szerencsájuk van, az álmos császáriak csupán akkor fognak felocsúdni, mikor elpályáznak innen a kiszemelt siklóval.

A landolótorony vaskos talapzatában nyíló acélajtó nem volt bezárva. Szisszenve fölnyílt, mikor megérintette a kapcsolóját. Üdítő hanyagság ez az őrség részéről.

Luke megvárta, míg a két rohamosztagosnak öltözött nő és a droidok besietnek az előtérbe, aztán újra körülnézett, mielőtt bezárta volna az ajtót. Szinte hihetetlen, de még mindig nem tűnt föl senkinek az érkezésük és nem harsantak riadószirenák a kikötőben. A birodalmiak nyilván nem feltételezték, hogy a szökevények egyetlen éjszaka alatt megteszik a több száz kilométeres távot a dzsungelen keresztül és vakmerő módon besétálnak ide, mindent egy lapra téve föl.

Mindez nem sikerülhetett volna Halla és a kaiburr kristály nélkül. Az éjjel mindössze kétszer kellett megállniuk a terepsiklóval. Először azért, mert a mocsáron átvágva az éberen figyelő öregasszony riasztotta őket, hogy egy nagy járműkonvoj közeledik feléjük szemből. Az erő segítségével jóval előbb észlelte őket, mint a sikló műszereivel sikerült volna, így némi kerülőt téve megúszták a velük való találkozást. Aztán az erdőben is meg kellett állniuk a fák alatt, míg újra elrepül felettük az Executor, folyamatosan pásztázva szenzoraival a bolygó felszínét. A kristály óráról órára gyengébb teljesítményt nyújtott, egyre jobban lemerülve, de még így is elég volt hozzá az energiája, hogy simán átjuttassa őket az ellenőrzésen.

Mire Skywalker odaért a teherlifthez, a többiek már bezsúfolódtak a fülkébe. Halla egészen katonásan festett a rohamosztagos szerelésben, eltekintve megpakolt hátizsákjától, amiben a kristályt és a legfontosabb holmijait hozta. Leián viszont úgy állt a több számmal nagyobb páncélzat, hogy rögtön lebukott volna vele egy szemlén.

– Én megyek előre. – mondta a férfi, mikor nyikorogva elindult velük a lift. – Bármilyen történjék, nem állunk meg. Elfoglaljuk az egyik űrhajót és azonnal elstartolunk. Ti fésüljétek át a fedélzetet potyautasok után, aztán gyertek a pilótafülkébe, mert szükségem lesz rátok.

– És mit csinálunk, ha a másik hajó személyzete beavatkozik? – kérdezte tárgyilagosan Halla, lazán alkarjára fektetve puskáját.

– Majd te feltartod őket! – mordult rá idegesen a hercegnő és próbálta megigazítani fején az ide-oda lötyögő sisakot, hogy rendesen kilásson belőle.

Fölöttük szétnyílt a platformra vezető aknafedél és ők kiemelkedtek a tetőre. Közvetlenül az egyik hófehér űrsikló mellett álltak, ami felhajtott szárnyakkal várakozott utasaira. Hosszú teherrámpája leeresztve, hívogatóan tátongett a szökevények előtt.

Luke feszülten körbesandított, csodálkozva, hogy egyetlen őrt sem lát a két űrhajó körül. Jobb felé a landolótérség korlátján túl megpillantotta a ködbe burkolózó város épületeinek tetejét, valamivel odébb pedig a főhadiszállásnak otthont adó ősi templomot, aminek börtönéből alig egy hete sikerült kitörniük Leiával. A bányatelep ezúttal szokatlan csöndbe burkolózott. Nem zúgtak a kitermelőgépek és a villámgyújtó generátorok sem dübörögtek az erőműnél. A bányászatot valamiért leállították, ami annyiban érinti őket, hogy felszálláskor nem kell villámcsapástól és rendszerhibáktól tartaniuk. Szerencsére.

Amint a lift zökkenve megállt, a férfi máris lelépett róla és elindult a Lambda-osztályú űrsikló felé. Igyekezett egy olyan ember magabiztosságával mozogni, mint aki fontos feladatot teljesít és nem szereti, ha mások fölösleges kérdésekkel feltartják. Nem kellett hátranéznie ahhoz, hogy tudja, társai a nyomában vannak, harcra készen markolva karabélyaikat.

– Úgy érzem, hárman vannak a hajóban! – közölte szenvtelenül Halla, miután az erővel végigpásztázta a följük tornyosuló járművet.

– Elintézem őket! – mondta röviden a fiatalember, előreszegezve E-11-esét. Ám mielőtt a rámpára léphetett volna, a komp belsejéből előbukkant egy fekete egyenruhás pilóta, értetlenül szemlélve őket.

– Maguk meg mit keresnek itt? – kérdezte kimérten.

– Ellenőrizzük a hajót...! Hogy készen áll-e az indulásra! – szólalt meg szigorú hangon Luke, mielőtt az öregasszony elvarázsolhatta volna a fickó elméjét.

– Az a mi dolgunk! Hé...! Magán meg, hogy áll az egyenruha...?! – mutatott vádlón a tiszt a Skywalker balján feszítő hercegnőre, ahogy az acélpallón elindult lefelé.

A következő pillanatban felharsantak a riadószirénák az űrkikötőben és a szomszédos városban, megtörve a vidéket uraló viszonylagos csendet. A gyanakvó siklópilóta rögtön az oldalfegyveréhez kapott, mire Luke egyszerűen mellbe lőtte, nem óhajtva vitába keveredni vele a lány páncélzatáról. A pasas meglepett kiáltással hanyatt esett, kiterülve a rámpa közepén. Halla pedig csalódottan leeresztette szabad kezét.

– Már majdnem sikerült uralmam alá vonnom az elméjét!

– Már majdnem fegyvert rántott! – felelte a srác ingerülten és felrohant a fedélzetre. A királylány elszántan követte, nyomában a két droiddal, míg az öregasszony megfordult, fedezve a hátukat. Épp jókor, ugyanis a riadó zajára egy másik pilóta is felbukkant a szemközti siklóból, s a lövést meghallva, majd halott bajtársát meglátva azonnal stukkert rántott.

Halla ezúttal mellőzte az erő alkalmazását, gyorsabbnak tartva a fegyverhasználatot. Ő tüzelt először, combon és hason találva a férfit, aki üvöltve összerogyott, s legurult a rámpáról. A nyomában érkező szürke egyenruhás technikus erre visszavonult a fedélzetre és behúzta a feljárót, nem akarva óvatlan kollégái sorsára jutni. A sikló előtt jajgató tiszt hősiesen a betolakodókra emelte pisztolyát és megeresztett egy lövést, telibe találva az űrcomp orrát, mire az öregasszony észbe kapott és megölte a fickót.

A fedélzeten ezalatt Skywalker berontott a hatszemélyes irányítókabinba és nyomban lebukott a másodpilóta lövése elől, aki akkor emelkedett fel az üléséről. A tűzvörös sugárnyaláb csak centiméterekkel hibázta el a fejét, valamivel hátrébb a plafonba csapódva. Habozás nélkül tüzelt, kétszer is eltalálva a tisztet, aki fájdalmas kiáltással a műszerpultra, majd onnan a padlóra rogyott. A fiatalember odaóvakodott hozzá és kirúgta kezéből a pisztolyát, aztán megszabadulva sisakjától a kormányhoz ült.

A mögötte haladó Leia közben beóvakodott a raktérbe, vállához szorítva puskáját. A harmadik pasast kereste, akit Halla említett, de senkit sem látott a félhomályos helyiségben. Viszont a bal oldali szerszámtároló fülke ajtaja nyitva volt és a következő pillanatban kirentett belőle egy szürke ruhás szerelő, fejbe vágva a lányt egy masszív csavarkulccsal.

Organa a szemközti falnak tántorodott, vaktában elsütötte fegyverét, de csak az egyik utasulást találta el. A lenyalt hajú pasas agresszívan nekitámadt és fellökve a kis termetű rohamosztagost, próbálta megszerezni karabélyát. A hercegnő megszédült a tarkójára mért nagy erejű ütéstől és a földre zuhant, magával rántva ellenfelét is. Tudta, hogy közelharcban nem sok esélye van a férfival szemben, főleg úgy, hogy alig látott ki a sisakból és mozogni sem igen bírt a nehéz páncélzatban. Ezért felkiáltott, segítséget remélve társaitól.

– Luke! Halla!

Erősen szorította két kézzel a BlasTechet, nem engedve ki a markából és csövét eltartva magától igyekezett a hátára fordulni, hogy jobban védekezhessen. A fickó feltérvélve ismét lesújtott rá a szerszámmal, megrepesztve a rohamsisak bal szemlencsáját, majd rántott egyet a fegyveren. Az megint elsült, füstölgő lyukat robbantva

a falba.

A két robot ekkor ért fel a rámpán, nehézkesen mozogva a csomagok súlya miatt. Artu nyomban felcsipogott és a halott pilótát megkerülve elszántan nekigurult a szerelőnek, hogy megzavarja. A sokkolóval felszerelt végtagját kinyújtva nagyfeszültségű áramot vezetett a férfi lábszárába, aki felüvöltött fájdalomában. Megfordulva hozzávágt a csavarkulcsot a robothoz, mire Leia teljes erőből oldalba rúgta. Aztán a rámpán felrohanó öregasszony félrelökte a rossz helyen tébláboló Thripiót és lelőtte a pasast. A protokoll droid pedig méltatlankodva beesett a szerszámtárolóba, ahol kapálózás közben magára rántotta az egyik polcon sorakozó holmikat, mielőtt elterült volna.

– Jaj, Tervezőm...!

Ügyetlenkedését látva az asztroszer lesajnáló trillázásba kezdett és odakacsázott hozzá, kiszabadítani langaléta társát a csomagok, dobozok, szerszámok és kábelek kusza halmazából. Az ő meglátása szerint Thripio jobban járna, ha lecseréltetné a lábait kerekes vagy lánctalpas futóművekre.

– Te csak ne adj tippeket! Inkább segíts...! – mérgelődött a jobb sorsra érdemes tolmács robot, karjait nyújtva felé.

– Kösz! – mondta ezalatt őfelsége Hallának, miután megszabadult horpadozott sisakjától.

– Jól vagy? – kérdezte Luke, aki késve ért oda hozzájuk a pilótafülkéből. A lány bólintott és megtapogatta fájó nyakát, aminek nem tettek jót a fejére mért ütések.

– Indulhatunk!

– Artu, gyere segíteni! – intett a férfi a folyamatosan füttyögő robotnak. – Fel kell törnöd a komputert, hogy beindíthassam a hajót!

Az R2-es sajnálkozó túlköléssel magára hagyta barátját a rendetlenség közepén. Halla eközben megragadta a halott szerelő kezét és erőlködve vonszolni kezdte a kijárat felé.

– Dobjuk ki a hullákat, mielőtt felhúzem a rámpát!

A hercegnő szó nélkül segített neki, s legurították mindhárom véres tetemet az acélpallórról. Odakint a kikötőben még mindig üvöltöttek a riadószirénák, ami nem csak az őrseget, de a szökevényeket is gyorsabb tempóra ösztökélte.

Elöl az irányítókabinban az asztromechanikai egység rákapcsolódott a jobb oldali műszerpultra és nekilátott meghekkelni a számítógépet, amihez normálisan egy jelszó megadása és biometrikus azonosítás után férhet hozzá a személyzet. A birodalmiak nyilván bíztak a rendszerük feltörhetetlenségében, de csak azért, mert még nem ismerték Artu Detút, aki kifejezetten élvezte az efféle munkákat.

Luke ekkor már a pilótaülésben serénykedett, próbálva kiismerni magát a műszereken. Közben kipillantott a széles ablaküvegen a leszállópályára, de egyelőre nem látott a komp felé közeledő katonákat. Azt viszont hamar észrevette, hogy két liften lehet feljutni a platformra. És a távolabbi máris ereszkedni kezdett, mert valaki lehívta a földszintre. Még fél perc és a tetőn nyüzsögni fognak a biztonságiak.

– Vezettél már ilyet? – kérdezte Halla, mikor sisakját levéve a fedélzeti mérnök ülésébe telepedett.

– Persze! – biccentett magabiztosan a férfi, majd az igazság kedvéért hozzátette: – Szimulátorban!

– Az is jobb, mint a semmi! Hoppá! Úgy érzem, a szemközti gépben lévők épp bekapcsolják a fedélzeti fegyvereket! – figyelmeztette az asszony, az erő révén megsejtve a rájuk leselkedő veszélyt.

– Máris intézem! – nyugtatta meg Leia, rávetve magát a jobb oldali panelre. Amint az asztroszernek sikerült feltörnie a hajó számítógépet, ő is hozzáfért a lövész jobb oldali kezelőpultjához és habozás nélkül tüzet nyitott a jármű rögzített lövegeivel. A két Taim and Bak GA-60-as ikerlézerágyú előrenéző csövei okádni kezdték magukból az

energiasugarakat, füstölgő lyukakat robbantva a velük szemben parkoló komp orrába. Valószínűleg csak másodperceken múlt, hogy megelőzték a birodalmiakat, akik ugyanerre készültek, jobb ötletük nem lévén a lázadók megállítására.

Robbanások sorozata rázta meg az emelvényt, mikor a T-4a típusú űrsikló darabokra szakadt és narancssárga lángnyelvek borították el hófehér törzsét. A hercegnő egészen addig folytatta a tüzelést, míg le nem törtek a hajó szárnyai, nagy csörömpöléssel a leszállóplatformra, majd onnan a mélybe zuhanva. A hevesen égő roncs támlábai ezután összerogytak, s fekete füst gomolygott minden eresztékéből.

Közben rohamosztigosok tűntek fel mindkét teherlift aknából és habozás nélkül tüzet nyitottak az elfoglalt járműre. Csattogtak a lövéseik a pilótafülke transzparacél ablakán, de megkarcolni sem tudták a páncélozott szállítógépet.

Luke vadul kapcsolgatott a műszerfalon, próbálva mielőbb beindítani az űrhajót. Az eldurvuló helyzetre való tekintettel mellőzte a szokásos startprotokollt, egyszerűen feltúrázta a repulzorokat és hátrahúzta a kormányt. Amint fölemelkedett a sikló a tetőről, begyújtotta az ionhajtóműveket és átrepült a lángoló roncs fölött kavargó sűrű füstfelhőn. Alattuk a bányaváros utcáin aprócska alakok bámulták a kikötőben zajló eseményeket, miközben bőgtek a riadószirenák és az őrség tagjai szórványos tüzet zúdítottak a lopott hajó után. Aztán máris a dzsungel fölé értek és ahogy a pilóta leengedte a manőverezést megkönnyítő szárnyakat, a táj fokozatosan beleveszett a tejfehér ködbe.

– Ez izgalmas volt! – jelentette ki Halla, ölébe véve hátizsákját, benne a féltett kaiburr kristállyal. – Még sose vettem részt űrhajó rablásban!

– Jobb későn, mint soha! – bölcselkedett Organa, előremászva a másodpilóta ülésébe és kapkodva becsatolta magát. Ő már látott belülről ilyen űrsiklót, s bízott benne, hogy képes lesz elboldogulni a szabványos birodalmi technikával.

A műszerfalon ezalatt recsegni kezdett a rádió. A kikötői irányítás ingerülten felszólította őket, azonnal térjenek vissza a leszállópályára vagy a légvédelem fogja leszedni a gépüket. Skywalker válasz helyett kikapcsolta a készüléket és meredekebb emelkedésbe kezdett, hogy mielőbb kikerüljön a felszíni ágyúk hatósugarából és persze a légkörből. Odakint nullára csökkent a látótávolság, ahogy belemerültek a szürkésfehér felhőtakaróba. A konzolon pedig visítani kezdett egy riasztó, célkövető radarok rájuk irányuló pásztázásáról értesítve őket.

– Állítsd a hátsó és alsó védőpajzsokat maximális teljesítményre! – utasította tapasztalatlan másodpilótáját felemelt hangon. – Mindjárt tüzet nyitnak ránk!

– Máris!

Alig teljesítette a parancsát Leia, megrázkódott a fedélzet, mert egy nagy energiájú sugárnyaláb csapódott a jármű tatjába. Az űrkikötőt védő ütegek működésbe léptek és alaposan megszórták a siklót, próbálva lerobbantani a lázadókat az égről.

Luke ide-oda rángatta a kormányt, folyamatos irányváltásokkal nehezítve meg a löelemképzők dolgát, ami azt eredményezte, hogy a lézersugarak többsége elkerülte őket, beleveszve a felhőtakaróba. A védőpajzsok szerencsére kitartottak, így nem érte kár az űrkompot. Ez őszintén meglepte a fiatalembert, mivel eddig úgy tudta, a T-4a típusú siklók pajzsai gyengék a nehéz légvédelmi ágyúk tüzének elhárításához. Gyakorlatilag meg kellett volna halniuk az előbb a darabokra szakadó járműben.

Hátuk mögött az asztroszer hevesen csipogni kezdett, tájékoztatni próbálva gazdáját valami fontos dologról.

– Thripio! Lefordítanád Artu szavait? – kiáltott hátra a férfi türelmetlenül.

A protokoll droid csak az előbb ült le az egyik hátsó ülésre, még mindig az arany színű burkolatát ért legújabb horpadások és karcolások miatt aggódva. Miközben becsatolta magát, tolmácsolni kezdte társa üzenetét a szokásos körülményességével.

– Azt mondja, uram, hogy átnézte az űrhajó számítógépét és fölfedezte, hogy ezt a gépet megerősített páncélzattal és védőpajzsokkal látták el. Valamint felturbózták a hajtóműveit is. Úgy tűnik, hogy Darth Vader személyi űrkompját sikerült eltulajdonítanunk!

– Csodás! – mondta Luke és cinkos mosolyt vetett a mellette ülő lányra, aki szintén elégedettnek tűnt a zsákmányukkal.

– Legalább stílusosan távozunk a Mimbanról! – közölte vidáman a hercegnő. – Szép ajándék lesz ez a szövetségi flotta számára!

– Feltéve, hogy eljutunk odáig! Figyeld a radart! – szólt rá a srác, stabilizálva röptüket, amint abbamaradt a lentről érkező lézertűz. – Merre van a csillagromboló? Fogadok, hogy az összes vadászgépüket utánunk fogják küldeni!

Rövidesen kiértek a párából és a világoskékből feketébe hajló égen suhantak tovább, bömbölő hajtóművekkel száguldva a kozmosz felé. A konzolon néhány műszer figyelmeztetően csipogni kezdett, az SFS–204-es ionmotorok túlhevüléséről tájékoztatva a pilótát, de más baj nem történt. Sikerült úgy átrepülniük a planéta légkörén, hogy nem találkoztak villámviharral és előttük a világűr határáig tiszta volt a környék.

– Sehol sem látom az Executort. Biztos a bolygó másik oldalán jár éppen. – állapította meg Organa, a radarképernyőre meredve. – Viszont négy vadászgép közeledik orbitális pályán, jobbra tőlünk. Fél percen belül lőtávolságba érnek. És további négy gépet látok hat óránál, valamivel magasabban.

– Halla! Tudod kezelni a hátsó lézerágyút? – érdeklődött a férfi sztoikus nyugalommal.

– Ha megmutatod, hol van és hogy kell használni, igen! – vont vállat az asszony hasonló lezserséggel.

– Jó! Akkor Leia, tiéd a feladat! Próbáld távol tartani őket, amíg elérjük az ugrási pontot!

– Megteszem, amit tudok! De ne várj tőlem csodát! – biccentett a lány harciasan. Azzal elhagyva helyét hátramászott a lövész irányítópultjához. Pár pillanatig tanulmányozta a tatra szerelt ArMek RT–0 ikerágyú kapcsolóit, aztán működésbe hozta az elhárítófegyvert, becélozva a feléjük száguldó TIE vadászókat.

Ahogy várható volt, a birodalmiak az összes környéken járőröző gépüket ráküldték a kompra, nem akarva harc nélkül elengedni a szökevényeket. Luke megtehetette volna, hogy kitérőpályára állítja a siklót, de mivel bízott a megerősített védőpajzsokban, inkább a legrövidebb útvonalon maradt, nyílegyenesen távolodva a Mimbantól. Amint eléri a megfelelő távolságot, csinál egy rövid hiperűr ugrást, ki a rendszer peremére, hogy eltűnjön az üldözők szeme elől. Addig viszont legalább három percen keresztül ki lesznek téve a négy, majd nyolc vadászgép egyesített lézertüzének. Kockázatos megoldás, viszont így elkerülhetik az Executort, aminek hosszú törzse ekkor bukkant fel a radaron, messze mögöttük, lassan kiemelkedve a bolygó takarásából.

– Itt vannak! – mondta röviden Leia, mikor az első élénkzöld energianyalábok elsűvítettek a hajójuk közelében. Késlekedés nélkül visszalőtt, a vezérgépet célozva, de eleinte nem ért el találatot. Ettől függetlenül folytatta a tüzelést, makacsul kitartva az élen száguldó TIE ellen, mígnem a sokadik lövésnél sikerült elkapnia a jobb oldali napelemtábláját. A vadászgép pörögve kivált a rajból és füstcsíkot húzva eltűnt a bolygótányér fehéres ragyogásában.

A maradék három TIE ezalatt közelebb nyomult. Pilótáik félelmet nem ismerve folytatták az üldözést és kegyetlenül megszórták a Lambda-osztályú siklót, aminek törzse hevesen rázkódott a becsapódásoktól. Ám a megnövelt erejű védőpajzsok kitartottak, így az utasok meglehetősen biztonságban érezhették magukat a fekete lovag hajójában. Még akkor is, mikor egy perccel később a másik üldöző raj is felzárkózott hozzájuk, bekapcsolódva a lövöldözésbe.

– Remélem Vader gutaütést kap, amikor megtudja, hogy megmentettük a kompját! – közölte társaival a hercegnő kárörvendően. Különös élvezettel töltötte el a tudat, hogy ezzel is sikerült borsot törnie a hadúr légzőrostélya alá.

Aztán ráadásaként leszedett még egy TIE vadászt, szétrobbantva annak gömb alakú pilótafülkéjét. De ezzel vége is volt számára a harcnak, mert időközben a hajó elhárítópajzsai túlterhelődtek és hirtelen leváltak, szapora csipogással tudatva a műszerfalon, hogy nem bírják tovább elnyelni a becsapódó irdatlan energiamennyiséget.

A következő pillanatban egy lézernyaláb átvitte a bal oldali szárnyat, egy másik a felső vezérsíkba csapódott, egy harmadik pedig megrongálta a hátsó löveget és a fegyver elhallgatott. Mindjárt a kamerakép is kiment Leia monitorán, így már semmit sem látott az üldözőkből.

– Na most kéne gyorsan eltűnnünk innen! – mondta éles hangon, sürgetni próbálva pilótájukat.

Luke nem ért rá válaszolni. A bajt észlelve módosított a repülésük irányán és fél szemmel folyamatosan a navigációs számítógépet figyelte, mikor érik el az ugráshoz szükséges biztonságos távolságot. Jobb keze a hiperhajtómű indítókarjára nehezedett és amint a komputer jelzett, habozás nélkül megrántotta a kallantyút. Nem készített pályagörbe elemzést, az útjukba eső veszélyeket feltérképezve. Egyszerűen csak kiugrott a Mimban mellől, vaktában a mélyűrbe és egy másodperccel később máris visszahozta a hajót a normál térbe, mielőtt beleszaladnának valami égitestbe. Kockázatos megoldás volt, de az erőnek hála megúszták nagyobb baj nélkül.

Hirtelen abbamaradtak a kompot megrázó találatok és nyugodtan lebegtek a kozmosz sötétjében. A szélvédőn túl jobb oldalt ragyogó Cirkarpusz Major fénygömbje eltűnt, csupán egy aprócska csillaggá zsugorodva a távolban. A navigációs számítógép szerint jó ötmilliárd kilométerre voltak a naptól, kint a semmi közepén.

A konzolon közben folyamatosan csilingeltek a vészjelzők, különféle meghibásodásokról és kritikus műszaki állapotról tájékoztatva a pilótát.

– Eltalálták a jobb oldali hajtóművet. – állapította meg Skywalker, gyorsan lekapcsolva a sérült rendszereket, mielőtt felrobbanna a lángoló ionmotor. A beépített tűzoltó berendezés hamar megfékezte a tüzet, így a hajó hosszú füst és porcsíkot húzott maga után röptében.

Az Artu által elvégzett kárfelmérésből kiderült, hogy összesen hat találat érte a Lambdát, de a páncélozott burkolat kitartott. Legalább a dekompressziótól nem kell tartaniuk. Viszont a megmaradt üzemanyag fele odalett az egyik tartályból, elszivárogha az űrbe egy résen át. Luke stabilizálta a lassan bukácsoló siklót a csillagmezőhöz képest, aztán kikapcsolta a másik hajtóművet is, fáradtan hátradőlve ülésében.

– Kint vagyunk! Sikerült, Leia! – mosolygott a mellé telepedő hölgyre elégedetten.

– Jó! És most hogyan tovább? – érdeklődött Halla, a szélvédőn túl ragyogó fénypontokat szemlélve. De rég volt utoljára, hogy az űrben járt és ilyen tisztán látta a csillagokat! Szinte már el is felejtette, milyen gyönyörű a világmindenség.

– Visszamegyünk a legkülső bolygóhoz. Figyelmeztetnünk kell a telepünket, ahonnét jöttünk, hogy a birodalom megszállta a rendszert. – sóhajtott Organa kimerülten.

– Gondolod, hogy még nem tudják? – kérdezte Skywalker, a navigációs számítógépen babrálva. – Szerintem már rég kiürítették a bázist és odébbálltak. Úgy néz ki, hogy ezt a rendszert elvesztettük.

– Akkor a küldetésem kudarcba fulladt, mielőtt elkezdődhetett volna. – állapította meg csalódottan a hercegnő. – Ez esetben javaslom, térjünk vissza a flottához és jelentsük, hogy a szövetség egy darabig nem számíthat a Cirkarpusziak támogatására.

– Ahogy akarod! Te vagy a főnök! – vont vállat a fiatalember, vita nélkül elfogadva döntését. – Viszont nem maradt annyi üzemanyagunk, hogy eljussunk a flottához. Mindjárt

kiszámítom, melyek az elérhető világok. Ez időbe fog telni. Addig nézzetek körül hátul, hogy rendben vagyunk-e!

Halla máris kicsatolta magát és Thripióval, meg az asztroszerrel együtt hátramentek a raktérbe, átvizsgálni a kiegészítőket és az életfenntartó rendszert. Leia követni akarta őket, ám a fiú gyöngéden a karjára tette kezét és megállította.

– Várj! Meg kell beszélnünk, hogyan tovább!

A hercegnő biccentett és visszaült a másodpilóta ülésbe. Sejtette, mit akar mondani Skywalker, mert neki is eszébe jutott számos probléma a folytatást illetően.

– Hallára gondolsz?

Luke hátranézett, meggyőződve róla, hogy a társaik hallótávolságon kívül vannak, mielőtt diszkréten megszólalt volna.

– Rá is. Nem vihetjük magunkkal a flottához. Se a Hothra. Nem neki való lenne a katonaélet. A másik dolog, hogy ha beállítunk ezzel a ronccsal, hamarabb szitává lőnek minket, mintsem elmagyarázhatnám rádión, honnan újítottunk egy birodalmi kompot. Valahol meg kéne szabadulni tőle és egy kevésbé feltűnő járművet szerezni.

– Jó. Te vagy a hivatásos pilóta. Ezt rád bízom. – bólintott őfelsége, átengedve a döntést ilyen ügyekben a srácnak.

– A harmadik és legfontosabb dolog, hogy el akarom rejteni valahol a kaiburr kristályt. Egy olyan helyen, ahol garantáltan nem találhat rá se Vader, se bárki más. Túl nagy hatalmat ad az embernek ahhoz, hogy biztonságosan használni lehessen.

– Nem akarod megtartani? – meredt rá csodálkozva a lány.

Skywalker felsóhajtott, röviden próbálva elmagyarázni kedvesének, milyen felismerésekre jutott a városba vezető útjuk során.

– Félek, hogy nem tudnék úgy élni az általa elérhető képességekkel, ahogy szeretném. Nem vagyok még annyira ura az erőnek, hogy képes legyek jól bánni vele. Talán majd egyszer eljutok odáig, de az a pillanat még messze van.

Organa megértően nézett rá és biztatóan megfogta kezét. Tetszett neki a fiú őszinte szerénysége. Többek között ezért is szeretett belé annyira.

– Rendben. Ha így érzed, hát legyen. De jobb, ha rajtad kívül senki sem tudja, hová dugtad a kristályt! Se én, se Halla, se a robotok. Ha később elfognának minket, legalább nem tudjuk elárulni a vállalatunknak.

– Magam is így gondolom.

Luke megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy a hercegnő mindenben egyetért vele. Az erő nélkül is tisztán érezte a ketten között kialakult harmóniát, azt a bensőséges kapcsolatot, amire mindig vágyott Leiával. A Mimbanon átélt kalandok úgy látszik egészen közel hozták őket egymáshoz. Most már pontosan tudják, hogyan érez a másik és csupán idő, meg kedvező alkalom kérdése, hogy beteljesüljön a szerelmük. Függetlenül attól, mit mutatott neki az erő abban a látomásban nemrég. S nagy öröme szolgált, amikor a lány odahajolt hozzá és lágyan megcsókolta.

– Megyek, segíték a többieknek. Te addig keress egy biztonságos világot, ahová leszállhatunk.

– Jó. – a férfi elgondolkodva nézett távozó szerelme után. Aztán visszafordult a navigációs számítógép monitorához, hogy folytassa a munkát.

Negyed órával később mindannyian összegyűltek a pilótafülkében és a fiatal ember ismertette velük alapos megfontolások után hozott döntését.

– Kevés az üzemanyagunk, ezért nem mehetünk messzire. A Cirkarpusz szektor valamennyi lakott bolygója birodalmi fennhatóság alatt van és már biztosan mindenhová eljutott a hírünk. Úgyhogy csak egyetlen helyet találtam a hatósugarunkon belül, ahol biztonságosan landolhatunk. – képernyőre hozta a galaktikus térképet és az egyik naprendszer ábrájára bökött a mutatóujjával. – A Zeltros.

– Nekem megfelel! – mosolyodott el nyomban Halla. – Mindig is szerettem volna ellátogatni arra az üdülőbolygóra!

– Nincs birodalmi megszállás alatt és elég nagy rajta a forgalom ahhoz, hogy elvegyülhessünk a tömegben. Szerintem könnyen túladhatsz majd a siklón, aztán elosztjuk a pénzt. Neked, Halla, nem muszáj velünk jönnöd, ha nem akarsz. Ott biztonságban leszel életed végéig és szerintem élvezni fogod az éghajlatát.

– Nem csak azt! – ugráltatta meg huncut vigyorral az asszony ősz fehér szemöldökét. – A Zeltros közismerten hedonista világ. Szerelmeseknek való és szexre vágyó kéjenceknek. Ti is imádni fogjátok!

Luke sejtelmes pillantást vetett a kedvesére és mindketten elmosolyodtak, nem kommentálva megjegyzését. Ők is tudták, miféle hely az a bolygó.

– Szerintem nem kéne sietnetek, hogy csatlakozzatok a lázadó barátaitokhoz. Igazán eltölthetnének néhány napot vagy hetet valamelyik luxusüdülőben. – folytatta a célozgatást Halla szemérmetlenül. – Na, mit szóltok hozzá?

Leia megköszöri torkát és fejedelmi gesztussal vállat vont, orcáján némi pírral beleegyezve az ajánlatba. Végül is évek óta nem volt szabadságon és nem csak ő, de a férfi is megérdemli, hogy lazítsanak egy kicsit a sok megpróbáltatás után.

– Felőlem rendben.

– Közben elmesélhetnétek, kik is vagytok valójában és miért feni rátok annyira a fénykardját egy Sith lovag! – tette hozzá elkomolyodva az öregasszony.

– Az hosszú történet lesz! – legyintett őfelsége, nem érezve sürgősnek a vallomástételt.

Halla ekkor a srágra nézett és rövid megfontolás után, álmatag tekintettel azt mondta neki:

– Cserébe megtanítalak, fiam, a híres–neves Jedi elmetrükkre! Ha ebben profi leszel, meglásd, nem lesz olyan nő a galaxisban, akit ne tudnál elcsábítani!

Skywalker fülig érő vigyorral hallgatta mondókáját, a hercegnő viszont helytelenítő pillantást vetett kettejükre, mert rögtön elfogta a féltékenység a galaxis összes nőnemű lényével szemben.

– Még mit nem! – fortyant fel önérzetesen. – Nem hagyom, hogy elrontsd Lukeot és egy... őőő... élvhajász kujont csinálj belőle!

Halla erre könnyedén vállat vont és jobb kezével lágyan intett a királykisasszony felé.

– Semmi okod féltékenynek lenni a kedvesedre! – mondta szuggesztív hangon.

A lány tekintete elködösült, s bár láthatóan küzdött az elméjére telepedő hatás ellen, végül mégis megadta magát neki és ellágyuló arccal nézett a férfit, aki elképedt mosollyal figyelte a történeteket.

– Semmi okom féltékenynek lenni a kedvesemre! – motyogta Leia, különös mód megnyugodva. A Mimbanon történetek után ő tényleg feltétel nélkül bízott már benne, így nem érezte fontosnak, hogy mindenáron harcoljon az elmebefolyásolás ellen.

– Azt hiszem, sokat fogok még tanulni tőled, Halla! – kacintott az öregasszonyra Luke kajánul. S miután irányba állította a lopott úrkompot és a hiperűrbe ugrottak, elégedetten hátradőlt, belefeledkezve az ablakon túl ragyogó kékes derengésbe.

VÉGE